

 fantastica

PRIMUL REGE SHANNARA

terry brooks

MINERVA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BROOKS, TERRY

Primul Rege Shannara / Terry Brooks ; trad.: Dora Fejes. -
București : Editura Minerva, 2006

ISBN (10) 973-21-0795-2 ; ISBN (13) 978-973-21-0795-9

I. Fejes, Dora (trad.)

821.111-31=135.1

Copyright © 1996, First King of Shannara, Terry Brooks; The Ballantine
Publishing Group; Random House,

Copyright © Editura Minerva, 2006

Toate drepturile asupra acestei versiuni aparțin editurii Minerva

MINERVA S.A.

Redacția și sediul social

B-dul Metalurgiei nr. 32-44, cod 041833, sector 4, București,

O.P. 82 – C.P. 38

Tel.: (021) 461.08.08, 461.08.10; Fax: (021) 461.08.09

www.edituraminerva.ro

Tipărit la MEGApress holdings S.A.

Ilustrația copertei: Victoria Argint

Redactori: Carmen Vasile, Dan Sorin Manea
DTP: Carmen Diana Mateescu

Terry Brooks

PRIMUL REGE SHANNARA

Traducere de Dora Fejes

Colecția FANTASTICA · 2006
Editura Minerva · București

CĂDEREA PARANORULUI

Bătrânul apăru ca din văzduh. Străjerul Hotarelor stătea de veghe așteptându-l, ascuns adânc în umbra protectoare a codrilor întunecați, pe un grui de unde se vedea întreagă valea Strelehelm și potecile dinspre ea. În lumina lunii pline, totul se vedea ca în palmă pe o rază de cel puțin zece mile, dar pe bătrân tot nu-l văzu venind. Era de-a dreptul neliniștitor și chiar ușor stânjenitor, iar faptul că așa se petrecea de fiecare dată nu făcea întâmplarea mai acceptabilă. Cum reușea oare asta? Străjerul Hotarelor își trăise aproape întreaga viață în regiunea asta și supraviețuise datorită priceperii și bogatei lui experiențe. Vedea lucruri a căror existență alții nici nu o bănuiau. Ghicea prezența animalelor doar din imperceptibila unduire provocată de trecerea lor prin ierburile înalte. Știa cu cât i-au luat-o înainte și cu ce viteză se deplasau. Dar niciodată nu reușea să sesizeze apropierea bătrânului, nici în cea mai luminoasă noapte, nici pe cel mai neted teren și nici chiar atunci când știa că acesta trebuie să apară din clipă în clipă.

Iar faptul că bătrânul îl găsea mereu pe el cu ușurință îl încânta încă și mai puțin. Părăsind cărarea, el se apropie de Străjer cu pași solemni și măsurăți, cu fruntea ușor plecată și cu ochii sclipind sub glugă. Purta veșminte negre, ca toți druzii, cu pelerină și glugă, iar asta îl făcea să pară mai întunecat decât umbrele printre care trecea. Nu era un bărbat masiv, nici prea înalt, nici prea musculos, dar emana senzația de om aspru și hotărât. Ochii, când i se vedeau, păreau verzi. Dar uneori păreau alburii – mai ales acum, când noaptea despuia toate lucrurile de culori, reducându-le la diverse nuanțe de cenușiu. Acum sclipeau ca ai unui animal prins brusc într-o lumină puternică –

sălbatici, pătrunzători, hipnotici. Lumina, în scurta-i trecere peste proeminențele și scobiturile pielii stafidite a bătrânului, îi cădea acum pe toată fața și scotea la iveală ridurile adânci care o brăzdau de la frunte până la bărbie. Avea părul și barba sure, în curs rapid de încărunțire, răsfirate în şuvițe subțiri și transparente ca niște pânze încălcite de păianjen.

Străjerul Hotarelor se dădu bătut și se ridică încet în picioare. Era un bărbat înalt, sprinten și lat în umeri, cu păr brun, lung și prins la spate, cu ochi căprui pătrunzători și fermi și o figură numai unghiuri ascuțite toată, dar înzestrată cu un anume gen de frumusețe bărbătească.

Fața bătrânului se luminează de un zâmbet și el se apropie.

– Ce mai faci, Kinson? îl salută el.

Sunetul bine cunoscut al vocii lui risipi cu totul iritarea de mai înainte a lui Kinson Ravenlock, ca și când n-ar fi fost decât praf și vânt.

– Fac bine, Bremen, răspunse el și îi întinse mâna drept răspuns.

Bătrânul i-o luă într-a lui și i-o strânse cu fermitate. Avea pielea uscată și asprită de ani, dar strânsoarea era puternică.

– De când mă aștepți?

– De trei săptămâni. De mai puțin timp decât m-aș fi gândit. M-ai surprins. Dar, de fapt, tu mă surprinzi întotdeauna.

Bremen izbucni în râs. Se despărțise de Străjerul Hotarelor cu șase luni în urmă, când îi dăduse instrucțiuni să îi aștepte întoarcerea în prima noapte cu lună plină a noului anotimp, la liziera pădurii, la miazănoapte de Paranor, la marginea văii Streleheim. Momentul și locul întâlnirii fuseseră stabilite, dar nu prea puteau fi bătute în cuie. Își dădeau bine seama că bătrânul avea să se confrunte cu

situații tulburi. Bremen plecase spre miazănoapte, într-un teritoriu plin de primejdie. Momentul și locul întoarcerii sale urmau să fie dictate de evenimente necunoscute încă. Lui Kinson nu-i păsa că fusese nevoit să îl aștepte timp de trei săptămâni. Puteau fi la fel de bine și trei luni.

Druidul îl privi cu ochii aceia pătrunzători, ce păreau acum albi în lumina lunii care le răpise orice altă culoare.

– Ai aflat multe în lipsa mea? Ai folosit bine timpul pe care l-ai avut?

Străjerul Hotarelor înalță din umeri.

– Am aflat câte ceva. Stai jos aici și odihnește-te. Ai mâncat ceva?

Îi dădu bătrânului pâine și mied și se așezară unul lângă altul, ghemuiți în întuneric, cu ochii spre nemărginita întindere a văilor. Tăcute, pustii, adânci și nemărginite, sclipeau sub ochiul neclintit al lunii. Bătrânul mesteca distrat, fără grabă. Străjerul Hotarelor nu făcuse foc în noaptea aceea și în nicio altă noapte de când își începuse veghea. Ar fi fost prea primejdios să încingă un foc.

– Trolii au pornit spre răsărit, zise Kinson după un moment de gândire. Cu miile, mai mulți decât am putut eu număra exact, deși am fost în cercetare chiar în tabăra lor, pe lună plină, acum câteva săptămâni, și i-am văzut mai de-a-proape decât te văd pe tine acum. Numărul lor crește neconținut, căci vin mereu alții să li se alăture. Țin totul sub control de la Streleheim, spre miazănoapte, până unde vezi cu ochii. Se opri un moment, apoi continuă: Ai descoperit tu cumva că lucrurile stau altfel?

Druidul clătină din cap. Își lăsă gluga pe spate, iar părul grizonat i se dezvălui, aureolat de lumina palidă a lunii.

– Nu, toate aceste țărâmurii îi aparțin acum lui.

Kinson îl scrută cu o privire pătrunzătoare.

- Atunci...

- Ce altceva ai mai văzut? îl chestionă bătrânul în continuare, ignorând începutul de întrebare.

Străjerul Hotarelor îi luă butelca de mied din mână și trase o dușcă.

- Căpeteniile armatei stau ascunse bine în corturile lor. Nimeni nu le vede. Trolii se tem să le pomenească până și numele. Așa ceva e de-a dreptul ieșit din comun. Nimic nu i-a înspăimântat vreodată pe trolî. Mai ales pe Trolî-Stâncă. În afară de asta, se pare.

Aruncă o privire tovarășului său.

- Dar în timpul nopții, pe când stăteam de veghe în așteptarea ta, am văzut umbre străni în zbor, abia vizibile în lumina lunii și a stelelor. Creaturi negre înaripate plutesc în pustietate, vânează sau cercetează, sau doar admiră ce-au cucerit - n-aș putea să spun și nici n-aș vrea să știu. Dar le simt. Chiar și acum. Sunt acolo, zboară de jur-împrejur. Le simt prezența cam ca pe o mîncărime. Nu, nu ca pe o mîncărime - ca pe-un frison, frisonul acela pe care îl simți când ești privit de mai multe perechi de ochi, iar posesorii lor îți poartă sîmbetele. Mi se încrețește și pielea pe mine. Ei nu m-au văzut; știu că, dacă m-ar fi văzut, acum aș fi mort.

Bremen încuviință din cap.

- Purtători de Cranii, juruiți în serviciul lui.

- Așadar, el e viu? nu-și putu reține întrebarea Kinson. Ești sigur de-asta? Foarte sigur?

Druidul dădu la o parte miedul și pâinea și-l privi drept în ochi. Iar ochii lui păreau a privi dincolo de zări, încărcăți de amintiri întunecate.

- E viu, Kinson. La fel de viu ca mine și ca tine. I-am luat urma până chiar în propriul bîrlog, în umbrele din Knife Edge, în inima Împărăției Craniilor. N-am fost sigur la început, după cum știi. O bănuiam, o credeam în adîncul sufletului, dar n-aveam dovezi. Încât am călătorit până în

îndepărtata miazănoapte, așa cum chibzuisem noi, de-a lungul câmpilor, până în munți. I-am văzut pe vânătorii înaripați, apăreau doar pe timpul nopții, uriașe păsări de pradă pândind apropierea oricărei făpturi vii. M-am făcut invizibil ca însuși aerul prin care zburau. Ei m-au văzut, și totuși n-au văzut nimic. M-am învăluit în magie, dar nu cât să o perceapă cu ajutorul propriilor puteri magice. Am mers la apus de trol, dar am constatat că întregul lor ținut a fost subjugat. Toți cei care au încercat să reziste au fost dați morții. Cine a putut a fugit. Iar ceilalți îl slujesc acum pe el.

Kinson încuviință din cap. Se împliniseră șase luni de când jefuitorii trol năvăliseră din munții Charnals spre soare-răsare și porniseră să subjuge rând pe rând toate națiile întâlnite în cale. Armata lor era uriașă și rapidă și, într-un răstimp de mai puțin de trei luni, orice rezistență fusese zdrobită. Northlandul fusese pus sub protectoratul șefului misterios și încă necunoscut al armatei cuceritoare. Existau, ce-i drept, zvonuri cu privire la identitatea sa, ele rămăneau însă neconfirmate. În realitate, puțini erau la curent cu însăși existența lui. La miazăzi de așezările de frontieră din Varfleet și Tyrsis, orașele liniștite aparținând seminției oamenilor, nu ajunsese nicio știre despre această armată și despre șeful ei. Știrile se răspândiseră însă la răsărit și la apus, la gnomi și la elfi. Dar gnomii și elfii erau mai degrabă aliați firești ai trolilor. Omul era seminția cea mai nedorită, cel mai recent inamic al tuturor celorlalte. Amintirile despre Primul Război al Semințiilor erau încă proaspete în mintea tuturor, deși se scurseseră trei sute cincizeci de ani de atunci. Omul trăise izolat în îndepărtatele sale orașe de la miazăzi, ca iepurele care-și ridică din când în când, timid, botul din pământ, blând și fără dinți, lipsit de importanță pentru mersul general al evenimentelor, hrană pentru animalele de pradă, nimic mai mult.

Dar nu eu, gândi Kinson întunecat. În niciun caz eu. Eu nu sunt iepure. Eu am scăpat de-o asemenea soartă. Am devenit unul dintre animalele de pradă.

Bremen se mișcă ușurel, mutându-și greutatea pe celălalt picior, în efortul de a sta mai comod.

– Am pătruns în adâncul munților, căutând, continuă el, pierdut din nou în firul povestirii sale. Cu cât mergeam mai departe, cu atât convingerea mi se întărea. Purtătorii de Cranii erau pretutindeni. Mai erau și alte făpturi, creaturi invocate din lumea spiritelor, ființe moarte readuse la viață, adevărate forțe malefice incarnate. M-am ferit de toți, mereu atent și vigilent. Știam că, dacă sunt descoperit, puterile mele magice aveau puține șanse să mă salveze. Bezna tărâmului părea copleșitoare. Apăsătoare și imbibată de mirosul și gustul morții. Într-un sfârșit, am ajuns la Muntele Craniilor – într-o scurtă trecere, căci nu puteam risca mai mult. M-am strecurat pe cărări secrete și am găsit ceea ce căutam.

Făcu o pauză, încruntându-și ușor sprâncenele.

– Și am aflat mai mult, Kinson, mult mai mult, și nimic din ceea ce am aflat nu e de bun augur.

– Dar el a fost acolo? insistă Kinson cu nerăbdare, cu fața lui de vânător încordată toată, cu ochii strălucitori.

– A fost acolo, confirmă druidul încetișor. Învăluit în magia lui, ținut în viață cu ajutorul somnului druid. Nu l-a folosit cu înțelepciune, Kinson. El se crede dincolo de legile naturii. Nu-și dă seama că oricine, oricât de puternic, va plăti amarnic la un moment dat, ca pentru orice lucru uzurpat și înrobit. Sau poate că nici nu-i pasă. A căzut sub puterea cărții Ildatch și nu se poate elibera singur.

– Cartea magică pe care a furat-o din Paranor?

– Cu patru sute de ani în urmă. Când se numea doar Brona și era un druid ca noi ceilalți, înainte de a deveni Vrăjitorul Comandant.

Kinson Ravenlock cunoștea istoria asta. Bremen însuși i-o spusese, deși era destul de răspândită în rândul tuturor semințiilor, iar el o auzise de sute de ori din mai multe surse. Galaphile, un elf, convocase primul Sfat al Druizilor cu cinci sute de ani în urmă, la o mie de ani după prăpădul produs de Marile Războaie. Sfatul se stabilise la Paranor și-i întrunea pe cei mai înțelepți bărbați și femei din fiecare seminție, pe cei care mai aveau unele amintiri despre lumea veche, pe cei care mai păstrasera câteva cărți flenduroase și îngălbenite de vreme, ale căror învățături supraviețuiseră barbariilor unui mileniu de bătlăii. Sfatul fusese convocat într-un ultim efort suprem de a scoate semințiile din sălbăciea care le covârșise și de a le aduce într-o lume mai bună și mai civilizată. Și, laolaltă, druizii porniseră laborioasa lucrare de a aduna toate cunoștințele de care dispuneau semințiile și de a le umple lacunele, pentru a pune totul în folosul binelui comun. Ţelul druizilor era să lucreze spre a-i face mai buni pe toți, indiferent de cele întâmplăte în vremuri apuse. Oamenii, mogăldani, gnomi, elfi, trolși și alți câțiva, cei mai buni și mai înțelepți reprezentanți ai noilor seminții apărute din cenușa lumii vechi. Dacă se putea extrage ceva înțelepciune din cunoștințele fiecăruia, ar fi avut cu toții o șansă la supraviețuire.

Dar acest țel se dovedise greu de atins și zăbavnic, iar unii druizi începuseră să se agite. Unul dintre ei fusese Brona. De o inteligență scilpitoare, ambițios, dar deloc preocupat de propria-i siguranță, s-a apucat de experimente cu magia. În lumea de odinioară existase puțină magie, și aproape deloc după apusul vremilor feerice și ivirea seminției oamenilor. Dar Brona credea că magia trebuie recuperată și repusă în drepturi. Științele vechi dăduseră greș, distrugerea vechii lumi era rezultatul direct al acestui fapt, iar Marile Războaie erau o lecție pe care druizii păreau

hotărâți să o ignore. Magia oferea o nouă abordare, iar manualele care te instruiău în practicarea ei erau mai vechi și trecuseră mai bine testul timpului decât cele din domeniul științei. Cartea cărților între acestea era Ildatch, un tom monstruos și ucigător, care supraviețuise tuturor cataclismelor încă din zorii civilizației, apărât de descântece negre, mânat de meniri tainice. Brona a întrevăzut în paginile ei străvechi răspunsuri pe care le căutase dintotdeauna, soluții la problemele pe care druzii se străduiau să le rezolve. Și hotărârea a fost luată.

Câțiva druzi mai puțin impetuoși, mai puțin doritori să dea uitării lecțiile istoriei, îl preveniseră cu privire la primejdie. Căci nu existase nicicând formă de putere care să nu atragă diverse consecințe. Nu se văzuse nicicând sabie care să nu taie în mai multe direcții. Fii cu băgare de seamă, îl preveniseră ei. Nu fi nesocotit. Dar Brona și puținii lui discipoli nu se lăsaseră întorși din drum și în cele din urmă se despărțiseră de Sfat. Dispăruseră cu toții, luând cu ei cartea Ildatch, harta care avea să le arate drumul spre o nouă lume, chela care avea să le deschidă toate ușile ale căror praguri voiau să le treacă.

În cele din urmă, toate acestea n-au dus decât la pervertirea lor. Au căzut pradă puterii acelei cărți și s-au schimbat pe vecie. Au început să tânjească după puterea de dragul puterii înseși, în propriul folos. Orice altceva a fost dat uitării, toate celelalte țeluri, abandonate. Primul Război al Semințiilor fusese urmarea directă a toate acestora. Instrumentul folosit fusese seminția oamenilor, subjugată cu ajutorul magiei, transformată în armă de atac. Dar efortul lor a dat greș când a fost vorba de Sfatul Druizilor și de forțele unite ale celorlalte seminții. Agresorii fuseseră înfrânți, iar seminția oamenilor – împinsă spre sud, în exil și izolare. Brona și discipolii lui au dispărut. Se spunea că fuseseră nimiciți de magie.

– Mare nătâng, zise Bremen deodată. Somnul druid l-a ținut în viață, dar i-a răpit inima și sufletul, lăsându-i launtru gol ca o scoică. În toți acești ani l-am crezut mort. Și, într-un fel, mort a și fost. Dar crâmpeiul care a supraviețuit a fost răul însuși, asupra căruia magia a dobândit supremația. Crâmpeiul care încă mai năzuia să cucerească întreaga lume și toate făpturile care viețuiau într-însa. A fost crâmpeiul din sufletul lui care tânjea după puterea absolută. Ce conta pentru el prețul cerut de somnul druid? Ce contau prefacerile suferite pentru prelungirea unei vieți deja irosite? Brona devenise Vrăjitorul Comandant, iar Vrăjitorul Comandant voia să trăiască veșnic, cu orice preț!

Kinson nu răspunse. Îl stingherea faptul că Bremen îl condamna cu atâta ușurință pe Brona pentru că folosisese somnul druid, fără a pune în discuție faptul că el însuși îl folosisese. Căci și Bremen folosisese somnul druid. Ar fi putut spune, desigur, că el îl folosisese mai chibzuit, mai controlat, că el ținuse cont de prețul plătit de trup. Ar fi putut spune că acest somn îi fusese necesar pentru a fi la fața locului atunci când Vrăjitorul Comandant avea să-și facă, inevitabil, reparația. Dar, oricât ar fi dorit să facă distincția, rămânea ideea că, fie erai Vrăjitor Comandant, fie simplu druid, urmările folosirii somnului druid erau aceleași.

Și, într-o bună zi, Bremen avea să plătească prețul.

– Și zici că l-ai văzut? întrebă Străjerul Hotarelor, nerăbdător să continue discuția. L-ai văzut chipul?

Bătrânul zâmbi.

– Nu mai are un chip sau un trup care să poată fi văzute, Kinson. Nu mai e decât o prezență învăluită într-o pelerină cu glugă. Ca și mine, de altfel, căci am impresia că, în ultimul timp, nici eu nu prea mai sunt altceva.

– Asta nu e adevărat, protestă Kinson fără ezitare.

– Nu, se declară celălalt de acord, nu e. Mai păstrez încă un simț al binelui și al răului și nu am devenit sclavul magiei. Căci de asta te temi, așa e?

Kinson nu răspunse.

– Povestește-mi cum ai reușit să te strecoari atât de aproape. Cum se face că nu ai fost descoperit?

Privirea lui Bremen păru a se fixa undeva, într-un spațiu și într-un timp foarte îndepărtate.

– Nu a fost lucru ușor, răspunse el încetișor. Am plătit un preț uriaș.

Întinse din nou mâna după butelca de mied și savură îndelung o înghițitură, iar extenuarea deveni vizibilă pe chipul lui, ca niște riduri de oțel impregnate în piele.

– Am fost silit să mă transform ca să par unul dintre ei, spuse el într-un târziu. Am fost nevoit să mă învălui într-o mască alcătuită din gândurile și pornirile lor, din viciul înrădăcinat în sufletele lor. Am fost invizibil, așa că prezența mea fizică n-a fost detectată, mi-a rămas doar spiritul. Iar pe acesta l-am mascat cu întunecimea care îl învăluie pe al lor, căutând înlăuntrul meu cea mai neagră fațetă a ființei mele. O, da, văd pe fața ta, pui la îndoială că a fost posibil așa ceva. Crede-mă, Kinson, puterea de a face rău sălășluiește adânc în fiecăre faptură, inclusiv într-a mea. Noi o ținem mai bine sub control, o îngropăm mai adânc, dar ea trăiește înlăuntrul nostru. Eu am fost silit să o scot din ascunziș ca să mă apăr. Apropierea ei, frecarea ei de spiritul meu, atât de intimă, de avidă să mă înghită cu totul, a fost înspăimântătoare. Dar și-a servit scopul. L-a împiedicat pe Vrăjitorul Comandant să mă descopere.

Kinson se încruntă.

– Dar și tu ai fost vătămat.

– Pentru o vreme. Călătoria pe jos până aici mi-a dat ocazia de a mă vindeca. Un surâs fugar se ivi pe buzele subțiri ale bătrânului. Necazul e că, odată scos la suprafață atât de multă vreme din cușca lui, răul dinlăuntrul omului nu prea mai vrea să fie închis la loc. Dorește mai cu râvnă să întruna să forțeze gratiile sub care e ferecat. Este mai dornic

să evadeze. Iar eu, care am trăit în imediata lui apropiere, sunt mai vulnerabil față de o asemenea posibilitate.

Clătină din cap.

– Noi, oamenii, suntem mereu supuși în viața tentațiilor, așa e? Țsta e doar un alt exemplu.

Urmă un lung moment de tăcere, în care cei doi bărbați se uitară lung unul la celălalt. Luna își încheiase aproape călătoria de-a lungul boltei, iar acum era pe cale să dispară sub marginea de miazăzi a orizontului. Stelele căpătau o bruscă strălucire în lumina ei trecătoare, iar cerul era fără de nori, ca o mantie de catifea neagră, învăluită în tăcerea vastă, nemărginită.

Kinson își dresе vocea.

– Cum spuneai, ai făcut ce trebuia. Ai fost nevoit să te apropii îndeajuns ca să afli dacă bănuielile tale erau îndreptățite. Acum știm cum stau lucrurile. Se opri un moment, apoi continuă: Ai văzut și cartea Ildatch?

– Acolo, în mâinile lui, prea departe ca s-o pot atinge, altfel aș fi luat-o și aș fi distrus-o chiar cu prețul vieții.

Vrăjitorul Comandant și cartea Ildatch acolo, în Împărăția Craniilor, reale ca viața însăși, nu doar zvon, nu doar simplă legendă. Kinson Ravenlock se lăsă ușor pe spate și clătină din cap. Totul era adevărat, întocmai cum se temuse Bremen. Cum se temuseră amândoi. Iar acum, această armată de troli venea spre miazăzi tocmai din îndepărtata miazănoapte ca să cucerească toate semințiile. Istoria era pe cale să se repete, Primul Război al Semințiilor, gata să o ia de la capăt. Cu diferența că, de data asta, era posibil să nu mai aibă cine să-i pună capăt.

– Măi, să fie, zise el cu tristețe.

– Și n-am terminat, continuă druidul, iar ochii lui îi căutară pe cei ai Străjerului. Trebuie să afli întreg adevărul. Există o nestemată elfică pe care o caută inaripații. Nestemata Neagră. Vrăjitorul Comandant a aflat de

existența ei din Ildatch. Undeva, în paginile acelei cărți blestemate, se face pomenire despre această piatră rară. Nu este o nesteniată de rând, ca atâtea altele despre care am mai auzit. Nu este una dintr-o obișnuită garnitură de trei – câte una pentru sufletul, mintea și trupul celui care le posedă – cu magia care le reunește atunci când sunt invocate. Magia acestei unice nestemate este capabilă de mari fărâdelegi. Motivul pentru care a fost creată și menirea ei sunt învăluite în mister. Toate acestea au fost pierdute cu trecerea timpului. Dar cartea Ildatch se pare că face referire foarte clară și fără echivoc la puterile ei. Am fost foarte norocos că am aflat toate astea. Stând foarte aproape de zidurile odăii în care înaripații se adunaseră pentru a primi porunci de la stăpânul lor, am auzit vorbindu-se de ea.

Își apropie fața de cea a străjerului:

– Se află undeva în Westland, Kinson, ascunsă într-o cetate străveche, apărută în feluri pe care noi doi nici nu ni le-am putea imagina. A fost pusă acolo în mare taină încă în vremile feerice, pierdută pentru istorie, uitată ca și magia, ca și ființele care au folosit-o cândva. Acum ea așteaptă să fie redescoperită și folosită din nou.

– În ce fel folosită? insistă Kinson.

– Are puterea de a perverti malefic efectul oricărei alte magii, indiferent de forma ei, și de a o subordona stăpânului nestematei. Oricât ar fi de puternică sau de complexă magia unei persoane, cel ce stăpânește Nestemata Neagră își poate învinge adversarul. Magia aceluia se va scurge și izbânda îi va fi asigurată. Cu toții devin neputincioși în fața lui.

Kinson clătină din cap descurajat.

– Cum se poate împotrivi cineva unei asemenea puteri? Bremen râse domol.

– Ei, haide, Kinson, lucrurile nu stau chiar așa de rău.

Îți mai aduci aminte ce te-am învățat, nu-i așa? Orice

folosire a magiei are un preț al ei. Există întotdeauna consecințe, și, cu cât e mai puternică magia, cu atât mai covârșitoare îi sunt consecințele. Dar să lăsăm discuția asta pentru altă dată. Ce vreau să spun este că Vrăjitorul Comandant nu trebuie lăsat să intre în posesia Nestematei Negre, pentru că efectele ei n-au niciun fel de importanță pentru el. A ajuns deja dincolo de orice rațiune. Așa că noi trebuie să găsim Nestemata Neagră a elfilor înaintea lui – și încă repede.

– Și cum trebuie să procedăm?

Druidul căscă și se întinse, extenuat, iar foșnetul pelerinei negre tulbură ușor liniștea nopții.

– Nu știu încă răspunsul la această întrebare, Kinson. Și-apoi, avem multe altele de care trebuie să ne ocupăm mai întâi.

– Ai să te duci la Paranor, la Sfatul Druizilor?

– N-am încotro.

– De ce să te mai obosești? Nu te vor asculta. Ei n-au încredere în tine. Unii chiar se tem de tine.

Bătrânul încuviință din cap.

– Unii, dar nu toți. Mai sunt câțiva care vor pleca urechea la cele ce voi spune. În orice caz, trebuie să încerc. Druizii se află în mare primejdie. Vrăjitorul Comandant își amintește prea bine cum a fost învins de ei în Primul Război al Semințiilor. Nu va risca să le îngăduie druizilor o a doua intervenție, chiar dacă acum ei nu mai reprezintă prea mare primejdie pentru el.

Kinson privi în depărtări.

– Ar fi de-a dreptul neghiobi să-ți ignore spusele, dar așa vor face, Bremen. În spatele zidurilor lor de apărare, au pierdut orice legătură cu realitatea. N-au mai ieșit în lume de-atâta vreme, încât nu mai sunt în stare să judece înțelept lucrurile. Și-au pierdut identitatea. Și-au uitat telurile.

– Ei, lasă. Bremen își așează cu fermitate mâna pe umărul falnicului bărbat și continuă: N-are rost să repetăm ceea ce știm deja. Vom face și noi ce putem, apoi ne vom căuta de drum.

Mâna lui Bremen își întărește ușor apăsarea pe umărul celuilalt.

– Sunt foarte obosit. Vrei să fii bun să stai tu de veghe câteva ore, cât dorm eu? După aceea, putem pleca.

Străjerul Hotarelor aprobă din cap.

– Voi sta de veghe.

Bătrânul se ridică și pătrunse mai adânc în umbrele așternute de coroanele largi ale arborilor, iar acolo se întinse comod, acoperit de pelerina lui, pe un covor de iarbă moale. Adormi în câteva minute, respirând profund și regulat. Kinson îl privi. Nici chiar în somn ochii lui nu erau închiși cu totul. Dindărătul pleoapelor întredeschise se întrezărea o luminiță slabă.

Ca o pisică, gândi Kinson, mutându-și iute privirea. Ca o pisică primejdioasă.

Timpul trecu, iar orele se dilată. Crucea nopții veni și trecu. Luna coborî dincolo de orizont, iar puzderia de stele se întindea în infinit caleidoscop pe fondul întunecat al firmamentului. Tăcerea domnea, adâncă și absolută, peste întreaga vale Streleheim și nimic nu mișca pe pustietatea câmpiei. Chiar și la adăpostul arborilor unde Kinson Ravenlock stătea de veghe, nu se auzea decât respirația ușoară a bătrânului.

Străjerul Hotarelor își coborî privirea spre tovarășul lui. Bremen era un proscris ca și el, însingurat în convingerile lui, exilat pentru adevăruri pe care doar el era în stare să le accepte.

Semănau mult în această privință, gândi el. Își aminti de prima lor întâlnire. Bătrânul îl abordase într-un han, la Varfleet, și îi ceruse ajutorul. Kinson Ravenlock fusese

hotarnic, explorator și aventurier timp de aproape douăzeci de ani, încă de la vârsta de cincisprezece ani. Crescuse în Callahorn și trăise viața de frontieră a acestui oraș, ca membru al uneia din puținele familii care rămăseseră în orașele de frontieră atunci când toți ceilalți se trăsese mai adânc, spre sud, distanțându-se de propriul trecut. După încheierea Primului Război al Semințiilor, când druizii divizaseră cele patru țărâmură și plasaseră cetatea Paranor în centrul lor, seminția oamenilor hotărâse să se depărteze de celelalte. Așa încât, deși teoretic Southlandul se întindea până la munții Dragon's Teeth, oamenii părăsiseră toate meleagurile aflate mai sus de Rainbow Lake. Doar câteva familii mai rămăseseră, încredințate că acolo era căminul lor, nedorind să se mute în zonele mai populate de pe țăramul care le fusese rânduit. Familia Ravenlock fusese una dintre acestea.

Și, astfel, Kinson crescuse ca străjer al acestei zone de frontieră, trăise la marginile civilizației, dar se simțea în largul lui și în compania elfilor, și a gnomilor, mogâldanilor și trolilor, ca și în cea a oamenilor. Bătuse în lung și-n lat ținuturile lor și le deprinsese obiceiurile. Le învățase și limba. Studiase și istoria lor și o auzise povestită din destule unghiuri de abordare ca să creadă că prinsese miezul adevărurilor pe care le avea de oferit. Bremen studia și el istoria, și ei doi împărtășiseră de la bun început unele convingeri comune. Una dintre acestea era că semințiile pot reuși în strădania lor de a menține pacea doar întărind legăturile dintre ele, și nu înstrăinându-se una de cealaltă. O a doua convingere era că obstacolul cel mai mare în calea realizării acestui țel era Vrăjitorul Comandant.

Chiar și atunci, cu cinci ani în urmă adică, zvonuri circulau deja. Ceva fioros viețuia în Împărăția Craniilor, o adunătură de bestii și creaturi nemaivăzute. Unii povesteau că zăriseră creaturi zburătoare, monștri înaripați cutreierând

meleagul în căutare de victime. Existau povești despre oameni care plecaseră spre miazănoapte și nu mai fuseseră văzuți de atunci. Trolii se țineau departe de Knife Edge și de Malg. Nu încercau să traverseze Kierlak-ul. Când călătoreau prin apropierea Împărăției Craniilor, se adunau în grupuri foarte numeroase și bine înarmate. Nimic nu creștea în acea parte a Northlandului. Nimic nu prindea rădăcini. Cu trecerea timpului, întreagă acea zonă devastată fu învăluită în nori și ceață. Deveni aridă și pustie. Se spunea că nimic nu poate exista acolo. Cel puțin nimic cât de cât viu.

Cei mai mulți nu luau în serios poveștile. Mulți le ignorau cu totul. Se știa că, oricum, partea aceea de lume era foarte îndepărtată și neprietenoasă. Cui îi păsa ce trăiește sau ce nu trăiește acolo? Dar Kinson se dusese în Northland să vadă cu ochii lui. Abia scăpase cu viață. Creaturile înaripate îl urmăriseră timp de cinci zile după ce îi luaseră urma la granițele țărâmului lor. Supraviețuise doar grație abilității și unui considerabil noroc.

Așa că, atunci când Bremen îl abordase, el știa deja că spusele druidului erau adevărate. Vrajitorul Comandant era real. Brona și discipolii lui trăiau la miazănoapte, în Împărăția Craniilor. Amenințarea pe care ei o reprezentau pentru cele patru țărâmuri nu era rodul imaginației nimănui. Ceva de foarte rău augur se infiripa treptat acolo.

Se învoise să-l întovărășească pe bătrân în drumurile sale, să-i fie un fel de-a doua pereche de ochi la nevoie, să-l slujească în calitate de curier și cercetaș și să vegheze asupra-i la vreme de primejdie. Kinson se învoise din multe motive, dar niciunul mai puternic decât acela că, pentru prima dată în viață, avea acum un țel. Se săturase să tot umble de colo-colo, să trăiască numai ca să vadă mereu aceleași țărâmuri și să fie plătit pentru acest privilegiu. Era plictisit și lipsit de țel. Voia un proiect îndrăzneț.

Bremen îi oferise așa ceva, asta măcar era lucru sigur.

Clătină din cap cu vagă uimire. Era surprins: atât de multe aflaseră împreună, atât de apropiați deveniseră. Și era surprins de importanța pe care o aveau pentru el aceste două realități.

O ușoară mișcare undeva în pustietatea îndepărtată a văii Streleheim îi atrase atenția. Clipi din ochi și continuă să privească fix în întuneric, fără să vadă ceva. Apoi mișcarea se repetă, un scurt tremur în umbra văii adânci. Era atât de departe, încât nu putea fi sigur, dar bănuia deja despre ce e vorba. Simți un nod în stomac. Mai simțise asemenea mișcări, întotdeauna pe timp de noapte, întotdeauna în locuri pustii, la hotarele Northlandului.

Rămase nemișcat, privind, în speranța că se înșală. Mișcarea se repetă, de data asta mai aproape. Ceva se ridică de la pământ și păru a rămâne suspendat în aer în întunericul câmpiei, apoi coborî la loc. Putea fi doar o pasăre mare în căutare de hrană, dar știa că nu asta fusese.

Fusese un Purtător de Cranii.

Dar Kinson continuă să aștepte, hotărât să afle direcția în care se deplasa creatura. Din nou, umbra se ridică de la pământ și zbură în lumina stelelor, de-a lungul câmpiei, tot mai aproape de locul unde Străjerul Hotarelor și druidul erau ascunși. Apoi coborî și dispăru în întunericul văii.

Cu un fior rece, Kinson înțelese ce făcea Purtătorul de Cranii. Era în urmărirea cuiva.

A lui Bremen.

Se răsuci repede acum, dar bătrânul era deja lângă el, cu ochii în depărtarea întunecată.

– Tocmai eram pe cale să...

– Să mă trezești, completă celălalt. Da, știu.

Kinson privi din nou îndărăt, spre câmpie. Nicio mișcare.

– Ai văzut? întrebă el cu glas scăzut.

– Da. Vocea lui Bremen era vioaie, dar calmă. Unul din ei mă urmărește.

– Ești sigur? Ești sigur că a luat urma ta, și nu a altcuiva?

– Am reușit în vreun fel să nu fiu cu băgare de seamă în trecerea mea. Ochii lui Bremen străluciră brusc: Creatura aceea știe că am trecut pe aici și vrea să știe unde m-am dus. Nu am fost văzut în Împărăția Craniilor, așa că m-a descoperit ulterior, din întâmplare. Trebuia să fiu mai atent la traversarea câmpiei, dar m-am crezut în siguranță.

Priviră împreună cum Purtătorul de Cranii reapare, se înalță preț de o clipă în înaltul cerului, plutește fără zgomot de-a lungul văii, apoi se contopește din nou cu umbrele pământului.

– Mai are până să ne ajungă, șopti Bremen. Cred că ar trebui să ne vedem de drum. O să ne ștergem urmele în cazul în care creatura va voi să-și continue urmărirea. Paranorul și druizii ne așteaptă. Să mergem, Kinson.

Se ridicară împreună și se strecurară printre umbre, prin dreapta gruiului, după care începură să coboare la adăpostul copacilor. Mergeau fără zgomot, cu mișcări line și abile, iar siluetele lor întunecate părea că plutesc deasupra pământului.

Câteva secunde mai târziu se pierduseră deja în noapte.

II

Cei doi merseră în umbra protectoare a codrului, Kinson în frunte și Bremen – siluetă întunecată – călcându-i pe urme. Niciunul nu vorbea, amândoi se simțeau la largul lor în tăcere și în prezența celuiilalt. Nu îl mai văzură pe Purtătorul de Cranii. Bremen își folosi puterile magice pentru a acoperi urmele trecerii lor doar cât să-și atingă

scopul, fără a atrage atenția asupra lor. Dar se pare că vânătorul înaripat se hotărâse să nu zboare la sud de Streleheim în căutările lui, altfel i-ar fi simțit. Iar în absența creaturii, cei doi au perceput doar animalele obișnuite locului, nimic altceva. Cel puțin pentru moment, erau în siguranță.

Kinson Ravenlock mergea cu pas neobosit, mișcându-se agil, deprindere formată în deceniile în care cutreierase toate cele patru tărâmurii. Străjerul Hotarelor era un bărbat masiv și puternic, în floarea vârstei, capabil încă să se bazeze pe reflexe și viteză atunci când nevoia de acțiune o cerea. Bremen îl privea cu admirație, cu gândul la vremea propriei tinereți, și reflecta la lungul drum al vieții lui. Somnul druid îi oferise o viață mai lungă decât a multor altora – mai lungă decât cea la care ar fi avut dreptul după legile naturii – dar nu îndeajuns. Simțea cum îl părăsesc puterile aproape cu fiecare nouă zi. Putea încă să țină pasul cu Străjerul Hotarelor când umblau împreună, dar nu o mai putea face fără ajutorul puterilor sale magice. Le invoca aproape la fiecare obstacol în ultima vreme și își dădea seama că zilele care îi mai erau îngăduite pe acest pământ se apropiau de sfârșit.

Dar rămânea increzător în sine. Așa fusese dintotdeauna, era încredințat că de aceea era încă viu și în putere. Venise la druizi de foarte tânăr, cu studii făcute în domeniul istoriei și al limbilor antice. Vremurile erau altfel atunci, iar druzii erau activi pe tărâmul evoluției și dezvoltării semințiilor și acționau energic în direcția unificării semințiilor într-o atingerea țărilor comune. Abia ulterior, cu mai puțin de șaptezeci de ani în urmă, începuseră să renunțe la această participare activă și se axaseră pe studiul individual. Bremen venise la Paranor să studieze și nu încetase o clipă să își dorească și să simtă nevoia de a face asta. Dar învățarea cerea mai mult decât studiu

individual și meditație. Ea cerea și să călătorești și să intri în relație cu alții, să porți discuții pe teme de interes reciproc, să dobândești o privire de ansamblu asupra cursului evenimentelor, iar acestea nu puteau izvorî decât din observații personale, și era nevoie de flexibilitate pentru a accepta faptul că vechiul mod de viață s-ar putea să nu ofere toate răspunsurile dorite.

Așa că, încă de timpuriu, își dăduse seama că magia s-ar putea dovedi o formă de putere mai ușor de mânuit decât științele lumii de dinaintea Marilor Războaie. Toate informațiile adunate în amintirile și cărțile din vremea lui Galaphile nu izbutiseră să releve din științe vreo soluție. Erau prea segmentate, prea îndepărtate de civilizația pe care trebuiau să o slujească acum, cu țeluri prea nedesluite spre a oferi cheia care să poată deschide porțile înțelegerii. Dar magia era cu totul altceva. Magia era mai veche decât știința și mai ușor accesibilă. Elfii, care se trăgeau din acele vremuri, o cunoșteau. Deși trăiseră ascunși și izolați ani mulți, ei dispuneau de cărți și scrieri ale căror ținte erau mai ușor de descifrat decât cele ale științei. Ce-i drept, multe elemente încă lipseau și magia vremilor feerice era dusă de mult și avea să fie greu de recuperat. Dar îți puteai pune mai multe speranțe în asta decât în științele pe care cei din Sfatul Druizilor continuau să le dezbată între ei.

Însă Sfatul încă își amintea consecințele pe care le avusese practicarea magiei în Primul Război al Semințiilor, ce se alesese de Brona și de discipolii lui și nu avea de gând să bată din nou la astfel de porți. Studiul magiei era permis, dar descurajat. Era tratat ca un soi de curiozitate, cu prea puține instrumente utilizabile, iar practicarea magiei nu trebuia în niciun caz îmbrățișată ca mod de viață. Bremen pledase la nesfârșit în sprijinul ideii sale, dar fără succes. Druizii de la Paranor erau, majoritatea,

conservatori și nu prea deschiși la ideea de schimbare. Învață din greșeli, recitau ei întruna. Nu uita cât de plină de primejdii poate fi practicarea magiei. Este mai bine să lași asemenea preocupări trecătoare și să te întorci la studiul serios. Bremen nu voia, firește, să facă așa ceva și nici n-ar fi putut. Nu-i stătea în fire să desconsidere o posibilitate doar pentru că se dăduse greș o dată. Și se dăduse greș din cauza folosirii fără scrupule a magiei, le reamintise el, iar asta era foarte probabil să nu se repete. Câțiva druzi se declaraseră de acord cu el. În cele din urmă însă, insistența lui devenind intolerabilă și fiind îndepărtat din Sfat, el părăsise Paranorul din proprie inițiativă.

Se dusesese în Westland și trăise mulți ani printre elfi, și acolo studiasse învățăturile seminției lor, cufundat în scrieri de tot felul, în strădania de a recupera câte ceva din cele pierdute atunci când făpturile feerice se retrăseseră din preajma muritorilor. Luase și câte ceva cu el. Era deja în posesia tainei somnului druid, deși încă în forma sa rudimentară. Stăpânirea deplină a complexității și acceptarea consecințelor acestuia cereau timp și ajunsese în deplina sa posesie doar când era de-acum destul de vârstnic. Elfi îl acceptaseră pe Bremen ca pe un spirit înrudit și îi dăduseră acces la micile lor secrete în ale magiei și la scrieri aproape uitate de lumea întreagă. Cu timpul, el descoperi adevărate comori în toate aceste manuale ignorate. A plecat apoi pe alte meleaguri și a descoperit pretutindeni fragmente de magie, deși nu atât de avansate și de multe ori străine chiar de făpturile care se slujeau de ele.

În tot acest răstimp, s-a străduit să adune dovezi în sprijinul convingerii sale crescânde că zvonurile cu privire la Vrajitorul Comandant și Purtătorii de Cranii erau autentice, că aceștia nu erau alții decât druzii rebeli care părăsiseră Paranorul cu mulți ani în urmă, că erau chiar creaturile care fuseseră învinse în Primul Război al Semințiilor. Dar dovada

căutată era ca mireasmă florilor purtată de vânt încoace și-ncolo, o clipă aici, dispărută în clipa următoare. El își urmărise neabătut țelul dincolo de frontiere, de regate, prin sate, care mai apropiate, care mai depărtate, îl urmărise până în inima Regatului Craniilor, tărâmul Vrăjitorului Comandant, în catacombele unde își găsisse acesta refugiul împreună cu discipolii lui întunecați și adăstase acolo în așteptarea unui prilej care să-i îngăduie să fugă luând cu sine adevărurile descoperite. Dacă ar fi fost mai puternic, ar fi putut ajunge la acele adevăruri mult mai curând. Dar îi trebuiseră ani întregi ca să capete îndemânarea și cunoștințele necesare supraviețuirii unei asemenea călătorii. Îi trebuiseră mulți ani de studiu și explorări. Ar fi avut nevoie de mai puțin timp dacă ar fi beneficiat de sprijinul Sfatului, dacă ei ar fi lăsat deoparte superstițiile și temerile și ar fi acceptat adevărul, așa cum o făcuse și el. Dar nu fusese să fie așa.

Oftă la aceste aduceri-aminte și se întristă. Cât timp irosit. Câte ocazii pierdute. Poate era deja prea târziu pentru cei de la Paranor. Ce le putea spune el acum ca să-i convingă ce primejdie îi paște? Măcar aveau să-l creadă când le va povesti ce aflase? Trecuseră mai bine de doi ani de când vizitase cetatea. Unii probabil îl credeau mort. Unii poate și doreau asta. Nu va fi ușor să-i convingă că se înșelaseră în bănuielile lor cu privire la Vrăjitorul Comandant și că trebuie să-și regândească strategia față de toate semințiile și, lucrul cel mai important, că vor trebui să-și schimbe atitudinea privind refuzul de a folosi magia.

Se apropiară de liziera pădurii la crăpatul zorilor, în lumina tot mai intensă, trecând de la argintiu la auriu pe măsură ce soarele urca printre crestele muntelui Dragon's Teeth și-și prefira razele strălucitoare în spațiile dintre copaci spre a încălzi pământul jilav. Arboretul se rări înaintea lor, redus la mici pâlcuri și santinele solitare. În fața

lor, Paranorul se ridica în lumina tremurătoare a zorilor. Fortăreața druizilor era o citadelă masivă de piatră, durată pe o fundație solidă, care se repezea din pământ ca un pumn încheștat. Zidurile fortăreței se ridicau sute de metri spre cer și se sfârșeau cu turnuri și parapete vâruite într-un alb amețitor. Flamurile fluturau în bătaia vântului, unele purtând însemnele Înaltului Sfat al Druizilor, iar altele, pe cele ale caselor domnitoare din cele patru țărâmuri. Ceața persista în munți și învăluia umbrele întunecate de la temeliiile castelului, acolo unde soarele nu înlăturase încă negura nopții. Era o priveliște impresionantă, gândi Bremen. Chiar și acum, chiar și pentru el, cel exilat de acolo.

Kinson îi aruncă peste umăr o privire întrebătoare, dar Bremen îi făcu semn să meargă mai departe. Întârzierea nu le era de niciun folos. Cu toate acestea, însăși dimensiunea fortăreței îi tăia respirația. Greutatea ei părea să i se așeze pe umeri ca o povară de care nu se putea scutura. Ce forță masivă, implacabilă, gândi el, pare imaginea geamănă a hotărârii încăpățănate a celor ce locuiau între zidurile ei. Își dori ca lucrurile să stea altfel. Și știa că era dator să încerce să le schimbe.

Leșiră din pădure, unde lumina soarelui era încă un intrus printre umbre, și, în lumina zilei eliberate din puterea nopții, se îndreptară către poarta principală. Pe dată își făcu apariția în întâmpinarea lor un pâlc de bărbați înarmați, parte din forța multinațională aflată în slujba Sfatului – Garda Druizilor. Toți erau înveșmântați în uniforme cenușii cu o emblemă roșie, reprezentând o torță, brodată pe partea stângă a pieptului. Bremen căută un chip cunoscut printre ei și nu găsi niciunul. În fond, era plecat de peste doi ani, nu avea de ce să se aștepte la altceva. Cel puțin, gardienii trimiși în întâmpinarea lui erau elfi, iar elfii măcar aveau să plece urechea la spusele lui.

Kinson se trase respectuos la o parte și îi făcu loc

tovarășului său să pășească în față. Bremen se îndreptă de spate și se folosi de magie pentru a-și spori imaginea de prestanță și pentru a-și ascunde extenuarea, slăbiciunea sau îndoielile resimțite. Păși spre poartă cu hotărâre, cu pelerina-i neagră involburându-i-se în urmă și cu silueta tăcută a lui Kinson de-a dreapta lui. Gardienii așteptau cu chipuri rigide și lipsite de expresie.

Când ajunse în dreptul lor, în clipa în care îi simți neliniștiți din cauza apropierii lui, le adresă un simplu:

– O dimineată bună tuturor.

– O dimineată bună și ție, Bremen, răspunse unul dintre ei, pășind în față și plecându-și ușor capul în semn de salut.

– Mă cunoști, așadar?

Celălalt dădu aprobator din cap.

– Am auzit de tine. Îmi pare rău, dar nu ai permisiunea de a intra.

Privirea lui îl cuprinse și pe Kinson, ca să dea de înțeles că interdicția era valabilă și pentru el. Era politicoasă, dar ferm. Niciun druid exilat nu putea intra. Și nici cei din seminția oamenilor. Argumentarea chestiunii era de prisos.

Bremen aruncă o privire în sus, spre parapete, ca și când ar fi chibzuit la cele auzite.

– Cine e căpitanul Gărzii? întrebă el.

– Caerid Lock, răspunse celălalt.

– Vrei să îl rogi să coboare până la poartă să stea de vorbă cu mine?

Gardianul elf ezită să dea urmare rugăminții. În cele din urmă însă aprobă din cap.

– Așteaptă aici, te rog.

Dispăru înapoi în cetate printr-o ușă lăturalnică. Bremen și Kinson rămaseră față în față cu ceilalți gardieni, în umbra zidului fortăreței. Ar fi fost ușor lucru să treacă printre ei și să-i lase acolo, cu ochii la nimic alta decât

imagini lipsite de substanță, dar Bremen era hotărât să nu folosească magia pentru a intra. Misiunea lui era prea importantă pentru a risca să provoace mânia membrilor Sfatului prin păcălirea gărzilor, care i-ar fi făcut să pară niște neghiobi. Ei nu aveau să aprecieze astfel de trucuri. Dar poate că vor admira o abordare directă. Era un risc pe care era dispus să și-l asume.

Bremen se întoarse și privi în direcția pădurii. Lumina soarelui pătrunsese deja în colțurile ei cele mai ascunse, gonise umbrele și dăruise cu strălucire mănunchiurile fragile de flori sălbatice. Era primăvară, realiză el brusc, cu o tresărire. Pierduse până și măsura timpului în călătoria spre miazănoapte și înapoi, într-atât îl preocupaseră căutările lui. Trase adânc în piept aerul proaspăt și mireasma difuză a pădurii adusă de adiere îi pătrunse în nări. Trecuse foarte multă vreme de când se gândise la flori.

Se auzi mișcare dinspre poarta din spatele lui și se răsuci. Gardianul apăru, de data asta însoțit de Caerid Lock.

– Bremen, salută solemn căpitanul elf și-i întinse mâna.

Caerid Lock era un bărbat zvelt, cu piele smeadă, priviri agere și un chip pe care se citea autoritatea. Trăsăturile sale erau cele specifice elfilor, cu sprâncene arcuite în sus, urechi ascuțite și față atât de îngustă, încât părea uscățivă. Purta veșminte cenușii ca și ceilalți, dar torța brodată pe pieptul lui apărea ținută de o mână și pe ambii umeri avea trese purpurii. Părul și barba îi erau tunse scurt și ambele erau ușor cărunte. Era unul dintre puținii care-i rămăseseră prieteni lui Bremen atunci când druidul fusese îndepărtat din Sfat. Era căpitan al Gărzii Druizilor de peste cincisprezece ani și nici că s-ar fi aflat undeva persoană mai nimerită pentru asemenea slujbă. Vânător elf, cu o întreagă viață de militar, Caerid Lock era un profesionist desăvârșit. Druizii făcuseră o bună alegere în privința persoanei care trebuia să le asigure protecția. Bremen știa

că o solicitare venită din partea lui Caerid avea să găsească înțelegere din partea Sfatului.

– Caerid, bine te-am găsit, răspunse Bremen, strângându-i mâna. Cum o duci?

– La fel de bine ca alții pe care îi cunosc. Ai îmbătrânit cu câțiva ani de când ne-ai părăsit. Îți văd ridurile pe față.

– Presupun că-ți vezi propria față în oglindă.

– Probabil. Încă mai bați lumea în lung și-n lat?

– În compania bunului meu prieten, Kinson Ravenlock, îl prezintă el.

Căpitanul elf îi strânse mâna, prețaluindu-l ca om, dar nu spuse nimic. Kinson păstra, la rândul lui, un chip impasibil.

– Am nevoie de ajutorul tău, Caerid, îl anunță Bremen, iar fața lui căpătă un aer solemn. Trebuie să stau de vorbă cu Athabasca și cu Sfatul.

Athabasca era Mai-marele druizilor, un om impozant, cu convingeri ferme, de neclintit, care nu îl simpatizase niciodată pe Bremen. Fusese membru în Sfatul Druizilor când bătrânul fusese îndepărtat, dar pe atunci nu era Mai-marele lor. Asta se întâmplase ulterior și doar ca urmare a mașinațiunilor politice pe care Bremen le disprețuia atât. Dar, așa sau altfel, Athabasca era șef și orice șansă de a intra în cetate depindea în principal de el.

Caerid Lock zâmbi amar.

– Ca întotdeauna, îmi ceri ceva dificil. Știi prea bine că Paranorul și Sfatul îți sunt, amândouă, interzise. N-ai voie nici măcar să intri în cetate, necum să stai de vorbă cu Mai-marele druizilor.

– Am voie dacă el o permite, răspunse Bremen cu simplitate.

Celălalt aprobă din cap. Ochii lui ageri se îngustară încă și mai mult.

– Înțeleg. Vrei să intervin în favoarea ta.

Bremen confirmă, dând din cap. Zâmbetul încordat al lui Caerid dispăru.

– El nu te simpatizează, afirmă el cu glas scăzut. Și asta nu s-a schimbat de când ai plecat.

– Nu e nevoie să mă simpatizeze ca să stea de vorbă cu mine. Ceea ce am eu a-i spune este mai important decât sentimentele noastre personale. Voi fi foarte succint. Odată ce va fi auzit ce am de spus, plec mai departe. Se opri un moment, apoi continuă: Nu cer prea mult, tu ce crezi?

Caerid Lock clătină din cap.

– Nu. Privi o clipă în direcția lui Kinson, apoi reluă: Voi face tot ce-mi va sta în putință.

Intră din nou în cetate și îi lăsă pe bătrân și pe Străjerul Hotarelor să contemple tăcuți zidurile și poarta. Gardienii adăstau rigizi la posturile lor, ca pentru a le împiedica intrarea. Bremen îi privi cu seriozitate un moment, apoi ridică ochii spre soare. Ziua se anunța deja călduroasă. Îl privi pe Kinson preț de o clipă, apoi se retrase mai la o parte, într-un loc unde zidurile aruncau mai multă umbră, și se așeză pe o piatră. Kinson îl urmă, dar nu se așeză. În ochii lui întunecați se citea nerăbdarea. Abia aștepta să vadă toată afacerea asta încheiată. El era deja gata să pornească mai departe. Bremen zâmbi în sinea lui. Cât de specific îi era acest stil prietenului său. Soluția lui Kinson pentru orice problemă era să meargă mai departe. Așa își trăise întreaga viață. Abia de când îl cunoscuse pe Bremen începuse să-și dea seama că nicio problemă nu poate fi rezolvată dacă nu e abordată. Nu că Ravenlock nu era în stare să înfrunte problemele. Atâta doar că el aborda chestiunile neplăcute lăsându-le pur și simplu în urmă, distanțându-se de ele și, ce-i drept, lucrurile puteau fi abordate și în acest fel. Problema era că o astfel de atitudine nu aducea niciodată după sine o rezolvare definitivă.

Da, Kinson evoluase mult din acele vremuri de început. Era un om mai puternic în sensuri greu de definit.

Dar Bremen știa că de obiceiurile vechi te lepezi greu și că întotdeauna Kinson Ravenlock va simți imboldul de a se distanța de situațiile neplăcute și dificile.

- Asta e pierdere de timp pentru noi, bombăni Străjerul, confirmând parcă gândurile bătrânului.

- Răbdare, Kinson, îl sfătui Bremen cu glas scăzut.

- Răbdare? De ce? Nu-ți vor da voie să intri. Și chiar dacă-ți dau voie, n-or să te asculte. Nu-i interesează ce ai de spus. Țștia nu mai sunt druizii de pe vremuri, Bremen.

Tovarășul lui îl aprobă din cap. În privința asta, Kinson avea dreptate. Dar n-avea încotro. Druizii din ziua de azi erau singurii care existau, iar unii dintre ei nu erau răi. Cățiva puteau fi aliați de nădejde. Kinson ar fi preferat ca ei doi să se ocupe de toate treburile de unii singuri, dar dușmanul cu care aveau de-a face era prea cumplit ca să poată fi învins fără o mână de ajutor. Era nevoie de druizi. Deși își abandonaseră obiceiul de a se implica direct în problemele semințiilor, erau totuși priviți cu anume respect și deferență. Iar asta se putea dovedi de folos în unirea forțelor din cele patru țărămuri împotriva inamicului comun.

Dimineăța făcu loc amiezii. Și Caerid Lock nu se mai întorcea. Kinson umblă de colo-colo un timp și se așeză în cele din urmă lângă Bremen, cu enervarea vizibil întipărită pe fața lui prelungă. Se înfășurase într-o tăcere agresivă, întunecată.

Bremen suspină în sinea lui. Kinson îi era prieten de multă vreme. Îl alesese chiar el, dintr-un mare număr de candidați, pentru misiunea de a afla adevărul despre Vrăjitorul Comandant. Kinson se dovedise a fi alegerea cea potrivită. Era cel mai bun cercetaș pe care îl văzuse bătrânul vreodată. Era isteț, curajos și inteligent. Nu acționa niciodată sub imperiul impulsului, ci al înțelepciunii. Deveniseră atât de apropiați, încât Kinson îi era ca un fiu. Era, în mod cert, prietenul său cel mai bun.

Dar Kinson n-avea niciodată să devină ceea ce își dorea Bremen cu atâta ardoare. El n-avea să fie succesorul druidului. Bremen era bătrân și tot mai slab, deși ascundea asta de toți cei care ar fi putut bănuși așa ceva. Atunci când avea să moară, nu va avea cine să-i continue lucrarea. Nu va mai avea cine să continue studiul magiei, atât de necesar pentru evoluția tuturor semințiilor, cine să-i îndemne pe druizii de la Paranor să-și regândească strategia de implicare în treburile celor patru țărâmură, cine să-i stea împotriva Vrăjitorului Comandant. Sperase cândva că Ravenlock va fi acela. Străjerul Hotarelor încă putea fi acela, de bună seamă, dar asta părea puțin probabil. Lui Kinson îi lipsea răbdarea necesară. N-avea nici umbră de diplomatie. Nu-l încerca nici cea mai mică înțelegere pentru cei care nu puteau sesiza adevăruri care săreau în ochi. Experiența era singurul profesor pe care îl respectase vreodată. Era un iconoclast și un solitar înveterat. Niciuna din aceste trăsături nu-i putea fi de folos ca druid, dar părea imposibil să devină vreodată altfel decât era acum.

Bremen aruncă o privire în direcția prietenului său și analiza pe care i-o făcuse îl umplu brusc de tristețe. Nu era drept să-l judece astfel pe Kinson. Era de-ajuns că Străjerul Hotarelor îi era devotat și că avea să-i stea alături, înfruntând chiar moartea dacă va fi necesar. Kinson era cel mai bun prieten și aliat al lui și era nedrept să aștepte mai mult de la el.

Dar avea atât de disperată nevoie de un succesor! Era bătrân și timpul i se scurgea printre degete cu prea mare iuțeală.

Își mută privirea de la Kinson spre copacii din depărtare, ca pentru a măsura exact puținătatea timpului ce-i mai rămăsese.

Trecuse de amiază când Caerid Lock își făcu, în sfârșit, apariția. Se desprinsese brusc din umbrele porții fără a arunca nicio privire în direcția gărzilor sau a lui Kinson și

veni direct spre Bremen. Druidul se ridică în picioare pentru a-l întâmpina, simțindu-și încheieturile și mușchii înțepeniți.

– Athabasca e de acord să stea vorbă cu tine, îl anunță el, cu chipul intunecat.

Bremen aprobă din cap.

– Trebuie să te fi străduit serios să-l convingi. Îți sunt îndatorat, Caerid.

Căpitanul elf se încruntă, fără a accepta mulțumirile.

– N-aș fi prea sigur în privința asta. Athabasca are motivele lui să fie de acord cu această întâlnire, eu așa cred. Se întoarse spre Kinson: Îmi pare rău, dar n-am putut obține permisiunea să intri și tu.

Kinson se îndreptă de spate și înălță din umeri.

– E mai bine să aștept aici, probabil.

– Probabil, se declară celălalt de acord. Îți voi trimite ceva de-ale gurii și apă proaspătă. Bremen, ești gata?

Druidul îl privi pe Kinson și schiță un zâmbet slab.

– Mă întorc cât pot de curând.

– Succes, îi ură prietenul, cu voce domoală.

Apoi Bremen îl urmă pe Caerid Lock pe poarta cetății și cei doi se pierdură în umbrele de dincolo de ea.

Străbătură săli de piatră și coridoare lungi și înguste, iar pașii lor stârneau ecou între zidurile groase de piatră. Nu întâlneau pe nimeni în cale. Paranorul părea părăsit, dar Bremen știa că realitatea e alta. De multe ori i se părea că prinde sunet slab de conversație sau câte o mișcare abia simțită undeva departe, dar nu putea fi niciodată sigur. Caerid îl conducea de-a lungul coridoarelor dosnice, mai rar folosite, rezervate doar intrărilor și ieșirilor cu caracter privat. Decizia părea lesne de înțeles. Athabasca nu voia ca druizii ceilalți să afle că fusese de acord cu această întâlnire înainte de a decide că meritase efortul. Lui Bremen i se va permite o întâlnire privată și un scurt prilej de a-și pleda cauza, apoi fie va fi expediat scurt afară, fie

va primi șansa de a se adresa Sfatului. Oricum însă, Bremen știa că decizia avea să fie luată foarte rapid.

Urcară apoi treptele care duceau spre încăperile de sus ale cetății. Biroul lui Athabasca era tocmai sus, în turn, și părea foarte probabil că acolo intenționa să-l primească pe Bremen. Bătrânul analiză spusele lui Caerid Lock în timp ce îl urma. Athabasca avea, desigur, motivele lui să accepte întâlnirea, iar acestea erau, de bună seamă, greu de dedus. Mai-marele druizilor era în primul rând politician, administrator în al doilea și birocrat mai presus de toate. Dar asta nu vorbea neapărat în defavoarea lui; așa funcționa gândirea lui. El se concentra în principal asupra relației cauză-efect, adică, dacă un eveniment avea loc, el trebuia să afle ce efect va avea asupra altuia. Așa funcționa judecata lui. Era foarte capabil și era un bun organizator, dar era și precaut. Bremen trebuia să-și aleagă cuvintele cu multă băgare de seamă.

Ajunseseră aproape la capătul unui coridor, când o siluetă înveșmântată în pelerină neagră se ivi brusc dintre umbre ca pentru a-l confrunța. Caerid Lock duse instinctiv mâna la șold să înșface sabia, dar mâinile celuilalt se încleștaseră deja împrejurul brațelor căpitanului elf. Cu un efort care părea neînsemnat, silueta înveșmântată în pelerină îl ridică pe Caerid de la podea și îl așază mai la o parte, ca și când acesta reprezentase doar un mic obstacol în calea sa.

– Ei lasă, căpitane, răsună o voce aspră. Nu e nevoie de arme între prieteni. Vreau doar să schimb o vorbuliță cu bărbatul acesta pe care îl conduci, după care nu-ți mai stau în cale.

– Risca! îl salută Bremen surprins. Bine te-am găsit, bătrâne prieten!

– Ți-aș fi recunoscător dacă ai lua mâinile de pe mine, Risca, pufni iritat Caerid Lock. N-aș fi dus mâna la armă dacă nu te-ai fi repezit la mine fără să te anunți!

– Iertare, căpitane, toarse celălalt împăcluitor. Își descleștă mâinile de pe căpitan și le ridică în semn de respect. Apoi îl privi pe Bremen: Bun venit acasă, Bremen al Paranorului!

Risca se apropie și îl îmbrățișă pe bătrân. Era un gnom vânjos, bărbos, cu umeri enormi și trup puternic și musculos. Brațele ca niște trunchiuri de copac îl ținură o clipă cu putere pe bătrân în îmbrățișarea lor, apoi Risca îi strânse mâna cu palmele-i puternice, acoperite de bătăături. Risca părea un arbore cu rădăcini adânci, pe care nimic nu îl putea urni din loc, avea fața bătută de vânt și de anii care trecuseră peste el, un bărbat fără vârstă. Era druid războinic, ultimul rămas din stirpea asta, bine antrenat în mânguirea armelor și în arta războiului, cu vaste cunoștințe despre toate marile războaie purtate de la ivirea noilor seminții încoace. Bremen îl instruisese personal înainte de a fi exilat din cetate, cu mai bine de zece ani în urmă. La bine și la rău, Risca îi rămăsese alături.

– Nu mai fac parte din Paranor, Risca, obiectă Bremen. Dar tot mă simt ca acasă aici. Cum o mai duci?

– Bine. Dar mă plictisesc. Talentele mele sunt prea puțin folosite în spatele acestor ziduri. Puțini dintre acești noi druizi manifestă interes pentru arta războiului. Mă mențin în formă exersând cu gardienii. Caerid mă testează în fiecare zi.

Căpitanul elf bombăni ceva în barbă.

– Mă bați măr în fiecare zi, mai bine zis. Ce cauți aici? Cum de-ai știut unde să ne găsești?

Risca lăasă mâna lui Bremen și privi în sus, misterios.

– Pereții ăștia au urechi pentru cei care știu să asculte.

Caerid Lock răsă fără să vrea.

– Iscodirea e și ea o artă bine pusă la punct în arsenalul tău de talente războinice?

Bremen îi zâmbi lui Risca.

– Știi și de ce am venit?

– Știu că vrei să vorbești cu Athabasca. Dar am vrut să mă sfătuiesc mai întâi cu tine. Nu, Caerid, nu pleca. Poți rămâne să asculți ce am de spus. N-am secrete pe care să nu le pot împărtăși de față cu tine. Gnomul deveni foarte serios: Poate exista un singur motiv pentru întoarcerea ta, Bremen. Iar veștile nu pot fi dintre cele plăcute. Așa să fie. Dar vei avea nevoie de aliați în toată povestea asta, iar eu îți sunt prieten. Poți conta pe mine ca, la nevoie, să vorbesc în numele tău. Am în Sfat o vechime cu care puțini dintre susținătorii tăi se pot lăuda. Trebuie să afli care e situația: ei nu susțin întoarcerea ta.

– Nădăjduiesc să-l conving pe Athabasca să-și lase la o parte sentimentele personale pentru realizarea obiectivelor noastre comune. Bremen își încruntă sprâncenele, îngândurat: Nu poate fi atât de greu de acceptat.

Risca clătină din cap.

– Ba poate, și chiar așa va fi. Fii tare, Bremen. Să nu-i faci concesii. Îi displace ceea ce reprezinți – o amenințare la adresa puterii lui. Nimic din ceea ce faci sau spui tu nu poate trece peste această viziune. Teamă e o armă de care te poți folosi mai bine decât de rațiune. Fă-l să priceapă cât de mare e primejdia. Îl privi brusc pe Caerid: Ai cumva altă părere?

Căpitanul elf ezită, apoi clătină din cap.

– Nu.

Risca îi strânse mâna lui Bremen încă o dată.

– Vorbim mai târziu.

O luă pe coridorul de unde venise și dispăru din nou printre umbre. Bremen zâmbi involuntar. Puternic în trup și suflet, neclintit în convingeri. Așa era Risca. Și așa va rămâne.

Căpitanul elf și bătrânul porniră mai departe pe coridoarele și treptele slab luminate, care pătrundeau tot

mai adânc în interiorul cetății, până ajunseră la niște trepte ce duceau spre o ușă metalică mică, îngustă, dar masivă. Bremen văzuse de multe ori această ușă în anii în care locuise la castel. Era intrarea dosnică în biroul Mai-marelui druid. De bună seamă, Athabasca aștepta acolo să-l primească. Respiră adânc.

Caerid Lock bătu în ușă de trei ori, făcu o pauză, apoi bătu încă o dată. Din încăpere, o voce cunoscută rosti:

– Intră.

Căpitanul Gărzii Druizilor deschise ușa îngustă, apoi se dădu la o parte.

– Mi s-a cerut să aștept aici, șopti el.

Bremen dădu din cap, amuzat de expresia solemnă care se așternuse pe chipul celui alt.

– Înțeleg, zise el. Ți mulțumesc încă o dată, Caerid.

Apoi se aplecă sub tocul scund al ușii și intra.

Încăperea îi era foarte cunoscută. Era biroul particular al Mai-marelui druizilor, loc folosit de conducătorul lor pentru meditație și întâlniri private. Era o cameră mare, cu tavan înalt, ferestre plasate foarte sus, cu biblioteci pline de hârtii, obiecte de artă, jurnale, dosare și o mulțime de cărți. De partea cealaltă a ușii pe care intrase el se vedeau două uși duble metalice masive. Un birou imens trona în mijlocul încăperii; momentan nu era nimic pe birou, iar suprafața lemnului lustruit lucea în lumina lumânării.

Athabasca era așezat la birou și aștepta. Era un bărbat înalt, masiv, impozant, cu păr lung, alb și ochi albaștri, reci și depărtați, pe un chip ascetic. Era înveșmântat în straiul bleumarin purtat întotdeauna de Mai-marele druizilor, cu centură la brâu și fără niciun însemn. Avea în schimb la gât medalionul Eilt Druin, aflat în posesia Mai-marilor druizilor încă din vremea lui Galaphile. Medalionul Eilt Druin era din aur și alte câteva metale care întăreau aliajul, încrustat cu argint pe margini. Avea forma unei mâini care poartă o torță

aprinsă. Mâna și torța fuseseră simbol al druizilor încă de pe vremea constituirii Sfatului. Se spunea că medalionul dispune de puteri magice, dar nimeni nu cunoscuse până acum de ce natură erau acestea. Cuvintele „Eilt Druin” erau din limba elfică și însemnau, în traducere literală: „Prin adevăr, putere”.

Cândva, acest motto însemnase ceva pentru druizi. O altă mică ironie a soartei, gândi Bremen, obosit.

– Bine te-am găsit, Bremen, îl salută Athabasca pe bătrân cu vocea lui adâncă și sonoră. Urarea era una tradițională, dar Athabasca o rostise într-un fel care o făcea să sune gol și forțat.

– Bine te-am găsit, Athabasca, răspunse Bremen. Ți sunt recunoscător că ai acceptat să te întâlnești cu mine.

– Caerid Lock a fost foarte convingător. Și-apoi, noi nu-i întoarcem din drum pe cei care ne-au fost cândva frați.

Au fost cândva, dar acum nu mai sunt, spunea el de fapt. Bremen înaintă până la celălalt capăt al imensului birou, cu senzația că nu doar suprafața vastă a biroului lustruit îi desparte. Se miră din nou cum un om masiv îl poate face pe un altul să se simtă în prezența lui mic ca un băiețuș. Căci, deși Bremen era cu mult mai în vârstă decât Athabasca, nu putea scăpa de sentimentul că se află în prezența unui superior.

– Ce ai a-mi spune, Bremen? îl întrebă Athabasca.

– Că cele patru țărâmurii se află în mare primejdie, răspunse Bremen. Că trolii au fost subjugați de o putere care transcede viața fizică și puterea muritorilor. Că și celelalte seminții vor cădea, de asemenea, pradă aceluiași destin dacă nu intervenim în apărarea lor. Că druizii înșiși sunt în mare primejdie.

Athabasca mângâie absent medalionul Eilt Druin.

– Și ce formă ia această amenințare? Este ea de sorginte magică?

Bremen dădu din cap.

– Zvonurile spun adevărul, Athabasca. Vrăjitorul Comandant este o făptură reală. Mai mult, este reîncarnarea druidului rebel Brona, despre care s-a crezut că e dispărut și zdrobit de peste trei sute de ani. A supraviețuit prin folosirea nefastă și nehibzuită a somnului druid și prin distrugerea propriului suflet. Nu mai are formă, ci doar spirit. Este totuși în viață și este sursa primejdiei care ne amenință.

– L-ai văzut tu? L-ai căutat în călătoriile tale?

– L-am văzut.

– Cum ai reușit asta? Ți-a îngăduit să intri? Ai folosit fără îndoială o deghizare ca să poți intra pe domeniul lui.

– Cea mai mare parte din drum m-am învăluit în invizibilitate de sorginte magică. Apoi am folosit o deghizare întunecată ca a Vrăjitorului Comandant însuși, deghizare pe care nici el n-a putut-o penetra.

– Te-ai făcut una cu el? Athabasca își pusese mâinile la spate. Privirea lui era calmă și îl ținea atent.

– Pentru o vreme, am devenit una cu el. A fost necesar să fac asta ca să mă pot apropia de el atât cât să mă asigur că bănuielele îmi sunt întemeiate.

– Și dacă, făcându-te una cu el, ai fost și tu în vreun fel pervertit, Bremen? Și dacă, folosind magia, ți-ai pierdut echilibrul și viziunea asupra realității? Cum poți fi tu sigur că a fost real ceea ce ai văzut? Cum poți ști că descoperirea cu care te întorci acum la noi este reală?

Bremen se strădui să rămână calm.

– Mi-aș da seama dacă magia m-ar perverti, Athabasca. Am petrecut mulți ani din viață studiind-o. O cunosc mai bine ca oricine.

Athabasca zâmbi rece, plin de îndoieli.

– Dar tocmai asta-i problema. Cât de exact poate oricare dintre noi să aprecieze puterea magiei? Tu te-ai rupt de Sfat pentru a face pe cont propriu studii împotriva

cărora fusesei prevenit. Ai urmat calea pe care a urmat-o un altul înaintea ta – creatura pe care pretinzi că o vânezi. L-a pervertit, Bremen. O, sunt convins că tu te crezi imun la puterea ei. Dar acest lucru a fost valabil și în ce-l privește pe Brona și pe discipolii lui. Magia este o forță perfidă, o putere care depășește înțelegerea noastră și pe care nu ne putem bizui. Noi am mai studiat ideea de a o folosi și am dat greș. Studiem și acum ideea, dar suntem mai precauți decât am fost cândva – precauți, pentru că am învățat ce se poate întâmpla din nenorocirea cu Brona și ceilalți. Dar tu cât ai fost de prevăzător, Bremen? Magia pervertește, măcar atâta știm și noi. Îl pervertește într-un fel sau altul pe cel care o folosește, și în cele din urmă îl distruge.

Vocea lui Bremen rămase calmă când răspunse.

– Nu există certitudine absolută în privința rezultatelor folosirii ei, Athabasca. Pervertirea poate veni cu încetul și în diverse forme, funcție de modul în care este folosită magia. Dar asta era valabil și pentru științele vechi. Folosirea oricărei puteri pervertește. Ceea ce nu înseamnă că nu poate fi folosită pentru binele comun. Știu că tu nu aprobi ceea ce fac eu, dar există și câte ceva valoros în activitatea mea. Nu tratez cu superficialitate puterea magiei, și nici nu scap din vedere limitele posibilităților ei.

Athabasca scutură din capul lui leonin.

– Cred că ești prea atașat de această temă ca să poți fi obiectiv. Prin asta ai dat greș când ne-ai părăsit.

– Poate că da, admise Bremen cu voce domoală. Dar nimic din toate astea nu contează acum. Ceea ce contează este faptul că suntem amenințați. Druizii, Athabasca. Brona își amintește cu siguranță ce a dus la distrugerea lui în Primul Război al Semințiilor. Dacă are de gând să cucerească din nou cele patru țărâmură, iar asta pare acum foarte probabil, el va încerca mai întâi să distrugă amenințarea principală la adresa lui. Druizii. Sfatul. Paranorul.

Athabasca îl privi cu seriozitate preț de o clipă, apoi se întoarse spre o fereastră și rămase cu privirea îndreptată spre lumina strălucitoare de afară. Bremen așteptă câteva momente, apoi zise:

– Am venit cu rugămintea de a-mi permite să mă adresez Sfatului. Dă-mi prilejul să le spun celorlalți ceea ce-am văzut. Lasă-i să judece ei înșiși valoarea argumentelor mele.

Mai-marele druizilor se întoarse din nou spre el, cu bărbia ușor ridicată, încât părea că privește în jos spre Bremen.

– Noi suntem aici o comunitate, Bremen. O familie. Trăim împreună așa cum am face-o cu frații și surorile noastre, toți acționând într-o singură direcție – studierea tuturor aspectelor lumii noastre și a modului în care funcționează. Noi nu favorizăm un membru al comunității în defavoarea altuia, îi tratăm pe toți ca pe niște egali. Iată ceva ce tu n-ai putut niciodată să accepți.

Bremen dădu să protesteze, dar Athabasca ridică mâna să-l oprească.

– Tu ne-ai părăsit din proprie inițiativă. Ai decis să-ți abandonezi familia și să lucrezi pentru propriile tale țeluri. Ai ales să nu împarți cu noi studiile tale, deoarece acestea depășeau liniile de autoritate pe care noi le stabilisem. Binele unuia singur nu poate fi lăsat niciodată să prevaleze asupra binelui tuturor. O familie trebuie să aibă reguli. Fiecare membru al familiei trebuie să-i respecte pe ceilalți. Când ne-ai părăsit, ai dat dovadă de lipsă de respect față de exigențele Sfatului în ceea ce privește natura studiilor tale. Ți-ai închipuit că le știi pe toate mai bine decât noi. Ai renunțat singur la locul ce ți se cuvenea în societatea noastră.

Îl privi pe Bremen cu răceală.

– Acum vrei să te întorci și să ne conduci. O, nu te obosi să negi, Bremen! De ce altceva te-ai fi putut întoarce

dacă nu pentru a ne fi conducători? Vii cu un bagaj de cunoștințe despre care pretinzi că doar tu le deții, cu învățături din domeniul magiei cunoscute numai de tine și cu un plan de salvare a semințiilor pe care numai tu îl poți aplica. Vrăjitorul Comandant e real. Vrăjitorul Comandant e Brona. Druidul rebel a practicat magia în folos propriu și i-a subjugat pe trolți. Cu toții vor mărșălui împotriva celor patru tărâmură. Tu reprezintă unica noastră speranță. Tu trebuie să ne sfătuiești în legătură cu ce avem de făcut și apoi tu ne vei comanda în obligațiile care ne vor reveni spre a opri această invazie. Tu, care ne-ai abandonat de atâta timp, vrei acum să ne conduci.

Bremen clătină încet din cap. Știa deja cum va sfârși această întrevedere, dar merse totuși înainte.

– Nu vreau să conduc pe nimeni. Vreau doar să vă previn asupra primejdiei pe care am descoperit-o, atâta tot. Ce se va petrece după aceea va fi hotărât de tine în calitate de Mai-mare al druizilor și de către Sfat. Nu doresc să revin în Sfat. Lasă-mă doar să spun ce-am de spus și apoi trimite-mă să-mi văd de drum.

Athabasca zâmbi.

– Ești încă atât de sigur de tine. Sunt impresionat. Te admir pentru hotărârea de care dai dovadă, Bremen, dar cred că te înșeli amarnic. Însă eu reprezint doar o singură voce și n-am de gând să iau această decizie de unul singur. Așteaptă aici, cu căpitanul Lock. Voi convoca de îndată Sfatul și îi voi solicita să ia în considerare cererea ta. Dacă va dori sau nu să te asculte este o chestiune pe care o las la latitudinea lui.

Bătu tare în suprafața biroului, iar ușa din spate se redeschise. Caerid Lock intră și salută.

– Stai cu oaspetele nostru până revin, îi ordonă Athabasca.

Apoi ieși pe ușile duble, principale, fără să privească în urmă.

Athabasca lipsi aproape patru ore. Bremen se așeză pe o băncuță, lângă una dintre ferestre, și privi afară spre lumina difuză a după-amiezii târzii. Așteptă răbdător, știind că nu prea avea de ales. Stătu de vorbă cu Caerid Lock o vreme și se puse la curent cu ultimele noutăți privind activitatea Sfatului, constatând că aceasta se desfășura cam la fel ca de mulți ani încoace, că puține se schimbaseră și că eforturile druizilor nu duceau la niciun rezultat. Era deprimant să audă asta, și Bremen renunță curând să mai pună întrebări. Se concentrează asupra celor ce avea să le spună membrilor Sfatului și a felului în care aceștia aveau să reacționeze, dar în sinea lui știa că totul nu era decât un inutil exercițiu mental. Acum știa de ce Athabasca fusese de acord să-l întâlnească. Mai-marele druizilor socotise că era mai bine să-l primească și să audă ce are de spus, decât să-l expedieze direct, că era mai bine să etaleze o parodie de respect decât nimic. Decizia era însă deja luată. Nu va avea ocazia să le vorbească celorlalți. Era un exilat și nu i se va permite să se întoarcă. Pentru niciun motiv, oricât de serios. Era un om primejdios, după părerea lui Athabasca – și după a altora, presupuse el. Practicase magia fără precauție. Se jucase cu focul. Nimeni nu avea să-l asculte pe un asemenea individ. Niciodată.

Era un lucru trist. Venise să-i prevină, dar ei se situau deja dincolo de puterea lui de convingere. O simțea. Iar acum aștepta doar să i se confirme bănuiala.

Și confirmarea sosi scurt, la capătul celor patru ore de așteptare. Athabasca intră pe ușile duble cu aerul grăbit al insului care are lucruri mai bune de făcut.

– Bremen, îl salută el disprețuitor. Nu-i dădu nicio atenție lui Caerid Lock, nu-i ceru să plece sau să rămână. Sfatul a luat cunoștință de cererea ta și a respins-o. Dacă

dorești să o adresezi din nou în scris, va fi înaintată unui comitet, spre dezbateri.

Se așază la birou cu un vraf de hârtii în mâini și se apucă să le citească. Medalionul Eilt Druin luci clipelnic pe pieptul lui.

– Suntem consecvenți în politica noastră de neamestec în afacerile semințiilor, Bremen. Tu cauți să încalci această regulă. Noi trebuie să ne ținem departe de politică și de conflictele dintre seminții. Speculațiile tale sunt prea vagi și total nedovedite. Nu le putem da crezare.

Privi în sus.

– Poți să te aprovizionezi cu tot ce-ți este de trebuință pentru a-ți continua călătoria. Îți urez succes. Căpitane Lock, condu-l, te rog, pe oaspetele nostru înapoi la poarta principală.

Cobori din nou privirea. Bremen îl cercetă fără un cuvânt, uluit fără voie de duritatea cu care fusese expedit. Când văzu că Athabasca îl ignoră în continuare, îi spuse cu voce calmă:

– Ești un nătâng.

Apoi se întoarse și îl urmă pe Caerid înapoi, pe ușa joasă, pe coridorul prin care veniseră. În urma lui se auzi cum ușa este închisă și încuiată.

III

Caerid Lock și Bremen coborâră în tăcere scările dosnice, iar pașii lor răsunau strident pe coridoarele pustii. În urma lor, lumina dinspre biroul lui Athabasca, Maimarele druizilor, începea să dispară. Bremen se străduia să învingă amărăciunea care-i dădea târcoale. Îl numise pe Athabasca nătâng, dar poate că el însuși era, de fapt, nătângul. Kinson avusese dreptate. Venirea la Paranor

fusese pierdere de timp. Druizii nu erau pregătiți să-i dea ascultare fratelui lor exilat. Nu-i interesau închipuirile lui înflăcărâte și încercările lui de a li se alătura din nou. Cu ochii minții și-i închipuia aruncându-și unul altuia priviri amuzate atunci când Mai-marele druizilor le adusesese la cunoștință solicitarea lui. Parcă-i și vedea clătinând disprețuitor din cap. Din pură aroganță, vor fi gândit ei, se lăsase orbit de proporțiile problemei cu care se confruntau, și asta numai în scopul de a se face crezut. Dacă ar fi putut să le vorbească doar, l-ar fi ascultat; așa crezuse. Dar nici măcar șansa asta nu i se dăduse. Încrederea exagerată în sine fusese cea care îl pierduse. Mândria îi jucase un reghi. Făcuse o gravă eroare de judecată.

Și totuși, își zise el, încercând să se consoleze cât de cât după tentativa eșuată, făcuse bine că încercase. Cel puțin nu avea să trăiască tot restul vieții cu chinul și sentimentul vinovăției pe care le-ar fi încercat dacă nu făcea nimic. Și nici nu putea anticipa acum cu exactitate rezultatul eforturilor lui. S-ar putea, totuși, să iasă și ceva bun din venirea lui, o mică schimbare în cursul evenimentelor sau în atitudinea unora, ceva ce nu se va putea constata decât mult mai târziu. Ideea că efortul lui eșuase total era neîntemeiată. O fi avut Kinson dreptate în ce privește rezultatul final, dar niciunul dintre ei nu putea afirma cu certitudine că vizita lui fusese într-un tot lipsită de consecințe.

– Îmi pare rău că n-ai primit permisiunea să le vorbești, Bremen, i se adresă Caerid cu voce domoală și se întoarse spre el.

Bremen își ridică privirea și realizează brusc cât de deprimat trebuie să pară. Acum nu era momentul pentru autocompătimire. Pierduse prilejul de a le vorbi direct membrilor Sfatului, dar mai erau și alte lucruri care se cereau înfăptuite înainte de a fi expediat pentru totdeauna din cetate.

– Caerid, pot să-i fac o scurtă vizită lui Kahle Rese înainte de a pleca? întrebă el. Am nevoie doar de câteva clipe.

Se opriră pe scări, iar acolo bătrânul cu aspect fragil și căpitanul elf cu figura dură, milităroasă, rămaseră preț de-o clipă față în față.

– Ți s-a spus să-ți iei cele de trebuință pentru călătorie, observă Caerid Lock. Cred că ți-e îngăduit să-i faci o scurtă vizită.

Bremen zâmbi.

– Nu voi uita niciodată câtă osteneală ți-ai dat în sprijinul meu, Caerid. Niciodată.

Celălalt îi răspunse printr-un gest de nepăsare.

– N-a fost mare lucru, Bremen. Vino!

Continuară să meargă de-a lungul coridoarelor spre un pasaj care îi purtă prin mai multe încăperi, apoi în jos, pe niște trepte. În tot acest timp, Bremen chibzuia adânc. Își transmisese avertismentul, așa bun sau rău cum păruse. Acesta va fi cu siguranță ignorat de majoritatea druizilor, dar cei puțini care, poate, i-au dat ascultare trebuiau să aibă șansa de a supraviețui imprudenței celorlalți. Și, mai ales, trebuia făcut un efort pentru protejarea cetății. El nu putea face prea mult sau cu cine știe ce pondere în fața puterii dezlănțuite a Vrăjitorului Comandant, dar puținul de care era în stare trebuia făcut. Și va începe cu Kahle Rese, prietenul lui cel mai vechi și mai de încredere – deși știa de pe acum că se va confrunta din nou cu riscul aproape sigur al dezamăgirii.

Când ajunseră în dreptul ușii care da spre holul principal, puțin înainte de a ajunge la biblioteca în care Kahle Rese își petrecea veacul, Bremen se întoarse din nou spre Caerid.

– Vrei să-mi mai faci un serviciu? îl întrebă el pe căpitanul elf. Vrei să-i chemi pe Risca și pe Tay Trefenwyd,

să stau și cu ei de vorbă? Spune-le să mă aștepte în hol până îmi închei vizită la Kahle. Îi voi întâlni acolo. Îți dau cuvântul meu că nu voi merge nicăieri în altă parte și nu voi încălca în niciun fel condițiile în care mi s-a îngăduit să vizitez cetatea.

Caerid își întoarse pentru un moment privirea.

– Cuvântul tău nu e necesar, Bremen. N-a fost niciodată. Du-te să te întâlnești cu Kahle. Îi aduc eu pe ceilalți doi și ne vedem acolo.

Porni din nou în sus pe scări și se pierdu curând în beznă. Bremen își dădu seama ce norocos era că-l poate număra pe Caerid printre prieteni. Și-l aminti pe vremea când acela era tânăr, abia își deprindea meseria, dar era hotărât și cumpătat încă de pe atunci. Caerid venise din Arborlon și rămăsese acolo, loial cauzei druizilor, chiar și după ce se încheiase sorocul pentru prezența lui în cetate. Era lucru rar ca o persoană care nu făcea parte din ordinul druizilor să manifeste atâta interes față de preocupările lor. Bremen se întrebă dacă, pus în situația de a-și lua viața de la capăt, Caerid ar face același lucru.

Întră pe coridor și o luă la dreapta. Holul era înalt, cu grinzi groase de lemn lustruit și cu podea ceruită până la strălucire. Pe pereți atârnavau tapiserii și tablouri. Mobilier vechi și armuri erau așezate din loc în loc pe margini, abia vizibile în lumina tremurătoare a lumânărilor. Vremuri vechi și noi erau prezente între acești pereți, unde nimic nu se schimba decât orele zilei și cursul anotimpurilor. O atmosferă aparte de permanență emana din Paranor, cea mai veche și mai solidă fortăreață din cele patru țărâmuri, lăcaș al celor ce dăruiau știință, păstrătoare a celor mai valoroase obiecte de artă și manuale de pretutindeni. Progresul, atâta cât existase, își avusese mereu obârșia aici, și asta încă de când reincepuse evoluția, după încheierea Marilor Războaie. Acum acest loc era pândit de

pericolul de a dispărea de pe fața pământului și el părea a fi singurul conștient de acest lucru.

Ajuns dinaintea ușilor bibliotecii, le deschise ușurel și intra. Încăperea era mică față de dimensiunile normale ale unei biblioteci, dar era ticsită de cărți. Puține lucrări apăruseră după distrugerea vechii lumi și cele mai multe fuseseră scrise de druizi în ultimele două sute de ani, de mână, cu prețul unor mari eforturi, din memorie, observații făcute de cei puțini care își mai aminteau acele vremuri. Aproape toate aceste volume erau ținute aici, în această încăpere și în cea de alături, iar Kahle Rese era druidul care răspundea de conservarea lor în siguranță. Toate erau valoroase, dar niciuna mai valoroasă decât Analele Druizilor, scrieri care reprezentau o cronică a eforturilor Sfatului de a recupera cunoștințele din domeniul științei și magiei din secolele de dinaintea Marilor Războaie, a strădaniei acestuia de a descoperi secretele puterii prin care lumea veche realizase cele mai de seamă progrese. Tot ele cuprindeau și o enumerare a tuturor posibilităților, oricât de neverosimile, privind instrumente și formule, talismane și invocări ale magiei, reflecții și deducții care-și puteau găsi într-o bună zi tălmăcirea.

Analele Druizilor. Acestea erau scrierile cele mai importante pentru Bremen. Scrierile pe care trebuia neapărat să le salveze de la dispariție.

Bremen se ivi în pragul ușii și îl văzu pe Kahle Rese cocoțat pe o scară și rânduind o colecție de volume vechi și îngălbenite de vreme, legate în piele. Rese se întoarse și tresări când văzu cine se află în prag. Era un ins mic de statură, pipernicit, ușor gârbovit de vârstă, dar încă destul de sprinten ca să poată urca scara. Mâinile îi erau pline de praf, iar mânecile robei erau suflecate și prinse în ace. Ochii lui albaștri clipiră și ridurile din jurul lor se adânciră de zâmbetul care îi lumină fața. Coborî rapid scara și veni spre celălalt. Întinse mâna și o strânse puternic pe a lui Bremen.

– Bătrâne prieten, îl salută el.

Fața lui îngustă aducea cu a unei păsări, avea ochi ageri și strălucitori, nas ca un cioc coroiat, gura ca o linie subțire, iar pe bărbia ascuțită îi creștea un mic cioc, rar și scurt.

– Mă bucur să te văd, Kahle, îi spuse Bremen. Mi-a fost dor de tine. De conversațiile noastre, de căutările prin labirintul misterelor lumii, de părerile noastre înrudite despre viață. Chiar și de jalnicele noastre tentative de a face glume. Trebuie că-ți amintești toate astea.

– Îmi amintesc, Bremen, îmi amintesc, răsă celălalt. Ei bine, iată-te aici.

– Mă tem c-am venit doar pentru scurtă vreme. Ai auzit?

Kahle dădu din cap. Zâmbetul îi dispăru de pe față.

– Ai venit să ne avertizezi în legătură cu Vrăjitorul Comandant. Athabasca a fost cel care a făcut-o în locul tău. Ai cerut să vorbești în fața Sfatului. Athabasca a fost cel care a vorbit. Și-a luat cam multe asupra-și, nu-i așa? Dar are motivele lui, după cum bine știm amândoi. În orice caz, Sfatul a votat împotriva. Câțiva au pledat energic în favoarea ta. Risca, de exemplu. Tay Trefenwyd. Și alți doi sau trei. Clătină din cap. Mă tem că eu am păstrat tăcerea.

– Pentru că nu ar fi fost de niciun folos, zise Bremen cu blândețe.

Dar Kahle clătină din cap.

– Nu, Bremen. Pentru că sunt prea bătrân și prea obosit ca să-mi închin viața vreunei cauze nobile. Mă simt bine aici, printre cărțile mele, și vreau doar să fiu lăsat în pace.

Clipi din ochi și îl scrută pe Bremen cu atenție.

– Tu crezi cu adevărat cele ce spuneai despre Vrăjitorul Comandant? Este el real? E vorba de druidul rebel Brona?

Bremen dădu afirmativ din cap.

– Este exact ceea ce i-am spus lui Athabasca și reprezintă o mare amenințare pentru Paranor și Sfat. Va veni aici la un moment dat, Kahle. Și când va veni, va distruge totul.

– Poate, încuviință Kahle, înălțând din umeri. Sau poate că nu. Lucrurile nu se petrec întotdeauna așa cum ne așteptăm. Noi doi am fost întotdeauna de acord în privința asta, Bremen.

– De data asta însă mă tem că sunt prea puține șanse ca lucrurile să se petreacă altfel decât am prevăzut eu. Druizii au trăit prea mult timp între propriile ziduri. Nu mai văd cu obiectivitate ceea ce se petrece în afara lor. Viziunea le este limitată de izolare.

Kahle zâmbi.

– Avem noi ochii și urechile noastre și aflăm mai multe decât îți închipui. Problema noastră nu este ignoranța, ci automulțumirea. Ne mulțumim prea lesne cu viața bine cunoscută și nu acceptăm prea ușor un stil de viață întrezărit doar. Noi avem convingerea că evenimentele trebuie să se desfășoare întocmai cum le dictăm noi și că nicio voce nu va avea greutate mai mare ca a noastră.

Bremen puse mâna pe umărul îngust al bărbatului scund dinaintea sa.

– Tu ai avut întotdeauna o judecată deasupra tuturor celorlalți. N-ai dori să mă însoțești într-o scurtă călătorie?

– Vrei să mă salvezi de la dezastrul pe care îl prevezi, așa e?

Celălalt răs.

– E prea târziu pentru asta, Bremen. Soarta mea este legată irevocabil de aceste ziduri și de înscrisurile din aceste câteva tomuri de care mă îngrijesc. Sunt prea bătrân și prea așezat ca să renunț la munca mea de-o viață. Asta e tot ce știu. Eu sunt unul dintre druizii pe care tocmai

i-am descris adineauri – izolat și pe cale de dispariție. Ce se va întâmpla cu Paranorul se va întâmpla și cu mine.

Bremen clătină din cap. Se gândise el că asta va spune Kahle Rese, dar simțise că trebuia să întrebe.

– Aș vrea să-ți schimb gândul. Există și alte ziduri între care se poate trăi, și alte biblioteci de care se poate îngriji.

– Așa să fie oare? întrebă Kahle, ridicând o sprânceană. Ei bine, ele așteaptă alte mâini decât ale mele să le îngrijească. Eu aparțin acestui loc.

Bremen suspină.

– Atunci, ajută-mă altfel, Kahle. Mă rog să mă înșel în estimările mele cu privire la primejdia iminentă. Mă rog să greșesc în ceea ce cred eu că se va petrece. Dar, dacă nu greșesc, și dacă Vrăjitorul Comandant va veni la Paranor, și dacă nu i se va putea ține piept, atunci cineva va trebui să salveze Analele Druizilor. După o clipă de tăcere, continuă: Sunt încă ținute în încăperea alăturată, dincolo de ușa aceea?

– Dintotdeauna, răspunse Kahle.

Bremen își vârî mâna în buzunarul pelerinei și scoase de acolo o mică pungă din piele.

– Ai aici un praf special, îi spuse prietenului. Dacă Vrăjitorul Comandant va pătrunde înlăuntrul acestor ziduri, aruncă-l peste Analele Druizilor, le va ascunde de ochi străini. Praful le va tăinui și le va asigura protecția.

Îi înmână punga lui Kahle, care o acceptă ezitând. Bătrânul druid o ținu în palma întinsă o vreme, ca și când ar fi cântărit-o.

– Magie elfică? întrebă el, iar Bremen confirmă printr-un gest al capului.

– Un anume praf care a aparținut făpturilor feerice, presupun. O anume vrăjitorie din lumea veche.

Kahle chicoti sarcastic.

– Știi ce mi s-ar întâmpla dacă Athabasca ar găsi punga asta asupra mea?

- Știu, răspunse Bremen cu seriozitate. Dar n-o va găsi, nu-i așa?

Kahle privi punga o clipă, îngândurat, după care o ascunse în robă.

- Nu, declară el, n-o va găsi. Se încruntă: Dar nu sunt prea sigur că pot promite s-o folosesc, oricât de nobilă ar fi cauza. Mă asemăn cu Athabasca în această unică privință, Bremen. Mă opun practicării magiei în activitatea mea. Nu aprob practicarea magiei ca mijloc pentru atingerea unui țel. Știi asta. Doar mi-am exprimat opinia în privința asta destul de clar și până acum, nu-i așa?

- Așa e.

- Și totuși, îmi ceri să fac asta?

- N-am încotro. La cine altul aș putea apela? În cine altul aș putea avea încredere? Las chestiunea la latitudinea ta, Kahle. Folosește praful numai dacă împrejurările vor fi atât de cumplite, încât viețile tuturor vor fi primejduite și nu va mai avea cine să aibă grijă de cărți. Nu le lăsa să cadă în mâinile celor care vor folosi toate aceste cunoștințe în scopuri mârșave. Asta ar fi mai nefast decât orice consecință a practicării magiei.

Kahle îl privi cu seriozitate, apoi dădu din cap.

- Asta cam așa e. Prea bine. Voi păstra praful asupra mea și îl voi folosi dacă ne va ajunge cea mai nemiloasă soartă. Dar numai atunci.

Rămaseră un moment față în față, se priviră în tăcerea care se lăsase; toate cuvintele fuseseră rostite, nu mai rămăsese nimic de adăugat.

- Ar trebui să te mai gândești la rugămintea mea și să mă însoțești, făcu Bremen o ultimă încercare.

Kahle zâmbi, un surâs ca o luminiță fugară pe buzele lui subțiri.

- M-ai mai rugat o dată să vin cu tine, atunci când ai decis să părăsești Paranorul și să studiezi magia în altă parte.

Ți-am spus încă de atunci că eu nu voi pleca nicicând de aici, că aparțin acestui loc. Nu s-a schimbat nimic de atunci.

Bremen simți o decepție amară strecurându-i-se în suflet și zâmbi, ca s-o ascundă.

– La revedere atunci, Kahle Rese, cel mai vechi și mai bun prieten al meu. Fii cu băgare de seamă!

Omulețul îmbrățișă strâns trupul firav al bătrânului.

– La revedere, Bremen! Pentru întâia oară de când ne știm, sper să te înșeli.

Bremen clătină din cap fără un cuvânt. Apoi se întoarce și ieși pe ușa bibliotecii fără a mai privi în urmă. Își dori dintr-odată ca lucrurile să stea altfel, dar știa prea bine că asta nu se poate. Se îndreptă cu pași ușori spre ușa care ducea la culoarul pe care venise. Se trezi privind țintă tapiseriile și obiectele de artă ca și când le vedea pentru prima oară – sau, poate, ca și când știa că nu avea să le mai vadă vreodată. Simți cum o parte din ființa lui se pierde, cum simțise și atunci când părăsise Paranorul pentru prima oară. Nu-i plăcea să recunoască asta deschis, dar aici se simțea la el acasă mai mult decât în orice alt loc și, cum se întâmplă peste tot unde simți că ești acasă, locul acesta pusese stăpânire pe sufletul lui în moduri pe care nu le putea cântări sau măsura.

Intră pe culoarul întunecat și se pomeni față-n față cu Risca și cu Tay Trefenwyd.

Tay îi veni imediat în întâmpinare și îl îmbrățișă.

– Bun venit acasă, druidule! îi zise el și îl bătu pe spate.

Tay era un elf cu o înălțime și un gabarit neobișnuite, uscățiv și cu un aer cam stângaci, de-ai fi zis că e veșnic pe cale să se împiedice în propriile picioare. Fața lui avea trăsăturile specifice elfilor, dar capul părea pus din greșeală deasupra trupului său. Era încă tânăr, chiar după cei cincisprezece ani în serviciul druizilor de la Paranor, și obrazul îi era proaspăt și complet ras. Avea păr blond, ochi albaștri și un zâmbet dăruit pe dată oricui.

– Arăți bine, Tay, răspunse bătrânul, întorcându-i zâmbetul. Viața la Paranor îți priește.

– Să te văd pe tine îmi priește încă mai mult, declară celălalt. Când pleci?

– Să plec?

– Bremen, nu te feri de mine. Să pleci unde ai tu de gând să pleci. Risca și cu mine ne-am hotărât. Chiar dacă nu ne-ai fi chemat să ne vezi, tot te-am fi oprit în drum spre ieșire. Ne-am săturat de Athabasca și de Sfat.

– Tu n-ai fost acolo să vezi spectacolul, pufni Risca și păși în cercul de lumină. Curată fățărnicie. Au acordat cererii tale tot atâta considerație cât ar fi acordat invitației de a deveni victimele ciumei! Nu s-a permis nicio dezbatere sau deliberare! Athabasca a prezentat cererea ta într-un mod din care reieșea limpede pe ce poziție se situează. Alții l-au susținut, lingușitori cu toții. Tay și cu mine am făcut tot ce-am putut ca să-i dăm peste cap mașinațiile, dar ni s-a închis gura. M-am săturat de politicile și de nesocotința lor. Dacă tu spui că Vrăjitorul Comandant există, atunci există. Dacă tu spui că va veni la Paranor, atunci va veni cu siguranță. Dar eu n-am de gând să fiu aici să-l întâmpin. Las' să fie ceilalți aici în locul meu. Măi, fir-ar al umbrelor, cum pot fi atât de neghiobi?

Risca se înfierbântase tot, iar Bremen zâmbi fără să vrea.

– Vasăzică, ai spus tot ce-ai avut de spus în sprijinul meu?

– N-am fost decât o șoaptă în mijlocul furtunii, răsă Tay. Ridică brațele și le coborî dezamăgit înapoi în pelerina-i neagră: Risca are dreptate, continuă el. Politica e cea care conduce activitatea din Paranor. Așa a fost de când Athabasca a devenit Mai-mare al druizilor. Tu ar fi trebuit să ai acest rang, nu el.

- Ai fi putut deveni Mai-marele druizilor dacă ai fi vrut, comentă Risca, iritat. Ar fi trebuit să stăruiești.

- Nu, prieteni, răspunse Bremen. N-aș fi făcut treabă bună. N-am fost niciodată bun în ale administrației și conducerii. Menirea mea era să caut și să recuperez cunoștințe pierdute și n-aș fi putut-o face de la înălțimea unui asemenea turn. Athabasca e bun la așa ceva.

- Prostii! se rătoi Risca. Athabasca nu e bun de nimic. Ți poartă pică și acum. Știe că rangul acesta ți-ar fi revenit oricând ai fi voit-o și nici acum nu te-a iertat pentru asta. Și nici pentru că ai putut să i te împotrivești. Libertatea ta amenință ordinea și supunerea pe care se bazează el. Ne-ar vrea pe toți rânduți frumos pe niște rafturi și scoși de-acolo când îi pică lui bine. Ar vrea să dicteze ce să facem în viață, ca unor țânci. Tu ai scăpat de influența lui când ai plecat de la Paranor, și pentru asta nu te va ierta în veci.

Bremen înălță din umeri.

- Asta e deja istorie străveche. Regret doar că n-a luat în serios spusele mele. Sunt incredințat că cetatea e în mare primejdie. Vrajitorul Comandant a pornit la atac, Risca. Și nu va ocoli Paranorul și pe druizi. Va călca totul sub cizmele armatelor lui.

- Și noi ce putem face? stăruie Tay, cu priviri furișe în jur, ca și când s-ar fi temut că trage careva cu urechea. Noi am continuat să practicăm magia, Bremen. Amândoi, Risca și cu mine, fiecare în felul lui, cu propria pricepere. Știam că te vei întoarce cândva după noi. Știam că va fi nevoie de magie.

Bremen dădu din cap, mulțumit. Se bazase pe faptul că acești doi bărbați, mai mult decât oricare alții, își vor dezvolta deprinderile în practicarea magiei. Nu erau școliți sau experimentați ca el, dar erau destul de pricepuți. Risca era maestru în mânuirea armelor, expert în arta războiului, în studiul armamentului. Tay Trefenwyd studia elementele,

forțele creatoare și pe cele distrugătoare, se ocupa de echilibrul pământului, aerului, focului și apei în evoluția vieții. Ambii erau adepți ai acelorași principii ca și el și la nevoie puteau invoca puterea magiei pentru a se apăra pe ei înșiși sau pe alții. Practicarea magiei era permisă la Paranor numai sub strictă supraveghere. Invocarea ei se făcea aproape exclusiv în momente de extremă necesitate. Experimentarea ei era descurajată și adesea pedepsită dacă era descoperită. Druizii trăiau în umbra propriei istorii și a amintirilor lăsate de Brona și de discipolii lui. Sentimentul propriei vinovății și indecizia îi aduseseră într-o stare de totală paralizie. Nu păreau să înțeleagă că strategia lor neinspirată amenința să-i înghită cu totul.

– Presupunerile voastre au fost corecte, le spuse el. Trebuie să vă mărturisesc că m-am bazat pe faptul că voi nu veți abandona magia. Și vreau, într-adevăr, să veniți cu mine. Voi avea nevoie de talentul și de forța voastră în zilele ce vor urma. Mai există cineva pe care-l putem chema? Cineva care să accepte necesitatea practicării magiei?

Tay și Risca schimbă o scurtă privire.

– Nimeni, zise acesta din urmă. Va trebui să te mulțumești cu noi.

– Veți fi de-ajuns, le răspunse Bremen, iar fața lui bătrână se boți într-un zâmbet silit.

Numai cei doi să li se alăture lui și lui Kinson! Numai cei doi împotriva unui inamic atât de numeros! Oftă și gândi că atâta lucru trebuia să-și închipuie și el că se va întâmpla.

– Regret că trebuie să vă cer asta, zise el cu sinceritate.

Risca se rățoi la el:

– M-aș simți ofensat dacă n-ai face-o. M-am săturat până la lacrimi de Paranor și de bătrânii lui. Nimeni nu mai dă doi bani pe arta mea. Nimeni nu mai vrea s-o învețe. Sunt un veritabil anacronism pentru toți. Tay gândește la

fel ca mine. Am fi plecat amândoi de mult dacă n-am fi căzut de acord să te așteptăm.

Tay îl aprobă din cap.

– Pe noi nu ne întristează defel că ai nevoie de tovarăși de călătorie, Bremen. Suntem gata de plecare.

Bremen le strânse mâna amândurora și le mulțumi.

– Împachetați cât puteți lua cu voi și ne întâlnim la poarta principală mâine-dimineată. Atunci vă voi da informații cu privire la călătoria noastră. În noaptea asta dorm afară, în pădure, în compania prietenului meu, Kinson Ravenlock. El mă însoțește de doi ani încoace și s-a dovedit un om de neprețuit. E cercetaș din zona de frontieră, un bărbat grozav de curajos și de hotărât.

– Dacă te însoțește pe tine, n-are nevoie de nicio altă recomandare, zise Tay. Noi plecăm acum. Caerid Lock te așteaptă undeva mai jos, pe scări. Te-a rugat să cobori până când dai de el. Tay îl privi cu subînțeles: Caerid ar fi un aliat prețios, Bremen.

Bătrânul încuviință din cap.

– Știu. Îl voi ruga să vină. Odihnă plăcută și ne vedem cu toții la răsăritul soarelui.

Gnomul și tovarășul lui elf se strecurară pe ușa dinspre culoar și o închiseră binișor în urma lor, lăsându-l singur pe Bremen. Acesta rămase o clipă nemișcat, cugetând la ceea ce avea de făcut în continuare. Tăcerea dintre zidurile fortăreței îl înconjura, adâncă și pătrunzătoare. Timpul îi scăpa printre degete. N-avea nevoie de prea multe, dar trebuia totuși să se grăbească.

Și va avea nevoie de sprijinul lui Caerid Lock.

Hotărârea odată luată, porni grăbit pe scări în jos, în timp ce mintea îi lucra deja la stabilirea detaliilor planului. Mirosul de mucegai din culoarul închis îi pătrunse în nări, făcându-l să se strâmbe. Prin alte părți, pe coridoarele și scările principale ale cetății, aerul era curat și cald, venind

din cazanul care încălzea castelul tot timpul anului. Ventila-toare controlau circulația aerului, dar pe culoarele dosnice nu exista așa ceva.

Îl găsi pe căpitanul Gărzii Druizilor două nivele mai jos, singur, ascuns în umbra zidurilor. La vederea lui Bremen, se apropie de el cu o expresie impasibilă pe fața-i bătută de vânt.

– Mi-am zis că te simți mai în largul tău cu prietenii dacă nu sunt și eu de față, zise el.

– Îți mulțumesc, răspunse Bremen, mișcat de respectul de care dădea celălalt dovadă. Dar noi am vrea să ni te alături, Caerid. Plecăm la răsăritul soarelui. Vrei să vii?

Caerid zâmbi trist.

– Îmi ziceam eu că asta ai de gând să faci. Risca și Tay sunt foarte nerăbdători să se vadă plecați de aici – asta nu e niciun secret.

Clătină încet din cap.

– Dar eu, Bremen, eu am o datorie. Mai cu seamă dacă ceea ce crezi tu se va adevăra. Cineva trebuie să-i apere pe druizii de la Paranor chiar și împotriva voinței lor. Sunt cel mai potrivit pentru așa ceva. Garda e sub comanda mea, eu i-am ales personal pe toți, cu mâna mea, eu i-am instruit. Nu pot să-i părăsesc acum.

Bremen dădu din cap.

– Presupun că nu. Și totuși, aș fi bucuros să te avem alături.

Caerid aproape că zâmbi.

– Aș fi bucuros să pot veni. Dar hotărârea mea e deja luată.

– Atunci, veghează cu mare atenție între aceste ziduri, Caerid Lock.

Bremen îl scrută cu privirea.

– Fii sigur de oamenii pe care îi conduci. Există troluri printre ei? Există vreunul care te-ar trăda?

Căpitanul Gărzii Druizilor negă ferm din cap.

– Niciunul. Îmi vor sta cu toții alături până la moarte. Chiar și trolii. Îmi pot pune viața cheazășie pentru asta, Bremen.

Bremen îi zâmbi cu blândete.

– Exact asta ai să și faci.

Se uită primprejur un moment, ca și când ar fi căutat pe cineva.

– Va veni, Caerid – Vrajitorul Comandant cu discipolii lui înaripați, cu muritorii care îl urmează și, poate, și cu creaturi invocate din cine știe ce hău întunecat. Va năvăli asupra Paranorului și va încerca să distrugă totul. Va trebui să te păzești bine, prietene.

Caerid, militar călit în luptă, dădu din cap.

– Ne va găsi pregătiți.

Îl privi preț de-o clipă pe celălalt în ochi.

– E timpul să te conduc înapoi la porțile principale. Vrei să iei niște merinde cu tine?

Bremen dădu afirmativ din cap.

– Da. Apoi, șovăielnic: Cât pe ce să uit. Aș putea să mai am o vorbă cu Kahle Rese? Mă tem că ne-am despărțit în termeni cam dezagreabili și aș vrea să dreg asta înainte de a pleca. Poți să mă mai lași câteva minute, Caerid? Mă întorc imediat.

Căpitanul elf chibzui în tăcere câteva momente la rugămintea lui, apoi dădu aprobator din cap.

– Prea bine. Dar te rog să te grăbești. Am întins deja instrucțiunile lui Athabasca până la limitele lor.

Bremen îi aruncă un zâmbet dezarmant și porni din nou pe scări în sus. Nu-i făcuse plăcere să-l mintă pe Caerid Lock, dar n-avea de ales. Căpitanul Gărzii Druizilor n-ar fi fost de acord în ruptul capului cu ceea ce avea el de gând să facă, oricât i-ar fi fost de prieten. Bremen urcă două etaje, pătrunse pe o ușă într-un al doilea culoar, îl urmă grabnic până la capăt, apoi intră pe o altă ușă care ducea

spre o scară, mai îngustă și mai abruptă decât cealaltă. Păși în tăcere și cu multă băgare de seamă. Nu-și putea îngădui să fie descoperit acum. Ceea ce punea el la cale era strict interzis. Dacă-l vedea cineva, Athabasca l-ar azvârli în cea mai întunecată temniță și l-ar lăsa să putrezească acolo până la sfârșitul lumii.

La capătul scării înguste se opri înaintea unei uși masive de lemn, ferecată cu lacăte groase, fiecare cât încheietura mâinii lui bătrâne. Atinse cu grijă fiecare lacăt, unul câte unul, și, cu câte un declic scurt, ele se descuriară. Scoase lanțurile din incelele lor, împinse ușa și privi cu un amestec de ușurare și emoție cum aceasta se deschide încet în fața lui.

Îi trecu pragul și se trezi pe o platformă undeva foarte sus, pe cetatea druizilor. Dedesubt se căsca abrupt un hău întunecat, despre care se spunea că ar ajunge până în centrul Pământului. Nimeni nu coborâse vreodată până-n străfundul lui și nimeni nu se întorsese vreodată de acolo. Nimeni nu izbutise vreodată să lumineze îndeajuns de afund ca să vadă ce este înăuntru. Fântâna Druizilor, așa i se spunea. Era locul în care fuseseră lepădate rămășițele timpului și ale destinului – ale magiei și științei, ale celor vii și ale celor morți, ale celor muritoare și ale celor fără de moarte. Se afla acolo încă din vremea făpturilor feerice. Ca și Hadeshorn, în valea Shale, acesta era unul dintre puținele praguri care legau lumea viețuitoarelor de cea a celor neînsufletește. Existau zvonuri despre felul în care fusese folosită de-a lungul vremurilor și despre grozăviile pe care le înghițise în adâncurile ei. Pe Bremen nu-l interesau poveștile. Ceea ce conta era că aflase cu multă vreme în urmă că acest hău era de fapt un coridor care călăuzea magia din tărâmurii nevizitate de vreun suflet de om viu și că în beznă care-i ascundea tainele se afla o forță căreia nicio ființă nu-i putea sta împotrivă.

Se postă la marginea ei, își ridică brațele și începu să psalmodieze. Vocea lui era liniștită și uniformă, iar

invocația, studiată și atentă. Nu privi în jos nici atunci când sesiză forfota și nici când suspinele porniră să se facă auzite din adâncuri. Mișcă încet mâinile, alcătuiind cu ele simbolurile care porunceau supunere. Rostea cuvintele fără ezitare, căci și cea mai ușoară ezitare ar fi putut pune capăt vrăjii, iar eforturile lui ar fi fost sortite eșecului.

Când termină, scoase din pelerină un pumn de pulbere verzuie pe care o aruncă în adâncuri. Pulberea licări malefic, zbură în toate direcțiile, purtată de curenții de aer, și păru a crește, a se multiplica, până când cele câteva fire de praf deveniră câteva mii. Rămaseră o clipă suspendate în aer, lucind în întunericul aproape deplin, apoi se topiră în neant și se făcură nevăzute.

Bremen se dădu repede îndărăt. Gâfâia și simțea cum îl părăsește curajul, așa că se sprijini de peretele rece al turnului. Nu mai avea puterea tinereții. Nu mai avea hotărârea de odinioară. Închise ochii și așteptă ca forfota și suspinele să înceteze și tăcerea să se înstăpânească din nou. Folosirea magiei cerea atâta efort! Își dori să fie din nou tânăr. Dar era bătrân și puterile îl părăseau; n-avea niciun rost să-și dorească imposibilul. Trebuia să se mulțumească acum cu trupul și hotărârea pe care le mai avea.

O creatură scrijelea de-a lungul pereților, mai jos de el – un zgomot ca de gheare, sau poate de solzi.

O creatură se cățara să vadă dacă cel care invocase magia mai era acolo!

Venindu-și în fire, Bremen se poticni către ușă și o închise trainic în urma lui. Inima îi bătea cu putere și avea fața scaldată în sudoare. *Părăsește acest loc!* îi șoptea cu voce de dincolo de ușă, din adâncul hăului înnegurat. *Părăsește-l imediat!*

Cu mâini tremurânde, Bremen prinse la loc lacătele și lanțurile. Apoi grăbi înapoi în jos pe scările înguste și prin coridoarele pustii ale cetății, pentru a-l regăsi pe Caerid Lock.

Bremen și Kinson își petrecură noaptea în pădure, la oarecare depărtare de Paranor și de druizi. Găsiră un crâng de molizi proteguitori, căci erau cu băgare de seamă chiar și aici să nu fie văzuți de vânătorii înaripați care planau în țării pe timp de noapte. Îmbucară o cină rece – puțină pâine, brânză și mere de primăvară, o încheiară cu o înghițitură de mied și luară în discuție evenimentele de peste zi. Bremen îi destăinuie rezultatul tentativei de a se adresa Sfatului Druizilor și îi relatează detaliat discuțiile avute cu ceilalți. Kinson se mărgini să dea cu seriozitate din cap și să bombănească iritat, dar dădu dovadă de tact și de bune maniere: când află despre eșecul bătrânului în a-l convinge pe Athabasca, nu-i reaminti că-l prevenise că așa se va întâmpla.

Apoi se culcară, epuizați după lunga călătorie din valea Streleheim și după numeroasele nopți lipsite de somn de care avuseseră parte până atunci. Ținură de veghe cu rândul, știind că nici chiar apropierea druizilor nu le oferea vreo protecție. Și aveau convingerea că, pentru o vreme, nu vor mai fi nicăieri în siguranță. Vrajitorul Comandant hălăduia acum pe unde poftea, iar Purtătorii de Cranii erau vestitorii lui în toate colțurile celor patru țărâmurii. Bremen preluă primul veghea și la un moment dat avu senzația că simte ceva, o prezență undeva în apropiere, care îi alerta vag instinctul de apărare. Era miezul nopții, se apropia sfârșitul turei lui de veghe, tocmai începuse să se gândească la somn și aproape nici n-o sesiză. Dar nicio ființă vie nu-și făcu apariția și senzația de fiori pe șira spinării dispăru aproape la fel de repede precum apăruse.

Somnul lui Bremen fu scurt și lipsit de vise, iar el se deșteptă înainte de revărsatul zorilor. Tocmai se gândea ce

urma să facă mai departe în strădania de a înfrânge amenințarea reprezentată de Vrajitorul Comandant, când Kinson se ivi dintre umbre, cu mers ușor ca de pisică, și ingenunche lângă el.

– A venit o fetișcană și vrea să te vadă, zise el.

Bremen făcu semn din cap fără un cuvânt și se ridică în sezut. Întinericul nopții începuse să se retragă, înlocuit de nuanțe mai deschise de cenușiu, iar bolta devenise argintie spre soare-răsare. Pădurea din jurul lor părea pustie și părăsită – vast labirint de tufăriș stufos și crengi întortocheate, care îi împresura și îi închidea înlăuntrul lor ca într-un mormânt.

– Cine e? întrebă bătrânul.

Kinson clătină din cap.

– Nu și-a dat numele. Pare a fi în slujba druizilor. Poartă pelerina și însemnele lor.

– Măi să fie, murmură Bremen, ridicându-se în picioare. Îl dureau mușchii, încheieturile îi erau înțepenite și se mișca greoi.

– A vrut să aștepte, dar știam că te-ai trezit deja.

Bremen căscă.

– Mișcările mele au devenit prea ușor de prevăzut, și asta nu-i a bună. Și zici că-i o fetișcană? Nu sunt prea multe femei, darămite fetișcane, în slujba druizilor.

– Așa știam și eu. În orice caz, nu mi s-a părut că reprezintă o amenințare și e foarte hotărâtă să stea de vorbă cu tine.

Lui Kinson părea să-i fie indiferent ce se va alege din această poveste, ceea ce însemna că o considera, probabil, o pierdere de vreme. Bremen își netezi pelerina mototolită. I-ar prinde bine o spălare, gândi el. La fel și lui, de fapt.

– Ai văzut ceva vânători înaripați cât ai stat de veghe? Kinson clătină din cap.

– Dar le-am simțit prezența. Dau târcoale prin pădurea asta, să nu-ți închipui altceva. Vrei să vorbești cu ea?

Bremen îl privi o clipă nedumerit.

– Cu fetișcana? Firește. Unde e?

Kinson îl conduse într-un luminiș, la mai puțin de cincizeci de metri depărtare. Fata stătea acolo, o prezență întunecată și tăcută. Nu era prea înaltă, era mai degrabă scundă și firavă, învăluită în pelerină, cu gluga ridicată pentru a-i acoperi fața. Nu se mișcă atunci când îl văzu la marginea luminișului, ci rămase locului, așteptând ca el să se apropie primul.

Bremen se apropie de ea fără grabă. Faptul că îi găsisese cu atâta ușurință i se părea demn de interes. Își făcuseră tabăra adânc în pădure tocmai pentru a fi cât mai greu descoperiți cât dormeau. Și totuși, fata îi găsisese, și încă pe timp de noapte și fără altă lumină decât cea a stelelor și a lunii, atâta cât reușea să pătrundă printre crengile arborilor. Fie era un bun cercetaș, fie folosea magia.

– Lasă-mă să vorbesc singur cu ea, îi spuse el lui Kinson.

Încheieturile abia începuseră să i se dezmoștească, și Bremen traversă șchiopătând ușor luminișul până în locul unde îl aștepta fata. Nou-venita își dădu gluga pe spate acum, pentru ca el să o poată vedea. Era foarte tânără, dar nu o fetișcană, cum crezuse Kinson. Avea părul negru tuns scurt și ochi negri enormi. Trăsăturile îi erau delicate, iar fața netedă, fără riduri. Era, într-adevăr, îmbrăcată în veșminte druide și avea brodată pe pieptar o mână ridicată purtând o torță aprinsă, simbol al medalionului Eilt Druin.

– Numele meu este Mareth, îi zise ea și îi întinse mâna.

Bremen i-o strânse. Avea o mână micuță, dar puternică, iar palma îi era bătătorită de muncă.

– Mareth, o salută el.

Fata își retrase mâna. Privirea ei era netemătoare și fixată asupra lui și avea o voce calmă și hotărâtă.

- Sunt ucenică la druizi, încă n-am fost acceptată în ordinul lor. Mi s-a îngăduit să studiez însă în cetate. Am venit aici după mulți ani de studiu petrecuți în Silver River și după doi ani ca tămăduitor la Storlock. La vârsta de treisprezece ani, mi-am început studiile de tămăduitor. Familia mea locuiește în Southland, la miazăzi de Leah.

Bremen dădu din cap. Dacă i se permisesese să studieze arta vindecării la Storlock însemna că are talent.

- Ce dorești de la mine, Mareth? o întreabă el cu blândețe.

Clipi din ochii ei întunecați.

- Vreau să vin cu tine.

Bătrânul surâse.

- Dar nici nu știi unde mă duc.

Ea scutură din cap.

- Nu contează. Știu ce cauză slujești. Știu că îi iei pe druizii Risca și Tay Trefenwyd cu tine. Vreau să fac parte din grupul tău. Stai. Înainte de a spune ceva, ascultă-mă până la capăt. Am de gând să părăsesc Paranorul fie că mă iei cu tine, fie că nu. N-am găsit mediul prielnic aici, cu Athabasca mai cu seamă. Motivul este c-am decis să studiez magia, deși mi-a fost interzis. Fusesse stabilit că voi fi tămăduitor și atât. Urma să-mi folosesc doar talentele și știința pe care Sfatul le găsea potrivite.

Pentru o femeie, simți Bremen încheierea nerostită a relatării ei.

- Am învățat tot ce știu druizii, continuă ea. Nu cred că ei ar fi de acord în privința asta, dar așa este. Am nevoie de un nou profesor. Am nevoie de tine. Tu știi mai multe despre magie decât oricine altcineva. Îi înțelegi nuanțele și rigorile, cunoști dificultățile în practicarea ei, în aplicarea ei la viața de toate zilele. Nimeni altcineva n-are experiența ta. Aș dori să studiez cu tine.

El clătină încet din cap.

– Mareth, unde mă duc eu, niciunul dintre cei lipsiți de experiență nu ar trebui să se aventureze.

– Va fi primejdios? întrebă ea.

– Chiar și pentru mine. Cu siguranță pentru Risca și Tay, care cunosc totuși câte ceva din ale magiei. Dar mai cu seamă pentru tine.

– Nu, spuse ea calm, pregătită clar să-i preîntâmpine și să-i învingă contraargumentele. Pentru mine nu va fi atât de primejdios pe cât crezi. Am o taină pe care încă nu ți-am dezvăluit-o. Ceva ce nimeni aici, la Paranor, nu știe, deși cred că Athabasca bănuiește. Nu sunt total lipsită de har pe acest tărâm. Am harul de a folosi magia dincolo de ceea ce-am obținut prin studiu. Magia există înlăuntrul meu.

Bremen făcu ochii mari.

– Magie nativă?

– Nu mă crezi, zise ea imediat.

La drept vorbind, n-o credea. Magia nativă era ceva nemaiauzit. Magia era ceva obținut prin studiu și practică, nu ceva moștenit. Cel puțin, nu în aceste timpuri. În vremea făpturilor feerice așa fusese, dar, firește, pe atunci magia făcea parte din însăși ereditatea ființelor, la fel ca sângele și țesuturile trupurilor lor. Dar nimeni din cele patru tărâmurile nu-și amintea să fi auzit de vreo ființă înzestrată cu magie nativă.

Cel puțin, nu una din specia umană.

El continua să o privească cu ochii mari.

– Vezi tu, problema cu magia mea, continuă ea, este că n-o pot ține sub control întotdeauna. Vine și pleacă odată cu valurile de emoții, se revarsă cu creșterea sau descreșterea temperaturii corpului, cu crizele de temperament și cu talazurile iscate de gânduri și în funcție de zeci de alte neajunsuri pe care nu le pot controla pe deplin. O pot invoca în propria-mi apărare, dar uneori are o voință proprie, independentă de propria-mi voință.

Fata ezită și pentru prima dată ochii ei coborără în pământ o clipă, înainte de a-l ridica și a-l privi din nou. Când vorbi, Bremen avu impresia că percepe în vocea ei o umbră de disperare.

– Trebuie să fiu cu băgare de seamă la orice mișcare. Îmi ascund mereu firea față de toată lumea, îmi supraveghez purtările, reacțiile, chiar și cele mai inocente deprinderi. Își strânse buzele: Nu pot continua să trăiesc astfel. Am venit la Paranor să primesc ajutor. Dar nu l-am primit. Acum apelez la tine.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

– Te rog.

Din aceste două vorbe răzbătea o suferință care îi surprinse. Pentru un scurt răgaz se pierdu cu firea, își pierdu acea expresie calmă și hotărâtă pe care și-o desăvârșise de-a lungul anilor întru propria apărare. Încă nu știa dacă o crede sau nu, dar începea să întrezărească adevărul spuselor ei. Și avea certitudinea că impasul pomenit, indiferent de natura lui, era extrem de real.

– Voi fi cu ceva de folos grupului tău dacă mă iei cu tine, zise ea cu voce blândă. Voi fi un aliat credincios. Voi face tot ce mi se cere. Dacă va trebui să te lupți cu Vrajitorul Comandant și cu discipolii lui, voi lupta alături de tine.

Se plecă în față cu o mișcare abia perceptibilă, ceva mai mult decât cerea simpla înclinare a capului încunulat de păru-i negru.

– Magia mea, mărturisi ea cu glas scăzut, este îngrozitor de puternică.

El întinse mâna, o luă pe a ei și o ținu între ambele lui mâini.

– Dacă vrei să aștepți până după răsăritul soarelui, voi avea în vedere rugămintea ta, îi spuse el. Va trebui să mă sfătuiesc și cu ceilalți, cu Tay și cu Risca, atunci când vor veni.

Ea încuviință din cap și privi dincolo de el.

– Și cu prietenul tău cel voinic?

– Da, și cu Kinson.

– Dar el nu poate folosi magia, nu-i așa? Ca voi, ceilalți?

– Nu, dar poate face multe altele. Tu poți simți asta în ce-l privește, nu-i așa? Adică, poți simți că nu poate folosi magia?

– Da.

– Spune-mi ceva. Ai folosit magia să ne găsești aici, în această ascunzătoare?

Ea negă din cap.

– Nu. A fost instinctul. V-am simțit prezența. Așa a fost dintotdeauna în ce mă privește. Îl privi fix, observând căutătura lui: Abilitatea asta e cumva tot o formă de magie, Bremen?

– Este. Nu una care să poată fi identificată la fel de ușor ca altele, dar tot magie este. Nativă, așa zice, întrucât nu a fost dobândită prin studiu.

– Eu nu dispun de niciun fel de magie dobândită prin studiu, mărturisi ea cu voce calmă, afundându-și mâinile în pelerină ca și când i s-ar fi făcut dintr-odată frig.

Bremen o privi preț de o clipă, dus pe gânduri.

– Rămâi aici, Mareth, îi zise el în cele din urmă și arătă spre un loc ceva mai retras. Așteaptă împreună cu mine sosirea celorlalți.

Ea făcu ceea ce i se ceruse. Păși până la un petic de iarbă crescut într-un loc unde copacii nu opriseră pătrunderea razelor de soare și se așeză cu picioarele sub ea, cu pelerina desfășurată în jur, ca o mică statuie neagră. Bremen o privi câteva clipe, apoi se retrase spre celălalt capăt al luminișului, unde aștepta Kinson.

– Ce voia? îl întrebă Străjerul Hotarelor și porni împreună cu el spre liziera pădurii.

- A cerut s-o luăm cu noi, răspunse Bremen.

Kinson ridică surprins o sprânceană.

- Ce motiv ar putea să aibă pentru una ca asta?

Bremen se opri și îl ținti cu privirea.

- Încă nu mi-a spus. Aruncă o privire în direcția ei: Mi-a dat destule motive pentru a-i lua cererea în considerare, dar încă imi ascunde ceva.

- Prin urmare, ai de gând s-o refuzi?

Bremen zâmbi.

- Îi vom aștepta pe ceilalți și vom decide împreună.

Așteptarea le fu scurtă. Soarele se ridică dintre dealuri și scaldă curând crestele copacilor în lumină, iar razele lui pătrunseră în cele mai întunecate cotloane, izgonind rămășițele întunericii mohorât. Culorile reveniră pe pământ în toate nuanțele lor de verde, cafeniu și auriu, amestecate cu cenușiul tot mai palid, iar păsările se treziră și prinseră a-și cânta trilurile de bun venit în cinstea unei noi zile. Negura se aținea cu tenacitate prin firidele cele mai sumbre ale pădurii luminate tot mai puternic, și de sub cortina densă de păclă care încă ascundea zidurile Paranorului își făcură apariția Risca și Tay Trefenwyd. Ambii își lăsaseră în urmă veșmintele druide în favoarea unor straie mai potrivite pentru călătorie. Ambii purtau ranțe care le atârnavă lejer pe umerii lați. Druidul elf era înarmat cu un arc și un cuțit lung de vânatoare. Druidul gnom purta un paloș scurt și lat cu două tășuri, o secure prinsă la cingătoare și un ciomag gros cât antebrațul lui.

Veniră direct spre Bremen, fără s-o vadă pe Mareth. Când ajunseră în dreptul lui, ea se ridică din nou și rămase nemișcată.

Tay fu primul care prinse cu coada ochiului mișcarea neașteptată.

- Mareth, o salută el cu voce liniștită.

Risca privi și el într-acolo și prinse a bombăni.

– Ne roagă s-o lăsăm să călătorească alături de noi, anunță Bremen, fără vreun cuvânt introductiv. Zice că ne poate fi de folos.

Risca prinse din nou a bodogăni și își întoarse privirea.

– E doar un copil, murmură el.

– N-a găsit înțelegere la Athabasca pentru că a încercat să studieze magia, zise Tay și se întoarse spre ea. Zâmbetul de pe chipul lui atât de vădit elfic se lăți: Fata promite. Îmi place hotărârea de care dă dovadă. Athabasca n-o bagă câtuși de puțin în sperieți.

Bremen îl privi.

– Se poate avea încredere în ea?

Tay râse.

– Ciudată întrebare. Încredere, în ce sens? Încredere să facă ce anume? Unii sunt de părere că nu se poate avea încredere decât în mine și în tine, iar eu nu pot vorbi decât în nume propriu.

Se opri și își înclină capul în direcția lui Kinson.

– Bună dimineată, străjerule. Eu sunt Tay Trefenwyd

Elful îi strânse mâna; Kinson primi apoi salutul lui Risca. Bremen ceru iertare pentru că uitase să facă prezentările. Străjerul Hotarelor zise că el era obișnuit cu asta și înălță cu subînțeleas din umeri.

– Ei da, fata, readuse Tay discuția de unde pornise. Îmi place, dar Risca are dreptate. Este îngrozitor de tânără. Nu știu dacă vreau să-i duc grija tot timpul.

Bremen strânse din buze.

– Nu pare a crede că va fi nevoie de așa ceva. Zice că poate folosi magia.

De data asta, Risca răbufni de-a binelea.

– E ucenică. E la Paranor abia de trei sezoane. Cum ar putea ști ceva?

Bremen aruncă o privire în direcția lui Kinson și își dădu seama că Străjerul Hotarelor avea părerea gata formată.

– Nu prea pare de crezut, așa e? i se adresă el lui Risca. Ei bine, dați-mi votul vostru. Vreți sau nu să vină cu noi?

– Nu, zise Risca fără șovăială.

Kinson înălță din umeri și negă și el din cap.

– Tay? îl întrebă pe elf.

Tay Trefenwyd oftă fără chef.

– Nu.

Bremen rămase multă vreme nemișcat și îngândurat, apoi clătină din cap.

– Ei bine, cu toate că ați votat împotriva ei, eu, unul, cred că ar trebui totuși să vină și ea.

Ceilalți făcură ochii mari. Fața lui plină de riduri se boți într-un zâmbet.

– Ar trebui să vedeți ce mutre ați făcut! Prea bine, atunci. Să vă explic. În primul rând, există ceva foarte neobișnuit în legătură cu rugămintea ei, ceva ce încă nu v-am spus. Dorește să studieze cu mine, să învețe câte ceva despre magie. Este gata să accepte aproape orice condiții. E de-a dreptul disperată în privința asta. Nu s-a rugat de mine și nu a implorat, dar disperarea i se citește clar în ochi.

– Bremen..., începu Risca.

– În al doilea rând, continuă druidul, făcându-i semn gnomului să păstreze tăcerea, pretinde că este înzestrată cu magie nativă. Și cred că este posibil să spună adevărul. Dacă e așa, am face bine să descoperim de ce natură este această magie și să o folosim cu chibzuință. În fond, fără fata asta nu suntem decât patru.

– Nu suntem disperați în așa hal încât să..., începu Risca.

– Ba da, Risca, suntem, i-o întoarse Bremen. Exact în așa hal suntem. Patru împotriva Vrăjitorului Comandant, a vânătorilor înaripați, a discipolilor lor din lumea neființelor,

a întregii națiuni a trolilor – cât de disperați crezi că mai putem ajunge? Nimeni altul din Paranor nu s-a oferit să ne ajute. Numai Mareth. În clipa de față, nu sunt dispus să expediez pe nimeni așa, din oficiu.

– Ai spus mai devreme că are secrete față de tine, îi reaminti Kinson. Asta nu e tocmai de natură să inspire încrederea de care ai nevoie.

– Avem cu toții secretele noastre, Kinson, replică Bremen cu blândețe. Nu e nimic ciudat în asta. Mareth nici nu mă cunoaște. De ce mi-ar mărturisi totul de la prima discuție? E precaută, nimic mai mult.

– Nu-mi place treaba asta, declară Risca mohorât. Își sprijini ciomagul de propriul picior și continuă: S-ar putea să fie înzestrată cu magie și s-ar putea să știe și s-o folosească. Dar asta nu schimbă faptul că nu știm aproape nimic despre ea. Și mai ales, nu știm dacă ne putem bizui pe ea. Nu-mi place să-mi risc viața în felul ăsta, Bremen.

– Ei bine, cred că ar trebui să-i acordăm o șansă, contracarăm Tay cu voioșie. Vom avea destul timp să hotărâm ce credem despre ea, înainte de a fi nevoie să-i punem curajul la încercare. Există deja lucruri care pot fi spuse în favoarea ei. Știm că a decis să fie ucenică la druizi – faptul în sine este o recomandare. Și e de meserie tămăduitor, Risca. S-ar putea să avem trebuință de cunoștințele ei.

– Să vină, se declară Kinson de acord, cam fără chef. Și așa Bremen a luat deja hotărârea.

Risca se încruntă. Umerii lui largi se îndreptară.

– Ei bine, o fi luat-o în ce-l privește, dar nu și în ce mă privește.

Se răsuci pe călcâie către Bremen și îl scrută pe bătrân fără un cuvânt. Tay și Kinson așteptau și ei în tăcere. Bremen nu mai spuse nimic. Stătea pur și simplu și îi privea.

În cele din urmă, Risca fu cel care cedă. Clătină pur și simplu din cap, înălță din umeri și dădu un pas înapoi.

- Tu ești conducătorul nostru, Bremen. Ia-o cu tine, dacă vrei. Dar să nu te-aștepti s-o șterg eu la nas.

- O să-i spun asta negreșit, declară Bremen făcându-i cu ochiul lui Kinson, apoi o invită printr-un gest pe tânără să li se alăture.

Micul pâlc de cinci persoane o luă curând din loc, cu Bremen în frunte, Risca și Tay Trefenwyd la stânga și la dreapta lui, Kinson cu un pas în spatele lor și Mareth la urmă. Soarele se înălțase deja, încadraseră munții Dragon's Teeth și scălda în lumină valea acoperită de o pădure deasă. Cerul era luminos, albastru și fără de nori. Cei cinci tovarăși de drum se îndreptau spre miazăzi, în direcția trecătorii Kennon, coteau mereu pe cărării puțin umblate și traversau pâraie largi și liniștite, gruiuri năpădite de tufe dese, care se ridicau deasupra pădurii. Spre amiază ieșiseră deja din vale și pătrunseseră în trecătoare, unde aerul se răcorise binișor. Privind în urmă, zăriră zidurile masive ale Paranorului, acolo unde cetatea druizilor odihnea pe promontoriul ei înalt din piatră, în inima pădurii seculare. Lumina intensă a soarelui dădea pietrei un aspect mohorât, implacabil, așa, înconjurată cum era de pădure, ca un butuc în mijlocul unei roți imense. O priviră cu toții, unul după altul, pierduți fiecare în propriile reflecții, cu gândul la evenimente trecute și la ani duși. Numai Mareth nu manifesta nici urmă de interes, își îndreptase cu hotărâre privirea drept înainte, iar fața ei micuță părea o mască lipsită de expresie.

Intrară curând în trecătoarea Kennon, pereții ei se înălțau împrejurul lor ca niște urlașe stânci crăpate de trecerea zăbavnică a timpului, iar Paranorul pieri din vederea lor.

Bremen era singurul care știa încotro se îndreptau, iar el ținu totul pentru sine până își instalară tabăra în seara aceea, deasupra văii Mermidon, după ce ieșiseră fără incidente din trecătoare și se afundaseră din nou în umbra

protectoare a pădurii. Kinson îl întrebase asta odată, când rămăsese singur cu bătrânul, iar Risca îi pusese aceeași întrebare de față cu toți ceilalți, dar Bremen era decis să nu răspundă. Motivele îi erau tainice, iar el se învăluise în tăcere, fără a le oferi celor care îl urmau niciun fel de explicații. Nimeni nu protestă.

Abia în seara aceea, după ce făcură focul și-și pregătiră cina (prima masă gătită de care avea parte Kinson de săptămâni întregi), Bremen dezvălui, în sfârșit, care le era destinația.

– Am să vă spun acum încotro ne îndreptăm, anunță el cu voce domoală. Mergem la Hadeshorn.

Ședeau cu toții în jurul micului foc, terminaseră de mâncat și aveau mâinile ocupate cu tot felul de indeletniciri mărunte. Risca își ascuțea paloșul. Tay trăgea câte o dușcă mică de mied din butelcă și desena ceva cu degetul în țărână. Kinson își repara o gheată a cărei talpă începuse să se desprindă. Mareth ședea izolată de restul grupului și-i privea pe toți cu ochii aceia stranii, calmi, care absorbeau tot ce vedeau și nu dezvăluiau în schimb nimic.

După declarația lui Bremen se înstăpâni tăcerea, patru capete se înălțară în același timp și patru perechi de ochi îl priviră plini de uimire.

– Am de gând să vorbesc cu spiritele celor morți în strădania de a descoperi ce trebuie să fac pentru a veni în ajutorul semințiilor. Voi încerca să aflu câte ceva despre felul în care trebuie să procedăm. Voi încerca să aflu care ne este soarta.

Tay Trefenwyd își dresе ușor vocea.

– Hadeshornul le este interzis muritorilor. Chiar și druizilor. Apele lui sunt otrăvite. O singură înghițitură și ești mort. Îl privi îngândurat pe Bremen, apoi adăugă: Dar tu știi deja asta, nu-i așa?

Bremen confirmă.

– Vizita la Hadeshorn este foarte primejdioasă. Dar încă și mai primejdioasă este invocarea celor morți. Am studiat însă magia care păzește lumea neființelor și căile care duc de acolo spre lumea noastră, am mai călătorit pe asemenea cai și m-am întors viu. Îi zâmbi prietenului său elf: Am călătorit tare departe de când ne-am văzut ultima dată, Tay.

Risca bombăni:

– Nu sunt prea sigur c-am chef să aflu care-mi e soarta.

– Nici eu, întări Kinson.

– Eu voi pune întrebări. Spiritele sunt cele care vor decide ce trebuie să știm.

– Crezi că vor rosti cuvinte pe înțelesul tău? Risca clătină din cap: Nu credeam că așa merg lucrurile.

– Nici nu merg așa, recunosc Bremen.

Se apropie de foc și își întinse mâinile spre el să și le încălzească puțin. Noaptea era răcoroasă, măcar că erau doar la poalele munților.

– Morții, dacă apar, înfățișează viziuni, iar viziunile sunt cele care vorbesc în numele lor. Morții nu au voci. Nu cei aflați în lumea neființelor. În afară de cazul în care...

Păru a se gândi mai bine la cele ce voia să spună și făcu un gest de nepăsare cu mâna.

– Este adevărat însă că viziunile vor da grai spuselor spiritelor – dacă acestea au de gând să ne spună ceva. Uneori nici măcar nu apar la suprafață. Dar trebuie să mergem, să încercăm măcar să le cerem sprijinul.

– Tu ai mai făcut asta, zise Mareth fără veste, deloc uimită.

– Da, recunosc bătrânul.

Da, gândi Kinson Ravenlock și își aminti. Fusese acolo atunci, în noaptea aceea înspăimântătoare cu tunete și fulgere, cu nouri negri și ploaie torențială, cu aburi șuierând la suprafața lacului și voci chemând din abisul sălașului subteran al morții. Stătuse acolo, în buza văii Shale, și

privise cum Bremen coboară la malul apei și cheamă spiritele morților pe o vreme parcă anume stârnită întru asemenea scopuri obscure. Viziunile ivite nu erau destinate ochilor lui. Dar Bremen le văzuse și în mod vădit ceea ce văzuse nu fusese de bun augur. Privirea lui exprima asta foarte clar atunci când părăsiseră valea, în zori.

– Nu vă faceți griji, îi liniști Bremen cu un zâmbet vag și ostenit pe fața-i brăzdată de riduri.

Pe când se pregăteau de culcare, Kinson se apropie de Mareth și ingenunche lângă ea.

– Ia asta, zise el oferindu-i pelerina lui de călătorie. O să-ți țină de cald, noaptea e răcoroasă.

Ea îl privi cu ochii aceia mari, stranii și clătină din cap.

– Ai nevoie de ea la fel de mult ca și mine, străjerule. Nu cer nicio favoare deosebită din parte-ți.

Kinson îi susținu o clipă privirea, fără un cuvânt.

– Numele meu e Kinson Ravenlock, zise el cu voce domoală.

Ea dădu din cap.

– Știu care este numele tău.

– Stau de veghe primul și n-am nevoie nici de greutatea, nici de căldura pelerinei cât sunt de pază. Nu ți-am făcut vreo favoare deosebită.

Mareth păru descumpănită.

– Trebuie să stau și eu de veghe, insistă ea.

– Vei sta. Măine. Stăm câte doi în fiecare noapte. Își stăpâni cu grijă mânia: Și acum, vrei să primești pelerina?

Îl privi cu răceală, apoi o primi.

– Mulțumesc, îi zise pe un ton neutru.

El dădu din cap, se ridică și se îndepărtă, zicându-și în sinea lui că va mai trece cu siguranță o bună bucată de vreme înainte de a-i mai oferi ceva.

Noaptea era adâncă și de o incredibilă splendoare, cu cer straniu, purpuriu, spuzit de stele și cu luna în al treilea

pătrrar. Vastă și de o infinită profunzime, fără de nori și goală de lumină, ai fi zis că o mătură uriașă trecuse peste bolta cerească, iar stelele străluceau ca diamantele pe întinderea-i mătăsoasă. Se vedeau cu miile, atât de multe, încât în unele locuri păreau a se uni, formând pete ca de lapte vărsat. Kinson le privi și se minună. Orele se scurseră rapid. Kinson căuta să distingă sunetele specifice pădurii, dar părea că și făpturile dintr-însa erau copleșite de aceeași admirație ca să mai aibă vreme de îndeletniciri de rând.

Se întoarse cu gândul la vremea îndepărtată a copilăriei, trăită pe tărâmul aprig de frontieră de la nord-est de Varfleet, la poalele munților Dragon's Teeth. Pentru el, tot așa era și atunci. Noaptea, pe când părinții, frații și surorile lui dormeau, el stătea în pat cu ochii spre cer, se minuna de imensitatea lui și cugeta la toate locurile pe care acesta le lumina, locuri pe care el nu le văzuse niciodată. Uneori se ducea la fereastra dormitorului, de parcă și-ar fi închipuit că, dacă mai face un pas, putea să vadă mai bine ce îl așteaptă în depărtări. Știuse dintotdeauna că avea să plece într-o bună zi, și asta chiar și atunci când îi vedea pe ceilalți începând deja să-și întemeieze vieți tihnite. Crescuseră mari cu toții, se căsătoriseră, avuseseră copii și se așezaseră pe la casele lor. Erau cu toții vânători, puitori de capcane, negustori sau fermieri în ținuturile unde se născuseră. Numai el se înstrăinase de toate acestea, cu ochii mereu ațintiți spre linia îndepărtată a orizontului, cu veșnica promisiune făcută sieși că va sfârși prin a vedea tot ce află dincolo de el.

Și tot ațintiți spre orizont avea ochii și acum, când peste treizeci de ani i se scurseseră deja din viață. Continua să caute, avid, tot ceea ce nu văzuse și nu știa încă. Își spunea că acest fel al lui de a fi nu se va schimba niciodată. Și avea senzația că, dacă i se va schimba, el însuși avea să devină cu totul altul decât își imaginase vreodată.

Miezul nopții sosi – și Mareth odată cu el. Apăru pe neașteptate dintre umbre, înfășurată în pelerina lui Kinson, cu pas atât de ușor, încât oricui altcuiva ar fi putut să-i scape pur și simplu apropierea ei. Dar Kinson se întoarse s-o întâmpine, mirat, căci se așteptase să-l vadă pe Bremen.

– L-am rugat pe Bremen să mă lase să stau de veghe în locul lui, explică ea, după ce se apropie. Nu vreau să fiu tratată diferit.

El dădu din cap, fără un cuvânt.

Fata își scoase pelerina și i-o întinse. Părea micuță și fragilă fără ea.

– M-am gândit să-ți dau înapoi pelerina când te duci la culcare. S-a lăsat răcoarea. Focul de tabără s-a stins și poate e mai bine să-l lăsăm așa.

Străjerul îi luă pelerina din mâini.

– Mulțumesc.

– Ai văzut ceva?

– Nu.

– Purtătorii de Cranii or să ne ia urma, nu-i așa?

Cât de multe știa? se întrebă el. Câte din primejdiiile care-i amenințau?

– Probabil. Ai apucat să dormi?

Ea clătină din cap.

– M-am gândit întruna. Ochii ei imenși scrutară întunericul: Aștept de multă vreme acest prilej.

– Prilejul de a ne însoți într-o călătorie?

– Nu. Îl privi surprinsă: De a face cunoștință cu Bremen. De a învăța de la el, dacă va dori să mă învețe.

Se răsuci iute pe călcâie, parcă simțind că spusese prea multe.

– Ai face bine să dormi câtă vreme mai ai ocazia asta. Voi sta eu de veghe până în zori. Noapte bună.

El ezită, dar nu rămăsese nimic de spus. Se ridică și se îndreptă spre locul unde ceilalți dormeau, înfășurați în

pelerinele lor, în jurul cenușii rămase în urma focului. Se întinse alături de tovarășii lui, închise ochii și se strădui din răspuțeri să înțeleagă ceva din firea lui Mareth, după care se strădui să nu se mai gândească deloc la ea.

Dar tot se gândi la ea, și-i trebui multă vreme să poată adormi.

V

Se deșteptară înaintea zorilor și călătoriră întins, până seara, tot spre soare-răsare. Traversară ținutul de la poalele munților Dragon's Teeth, deasupra Mermidonului, la umbra muntelui. Bremen îi prevenise că erau și aici în primejdie. Purtătorii de Cranii se simțeau deja în voia lor chiar și în afara Northlandului. Vrăjitorul Comandant își mărșăluia oștirea spre răsărit, către trecătoarea Jannisson, deci avea probabil în gând să se năpustească asupra Eastlandului. Iar dacă această oștire era îndeajuns de temerară spre a invada ținuturile gnomilor, cu siguranță nu va ezita să se aventureze și spre ținutul de frontieră.

Așa că, pe tot parcursul călătoriei nu lăsară nimic la voia întâmplării și supravegheară cu atenție cerul și văile mai adânci, la fel și râpele din munți, acolo unde umbrele învăluiau stâncile în negură eternă. Dar vânătorii înaripați nu se arătară în ziua aceea și, în afara câtorva călători zăriți în depărtare prin pădurile și imășurile de la miazăzi, nu văzură pe nimeni. Se opriră să se odihnească și să mănânce, dar în mare grabă, călătorind apoi în pas întins tot restul zilei.

Spre asfințit ajunseseră la poalele colinelor care duceau spre valea Shale și spre Hadeshorn. Își făcură tabăra într-un luminiș, cu fața spre câmpiile dinspre miazăzi și spre panglica albastră a râului Mermidon, către câmpia Rabb, unde apa își micșora debitul, formând

afluenți și mici iazuri pe platoul întins al câmpiei. Gătiră legume și un iepure vânat de Tay și cinară scăldați în lumina auriu-roșietică a soarelui care cobora către orizont. Bremen le spuse că după miezul nopții urmau să meargă sus, în munți, și că vor aștepta acolo ceasul de dinaintea răsăritului, când spiritele celor morți puteau fi invocate.

Stinseră focul după lăsarea nopții și se înfășurară în pelerine, ca să doarmă cât mai apucau.

– Nu fi atât de îngrijorat, Kinson, îi șopti Bremen Străjerului Hotarelor, când trecu pe lângă el și-i văzu focul mocnit din priviri.

Dar sfatul era de prisos. Kinson Ravenlock mai fusese la Hadeshorn și știa la ce să se aștepte.

La un moment dat, după miezul nopții, Bremen îi conduse spre măgurile din fața munților Dragon's Teeth, de unde începea valea Shale. Urcară printre stânci pe o noapte atât de neagră, încât abia îl puteau zări pe cel care pășea chiar în fața lor. Norii apăruseră îndată după scăpătutul soarelui, grei, joși și amenințători, și orice urmă de lună și stele dispăruse cu multe ore în urmă. Bremen mergea cu mare atenție, preocupat de siguranța lor, deși cunoștea ca-n palmă terenul pe care pășeau. Nu vorbi cu ceilalți în timpul marșului, căci își concentrase atenția asupra traseului și a ceea ce urma să se petreacă, hotărât să evite orice pas greșit acum sau mai târziu. Căci o întâlnire cu cei morți cerea prudență și vigilență, învârtoșarea dărzeniei și invocarea deciziei, care nu lăsau loc nici șovăielii, nici îndoiieli. Odată contactul înfăptuit, până și cea mai mică distragere a atenției putea primejdui chiar viața.

Ajunseră la destinație cu multe ore înainte de răsăritul soarelui. Poposiră pe buza văii și priviră în jos, spre amfiteatrul ei vast și puțin adânc. Sfârmături de stâncă erau împrăștiate pe margini, negre și sclipitoare chiar în întunericul deplin, reflectând parcă lumina stranie

a lacului. Hadeshorn se întindea chiar în centrul amfiteatrului, vast și opac, iar pe suprafața lui netedă sclipea ceva ca o iradiere izvorâtă dinlăuntru, ca și când în adâncuri pulsa inima lacului. Totul era liniștit și lipsit de viață în valea Shale, nimic nu mișca, nimic nu zvonea. Părea o bortă neagră, un ochi scrutând neclintit lumea celor morți.

– Vom aștepta aici, anunță Bremen și se așează pe un bolovan scund, cu pelerina înfășurată, ca un giulgiu, în jurul trupului său firav.

Cealălți dădură aprobator din cap, dar rămaseră o vreme cu ochii spre vale, nedorind încă să-și întoarcă privirile. Bremen îi lăsă în voie. Resimțeau cu toții povara tăcerii apăsătoare a văii. Kinson era singurul care mai fusese aici și nici el nu se simțea pregătit îndeajuns pentru vâltoarea sentimentelor pe care știa că le va încerca. Bremen înțelegea asta. Hadeshorn era ca un fel de prevestire a soartei care îi aștepta pe toți. Era o privire fugară într-un viitor de care nu puteau scăpa, o scurtă viziune întunecată asupra sfârșitului vieții. Le vorbea fără cuvinte deslușite, doar în șoapte și mici murmure. Dezvăluia prea puțin spre a oferi înțelegere, și abia cât să provoace neliniște.

Bătrânul deja fusese aici de două ori, și de fiecare dată plecase totalmente schimbat. Se puteau descoperi adevăruri și se putea dobândi înțelepciune dintr-o întâlnire cu cei morți, dar se plătea și un preț. Nu te puteai apropia până-ntr-atât de viitor și scăpa neatins. Nu puteai privi ceva interzis și scăpa pe viitor cu ochii neatinși. Bremen își amintea ce simțise în timpul întâlnirilor precedente. Își amintea frigul care îi pătrunsese în oase și nu-l părăsise săptămâni la rând după aceea. Își amintea dorința arzătoare de a realiza fapte neîmplinite în anii ce trecuseră și pe care nu le mai putea săvârși. Chiar și acum se îngrozea la gândul că va călca alături de calea îngustă pe care acest contact neîngăduit se putea împlini și că va fi

înghițit de lumea neființelor, devenind o creatură damnată la o existență cenușie între viață și moarte, neaparținând nici uneia, nici celeilalte.

Dar nevoia imperioasă de a afla ceea ce se putea despre modul în care Vrăjitorul Comandant putea fi nimicit, despre variantele și posibilitățile pe care le avea la dispoziție în strădania de a salva seminciunile și despre secretele trecutului și ale viitorului, ascunse celor vii, dar dezvăluite celor morți, era cu mult deasupra temerii sau a îndoielilor. Era mănât de un imperativ atât de copleșitor, încât trebuia să acționeze chiar cu riscul propriei siguranțe. Da, existau pericole în inițierea unui asemenea contact. Da, știa că nu putea ieși neatins din această întâlnire. Dar, la urma urmei, nimic din toate astea nu avea vreo însemnătate, căci și viața lui ar fi fost un preț acceptabil dacă ar fi grăbit sfârșitul neînduplecatului lor vrăjmaș.

Ceialți își întoarseră într-un sfârșit privirile dinspre marginea văii și se așezară alături de el. Bremen se chinui să le zâmbească liniștitor fiecăruia în parte și îl făcu până și pe îndărătnicul Kinson să se apropie.

– În ceasul de dinaintea zorilor mă voi duce în vale, le zise el cu voce domoală. Odată ajuns acolo, voi invoca spiritele celor morți și le voi cere să-mi dezvăluie ceva despre viitor. Le voi cere să-mi dezvăluie taine care să ne poată fi de folos în strădania noastră de a-l distruge pe Vrăjitorul Comandant. Le voi cere să ne dezvăluie orice formă de magie pe care o cunosc. Va trebui să fac asta repede, în scurtul răgaz de dinaintea răsăritului. Voi mă veți aștepta aici. Nu veți coborî în vale, orice s-ar întâmpla. Nu veți întreprinde nimic, indiferent ce veți vedea, indiferent cât de necesar vi se va părea. Nu veți face decât să așteptați.

– Poate că unul din noi ar trebui să meargă cu tine, propuse Risca pe neașteptate. Unde-s mulți, puterea crește, chiar și împotriva morților. Dacă tu poți vorbi cu spiritele, și

noi putem. La urma urmei, suntem druizi cu toții, în afară de Străjerul Hotarelor.

– Faptul că sunteți druizi nu contează, răspunse imediat Bremen. Pentru voi este prea primejdios. Trebuie să fac singur asta. Voi veți aștepta aici. Vreau cuvântul tău, Risca.

Gnomul îi aruncă o căutătură lungă și gravă, apoi acceptă, dând din cap. Bremen se întoarse către ceilalți. Fiecare acceptă cam fără tragere de inimă. Ochii lui Mareth îi întâlneau pe ai lui și tânăra îl privi câteva clipe cu tainică înțelegere.

– Și ești încredințat că treaba asta chiar e necesară? stăruie Kinson cu glas scăzut.

Ridurile de pe fața bătrână a lui Bremen se adânciră încă mai mult când ridică o sprânceană.

– Dacă mi-ar veni o altă idee care să ne poată fi de ajutor, aş părăsi imediat acest loc. Nu sunt nătâng, Kinson. Și nici erou. Știu ce înseamnă popasul aici. Știu că nu-mi e benefic.

– Atunci, poate că...

– Dar cei morți îmi vorbesc așa cum n-o pot face cei vii, i-o tăie Bremen. Avem trebuință de înțelepciunea și de știința lor. Avem trebuință de viziunile lor, chiar așa eronate și lipsite de noimă cum ne par uneori. Trase adânc aer în piept: Trebuie să vedem prin ochii lor. Dacă va trebui să renunț la ceva de-al meu pentru a obține aceste cunoștințe, atunci așa să fie.

Tăcură și rămaseră adânciți fiecare în propriile gânduri, în deslușirea tâcului ascuns în vorbele lui și a reacțiilor provocate de acestea. Dar Bremen simțea că n-are încotro. Le spusese tot ce trebuia spus, nu mai era nimic de adăugat. Ceilalți, pesemne, aveau să înțeleagă mai bine odată ce totul se va fi isprăvit.

Așa că păstrară tăcerea în așteptarea zorilor, aruncând priviri întunecate spre suprafața licăritoare a

lacului, cu fețele scăldate în lumina slabă, ascultând liniștea din jur.

Când sosi în sfârșit ceasul ca Bremen să plece, acesta se ridică și își privi tovarășii cu un ușor zâmbet, apoi trecu pe lângă ei fără un cuvânt și o porni în jos către valea Shale.

Pășea, din nou, foarte încet. Mai fusese aici, dar cunoașterea locului nu era de mare folos când era vorba de un teren atât de primejdios. Pietrele erau alunecoase, se dislocau în tot locul și erau destul de ascuțite ca să-ți pricinuiască tăieturi urâte. Punea piciorul cu mare grijă la fiecare pas pe suprafața accidentată. Cizmele lui răsunau pe piatră și stârneau ecou în liniștea profundă. Înspre apus, norii se formau, vârtoși, iar tunetul răzbătea amenințător din depărtări, vestind furtuna care se apropia. În adâncul văii nu era pic de vânt, dar mirosul ploii se insinua în aerul mort. Bremen își ridică privirea când un fulger brăzdă cerul întunecat, repetându-se apoi mai departe, spre miază-noapte, înspre munți. Zorii acestei zile aveau să aducă mai mult decât un răsărit de soare.

Ajuns în fundul văii, Bremen iuți pasul, acum mai sigur pe terenul plat. În fața lui, lacul Hadeshorn sclipea scăldat într-o incandescență argintie, izvorâtă dintr-o lumină care se reflecta de undeva, de sub suprafața lui lină, liniștită. Simțea mirosul morții, o duhoare distinctă de mucegai, de descompunere stearpă și puturoasă. Îl încercă tentația de a privi în urmă, acolo unde așteptau ceilalți, dar știa că nu-și poate permite nici cea mai mică neatenție. Recapitula deja în gând ritualul pe care urma să-l săvârșească atunci când avea să poposească lângă întinderea de apă – cuvinte, semne, incantații de implorare de natură să înduplece morții să-i vorbească. Își învărtoșa deja voința pentru a rezista prezenței lor pestilențiale.

Ajunse curând la malul lacului – siluetă fragilă, mărunță în amfiteatrul vast de stânci și cer, toată numai

piele ridată și oase bătrâne, în care cele mai puternice erau hotărârea, voința aceea îndărătnică. În urma lui auzea zgomotul tot mai deslușit al tunetului. Deasupra, norii începeau să se bulucească, împinși de vânturile care purtau pe aripile lor ploaia. Dedesubt, simțea pământul trepidând, pe măsură ce spiritele deveneau conștiente de prezența lui.

El le vorbi cu voce blândă, le înștiință cine este, care îi este trecutul și pentru ce motive li se adresa. Cu brațele și cu palmele săvârși gesturile care aveau să le invoce din sălașul celor dispăruți. Văzu cum apele încep să se zbuclume drept răspuns și întefi ritmul incantației. Era încrezător și statornic; știa ce avea să urmeze. Întâi veniră șoaptele, potolite și distante, care se înălțară ca niște bule invizibile din adâncul apelor. Apoi veniră strigătele, prelungi și sfâșietoare. Urletele crescură în intensitate, câteva la început, tot mai multe apoi, cu îndoită febrilitate. Apele Hadeshornului șuierară nemulțumite și prinseră a se învoluta la fel de rapid ca norii de deasupra lor, tulburate de propria lor vijelie. Bremen făcu niște semne în direcția lor și le somă să-i răspundă. Învățăturile pe care le dobândise de la elfi îl întăreau și-i dădeau încredere în sine, erau ca o veritabilă stâncă pe care-și putea construi invocarea magiei. *Răspundeți-mi*, le ceru el. *Lăsați-mi cale liberă*.

O coloană de stropi se înalță, ca o fântână arteziană, din mijlocul apelor de-acum furioase, se prăvăli la loc, după care se înalță iarăși. Se auzi un tumult adânc înlăuntrul pământului, un zumzet nemulțumit. Bremen simți prima undă de șovăială strecurându-i-se în suflet și, cu un efort, reuși să o depășească. Simțea un gol formându-i-se împrejur și întinzându-se dinspre lac spre întreg cuprinsul văii. Numai morții erau îngăduiți în acest cuprins – morții și cel care îi invocase.

Apoi spiritele începură să se înalțe din lac: fuioare mici, albe de lumină, cu contururi vag umane, cu siluetele scăldate într-o luminiscentă delicată, sclipitoare pe fondul negru al nopții înorate. Spiritele se înălțară, contorsionate ca niște șerpi, din neguri și ape, din aerul plumbuit și inert al existenței lor de după viață, sosite într-o scurtă vizită în lumea pe care o populasera cândva. Bremen își ținu brațele ridicate într-un gest de apărare, simțindu-se vulnerabil și lipsit de puteri, cu toate că el făcuse invocarea, cu toate că el fusese cel care adusese spiritele la viață. Răceala pătrunse în măduarele lui fragile și simțea cum i se prelinge gheață în vene. Își întări voința în fața spaimei care îl copleșea, a șoptelor care întrebau acuzator: *Cine ne cheamă? Cine îndrăznește?*

Apoi ceva imens străpunse suprafața apei exact în centrul ei, o arătare învăluită în negru, care se înălță deasupra celorlalte siluete mai mărunte, pe care le împrăstie odată cu sosirea sa. Noua apariție absorbi lumina lor fragilă și le lăsa învârtindu-se și învârtându-se ca frunzele în bătaia vântului. Silueta în negru se înălță deasupra apelor întunecate și involburate ale Hadeshornului, ca o nălucă abia vizibilă, spectru lipsit de carne sau oase, dar alcătuit dintr-o substanță mai consistentă decât creaturile mai mici pe care le domina.

Bremen se ținu tare la vederea formei sumbre care înainta spre el. Era cel pe care venise să-l vadă; cel pe care îl invocase. Dar nu mai era atât de sigur că făcuse bine. Duhul își încetini înaintarea, atât de aproape de el acum, încât Bremen nu mai vedea nici cerul de deasupra, nici valea din spatele lui. Gluga aceuia se lăsa și nu dezvăluia nicio față, niciun semn că s-ar afla ceva în interiorul pelerinei neguroase.

Duhul vorbi, iar vocea îi era tunătoare și părea nemulțumită.

– Mă cunoști...

Inexpresivă, impersonală și uscată, o întrebare fără inflexiunea specifică unei întrebări, iar vorbele rămaseră suspendate în tăcerea care urmă, ca un ecou prelung.

Bremen dădu încetișor din cap drept răspuns.

– Te cunosc, șopti el.

În buza văii, cei patru rămași acolo priveau întreaga scenă în desfășurare. Îl văzură pe bătrân pe malul Hadeshornului invocând spiritele celor morți. Văzură spiritele ridicându-se din apele involburate, văzură formele lor translucide, mișcarea brațelor și picioarelor în dansul lor macabru de efemeră libertate. Priviră cum forma aceea neagră se înalță din mijlocul lor, cum le învăluie în umbră, cum le absoarbe lumina. Urmăriră cum silueta avansa până ajunse dinaintea lui Bremen.

Dar nu auziră nimic din cele ce se petreceau în fața ochilor lor. În vale totul era liniștit. Sunetele lacului și ale spiritelor erau închise într-însa. Vocea druidului și cea a siluetei, dacă cei doi într-adevăr vorbeau, nu se puteau desluși. Se auzeau doar urgia vântului și stropii de ploaie care începuseră să cadă pe prundiș. Furtuna se pornea, venită dinspre soare-apune, cu nori mari, smoliți, revărsând asupra lor adevărate torente. Se dezlănțui chiar în momentul în care arătarea întunecată ajunsese în dreptul lui Bremen și ascunse totul vederii. Lacul, spiritele, figura întunecată, Bremen și întreaga vale – totul fu pe dată înghițit de beznă.

Risca bombăni nemulțumit și-i privi repede pe ceilalți. Aceștia își ridicaseră glugile pentru a se feri de mânla furtunii, cocârjați ca niște moșnegi.

– Vedeți ceva? întrebă el nerăbdător.

– Nimic, răspunse Tay Trefenwyd imediat. Au dispărut.

Preț de o clipă încremeniră cu toții locului, căci nu știau prea sigur ce aveau de făcut. Kinson scrută depărtarea prin răpăiala ploii torențiale, chinându-se să distingă ceva din formele pe care abia le întrezărea. Dar

totul părea ireal și învăluit în umbre și nu se putea desluși nimic clar din locul în care se aflau ei.

– S-ar putea să aibă nevoie de ajutor, pufni Risca pe un ton acuzator.

– Ne-a spus să așteptăm, răspunse Kinson cam în silă, nu prea încântat să-și reamintească instrucțiunile bătrânului într-un moment în care se temea atât de mult pentru el, dar nici dispus să încalce făgăduiala.

Ploaia le bătea drept în față, în torente, iar cuvintele li se înecau în gât.

– E nevătămat, strigă deodată Mareth și arată înaintea ei.

Ei o priviră cu ochii măriți.

– Poți să-i vezi? întrebă Risca.

Ea dădu din cap, cu fața coborâtă în umbră.

– Da.

Dar nu putea. Kinson, care se afla foarte aproape de ea, observă ceea ce le scăpa celorlalți. Dacă ea îl vedea pe Bremen, n-o făcea cu ajutorul ochilor. Ochii fetei, realizează el șocat, deveniseră complet albi.

În valea Shale nu cădea ploaia, nu bătea vântul, nu se simțea nimic din furtuna dimprejur. Pentru Bremen nu exista nimic în afara lacului și a duhului întunecat care stătea în fața lui, deasupra lacului.

– Rostește-mi numele...

Bremen respiră adânc, încercând să-și stăpânească tremurul mădurelor și răceala care îi pătrunsese în piept.

– Ești Galaphile cel din timpurile de odinioară.

Aceasta era o parte obișnuită a ritualului. Un spirit invocat nu putea rămâne decât dacă numele îi era rostit de cel care îl invocase. Acum, acesta putea rămâne indeajuns pentru a răspunde întrebărilor pe care Bremen i le va adresa – dacă dorea să răspundă.

Devenit brusc agitat, spectrul se mișcă.

– Ce dorești să știi de la mine...

Bremen nu ezită.

– Doresc să știu orice voiești a-mi spune despre druidul rebel Brona, despre cel care a devenit Vrăjitor Comandant. Vocea îi tremura la fel de tare ca și mâinile: Doresc să știu cum să-l distrug. Doresc să știu ce va să vină.

Vocea i se pierdu în clănțănitul dinților.

Hadeshornul șuieră și improșcă drept răspuns la spusele lui, iar vaielele și strigătele celor morți răsunară în noapte într-un vacarm strident. Bremen simți din nou senzația de frig insinuându-i-se în trup ca un șarpe încolăcit, gata de atac. I se părea că slăbiciunea trupului e gata să trădeze hotărârea spiritului.

– Și ești gata să-l nimicești cu orice preț...

– Da.

– Și ești pregătit să plătești orice preț ca să o faci...

Bremen simți cum șarpele dinlăuntru face un salt.

– Da, șopti el cu disperare.

Spiritul lui Galaphile își înalță brațele ca pentru a-l cuprinde pe bătrân, ca pentru a-l apăra și adăposti.

– Privește...

Viziunile începură să apară pe fondul siluetei lui întunecate, perindându-se chiar în trupul lui, ca într-un giulgiu. Una câte una, ele se înfiripară din întuneric, vagi și lipsite de substanță, tremurătoare ca și apele Hadeshornului la ivirea spiritelor. Bremen privi imaginile care se perindau prin fața lui, fascinat ca la vederea unor luminițe în întuneric.

Erau patru la număr.

Cea dintâi îl înfățișa pe el însuși în interiorul fortăreței străvechi a Paranorului. Toți în jurul lui erau morți. Nimeni nu mai trăia în cetate – toți uciși prin trădare, toți masacrați feroce. Un întuneric de smoală înconjura castelul druizilor și neguri forfoteau în umbră, sub forma unor asasini care așteptau, o forță cu intenții ucigașe. Dar dincolo de beznă

se zărea, limpede, strălucirea medalionului Mai-marilor druizilor, iar medalionul, imaginea mâinii ridicate ținând o torță aprinsă – prețiosul Eilt Druin – îi aștepta sosirea și cerea atingerea lui.

Viziunea se destrămă, iar el plutea acum deasupra întinderii ținutului Westland. Privi în jos uimit, fără să-și poată da seama cum se face că zboară. La început nu realiză unde se află. Apoi recunoscuse valea domoală a Sarandanonului și, dincolo de ea, întinderea albastră din Innisbore. Norii îi blocau vederea o clipă și schimbă totul. Apoi văzu munți – Kensrowe sau Breakline? Între ei se deslușeau două piscuri gemene, ca două degete ale unei mâini, desfăcute în forma literei V. Între ele, o trecătoare ducea spre o mulțime de alte degete, adunate toate laolaltă. În mijlocul tuturor acestor degete se afla o fortăreață ascunsă, de o vechime dincolo de orice închipuire, un loc datând din vremuri feerice. Bremen pluti în jos, în tenebrele ei, și dădu de moartea care stătea la pândă, deși nu-i putea vedea bine chipul. Iar acolo, în gheara ei, se afla Nestemata Neagră.

Această viziune dispăru la rândul-i, și Bremen se pomeni pe un câmp de bătălie. Morți și răniți zăceau în tot locul, bărbați din toate semințiile, precum și creaturi ale unor seminții total necunoscute. Sângele scălda din belșug pământul, iar strigătele luptătorilor și zăngănitul armelor răsunau în lumina mohorâtă a unei după-amiezi târzii. Înaintea lui se afla un bărbat cu fața întoarsă. Era înalt și blond. Un elf. Purta în mâna dreaptă o sabie strălucitoare. Câțiva pași mai încolo se afla Vrăjitorul Comandant, înfășurat în mantie neagră, cu o înfățișare teribilă, o prezență care sfida totul. Părea să-l aștepte pe bărbatul acela înalt, fără a se grăbi, încrezător, sfidător. Bărbatul înaintă cu sabia avântată și, de sub mâna înmănușată care ținea mânerul, sclipi medalionul Eilt Druin.

O ultimă viziune apăru. Era întunecată și înnorată și încărcată de sunetele disperării și ale durerii. Bremen se afla din nou în valea Shale, în fața apelor Hadeshornului. Se afla din nou față în față cu spectrul lui Galaphile, cu ochii la spiritele mai mici și mai luminoase care se învâртеbeau împrejurul lui ca niște fuioare de fum. Alături de el se afla un flăcăiandru înalt, slab și cu fața oacheșă, în vârstă de abia cincisprezece ani, cu o expresie atât de gravă, încât ai fi zis că e în doliu după cineva. Băiatul se întoarse spre Bremen și druidul privi în ochii lui... ochii lui...

Viziunile păliră și dispărură. Spectrul lui Galaphile se depărtă ușor, iar în trecerea lui luă cu sine imaginile, ca și lumina care le dăduse viață. Bremen privi cu ochi mari, clipind des, și se întrebă la ce anume fusese martor.

– Toate acestea se vor întâmpla? șopti el în direcția spectrului. Vor avea loc oare?

– Unele au avut deja loc...

– Druizii, Paranorul...?

– Nu mai întreba...

– Dar ce pot eu să...?

Spectrul făcu un gest de refuz al întrebării. Lui Bremen i se tăie respirația și simți cum inelele de fier i se strâng în jurul pieptului. Apoi inelele căzură, iar el își învinse teama. Apa se înălță iarăși din Hadeshorn ca o fântână arteziană, ca niște diamante pe fondul catifelat al nopții.

Spectrul începu să se retragă.

– Nu uita...

Bremen ridică brațul, într-un efort neputincios de a întârzia plecarea celui alt.

– Așteaptă!

– Un preț pentru fiecare...

Bătrânul clătină din cap nedumerit. Un preț pentru fiecare? Fiecare ce? Fiecare cine?

– Ține minte...

Apoi Hadeshornul începu din nou să fiarbă și fantoma se afundă încet în apele clocotitoare, trăgând după sine și spiritele mai mici care-l însoțeau. Coborâra toate în apele agitate, cu strigăte și plânsete de morți, înapoi în lumea neființelor de unde se iviseră. Când dispărură, apa explodă într-o coloană uriașă, care sfâșie tăcerea și aerul mort într-o explozie înfricoșătoare.

Apoi furtuna năvăli peste el, cu viscol și torente de ploaie, cu tunete și fulgere care se prăvăliră asupra lui ca niște baroase. Bremen căzu sub loviturile lor, doborât într-o clipă.

Cu ochii deschiși, privind în gol, rămase fără simțire pe malul apei.

* * *

Mareth fu prima care ajunse la el. Bărbații erau mai zdraveni și mai puternici, dar ea pășea mai ușor pe pietrele ude și alunecoase și aproape zbura peste suprafața lor sticloasă. Îngenunche imediat și îl cuprinse pe bătrân în brațe. Ploaia cădea fără încetare pe suprafața acum clară și blândă a lacului Hadeshorn, spăla covorul sclipitor al văii și dădea zorilor un aspect încetșat și nedeslușit. Pătrunse prin pelerina lui Mareth, o udă pe față până la piele și o înfrigură într-o clipă, dar ea o ignoră cu desăvârșire, iar trăsăturile ei delicate se chirciră în efortul de a se concentra. Fața ei se ridică spre cerul întunecat și ochii ei se închiseră. Ceilalți trei își încetinară pasul când se apropiară, nesiguri de cele ce se petrec. Brațele ei se încolăciră în jurul lui Bremen. Apoi se cutremură și căzu cu fața în jos, iar bărbații se repeziră s-o prindă. Kinson o ridică pe ea, descleștând-o de Bremen, în vreme ce Tay îl ridica pe bătrân și toți, laolaltă, se luptară cu torențele și ieșiră din valea Shale.

Odată ieșiți, găsiră adăpost într-o grotă pe lângă care trecuseră la sosire. Acolo îi așezară pe față și pe bătrân pe o stâncă, înveliți în pelerine. N-aveau lemne pentru un foc,

încât se văzură nevoiți să rămână așa, înfrigurați și uzi, așteptând să înceteze ploaia. Kinson le controlă bătăile inimii și pulsul și găsi că amândoi le aveau puternice. După o vreme, bătrânul își reveni în simțiri, apoi, aproape imediat, și fata. Cei trei se înghesuiră în jurul lui Bremen și îl întrebă ce se petrecuse, dar bătrânul clătină din cap și le spuse că nu dorea încă să vorbească. Ei îl lăsară nemulțumiți în pace și-și văzură de treburi.

Kinson se opri o clipă lângă Mareth cu gând s-o întrebe ce făcuse pentru Bremen – căci părea limpede că făcuse ceva – dar ea se uită în sus spre el, apoi întoarse imediat privirea, așa că Străjerul renunță la întrebare.

Aerul se mai limpezi întrucâtva, iar ploaia se mută mai departe. Kinson împărți cu ceilalți din merindele pe care le avea. Numai Bremen nu vru să mănânce. Bătrânul părea să se fi retras undeva, înlăuntrul său – sau poate era și acum în valea aceea – cu privirea în gol, cu fața zbârcită și lipsită de orice expresie. Kinson îl privi o vreme în căutarea vreunui semn care să-i spună la ce se gândea, dar nu află nimic.

În cele din urmă, bătrânul își ridică privirea ca și când abia atunci descoperea cu uimire că ceilalți erau acolo, apoi le făcu semn să se apropie. Când se așezară, le povesti întâlnirea cu Galaphile și cele patru viziuni care îi fuseseră relevate.

– Nu mi-am putut da seama ce semnifică viziunile, încheie el cu voce ostenită și răgușită în liniștea care îi înconjură, apoi continuă: Au fost ele doar profeții ale celor ce se vor petrece, ale unui viitor prestabilit? Sau perspectiva celor ce se vor întâmpla dacă anumite evenimente vor avea loc? De ce a ales spectrul tocmai aceste viziuni? Ce se așteaptă de la mine? Atâtea întrebări rămase fără răspuns!

– Ce preț ți se cere pentru implicarea în toate acestea? murmură Kinson posomorât. Nu uita ultima întrebare.

Bremen zâmbi.

– Eu am cerut să mă implic, Kinson. Eu însumi mi-am arogat rolul de protector al semințiilor și distrugător al Vrăjitorului Comandant și n-am dreptul să întreb ce mă va costa pe mine personal, dacă eforturile mele vor avea sorți de izbândă. Și totuși, suspină el, cred că înțeleg acum câte ceva din ceea ce mi se cere să fac. Dar am nevoie de ajutorul vostru, al tuturor. Îi privi pe fiecare în parte: Mă tem că trebuie să cer să vă puneți viața în mare pericol.

Risca pufni:

– Slavă cerului. Începusem să cred că nu se va alege nimic din toată aventura asta. Spune-ne ce avem de făcut.

– Da, e mai bine să pornim odată în călătoria asta, se declară Tay de acord și se aplecă înainte, nerăbdător.

Bremen dădu din cap, recunoștința citindu-i-se limpede în priviri.

– Suntem toți de acord că Vrăjitorul Comandant trebuie oprit înainte de a subjugă toate semințiile. Știm că a mai încercat o dată și a dat greș, dar că de data asta e mai puternic și mai primejdios. V-am spus că tocmai de aceea eu cred că va încerca să-i distrugă pe druizi la Paranor. Prima viziune dovedește c-am avut dreptate. Făcu o pauză: Mă tem că acest lucru s-a petrecut deja.

Se lăsă o tăcere deplină în timp ce tovarășii lui schimbau priviri îngrijorate.

– Crezi că druizii sunt morți cu toții? întrebă Tay încet Bremen dădu din cap.

– Cred că este posibil să fie așa. Sper să mă înșel. În orice caz, fie că sunt morți, fie că nu, potrivit primei viziuni eu trebuie să recuperez medalionul Eilt Druin. Toate viziunile puse laolaltă arată foarte limpede că medalionul este cheia făuririi unei arme care-l va distruge pe Brona. O sabie, o lamă înzestrată cu o putere specială, cu o magie căreia Vrăjitorul Comandant nu i se poate împotrivi.

– Ce fel de magie? întrebă Kinson pe loc.

– Încă nu știu. Bremen zâmbi din nou și clătină din cap: Știu doar că e nevoie de o armă și, dacă e să dăm crezare viziunii, arma trebuie să fie o sabie.

– Și că trebuie să găsești omul care s-o mânuiască, adăugă Tay. Un om a cărui față nu ți-a fost dezvăluită.

– Dar ultima viziune, imaginea întunecată a Hadeshornului și băiatul cu ochii strănii... începui Mareth cu îngrijorare.

– Va trebui să aștepte până îi va sosi vremea, i-o tăie Bremen, dar cu blândețe. Privirea i se opri, pătrunzătoare, pe chipul ei: Lucrurile se petrec când vor ele, Mareth. Nu le putem grăbi. Și nu putem îngădui îngrijorării să ne împiedice acțiunile.

– Și atunci, ce trebuie să facem? insistă Tay.

Bremen îl pironi cu privirea.

– Trebuie să ne despărțim, Tay. Vreau ca tu să te întorci la elfi și la Courtann Ballindarroch și să-l convingi să pornească o expediție în căutarea Nestematei Negre. Se pare că Nestemata este un element esențial în efortul nostru de a-l nimici pe Brona. Viziunile sugerează măcar atâta lucru. Vânătorii înaripați o caută deja. Ei nu trebuie s-o găsească. Regele elfilor trebuie convins să ne susțină în această acțiune. Avem în ajutor detaliile relevate de viziune. Folosește ceea ce ne-au arătat ele și recuperează Nestemata înaintea Vrăjitorului Comandant.

Se întoarse apoi spre Risca.

– Am trebuință ca tu să te duci la Raybur, la gnomii din Culhaven. Armatele Vrăjitorului Comandant mășăluiesc spre răsărit și cred că acolo vor lovi mai întâi. Gnomii trebuie să se pregătească de apărare și să reziste până le poate veni cineva în ajutor. Vei fi nevoit să-ți folosești talentele speciale ca să te asiguri că așa va fi. Tay va vorbi cu Ballindarroch și-i va cere ca elfii să-și unească forțele cu gnomii. Dacă o va face, forțele voastre reunite vor putea sta împotriva armatei trolilor pe care se bazează Brona.

Făcu o pauză.

– Dar, mai cu seamă, trebuie să câștigăm timp ca să putem făuri arma care-l va distruge pe Brona. Kinson, Mareth și cu mine ne vom întoarce la Paranor și vom afla dacă viziunea privind căderea lui este adevărată. Voi încerca să recuperez medalionul Eilt Druin.

– Dacă mai trăiește, Athabasca nu ți-l va da, declară Risca. Știi prea bine.

– Poate că nu, răspunse Bremen cu blândețe. În orice caz, trebuie să aflu cum va fi făurită această sabie înfățișată mie la Hadeshorn, de ce fel va fi magia ei, cu ce fel de putere va trebui impregnată. Apoi, am să-l aflu pe cel care o va mânui.

– Trebuie să înfăptuiești miracole, se pare, zise Tay Trefenwyd pe un ton ironic și visător.

– Miracole vom înfăptui cu toții, răspunse Bremen calm.

Se priviră unul pe celălalt în lumina sinistră și un legământ nerostit îi uni. Dincolo de adăpostul vremelnic, ploaia cădea în cadență uniformă pe stânci. Era deja mijlocul dimineții și lumina devenea argintie pe măsură ce soarele se chinuia să-și croiască drum prin perdeaua norilor viforoși.

– Dacă druizii de la Paranor au fost într-adevăr uciși, atunci doar noi am mai rămas, zise Tay. Doar noi cinci.

Bremen dădu din cap.

– Atunci, noi cinci vom fi îndeajuns. Se ridică în picioare, cu ochii la lumina slabă de afară: Am face bine să ne urnim din loc.

VI

În aceeași noapte, la nord-vest de locul unde Bremen se confrunta cu spectrul lui Galaphile în adâncul munților

Dragon's Teeth, Caerid Lock își făcea rondul de noapte la Paranor. Puțin înainte de miezul nopții trecu printr-un spațiu în aer liber, unde parapetele dădeau spre miazăzi, și atenția îi fu distrasă preț de o clipă de strălucirea bruscă, amenințătoare, a unui fulger pe cerul îndepărtat. Se opri, scrută parapetele și ascultă liniștea din jur. Norii se întinseseră de la o zare la alta, ascundeau lună și stele deopotrivă și cufundaseră întreg universul în beznă. Fulgerul izbucni a doua oară, despică o clipă noaptea cu zgomot ca de sticlă sfărâmată, după care pieri ca și când n-ar fi fost. Tunetul bubui imediat după aceea, un huruit îndelung, adânc, cu ecou, prăvălit din piscul munților. Furtuna rămânea la miazăzi de Paranor, dar aerul mirosea a ploaie, iar tăcerea era deplină și deprimantă.

Căpitanul Gărzii Druizilor mai poposi o clipă, pierdut în contemplant, apoi pătrunse pe o ușă înapoi în cetate. Făcea acest rond în fiecare noapte, renunțând la somn, om hotărât, ale cărui obiceiuri nu se abăteau câtuși de puțin de la regulă. Ceasurile cele mai primejdioase, considera el, erau cele de dinaintea miezului nopții sau chiar de dinaintea zorilor. Acelea erau ceasurile în care oboseala și somnul moleșeau simțurile și-i făceau pe oameni neprevăzători. Dacă se plănuia un atac, acestea erau cele două perioade în care putea să survină. Căci el era de părere că Bremen nu l-ar fi avertizat fără motiv și era oricum prevăzător de felul lui, încât se hotărâse să vegheze cu sporită luare-aminte în următoarele săptămâni. Mărise deja numărul gărzilor din toate schimburile și începuse procesul laborios de fortificare a lacătelor de la porți. Se gândise chiar să trimită patrule pe timpul nopții în pădurile învecinate, ca măsură suplimentară de prevedere, dar se temea că acestea puteau fi prea vulnerabile dincolo de protecția oferită de zidurile cetății. Garda de sub comanda sa era numeroasă, dar nu era o armată întreagă. Putea oferi

securitate în interiorul zidurilor, dar nu era în măsură să poarte bătălii în afara lor.

Coborî scările din turn până în curtea principală și c traversă. Jumătate de duzină de oșteni din gardă erau postati la intrare și răspundeau de porțile, grilajele și turnurile din fața intrării principale în castel. La vederea lui, gărzile luară poziție de drepti. Caerid stătu de vorbă cu căpetenia care-i comanda, înțelese că totul era în regulă și o porni mai departe. Traversă înapoi curtea, cu urechea la bubuitul unui alt tunet care sfâșie liniștea nopții, apoi aruncă o privire spre miazăzi, să vadă fulgerul, dar își dădu imediat seama că acesta se produsese deja. Era ușor neliniștit, dar nu mai mult decât în nopțile premergătoare acesteia, mereu vigilent și riguros în împlinirea îndatoririlor sale. Uneori i se părea că petrecuse prea mult timp la Paranor. Își făcea bine meseria; știa că este încă un bun profesionist. Era mândru de oștenii lui; toți străjerii aflați în prezent în această slujbă fuseseră aleși și antrenați de el personal. Alcătuiau o trupă de nădejde, pe care te puteai baza, și știa că meritul îi aparține. Dar nu întinerea, iar vârsta aducea cu sine o amorțeală a simțurilor care îndemna la trai tihnit. Nu-și putea îngădui așa ceva. Căderea Northlandului și zvonurile cu privire la Vrăjitorul Comandant făceau aceste vremuri de mare primejdie. Simțea schimbarea adusă de vânturi. Ceva malefic se apropia de cele patru tărâmurii și acel ceva avea să-i măture cu siguranță în calea sa pe druizi. Ceva malefic se apropia, și Caerid Lock era îngrijorat că avea să-i afle prea târziu înfățișarea.

Ajuns la capătul curții, pătrunse pe o ușă și o porni pe coridorul care ducea spre zidul dinspre miazănoapte și spre poarta care se deschidea acolo. Patru porți avea cetatea, câte una spre fiecare punct cardinal. Mai existau alte câteva căi de acces, dar acestea erau construite în stâncă și aveau închizători metalice. Cele mai multe erau

cu chibzuință ascunse. Le puteai afla dacă erai perseverent în căutările tale, dar ca s-o faci trebuia să stai chiar în fața zidurilor care erau puternic luminate, or, acolo străjerii de pe creneluri te puteau vedea cu ușurință. Cu toate acestea, Caerid avea câte un om de pază la fiecare dintre aceste intrări în ceasurele dintre apus și răsărit, fără a lua nimic de bun. În drum spre poarta de apus, trecu pe lângă doi dintre aceștia, aflați la cincizeci de metri unul de celălalt, pe coridorul întortocheat. Gărzile de la fiecare poartă îl salutară energic. Atenți și pregătiți, spuneau prin gestul lor, Caerid dădu aprobator din cap de fiecare dată și-și continuă rondul.

Dar, după ce-i depăși, se încruntă, nemulțumit de felul în care erau amplasați. Gardianul de la prima poartă, un trol din Kershault, era un veteran, dar cel de la a doua, un tânăr elf, era novice. Nu-i plăcea să plaseze începătorii singuri. Își promise că va îndrepta neajunsul înaintea următorului rond.

Era concentrat asupra acestui subiect pe când trecea pe lângă o scară laterală ce ducea spre dormitoarele druizilor și de aceea nu sesiză ușoara mișcare tainică a celor trei ascunși acolo.

Cei trei se lipiră de peretele de stâncă în timp ce căpitanul găzii trecea fără să-i vadă. Rămaseră nemișcați până când acesta dispăru, apoi se desprinseră din nou dintre umbre și o porniră mai departe. Erau druizi tustrei, fiecare din ei de peste zece ani membru în Consiliu, fiecare din ei ferm convins că este destinat unor țeluri mărețe. Căci ei făcuseră parte din ordinul druizilor, în permanență furioși pe tirania și regulile lor, pe care le găseau prostestii, lipsite de noimă și nemulțumitoare. Puterea era ceva necesar pentru ca viața să capete însemnătate. Realizările omului nu însemnau mare lucru dacă nu se concretizau într-un folos personal. La ce bun studiul individual, dacă nu

putea fi pus în practică? Ce rost avea să afli secretele științei și magiei, dacă nu le puteai testa? Erau întrebări pe care și le puseseră cei trei, la început fiecare în parte, apoi împreună, când își dăduseră seama că împărtășesc aceleași convingeri. Nu erau singuri în nemulțumirea lor, firește. Și alții credeau același lucru. Dar niciunul cu atâta fervoare – niciunul în așa măsură încât să îngăduie, cum o făcuseră cei trei, să cadă pe deplin pradă răului.

Pentru ei nu mai era nicio speranță. Vrăjitorul Comandant îi căutase vreme îndelungată pe când își punea la cale răzbunarea împotriva druizilor. În cele din urmă îi aflate și-i luase în stăpânire. Durase ceva timp, dar, încetul cu încetul, îi câștigase de partea lui, așa cum îi câștigase și pe cei care-l urmaseră plecând din cetate cu trei sute cincizeci de ani în urmă. Asemenea indivizi se aflau pretutindeni și așteptau să fie revendicați, să fie folosiți. Brona îi abordase subtil, fără a-și dezvălui identitatea de la bun început, îi făcuse să-i audă vocea ca și când ar fi fost propria lor voce și le înfățișase posibilitățile, făcându-i să simtă gustul puterii și ispita magiei. Îi lăsase să se înlanțuie de el cu propriile mâini, să se legene în iluzii de mărire și în lăcomie, să devină sclavi, dependenți de false speranțe și dorințe nebunești. În cele din urmă, ei l-ar fi implorat să-i ia chiar și după ce ar fi descoperit cine e și ce preț urmau să plătească pentru faptele lor.

Acum, ei se furișau pe coridoarele Paranorului cu gânduri negre, porniți pe o cale care îi sortise pieirii. Se furișară în tăcere de pe scări pe coridorul care ducea spre intrarea la care tânărul elf stătea de strajă. Se aținură în umbră, într-un loc unde lumina torțelor nu bătea și, invocând o mărunță magie care le fusese dăruită de către stăpân – dulce gust al puterii – se ascunseră de ochii nevârstnicului străjer.

Apoi unul dintre ei îl lovi cu putere în cap, încât tânărul își pierdu cunoștința. Ceilalți doi meșteriră grabnic și frenetic

la lacătele care fereceau intrarea din zidul de piatră și le sfărâmară unul câte unul, ridicară bara masivă care ținea poarta și, în cele din urmă, o deschiseră definitiv, lăsând Paranorul pradă nopții și creaturilor care așteptau într-însa.

Druzii se traseră îndărăt când prima dintre aceste creaturi se ivi în lumină. Era un Purtător de Cranii, imens și masiv în mantia-i neagră, cu ghearele întinse înaintea lui. Tot numai unghiuri ascuțite și suprafețe plane, dur și impunător pe de-a-ntregul, părea să umple întreg coridorul și să elimine până și aerul înconjurător. Ochii roșii îi ardeau în orbite și se ațintiră asupra celor trei, care se ghemuiră înspăimântați dinaintea lui, apoi dihania trecu pe lângă ei cu dispreț. Aripile-i pieloase bătură ușor. Cu un șuier de satisfacție, îl înșfăcă în gheare pe tânărul străjer elf, îi despică gâtul și îl azvârli într-o parte. Druzii tresăriră când sângele victimei îi improșcă.

Purtătorul de Cranii făcu un semn către întunericul de afară, și alte creaturi începură să intre pe poartă, monștri numai colți și gheare, chirciți și răsuciți, cu păr negru încâlcit, înarmați și gata de luptă, care porniră a se strecura în tăcere, cu ochii mișcându-li-se rapid în toate direcțiile. Unii puteau fi întrucâtva recunoscuți; poate fuseseră cândva troli. Alții erau fiare din lumea neființelor și înfățișarea lor nu avea nimic omenesc. Cu toții așteptaseră încă de la apusul soarelui în șanțuri, în umbra marilor ziduri, unde nu puteau fi văzuți de pe parapete. Acolo se ascuseseră, știind că acele trei ființe jalnice care se ghemuiau acum dinaintea lor fuseseră câștigate de stăpân și aveau să le dea cale liberă în cetate.

Acum erau înăuntru, nerăbdători să pornească vărsarea de sânge făgăduită.

Purtătorul de Cranii trimise una din creaturi afară în noapte, să-i cheme pe cei aflați încă în ascunzătorile din pădure. Erau sute și sute de lighioane care așteptau semnalul de pornire. Urmau, firește, să fie văzuți din cetate,

dar alarma avea să fie dată prea târziu. Pe când apărătorii Paranorului ajungeau la fața locului, ei se vor fi aflat deja înăuntru.

Purtătorul de Cranii se întoarse și o porni înainte, pe coridor. Nu-i luă în seamă pe cei trei druizi. Nu reprezentau absolut nimic pentru el. Îi lăsă în urmă ca pe niște lături, ca pe niște gunoaie. Era la latitudinea stăpânului să dispună ce se va alege de ei. Pentru vânătorul înaripat nu conta decât masacrul care se anunța.

Atacatorii se împărțiră în grupuri mai mici, pe măsură ce avansau. Câtiva se strecurară în sus pe scări, spre dormitoarele druizilor. Majoritatea porni mai departe, împreună cu Purtătorul de Cranii, pe coridorul ce ducea spre poarta principală.

Curând se porniră strigătele.

La auzul alarmei, Caerid Lock traversă într-un suflet curtea dinspre poarta de la miazănoapte. Strigătele se auziră primele, urmate de sunetul unui corn de bătaie. Căpitanul Gărzii Druizilor realizează pe dată tot ce se petrecuse. Profeția lui Bremen se adevăra. Vrăjitorul Comandant trecuse de porțile Paranorului. Certitudinea acestei realități îi îngheță sângele în vine. Chemă oamenii să i se alăture în timp ce alerga, în speranța că, poate, mai avea timp. Năvăliră în cetate pe coridorul care ducea spre poarta deschisă de druizii trădători. Când dădură colțul, constatară că locul era plin ochi de forme întunecate, cocârjate, care năvăleau de-a valma prin spațiul gol al porții. Prea mulți pentru a fi înfrunțați, decise pe loc Caerid. Își retrase rapid gardienii, iar fiarele porniră în urmărirea lor la fel de rapid. Gărzile abandonară nivelul de jos și alargară în sus pe scări, închizând uși și coborând porți în urma lor, în strădania de a opri năvala atacatorilor. Era o acțiune disperată, dar era tot ce-i dădea prin minte lui Caerid să mai facă.

La etajul următor, reușiră să închidă intrările mai mici și să se posteze pe scările principale. Se adunaseră cincizeci de bărbați puternici – dar tot nu erau destui. Caerid trimise câțiva oameni să-i trezească pe druizi, să le ceară ajutorul. Unii dintre cei mai vârstnici se pricepeau întrucâtva la magie, iar apărătorii cetății aveau nevoie de orice formă de putere la care puteau apela dacă voiau să supraviețuiască acestei nopți. Minteă îi lucra febril în timp ce-și aduna subalternii. Asta nu fusese o intrare forțată. Asta fusese o trădare venită din interior. Își jură că avea să-i găsească pe vinovați mai târziu. Îi va pedepsi cu mâna lui.

În capul scărilor principale, Garda Druizilor își organizează apărarea. Elfi, gnomi, trolî, unu sau doi mogăldani, așteptau cu toții umăr la umăr, ordonați și pregătiți, uniți în hotărârea lor. Caerid Lock stătea în centru, drept în fața lor, cu sabia trasă din teacă. Nu încerca să se autoamăgească; acțiunea de față era menită doar să întârzie năvala și era în final sortită înfrângerii. Se gândea deja la ce avea să facă după ce vor fi învinși. Nu rămăsese nimic de făcut în privința zidurilor exterioare; acestea erau deja pierdute. Zidurile interioare și cetatea le aparțineau pentru moment, cu intrările blocate și cu luptătorii lui strânși în apărare. Dar aceste eforturi nu puteau decât să întârzie un invadator hotărât. Erau prea multe căi de acces în cetate, prin ziduri și pe deasupra lor, pentru ca Garda Druizilor să le poată ține piept multă vreme. Mai curând sau mai târziu, atacatorii aveau să le rupă rândurile, pentru că veneau tot mai mulți din urmă. Iar când aceasta se va întâmpla, ei vor fi nevoiți să fugă ca să scape cu viață.

Un atac fu organizat de jos în sus pe scări, sub comanda Purtătorului de Cranii și, curând, monștrii cu mădulele strâmbe urcară treptele într-un vârtej de colți și gheare și arme. Caerid își conduse oștenii într-un contra-atac și năvala fu oprită. Monștrii avansară din nou și Garda

Druizilor îi azvârli din nou îndărăt. Dar jumătate din apărători erau de-acum morți sau răniți și nu apărea nimeni să-i înlocuiască.

Caerid Lock privi cu disperare în jur. Unde erau druizii? De ce nu răspundeau semnalului de alarmă?

Monștrii atacară a treia oară, o masă vijelioasă de brațe și picioare într-o mișcare furioasă, cu strigăte și urlete țâșnite din gâtlejuri hidoase. Garda Druizilor contraatacă din nou, hăcui vârtos la ei, îi împinse pe scări în jos și lăsă pe jumătate din ei întinși fără suflare pe treptele inundate de sânge. Disperat, Caerid trimise un alt ins să ceară ajutor de oriunde-l putea găsi. Îl înșfăcă de gulerul tunicii și-l trase spre el.

– Găsește-i pe druizi și spune-le să fugă cât mai e timp! șopti el în urechea aceluia, cu grijă să nu fie auzit de ceilalți. Spune-le că Paranorul e pierdut! Du-te repede și spune-le! Apoi fugi și tu!

Fața mesagerului se albi, apoi acesta o rupse la fugă fără un cuvânt.

Un nou asalt se pregătea în umbrele de dedesubt, o învălmășeală de forme întunecate și zbierete guturale. Apoi, de undeva din partea de sus a cetății, din locul în care dormeau druizii, se auzi un urlet sfâșietor.

Caerid simți un gol în stomac. S-a sfârșit, gândi el, nu speriat, și nu trist, ci pur și simplu scârbit.

Câteva secunde mai târziu, creaturile Vrăjitorului Comandant năvăliră din nou pe scări în sus. Caerid Lock și gărzile pe care le mai avea se pregătiră să le întâmpine, cu armele ridicate.

De data asta însă dușmanul era prea numeros.

Kahle Rese dormea în biblioteca druizilor când zgomotul atacului îl trezi. Lucrase până târziu la catalogarea unor rapoarte întocmite de el în decursul ultimilor cinci ani, referitoare la starea vremii și efectele

acesteia asupra recoltei din diverse ferme. În cele din urmă, adormise la masa de lucru. Se trezi cu o tresărire, descumpănit de strigătele răniților, de zăngănitul armelor și de tropăitul cizmelor. Ridică încet capul cu păr cărunt și privi nesigur în jur, apoi se ridică, rămase locului o clipă, să se dezmeticească, și se îndreptă spre ușă.

Aruncă o privire furișă afară. Vaietele se auzeau mai tare acum, mai cumplite în disperarea și durerea lor. Oameni goneau pe lângă ușa lui, străjeri din Garda Druizilor. Cetatea era atacată, realizează el. Avertismentul lui Bremen se lovise de urechi surde, iar acum urmau cu toții să plătească prețul refuzului de a-i da ascultare. Era surprins de cât era de sigur de cele ce se petrec și de felul în care avea să se sfârșească totul. Era deja conștient că nu avea s-apuce zorii.

Și totuși, ezită, chiar și acum nepregătit să accepte ceea ce auzea. Holul era pustiu, iar zvon de bătălie se auzea acum de undeva de dedesubt. Se gândi să iasă ca să înțeleagă mai bine care e situația, dar, tocmai pe când gândea asta, o prezență întunecată se ivi de pe scara din dos. Își trase rapid capul înăuntru și privi prin crăpătura îngustă a ușii.

Creaturi negre, diforme își făcură apariția, ființe care abia puteau fi recunoscute, monștri ca în cele mai cumplite coșmaruri. I se tăie respirația pentru un moment. Încăpere cu încăpere, le luau pe toate la rând de-a lungul coridorului și se îndreptau spre cea în care se afla el.

Închise ușurel ușa bibliotecii și o încuie. O clipă rămase locului, ca paralizat. Puzderie de imagini i se perindară prin fața ochilor minții, amintiri din zilele de odinioară, ca ucenic la druizi, apoi postul de scribe pe care-l avusese, efortul neobosit de a aduna și păstra scrierile despre lumea veche și despre cea a făpturilor feerice. Clătină neîncrezător din cap. Cum de trecuseră toate așa de repede?

Strigătele se auzeau acum mai aproape, unele chiar lângă ușa lui, din holul unde mișunau monștrii. Timpul era pe sfârșite.

Se duse rapid la biroul său și luă de acolo punga de piele pe care i-o dăduse Bremen. Poate ar fi trebuit să plece împreună cu vechiul lui prieten. Poate era mai bine să se fi salvat când avusese ocazia. Dar cine ar fi ocrotit Analele Druizilor dacă el pleca? Pe cine altul se putea bizui Bremen? Și-apoi, aici era locul lui. Nu mai știa aproape nimic despre lumea din afară; trecuse prea multă vreme de când o vizitase. Nu putea fi de folos nimănui în afara acestor ziduri. Aici măcar mai avea de împlinit o ultimă menire.

Merse la niște rafturi care mascau ușa ce ducea spre încăperea unde se aflau ascunse Analele Druizilor și acționează mecanismul care o deschidea. Încăperea era ticsită cu volume uriașe, legate în piele. Intră și privi în jur. Rând după rând, stăteau așezate în ordine, adevărat rezervor de cunoștințe despre toată învățătura adunată de druizi încă din vremea primului Sfat, despre vremile făpturilor feerice, despre oameni și Marile Războaie. Fiecare pagină a fiecărui volum era doldora de informații adunate și consemnate, unele înțelese, altele încă mister, tot ce rămăsese despre știință și despre magia trecută și prezentă. Multe însemnări din acele volume fuseseră scrise chiar de mâna lui Kahle, iar cuvintele fuseseră înșirate acolo cu mare efort, rând după rând, timp de mai bine de patruzeci de ani. Acele însemnări erau obiect predilect de mândrie pentru bătrânul bibliotecar, apogeul muncii lui de o viață, realizarea pe care o prețuia cel mai mult.

Se apropie de primul șir de rafturi, respiră adânc, apoi deschise punga de piele a lui Bremen. Kahle manifesta neîncredere față de orice fel de magie, dar nu avea de ales. Și apoi, era convins că Bremen nu-l amăgise. Ceea ce conta pentru amândoi era supraviețuirea Analelor Druizilor. Ele

trebuiau să rămână pe mai departe, așa cum le fusese menit. Și le fusese menit să supraviețuiască tuturor.

Luă o cantitate generoasă din praful sclipitor, argintiu, pe care-l găsi în pungă și-l aruncă peste o parte din volume. Pe loc, întregul zid pe care se sprijineau rafturile prinse a tremura ușor și începu să aducă a miraj produs de arșița miezului de vară. Kahle ezită, apoi aruncă mai mult praf de-a lungul acestei cortine lichide. Rafturile și volumele dispărură. Porni rapid mai departe, aruncând praf pe toate rafturile, pe fiecare secțiune a bibliotecii și le văzu pe fiecare unduindu-se domol, apoi dispărând.

Câteva clipe mai târziu, Analele Druizilor dispăruseră fără urmă. Tot ce rămăsese erau o încăpere cu patru pereți goi și o masă lungă de lucru în mijlocul ei.

Kahle Rese dădu din cap satisfăcut. Analele erau acum în siguranță. Chiar dacă încăperea ar fi fost descoperită, conținutul ei avea să rămână ascuns. Era tot ce se putea spera în împrejurările date.

Ieși din încăpere și se simți brusc extenuat. În ușa bibliotecii se auzi un răcâit produs de gheare lungi, care se chinuiau să apuce clanta și să deschidă. Kahle se întoarse și închise cu grijă ușa mascată. Puse punga goală în buzunarul pelerinei, merse la birou și se așeză acolo. N-avea nicio armă. N-avea unde fugi. Nu-i rămăsese decât să aștepte.

Trupuri masive se aruncară asupra ușii și o întredeschiseră. O clipă mai târziu, aceasta cedă și se dădu brusc de perete. Trei dihăanii hidoase năvăliră în încăpere, cu ochii roșii înguști și plini de ură fixați asupra lui. El le privi drept în față fără să clipească în timp ce se apropiau.

Monstrul aflat în frunte avea o lance scurtă. Ceva din postura insului din fața lui îl înfurie. Când ajunse chiar în fața lui Kahle Rese, monstrul îi aruncă lancea drept în piept și-l ucise pe loc.

Când totul se sfârși, când tot ce mai rămăsese din gardă fu vânat și masacrat, druizii care supraviețuiseră fură

mânați din ascunzătorile lor până în sala Sfatului și obligați să cadă în genunchi, înconjuțați din toate părțile de monștrii care-i nimiciseră. Athabasca fu găsit și el, încă viu, și fu adus dinaintea Purtătorului de Cranii. Creatura se holbă la Maimarele druizilor, cu părul lui alb și înfățișarea lui impozantă, apoi îi porunci să se incline și să-l recunoască drept stăpân. Când Athabasca refuză, mândru și disprețuitor chiar în înfrângere, creatura îl înșfăcă de gât, privi în ochii lui infricoșați și-i arse orbitele cu un jet de foc țâșnit din proprii lui ochi.

Pe când Athabasca zăcea chircit în agonie pe podeaua de piatră, o tăcere stranie se lăsă peste sala Sfatului. Sâsâielile și șopotelile încetară. Zgreptănitul de gheare și scrâșnitul colților se potoliră. O tăcere întunecată și apăsătoare se lăsă și toate privirile se întoarseră către intrarea principală a sălii, acolo unde ușile duble spânzurau sparte și scoase din țâțâni.

Acolo, în spațiul în care se aflaseră cândva ușile, bezna păru a se întezi, de parcă ar fi fost o concentrare a tuturor umbrelor întunecate care căpătaseră formă și creșcură până se transformară într-o siluetă înaltă, învăluită în pelerină, care nu umbla pe podea ca o ființă obișnuită, ci plutea suspendată în aer, ușoară și lipsită parcă de consistență ca un fum. La apariția sa, un fior îi străbătu pe toți cei adunați în sala Sfatului, un fior înghețat care traversă întreaga încăpere și-i pătrunse pe druizii prizonieri până la os. Unul câte unul, cei ce-i capturaseră ingenuncheară cu capetele plecate și murmurară cu voci coborâte:

– *Stăpâne, stăpâne.*

Vrăjitorul Comandant privi în jos la druizii învinși, copleșit de satisfacție. Îi aparțineau cu toții acum. Paranorul îi aparținea. Răzbunarea îi aparținea, după atâta amar de vreme.

Porunci creaturilor lui să se ridice, apoi întinse brațul acoperit de pelerină în direcția lui Athabasca. Incapabil să

se apere, orbit și îndurerat, Mai-marele druizilor fu săltat în aer, ca tras de fire invizibile. Rămase suspendat deasupra podelei, deasupra celorlalți druizi și urlă plin de groază. Vrajitorul Comandant își strânse pumnul și Mai-marele amuți brusc. O a doua strângere de pumn, și acesta începu să psalmodieze cu voce gătuită, chinuită:

– *Stăpâne, stăpâne, stăpâne.*

Druizii adunați în jurul lui își întoarseră privirile, rușinați și furioși. Unii plângeau. Creaturile Vrajitorului Comandant sâsăiră de plăcere, aprobator, și-și ridicară în semn de salut mădulele îngherate.

Apoi, Vrajitorul Comandant dădu din cap și Purtătorul de Cranii abătu o lovitură de o teribilă precizie asupra lui Athabasca, smulgându-i acestuia inima din piept pe când era încă în viață. Mai-marele druizilor își dădu capul pe spate și răcni când îi explodă pieptul, apoi se chirci și muri.

Preț de câteva clipe, Vrajitorul Comandant îl ținu suspendat deasupra alor lui ca pe o păpușă de cârpă, cu sângele prelingându-i-se pe podea. Îl împinse prin aer, dintr-o parte în alta, înainte și înapoi, și-l lăsă în cele din urmă să se prăbușească pe dalele de piatră, o masă informă de carne și oase zdrobite.

Apoi porunci ca druizii prizonieri să fie luați din sala Sfatului, mânați ca vitele în beciurile cele mai afunde ale Paranorului și îngropați acolo de vii.

Pe când ultimul strigăt se pierdea, el urca treptele și traversa coridoarele cetății, în căutarea Analelor Druizilor. Îi nimicise pe druizi; acum trebuia să facă pierdute și învățăturile lor. Sau să ia cu el ceea ce putea folosi. Mergea repede acum, căci se făcea simțită de undeva, din fântâna fără fund a cetății, o anume magie – o mișcare ce prindea viață ca răspuns la prezența lui. Pe propriul lui teren era mai puternic ca oricine. Aici însă, pe terenul dintotdeauna al celor mai mari dușmani ai lui, s-ar putea să nu fie. Găsi

biblioteca și scotoci peste tot. Descoperi mecanismul care deschidea ușa spre încăperea secretă, dar aceasta era goală. Fusese folosită magia, simțea asta, dar nu-i putea defini sorgintea sau scopul. Nu se zărea nici urmă de Anale.

De undeva, din adâncul Fântânii Druizilor, forfota magică se înteti. Ceva fusese parcă eliberat prin sosirea lui și acum urca în căutarea lui. Îl neliniștea faptul că așa ceva era posibil, că o putere de acest fel fusese lăsată acolo de veghe, ca să-l înfrunte pe el. Nu putea emana de la acești muritori prăpădiți pe care-i dovedise cu atâta ușurință. Ei nu mai erau în stare să invoce o asemenea putere. Trebuie că aceasta fusese invocată de cel care pătrunsese pe domeniul lui de curând, de cel pe care creaturile lui îl urmăreau, de druidul Bremen.

Cobori din nou în sala Sfatului, nerăbdător să se vadă plecat odată de acolo, acum că-și atinsese ținta. Puse să-i fie aduși cei trei care trădaseră Paranorul. Nu le vorbi prin cuvinte, căci nu erau vrednici de așa ceva, lăsă doar gândurile lui să le vorbească. Ei se chirciră și se prosternară dinaintea lui, sărmane creaturi nenorocite care voiau să devină mai mult decât erau în stare.

– *Stăpâne! șoptiră ei cu voci plângărețe. Stăpâne, te slujim doar pe tine!*

– Care druid a mai scăpat din cetate, în afară de Bremen?

– *Doar trei, stăpâne. Un gnom, Risca. Un elf, Tay Trefenwyd. O fată din Southland, Mareth.*

– Au plecat cu Bremen?

– *Da, cu Bremen.*

– Nimeni altcineva n-a scăpat?

– *Nu, stăpâne. Nimeni.*

– Se vor întoarce. Vor auzi de căderea Paranorului și vor voi să se asigure că e adevărat. Voi îi veți aștepta. Veți termina ce-am început eu. Atunci veți fi ca și mine.

– *Da, stăpâne, da!*

– Ridicați-vă.

Ei se supuseră și se ridicară grăbiți, spirite zdrobite și minți cărora el le putea porunci. Dar nu aveau destulă putere să îplinească cele necesare, așa că trebuia să-i preschimbe. Își trimise magia în direcția lor, îi înfășură în fire subțiri ca de funigei, dar solide ca fierul, și-i goli de tot ce mai era uman în ei.

Țipetele lor răsunară stârnind ecou pe coridorul pustiu în vreme ce stăpânul îi modela fără preget în făpturi noi. Brațele și picioarele li se scâlciară. Capetele li se smuciră spasmodic și ochii le ieșiră din orbite.

Când termină, cei trei erau de nerecunoscut. Îi părăsi așa cum erau și, cu ceilalți discipoli urmându-l supuși, se furișă afară în noapte, lăsând castelul druizilor plin de morți și muribunzi.

VII

Bremen dădu mâna cu Risca la despărțire, iar gnomul i-o strânse puternic într-a lui. Se aflau chiar în fața grotei în care se adăpostiseră după ce lăsaseră în urmă Hadeshornul și fantomele sale. Se apropia amiaza, ploaia se transformase într-o ușoară burniță, iar cerul începea să se lumineze spre soare-apune, deasupra piscurilor neguroase ale munților Dragon's Teeth.

– Se pare că nici n-apucăm să ne-ntâlnim bine, c-o și pornim iarăși fiecare pe drumul lui, mormăi Risca. Zău dacă știu cum de rămânem noi prieteni. Sau de ce ne mai dăm osteneala.

– N-avem încotro, își dădu Tay Trefenwyd cu părerea. Nimeni altcineva nu vrea să aibă de-a face cu noi.

– Foarte adevărat. Gnomul zâmbi fără voie: Ei bine,

treaba asta o să ne pună, fără doar și poate, prietenia la încercare. Împrăștiati cum vom fi peste tot prin Eastland și Westland și aiurea, cine știe când ne-om mai vedea?

Strânse cu putere mâna lui Bremen:

– Ai grijă de tine.

– Și tu la fel, bunul meu prieten, răspunse bătrânul.

– Tay Trefenwyd! zbieră gnomul peste umăr.

O și pornise la drum:

– Nu uita ce-ai promis! Fă-i pachet pe elfi și adu-i în est! Luptă alături de noi împotriva Vrăjitorului Comandant! Ne bizuim pe voi!

– Rămas-bun, pe curând, Risca! strigă Tay după el.

Gnomul îi făcu semn cu mâna și-și aburcă ranița pe umerii largi, cu sabia atârnată la sold.

– Norocul fie cu tine, urechi de elf. Fii cu băgare de seamă! Păzește-te bine!

Se tot ciondăniră așa, cu voie bună, gnom și elf, vechi prieteni care se simțeau bine glumind unul cu altul, obișnuiți să se tachineze ca să-și mascheze astfel emoții aflate foarte aproape de suprafața cuvintelor rostite. Kinson Ravenlock stătea de-o parte, asculta schimbul de cuvinte și-și dorea să fi avut timp să-i cunoască mai bine. Dar asta trebuia să mai aștepte. Risca plecase deja, iar Tay avea să-i părăsească la gura trecătorii Kennon, de unde ei trei o vor porni spre miazănoapte, către Paranor, în vreme ce druidul elf își va continua drumul către Arborlon. Străjerul Hotarelor clătină din cap. Despărțirea trebuie să fi fost teribil de grea pentru Bremen. Trecuseră doi ani de când se văzuse ultima oară cu Risca și Tay. Urmau oare să mai treacă alți doi până la următoarea revedere?

După ce Risca dispăru pe cărare, Bremen îi conduse pe ceilalți trei membri ai grupului pe o a doua cărare de la poalele dealurilor, apoi spre apus, pe malul nordic al Mermidonului, pe același drum pe care veniseră. Își

continuară drumul mult după asfințit și făcură în cele din urmă popas la adăpost de vânt, într-o dumbravă de arini, acolo unde Mernidonul se bifurca spre miazăzi și apus. Cerul se înseninase și strălucea de lumina stelelor, reflectându-se, veritabil caleidoscop de sclipiri, pe suprafața lină a apei. Cei patru se așezară pe malul râului și cinară cu ochii pierduți în noapte. Niciunul dintre ei nu spunea prea multe. Tay îl atenționează pe Bremen să fie cu băgare de seamă la Paranor. Dacă viziunea care-i fusese revelată se adeverise deja și castelul druizilor căzuse, era de așteptat ca Vrăjitorul Comandant și discipolii lui să se afle încă în cetate. Iar dacă nu, adăugă druidul elf, era posibil să fi lăsat capcane care să-i ducă la pieire pe cei care scăpaseră și ar fi cutezat să revină acolo. Spuse asta așa, ca într-o doară, iar Bremen îi răspunse cu un zâmbet. Kinson observă că niciunul dintre ei nu se ostenise să pună sub semnul îndoielii nimicirea Paranorului. Trebuie să fi fost o realitate plină de amărăciune pentru amândoi, dar nu dezvăluiau nimic din cele ce simțeau. Hotărâseră, evident, să nu se mai gândească la trecut. Viitorul conta acum.

Și, în folosul acestui viitor, Bremen dezbatu pe larg cu Tay viziunea despre Nestemata Neagră și trecu în revistă amănuntele care-i fuseseră relevate, ce simțea și tot ce izbutise să deducă. Kinson asculta relaxat, aruncând la răstimpuri câte o privire în direcția lui Mareth, care făcea cam același lucru. Se întrebă la ce se gândea ea oare aflând că druizii din Paranor erau, de bună seamă, deja morți. Și dacă își dădea seama cât de dramatic i se schimbase menirea în cadrul acestui grup. Abia dacă scosese o vorbă de când părăsiseră valea Shale, se ținuse de-o parte în timpul schimbului de replici dintre Bremen, Risca și Tay, privise doar și ascultase. Atitudine nu prea diferită de a lui însuși, gândi Kinson. Căci ea era, ca și el, o nou-venită, încă în căutarea locului ce i se cuvenea în cercul celorlalți, nu

era druid ca și ei, nu-și dovedise destoinicia, nu era încă deplin acceptată de către ceilalți ca egală a lor. Kinson o studie, încercând să-i prețuiască rezistența și dârzenia. Căci va avea cu siguranță nevoie de ele în zilele care urmau.

Mai târziu, pe când ea dormea iar Tay se întinsese și el prin preajmă, în vreme ce Bremen stătea de veghe, Kinson se ridică din culcușul lui și merse să i se alătore bătrânului. Bremen nu spuse nimic când îl simți, rămas cu privirea pierdută undeva în întuneric. Kinson se așeză turcește și se înfășură comod în pelerină. Noaptea era caldă, o vreme mai obișnuită anotimpului în care se aflau decât intemperiiile îndurate în ultimul timp, iar în aer se simțea mireasmă de flori de primăvară și de frunză și de iarbă proaspete. Dinspre munți adia o briză ușoară, care slărnea foșnet în frunzele copacilor și clipocit în apele râului. Cei doi stătură în tăcere o bucată de vreme, cu urechea la zvonurile nopții, pierdut fiecare în gândurile sale.

– Îți asumi un mare risc întorcându-te acolo, zise Kinson în cele din urmă.

– Un risc necesar, adăugă Bremen.

– Ești convins că Paranorul a căzut, nu-i așa?

Bremen nu răspunse imediat, neclintit ca o stâncă, apoi dădu încet din cap.

– Va fi foarte primejdios dacă ceea ce spui e adevărat, insistă Kinson. Brona te vânează și așa. Știe probabil că ai trecut pe la Paranor. Se va aștepta să te întorci.

Fața bătrânului, ridată și înnegrită de soare și de vânt, chinuită de o viață întreagă de lupte și decepții, se întoarse ușor spre tânărul lui camarad.

– Știu toate astea, Kinson. Iar tu știi prea bine că eu știu, deci ce rost are să mai discutăm pe tema asta?

– Ca să nu uiți, declară Străjerul Hotarelor cu fermitate. Ca să fii de două ori mai prevăzător. Or fi ele bune viziunile, dar pot fi înșelătoare. Nu mă încred în ele. Nici tu nu ar trebui. Cel puțin, nu întru totul.

– Te referi la viziunea despre Paranor, bănuiesc.
Kinson dădu din cap.

– Cetatea distrusă și druizii masacrați. Totul pare foarte clar aici. Dar senzația de ceva care așteaptă, ceva primejdios – asta e partea cea mai tulbure din toată viziunea. Iar dacă e adevărat, acel ceva nu se va înfățișa într-o formă ușor de recunoscut.

Bremen înălță din umeri.

– Probabil că nu. Dar nu contează. Trebuie neapărat să mă asigur că Paranorul e cu adevărat pierdut – indiferent de intensitatea presimțirilor mele – și e absolută nevoie să recuperez medalionul Eilt Druin. Acesta urmează să devină parte integrantă din talismanul care-l va distruge pe Vrăjitorul Comandant. Viziunea a fost îndeajuns de limpede în privința asta. O sabie, Kinson, pe care trebuie să o făuresc, pe care trebuie să o înzestrez cu o magie pe care nici Brona însuși să n-o poată dovedi. Medalionul Eilt Druin este singurul element din acel proces care mi-a fost revelat, imaginea lui se vedea foarte limpede pe mânerul sabiei. Putem începe de aici. Trebuie să recuperez medalionul și să hotărâsc ce am de făcut după aceea.

Kinson îl studie un moment în tăcere.

– Ai gândit deja un plan, nu-i așa?

– Doar începutul unui plan. Bătrânul zâmbi: Mă cunoști prea bine, prietene.

– Te cunosc îndeajuns ca să pot anticipa uneori câte ceva din cele ce vei face.

Kinson oftă și privi în depărtare, spre râu:

– Nu că asta m-ar ajuta întrucâtva să te conving să ai mai multă grijă de tine.

– Nu fi prea sigur în privința asta.

Oare? gândi Kinson cu amărăciune. Dar nu comentă declarația, în speranța că era adevărată măcar în parte, că bătrânul îl asculta în câteva privințe, mai cu seamă când îl

sfătuia să fie cu băgare de seamă. Era curios lucru că Bremen, aflat acum în asfințitul vieții, era mai temerar chiar decât tovarășul lui mai tânăr. Kinson petrecuse o viață întreagă pe la frontiere și observase adesea că un singur pas greșit putea marca diferența dintre viață și moarte, că a ști când să acționezi și când să aștepti te putea menține sănătos și zdravăn. Bremen făcea și el, probabil, distincția, dar după felul în care se comporta, uneori nu puteai fi sigur de asta. Druidul era mult mai dispus să-și asume riscuri decât Kinson. Mulțumită magiei, de bună seamă. Kinson era mai agil și mai puternic decât bătrânul, dar Bremen avea magia în sprijin, iar magia nu dăduse niciodată greș. Kinson se simțea ceva mai bine știind că prietenul lui era învăluit într-un fel de perdea de protecție. Ar fi dorit însă ca perdeaua aceea să fie ceva mai substanțială.

Își întinse în față picioarele lungi și se sprijini în mâini.

– Ce s-a întâmplat acolo cu Mareth? întrebă el brusc. La Hadeshorn, când ai leșinat și ea a fost prima care a ajuns la tine?

– Mareth... interesantă fată.

Vocea bătrânului devenise dintr-odată blândă. Se întoarse din nou spre Kinson, cu o privire visătoare:

– Mai ții minte că spunea că are puteri magice? Ei bine, afirmația ei este întru totul întemeiată. Dar mărturisesc că nu e genul de magie pe care mi-l închipuiam. Încă n-o înțeleg prea bine. Mai știu, totuși, câte ceva și în acest domeniu. Mareth dispune de empatie, Kinson. Arta ei de a vindeca este amplificată de această însușire. E capabilă să preia durerea altcuiva și s-o aline. Poate resorbi rana altuia și-i poate grăbi vindecarea. A făcut asta cu mine la Hadeshorn. Șocul viziunilor și al atingerii spectrelor morților m-a lăsat fără cunoștință. Dar ea m-a ridicat – i-am simțit mâinile – și m-a readus în simțiri, puternic, vindecat. Bremen clipi din

ochi: A fost foarte clar. Ai văzut cumva din întâmplare ce efect a avut asta asupra ei?

Kinson strânse din buze, dus pe gânduri:

– Am avut impresia că-și pierde puterile, dar numai pentru o clipă. Însă ochii ei... Acolo, pe deal, când tu dispăruseși în furtună în timp ce vorbeai cu spectrul lui Galaphile, ea a spus că te poate vedea atunci când noi nu puteam face asta. Ochii ei deveniseră complet albi.

– Magia ei pare extrem de complexă, nu-i așa?

– Ziceai că e vorba de empatie. Să știi însă că dispune de ea într-o destul de mare măsură.

– Așa e. Nimic din magia de care dispune Mareth nu poate fi cântărit cu mică măsură. Este extrem de puternică. Probabil că s-a născut cu ea și s-a străduit de-a lungul anilor să-și dezvolte harul. Asta a făcut în mod sigur la stori. Se opri o clipă, apoi continuă: Mă întreb dacă Athabasca e conștient că ea posedă un asemenea har. Mă întreb dacă vreun druid realizează asta.

– Nu e genul care să dezvăluie prea multe despre ea însăși. Nu vrea să-și apropie pe nimeni. Kinson cugetă o clipă: Dar pare să te admire sincer pe tine. Mi-a spus cât era de important pentru ea să vină cu tine în călătoria asta.

Bremen dădu din cap.

– Ei da, sunt încă multe taine de aflat despre Mareth, eu așa cred. Tu și cu mine va trebui să găsim o cale de a le aduce la lumină.

Mda, vezi să n-ai succes într-o asemenea întreprindere, dădu Kinson să spună, dar își ținu gândul pentru sine. Își aminti reținerea lui Mareth când fusese să accepte până și micul lui dar, pelerina, atunci când i-o oferise. Avea impresia că va fi nevoie de împrejurări cu totul ieșite din comun ca s-o determine să dezvăluie câte ceva despre ea.

Dar, la urma urmei, nimic comun nu-i aștepta în călătoria asta, nu-i așa?

Rămase acolo, cu Bremen, pe malul râului Mermidon, fără a vorbi, fără a se mișca, cu privirile spre întinderea apei, în vreme ce cotloanele cele mai întunecate ale minții sale zămisleau imagini ale celor de care se temea că aveau să se petreacă în viitor.

Se sculară la răsăritul soarelui și călătoriră întreaga zi în umbra munților Dragon's Teeth, pe cursul râului Mermidon, spre apus. Vremea se încălzi, temperatura crescuse, aerul deveni încins și umed. Își lepădară pelerinele și începură să bea tot mai multă apă. Se odihniră mai des ca de obicei în ceasurile după-amiezii și era încă lumină când ajunseră la trecătoarea Kennon. Acolo, Tay trebuia să-i părăsească pentru a-și continua drumul peste câmpie, spre pădurile Arborlonului.

– Când vei găsi Nestemata Neagră, Tay, nu cumva s-o folosești, îi atrase atenția Bremen la despărțire. Pentru nimic în lume. Nici dacă te afli în primejdie. Magia ei este îndeajuns de puternică pentru a îndeplini orice vrei, dar este și periculoasă. Folosirea oricărei forme de magie cere un preț. Știi asta la fel de bine ca și mine. Dar pentru folosirea Nestematei Negre, prețul este mult prea ridicat.

– M-ar putea distruge, încheie Tay, anticipând concluzia bătrânului.

– Suntem făpturi muritoare, tu și cu mine, observă Bremen cu voce blândă. Trebuie să ne mișcăm cu multă luare-aminte atunci când trebuie să folosim magia. Treaba ta este să recuperezi Nestemata și să mi-o aduci mie. Noi nu vrem s-o folosim. Dorim doar să-l împiedicăm pe Vrăjitorul Comandant s-o facă. Ține minte asta.

– Voi ține minte, Bremen.

– Previne-l pe Courtann Ballindarroch în legătură cu primejdia care ne paște. Convinge-l că trebuie să-și trimită oștile în ajutorul lui Raybur și al gnomilor. Nu mă dezamăgi.

– Voi face totul.

Druidul elf îi strânse mâna, i-o eliberă apoi și porni la drum cu un salut voios:

– O altă întâlnire memorabilă, nu-i așa? Ai grijă de el, Kinson. Fii cu băgare de seamă, Mareth. Izbândă vouă, tuturor!

Porni să fluiera cu voie bună și le adresă un ultim zâmbet. Apoi lungi pasul și dispăru printre copaci și stânci.

Bremen se așeză alături de Kinson și Mareth ca să se sfătuiască cu ei dacă e cazul să intre imediat în trecătoare sau să aștepte până a doua zi dimineța. O altă furtună părea pe cale să se dezlănțuie dar, dacă așteptau până trecea, puteau pierde alte două zile. Kinson înțelegea că bătrânul vrea să continue drumul, să ajungă la Paranor și să afle adevărul despre cele petrecute acolo. Erau odihniți și în formă, încât Străjerul insistă să-și continue drumul. Mareth își dădu repede consimțământul. Bremen zâmbi în semn de mulțumire și le făcu semn să pornească.

Ajunseră la trecătoare pe când soarele cobora alene spre orizont, dispărând apoi cu totul sub linia lui. Cerul rămăsese senin și aerul era proaspăt, încât călătoria fu plăcută și apucară să parcurgă o distanță destul de mare. La miezul nopții, depășiseră deja culmea trecătorii și o porniseră în jos, spre valea de dincolo. Vântul se învârtoșase, vuia dinspre sud-vest, răscolea praful și pietrișul pe cărare și forma adevărate vârtejuri mici care umpleau aerul de colb. Continuară să meargă cu frunțile plecate până la poalele munților, și atunci vântul se potoli. Înaintea lor, silueta neagră a cetății druizilor se profila clar printre copaci, cu turnurile și parapetele ei viguroase și crenelate, pe fundalul cerului înstelat. Nicio lumină nu ardea la ferestre sau pe parapete. Nicio mișcare, niciun sunet nu tulburau liniștea deplină.

Ajunseră în vale și se lăsară înghițiți de pădure. Luna și stelele le luminau calea prin umbrele întunecate și-i conduceau spre cetate. Arbori uriași, bătrâni se înălțau

împrejurul lor, înalți și drepecți precum columnele unui templu. Colnice cu iarbă moale și mici pâraie le apăreau în cale. Noaptea îi înconjura tăcută și somnolentă, golită de orice sunet sau mișcare, afară doar de vântul care se stârnise din nou și-i izbea în față cu rafale scurte, dar violente, și înfoia frunzele copacilor și pelerinele, ca pe niște cearșafuri întinse la uscat. Bremen îi conduse mai departe, cu pas ușor și neabătut, într-un ritm care părea dincolo de posibilitățile vârstei lui și era anevoios chiar pentru mai tinerii lui tovarăși de drum. Kinson și Mareth se priviră unul pe altul cu subînțeleș. Druidul părea să fi dobândit rezerve nebănuite de putere. Devenise dur și neclintit ca stânca.

Încă nu răsărise soarele când ajunseră la Paranor. Încetiniră pasul când fortăreața le apăru în față, abia vizibilă printre copaci, înălțată spre firmamentul luminat de stele, un colos masiv, negru. Nici acum nu percepeau vreun sunet sau mișcare dinăuntru. Bremen îi opri pe Străjerul Hotarelor și pe fată într-un loc unde umbrele pădurii îi ascundeau. Tăcut, cu fața parcă cioplită în piatră, cercetă parapetele și zidurile cetății. Apoi, tot la adăpostul pădurii, îi conduse spre stânga, de-a lungul clădirii. Vântul sufla, tânguitor, peste parmalăcuri și pe lângă turnurile spiralate. Printre copaci, sunetul acesta aducea cu respirația unui uriaș ce vestea apropierea stăpânului. Kinson asuda din plin, cu nervii întinși-strună, cu respirația precipitată.

Ajunseră la poarta principală și înlemniră locul. Era deschisă, cu grilajele ridicate, cu ușa neagră și căscată aducând vag cu o gură căscată în urletul agoniei.

Lângă porțile sfărâmate se vedeau trupuri chircite și lipsite de viață.

Bremen se aplecă înainte, concentrat, cu ochii îndreptați spre cetate, dar fără s-o vadă, privind undeva dincolo de ea. Părul suriu îi flutura în jurul capului, delicat ca firele de mătase. Buzele i se mișcau. Kinson își duse

mâna la pelerină și-și scoase de acolo sabia scurtă. Ochii lui Mareth erau măriți și innegurați, trupul micuț îi era teapăn, gata să tășnească.

Apoi Bremen îi conduse mai departe. Traversară încet, fără să se oprească, locul deschis care despărțea pădurea de cetate, fără să grăbească pasul sau să-și ascundă sosirea. Ochii lui Kinson se mișcau în stânga și-n dreapta, atenți, dar Bremen nu părea neliniștit. Ajunseră la porți și la cei morți și se opriră să-i identifice. Făceau parte din Garda Druizilor și cei mai mulți păreau devorați de fiare. Pământul de sub ei era îmbibat de sângele scurs din propriile trupuri. Aveau săbiile scoase din teacă; multe erau sfărâmate. Păreau să se fi apărat cu încrâncenare.

Bremen păși în umbra zidului, dincolo de porțile spânzurate și de grilajele ridicate, și acolo dădu de Caerid Lock. Căpitanul Gărzii Druizilor zăcea în ușa turnului de observație, cu sânge închegat pe față, cu trupul străpuns și tăiat în zeci de locuri. Era încă în viață. Deschise încet ochii și-și mișcă buzele. Bremen îngenunche grăbit lângă el ca să-l audă. Kinson nu desluși nimic din pricina vântului.

Bătrânul își ridică privirea.

– Mareth, o chemă el pe fată, cu voce domoală.

Ea veni imediat și se ghemui lângă Caerid Lock. Nu era nevoie să i se spună ce-are de făcut. Mâinile ei se mișcară febril pe trupul rănitului, în căutarea unui mod de a-i veni în ajutor. Dar sosise prea târziu. Nici chiar o flință înzestrată cu empatie nu-l mai putea salva pe Caerid.

Bremen îl trase în jos pe Kinson, încât cei doi stăteau acum pe vine, cu fețele aproape atingându-se. În jurul lor, vântul continua să șuiere domol și să vălătucescă praful de-a lungul zidurilor.

– Caerid zice că Paranorul a fost trădat dinăuntru, la vreme de noapte, în timp ce majoritatea dormeau. Trei druzi sunt vinovați de această faptă. Au fost uciși toți

druizii, mai puțin cei trei. Vrajitorul Comandant i-a lăsat aici să se ocupe de noi. Se află undeva înăuntru. Caerid s-a târât până aici, dar n-a putut merge mai departe.

– Doar nu cumva ai de gând să intri în cetate? întrebă Kinson precipitat.

– N-am încotro. Trebuie să pun mâna pe medalionul Eilt Druin. Chipul brăzdat de riduri al bătrânului era rigid, iar căutătura îi era dură și mânioasă: Mareth și cu tine mă veți aștepta aici.

Kinson clătină din cap încăpățânat. Praf și nisip îi intrară în ochi când o rafală de praf îl izbi dinspre spațiul întunecat al porții.

– Asta e nebunie curată, Bremen! Vei avea nevoie de ajutorul nostru!

– Dacă mi se întâmplă ceva, va trebui să le trimiteti vorbă celorlalți! refuză Bremen să cedeze. Fă cum spun eu, Kinson!

Se ridică în picioare și plecă. Aducea cu o grămadă flenduroasă de membre subțiri ca bețele, cu pelerina fluturând în vânt, în vreme ce se depărta grăbit de porți, traversa curtea și se îndrepta către zidul interior. După câteva secunde intră pe o ușă și dispăru din ochii lor.

Kinson privi indispus în urma lui.

– Măi, fir-ar al umbrelor, murmură el, furios pe propria indecizie.

Privi spre Mareth. Tânăra tocmai îi închidea ochii lui Caerid Lock. Căpitanul Gărzii Druizilor murise. Era un adevărat miracol, gândi Kinson, că rezistase atâta. Oricare din rănilor primite l-ar fi ucis pe loc pe un altul. Faptul că supraviețuise până acum era un adevărat omagiu adus durității și hotărârii de care dăduse dovadă.

Mareth se ridică în picioare și privi în jos spre el.

– Hai, zise ea. Intrăm după el.

Kinson se ridică și el rapid în picioare.

- Dar el a zis să...

- Știu ce-a zis. Dar dacă i se întâmplă ceva lui Bremen, ce importanță crezi tu că mai are dacă noi le dăm sau nu de veste celorlalți?

Kinson strânse din buze.

- Chiar așa, ce importanță?

Traversară împreună grăbiți curtea pustie, bătută de vânturi, în drum spre cetate.

În interiorul Paranorului, Bremen se mișca în tăcere pe coridoarele pustii, cu iuțea unui nor în înaltul cerului. Cerceta ce se petrece în jurul lui, atent la mirosurile, sunetele și mișcările cetății. Își trimise instinctele și simțurile în toate cotloanele pentru a descoperi pericolul despre care-l prevenise Caerid Lock, conștient de existența și de intențiile acestuia. Dar nu-l putea afla. Fie era bine ascuns, fie trecuse.

Fii cu băgare de seamă, se admonestă singur. Fii prudent.

Toți cei din cetate erau morți - o știa cu certitudine. Toți druizii, toți membrii Gărzii, toți cei care trăiseră și munciseră și studiaseră aici atâția ani, toți cei de la care își luase rămas-bun cu doar patru zile în urmă. Resimțea șocul acestei realități ca pe o lovitură în stomac; îl lăsase cu respirația tăiată, lipsit de puteri și parcă-l amortise, încă nu-i venea să creadă. Morți cu toții. Știuse că se poate întâmpla asta, crezuse că era posibil, privise asta chiar într-o viziune. Dar realitatea era mult mai dură. Cadavre zăceau în tot locul, schimonosite de agonie. Unii muriseră de sabie. Alții fuseseră sfârtecați. Ceilalți, bănuia el, fuseseră duși în beciurile cetății și uciși acolo. Dar niciunul nu supraviețuise. Nicio bătaie de inimă nu ajungea la urechea lui. Niciun glas nu striga. Nimic viu nu mișca. Paranorul era un cavou. Un mormânt.

Prin coridoarele care răsunau sub pașii lui își croi drum până la sala Sfatului și acolo îl găsi pe Athabasca; pe chip îi încremenise expresia agoniei din clipa morții și

cadavrul aducea cu un obiect mohorât și ciopârțit. Bremen se aplecă să caute medalionul Eilt Druin, dar nu-l găsi. Se îndreptă de șale și se opri o clipă. Îl încerca doar tristețe pentru Mai-marele druzilor, doar regret. Văzându-l în asemenea hal, văzându-i pe toți morți și castelul pustiu, își dori să fi încercat mai stăruitor să-i convingă de primejdia care-i pândea. Sentimentul vinovăției îl copleșea. El era întrucâtva cîc vină pentru toate acestea. A lui fusese știința și puterea și dăduse greș în tentativa de a fi mai elocvent. Acesta era rezultatul. Acoperi chipul lui Athabasca cu propria-i pelerină și se îndepărtă.

Urcă apoi scările până la bibliotecă. Se deplasa cu spatele la pereți prin castelul aducând a scoică golită, cu urechea ciulită să prindă sunete care să trădeze eventuala primejdie, atent și precaut. Amenințarea despre care-l preveniseră și Caerid Lock, și viziunea, era aici, undeva. Druzii trădători, sub o formă sau alta, stăteau la pîndă. Prea bine, atunci. Dar Vrăjitorul Comandant plecase, cu discipolii lui cu tot. Cazanul magic care fusese înfierbântat – plasa de magie aruncată de Bremen în adîncul Fântânii Druzilor – clipocise și apoi dăduse în clocot îndeajuns cît să le trezească teama și să le taie pofta de a mai zăbovi. Ascultă cu atenție și o mai putu auzi și acum susurînd slab, o magie scufundată înapoi în fântână, care dădea viață cetății, care dădea putere celor mai multe vrăji druide. Vastă și ingenioasă, înapoia doar o parte din ceea ce promisese, iar această parte era atît de mică, încât pălea în fața puterii monstruoase a lui Brona. Dar își făcuse datoria în această împrejurare, gonindu-l pe druidul rebel din cetate.

Bremen oftă. Nu putea să se bucure pentru o victorie atît de mărunță. Brona își înfăptuise răzbunarea, asta conta. Îi nimicise pe cei care i se împotriviseră cîndva, pe cei care l-ar fi înfruntat și acum, după care le profanase domeniul. Acum nu mai erau decît un bătrîn și o mîna de discipoli care să-i stea împotriva.

Poale. Poate.

Ajunse la bibliotecă și îl găsi pe Kahle Rese. Plânse în tăcere la vederea lui, fără să se poată stăpâni. Il acoperi și pe vechiul lui prieten, dar nu-l putu privi decât o dată, după care trecu prin ușa secretă în încăperea unde erau ascunse volumele Analelor Druizilor. Încăperea era goală, afară doar de masa de lucru și de scaune, iar praful pe care Bremen îl dăduse lui Kahle ca ultimă speranță era împrăștiat pe jos, acum cenușiu și inert, dovadă că fusese folosit în scopul dorit. Bremen se strădui o clipă să-l vadă cu ochii minții pe Kahle în acele ultime secunde ale vieții. Nu reuși. Era de-ajuns să știe că Analele Druizilor se aflau în siguranță. Această faptă urma să servească drept epitaf pentru vechiul lui prieten.

Și atunci auzi ceva, un sunet care venea de undeva de dedesubt, atât de slab, încât îl auzi mai degrabă instinctul decât urechile. Ieși degrabă din încăperea, cu senzația că timpul pe care-i fusese dat să-l petreacă în Paranor se apropia de sfârșit. Trebuia să găsească neîntârziat medalionul Eilt Druin. Recuperarea lui era tot ce-i mai rămăsese de făcut. Nu era la gâtul lui Athabasca. Posibil să fi fost luat ulterior de pe cadavrul lui, dar Bremen se îndoia de asta. Atacul se produsese în timpul nopții, conform spuselor lui Caerid Lock, și nimeni nu fusese pregătit. Athabasca trebuie că fusese sculat brusc din pat. De bună seamă, nu avusese timp să-și pună medalionul. Acesta se găsea probabil în apartamentul lui.

Bremen începu să urce scările spre odaia Mai-marelui druizilor, ca o fantomă neauzită, lipsită de grai, singură printre morți. I se părea că n-are nici greutate, nici substanță, nici prezență. Era insignifiant, un biet nebun care se juca înconștient cu focul, fără niciun leac pentru arsurile pe care, cu siguranță, avea să și le provoace. Se simțea ostenit, copleșit de temeri pentru lumea întreagă. Sarcina pe care și-o asumase părea imposibilă – să conceapă o magie, să

făurească o armă-talisman care să o înglobeze, să găsească un luptător capabil să o mânuiască. Ce șanse avea să reușească toate astea? Ce speranțe?

Găsi deschisă ușa de la apartamentul lui Athabasca și intră precaut. Scotoci rafturile și masa de lucru, dar fără rezultat. Deschise ușile de la dulapuri și fișete și nu găsi nimic. Temându-se că a ajuns prea târziu chiar și pentru salvarea medalionului, intră grăbit în dormitorul Mai-marelui druzilor.

Acolo, în plină vedere, la capul patului, uitat în graba cu care Mai-marele fusese purtat din somn spre propria moarte, se afla medalionul Eilt Druin.

Bremen îl luă și îl examinează, spre a se asigura că era cel autentic. Metalul lustruit emana o lucire palidă. Își trecu degetele peste suprafața lui, peste mâna și torța arzândă. Apoi îl ascunse bine în adâncul pelerinei și părăsi în grabă încăperea.

O porni din nou pe coridoare și pe scări. Asculta și privea în jur și acum, atent și precaut. Ajunsesse până aici fără a întâlni vreun obstacol în cale. Poate reușea să se strecoare pe sub nasul făpturilor lăsate aici de veghe. Tăcut ca un nor în înaltul cerului, se furișă prin încăperile lugubre încărcate de cadavre și trecu pe lângă umbrele care se îndeseau prin cotloanele înguste și pe lângă cadavre lepădate pe praguri de uși și pe pardoseli de piatră. Prinse fără veste cu coada ochiului imaginea unei lumini palide pe cer, de undeva dinspre răsărit, pătrunzând prin ferestrele înalte, zăbrelite. Noaptea era pe sfârșite, răsăritul era iminent. Bremen inspiră adânc aerul muced, stătut și tânji după mirosul și gustul pădurii verzi de dincolo de castel.

Ajunse la scara principală și porni în jos. Era cam la jumătatea treptelor dintre două caturi, când prinse cu coada ochiului o mișcare pe platforma de dedesubt. Încetini pasul, se opri și așteptă. Mișcarea se desprinsese

dintre umbre, un nou soi de umbră, de o formă diferită. Făptura care se arată era omenească, dar greu de recunoscut. Brațe, picioare, pânțele și cap, toate acoperite cu păr negru, des, creț și sârmos, îndoite și sucite ca lemnul de mur, alungite și bizare. Se vedeau, ițindu-se din ea, gheare și colți care sclipeau ca marginile roase ale unor oase bătrâne, și ochi care clipeau dezvăluind nuanțe purpurii și verzui. Făptura îi șoptea, îl chema, cerșea și îl ademenea cu o mișelie de-a dreptul palpabilă.

Breemen, Breemen, Breemen.

Bătrânul își ridică imediat privirea spre platforma de sus, vizibilă și ea de pe scara largă, deschisă, și o altă creatură apărui, ca o reflectare în oglindă a celei dintâi, iar aceasta se târi la rându-i afară din umbră.

Breemen, Breemen, Breemen.

Ambele arătări o porniră pe scări, una în sus, cealaltă în jos. Nu existau uși, nu puteai decât să urci sau să cobori și să treci fie pe lângă una din creaturi, fie pe lângă cealaltă. Acestea îl pândiseră tot timpul, realizează el brusc. Îl lăsaseră să-și vadă de treabă, îl lăsaseră să adune tot ceea ce dorea, apoi îl prinseseră la mijloc. Vrăjitorul Comandant plănuse astfel lucrurile, căci voia să știe ce anume fusese atât de important încât să-l aducă înapoi, ce comoară, ce strop de magie putea fi atât de prețios încât să merite redobândit. *Aflați, le poruncise Vrăjitorul Comandant, apoi furați-o de pe trupul lui lipsit de viață și aduceți-mi-o mie.*

Bremen privi de la o făptură la cealaltă. Druizi cândva, fuseseră acum transformați în creaturi înspăimântătoare. Fanatici, demenți, ființe despuiate de umanitate și transformate astfel încât să slujească unui unic țel. Era greu să te lași cuprins de milă la vederea lor. Fuseseră ființe îndeajuns de umane atunci când trădaseră cetatea și pe locuitorii ei. Fuseseră destul de liberi să facă alegerea atunci.

Dar ar fi trebuit să fie trei, își dădu el brusc seama. Unde era al treilea?

Avertizat de un al șaselea simț, de instinctele ascuțite la maximum, privi în sus exact în momentul în care acest al treilea se lansă din ascunzișul său, aflat într-o nișă a stâncii ce forma peretele scării. Bremen sări într-o parte, iar vrăjmașul se izbi de trepte cu zgomot de oase rupte. Dar nici atunci nu se dădu bătut. Se ridică, tot numai colți și gheare, scoase un chirăit ascuțit și scuipă, apoi se azvârli asupra lui. Bremen reacționează instinctiv și lansă asupra lui focul druid care-i slujea drept apărare, o cortină albastră ce păru a-l cuprinde pe monstru. Dar nici atunci acesta nu se opri. Porni din nou spre el, cuprins tot de flăcări cum era, cu blana neagră de pe spinare aprinsă ca o torță, în vreme ce pielea de dedesubt i se jupuia și i se topea. Bremen îl izbi din nou, uimit că acela mai poate sta pe picioare. Făptura se aruncă asupra lui, iar el se răsuci, căzu pe scări și lovi cu disperare.

Atunci, în sfârșit, puterea creaturii păru a slăbi. Îi alunecă piciorul pe scară și se rostogoli într-o parte, spre marginea scării, apoi se prăvăli în gol, ca o făclie strălucitoare în bezna de cerneală.

Bremen se ridică încet în picioare, cu arsuri pe corp și cu zgârieturi lăsate de ghearele creaturii. Ceilalți doi atacatori continuau să se apropie cu pași mici, măsurăți, ca niște pisici care se jucau cu victima lor. Bremen încercă să invoce magia în apărarea lui, dar era epuizat în urma primului atac. Șocat de ferocitatea cu care acesta se produsese, folosisse prea multă magie. Acum nu mai avea aproape nimic de dat.

Creaturile păreau să înțeleagă și ele asta. Se furișau lin spre el și torceau parcă, anticipând evenimentele.

Bremen se lipi cu spatele de peretele scării și le privi apropiindu-se.

În acest timp, Kinson și Mareth se furișau tăcuți pe coridoarele cetății în căutarea lui. Morți zăceau pretutindeni,

dar nici urmă de bătrân. Deși tatonau cu ochii și urechile să prindă semne ale trecerii lui, nu izbutiră să descopere nimic. Pe Kinson îl cuprinsese de-acum îngrijorarea. Dacă în cetate era ascuns ceva hain în așteptarea unor intruși, atunci era posibil ca acel ceva să-i găsească pe cei doi mai întâi. Era posibil să-i găsească înainte de a-l dibui pe Bremen, iar acesta s-ar vedea obligat atunci să le sară în ajutor. Sosiseră oare prea târziu?

N-ar fi trebuit nicicum să-l lase pe Bremen în cetate de unul singur!

Trecură de trupurile oștenilor din Garda Druizilor care-și încropiseră ultima linie de apărare în capul scărilor de la al doilea nivel al cetății și purceseră mai departe. Tot nimic. Scările urcau, nesfârșite, spre întunecimea de deasupra. Mareth mergea lipită de perete, încercând să deslușească mai bine înaintea lor. Kinson arunca mereu priviri în urmă, gândind că un atac ar putea veni dintr-acolo. Fața și mâinile îi erau lipicioase de sudoare.

Unde era Bremen?

Atunci ceva se mișcă pe platforma de deasupra, o schimbare subtilă de lumină, ca desprinderea unor umbre. Kinson și Mareth înghețară locului. O tânguire șoptită se insinuă în jos, unde se aflau ei.

Breeemen, Breeemen, Breeemen.

Cei doi schimbă o privire, apoi se furișară precauți mai departe.

Ceva se prăbuși pe scări deasupra lor, un trup masiv, prea departe încă pentru a putea vedea ce este, dar îndeajuns de aproape ca să-și imagineze. Foc albastru explodă în întuneric. Țipete se ridicară și trupuri se izbiră de scară. Câteva secunde mai târziu, o minge de foc zbură peste marginea scării și căzu pe lângă ei, o creatură încă vie, chiar dacă muribundă, care se zvârcolea în agonie, în cădere liberă spre etajul de dedesubt.

Lăsând deoparte orice precauție, Mareth și Kinson se năpustiră înainte. Pe când urcau scările, îl văzură pe Bremen ceva mai sus, prins în capcană între cele două creaturi hidoase care avansau spre el dinspre platforma de deasupra și dinspre cea de dedesubt. Bătrânul era însângerat, avea arsuri și era în mod evident epuizat. Foc druid îi mocnea în vârful degetelor, dar nu se putea aprinde. Creaturile care-l pândeau nu păreau a se grăbi.

Cei trei se întoarseră la apariția Străjerului și a fetei, uimiți cu toții.

– Nu! Plecați! urlă Bremen la vederea lor.

Dar Mareth o luă la fugă în sus pe scări, cu o viteză uluitoare, spre platforma de sub Bremen, încât Kinson, total surprins, înlemni locului. Fata își infipse ferm picioarele în piatră, se ghemui în pelerină ca un arc, gata de salt. Brațele i se ridicară întinse larg, cu palmele întoarse în sus, ca și când ar fi cerut ajutor cerurilor. Nevenindu-i să-și creadă ochilor, Kinson se năpusti după ea cu respirația tăiată. Ce avea oare de gând? Monstrul din apropierea ei sâsâi amenințător, se răsuci și năvăli spre ea pe scări în jos zburând, iute ca gândul, cu ghearele întinse. Kinson scăpă un strigăt mânios. Era încă prea departe!

În acel moment, Mareth explodează pur și simplu. Răzbătu un sunet ca de tuse convulsivă, bubuitoare, iar unda de șoc îl izbi pe Kinson de perete. Îi pierdu din vedere pe Mareth, pe Bremen și pe monștri. O pălălaie de foc se înalță din locul unde stătuse Mareth, un jet albastru care ardea cu strălucire intensă. Jetul izbi creatura din imediata lui apropiere și o sfâșie în bucăți. Apoi o găsi pe cea de-a doua tocmai pe când îl ataca pe Bremen și o ridică în aer, ca pe o frunză-n vânt. Creatura urlă uluită și fu arsă de vie. Focul porni mai departe, continuă să ardă de-a lungul zidului de piatră și al scărilor, înghiți aerul și-l transformă în fum.

Kinson își acoperi ochii și se ridică anevoie în picioare. Focul dispăru într-o clipă. Rămăsese doar fumul, nori groși care umpleau casa scării. Kinson se năpusti pe scări în sus și o găsi pe Mareth prăbușită pe platformă. Îi ridică în brațe trupul lipsit de vlagă. Ce i se întâmplase? Ce făcuse? Era ușoară ca fulgul, cu trăsăturile delicate palide și pătate de funingine, cu părul negru și scurt lipit de cap ca o cască umedă împrejurul feței. Ochii îi erau întredeschiși și ficși. Privindu-i printre pleoape, el văzu că deveniseră albi. Se aplecă spre ea. Nu părea să respire. Nu-i găsea pulsul.

Bremen apăru în fața lui, materializat brusc din pâclă zdrențuit și cu o căutătură sălbatică în ochi.

– Scoate-o de aici! strigă el.

– Dar nu cred că e... dădu străjerul să protesteze.

– Repede, Kinson! i-o tăie Bremen. Acum, imediat, dacă vrei s-o salvezi, scoate-o din cetate! Fugi!

Kinson se întoarse fără un cuvânt și se repezi în jos pe scări, cu Mareth în brațe, cu Bremen venind în urma lui aidoma unui maldăr dezlânat de cârpe flenduroase. Se împleticeau coborând scările cetății, tușeau, se înecau, lăcrimau din pricina fumului. Apoi Bremen auzi zvon ca de tunet rostogolit în pământul de sub ei. Era un sunet ce prevestea parcă trezirea la viață a ceva uriaș, nemăsurat și atât de mânios, încât părea dincolo de orice imaginație.

– Fugi! răcni din nou Bremen, inutil.

Străjerul Hotarelor și druidul goneau laolaltă prin aerul sinistru și plin de fum al Paranorului mort, către lumina zilei și către viață.

ÎN CĂUTAREA NESTEMATEI NEGRE

După despărțirea de Bremen, Tay Trefenwyd o porni spre apus, de-a lungul Mermidonului, traversând versanții lanțului sudic al munților Dragon's Teeth. Soarele asfinți, iar el făcu popas noaptea aceea în umbra munților, apoi purcese mai departe la răsăritul soarelui. Ziua următoare fu senină și caldă, iar viscolul din noaptea trecută lăsase pământul curat și dăruise soarelui o strălucire pură. Druidul elf își continuă drumul peste coline, apoi peste imașul cu iarbă moale al Streleheimului și se pregăti să intre în trecătoare. Zărea înaintea lui pădurile din Westland și, dincolo de ele, munții Rock Spur, cu grebenele lor înzăpezite. Arborlon se afla la încă o zi de mers pe jos, așa că se deplasa în pas destins, cu gândul la cele petrecute de la sosirea lui Bremen la Paranor.

Tay Trefenwyd îl cunoștea pe Bremen de aproape cincisprezece ani, de mai mulți chiar decât Risca. Îl întâlnise la Paranor înainte ca Bremen să plece în exil, când Tay abia sosisse din Arborlon și își făcea ucenicia ca druid. Bremen era bătrân și atunci, dar avea o fire mai aprigă – și peste toate, era și rău de gură. Bremen era ca o flacăară mistuită de adevăruri clare și evidente pentru el, dar de neînțeles pentru toți ceilalți. Druizii de la Paranor îl ignorau, socotindu-l cam smintit. Kahle Rese, la fel încă unul sau doi dintre druizi, se bucurau de prietenia lui și-l ascultau cu răbdare, dar majoritatea celorlalți se mulțumeau pur și simplu să-l evite.

Nu și Tay. Din clipa în care-l cunoscuse, pe Tay îl fascinasese. Iată, exista cineva care credea că este important – chiar necesar – să se facă mai mult decât să se vorbească despre problemele celor patru tărâmurii. Nu era suficient să studiezi doar și să dezbați diverse subiecte; era necesar și să acționezi. Bremen credea că vechiul mod de viață era mai bun, că druizii din primul Sfat cu dreptate se implicaseră în

progresul semințiilor. Lipsa de implicare era o eroare care avea să-i coste scump pe toți. Tay înțelegea asta și îl credea. Ca și Bremen, studiase și el învățăturile vechi, felul de trai al făpturilor feerice și magia practică înaintea Marilor Războaie. Ca și Bremen, acceptase ideea că puterea, odată pervertită, era de două ori mai periculoasă și că druidul rebel Brona viețuia într-o altă formă de existență și avea să revină spre a subjuga cele patru țărâmurî. Era un punct de vedere nepopular și primejdios și-l costase în cele din urmă pe Bremen locul ocupat în rândul druidilor.

Înainte de asta însă, apucase să și-l facă aliat pe Tay. Cei doi legaseră imediat prietenie, bătrânul îl luase pe tânărul elf sub aripa sa ca ucenic, iar maestrul dispunea de un bagaj de cunoștințe al cărui imens gabarit sfida însăși catalogarea. Tay își îndeplinea sarcinile zilnice și-și făcea studiile indicate de Sfat și de cei mai în vârstă, dar timpul liber și entuziasmul și le dedica aproape în exclusivitate lui Bremen. Deși influențați din fragedă copilărie de istoria foarte specială și de învățăturile rasei lor, foarte puțini dintre elfii de la Paranor care îmbrățișaseră cauza druidă aveau mintea atât de deschisă încât să accepte posibilitățile pe care le sugera Bremen. Dar, pe de altă parte, și puțini erau atât de talentați. Tay începuse să practice magia încă înainte de a ajunge la Paranor, iar sub îndrumarea lui Bremen progresase atât de rapid, încât la scurtă vreme nimeni, afară doar de mentorul lui, nu-i putea fi egal în această privință. Nici chiar Risca, după sosirea sa la Paranor, nu atinsese vreodată nivelul lui Tay, fiind pesemne prea pătimaș în prețuirea artei războiului ca să poată îmbrățișa pe deplin ideea că magia reprezintă o armă încă mai redutabilă.

Acei cinci ani de început au fost deosebit de plăcuți pentru tânărul elf, a fost perioada în care gândirea lui a fost modelată irevocabil de învățăturile primite. Bună parte din capacitățile și cunoștințele dobândite le ținea pentru sine din

pricina interdicției impuse de druizi privind implicarea individuală în studiul magiei altfel decât ca disciplină generală. Bremen considera interdicția neghioabă și lipsită de noimă, dar, la urma urmei, el era veșnic în minoritate, în vreme ce deciziile Sfatului de la Paranor guvernau întreaga activitate. Așa încât Tay studia în particular noțiunile pe care Bremen era dispus să i le împărtășească și le ținea aproape de sufletul său și bine ascunse de ochii celorlalți. Când Bremen a fost exilat și a decis s-o pornească spre apus, spre ținutul elfilor, pentru a-și aprofunda studiile acolo, Tay i-a cerut îngăduința de a-l însoți. Dar Bremen l-a refuzat, nu i-a interzis categoric, l-a rugat doar să cumpănească mai bine la cele ce avea de făcut. Risca era într-un gând cu Tay, dar bătrânul susținuse că amândoi mai aveau încă multe de împlinit acolo. Rămâneți la Paranor, fiți ochii și urechile mele. Munciiți fără preget pentru a deveni pe deplin stăpâni pe capacitățile dobândite și pentru a-i convinge și pe alții că primejdia despre care i-am prevenit este reală. La timpul potrivit, mă voi întoarce să vă iau.

Și chiar asta făcuse cu cinci zile în urmă – iar Tay, Risca și tânăra vindecătoare Mareth scăpaseră cu viață exact la timp. Dar dintre ceilalți, dintre toți cei pe care încercase Bremen să-i convingă, dintre toți cei care îl batjocorisera și se îndoiseră de el, nu scăpase pesemne niciunul. Tay nu era sigur de asta, dar simțea în adâncul sufletului că viziunea pe care le-o descrisese Bremen se adevărase deja. Aveau să treacă încă multe zile până când elfii vor izbuti să afle chiar ei cum stau lucrurile, dar Tay avea convingerea că druizii nu mai există.

Oricum însă, plecarea alături de Bremen însemna sfârșitul vieții lui la Paranor. Fie că mai existau, fie că nu, Tay știa că n-avea să se mai întoarcă la druizi. Locul lui era de-acum în lumea largă și trebuia să înfăptuiască ceea ce Bremen susținuse că e de datoria lor, pentru ca semințele să supraviețuiască. Vrăjitorul Comandant își scosese capul din vizuina lui, și asta era limpede pentru toți cei care aveau ochi

de văzut și își puteau folosi cât de cât instinctele, iar acum se îndrepta spre miazăzi. Northlandul și trolii îi aparțineau deja, acum avea să încerce să subjuge și celelalte seminții. Așa că pe fiecare dintre ei – pe Bremen, Risca, Mareth, Kinson Ravenlock și pe el însuși – apăsa acum răspunderea de a opri vrăjmașul. Fiecare din ei era acum obligat să fie ferm pe poziții și să lupte acolo unde îi era locul.

Iar locul lui era în Westland, tărâmul de baștină. Se întorcea acolo pentru întâia oară după aproape cinci ani. Părinții îi îmbătrâniseră. Fratele mai tânăr se căsătorise și se mutase în Sarandanon. Sora lui dăduse naștere celui de-al doilea copil. Viața semenilor lui se schimbase cât timp fusese plecat și se întorcea acum într-o altă lume decât cea pe care o lăsase în urmă. Mai exact, el era cel care avea să aducă prefaceri pe lângă care toate celelalte păreau niște fleacuri. Va fi abia începutul schimbării pentru toate tărâmurile și mulți nu aveau să vadă asta cu ochi buni. Nici el nu avea să fie primit cu mare bucurie după ce se va fi aflat motivul sosirii lui. Trebuia să trateze întreaga situație cu grijă. Trebuia să-și aleagă prietenii și teritoriul cu mare atenție.

Dar Tay Trefenwyd se pricepea la așa ceva. Era de fel curtenitor, sociabil, înzestrat cu reală compasiune pentru necazurile altora, făcuse întotdeauna tot ce-i stătea în puteri pentru a da o mână de ajutor. Nu era belicos ca Risca sau încăpățânat ca Bremen. Pe timpul șederii la Paranor fusese realmente simpatizat, în ciuda asocierii cu cei doi. Tay era stăpânit de convingeri puternice și îl caracteriza o etică a muncii fără egal, dar nu se dădea pe sine drept exemplu pentru felul în care ar trebui trăită viața. Tay își accepta semenii așa cum erau, descoperirea ce era bun în fiecare și afla mereu metode de a trage folos din cunoștințele lor. Nici chiar Athabasca nu-i găsisese vreodată pricină de gâlceavă, pentru că văzuse la Tay ceva ce spera că este disimulat chiar în cel mai năbădăios dintre prietenii lui. Măinile mari ale lui Tay erau tari ca fierul, dar sufletul îi

era blând. Nimeni nu-i luase vreodată bunătatea drept slăbiciune, iar Tay nu lăsase în niciun caz să se creadă că cea dintâi o sugerează pe cea de-a doua. Știa când să-și susțină punctul de vedere și când să cedeze. Era un excelent mediator și conciliator și avea să aibă trebuință de aceste însușiri în zilele care urmau.

Își perindă prin minte toate cele pe care trebuia să le facă, luându-le la rând, una câte una.

Trebuia să-i ceară regelui Courtann Ballindaroach să ordone o expediție călare în căutarea Nestematei Negre.

Trebuia să-l înduplece pe rege să-și trimită oștirea în sprijinul gnomilor.

Trebuia să-l convingă pe rege că toate cele patru țărâmuri erau pe cale de a fi schimbate de anume împrejurări și evenimente într-un mod care va preface totul în chip irevocabil și pentru totdeauna.

Pășea pe câmpul cu iarbă catifelată, zâmbea vesel și îngâna un cântecel, cu gândul la ceea ce implica toate astea, în vreme ce se îndrepta spre nord-vest, către pădurea ce marca hotarul vestic al țărâmului său natal. Încă nu știa cum avea să ducă la bun sfârșit toate aceste misiuni, dar nu conta. Va găsi el o cale. Bremen se bizuia pe el. Iar Tay n-avea de gând să-l dezamăgească.

Orele se scurseră repede, iar soarele cobori în apus spre munții din depărtări, apoi asfinți îndărătul lor. Tay părăsi cursul Mermidonului la liziera pădurii din Westland, la poalele munților Pykon, și o porni spre miazănoapte. Cum deja se înnoptase și nu mai putea vedea prea bine pe teren deschis, rămase sub protecția oferită de copaci și merse mai departe. Experiența de druid îl ajuta. Tay era un analist al elementelor, studia căile prin care magia și știința puteau interacționa pentru a menține în echilibru componentele nodale ale acestei lumi – pământul, aerul, focul și apa. Dobândise o înțelegere a îngemănării acestora toate, a relației dintre ele, a modului în care acționau laolaltă întru conservarea și

îmbunătățirea vieții și avea o percepție profundă a modului în care se ocroteau una pe cealaltă atunci când intervenea ceva perturbator. Tay își însușise regulile după care se puteau schimba una cu cealaltă sau după care putea folosi una în scopul distrugerii sau nașterii altela. Aptitudinile lui erau foarte strict specializate. Putea simți mișcarea ființelor și le putea detecta prezența doar din dezacordul acestor elemente. Putea sesiza gânduri. La modul foarte general, putea reconstitui trecutul și prevedea viitorul. Dar nu era ceva similar viziunilor. Nimic legat de cei morți, nimic de ordin spiritual. Era mai degrabă ceva legat de legile pământului, de liniile de putere care înconjoară lumea și leagă toate lucrurile laolaltă, de relația dintre acțiuni și contraacțiuni sau dintre cauză și efect, dintre decizii și consecințe. O piatră aruncată într-un iaz produce vălurile. În mod similar, orice se petrece cu intenția de a modifica echilibrul lumii, oricât de nesemnificativ, produce o schimbare. Tay învățase să interpreteze aceste modificări și să le intuiască semnificația.

Așa încât, pe când păsea în umbra nopții, prin pădure, druidul analiza freamătul vântului, mirosurile stăruind prin copaci și vibrațiile pământului și constată drept urmare că un grup numeros de mogâldani trecuse pe-acolo ceva mai devreme și aștepta acum puțin mai departe, chiar în drumul lui. Le simțea tot mai puternic prezența, pe măsură ce înainta. Se furișă mai afund între copaci, ascultă, lungindu-se din când în când spre a atinge pământul în căutarea căldurii trupurilor lor, cu magia care-l slujea pornindu-i în unde subțiatice din piept spre în afară, spre vârful degetelor.

Apoi își încetini pasul și rămase locului, simțind ceva nou. Rămase absolut nemișcat, în așteptare. O răceală grea i se prelinse în suflet, un avertisment foarte clar că ceva primejdios se apropie. Câteva clipe mai târziu, acest ceva se ivi pe cer, deasupra; unul din vânătorii înaripați, unul din Purtătorii de Cranii aflați în slujba Vrăjitorului Comandant. Zbura alene, greoi, pe întunecimea de catifea.

Vâna, dar nu o victimă anume. Tay se chinui să rămână pe loc, rezistă impulsului instinctiv de a o rupe la fugă și rămase calm, pentru ca acela să nu-l simtă. Purtătorul de Cranii plană în cercuri și se întoarse, siluetă înaripată pe fundalul boltei înstelate. Tay își domoli respirația, bătăile inimii, -pulsul. Se pierdu pur și simplu în întunericul pădurii.

În cele din urmă, creatura zbură mai departe, spre miazănoapte. Spre a-i întâlni pe cei pe care-i comanda, gândi Tay. Faptul că discipolii Vrăjitorului Comandant ajunseseră atât de departe în miazăzi, spre regatul elfilor, era rău prevestitor. Întărea probabilitatea că druizii nu mai erau percepuți ca o amenințare. Sugera că mult prevestita invazie a Vrăjitorului Comandant era iminentă.

Inspiră adânc aerul în piept și îngheță: dar dacă Bremen se înșela și atacul urma să se îndrepte nu spre gnomi, ci spre elfi?

Cugetă la această posibilitate în timp ce mergea mai departe, în căutarea mogâldanilor. Îi găsi douăzeci de minute mai târziu; poposiseră la liziera pădurii Drey Woods. Nu existau focuri de tabără și se vedeau santinele în tot locul. Purtătorul de Cranii se rotea în zbor deasupra capetelor lor. Vreo ceată de jefuitori probabil, dar Tay nu putea nicicum pricepe ce anume urmăreau. Nu prea era mare lucru de jefuit prin partea locului, aflat atât de aproape de câmpie, afară doar de câteva sălașuri izolate, și era puțin probabil ca intrușii să fie interesați de așa ceva. Și totuși, nu era deloc liniștitor faptul că existau mogâldani din Eastland – și cu atât mai puțin faptul că existau Purtători de Cranii – atât de departe spre vest și atât de aproape de Arborlon. Se furișă mai aproape, până într-un loc de unde vedea totul foarte bine, și zăbovi acolo o vreme ca să descopere, pe cât posibil, câte ceva despre ei, dar dădu greș în efortul lui, apoi făcu o numărătoare precisă a membrilor trupei și se depărtă binișor. Urmă

același drum pe care venise până găsi un loc ferit într-o tufă, se strecură sub desișul frunzelor și adormi.

Se trezi abia dimineța, dar mogâldanii plecaseră. Cercetă atent, ajutat de magie, locul unde aceia poposiseră, apoi ieși din ascunzătoare și se duse la fața locului. Urmele lor duceau spre apus, spre pădurea Drey Woods. Purtătorul de Cranii plecase cu ei.

Se gândi să-i urmărească, dar renunță apoi la idee. Avea și așa destule probleme de rezolvat, fără a mai lua asupra-și altele noi. Și-apoi, unde era o șleahtă de jefuitori era posibil să mai existe și altele prin preajmă, și era important să-i anunțe pe elfi despre prezența lor cât mai curând posibil.

Așa că Tay își continuă la adăpostul copacilor calea spre miazănoapte, cu pas larg, care mistuia rapid distanța. Încă înainte de crucea amiezii ajunsese în valea Rhenn și o porni spre apus, de-a lungul vadului ei lung și vast. Valea Rhenn era calea de acces spre Arborlon și, în continuare, spre apus, iar elfii aveau postate străji la celălalt capăt al văii. Deschiderea dinspre răsărit părea expusă primejdiei cu zona ei de câmpie înierbată dintre dealuri. Dar valea se îngusta brusc, câmpia se înălța, iar dealurile se transformau în costișe abrupte de munte. Când ajungeai la celălalt capăt, priveai înapoi parcă spre fâlcile unei menghine. Rhennul le oferea elfilor o poziție defensivă naturală împotriva unei armate care s-ar fi apropiat orideunde dinspre răsărit. Cum pădurea era deasă și terenul muntos pentru cei care s-ar fi apropiat dinspre miazăzi sau miazănoapte, Rhennul rămânea singura cale de a pătrunde în Westland pentru orice forță de mărime apreciabilă.

Valea era apărată, firește, la orice oră, iar Tay știa că avea să fie întâmpinat. Nu avu prea mult de așteptat. Era abia pe la jumătatea vadului înierbat al văii când călăreții elfi năvăliră în galop spre a-i tăia calea, dar își struniră cail cu strigăte de mirare când dădură cu ochii de el. Călăreții

il cunoșteau cu toții, așa că fu întâmpinat cu căldură. Îi dădură un cal și fu condus prin trecătoare spre tabăra elfilor, unde comandantul strajei trimise știre la Arborlon despre sosirea lui. Tay raportă prezența bandei de jefuitori. Aduse vorba despre mogăldani, dar nu și despre Purtătorul de Cranii, alegând să păstreze această informație exclusiv pentru Ballindarroch. Comandantul nu primise niciun alt raport despre mogăldani, așa că trimise pe loc câțiva călăreți în recunoaștere. Trimise apoi după câte ceva de-ale gurii pentru Tay și rămase cu el în timp ce acesta mânca, pentru a-i răspunde la întrebările despre Arborlon și a-l pune la curent cu noutățile.

Discutară ca între prieteni și timpul trecu repede. Existau unele zvonuri despre mișcări de trupe ale trolilor în Streleheim, dar nimic precis. Nicio grupare de-a lor nu fusese întâlnită atât de departe spre miazăzi. Tay evită să pomenească despre Comandantul Vrăjitor sau despre Paranor. Când termină de mâncat, ceru îngăduința de a porni mai departe. Comandantul îi oferă un cal și doi oșteni ca escortă. El acceptă prima parte a ofertei, dar o refuză pe cea din urmă, apoi plecă în grabă.

Ieși din vale și călări mai departe spre Arborlon, dus pe gânduri. Auziseră zvonuri doar, nu văzuseră nimic. Inamicii erau doar năluci și himere. Vrăjitorul Comandant era părelnic ca fumul. Dar Tay îl văzuse pe Purtătorul de Cranii și-i văzuse pe mogăldani, iar Bremen îl văzuse pe Vrăjitorul Comandant în fortăreața lui din Northland, și erau cât se poate de reali. Bremen părea sigur de cele ce urmau să se petreacă, încât acum era de datoria lui Tay să găsească o cale de a-i convinge pe elfi cum stau lucrurile.

Drumul pe care-l urma șerpuia prin pădurile Westlan-dului, ocolea hățișuri dese de ierburi perene și mici lacuri, continua de-a lungul pâraielor, urcând sau coborând după cum îi dicta relieful. Lumina soarelui învăluia pădurea și arunca umbre pe trunchiurile înalte ale

copacilor și pe măruntele mânunchiuri de flori sălbatice, conturând lungi fâșii luminoase în mijlocul umbrelor. Scoțând parcă la iveală niște stindarde și fanioane, natura îi ura lui Tay bun venit acasă. Druidul elf își scoase pelerina în semn de răspuns și simți cum razele soarelui se aștern ca o mantie caldă pe umerii lui largi.

Întâlni și alți călători pe drum, bărbați și femei care se deplasau între sate și între sălașuri, negustori și meșteșugari în drum spre alte meleaguri, cu treburi. Unii dădeau din cap sau își fluturau mâna în semn de salut, alții treceau pur și simplu mai departe. Dar toți erau elfi, iar el nu mai trăise multă vreme într-un loc în care toți să fie din seminția lui. I se părea straniu – atât de mulți aidoma lui, nimeni de altă seminție.

Se apropia de Arborlon în orele blânde, leneșe ale după-amiezii, în căldura acelei zile de primăvară târzie, care se simțea grea și stăruitoare chiar și în răcoarea pădurii, când un călăreț se ivi fără veste înaintea lui. Noul sosit se desprinsese din lumina care învăluia un colnic și galopă la vale spre el, cu pelerina involburată pe crupa calului și părul fluturând în vânt. Dădea vârtos dintr-o mână, iar strigătul lui de bun venit sfâșie tăcerea. Tay îl recunoscuse pe loc. Un zâmbet larg îi înflori pe față și răspunse cu entuziasm salutului, apoi dădu pintoni calului, zorind în întâmpinarea lui. Cei doi se întâlniră într-un nor învărtejtit de praf și alergară într-un suflet să se îmbrățișeze.

– Chiar Tay Trefenwyd în persoană, pe legea mea!

Nou-venitul își aruncă brațele în jurul trupului înalt și zvelt al lui Tay, îl săltă de la pământ ca pe un copil, îl învărti în loc și-l lăsă apoi cu un icnet.

– Măi, fir-ar al umbrelor să fie, tună el. Trebuie că n-ai făcut decât să mănânci de când ai plecat. Ești greu ca un cal. Tay strânse mâna prietenului său.

– Nu eu m-am îngrășat! Tu te-ai pipernicit! Leneșule! Mâna celuiilalt își întări strânsoarea drept răspuns.

– Eu îți urez chiar și așa bun venit. Și-am dus dorul!

Tay se dădu îndărăt un pas ca să-și măsoare mai bine prietenul din priviri. Ca și în cazul tuturor celor pe care-i lăsase în Arborlon, de cinci ani nu-l mai văzuse pe Jerle Shannara. Jerle îi lipsise cel mai mult, chiar mai mult, bănuia el, decât membrii propriei familii. Căci Jerle era prietenul său cel mai vechi, tovarășul lui dintotdeauna, încă din copilărie, și crescuseră laolaltă în Westland, era singurul căruia îi putea spune orice avea pe suflet, singurul căruia și-ar fi încredințat și viața. Prietenia lor se închegase cu multă vreme în urmă și rămăsese neschimbată în pofida anilor în care cei doi fuseseră despărțiți, când Tay fusese la Paranor, iar Jerle rămăsese acasă și, ca văr primar al regelui Ballindarroch, își închinase viața slujirii tronului, menire care-i fusese hărăzită încă din leagăn.

Jerle Shannara era un războinic înăscut. Avea un aspect fizic impresionant pentru un elf, era solid, cu brațe și picioare vânjoase, avea reflexe rapide, ca de pisică – însușire surprinzătoare, ținând cont de înălțimea lui – și era binecuvântat cu instinct de luptător. Se pregătise în mânguirea armelor aproape din leagăn, îi plăcea să lupte, îl provocau freamătul și chiar dificultatea unei lupte. Dar avea și alte calități decât constituția fizică robustă. Era iute. Era alunecos în luptă. Un adversar de temut. Stilul lui de antrenament era renumit. Nu aștepta niciodată de la sine decât maximul absolut, indiferent de importanța misiunii asumate, indiferent dacă-l vedea cineva sau nu. Dar cel mai important era că Jerle Shannara nu știa ce e frica. Era o însușire pe care o avea în sânge, sau poate așa fusese educat, sau poate și una, și cealaltă, fapt e că Tay nu-l văzuse niciodată pe prietenul lui dând îndărăt de la vreo acțiune.

Era ciudat că ei doi erau prieteni, gândi Tay. Semănau la înfățișare, erau blonzi, aveau mâini și picioare lungi, făceau parte din familii ambițioase, și cu toate acestea erau foarte diferiți ca fel de a fi. Tay era împăciuitor, veșnic cel

care accepta compromisul în situații dificile; Jerle era iute la mânie, mereu pus pe harță și enervant de încăpățânat în a-și apăra punctul de vedere în orice situație. Tay era cerebral, îl intrigau misterele și întrebările complexe care păreau a nu avea răspuns și ofereau prilej de gândire; Jerle era înclinat mai mult spre efort fizic, prefera dificultățile furnizate de sporturi și luptă și se bizuia pe răspunsuri imediate și pe intuiție. Tay știuse dintotdeauna că vrea să călătorească și să studieze la druizii de la Paranor; Jerle înțelesese la rândul lui, de timpuriu, că vrea să devină căpitan al Gărzii Palatului, unitatea de elită a vânătorilor elfi care-l apăra pe rege și familia lui. Aveau personalități diferite, proiecte și țeluri diferite în viață, dar ceva din complexitatea caracterelor lor îi lega într-o prietenie trainică, la fel de puternică și sigură ca legăturile de sânge sau inexplicabilele răsturnări de situație ale soartei.

– Și deci, te-ai întors, spuse Jerle, apoi se desprinsese din îmbrățișare și făcu și el un pas înapoi pentru a-l privi pe Tay.

Își dădu la o parte cu mâna-i uriașă părul bălai, ondulat, de pe frunte și-i aruncă prietenului un zâmbet strengăresc.

– Ți-ai venit în sfârșit în fire? Cât stai cu noi de data asta?

– Nu știu. Dar nu mă mai întorc la Paranor. Lucrurile s-au schimbat.

Zâmbetul celuiilalt se stinse brusc.

– Chiar așa? Povestește-mi.

– Toate la timpul lor. Dar lasă-mă să ți le povestesc pe toate când le vine rândul. Sunt aici cu un scop precis. Bremen m-a trimis.

– Atunci, chiar e ceva serios.

Jerle îl cunoștea pe druid de pe vremea când acesta locuise în Arborlon. Tăcu o clipă, apoi continuă:

– Asta are cumva legătură cu acea creatură căreia i se zice Vrajitorul Comandant?

– Întotdeauna ai fost ager la minte. Da, cu el are legătură. A pornit spre răsărit cu armatele lui ca să-i atace pe gnomi. Știi?

– Am auzit unele zvonuri despre niște mișcări de trupe ale trolilor în valea Streleheim. Noi ne gândeam că s-ar putea să mărsăluiască spre apus, împotriva noastră.

– Mai întâi gnomii, urmăm apoi noi. Am fost trimis să-l conving pe Courtann Ballindarroch să-i trimită pe elfi în ajutor. Presupun că o să am nevoie de sprijin în treaba asta.

Jerle Shannara întinse mâna să apuce dârlogii calului.

– Hai să ieșim de pe cărare și să ne tragem mai la umbră, să stăm de vorbă. Te superi dacă te rog să nu purcedem imediat spre oraș?

– Și eu prefer să stăm mai întâi noi doi de vorbă între patru ochi.

– Bun. De câte ori te văd, parcă semeni tot mai mult cu soră-ta.

Își conduseră caii printre copaci și-i legară de un frasin zvelt.

– Că veni vorba, ăsta era un compliment.

– Da, știu. Tay zâmbi: Ce mai face?

– E fericită, așezată la casa ei și mulțumită de familia ei. Jerle îi aruncă o privire gânditoare: S-a descurcat destul de bine și fără mine, în fond și la urma urmei.

– Kira n-ar fi fost niciodată potrivită pentru tine. Știi asta la fel de bine ca mine. Uită-te și tu cum îți trăiești traiul. Ce ai putea tu aduce în viața ei? Ce ar aduce ea într-ata? Nu aveți nimic în comun, doar copilăria.

Jerle pufni:

– Asta e valabil și pentru noi doi, și totuși noi rămânem prieteni.

– Prietenia și căsătoria nu sunt același lucru. Și, oricum, cu noi doi este altceva.

Tay se așeză pe iarbă, încrucișându-și picioarele lungi. Jerle se lăsă și el pe o buturugă, lustruită de timpuri și anotimpuri, și își privi cizmele ca și când nu le văzuse niciodată până atunci. Măinile lui arse de soare erau acoperite de cicatrice albicioase, săpate în toate direcțiile, de zgârieturi și mici vânătăi. Tay nu-și amintea să fi fost vreodată altfel.

– Ești și acum căpitan al Gărzii Palatului? își întrebă el prietenul.

Jerle scutură din cap.

– Sunt considerat prea important pentru așa ceva la ora actuală. Sunt consilierul lui Courtann Ballindarroch pe chestiuni militare. Adică, generalul lui de fapt, dându-i chipurile sfaturi în afara celor date de adevărații generali. Nu că treaba asta ar conta prea mult acum, când nu suntem în război cu nimeni. Dar presupun că toate astea s-ar putea schimba în curând, nu-i așa?

– Bremen crede că Vrăjitorul Comandant va încerca să subjuge celelalte seminții, mai întâi pe gnomi, apoi pe toate celelalte. Armata trolilor e puternică. Dacă semințiile nu-și adună laolaltă forțele pentru a lupta cu ea, vor fi învinse una după alta.

– Dar druzii nu vor sta cu mâinile în sân. Așa muri bunzi cum sunt ei la ora actuală – fără supărare, Tay –, nu vor îngădui una ca asta fără să se împotrivească.

– Bremen crede că Paranorul a căzut și că druzii au fost uciși până la unul.

Jerle Shannara se îndreptă puțin de spate, iar gura i se încordă ca reacție la vestea neașteptată.

– Când s-a întâmplat asta? Noi n-am auzit nimic.

– În urmă cu cel mult o zi sau două. Bremen s-a întors la Paranor ca să se convingă, dar m-a trimis pe mine la Arborlon, așa că nu pot fi absolut sigur. Mi-ar fi de ajutor dacă ai putea trimite acolo pe cineva să afle dacă e adevărat înainte de a sta eu de vorbă cu regele. Pe cineva de încredere.

– Voi trimite. Clătină încet din cap: Toți druizii morți? Absolut toți?

– Toți, în afară de Bremen, de mine, de un gnom pe nume Risca și de o tânără din Storlock, care era abia ucenic la druizi. Noi am plecat împreună din Paranor înainte de atac. Poate or fi scăpat după aceea și alții.

Jerle îi aruncă o privire atentă:

– Iar tu te-ai întors ca să ne previi, să ne vestești căderea Paranorului și să ceri ajutor împotriva Vrăjitorului Comandant și a armatelor lui de trol?

– Și pentru încă ceva. Ceva foarte important. Este chestiunea în care am cel mai mult nevoie de ajutorul tău, Jerle. Există o Nestemată Neagră, înzestrată cu o magie de o putere nemăsurată. Această Nestemată este mai primejdioasă decât toate celelalte și a fost ascunsă încă din vremile feerice în munții Breakline. Bremen a descoperit cam pe unde ar putea fi găsită, dar Vrăjitorul Comandant și creaturile lui o caută la rândul lor. Noi trebuie s-o găsim primii. Am de gând să-l rog pe rege să organizeze o expediție călare. Dar ar accepta cu mai multă bunăvoință o cerere venită din partea ta, decât dintr-a mea.

Jerle izbucni într-un râs zgomotos, tunător.

– Așa crezi tu? Că eu te pot sprijini? În locul tău, n-aș sta prea aproape de mine! În ultima vreme l-am călcat de multe ori pe bătăture pe Courtann și nu cred că mă ține la loc de mare cinste la ora actuală! E drept că-i plac ideile mele în ce privește mișcările de trupe și strategia defensivă, dar cam atât!

Râsul i se stinse pe buze și-și șterse ochii.

– Dar, mă rog, voi face tot ce-mi va sta în putință. Chicoti: Tu faci mereu ca viața să devină interesantă, Tay. Așa ai fost dintotdeauna.

Tay zâmbi.

– Viața devine interesantă cu de la sine putere. Ca și tine, mă așin și eu pe unde se desfășoară ea.

Într-un gest de prietenie, cei doi își strânseseră din nou viguros mâinile și rămaseră astfel îndelung. Tay simțea forța celuilalt și avea senzația că poate lua și el ceva din această putere.

Fără a-i da drumul mâinilor, druidul se ridică, trăgându-și și prietenul în picioare.

– Am face bine s-o luăm din loc, îl sfătui el.

Celălalt dădu din cap, iar zâmbetul pe care i-l dăruia era îndrăzneț, încrezător și chiar întrucâtva malițios.

– Tu și cu mine, Tay, zise el. Noi doi, ca pe vremuri. O să ne distrăm bine.

Voia să spună cu totul altceva, firește, dar Tay Trefenwyd bănuia că înțelege.

IX

Odată ajuns în Arborlon, Tay petrecu ceva timp vizitând rude și prieteni, în timp ce aștepta neliniștit de la Jerle Shannara confirmarea veștii că Paranorul și druzii au fost distruși. Prietenul lui îl asigurase la despărțire că va fi trimis pe dată cineva pentru a afla dacă bănuielile lui Bremen erau întemeiate și că, îndată după aceea, va aranja o întâlnire cu regele elfilor, Courtann Ballindarroch, și cu Înaltul Consiliu al Elfilor. Tay va avea atunci ocazia să pledeze pentru trimiterea de ajutoare gnomilor și pentru pornirea unei expediții în căutarea Nestematei Negre. Jerle Shannara promisese că-l va sprijini în timpul acelei audiențe. Până atunci însă, niciunul dintre ei nu vorbea și nu făcea nimic în legătură cu asta.

Dar așteptarea era extrem de grea pentru Tay, care-și amintea foarte bine urgența extremă a misiunii, exprimată clar de Bremen atunci când îl trimisese să ceară ajutorul lui Ballindarroch. Vocea șoptită a bătrânului îi suna la urechi în scârțâitul unui pantof pe prundiș, în vocile îndepărtate

ale străinilor, o auzea chiar și în vis. Dar Bremen nu apărui și nici nu trimise vorbă, iar Tay știa că n-are rost să scape vreo vorbă cuiva până nu primea informații concrete despre situația de la Paranor. Un salut formal din partea lui Ballindarroch, exprimând bucuria pentru întoarcerea lui, îi fu transmis aproape imediat, dar nu însoțit de solicitarea de a se prezenta dinaintea regelui sau a Înaltului Consiliu. Cu excepția lui Jerle Shannara, cu toții credeau că revenirea lui Tay la Arborlon era motivată exclusiv de vizitarea familiei și a prietenilor.

Tay se stabili în casa părinților lui, care îmbătrâniseră mult, preocupați de-acum mai ales de scurgerea zilelor și de bunăstarea copiilor lor. Îl întrebaseră despre viața la Paranor, dar oboseau repede și nu stăruiau să audă amănuntele atunci când el le răspundea. Despre Vrăjitorul Comandant și Purtătorii lui de Cranii nu știau nimic. Despre armata trolilor auziseră doar zvonuri. Trăiau într-o colibă mică, la marginea Grădinii Vieții, în lungul Carolanului, grădăneau toată ziua în mica lor ogradă sau migăleau la îndeletnicirile dragi lor, tatăl pictând pe pânză, iar mama țesând. Vorbeau cu el în timp ce lucrau și-l chestionau cu rândul, absorbiți de cele ce făceau și ascultându-l doar cu vârful urechii. Plăpânzi, firavi, îmbătrânind parcă sub ochii lui, îi aminteau de fragilitatea propriei vieți, pe care o crezuse până de curând atât de ocrotită.

Fratele lui Tay și familia lui locuiau în Sarandanon, la multe mile mai departe spre sud-vest, iar Tay își întrebă părinții ce mai face acesta. Nu fuseseră niciodată prea apropiați și nu se văzuseră de peste opt ani, dar ascultă răbdător spusele părinților și se bucură să audă că fratele o duce bine ca fermier.

Cu sora lui, Kira, era cu totul altceva. Locuia în Arborlon, iar el se duse să o vadă încă din prima zi; o găsi încheștată într-o adevărată bătălie în încercarea de a-l îmbrăca pe mezin, cu fața tânără și proaspătă, toată debordând de

energie, cu zâmbetul ei cald și duios ca un tril de ciocârlie. Îl întâmpină râzând cu voioșie, se aruncă în brațele lui și-l strânse până Tay avu impresia că e pe punctul să explodeze. Îl duse în bucătărie și-l trată cu bere rece, îl puse să se așeze pe vechea ei lavită, îl descusu despre viața lui și i-o povesti pe a ei, și toate astea în același timp. Erau în aceeași măsură preocupați de părinții lor și își reamintiră povești din copilărie; se înnoptase fără măcar să bage de seamă când. Se întâlniră din nou a doua zi și se duseră, împreună cu bărbatul Kirei și cu copiii, într-o mică excursie pe malul râului Rill Song. Kira îl întreabă dacă se văzuse cu Jerle Shannara, apoi nu mai pomeni de el. Orele se scurseră cu repeziciune, iar Tay mai-mai să și uite orice altceva care l-ar fi adus acasă. Copiii se jucară cu el, în cele din urmă obosiră și se așezară pe malul râului, cu picioarele în apa rece, în timp ce el vorbea cu părinții lor despre schimbările care se petreceau în lume. Cumnatul lui era pielar și avea legături statornice cu negustori din alte seminții. Nu mai trimitea lucrători în Northland, acum că națiunile de pe acel meleag fuseseră subjugate și unificate. Umblau zvonuri, spunea el, despre niște creaturi sinistre, despre monștri înaripați și spectre întunecate, despre lighioane în stare să devoreze ființe omeneste și elfi deopotrivă. Tay ascultă, clătină din cap și le spuse că auzise și el asemenea zvonuri. Se strădui să nu o privească pe Kira în ochi în vreme ce vorbea. Nu voia ca ea să-i vadă expresia ochilor.

Se întâlni și cu prietenii vechi, unii din ei abia dacă atinseseră vârsta maturității când îi văzuse ultima oară. Câțiva îi fuseseră cândva apropiați. Dar o porniseră pe alte cărări ale vieții și se depărtaseră prea mult ca să mai poată avea acum ceva în comun. Se înstrăinaseră unii de alții, nu înfățișarea sau vocea li se schimbaseră, căci acestea îi erau tot bine cunoscute, îi schimbaseră hotărârile luate, care le modelaseră viețile. Nu mai avea nimic comun cu ei, în afară de amintirile trecutului. Era ceva trist, dar deloc surprinzător.

Timpul slăbea puterea legămintelor și șubrezea legăturile dintre oameni. Prietenii se limitau la povești de odinioară și la vagi promisiuni de viitor, dar niciuna îndeajuns de temeinică pentru a recupera ce se pierduse. Dar așa face viața întotdeauna – te poartă pe cărări diferite până când, într-o bună zi, te trezești cu totul singur.

Chiar și Arborlonul i se părea straniu, dar nu în felul în care se așteptase. Privit din afară, părea la fel; un sat devenit oraș, animat de agitație și speranță, răspântie de drumuri pentru întreg Westlandul. Douăzeci de ani de permanentă dezvoltare făcuseră din el cel mai mare și mai important oraș din jumătatea nordică a lumii cunoscute. Sfârșitul Primului Război al Semînțiilor schimbase definitiv rolul națiunii elfilor în soarta celor patru tărâmurii și, odată cu declinul Southlandului ca autoritate de prim rang, Arborlonul și elfii deveniseră din ce în ce mai importanți. Dar, deși orașul și periferiile lui îi erau cunoscute lui Tay și după îndelungata lui absență și rarele vizite, nu putea scăpa de senzația că nu se mai simte acasă. Acest loc nu mai era căminul lui; nu mai era de aproape cincisprezece ani și era prea târziu să schimbe ceva. Chiar dacă Paranorul era distrus și druizii morți, nu era sigur că ar putea reveni aici. Arborlonul făcea parte din trecutul lui și simțea într-un anume fel că depășise această fază a vieții. Era un străin aici, oricât se străduia să se convingă că nu e așa, și se simțea nelalocul lui încercând să se reintegreze.

Ce iute îți scapă toate printre degete când nu ești atent, cugetă el nu o dată în aceste prime câteva zile după întoarcere. Ce repede se schimbă viața!

În cea de-a patra zi, Jerle Shannara veni la el acasă în orele târzii ale după-amiezii, împreună cu Preia Starle. Tay încă nu o văzuse pe Preia de când venise, deși se întrebase adesea ce mai face. Era de departe cea mai surprinzătoare femeie pe care o cunoscuse vreodată și, dacă n-ar fi fost de

când lumea îndrăgostită de Jerle, ci ar fi fost îndrăgostită de Tay, el și-ar fi putut schimba viața pentru ea. Era frumoasă, cu trăsături delicate, perfecte, cu păr de culoarea scorțișoarei și ochi de aceeași culoare, cu piele aurie strălucind ca suprafața apei când cade pe ea lumina soarelui abia mijit la răsărit și cu un trup ce se mișca și se unduia cu grația pisicii. Așa era Preia la prima vedere, dar ce se vedea la suprafață era nimic față de ce era ea în fond. Preia era o adevărată luptătoare, la fel de iscusită ca Jerle, se antrenează ca cercetaș, era mai pricepută în această artă decât oricare altul cunoscut de Tay vreodată, era puternică și constantă și neabătută ca răsăritul de soare. Putea lua urma dihorului în mlaștină. Îți expunea cu exactitate mărimea și numărul caprelor unei întregi cirezi trecute printre stânci. Putea supraviețui în pustietăți săptămâni de-a rândul cu nimic altceva decât ce găsea. O îngrețoșa gândul de a trăi asemenea celor mai multe dintre femeile elfe, renunțase la bucuria unui cămin, la tovărășia unui bărbat și la copii. Preia era departe de așa ceva. Era destul de fericită cu viața pe care o ducea, așa îi spusese lui Tay cândva. Iar restul va veni atunci când Jerle avea să fie pregătit. Până atunci, ea era dispusă să aștepte.

În ce-l privește, Jerle era împăcat cu această situație. Era cam nelămurit, socotea Tay în sinea lui, în legătură cu simțămintele care-l încercau față de ea. O îndrăgea în felul lui, dar Kira era cea pentru care nutrise prima și cea mai puternică iubire și nu o putea da uitării nici după atâția ani. Preia înțelegea cu siguranță asta – era prea deșteaptă să-i scape așa ceva – dar nu spunea nimic. Tay se aștepta ca relația dintre ei să se fi schimbat de la ultima lui vizită, dar, pare-se, nu se schimbaseră nimic. În discuțiile lui cu Jerle nu pomenise o vorbuliță despre ea. Preia încă stătea de veghe în afara porților acelei fortărețe a libertății și independenței pe care Jerle Shannara și-o înălțase împrejur și aștepta răbdătoare să i se îngăduie intrarea.

Preia se apropie de Tay cu un zâmbet, iar el își înalță privirea de pe hărțile Westlandului, pe care le studia la o măsuță, în grădina părinților. Se ridică în picioare s-o întâmpine, gâtul îi înțepeni la vederea ei și se aplecă să primească îmbrățișarea și sărutul ei de bun venit.

– Arăți bine, Tay, declară ea în chip de salut, apoi se dădu un pas înapoi ca să-l privească mai bine, cu mâinile apăsându-i delicat brațul.

– Mai bine acum, când te văd pe tine, răspunse el, surprins de propria îndrăzneală.

Preia și Jerle îl luară cu ei și purceseră cu toții spre Carolan, unde puteau vorbi în voie. Se așezară la marginea Grădinii Vieții, privind spre înălțimi, spre vârfurile copacilor de dincolo de Rill Song. Jerle alese o băncuță rotundă care le îngăduia să se privească unul pe celălalt, fără a fi tulburați de trecători. Nu spusese nimic de când venise după Tay, avea o căutătură distantă și îngrijorată, și abia acum îl privi pentru prima dată drept în față.

– Bremen a avut dreptate, zise el. Paranorul a căzut. Toți druzii din cetate au murit. Dacă au scăpat cumva alții în afara celor care au plecat cu tine înseamnă că se ascund pe undeva.

Tay îl privi cu ochii mari, iar povara vestei i se cobori încet pe umeri, apoi o privi pe Preia. Pe chipul ei nu se citea surpriza. Știa deja.

– Pe Preia ai trimis-o în cercetare la Paranor, nu-i așa? întrebă el repede, duminindu-se brusc de ce se află și ea de față.

– Ai cunoscut vreodată cercetaș mai bun? întrebă Jerle cu simplitate.

Și avea dreptate. Tay îl rugase să trimită pe cineva de încredere și în nimeni nu se putea avea mai multă încredere decât în Preia. Dar fusese o misiune plină de primejdii, de riscuri, iar el, Tay, ar fi ales pe altcineva pentru o asemenea cercetare. Or, tocmai în asta stătea diferența dintre

sentimentele pe care le încercau cei doi față de Preia, realiză el brusc. Dar asta nu făcea sentimentele lui mai nobile.

– Spune-i ce-ai văzut, o îndemnă Jerle cu voce calmă. Preia îl privi pe Tay cu ochii ei ca bronzul, blânzi și liniștitori.

– Am traversat Streleheimul fără opreliști. Am văzut ceva trolî, dar nici urmă de mogâldanii sau de Purtătorul de Cranii pe care i-ai întâlnit tu. Am pătruns în munții Dragon's Teeth în zorii celei de-a doua zile și m-am dus direct la cetate. Porțile erau deschise și nu era nici urmă de viață înăuntru. Am intrat fără a întâlni vreo piedică. Toți membrii Gărzii erau masacrați, unii uciși de arme, alții de colți și gheare, de parcă fiare sălbatice i-ar fi atacat. Druizii zăceau cu toții înăuntru, morți. Unii fuseseră uciși în luptă. Alții au fost târați din Sala Sfatului în beciurile de sub cetate și îngropați acolo de vii. Le-am deslușit urmele și le-am aflat locul de veci.

Se opri, văzând oroarea și amarul care se oglindeau în privirile lui Tay pe măsură ce-și amintea de fiecare dintre cei pe care-i lăsase în urmă în cetate. O mână mică se încleștă peste a lui.

– Se vedeau și semnele unei bătălii purtate pe scările care urcau direct de la porțile principale. Aceasta a avut loc mai târziu, la câteva zile după cealaltă. Au fost ucise mai multe creaturi pe care nu le-am putut recunoaște. A fost folosită magia. Toată casa scărilor era înnegrită de fum, ca și când o flacără puternică ar fi ars-o pe de-a-ntregul, lăsând în urmă doar cenușa celor morți.

– Bremen? întrebă Tay.

Ea clătină din cap.

– Nu știu. Poate. Mâna ei își întări strânsoarea pe a lui: Tay, îmi pare rău.

El dădu din cap.

– Știam asta de câteva zile, mă pregăteam s-o accept, dar tot mi-e greu să te aud rostind aceste cuvinte. Morți cu

toții. Oameni cu care am muncit și lângă care am trăit atâția ani. Poate chiar și Bremen. Mă face să simt în suflet un gol nesfârșit.

– Ei bine, asta-i situația, nu se mai poate face nimic acum.

Jerle era gata să meargă mai departe. Se ridică.

– Trebuie să vorbim imediat cu Consiliul. Mă voi duce la Ballindartoch și voi stabili o întrevedere. S-ar putea să cam bodogăne din pricina grabei pe care i-o voi cere, dar găsesc eu o cale să-l fac să asculte. Între timp, Preia îți va putea spune orice altceva vei dori să mai știi. Fii tare, Tay! Noi vom câștiga în cele din urmă.

Plecă fără a privi în urmă, aflându-și, ca întotdeauna, îmbărbătarea în acțiune. Tay îl urmări un timp cu privirea, apoi se întoarse către Preia.

– Tu ce mai faci?

– Bine. Îl privi întrebător: Ai rămas surprins aflând că eu am fost cea care s-a dus la Paranor?

– Da. A fost o reacție nepotrivită din partea mea.

– Dar nostimă. Zâmbi: Mă bucur că ești acasă, Tay. Mi-a fost dor de tine. Mi-a făcut întotdeauna plăcere să stăm de vorbă.

El își dezmoști picioarele lungi și privi dincolo de Carolan, unde se zărea o trupă a Gărzii de Noapte apropiindu-se de Grădină.

– Mă tem că în momentul de față nu sunt din cale-afară de interesant. Nu prea mai știu ce să spun. M-am întors abia de patru zile și deja mă bate gândul să plec. Mă simt dezrădăcinat.

– Ei da, ai fost plecat multă vreme. Pesemne totul ți se pare acum straniu.

– Nu cred că mai aparțin acestui loc, Preia. Poate că nu mai pot aparține niciunui loc acum că Paranorul nu mai există.

Ea râse domol.

– Cunosesc sentimentul. Numai Jerle n-are niciodată asemenea îndoieli, pentru că nu-și permite așa ceva. El aparține oricărui loc dorește; se străduiește să i se integreze. Eu nu pot.

Păstrară amândoi o clipă de tăcere. Tay căuta să nu privească în direcția ei.

– Vei pleca spre soare-apune peste câteva zile, după ce regele își va da consimțământul să pornești în căutarea Nestematei, zise ea în cele din urmă. Poate atunci te vei simți mai puțin stingher.

El zâmbi.

– Jerle ți-a spus.

– Jerle îmi spune tot. Sunt tovarășa lui de viață, chiar dacă el n-o recunoaște.

– E un neghiob dacă n-o face.

Ea dădu din cap, cu gândul aiurea.

– Vin cu voi.

Acum el o privi în ochi.

– Nu.

Ea zâmbi, amuzată de fâstâceala lui.

– Nu poți să-mi interzici, Tay. Nimeni nu poate. Nu permit eu una ca asta.

– Preia...

– E prea primejdios, e o călătorie prea grea, e prea într-un fel, prea în alt fel.

Ea oftă, dar nu părea un oftat înciudat.

– Le-am auzit pe toate, Tay – deși niciodată de la cineva care ține la mine atât de mult ca tine. Îl fixă cu privirea: Dar voi veni cu voi.

El clătină din cap cu admirație și zâmbi fără voie.

– Bineînțeles. Iar Jerle nu va avea nicio obiecție, nu-i așa?

Zâmbetul ei era fermecător, iar fața îi strălucea de plăcere neprefăcută.

- Nu. El nu știe încă, mă-nțelegi, dar când va afla, va înălța din umeri, cum face întotdeauna, și-mi va spune că sunt bine-venită. Se opri o clipă: El mă acceptă așa cum sunt mai bine decât o faci tu. Mă tratează ca pe un egal. Înțelegi?

Tay se foi o clipă pe bancă, întrebându-se dacă într-adevăr înțelege.

- Cred că e foarte norocos să te aibă alături, zise el. Își dresе vocea: Mai povestește-mi ce-ai văzut la Paranor, orice crezi tu că ar putea prezenta interes, orice socotești tu că ar trebui să știu.

Ea își strânse picioarele sub ea pe bancă, într-un gest prin care parcă ar fi vrut să se disocieze de cuvintele pe care avea să le rostească, și îi povesti tot.

După ce Preia plecă, el rămase pe bancă o vreme și se strădui să-și readucă în minte chipurile druizilor pe care n-avea să le mai vadă vreodată. Ciudat lucru, amintirile legate de unii dintre ei începuseră deja să pălească. Așa se întâmplă întotdeauna, bănuia el, chiar și cu cei care contau cel mai mult pentru tine.

Se apropia de-acum amurgul, iar el se ridică și o porni de-a lungul Carolanului, privind apusul de soare și cerul care se colora în argintiu și auriu pe măsură ce lumina soarelui scăpăta. Așteptă până când torțele prinseră a lumina străzile din spatele lui, apoi se întoarse și o luă înapoi spre casa părintească. Se simțea înstrăinat, desprins de toate. Distrugerea Paranorului și moartea druizilor îi tăiaseră parcă ancora și-l lăsaseră plutind în derivă. Nu-i mai rămânea acum decât să ducă la bun sfârșit misiunea pe care i-o încredințase Bremen, aceea de a căuta Nestemata Neagră - și era hotărât să facă asta. Apoi avea să-și ia viața de la capăt. Se întreba dacă era în stare să facă așa ceva. Sau unde ar putea-o lua de la capăt.

Aproape ajunsese acasă, când un mesager al regelui se desprinse din umbră și îl anunță că trebuie să se prezinte

de îndată la palat. Urgența convocării era cât se poate de evidentă, așa că Tay nu protestă. Părăsi cărarea care ducea spre casă și-l urmă pe mesager înapoi spre Carolan și spre palatul care-l adăpostea pe rege și prea-numeroasa lui familie. Courtann Ballindarroch era al cincilea pe linia lui și familia regală creștea în număr cu fiecare încoronare. Acum palatul îi adăpostea nu doar pe rege și regină, dar și pe cei cinci fii și fiice împreună cu soțiile și soții lor, pe cei peste o duzină de nepoți, precum și nenumărați unchi, mătuși și veri. Între ei se afla și Jerle Shannara, deși el își petrecea cea mai mare parte a timpului în baraca Gărzii Palatului, unde se simțea în mod clar mult mai în apele lui.

Palatul apără privirilor, snop de lumini strălucitoare pe fundalul întunecat al Grădinii Vieții. Dar pe când se apropiau de intrarea principală, mesagerul îl conduse mai spre stânga, pe o cărare care ducea la reședința de vară, aflată la celălalt capăt al domeniului. Tay scrută cu privirea întunericul din jur în căutarea Gărzii Palatului, care făcea de veghe. Îi simțea și, dacă ar fi vrut, putea descoperi cu ajutorul magiei câți străjeri sunt, dar, de văzut, nu vedea nimic. În interiorul palatului, profilate pe ferestrele luminate, umbre umblău încoace și-ncolo, ca niște spectre fără chip. Mesagerul nu le acordă nici cea mai mică atenție și-l conduse mai departe de clădirea principală, către locul unde Ballindarroch decisese să-l primească. Tay era foarte mirat de graba acestui apel. Se petrecuse oare ceva neașteptat? Avusese oare loc și altă tragedie? Își dădu silința să nu facă prea multe speculații pe tema asta, ci să aștepte răspunsul.

Mesagerul îl conduse direct la poarta principală a reședinței de vară și-l pofti înăuntru. Intră singur, trecu prin hol spre sala de mese și-l găsi pe Jerle Shannara așteptând.

Prietenul lui înălță din umeri și-și ridică brațele a nedumerire.

– Nici eu nu știu mai multe decât tine. Am fost chemat, și iată-mă.

- I-ai spus regelui ceea ce știm?

- I-am spus că ai trebuință urgentă de o audiență la Înaltul Consiliu, că ai vești. Nimic mai mult.

Se priviră unul pe altul, pierduți în presupuneri. Apoi ușa din față se deschise și Courtann Ballindarroch își făcu apariția. Tay se întrebă pe unde ajunsese acolo – dacă venise din clădirea principală sau dacă ascultase la fereastră, din grădină. Courtann era impredictibil. Ca înfățișare, era un bărbat de talie mijlocie, cu un chip blajin, între două vârste, ușor adus de spate, cu părul ușor încăruntat la temple și pe marginea bărbii, cu un snop de riduri adânci care începeau să se contureze pe față și pe gât. Courtann avea o înfățișare prin nimic ieșită din comun. Nu avea vocea oratorului sau atracția liderului și era întotdeauna gata să recunoască deschis că e nelămurit atunci când nu înțelegea ceva. Devenise rege așa cum se obișnuiește, ca întâiul născut al regelui dinainte, și nici nu-și dorea puterea, dar nici nu o evita. Ca suveran al elfilor, avea reputația că nu se avântă în acțiuni neașteptate și că nu are purtări scandaloase, dar și că nu e amator de schimbări dramatice sau precipitate, încât era acceptat de poporul său cam ca un unchi favorit.

- Bun venit acasă, Tay, îl salută el.

Zâmbea, era relaxat și nu părea cătuși de puțin îngrijorat când veni spre tânărul druid și-i strânse mâna.

- M-am gândit că poate ar fi mai bine să discutăm în particular despre veștile pe care le aduci, înainte de a le prezenta Înaltului Consiliu. Își trecu mâna prin părul des: Prefer să mențin cât mai mic numărul surprizelor din viața mea. Și, în cazul în care ai avea nevoie de un aliat, s-ar putea ca eu să fiu acela. Nu, nu te uita la prietenul tău de suflet – nu mi-a șoptit o vorbă. Și chiar dacă mi-ar fi spus ceva, nu-l credeam. E prea neserios. Jerle se află aici numai pentru că știu că voi n-ați avut niciodată secrete unul față de altul, așa că nu prea are rost să vă pun să începeți asta acum.

Le făcu semn să-l urmeze.

– Hai să stăm aici, pe jilțurile astea cu perne. Spatele mă cam supără în ultima vreme. Așa se întâmplă când se ațin tot timpul nepoții prin preajmă. Și să nu ne formalizăm din cale-afară. Ne putem spune pe numele mic. Ne cunoaștem de prea multă vreme ca să ne purtăm altfel.

Ce-i drept, așa era, gândi Tay și se așează în fața regelui, alături de Jerle. Courtann Ballindarroch era mai vârstnic decât el cu peste douăzeci de ani, dar ei doi fuseseră o viață întreagă prieteni. Jerle trăise dintotdeauna la palat, iar Tay își petrecuse mare parte din viață acolo și-l întâlnise foarte des pe Courtann. Când erau copii, Courtann îi lua cu el la pescuit și la vânătoare. Evenimentele deosebite și sărbătorile fuseseră adesea prilej de reuniuni la care participaseră și ei. Tay fusese de față la încoronarea lui Courtann cu vreo treizeci de ani în urmă. Fiecare din ei știa la ce se putea aștepta din partea celorlalți doi.

– Mă tem că am cam intrat la bănuiele de la bun început când am auzit că te-ai întors doar pentru o vizită, îl înștiință regele cu un oftat. Ai fost de când te știu prea activ ca s-o pornești așa, la o plimbare de plăcere. Sper că nu te-ai supărat. Se lăsă pe spetează: Ei, ce vești ai pentru noi? Haide, să auzim totul.

– Sunt foarte multe de spus, răspunse Tay și se aplecă ușor înainte pentru a-l privi în ochi: Bremen m-a trimis. A sosit la Paranor cu aproape două săptămâni în urmă și a încercat să prevină Sfatul Druizilor că se află în primejdie. Fusese în Northland și i se adevărase existența Vrajitorului Comandant. Aflase că acesta nu e altul decât druidul rebel Brona, care după sute de ani este încă viu, ținut în viață de magia care-l pervertise. Brona este cel ce a găsit o cale de a-i unifica pe trol și de a-i subjuga, spre a sluji în armata lui. Înainte de a veni la Paranor, Bremen a luat urma acelei oștiri care înainta spre miazăzi, către Eastland.

Se opri pentru a-și alege cuvintele cu grijă:

– Sfatul Druizilor nu a dorit să asculte nimic. Athabasca l-a dat afară pe Bremen și câțiva dintre noi am plecat împreună cu el. Lui Caerid Lock i s-a propus și lui să vină, dar a refuzat. A rămas în urmă, să-l apere pe Athabasca și pe ceilalți de primejdia în care nu credeau.

– Brav bărbat, declară regele. Foarte destoinic.

– Conduși de Bremen, ne-am dus în valea Shale. Acolo, la Hadeshorn, Bremen a vorbit cu spiritele celor morți. L-am urmărit tot timpul cu privirea. Iar spiritele i-au revelat mai multe lucruri. Unul dintre ele a fost că Paranorul și druizii sunt sortiți pieirii. Un altul a fost că Vrăjitorul Comandant va invada cele patru țărâmurii și că pentru a-l nimici trebuie făurit un talisman. Un al treilea era despre locul în care se găsește o Nestemată Neagră înzestrată cu magie, pe care Vrăjitorul Comandant o caută, dar pe care noi trebuie să o găsim înaintea lui. După ce spiritele celor morți au dispărut, Bremen l-a trimis pe druidul Risca să-i prevină pe gnomi de primejdia care-i pândește. Pe mine m-a trimis să te înștiințez. Mi s-a cerut să te conving să-ți duci armatele spre răsărit, peste ținutul de la hotare, pentru a-ți uni forțele cu gnomii. Numai prin unirea armatelor noastre separate putem învinge oștile Vrăjitorului Comandant. În plus, m-a însărcinat să-ți cer ajutorul pentru a porni o expediție în căutarea Nestematei Negre.

Lui Ballindarroch îi pierise zâmbetul.

– Îmi spui toate astea verde-n față, declară regele, fără a se obosi să-și ascundă surprinderea: Mă așteptam să abordezi mai subtil problema solicitării unui ajutor din partea mea.

Tay clătină din cap.

– Așa aveam de gând. Și așa aș fi făcut dacă în clipa asta ne aflam înaintea Înaltului Consiliu. Dar nu suntem în Sala de Consiliu. Suntem aici și vorbim doar noi între noi. Suntem de față numai noi trei și, așa cum chiar tu ai spus, ne cunoaștem destul de bine ca să nu ne prefacem.

– Există un motiv încă mai temeinic, interveni Jerle rapid: Povestește totul, Tay.

Tay își adună mâinile în poală, dar nu coborî privirea:

– Am amânat până acum să vorbesc cu tine pentru că am vrut să am confirmarea bănuielilor lui Bremen privind Paranorul și druzii. L-am rugat pe Jerle să trimită pe cineva acolo să vadă ce s-a petrecut; să se convingă de adevăr. El mi-a îndeplinit rugămintea. A trimis-o pe Preia Starle. Ea s-a întors astăzi după-amiază și a vorbit cu mine. Paranorul a căzut într-adevăr. Toți druzii și toți cei care îi apărau au pierit. Caerid Lock e mort. Athabasca e mort. N-a mai rămas nimeni-nimeni, Courtann, îndeajuns de puternic pentru a-l înfrunta pe Brona.

Courtann Ballindarroch se holbă la el fără un cuvânt, apoi se ridică, merse până la fereastră, privi departe în noapte, veni îndărăt și se așează la loc.

– Aceste vești sunt supărătoare, zise el cu voce scăzută. Când mi-ai spus despre viziunea lui Bremen, am crezut că se va dovedi o păcăleală, un șiretlic, orice, dar nu adevărul. Toți druzii morți, spui tu? Atât de mulți dintre ei din seminția noastră? Dar ei sunt acolo dintotdeauna, de când există analele istoriei. Iar acum s-au prăpădit? Toți? Parcă nu-mi vine a crede așa ceva.

– Sunt, într-adevăr, morți, declară Jerle, nevoind să-l lase pe rege să dezbată mai pe larg chestiunea: Acum trebuie să ne mișcăm rapid pentru ca același lucru să nu ni se întâmple și nouă.

Regele elfilor își frecă barba, dus pe gânduri:

– Dar nu prea curând, Jerle. Stai să ne gândim o clipă. Dacă fac cum a cerut Bremen și-mi mășăluiesc armatele spre răsărit, Arborlonul și Westlandul rămân vulnerabile. Ar fi o strategie nesăbuită. Cunosco istoria Primului Război al Semințiilor îndeajuns de bine ca să-i evit erorile. Trebuie să acționăm cu precauție.

– Precauție înseamnă și întârziere, și nu avem timp pentru așa ceva, se răsti Jerle.

Regele îl fixă cu o privire de gheață:

– Nu mă zori, vere.

Tay nu putea risca o confruntare între cei doi în acest moment.

– Tu ce propui, Courtann? interveni el imediat.

Regele îi aruncă o privire. Se ridică și porni din nou spre fereastră, cu spatele spre ei. Jerle privi spre Tay, dar Tay nu-i întoarse privirea. Discuția era acum între el și rege. Așteptă până când Courtann se întoarse și se așeză.

– Sunt convins că tot ceea ce mi-ai spus e adevărat, Tay, așa că te rog să nu consideri că răspunsul meu ți-ar contrazice spusele. Am multă încredere în cuvântul lui Bremen. Dacă el spune că Vrăjitorul Comandant trăiește și că este druidul rebel Brona, atunci sigur așa este. Dacă el spune că puterile magice ale pământului sunt silite să intre în slujba forțelor răului, atunci acesta este adevărul. Dar eu am studiat temeinic istoria și știu că Brona n-a fost niciodată prost și nu trebuie să credem că va face exact ce ne așteptăm noi să facă. El știe negreșit că Bremen, dacă e încă în viață, va încerca să-l oprească. Are ochi și urechi peste tot. S-ar putea să știe ce avem noi de gând să facem chiar înainte ca noi s-o facem. Trebuie să cumpănim serios înainte de a acționa.

Se lăsă un moment de tăcere în care interlocutorii cugetară la vorbele lui.

– Atunci, ce-ai de gând să faci? întrebă Tay în cele din urmă.

Courtann îi dăruî zâmbetul său părintesc:

– Mă voi duce împreună cu tine în fața Înalțului Consiliu și îți voi acorda, firește, sprijinul meu. Consiliul va trebui să fie convins de necesitatea de a acționa în baza veștilor pe care le aduci. S-ar putea să nu fie prea greu. Nimicirea Paranorului și a druizilor va fi îndeajuns ca să-i convingă, eu

așa cred. Bănuiesc că cererea ta de a porni în căutarea Nestematei Negre va fi aprobată pe loc. Nu văd niciun motiv pentru a întârzia o acțiune în acest sens. Firește, umbra ta, vărul meu, va insista să plece cu tine și, după cum poți bănuî, aş prefera ca el să fie cel care va face asta.

Se ridică, iar ei se ridicară la rândul lor.

– În ceea ce privește cealaltă solicitare, aceea de a trimite armatele noastre în ajutorul gnomilor, trebuie să examinez chestiunea. Voi trimite cercetași să vedem ce se poate afla în legătură cu prezența Vrăjitorului Comandant în cele patru țărâmuri. După ce se vor întoarce și vor prezenta situația și după ce voi chibzui temeinic la toate aspectele și după ce Înaltul Consiliu își va face timp de dezbatere, se va lua o decizie.

Se opri și așteptă răspunsul lui Tay.

– Îți sunt recunoscător, regele meu, răspunse Tay imediat.

Sincer vorbind, era mai mult chiar decât se așteptase.

– Atunci, dovedește-o și fă o prezentare convingătoare în Consiliu.

Regele puse o mână pe umărul lui Tay:

– Ne așteaptă chiar acum în Sala de Consiliu. Vor să fie convinși că au renunțat la timpul pe care urmau să-l petreacă împreună cu familiile lor în această seară pentru o cauză importantă. Aruncă o privire în direcția lui Jerle: Vere, poți să vii cu noi dacă crezi că poți să-ți ții limba-n frâu. Vocea ta este respectată în chestiuni de acest fel și s-ar putea să avem nevoie de opinia ta. De acord?

Jerle dădu din cap, în semn că era într-un gând cu regele. Ieșiră din reședința de vară și se îndreptară, în întunericul nopții, spre Sala de Consiliu. Membri ai Gărzii Palatului își făcură fără veste apariția în fața și în spatele lor, ca niște umbre întunecate profilate pe fundalul luminii îndepărtate a torțelor din palat. Regele nu păru a-i observa, îngâna încetișor un cântecel, cu privirea vag fascinată

îndreptată spre stele. Tay era surprins, dar și mulțumit că regele acționase atât de prompt. Respiră adânc aerul nopții și simți parfum de iasomie și liliac, apoi se concentra asupra celor ce le avea de făcut în continuare. Își făcea deja planul călătoriei spre apus, gândindu-se la ce vor lua cu ei, ce rute vor alege, cum urmau să procedeze. Câți e bine să-i însoțească? O duzină va fi de-ajuns. Cât să fie în siguranță, dar nu prea mulți, ca să nu atragă atenția. Îl simțea pe Jerle lângă el, o prezență masivă, impasibilă, pierdut în propriile reflecții. Îi făcea plăcere să-l știe alături, prieten statornic și de nădejde. Îi amintea de timpurile de odinioară, pe când erau copii. Existase întotdeauna o aventură de trăit, o nouă cauză de îmbrățișat, o nouă problemă de rezolvat. Îi lipsise acest lucru. Se bucura să simtă din nou toate astea. Pentru prima dată de când revenise, se simțea acasă.

Vorbi în seara aceea în fața Înaltului Consiliu cu o putere de convingere și o patimă peste propriile așteptări. Obținut tot ceea ce-i ceruse Bremen. De fapt, Bremen însuși, măcar că nu era de față, fu cel care convinsese. Bătrânul era prețuit și respectat în Arborlon și-și câștigase mulți prieteni în timpul petrecut acolo, pe când lucrase pentru recuperarea istoriei și magiei elfilor. Dacă el era cel care apela la ajutorul elfilor, mai cu seamă ținând cont de nimicirea Paranorului și a druizilor, Consiliul avea să i-l acorde cu siguranță. Fu obținut consimțământul privind expediția în căutarea Nestematei Negre. Urma să fie alcătuit un pâlci sub comanda lui Tay Trefenwyd și a lui Jerle Shannara. Membrii Consiliului făgăduiră să delibereze neîntârziat în legătură cu ajutorul ce urma a fi trimis gnomilor. Susținerea fu puternică și entuziastă; mai viguroasă chiar decât anticipase însuși Courtann Ballindarroch. Regele, văzând efectul produs de cuvintele lui Tay asupra Consiliului, adăugă încurajarea lui personală, având grijă să menționeze că mai erau probleme de rezolvat înainte de a se putea trimite ajutor gnomilor.

Trecuse de miezul nopții când Înaltul Consiliu își încheie lucrările. Tay mai întârzie o clipă dincolo de ușile Sălii de Consiliu, strângându-și mâinile cu Jerle Shannara, în semn de felicitări mute. Regele trecu pe lângă ei, le adresă un zâmbet fugar și dispăru. Deasupra lor cerul era împânzit de stele, în jur aerul era înmiresmat și blând. Succesul îi îmbătase. Totul mersese pe voia lui Tay și el își dori dintr-odată să-i poată trimite vorbă lui Bremen. Jerle vorbea fără-nctare, îmbujorat și surescitat, în așteptarea călătoriei spre soare-apune, spre o nouă aventură, o evadare din rutina plicticoasă a traiului la palatul din Arborlon.

În clipa aceea de elan înaripat, li se părea amândurora că totul era pe calea cea bună și că nimic nu putea da greș.

X

După ce toți ceilalți plecară și rămaseră doar ei doi, Tay și Jerle o porniră împreună de la Sala de Consiliu către palat. Nu se grăbeau, copleșiți încă de euforia succesului avut în fața Înaltului Consiliu, deloc doritori să meargă la culcare atât de devreme. Noaptea era liniștită, orașul în jurul lor pașnic, și lumea întreagă părea un loc hărăzit doar viselor și tihnei. Torțe sclipeau la uși și la răscruci, luciri vii pe fundalul umbrelor, tot mai adânci pe măsură ce luna cobora spre miazăzi, dincolo de linia orizontului. Clădirile se iveau din neguri ca niște uriașe fiare sălbatice încolăcite și adormite. Copacii creșteau până la marginea drumului și înconjurau căminele elfilor ca niște paznici adunați umăr la umăr, neclintiiți în întuneric. Iar acestea toate îi dădeau lui Tay, care privea în jur spre spațiile descoperite și spre umbre, un ciudat sentiment de pace, ca și când se simțea vegheat și apărat. Jerle vorbea mai departe, trecând rapid de la un subiect la altul, făcea planul evenimentelor pe

care le anticipa, gesticula și râdea zgomotos. Tay îl lăasă să turuie, cu sufletul într-o stare de veghe liniștită, îndeajuns de relaxat cât să-l poată asculta, dar cu gândurile rătăcind în voie la cursul vieții lui până în ziua de azi și la felul în care ar putea redobândi tot ce lăsase cândva în urmă.

– Vom avea nevoie de cai ca să traversăm Sarandanonul, gândea Jerle cu voce tare. Dar am putea ajunge mai repede prin pădure până jos, în vale, și mai târziu, când vom străbate munții Breakline, dacă mergem pe jos. O să facem bagaje diferite, în funcție de bucata de drum pe care o vom avea de străbătut, ca să ducem cu noi numai proviziile trebuitoare.

Tay dădea din cap, fără a răspunde. Nici nu era nevoie.

– Vom fi cel puțin o duzină de oameni, dar poate două duzini ar fi mai bine. Dacă va fi să luptăm, n-ar fi bine să fim mai puțini la număr. Prietenul lui râse: Nici nu știu de ce-mi fac griji. Nu prea văd cine-ar îndrăzni să se ia de noi doi!

Tay înălță din umeri, cu privirea înainte, către locul în care începeau să se vadă printre copaci luminile palatului.

– Trag nădejde că nici n-o să aflăm.

– Ei da, vom fi cu băgare de seamă, poți fi sigur de asta. Vom pleca în liniște, ne vom ține la adăpostul pădurii și vom ocoli cu fereală locurile primejdioase. Dar...

Se opri și-l făcu pe Tay să se întoarcă spre el:

– Să nu-ți faci iluzii – Vrăjitorul Comandant și creaturile lui ne vor vâna. Chiar dacă Bremen n-a scăpat cu viață din cetatea druizilor, dușmanii știu că vreo câțiva din grupul lui mai trăiesc. E foarte posibil să bănuiască și că Bremen a pătruns pe domeniul lui, în Northland. Și știe cu siguranță că vom porni în căutarea Nestematei Negre.

Tay cugetă un moment:

– Trebuie să te aștepti la ce e mai rău. În acest fel nu poți fi surprins. Just?

Jerle Shannara dădu din cap, devenit dintr-odată solemn:

– Just.

Își continuară drumul pe cărare.

– Nu mi-e somn, se plânse bărbatul cel solid. Se opri din nou: Unde putem bea o cană de bere? Numai o cană, să sărbătorim.

Tay înălță din umeri:

– La palat?

– Nu la palat! Urăsc palatul! Atâția părinți și copii care mișună în tot locul, o mulțime de familii îngrămădite toate la un loc. Nu, nu acolo. La tine acasă?

– Părinții mei dorm deja. Și-apoi, mă simt la fel de străin acolo pe cât te simți tu la palat. Ce-ai zice de baraca Gărzii Palatului?

Fața lui Jerle se lumineă.

– S-a făcut! O cană sau două, apoi la culcare. Avem multe de discutat, Tay.

Își continuară drumul, privind din mers luminile palatului. Catul de jos era cufundat în liniște, terenul dimprejur întunecat. Nu se simțea niciun semn de viață. Într-una din încăperile de la etaj se vedea o lumină după perdea, pesemne o lumânare aprinsă în camera unui copil, ca o promisiune a zilei de mâine.

De undeva din depărtare, o pasăre de noapte sfâșie tăcerea cu țipete ascuțite care-și trimiseră ecoul, înainte de a dispărea la loc în noapte.

Jerle încetini pasul, apoi se opri în loc și-l înfrână și pe Tay. Ținti cu ochi măriți palatul.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă Tay după un moment de liniște.

– Nu văd niciun străjer.

Tay privi, la rândul lui:

– Unde să-i vezi? Părerea mea e că nici n-ar trebui văzuți.

Jerle clătină din cap:

– Tu nu. Dar eu ar trebui să-i văd.

Tay privi și el cu atenție, dar nu zări nimic pe fundalul întunecat al clădirilor sau pe terenul împădurit. Nimic care să aducă măcar vag a prezență umană. Căută semne de viață și nu găsi nimic. Vânătorii elfi erau instruiți să se confunde cu mediul. Garda Palatului era încă mai pricepută în arta asta. Dar și el ar fi trebuit să-i poată detecta la fel de bine ca Jerle.

Atunci își folosi magia, un firicel subțire care străbătu întreg palatul de la un capăt la altul, în stare să perceapă orice semn de viață. Și percepse deodată mișcare iute, furișată, nefirească.

– Ceva e în neregulă, zise el imediat.

Jerle Shannara se năpusti fără un cuvânt drept spre intrarea în palat, iuțind pasul pe măsură ce se apropia. Tay o porni împreună cu el, cu groaza crescându-i în suflet. Se chinui să-i dea un nume, să-i afle sursa, dar aceasta îi scăpa printre degete, alunecoasă și sfidătoare. Tay cercetă umbrele dimprejur și-și dădu seama că totul devenise dintr-odată întunecat și încărcat de mister. Măinile lui pipăiră aerul, iar magia druidă porni din vârful degetelor lui într-o vastă rețea. Simți cum aceasta prinde în ea ceva care se suci, se zvârcoli, apoi fugi.

– Mogăldani! exclamă el.

Jerle o rupse la fugă, duse mâna la șold și smulse de acolo sabia scurtă, iar lama ei luci slab în întuneric pe când se iveau din teacă. Jerle Shannara nu umbla niciodată neînarmat. Tay o porni și el mai repede pentru a ține pasul cu Jerle. Niciunul nu scoase o vorbă, alergau doar umăr la umăr către porțile principale, aruncând priviri încordate în stânga și-n dreapta, pregătiți pentru orice.

Porțile erau larg deschise. Nu răzbătea nicio lumină dinăuntru. De pe drum fusese imposibil să-și dea seama

de asta. Jerle nu încetini. Se năpusti pe ușă ghemuit, cu sabia pregătită. Tay îl urmă.

Holul se întindea înaintea lor ca grota unei peșteri. În tot locul, cadavre zăcând grămadă ca niște saci cu haine vechi, îmbibate de sânge, nemișcate. Vânători elfi, uciși toți până la unul, dar și o mulțime de mogâldani. Podeaua era alunecoasă din pricina sângelui. Jerle îi făcu semn lui Tay să o apuce într-o parte, în vreme ce el pornea în cealaltă și amândoi făcură înconjurul ambelor laturi ale holului, către odăile principale. Acestea erau cufundate în tăcere și lipsite de viață. Cei doi prieteni reveniră în hol și o porniră rapid spre scările care duceau la catul de sus. Jerle nu scoase un cuvânt nici acum. Nu-l întrebă pe Tay dacă voia o armă. Nu încercă să-i spună ce are de făcut. Nici nu era nevoie. Tay era druid și știa.

Urcară scările ca niște fantome, cu urechile ciulite să prindă vreun sunet care să trădeze ceva. Nu se auzea nimic. Ajunseră la etaj și scrutară coridorul întunecat. Aici zăceau soldați ai Gărzii. Tay era uluit. Nu se auzise nici cel mai mic strigăt! Cum au putut acești bărbați, vânători elfi atât de bine instruiți, să moară fără să dea alarma?

Coridorul se bifurca și șerpuia în beznă către aripile palatului unde se aflau dormitoarele familiei regale. Jerle aruncă o privire în direcția lui Tay, cu o sclipire hotărâtă și dură în ochi, după care-i făcu semn s-o ia la dreapta, în vreme ce el apucă spre stânga. Tay privi în urma prietenului, ghemuit ca o pumă în întunericul straniu, apoi zori în direcția indicată.

Merse înainte, cu pumnii strânși, cu magia invocată adunată în palme ca o zvâcnire puternică, dornică de libertate. Teama se amesteca în inima lui cu oroarea. Îi parveneau deja sunete, voci slabe, hohote de plâns și țipete înăbușite, care se stingeau aproape la fel de repede precum se nășteau, iar el se năpusti orbește în direcția de unde se auzeau. Când dădu colțul spre aripa din spate, zări umbre

mișcându-se pe coridor înaintea lui. Lame de sabie sclipiră malefic și siluete strâmbe îl atacă. Gândurile îl părăsiră pe Tay și el reacționează pur și simplu. Mâna dreaptă se ridică și se descleștă, iar magia explodează drept în fața atacatorilor, îi ridică de la podea și-i izbește de pereți atât de amarnic, încât le auzi oasele pârâind. Trecu drept printre ei ca și când aceia nici n-ar fi fost acolo, goni pe lângă încăperi ale căror locatari zăceau morți – mame, tați și copii deopotrivă – spre încăperile cu ușile închise, unde mai exista încă speranță.

Un nou val de atacatori năvăli asupra lui, iar aceștia îl împinseră și-l doborâră la pământ. Arme se ridicau și se prăvăleau asupra lui cu înrâncenare, cu lamele lor ascuțite și aducătoare de moarte. Dar el era druid, sistemul lui de apărare era bine pus la punct. Lamele lunecară neputincioase peste el ca peste o armură, și mâinile i se încheștară pe trupurile sârmoase, pe care le azvârli cât colo. Era oricum un bărbat puternic, dar, cu adaosul dat de magie, mogâldanii nu aveau nicio șansă. Se ridică aproape instantaneu în picioare și trimise foc druid într-un arc mortal, care-i despică pur și simplu în două pe cei care încă se mai aflau în jurul lui. Se auziră noi țipete, și el goni mai departe, realizând îngrozit ce se petrece. Un atac, o lovitură mortală împotriva familiei regale a elfilor. Înțelese imediat că e vorba de aceeași gloată de vânători mogâldani pe care o întâlnise și o depășise în câmpie, dincolo de Streleheim, și că nu fusese vorba nici de cercetași, nici de jefuitori, ci de asasini, și că pe undeva prin apropiere trebuia să se afle și Purtătorul de Cranii care-i conducea.

Trecu din odaie în odaie, toate pline de membrii căsăpiți ai familiei Ballindarroch, mari și mici, uciși în somn sau de cum se treziseră. Odată trecuți de Garda Palatului, nimic nu-i mai putuse stăvili pe mogâldani în săvârșirea misiunii lor ucigașe. Tay spumega de furie. Se folosisese magie în toată istoria asta. Altfel asasinii n-ar fi putut intra fără să se dea alarma. Clocotea de mânie nestăpânită. Intră

într-o altă odaie și dădu peste niște mogâldani care tocmai ucideau un bărbat și o femeie ținuiți de peretele dormitorului. Tay proiectă magia drept în atacatori și-i arse de vii. Tipete răsunau acum, după ce intrase în acțiune, iar alarma pe care și-o dorise se porni, în sfârșit, dar nu din această aripă, ci din cealaltă, unde Jerle Shannara lupta la rândul lui pe viață și pe moarte.

Îi lăsă pe bărbat și pe femeie proptiți în continuare de perete și porni mai departe, fără a-i putea ajuta. Mai rămăseseră doar câteva încăperi. Una dintre ele, realiză el brusc cu disperare, era aceea în care dormea Courtann Ballindarroch.

Se îndreptă imediat într-acolo, dar fără speranța că ar mai putea ajunge la timp pentru a salva pe cineva. Trecu pe lângă o ușă închisă în stânga și pe lângă o alta, deschisă, în dreapta. În ușa deschisă se iviră doi mogâldani, cu armele însângerate ridicate, cu ochii galbeni sclipind și cu vădită surpriză ivită pe chipurile viclene. Tay făcu un simplu gest în direcția lor, și ei dispărură într-o explozie de foc, morți înainte de a se dumiri ce li se-ntâmplă. Tay simțea cum puterile îi slăbesc din cauza folosirii magiei vreme prea îndelungată. Nu mai fusese supus unor asemenea încercări și trebuia să fie cu băgare de seamă. Bremen îl prevenise în repetate rânduri că magia nu poate fi folosită la nesfârșit. Trebuia să păstreze ce mai avea pentru momentul în care îi va fi cu adevărat necesară.

Văzu acum că ușa către dormitorul regelui era și ea deschisă, crăpată puțin acolo unde fusese forțată.

Tay nu ezită. Se năpusti spre ușă, o trânti de perete și năvăli în odaie. Nu era nicio lumină înăuntru, dar ferestrele mari de pe celălalt perete lăsau să pătrundă lumina palidă a făcliilor de pe drumul de dedesubt. Pe fundalul perdelelor și al draperiilor se profilau, ridicate, umbre distorsionate și grotești. Courtann Ballindarroch fusese zdrobit de un perete lateral. Trupul lui se întrezărea în lumina slabă, cu fața și

pieptul pline de sânge, cu un braț răsucit cumplit într-o parte, cu ochii deschiși și clipind foarte des. Purtătorul de Cranii, în pelerina lui cu glugă, cu aripile-i pieloase, stătea aplecat câțiva pași mai încolo. Tocmai o înhățase pe regină și o săltase de pe cuverturile sfâșiate ale patului. Trupul îi era zdrobit și lipsit de viață, ochii deschiși priveau în gol. Creatura o zvârli cât colo la intrarea lui Tay, cu o mișcare nepăsătoare, apoi se întoarse în loc cu un șuier provocator, pentru a-l înfrunta pe druid. Mogâldanii îl atacară în același timp, dar Tay îi dădu de pământ ca pe niște șoriceși și-și concentră întreaga forță spre conducătorul lor. Purtătorul de Cranii fu luat prin surprindere, își închipuise pesemne că are de-a face tot cu un soldat al Gărzii, cu o nouă victimă lipsită de apărare. Magia lui Tay explodează în monstru într-o vâlvătaie care-i pârjoli aceleia jumătate din față. Dihania răcni de furie și de durere, își zgârie zadarnic fața cu ghearele, apoi se aruncă asupra lui Tay. Viteza atacului fu absolut imprevizibilă, acum Tay era cel surprins. Purtătorul de Cranii îl izbi înainte ca el să se poată apăra, îl azvârli cât colo și zbură în goană pe ușă.

Tay se ridică anevoie în picioare, ezită doar preț de o clipă privind în direcția lui Courtann Ballindarroch, apoi se lansa în urmărirea monstrului.

Goni pe coridorul cufundat în întuneric, trecu printre cadavre, pe dușumelele alunecoase, îmbibate de sângele lor, cu simțurile încordate pentru a percepe prezența altor atacatori. În fața lui, Purtătorul de Cranii părea o umbră difuză care se furișa prin obscuritatea macabră. De afară se auzeau strigăte însoțite de tropăit de cizme și încheștare de arme, căci Garda Palatului se dispersa acum pe teren, sosită din barăci ca răspuns la semnalul de alarmă. Tay își simțea pulsul bătându-i în urechi în vreme ce alerga. Își lepădă cât colo pelerina ca să se poată mișca mai în voie. La cotitură, Purtătorul de Cranii viră instinctiv spre aripa cealaltă, pentru a evita grupul de vânători elfi care grăbeau

în sus pe scări. Tay strigă spre compatrioții lui în timp ce-i depășea din goană, cerându-le ajutorul.

Îl strigă, de asemenea, pe Jerle Shannara.

Purtătorul de Cranii aruncă o privire îndărăt, cu trăsăturile feței desfigurate, aducând cu o masă de carne crudă, roșie, în lumina tremurătoare a torțelor. Tay îi aruncă o provocare pe un ton batjocoritor, și vocea lui căpătase o extraordinară violență din cauza mâniei și a disprețului. Dar vânătorul înaripat nu-și încetini goana, coti acum spre niște scări mai înguste, care duceau spre acoperiș. Monstrul era mai rapid decât Tay și se îndepărta tot mai mult. Tay blestemă furios.

Apoi, ca din neant, răsărită din întunericul sinistru, în capătul celălalt al coridorului apăru o siluetă, o formă zveltă, suplă ca un tigrul, care-și croi cu ușurință drum printre cadavre și se avântă pe scări în sus în urmărirea Purtătorului de Cranii.

Era Jerle.

Tay se năpusti înainte, dându-și toată silința să alerge mai repede, gâfâind greu și chinuit. Ajunse la scări cu doar câteva clipe după prietenul său și începu să urce treptele. Se împiedică și căzu în întunericul de smoală, dar se ridică iarăși, îndărătnic, și goni mai departe.

Pe platforma îngustă de sub acoperiș îl găsi pe Jerle înțeleștat în luptă cu Purtătorul de Cranii. În mod normal, lupta ar fi fost inegală, căci vânătorul înaripat era mult mai puternic decât viteazul elf, dar Jerle Shannara părea posedat. Se arunca asupra dușmanului de parcă nici că-i păsa dacă va trăi sau va muri, atâta vreme cât nici ucigașul nu va scăpa cu viață. Se atacau rând pe rând acolo, pe platformă, se izbeau de balustrade, se răsuceau și se întorceau din întuneric spre lumină și înapoi. Jerle înlănțuise cu brațele aripile flarei, pentru ca aceasta să nu-și poată lua zborul. Monstrul încerca să-l atace pe elf cu ghearele, dar Jerle se afla în spatele lui și nu fu rănit.

Tay își strigă prietenul și alergă în ajutoru-i. Împinse magia până spre vârful degetelor și o invocă așa cum îl învățase Bremen, unind puterea trupului lui cu elementele lumii care-l creaseră, dobândind o întetire a focului vieții. Purtătorul de Cranii îi observă apropierea și se smulse de lângă Jerle, pe care-l așează între ei, încât druidul să nu-și poată folosi magia. Dedesubt, vânătorii elfi priviră în sus și-i văzură pentru prima oară pe cei ce luptau acolo, recunoscându-l pe Jerle. Săgeți fură potrivite în arcuri lungi, corzile încordate și pregătite de atac.

Fiara se smulse apoi definitiv din strânsoarea lui Jerle, sări de pe balustradă și se înalță în zbor. Preț de o clipă, silueta uriașă, întunecată, de coșmar, se desluși clar în lumină, sălbăticiune hăituită în căutarea unui ascunziș. Tay îl izbi din toate puterile cu foc druid. De dedesubt, corzile arcurilor lungi zbârnăiră și zeci de săgeți se înfipseră în trupul creaturii. Purtătorul de Cranii pendulă, se răsuci și se chinui să zboare mai departe, slobozi foc și fum ca niște cozi de zmeu, cu zeci de săgeți înfipse în el. Un al doilea rând de săgeți pornite din arcuri zbură spre el. Acum una din aripile monstrului se prăvăli neputincioasă și el se avântă înainte, într-un ultim efort, spre vârfurile unui pâlcc de arbori. Dar puterea i se sfârșise, iar trupul nu mai răspundea la îmbolduri. Căzu cu bufnet la pământ, și soldații Gărzii năvăliră asupra lui.

Chiar și așa, dură mult până să moară.

Cercetarea minuțioasă a locului dimprejur și a pădurii nu descoperi niciun alt membru al șlehtei de asasini. Părea să fi fost uciși toți până la unul. Poate la asta se și așteptaseră. Veniseră de bună seamă la Arborlon știind că vor muri. Ce mai conta asta acum. Conta doar că repurtaseră un succes deplin în misiunea lor. Masacraseră familia Ballindarroch. Bărbați, femei și copii, toți membrii clanului Ballindarroch muriseră în somn, unii nici nu apucaseră să se trezească, alții se deșteptaseră doar cât să-și dea seama

ce se petrece înainte ca viețile să le fie curmate. Amploarea dezastrului era șocantă. Courtann Ballindarroch trăia încă, dar viața abia mai pâlpâia într-însul. Vindecătorii se agitaseră toată noaptea îngrijindu-l, dar, deși făcuseră tot ce le stătea în puteri pentru a-l salva, speranțele erau slabe. Un singur fiu al regelui mai era în viață, mezinul Alyten, care plecase la vânătoare spre apus împreună cu niște prieteni și astfel, din întâmplare, nu împărtășise soarta celorlalți membri ai familiei sale. Doi nepoți nevârstnici supraviețuiseră de asemenea, dormeau în odaia pe lângă care Tay trecuse în goană spre cea a regelui, salvați pentru că mogâldanii asasini încă nu ajunseseră și la ei. Cât durase atacul, nici măcar nu se treziseră din somn. Cel mai mare avea patru ani, cel mai mic nici doi.

Câteva ore mai târziu, întreg orașul se transformase în tabără militară. Vânători elfi fură trimiși în toate cartierele să stea de veghe. Străjeri se împrăștiară pe toate cărările și drumurile, la fel și în valea Rhenn, să stea de gardă. Locuitorii orașului fură treziți din somn și preveniți să se pregătească de un mare asalt. Nimeni nu știa ce urma să se mai întâmple, toți erau uluiți și îngroziți de asasinarea familiei regale în propriile dormitoare. Orice părea posibil acum și erau cu toții hotărâți să fie pregătiți pentru orice grozăvie se putea abate asupra lor.

În cursul nopții, vremea se schimbă, temperatura scăzu, cerul se acoperi de nori, iar aerul deveni greu și stătut. Curând, o burniță mărunță încărcă văzduhul cu o pâclă deasă și-i dădu un aer melancolic.

Tay și Jerle Shannara ședeau pe o băncuță dintr-o fîridă a palatului, lângă intrare, și priveau ploaia de afară. Cadavrele fuseseră îndepărtate. Toate încăperile fuseseră scotocite deja în două rânduri în căutarea unor eventuali asasini care ar fi încercat să se ascundă. Sângele închegat de pe podele fusese spălat, iar dormitoarele în care avusese loc masacrul fuseseră curățate și toată rufăria înlăturată.

Totul se făcuse cât încă era întuneric afară, până să se crape de ziuă, ca o încercare de a masca cele petrecute, de a ascunde oroarea. Acum palatul era gol. Chiar și cei doi nepoți ai lui Courtann Ballindarroch fuseseră duși în alte case până se putea decide ce era mai bine de făcut în legătură cu ei.

– Știi de ce s-au întâmplat toate astea, nu-i așa? îl întreabă Jerle pe Tay pe nepusă-masă, punând capăt unei tăceri care dura de ceva vreme.

Tay îi aruncă o privire:

– Asasinatele?

Jerle dădu din cap.

– Pentru a ne încurca ițele. Pentru a ne zdruncina echilibrul. Pentru a împiedica mobilizarea armatei. Vocea lui părea obosită: Pe scurt, pentru a ne dejuca planul de a le trimite ajutor gnomilor. Courtann Ballindarroch fiind mort, elfii nu vor face nimic până ce nu va fi ales un nou rege. Vrajitorul Comandant știe acest lucru. De aceea și-a trimis asasinii la Arborlon cu poruncă să ucidă toată suflarea. Pe când vom reuși noi să ne adunăm îndeajuns cât să luăm măcar o decizie de viitor, va fi prea târziu pentru gnomi. Eastlandul va fi căzut deja.

Tay respiră adânc:

– Nu putem îngădui una ca asta.

Jerle pufni arțăgos:

– N-o putem împiedica! Totul s-a isprăvit de-acum! Făcu un gest obosit cu mâna: Courtann Ballindarroch e norocos dacă mai trăiește măcar o zi. Ai văzut și tu ce i-au făcut. Nu e un bărbat puternic, Tay. Mă și mir că mai e în viață.

Jerle se sprijini din nou de perete, cu picioarele adunate în față, și în poziția asta aducea cumva cu un băiețuș silit să stea acasă împotriva voinței lui. Avea veșmintele zdrențuite, nu se schimbaseră după luptă. O tăietură urâtă îi cresta obrazul stâng. O spălase și uitase definitiv de ea. Arăta lamentabil.

Tay își cercetă din priviri propria persoană. Nici el nu arăta mai acătării. Aveau nevoie amândoi de o baie și de odihnă.

– Ce altceva crezi că va mai face ca să ne oprească? întrebă Jerle cu voce domoală.

Tay clătină din cap:

– Nimic aici. Ce altceva ar mai fi de făcut? Dar îi va urmări pe Risca și pe Bremen, bănuiesc. Poate a și făcut-o.

Privi ploaia de afară, ascultând darabana ei monotonă în geam:

– Aș vrea să-i pot preveni. Aș vrea să știu unde e Bremen.

Se gândi cât de cumplit era răul săvârșit elfilor – familia regală nimicită, sentimentul că sunt în siguranță distrus, pacea lăuntrică năruită. Pierduseră foarte mult și nu era câtuși de puțin sigur că se mai putea recupera ceva din toate astea. Jerle avea dreptate. Câtă vreme regele nu se va înzdrăveni sau nu va fi mort și înlocuit, Înaltul Consiliu nu avea să vină cu nimic în ajutorul gnomilor. Nimeni nu va fi dispus să-și asume o asemenea răspundere. Nici nu era prea limpede dacă o putea face cineva. Era posibil ca Alyten s-o facă în locul tatălui său, dar era puțin probabil. El nu era un lider puternic ca actualul rege, era doar un tânăr imprudent și impulsiv, căruia nu i se încredințase în viața lui vreo responsabilitate. Oficiase în principal ca ajutor al tatălui său și făcuse ce i se spusese. Nu era un conducător experimentat. Urma să fie rege la moartea lui Courtann, dar Înaltul Consiliu nu avea să se grăbească să-i sprijine deciziile. Nici Alyten nu va lua prea rapid decizii. Urma să fie precaut și chibzuit, cu mare grijă să nu comită erori. Nu era un moment propice pentru a deveni rege. Vrajitorul Comandant va profita imediat de situație.

Dimensiunea și complexitatea dilemei erau de-a dreptul deprimante. Elfii știau cine se face vinovat de acest atac. Purtătorul de Cranii fusese văzut prea bine înainte de

a fi ucis, iar vânătorii mogâldani fuseseră recunoscuți fără drept de apel. Îl slujeau cu toții pe Vrăjitorul Comandant. Dar Brona era lipsit de o înfățișare concretă și era omniprezent în cele patru țărâmuri, o forță fără formă clară, o legendă vecină cu mitul și nimeni nu știa nici măcar cum l-ar putea căuta. Era acolo, și totuși nu era. Exista, dar în ce măsură? În ce fel se putea acționa împotriva lui? Acum, că druizii fuseseră masacrați la Paranor, nu mai avea cine să le spună ce au de făcut, nimeni care să-i sfătuiască, nimeni care să le inspire destul respect pentru a-i urma povețele. Prin cele două atacuri desfășurate atât de rapid unul după altul, Vrăjitorul Comandant distrusese echilibrul de forțe din cele patru țărâmuri și pusese cea mai puternică dintre seminții în imposibilitatea de a acționa.

– Nu putem să stăm pur și simplu cu mâinile-n sân, comentă Jerle hotărât, parcă citind gândurile lui Tay.

Prietenul lui dădu afirmativ din cap. Căci se gândea că timpul se scurge fără întoarcere, că misiunea pe care i-o încredințase Bremen începea să devină irealizabilă. Privi fix undeva departe în ploaie, la burnița cenușie care făcea ca lumea de dincolo de fereastră să pară mocirloasă și opacă. Tot ceea ce înainte vreme îi păruse sigur, acum nu mai era nici pe departe limpede.

– Dacă nu putem face nimic pentru gnomi, trebuie să facem ceva pentru noi înșine, zise el cu voce calmă.

Ochii lui se fixară asupra lui Jerle:

– Trebuie să pornim în căutarea Nestematei Negre.

Prietenul lui îl studie un moment, apoi dădu încet din cap:

– Am putea s-o facem, nu-i așa? Courtann a fost deja de acord.

O sclipire surescitată se ivi în ochii lui albaștri:

– Asta ne va da ceva de făcut în timp ce așteptăm desfășurarea evenimentelor de aici. Și dacă găsim Nestemata, avem o armă împotriva Vrăjitorului Comandant.

– Sau măcar îl vom lipsi pe el de o armă pe care s-o poată folosi împotriva noastră.

Tay își amintea prea bine avertismentul lui Bremen în legătură cu puterile Nestematei Negre. Se îndreptă de spate pe băncuță și încercă să scape de senzația de deprimare, deja cu gândul la un plan de acțiune.

– Ei da, ia te uită la tine, prietene, observă Jerle imediat. Îmi placi mai mult așa.

Tay se ridică nerăbdător:

– Cât de curând putem pleca?

Un surâs jucă în colțul gurii lui Jerle Shannara:

– Cât de curând poți fi gata?

XI

Porniră în zorii zilei următoare, Tay, Jerle și puținii însoțitori pe care-i aleseseră. Părăsiră orașul în liniște, pe când locuitorii așezării încă dormeau, pentru ca plecarea lor să treacă neobservată. Erau cu toții doar cincisprezece, așa că nu fusese prea dificil să părăsească orașul nebăgați în seamă. Tay și Jerle le dăduseră celorlalți vestea plecării abia în noaptea aceea. Și asta nu pentru că ar fi ținut neapărat la acest secret; erau pur și simplu precauți. Cu cât mai puțini știau de plecarea lor și cu cât mai puțini îi vedeau pornind, cu atât mai puțini ar fi putut vorbi despre asta. Până și discuții cotidiene nevinovate aveau un fel anume de a ajunge la urechi care nu trebuiau să le audă. Înaltul Consiliu știa de planurile lor. Alyten, care nu se întorsese încă de la vânătoare, avea să fie pus la curent ulterior. Atât era de ajuns. Nici chiar membrii familiilor lor nu știau încotro pleacă sau care le sunt intențiile. Dat fiind ceea ce se petrecuse cu clanul Ballindarroch, nimeni nu era dispus să riște dacă nu era absolut necesar.

Lăsau în urmă o situație de-a dreptul îngrijorătoare. Ballindarroch era în agonie și nu se știa dacă-și va mai reveni sau nu. Înaltul Consiliu urma să conducă treburile statului în lipsa lui, conform legii elfilor, dar, practic vorbind, avea să ia foarte puține decizii până când soarta regelui nu avea să fie clară. Alyten, unicul fiu în viață, avea să domnească în locul tatălui său, dar numai în principiu, până va avea loc încoronarea oficială. Viața va merge înainte, dar treburile guvernării vor fi aproape total paralizate. Armata se va afla în stare de alertă, iar comandanții ei vor face tot ce era necesar pentru apărarea orașului și a locuitorilor lui și, într-o mai mică măsură, a elfilor care locuiau în satele din împrejurimi. Dar, prin natura lor, acțiunile armatei erau strict defensive și nimeni nu avea să încurajeze acțiuni în afara granițelor Westlandului până când Ballindarroch nu-și revenea sau fiul său nu-i lua locul. Iar asta însemna că gnomilor nu avea să le fie trimis niciun ajutor. Înaltul Consiliu era atât de conservator în privința asta, încât nu îngădui nici măcar să se dea de știre gnomilor despre cele întâmplate. Tay și Jerle conjuraseră, amândoi, Consiliul s-o facă, dar li se răspunsese doar că solicitarea lor avea să fie luată în considerație. Brusc, păstrarea în secret a tuturor celor petrecute devenise prioritatea numărul unu. Cum nu le mai rămăsese nimic altceva de făcut, Tay și Jerle decisese să nu-și mai amâne plecarea. Regele avea să moară sau să trăiască, Alyten avea să devină rege în locul lui sau nu și Înaltul Consiliu avea să le dea de știre gnomilor sau nu - toate acestea vor fi decise la un moment dat, iar prezența lor în Arborlon nu putea schimba nimic. Era mai bine să plece în căutarea Nestematei Negre și să facă ceva măcar în chestiuni în care era în puterea lor să schimbe ceva în bine.

Și erau și alte motive care justificau plecarea. Două probleme neașteptate se iviseră în urma aceluia carnagiu, una care-l afecta pe Tay, cealaltă pe Jerle. Ambele impuneau plecarea lor cât mai grabnică din oraș.

Primul motiv era că unii începuseră să se mire pe față cum de atacul asupra familiei regale coincisese într-atât cu revenirea lui Tay de la Paranor. Druizii erau respectați, dar nu se bucurau de prea mare încredere. Cei suspicioși erau puțini la număr, dar după o nenorocire atât de cumplită și de neașteptată, vocea lor se făcea mai bine auzită acum decât înainte. Druizii aveau puteri deosebite și căile lor erau misterioase, combinație care părea dintru-nceput îngrijorătoare, mai cu seamă în urma deciziei lor de a se izola de poporul de rând, după Primul Război al Semințiilor. Nu era oare cu putință, șopteau vocile, ca druizii să fie în vreun fel implicați în ceea ce se petrecuse cu neamul Ballindarroch? Tay avusese la palat o întrevedere cu regele și fusese primit în audiență la Înaltul Consiliu chiar în seara în care avuseseră loc asasinatele. Se iscase cumva o neînțelegere care-l mâniase pe Tay – și, drept urmare, pe toți druizii? Nu fusese el primul care intrase în dormitorul regelui în timp ce se săvârșeau asasinatele? Era asta oare doar o coincidență? A văzut cineva cu ochii lui ce s-a petrecut acolo? A văzut cineva ce a făcut el? Nu conta că aceleași întrebări îi fuseseră deja puse într-un cadru sau altul de către o oficialitate sau alta și că niciun membru al Înaltului Consiliu și nici cei din armată nu păreau cătuși de puțin intrigati de comportarea lui Tay. Conta doar că nu existau răspunsuri oferite publicului și nicio împrejurare nu era explicată clar, iar în absența lor era firesc ca teorii absurde să ia naștere.

Al doilea motiv era încă mai neliniștitor. Cum aproape întreaga familie Ballindarroch fusese lichidată, unii spuneau că, în cazul în care și Courtann Ballindarroch moare, Jerle ar trebui să devină rege. Era foarte frumos și foarte bine să se urmeze regula ascendenței filiale, dar Alyten era slab și nehotărât și nu prea simpatizat de poporul pe care ar fi urmat să-l conducă. Iar, în cazul în care și lui i s-ar întâmpla ceva, următorul pe linie de rudenie ar fi un copil de patru ani. Or, asta ar însemna ani întregi de regență și nimeni nu-și

dorea așa ceva. Și-apoi, trăiau vremuri de mare primejdie, de cumpănă, care cereau un conducător puternic. Atacul asupra familiei regale marca un început de foarte rău augur. Măcar atâta lucru înțelegeau cu toții. Northlandul fusese deja cucerit de Vrăjitorul Comandant, de vânătorii lui înaripați și de diabolicii lui discipoli. Ce te faci dacă decide să se îndrepte acum împotriva elfilor? Umbla zvonul că oștile lui erau deja în mișcare și mărsăluiau spre miazăzi. Jerle Shannara era văr primar cu regele și ar fi fost descendentul lui direct dacă restul familiei Ballindarroch ar fi fost lichidată. Poate era mai bine ca el să domnească în aceste zile, indiferent cine i-ar fi descendent direct lui Courtann. Fost căpitan al Gărzii Palatului, strateg al comandamentului suprem al armatei, sfetnic al Înaltului Consiliu și al regelui, ar fi fost foarte nimerit pentru tron. Poate că alegerea ar trebui făcută fără a se ține cont de precedente sau protocoale. Și poate ar trebui făcută imediat.

Tay și Jerle prinseră aceste zvonuri destul de curând, pricepură încotro bat și deciseră că cea mai bună cale de a tranșa problema era să se îndepărteze pur și simplu de aceste locuri până ce lucrurile aveau să se mai liniștească puțin. Bârfele localnicilor îi îndemneau o dată în plus să porceadă în misiunea lor, asta ca să nu mai vorbim de urgența ei de-acum știută, iar ei se executară fără întârziere. În douăzeci și patru de ore își alcătuiră grupul, proviziile, gândiră modalitatea de transport și planul de călătorie și o porniră la drum.

Ploua când se așternură la drum, o burniță rece, cețoasă, care se pornise cu câteva ore în urmă și nu dădea semne că ar înceta prea curând. Potecile și cărările erau deja mocirlite, iar crengile și trunchiurile copacilor erau negre de umezeală. O negură se înălța din pădure, din pământul calduț și umplea hăurile și văile cu o forfotă fantomatică. Întunericul și umezeala învăluiau totul, iar membrii grupului se mișcau în orele de dinaintea zorilor ca

niște spectre în urmărirea nopții. Mergeau pe jos, purtând asupra lor numai armele, merindele și stralele de trebuință pentru următoarele douăzeci și patru de ore. După aceea aveau să spele ceea ce purtasera și aveau să vâneze pentru hrana zilnică până ajungeau la Sarandanon, cale de trei zile. Acolo urmau să facă rost de cai, haine curate și provizii pentru restul călătoriei spre soare-apune, spre munții Breakline.

Formau un grup foarte pestriț. Jerle Shannara îi alesese pe toți, mai puțin pe unul singur dintre ei. O făcuse cu incuviințarea lui Tay, căci Tay trăise atât de multă vreme departe de Arborlon și de elfi, încât nu mai știa cine putea fi cel mai potrivit să-i însoțească în călătorie. Vânătorii elfi, luptători neîntrecuți, aveau să fie indispensabili, iar Jerle alesese zece dintre ei, încât numărul membrilor trupei ajunsese la doisprezece. Preia Starle îi înștiințase deja că merge cu ei, cu aceeași siguranță de sine dintotdeauna, și nici Tay, nici Jerle nu se încumetară să discute decizia ei. Jerle alegea și un al doilea cercetaș, un veteran destoinic pe nume Retten Kipp, care slujea în Garda Palatului de peste treizeci de ani. Un singur cercetaș n-avea să le fie suficient dacă voiau unul în avangardă și un altul în ariergardă. Și-apoi, dacă Preia pățea ceva, vor avea nevoie de un înlocuitor. Lui Tay nu-i plăcea să audă asemenea cuvinte, dar nu le putu găsi vreun cusur.

Și astfel, numărul membrilor grupului ajunsese la treisprezece. Tay ceru încă unul.

Cel pe care-l voia el era Vree Erreden. La prima vedere, părea o alegere bizară, iar Jerle se grăbi să recunoască și el asta. Vree Erreden nu era ținut la prea mare preț de către elfi, era însingurat, distrat și timid, prea puțin preocupat de altceva în afara îndeletnicirii lui. Iar îndeletnicirea lui reprezenta sursa unor permanente controverse. Era un vizionar, un mistic care se ocupa de găsirea persoanelor și obiectelor pierdute. Reușitele îndeletnicirii lui erau veșnic subiect de

discuții. Cei care-l respectau aveau o încredere neclintită în calitățile lui. Alții îl considerau nătâng și smintit. Era îngăduit printre ei pentru că avea când și când reușite dovedite și pentru că poporul elf era foarte tolerant când era vorba de deosebirile dintre indivizi, dat fiind că ei înșiși făcuseră de-a lungul vremurilor obiectul multor suspiciuni în ochii celorlalte seminții. Vree Erreden nu-și proclama el însuși reușitele; recunoașterea lor venea din partea altora. Dar sursa acestora nu-i îmbunătățea cu nimic imaginea în ochii defăimătorilor.

Tay nu era unul dintre ei. Tay simțea că se aseamănă foarte mult cu Vree Erreden, deși nu mărturisise asta nimănui. Erau spirite înrudite, așa socotea el. Dacă Vree Erreden ar fi vrut, ar fi putut deveni druid. Calitățile lui ar fi făcut asta posibil, iar Tay l-ar fi recomandat bucuros. Erau amândoi înzestrați cu un har pe care și-l sporiseră ca urmare a multor ani de practică, Tay, cercetătorul elementelor, și Vree, vizionarul. Ce-i drept, Tay își putea demonstra harul mai la vedere folosind magia și știința emanând din resursele pământului, acea reunire de puteri care arăta foarte clar ce anume putea el să facă. Harul lui Vree Erreden, pe de altă parte, era cuibărit cu deosebire înlăuntrul lui, era pasiv și greu de exprimat. Misticii operau cu previziuni ale viitorului, cu intuiție și chiar cu premoniții, toate acestea mai puternice decât percepțiile bărbaților și femeilor de rând, insesizabile pentru ochii altora. Vizionarii fuseseră cândva ținuți la mare cinste, într-o vreme în care elfii și alte ființe feerice erau adesea înzestrați cu asemenea puteri. Acum rămăseseră doar câțiva, ceilalți dispăruseră odată cu apusul lumii vechi și cu schimbările iremediabile care se petreceau în însuși caracterul magiei. Dar Tay studiase modul vechi de viață și înțelegea sursa puterilor lui Vree Erreden, iar acestea erau pentru el la fel de reale ca propriile sale puteri.

Se duse la vizionar acasă în seara dinaintea plecării și îl găsi în curte, plecat asupra unui maldăr de hărți și scrieri

ferfenițite, cu silueta-i mică și firavă ghemuită protector asupra lor și cu mâinile urmărind rânduri și cuvinte pe hârtie. Ridică privirea când Tay intră pe poarta curții mici și clipi din ochi în timp ce acesta se apropia. Vizionarul își miji ochii din cauza luminii soarelui și a vederii slăbite. Se zvonea că vederea lui slăbea pe an ce trece – dar pe măsură ce vederea îi slăbea, intuiția îi sporea.

– Sunt eu, Tay Trefenwyd, anunță Tay venindu-i în ajutor și înaintă, pentru ca lumina soarelui să-i cadă din plin pe față.

Vree Erreden îl pironi cu privirea, fără să dea semne că l-ar recunoaște. Tay fusese plecat cinci ani, încât era posibil ca vizionarul să nu-l mai recunoască. Iar Tay nu purta veșmintele ordinului său, căci revenise la straiile comode specifice elfilor și purtate de obicei în Westland, așa că vizionarul poate nici nu-și dăduse seama că e druid.

– Am nevoie de ajutorul tău pentru a găsi ceva, continuă Tay senin. Fața îngustă a celui alt se înclină ușor drept răspuns. Tay continuă: Dacă ești de acord să mă ajuți, vei avea prilejul să salvezi multe vieți, între ele multe ale elfilor. Va fi înfăptuirea cea mai de seamă a vieții tale. Dacă reușești, nimeni nu se va mai îndoi vreodată de tine.

Vree Erreden păru dintr-odată amuzat:

– Îndrăzneală cerere, Tay.

Druidul zâmbi:

– Mă aflu într-o situație care mă obligă la cereri îndrăznețe. Plec mâine spre Sarandanon și dincolo de el. Trebuie să te conving să vii cu mine. Timpul nu-mi lasă răgaz pentru o abordare mai subtilă.

– Ce anume cauți?

– O Nestemată Neagră, pierdută încă de la sfârșitul vremilor feerice, cu mii de ani în urmă.

Mărunțelul îl privi scrutător. Nu-l întrebă pe Tay de ce venise anume la el și nici de ce nu punea la îndoială tăria convingerilor lui. Accepta ideea că Tay are încredere în

puterile lui poate tocmai pentru că și Tay era ceea ce era și făcea ceea ce făcea. Sau poate că nu conta. Dar curiozitatea i se citea limpede în ochi – și, deopotrivă, o umbră de îndoială.

– Dă-mi mâinile, zise el.

Tay îi întinse mâinile, iar Vree Erreden i le prinse cu putere. Strânsoarea mâinilor lui era surprinzător de viguroasă. Ochii lui îi întâlneau pe ai lui Tay, rămaseră așa preț de o clipă, apoi priviră prin ei și dincolo de ei, cu o expresie concentrată. Rămase astfel îndelungă vreme, neclintit ca o stâncă, văzând ceva care-i rămânea ascuns lui Tay. Apoi clipi, dădu drumul mâinilor celuilalt și se așeză. Un mic zâmbet fugar apărui pe buzele lui subțiri și-i lumină fața.

– Voi veni cu tine, zise el așa, din senin.

Întrebă unde anume urmau să se întâlnească și ce trebuia să aducă, apoi se întoarse la hărțile și scrierile lui fără un cuvânt în plus, cu întregul subiect dat deja uitării. Tay se mai învârti prin preajmă doar cât să se asigure că nu mai era niciun motiv de întârziere, apoi plecă.

Așa se face că cincisprezece inși purceseră din Arborlon în burnița zorilor, înveșmântați în pelerine, cu glugile trase, spectre lipsite de chipuri în întuneric, cu toții porniți în această expediție din pricini numai de ei știute fiecare în parte. Nimeni nu avea să mai pomenească de-acum înainte de aceste pricini. Nici nu credeau că mai are vreo importanță. Înarmați cu această convingere, coborâră dinspre Carolan către locul în care râul Rill Song se-nvolbura vijelios în matca lui, îl traversară cu o barcă ce adăsta acolo spre folosul locuitorilor orașului și o porniră spre soare-apune, pe potecile umbrite ale pădurii seculare.

Mărșăluiră întreaga zi prin ploaia neîntreruptă, deși mai domoală de la o vreme. Poposiră o dată pentru prânz și de două ori la izvoare, ca să-și umple la loc butelcile cu apă, dar alte popasuri nu făcură. Nimeni nu obosise, nici măcar Vree Erreden. Elfi cu toții, obișnuiți să ia la pas

distanțe mari, erau într-o formă fizică destul de bună ca să poată ține pasul cu ritmul moderat impus de Jerle Shannara. Poteca era noroioasă și alunecoasă și se văzură adesea nevoiți să caute un loc pe unde să traverseze câte un șanț inundat. Nimeni nu se plânse. În general, nimeni nu prea spunea nimic. Chiar și atunci când poposiră ca să mănânce, se așezară separați unul de celălalt, înfășurat fiecare în pelerina lui, adăpostindu-se pe cât puteau de ploaie și adâncit fiecare în propriile gânduri. O singură dată Tay îl opri pe Vree Erreden, ca să-i spună cât de mult îi prețuiește decizia de a li se alătura, dar vizionarul îi aruncă o privire ciudată, de parc-ar fi zis că Tay și-a pierdut mințile și tocmai a emis cea mai ridicolă declarație din istoria tuturor semințiilor. Tay zâmbi, se îndepărtă și nu mai încercă să deschidă discuția pe această temă.

Se îndepărtau tot mai mult de munții care înconjurau Arborlonul și se apropiau neabătut de Sarandanon. Se lăsă noaptea și făcură popas. Nu încinseră vreun foc, mâncară merinde reci. Era întuneric și liniște între copaci și nu se simțea nicio mișcare alta decât a ploii ce nu mai contenea. Avea să mai treacă o zi sau două până vor ieși dintre copaci, în valea înierbată. Relieful urma să fie cu totul altul și aveau să treacă prin fermele de grâne și de vite, cele care hrăneau națiunea elfă. Dincolo de ele, la încă vreo săptămână de mers, îi așteptau munții Breakline, destinația lor.

Cu straietele jilave, înfrigurat și cufundat în gânduri, Tay stătea de unul singur după ce terminase de mâncat, cu privirea pierdută în gol. În speranța că va găsi ceva ce-l putuse scăpa, rememora viziunea care i se revelase lui Bremen la Hadeshorn. Amănuntele ei îi erau de-acum extrem de familiare, erau ca o foaie boțită de hârtie pe care o netezești ca s-o reanalizezi și judeci de-a fir a păr. Bremen îi descrisese tainița talismanului așa cum îi fusese ea înfățișată de spectrul lui Galaphile, încât tot ce mai rămânea de făcut era s-o regăsească în realitate. Iar acest lucru putea

fi dus la capăt în mai multe feluri. Cercetașii Preia Starle și Retten Kipp ar putea descoperi Nestemata Neagră prin adunarea unor dovezi concrete în cursul cercetării terenului. Tay ar putea-o afla prin știința lui în studierea elementelor, găsind interferențele produse de magia talismanului în liniile puterii. Iar Vree Erreden o putea afla cu ajutorul harului său aparte de vizionar, prin premoniție și intuiție, adică așa cum putea găsi orice alt obiect pierdut.

Tay îl privi pe vizionar, adormise deja. Dintre ceilalți, cei mai mulți adormiseră la rândul lor sau se pregăteau de culcare. Chiar și Jerle Shannara se înfășurase în pledul lui. Un singur vânător elf stătea de veghe într-un capăt al popasului și patrula prin preajmă, învăluit în întuneric, el însuși o umbră a nopții. Tay îl urmări un timp cu gândul aiurea, apoi își întoarse privirile spre Vree Erreden. În timpul acelei vizite, atunci când îi ținuse mâinile într-ale lui, vizionarul pătrunsese în imaginile relatate de Bremen. Acum Tay era sigur de asta, deși nu realizase pe moment. Asta-l hotărâse să vină, acea imagine fugară a unui loc pierdut în timp, a unei magii care supraviețuise unei lumi de mult apuse, a ceea ce fusese cândva cunoscut și acum ar putea fi redescoperit. Acest mic furt de gânduri fusese o acțiune isteată, iar Tay îl admira pe celălalt pentru îndrăzneală. Nu oricine ar fi cutezat să forțeze lacătul minții unui druid.

Se ridică după o vreme, căci tot nu-i era somn, și o luă spre locul unde patrula santinela. Vânătorul elf îl observă, dar nu făcu nicio tentativă de a se apropia de el, își continuă rondul ca mai înainte. Tay privi copacii uzi, iar ochii i se deprinseră treptat cu întunericul și distinseră umbre și forme bizare în ploaie, vizibile chiar în absența lunii și a stelelor. Zări trecând o căprioară, mică și delicată în întunericul protector, cu privirea atentă și urechile ciulite. Văzu păsări de noapte zvâcnind în zbor iute de pe o creangă pe alta. Vănavau pentru hrană, găseau câte ceva din când în

când, plonjau cu uimitoare repeziciune spre pământ, apoi se ridicau iarăși spre copaci cu câte o mică făptură prinsă strâns în gheare sau în cioc. Tay asemui aceste imagini cu cea a poporului elf dacă Vrăjitorul Comandant avea să învingă. Își imagină cât de neputincioși vor fi ei cu toții atunci când Brona își va începe vânătoarea. Îl apăsă deja senzația că erau căutați, că erau socotiți o pradă. Deși nu-i plăcea să întârzie prea mult cu gândul la asemenea lucruri, știa că senzația aceasta nu se va liniști prea curând.

Chibzuia încă la ce înseamnă toate astea, când Preia Starle apăru lângă el ca din pământ. Tresări fără voie, apoi se chinui să se stăpânească la vederea zâmbetului care-i înflorea în colțul buzelor. Fusesse plecată toată ziua, pornise devreme împreună cu Retten Kipp să cerceteze terenul dinaintea lor. Nimeni nu știa când se vor întoarce, căci cercetașii aveau libertatea de a face ceea ce credeau ei de cuviință și aveau propria lor strategie. Îi făcu cu ochiul după ce surpriza revederii se domoli pe chipul lui, înlocuită de tristețe. Fără un cuvânt, îl luă de braț și-l conduse din zona patrată de santinelă înapoi în tabără. Purta veșminte comode de pădurean, cu mănuși și cizme de piele – toate ude learcă. Ploaia îi lipise de cap părul scurt, cârlionțat, de culoarea scorțișoarei, și apa i se prelingea pe față. Dar ea nici măcar nu părea să observe asta.

Îl îndemnă să se așeze la ceva distanță de locul unde dormeau ceilalți și alegea un loc uscat sub un stejar, unde iarba deasă oferea oarece părere de confort. Își scoase de la brâu un snop de pumnale lungi, o sabie scurtă și arcul lung pe care le purta asupra ei, deși părea mult prea tânără și fragilă pentru asemenea arme, după care se așeză alături de el.

– Nu poți dormi, Tay? îl întreabă ea cu voce domoală și îl strânse de braț.

El își încrucișă picioarele lungi și clătină din cap:

– Unde ai fost?

– Pe ici, pe colo. Își șterse apa de pe față și zâmbi: Nu m-ai văzut, nu-i așa?

El îi aruncă o privire plină de reproș:

– Tu ce crezi? Îți place să scurtezi zilele omului sperându-l în felul ăsta? Dacă n-am putut adormi până acum, crezi că voi putea după așa ceva?

Ea își stăpâni un hohot de râs:

– Te descurci tu cumva. Ești druid, la urma urmei, iar druizii se descurcă în orice situație. Ia exemplu de la Jerle. El adoarme întotdeauna ca un prunc. Adoarme imediat, chiar și când eu aș vrea să rămână treaz.

Clipi din ochi, dându-și seama ce efect aveau cuvintele ei, apoi privi iute în altă parte. După o scurtă tăcere, continuă:

– Kipp a mers mai departe, spre Sarandanon, ca să se asigure că proviziile și caii vor fi gata. Eu m-am întors să vă înștiințez despre vânătorii mogăldani.

El o privi cu o tresărire și așteptă continuarea.

– Două grupuri mari, zise ea. Ambele la miazănoapte de noi. S-ar putea să fie mai mulți. Se văd multe urme. Nu cred că ei au știință de prezența noastră. Încă. Dar trebuie să fim cu băgare de seamă.

– Îți poți da seama ce caută pe aici?

Ea clătină din cap.

– Sunt la vânătoare, bănuiesc. Așa sugerează harta urmelor. Se ațin în apropiere de munții Kensrowe, la miazănoapte de câmpie. Dar s-ar putea să nu rămână prea mult pe acolo, mai cu seamă dacă află de prezența noastră.

El rămase o clipă pe gânduri. Simțea cum ea așteaptă ca el să spună ceva, cu ochii la chipul lui. De undeva, de unde dormeau ceilalți, un sforăit se transformă în tuse și o siluetă înfășurată în pled se răsuci pe partea cealaltă. Ploaia cădea în cadență domoală, sunet monoton în întuneric.

– Ai văzut vreun Purtător din aceia de Cranii? o întreabă în cele din urmă.

Ea clătină din nou din cap:

– Nu.

– Ceva urme stranii?

– Nu.

El dădu din cap, nădăjduind că ăsta era un semn bun. Poate că Vrăjitorul Comandant își lăsase monștrii acasă. Poate că nu-i aveau de înfruntat decât pe vânătorii mogăldani.

Ea se săltă într-un genunchi lângă el.

– Prezintă-i lui Jerle raportul meu, Tay. Trebuie s-o iau din loc înapoi.

– Acum?

– Mai bine acum decât mai târziu, dacă vrei să nu-ți intre lupul pe ușă. Zâmbi: Mai ții minte zicala asta? O foloseai tot timpul când ne spuneai cum vei pleca tu la Paranor ca să devii druid. Era felul tău de a ne da de știre că ne vei proteja pe noi, sărmanii prieteni lăsați în urmă.

– Țin minte. O luă de braț: Ți-e foame?

– Am mâncat deja.

– Nu vrei să rămâi până-n zori?

– Nu.

– Nu vrei să-i dai personal raportul lui Jerle?

Ea îl examinează un moment, dusă pe gânduri.

– Ceea ce vreau este ca tu să i-l dai în locul meu. Vrei să faci asta?

Tonul vocii ei era schimbat. N-avea de gând să discute subiectul. El dădu din cap fără o vorbă și-și trase mâna de pe brațul ei.

Preia se ridică, își încinse la loc cuțitele și sabia, apucă arcul în mână și-i adresă un zâmbet scurt.

– Gândește-te la ce m-ai rugat adineauri să fac, Tay, îi zise ea.

Se furișă înapoi în beznă și, o clipă mai târziu, dispăruse. Tay rămase locului, zăbovind cu gândul la cuvintele ei, apoi se ridică în picioare cu gând să-l trezească pe Jerle.

Ploaia continuă, torențial, toată ziua următoare. Grupul își croi mai departe drum prin pădure, cu fereală, ca să nu dea peste mogâldani, pregătit pentru orice. Orele treceau anevoie, lumina soarelui se transformă în amurg, după ce întreaga zi fusese scăldată într-o lumină difuză și cenușie, strecurată prin nori denși și frunze îngreunate de apă. Călătoria era zăbavnică și monotona. Nu întâlneau pe nimeni în pădure. În întunecimea udă, pătrunsă de umezeală, nimic nu mișca.

Noaptea veni și trecu și nici Preia Starle, nici Retten Kipp nu se întoarseră. Spre zorii celei de-a treia zile, grupul începu să se apropie de Sarandanon. Ploaia contenise, iar cerul prinsese a se limpezi. Raze de soare se șteau prin spațiile dintre norii care se îndepărtau și brâie înguste de lumină se strecurau din azurul cerului de deasupra. Aerul se încălzise, iar pământul începu să se încălzească și să aburească.

Într-o poiană însoțită, împetrită de flori sălbatice de primăvară, dădură peste arcul Preiei Starle, rupt și plin de noroi. De la fata-elfă nu se zărea niciun alt semn.

Dar urme de cizme de vânători mogâldani erau în tot locul.

XII

Lumina zilei scădea treptat și amurgul se ivea din Anar pe când ariergarda uriașei oștiri a Vrăjitorului Comandant se revărsa din trecătoarea Jannisson spre iarba moale care îmbrăca partea de miazănoapte a câmpiei Rabb. Îi trebuise o zi întreagă ca să coboare din valea Streleheim, căci trecătoarea era îngustă și șerpuitoare, iar armata era încărcată cu numeroase animale de povară, provizii și căruțe, care se întindeau, puse cap la cap, pe aproape două mile. Războinicii mergeau în ritmuri diferite,

cavaleriștii iuți și impetuoși pe caii lor voinici, pedestrașii, arcașii și aruncătorii cu praștia în pas ceva mai măsurat, iar oștenii cu armuri grele, înarmați până-n dinți, încă și mai anevoie. Dar niciuna dintre componentele acestui convoi nu ridica mai mari și mai chinuitoare probleme decât căruțele cu provizii, care se târau prin trecătoare cu o încetineală cumplită, oprite fiind tot la câteva minute de roți sau osii rupte, de veșnica nevoie de a fi descălcite frânghiile coviltirelor și de a fi adăpate animalele de povară, de mici ciocniri, discuții și blocaje de tot felul.

Iar asta îl făcea pe Risca – ascuns în munții Dragon's Teeth, la jumătate de milă spre miazăzi – să încerce o amară satisfacție. Orice, doar să-i încetinească pe cei întunecați, gândea el fără-nctare. Orice, numai să le încetinească afurisita asta de înaintare spre miazăzi, spre tărâmul lui natal.

Trolii formau cea mai mare parte a oștii, solizi, cu pielea groasă, practic lipsiți de trăsături, aducând mai degrabă a fiare sălbatice decât a bărbați. Cei mai masivi și mai feroci erau trolii-stâncă, înalți de peste un metru optzeci și cântărind peste o sută de kilograme. Ei constituiau baza armatei, iar marșul lor disciplinat, precis, stătea mărturie eficacității lor de războinici. Ceilalți trolii erau acolo mai mult de umplutură, atâta tot. Mogăldanii dominau cavaleria și pedestrimea ușoară, iar luptătorii cei mici și supli aparțineau unei rase tribale apropiate de cea a trolilor, dar mai puțin dotată și mai neinițată în meșteșugul armelor. Ei slujeau în armata Vrăjitorului Comandant din două motive. Primul și cel mai important era groaza pe care le-o insufla magia, iar magia Vrăjitorului Comandant depășea orice își inchipuiseră ei a fi cu putință. Al doilea, aproape la fel de însemnat, era că știau prea bine ce se întâmplase atunci când armata mai numeroasă, mai feroce și mai bine instruită a trolilor încercase să reziste, așa că decisese rapid să se alăture învingătorilor înainte ca decizia să fie luată de alții în locul lor.

Și mai erau în acea oștire și creaturi fără nume, făpturi aduse din lumea neființelor, lighioane venite din vaste hăuri fără de fund în care fuseseră închise din vremuri de mult apuse și eliberate acum prin magia Vrăjitorului Comandant. În timpul zilei se învăluiau în pelerinele lor, cu gluga trasă peste față, vagi umbre în praful păcios stârnit de marșul oștirii, izolați de ceilalți prin felul lor de a fi și printr-un fel de acord general. Dar când amurgul se apropia și umbrele prindeau a se lungi, își lepădau pelerinele și-și dezvăluiau chipurile – monștri cumpliți, diformi, evitați și ocoliți de toți ceilalți. Printre monștrii aceștia se aflau și Purtătorii de Cranii, mâna dreaptă a lui Brona. Bărbați și ei cândva, Purtătorii de Cranii erau druizi care se dedulciseră prea din plin la gustul magiei, pe care o practicaseră prea des și în prea mare profunzime și fuseseră în cele din urmă pervertiți. Aceștia își luară acum zborul în lumina aproape stinsă a zilei și o porniră în căutare de pradă, spre a-și potoli foamea.

Iar în centrul întregii oștiri, chiar în mijlocul hoardelor care o purtau neabătut cu ele, ca o plută pe ape zbuciumate de furtună, se afla litiera neagră, uriașă, învelită în mătase, în care călătorea Vrăjitorul Comandant însuși. Treizeci de troli o purtau printre rândurile de oșteni, cu perdelele trase, pavază impenetrabilă chiar în cea mai strălucitoare lumină a zilei, cu bare din fier solid, înțesate cu țepi și sârme și având gravat pe laturile ei un blazon ce înfățișa niște cranii albe. Risca privi creaturile care se roteau și se răsuceau deasupra lui, conștiente că, în vreme ce ele nu-l puteau vedea pe cel care le era stăpân și căpetenie, acesta le vedea cu ușurință.

La lăsarea nopții, cu ochii la acea întreagă armată coborâtă din Northland și mărșăluind spre miazăzi pentru a invada Anarul și pentru a-i cuceri pe gnomi, Risca se rezemă îngrijorat de o stâncă în ascunzișul lui și se lăsă impresurat de umbrele serii. Bremen avusese dreptate, de bună seamă – avusese dreptate în toate. Brona supraviețuise Primului

Război al Semințiilor și stătuse ascuns în toți anii scurși de atunci doar pentru a-și întări puterea, ca să poată lovi din nou. Acum se întorcea, de astă dată în calitate de Vrăjitor Comandant, iar trolii și mogâldanii îi aparțineau, înrobiți și supuși lucrării lui. Dacă druizii fuseseră uciși cu toții, așa cum prevăzuse Bremen că se va întâmpla – iar Risca era acum convins că așa stau lucrurile – atunci nu mai avea cine să poată veni în sprijinul semințiilor, cine să știe să folosească magia. Aveau să cadă cu toții, unul câte unul – gnomi, elfi și oameni. Totul se va petrece rapid. Nimeni încă nu credea că așa ceva era posibil, iar când se vor dezmetici, va fi prea târziu. Risca văzuse cu ochii lui mărimea oștirii Vrăjitorului Comandant. O veritabilă mașinărie imensă, monstruoasă, de neoprit. Semințiile nu puteau trage nădejde să izbândească decât dacă se uneau. Dar asta ar dura o veșnicie dacă-i lăsaî pe toți în voia lor. Politicile lor vor întârzia orice decizie. Interesul propriu le va dicta o prudență deloc recomandabilă. Semințiile libere vor tot dezbate și vor tot cumpăni și se vor pomeni subjugate înainte chiar să înțeleagă ce li se întâmplă.

Bremen le prevăzuse pe toate, iar acum depindea de cei puțini care-l crezuseră să găsească o cale pentru a zădărnici producerea inevitabilului.

Risca vârî mâna în raniță și scoase de acolo un coltuc de pâine veche de o zi și începu să-l mestece, cu gândul dus departe. Se despărțise de Bremen și de ceilalți membri ai micului grup cu trei zile în urmă, la gura văii Hadeshorn. Mersese spre răsărit, prin Callahorn, pentru a le duce gnomilor vestea despre apropierea Vrăjitorului Comandant, pentru a-i preveni că sunt pândiți de primejdie și pentru a-i convinge că trebuie să lupte împotriva armatei Northlandului. Dar înainte de a ajunge la hotarul de apus al câmpiei Rabb, socoti că ar fi mai cu folos pentru misiunea lui dacă le-ar putea duce știrea că văzuse cu ochii lui armata care se apropia. Le-ar putea face o apreciere mai exactă privind

mărimea și puterea ei și ar putea fi astfel mult mai convingător în efortul de a-i preveni. Așa încât făcuse un ocol spre miazănoapte și mersese încă o zi, ca să ajungă la trecătoarea Jannisson. Acolo, în cea de-a treia zi, ascuns la poalele munților Dragon's Teeth, urmărise din priviri armata Vrajitorului Comandant ieșind din Streleheim; iar oștirea aceluia crescuse și tot crescuse, încât lui Risca i se păru că nu mai are sfârșit. Numărased până i se urăse căpităanii și plutoane, animale și căruțe, blazoane ale diverselor triburi și stindarde de luptă. Parcă întreaga națiune a trolilor pornise la luptă. Era cea mai mare oștire pe care o văzuse vreodată. Gnomii nu vor putea cu niciun chip să-i stea împotrivă de unii singuri. O puteau întârzia, probabil, dar n-o puteau opri. Chiar dacă elfii veneau să li se alăture, diferența de număr în defavoarea lor rămânea uriașă. Și nici nu stăpâneau o magie de puterea celei mânuite de Brona și de Purtătorii de Cranii sau de creaturile din lumea neființelor. Nu aveau niciun talisman. Nu-i aveau decât pe Bremen, pe Tay Trefenwyd și pe el însuși, ultimii druizi.

Risca mestecă și înghiți clătinând din cap. Disproporția era mult prea mare. Trebuia neapărat găsită o cale de a egaliza cât de cât forțele.

Își termină pâinea și bău îndelung din butelca pe care o purta pe umăr. Apoi se ridică și se duse înapoi pe buza prăpastiei, de unde putea privi în jos armata care-și instalase tabăra. Încinseseră deja focuri, întunericul nopții se înstăpânise aproape cu totul, câmpia era luminată de numeroasele ruguri și se simțea miros puternic de fum. Armata se întindea pe mai bine de o milă în lungul câmpiei și forfotea de activitate febrilă, răzbăteau sunete, se vedea agitație. Se găteau de-ale gurii, se așterneau pleduri pe pământ. Se făceau reparații și se puneau la punct planuri. Risca privea din ascunzătoarea lui, disperat și mânios. Dacă puterea voinței și furia ar fi fost de-ajuns pentru a opri toată nebunia asta, el ar fi dispus de ambele din belșug.

Zări cu coada ochiului o pereche de Purtători de Cranii care se roteau, în căutare de iscoade, pe cerul de cerneală, dincolo de lumina aruncată de focurile de tabără, și se ghemui mai adânc între stânci, devenind una cu muntele, nimic altceva decât un crâmpei fără de culoare dintr-un munte. Ochii lui măsurau lungimea și lățimea taberei, dar se întorceau mereu la litiera învelită în mătase în care se odihnea Vrăjitorul Comandant. Fusese lăsată la pământ acum, amplasată proteguită în mijlocul armatei, înconjurată de trol și alte creaturi mai puțin umane, mică oază de liniște în inima vulcanului tumultuos dimprejur. Niciun foc nu era aprins în apropierea ei. Nicio ființă nu se apropia dinspre focurile de tabără. Întunecimea se adunase împrejurul ei ca un iaz și lăsase litiera ca un punct solitar, sublimat, inviolabil.

Fața lui Risca se crispă. Nenorocirea începe și se termină cu monstrul care ocupă acel cort, gândea el. Vrăjitorul Comandant este căpetenia bestiei uriașe care ne amenință. Taie capul și bestia moare.

Ucide-l pe Vrăjitorul Comandant și primejdia dispare.

Ucide-l pe Vrăjitorul Comandant...

Era o idee fantasmagorică, nestăpânită, și el nu-i îngădui să sporească în gândurile lui. O împinse deoparte și se strădui să se concentreze asupra îndatoririlor lui. Bremen se bizuia pe el. Trebuie să le dea de știre gnomilor despre această armată, ca aceștia să apuce a se pregăti de invadarea țărâmului lor natal. Trebuie să-i convingă să se arunce în luptă împotriva unei oștiri de câteva ori mai numeroase ca a lor, într-o bătălie pe care nu puteau spera să o câștige. Trebuie să-l convingă pe Raybur și pe cei din Sfatul Bătrânilor că se poate găsi o cale de a-l învinge pe Vrăjitorul Comandant și că gnomii trebuie să câștige cu prețul vieții lor timpul de care este nevoie. Era o sarcină greu de dus la capăt și va cere un mare sacrificiu. El era cel care trebuia să-l conducă pe ceilalți, el, druidul războinic care putea sta împotriva oricărei creaturi juruite Vrăjitorului Comandant.

Căci Risca era un războinic pursânge. Altceva nici nu știa. Crescuse în Raveshorn, alături de părinții care-și trăiseră întreaga viață în deșertul Eastlandului. Tatăl lui fusese cercetaș, iar mama – puitor de capcane. Tatăl avusese șapte frați și surori, iar mama șase. Cei mai mulți locuiau și acum la doar câteva mile unul de altul, iar Risca fusese crescut, în diverse perioade, de fiecare dintre ei. În toți anii copilăriei se văzuse cu unchii și mătușile lui la fel de mult ca și cu părinții. Creșterea copiilor în familia lui era răspunderea tuturor. Gnomii din acea parte a lumii erau veșnic în război cu triburile de mogâldani și se aflau mereu în primejdie. Iar Risca era la înălțime. Fusese deprins de la o vârstă fragedă să lupte și să vâneze și constatasese că se pricepe bine la așa ceva – mai mult decât bine, de fapt. Sesiza lucruri care altora le scăpau. Putea iscodi ceea ce lor le era ascuns. Era mai iute, mai agil și mai puternic decât ceilalți copii de vârsta lui. Stăpânea arta de a supraviețui. Rămăsese în viață în împrejurări care pe alții îi costaseră viața.

Pe când avea doisprezece ani fusese atacat de un koden și ucisese fiara. La doar treisprezece ani, făcea parte dintr-un grup de douăzeci de inși care fuseseră atrași de mogâldani într-o ambuscadă. Fusese singurul scăpat cu viață. Avea cincisprezece ani când mama lui a fost ucisă în timp ce așeza capcanele, dar i-a urmărit pe vinovați și i-a expedit pe lumea cealaltă de unul singur. Când tatăl i s-a prăpădit într-un accident de vânătoare, Risca i-a cărat trupul tocmai în inima ținutului locuit de mogâldani și l-a îngropat acolo, pentru ca spiritul lui să poată continua lupta împotriva dușmanilor. Jumătate dintre frații și surorile lui muriseră deja, doborâți de dușmani sau de boli. Trăise într-o lume violentă, necruțătoare, iar viața îi fusese grea și nesigură. Dar Risca supraviețuise și unii șopteau, când își închipuiau că el nu-i poate auzi, căci era superstițios în privința soartei, că nu fusese încă făurită sabia care să-l poată răpune.

La douăzeci de ani plecase din Raveshorn spre Culhaven și intrase în slujba lui Raybur, proaspăt încoronatul rege al gnomilor, el însuși un strălucit războinic. Dar Raybur îl ținuse la Culhaven doar scurtă vreme, după care-l trimisese la Paranor, la druizi. Raybur recunoscuse talentele deosebite ale lui Risca și socotise că poporul gnomilor avea să fie mai câștigat dacă tânărul cu suflet de războinic și abilități de vânător avea să fie instruit de druizi. Și el, ca și Courtann Ballindarroch al elfilor, auzise de Bremen și-l admira. Așa că-i trimisese bătrânului un răvaș, rugându-l să-i acorde o atenție specială tânărului Risca, noul învățăcel. Cu răvașul asupra-i, Risca plecase la Paranor, cetatea druizilor, și rămăsese acolo, devenind discipol entuziast al lui Bremen, un discipol care credea în căile magiei.

Ochii lui rămaseră pironiți pe cortul de mătase din tabăra vrăjmașilor în timp ce cugeta asupra felului în care magia îl ajuta acum. Magia lui era cea mai puternică, după a lui Bremen – poate chiar mai puternică acum, date fiind vârsta și vigoarea lui față de ale celuilalt. Credea asta cu tărie, deși știa că, neîndoios, Tay Trefenwyd nu ar fi de acord cu el. Ca și Tay, Risca studiasc asiduu lecțiile lui Bremen și continuase să studieze și să se autotesteze permanent, chiar și după ce bătrânul fusese exilat. Studiasc și se antrenase de unul singur, căci niciun alt druid, nici chiar Tay Trefenwyd, nu se considera războinic și nici nu încerca să-și însușească arta războiului ca el. Pentru Risca, magia avea o singură menire – aceea de a-l proteja pe el și pe prietenii lui și de a-i distruge pe dușmani. Celelalte foloase aduse de magie – vindecarea, cunoașterea, clarviziunea, empatia, stăpânirea științelor, conexiunea elementelor, istoria și invocarea – nu prezentau pentru el vreun interes. El era luptător și confruntarea armată era pasiunea lui.

Amintirile se iveau și dispăreau, iar gândurile i se întorceau mereu la împrejurarea de față. Ce să facă oare? Nu-și putea abandona sarcina primită, dar nici nu-și putea

ignora virtuțile personale. Acolo, jos, perdelele de mătase ale cortului păreau să fluture în dansul străveziu al luminii în care le scăldau focurile de tabără. Nu trebuia decât o lovitură, atât. Ce ușor li s-ar putea rezolva problemele dacă ar putea da acea lovitură!

Inspiră adânc, apoi expiră încet. Nu se temea de Brona. Știa cât era celălalt de primejdios, de puternic, dar nu se temea. Era înzestrat cu o cantitate considerabilă de magie pe care, dacă o folosea într-o lovitură directă, nu credea că i-ar putea-o zădărnici ceva sau cineva.

Închise ochii. La ce bun să gândească măcar la o asemenea posibilitate? Dacă dădea greș, n-ar mai avea cine să-i prevină pe gnomi! Și-ar da viața zadarnic.

Dar și dacă reușea...

Se așeză binișor la loc între stânci, își scoase pelerina de călătorie și începu să-și lepede armele. Hotărârea fusese luată pesemne încă din clipa în care ideea îi trecuse prin cap. Ucide-l pe Vrăjitorul Comandant și pune capăt întregii nebunii. El era cel mai potrivit din întreaga lume să încerce. Era momentul ideal, acum, când armata Northlandului se afla încă aproape de casă și Brona se credea la adăpost de orice atac. Chiar dacă murea și el, tot merita. Risca era gata și de sacrificiul suprem. Un războinic este oricând gata de sacrificiul suprem.

După ce rămase doar în cizme, pantaloni și tunică, își strecură un cuțit la cingătoare, luă cu sine securea de luptă și o porni la vale, printre stânci. Era aproape miezul nopții când ajunse la poalele munților și o luă peste câmpie. Deasupra, Purtătorii de Cranii încă se roteau, dar el era de-acum în spatele lor și era învăluit în magie, care-l ferea de ochii lor iscoditori. Ei aveau să caute dincolo de tabără și nu aveau să-l observe. Pășea ușor, degajat, apropierea lui era neauzită în întuneric, iar lumina răspândită de focurile de tabără îl ascundea privirii celor care l-ar fi putut vedea. Sistemul lor de pază era total inadecvat. Străjerii, un

talmeș-balmeș de mogâldani și troli adunați laolaltă, fuseseră amplasați prea departe unul de celălalt și prea aproape de focuri ca să poată observa ceva ce s-ar fi apropiat din afară. Cerul era înnorat și aerul nopții greu de fum, încât ar fi fost nevoie de ochi foarte ageri chiar și în cele mai bune condiții pentru a sesiza vreo mișcare pe câmpie.

Chiar și așa stând lucrurile, Risca nu lăsă nimic la voia hazardului. Merse târâș când ierburile și tufișurile începură să se rărească, alese cu atenție locul de unde avea să se apropie și chiti care anume strajă din neamul mogâldanilor îi va fi țintă. Abandonă securea în iarba înaltă și înaintă înarmat doar cu cuțitul. Straja nici nu apucă să-l vadă. Risca îi târi trupul, îl tupilă în iarbă, se înveșmântă în pelerina strajei, trase gluga pentru a-și acoperi chipul, își recuperează securea și pătrunse în tabără.

Un altul ar fi chibzuit mai pe-ndelete dacă e bine să intre așa, pur și simplu, într-o tabără dușmană. Risca abia dacă catadicsi să acorde o clipă acestui gând. Știa că abordarea directă este întotdeauna cea mai bună metodă de a-l surprinde pe celălalt cu garda jos și că e mai puțin probabil să-l vadă pe cel care le stă drept în față decât pe cel care s-ar furișa, nedeslușit, prin cotloane întunecoase. Tendința generală este de a nu lua în seamă lucrurile lipsite de logică, iar un inamic solitar hălăduind chiar în preajma ta, în mijlocul unei armate înarmate până-n dinți, nu era câtuși de puțin ceva logic.

Risca se aținu totuși la marginea luminii răspândite de focurile de tabără atunci când intra și rămase acoperit complet de pelerină. Nu umbla cu fereală și nici nu-și cobora privirile, căci asta ar fi trezit bănuiala că e ceva în neregulă. Se mișca fără șovăială, de parcă se simțea acolo în largul lui. Trecu de cercul exterior al străjerilor și de focurile lor de tabără și o luă spre centrul armatei. Fumul, purtat de vânt, îi venea în întâmpinare, iar Risca îl folosi ca paravan. Auzea strigăte și râsete în jur, oștenii mâncau și beau, își

spuneau povești și schimbau minciuni între ei. Arme și armuri clincheteau și animale de povară tropăiau și sforăiau în întunericul îndesat de fum. Risca umblă printre ele fără a-și încetini pasul, fără a pierde o clipă din vedere ținta, care apărea acum ca un mănunchi de țărushi și blazoane întunecate înălțat deasupra viermuiei întregii tabere. Își ținea securea de luptă jos, lipită de picior, și-și alcătui, cu ajutorul magiei, o imagine de soldat neînsemnat, doar un alt vânător mogâldan în drum spre un loc lipsit de importanță.

Pătrunse adânc în vălmășagul de oameni și focuri de tabără, căruțe și provizii, animale de povară și meșteșugari ocupați cu dregerea căruțelor și echipamentelor, printre uriașe snopuri de lănci și sulite, cu vârfurile lor de metal sclipitor îndreptate spre cer. Se ținea prin zona taberei ocupate de mogâldani când putea, dar din când în când era nevoit să treacă printre grupuri de trol. Se ferea de ei, după obiceiul mogâldanilor, respectuos, precaut, fără a părea temător, dar nici sfidător, întorcându-și fața de la ei atunci când îi întâlnea, pentru a evita chipurile impasibile și privirile dure care văzuseră numeroase bătălii. Le simțea ochii oprindu-li-se o clipă asupra lui, apoi întorcându-li-se în altă parte. Dar nimeni nu-l opri din drum și nimeni nu-l strigă. Nimeni nu-i descoperi identitatea.

Sudoarea îi șiroia pe spate și la subsuori, nu din cauza căldurii însă. Războinicii începuseră de-acum să se retragă ca să se culce, să se înfășoare în pelerine pe lângă focuri, și treptat se instăpânea liniștea. Risca grăbi pasul. Avea nevoie de zgomot și de vălmășag pentru a-și acoperi mișcările. Dacă toată lumea dormea, ar fi părut nelalocul lui tot umblând de colo-colo. Se apropia deja de cortul Vrăjitorului Comandant – îi vedea acum perdelele sus, deasupra taberei. Focurile de tabără erau tot mai puține pe măsură ce se apropia, la fel și numărul oștenilor. Nimeni nu avea voie să se apropie prea mult de cartierul general al Vrăjitorului Comandant și nici nu voia nimeni s-o facă.

Risca se opri la marginea unui foc de tabără, unde dormeau cam o duzină de războinici. Trolî cu toții, luptători cu figuri parcă cioplite în piatră, cu armele lângă ei. Îi ignoră și cercetă terenul deschis dinaintea lui. Cam treizeci de metri despărțeau cortul cel negru, de jur-împrejur, de armata adormită. Nu se zăreau străjeri nicăieri. Risca ezită o clipă. De ce nu erau gărzi? Privi cu atenție în jur, în căutarea lor. Nici urmă de așa ceva.

În acel moment, mai să se întoarcă din drum. Era ceva în neregulă în toată povestea asta, simțea el. Ar trebui să existe străjeri. Așteptau cumva în interiorul cortului? Se aflau undeva unde el nu putea pătrunde cu privirea? Pentru a afla răspunsul la aceste întrebări ar fi trebuit să traverseze terenul deschis dintre cel mai apropiat foc de tabără și cort. Era destulă lumină împrejur pentru ca apropierea lui să nu treacă neobservată, așa că ar urma să folosească magia pentru a-și masca apropierea. Avea să fie absolut singur acolo și n-ar fi avut unde să se ascundă.

Mintea-i lucra febril. Avea să dea cumva peste Purtători de Cranii? Erau cu toții plecați afară din tabără, la vânătoare, sau mai rămăseseră dintre ei aici, pentru a-și apăra stăpânul? Stăteau cumva de pază și alte creaturi?

Întrebările îl ardeau și nu existau răspunsuri la ele.

Mai ezită un moment, înconjurând locul cu privirea, cu urechile ciulite, tatonând aerul. Apoi își strânse mai bine securea în mână și o luă din loc. Invocă magia pentru a-l învălui, pentru a-l ajuta să se piardă în noapte, să se facă una cu întunericul. Doar un strop, încât nici chiar un cunoscător în ale magiei să nu-i detecteze prezența. Îl invadă un val de hotărâre. Putea s-o facă. Trebuia s-o facă. Traversă terenul deschis, tăcut ca un nor pe cerul bătut de vânturi. Auzul lui nu prindea niciun sunet. Văzul lui nu prindea nicio mișcare. Chiar și în acel loc, nu se vedea nimeni de pază.

Ajunse lângă cort, iar aerul dimprejur deveni brusc liniștit ca moartea și sunetele, mirosurile și mișcările

armatei dispărură. Rămase o clipă lângă mătasea neagră și așteptă ca instinctele să-i semnaleze existența unei eventuale capcane. Nepercepând nimic de genul ăsta, își scoase securea de la brâu și-i trecu tăișul ascuțit peste mătasea neagră, făcând în ea o despicătură.

Deodată auzi ceva – un oftat, poate, sau un vaiet înăbușit. Trecu iute prin despicătură.

În ciuda beznei care domnea în cort, ochii lui reușiră să se obișnuiască imediat. Nu se afla nimic înăuntru – nicio ființă, nicio mobilă, niciun pat, niciun semn de viață. Cortul era gol.

Risca privi în jur cu ochii mari, nevenindu-i a crede.

Apoi, în liniștea profundă se auzi un şuier gros și lugubru, iar aerul prinse a se undui în fața lui. Întunecimea începu să se adune și, acolo unde cu o clipă în urmă nu fusese nimic, acum se forma o siluetă. O făptură învăluită într-o pelerină neagră începea să prindă substanță. Risca realiză ce se petrece și simți un fior înghețat pe șira spinării. Vrăjitorul Comandant fusese acolo tot timpul, acolo, în întuneric, invizibil, privise doar și așteptase. Poate știuse chiar de sosirea lui Risca. Nu era, așa cum crezuse gnomul, o creatură în carne și oase care putea fi ucisă cu arme obișnuite. Se înălțase deja, cu ajutorul magiei, deasupra formei muritoare și putea avea acum orice formă – sau să nu aibă formă. Nici nu avea nevoie de vreuna.

Vrăjitorul Comandant se îndreptă spre el. Preț de o clipă, Risca nu putu face nicio mișcare și era convins că avea să moară fără a fi în stare să ridice un deget în apărarea sa. Apoi, voința lui de fier sfâșie vâlul spaimei și-l împinse la acțiune. Scoase un strigăt de luptă împotriva cumplitei forme negre, a ghearei scheletice negre care venea spre el, a ochilor sângerii, împotriva propriei spaime, a destinului trădător. Securea lui se ridică brusc, cu un şuier, iar focul magiei sclipea în lama-i ascuțită. Vrăjitorul Comandant făcu un gest scurt, și Risca simți cercuri de oțel încleștându-i-se

în jurul trupului. Cu un suprem efort de voință, le zdrobi și le azvârli cât colo, apoi repezi securea. Arma se înfipse în silueta acoperită de pelerină și explodă într-o mare de flăcări.

Risca nu așteptă să vadă rezultatul loviturii. Instinctul îi spunea că e o luptă în care el nu putea avea sorti de izbândă. Puterea și însușirile lui de luptător nu erau îndeajuns pentru a dovedi un asemenea dușman. În secunda în care mâna lui lansase securea, plonjă prin deschiderea cortului, sări imediat în picioare și o rupse la fugă. Se auzeau deja strigăte dinspre focurile de tabără, oștenii se trezeau din somn. Risca nu privi în urmă, dar simțea prezența lui Brona ca pe un nor negru venind spre el, căutând să-l tragă înapoi. Traversă în goană terenul deschis și sări peste cel mai apropiat foc, călcă flacăra care se stingea și împrăstie scântei și cenușă în toate direcțiile. Înșfăcă o sabie de la un luptător adormit și se aruncă spre stânga, în vâlătucii de fum iscați de scântelele împrăstiate.

Alarma zvonea acum din toate colțurile. Mâna Vrăjitorului Comandant încă se întindea spre el, încleștându-i pieptul, dar strânsoarea devenea din ce în ce mai slabă pe măsură ce distanța dintre ei creștea. Concentrarea îi scăzuse și se străduia acum să și-o recapete. Un trol răsări dinaintea lui, cu gând să-l oprească, iar Risca își lăsă cuțitul împlântat în gâtul lui. Reacționase instinctiv, incapabil încă să gândească foarte limpede. Războinicii se agitau peste tot împrejurul lui, alergau în toate părțile și încercau să descopere cauza acelui vacarm, neștiind deocamdată că era vorba de el. Se chinui să și domolească pasul, să ignore bătăile nebunești ale inimii și strânsoarea din jurul pieptului. Măi, al umbrelor să fie! Cât pe ce s-o pătească! Se mișca acum cu iuteală, dar nu mai alerga. Alergând n-ar fi făcut decât să atragă atenția asupra sa. Invocă magia, de care uitase în momentul fugii, și-și dădu seama brusc că pierduse aproape total controlul asupra ei, că fusese aproape doborât de spaimă. Se învălui rapid în magie, apoi o luă spre stânga, spre câmpul deschis, într-o direcție cu totul

diferită de cea din care venise, unde nu le-ar trece prin minte să-l caute. Dacă l-ar descoperi și ar fi nevoit să lupte, ar fi ucis. Erau prea mulți pentru el. Prea mulți pentru orice bărbat, fie el druid ori de alt soi.

Se grăbi să traverseze tabăra, și-n acest timp îl încerca senzația că tensiunea provocată de confruntarea cu Vrăjitorul Comandant amenință să-l sufocă. Se strădui să respire regulat, să nu ia aminte la agitația produsă de armata care se trezea din somn, la țipetele și zbieretele și tropăitul cizmelor oștenilor înarmați expediți în toate direcțiile. În fața lui, vedea deja întunericul câmpiei, întinderea golașă de dincolo de cercul focurilor de tabără. De jur-împrejur erau postați străjeri, dar ei aveau privirile ațintite spre câmpie, așteptându-se la un atac din acea direcție. Simți dorința aproape irezistibilă de a privi înapoi ca să vadă ce anume îl urmărește, dar instinctul îl preveni că, făcând-o, s-ar trăda. Poate Vrăjitorul Comandant i-ar vedea ochii și l-ar recunoaște chiar și sub acoperământul lui de magie. Poate i-ar recunoaște chipul. Și asta ar fi îndeajuns pentru a-l duce la pierzanie. Risca nu privi îndărăt. Merse înainte și lăsă pasul mai moale ca să poată alege punctul de la marginea spațiului străjuit pe unde avea să evadeze.

– Tu și tu, se adresă el unei perechi de mogăldani în timp ce trecea chiar printre ei, fără a catadicsi să încetinească, pentru ca ei să nu-i vadă fața.

Folosise limba lor, pe care o cunoștea de când avea zece ani. Le făcu semn:

– Veniți cu mine.

Ei nu-i puseră ordinul la îndoială. Soldații rareori fac așa ceva. Avea aspectul și aerul autoritar ale unui superior, așa că îl urmau fără crâcnire. Îi conduse prin întuneric de parcă ar fi cunoscut calea, de parcă ar fi avut o misiune anume de îndeplinit. Îi duse departe în noapte, apoi îi expedie pe fiecare în altă direcție, iar el plecă pur și simplu mai departe de unul singur. Nu încercă să se întoarcă să-și recupereze armele și

pelerina, ştia că asta ar fi fost prea primejdios. Însuşi faptul că era viu era o minune, aşa că nu era dispus să-şi forţeze şi mai mult norocul. Trase adânc în plămâni aerul nopţii şi se strădui să-şi domolească pulsul. Cunoştea oare Bremen ce fel de duşman aveau? se întrebă el. Realiza bătrânul ce putere are Vrăjitorul Comandant? Trebuie că da, căci fusese în ascunzătoarea monstrului şi-l spionase. Risca îşi dori să-i fi pus bătrânului mai multe întrebări atunci când avusese ocazia. Dacă ar fi făcut-o, n-ar fi încercat să-l distrugă pe Brona de unul singur. Şi-ar fi dat seama că nu avea armele trebuitoare pentru aşa ceva. Nici nu era de mirare că Bremen era în căutarea unui talisman. Nici nu era de mirare că se bizuia pe viziunile celor morţi, care să-l sfătuiască.

Se uită pe cer după Purtătorii de Cranii, dar nu-i zări. Cu toate astea, îşi menţinu magia pentru a se ascunde. Pătrunse în câmpia Rabb şi o luă spre sud-est, spre Anar. Înainte ca lumina zilei să-l găsească, avea să se afle la adăpostul pădurii. Scăpase pentru a purta şi alte bătălii şi se putea considera norocos.

Dar ce fel de bătălie se putea purta împotriva unui duşman ca Vrăjitorul Comandant? Ce le putea spune gnomilor ca să le sădească nădejdea în suflet?

Răspunsurile îi scăpau. Merse înainte în noapte, căutându-le.

XIII

Două zile mai târziu, armata Northlandului se afla la vreo douăzeci de mile de Storlock. Traversase fără vreo oprelişte câmpia, departe de pădurea deasă, cotise spre răsărit, către Anar, ca un vierme uriaş, greoi, care se târa tot mai aproape de ţinutul gnomilor. Focuri de veghe ardeau în depărtare pe fundalul cerului care se stingea în

amurg, o pâclă gălbuie întinsă pe mile întregi de-a lungul câmpiei. Kinson Ravenlock le vedea licărul tocmai de la capătul munților Dragon's Teeth, de la gura văii Shale. Armata trebuie că-și petrecuse după-amiaza traversând râul Rabb înainte de a-și face tabăra de noapte. La răsăritul soarelui avea să-și reia marșul spre miazăzi, iar asta însemna că până-n zorii zilei următoare avea să ajungă chiar în fața satului storilor.

Însă asta mai însemna, se dezmetici brusc Străjerul Hotarelor, că el și Mareth trebuiau să traverseze câmpia Rabb în chiar această seară, înaintea trupelor, dacă nu voiau cumva să fie prinși la mijloc de cealaltă parte.

Rămase nemișcat în umbra unei stânci care se înălța la vreo cincisprezece metri deasupra câmpiei și se pomeni dorindu-și să fi putut ajunge aici cu o zi în urmă, ca să nu fie nevoiți să traverseze câmpia la ceas de noapte. Știa că la lăsarea nopții vânătorii înaripați ai lui Brona aveau să-și ia zborul în țării, dând târcoale pe deasupra zonei deschise care se întindea între ei și locul unde s-ar fi aflat în siguranță. Nu era o perspectivă tocmai ispititoare. Privi în spatele lui la Mareth, care stătea pe jos și-și frecționa picioarele, încercând să le aline astfel durerea produsă de marșul forțat din timpul zilei, cu cizmele azvârlite care pe unde, împreună cu pelerina și cu puținele lor provizii. N-ar fi putut merge mai repede oricât s-ar fi străduit, iar el își dădea seama de asta. O forțase și așa prea tare ca să ajungă până aici. Era încă slăbită după încercarea prin care trecuse la cetatea druizilor; iar energia ei seca rapid, așa că avea nevoie de popasuri dese pentru odihnă. Dar nu se plânsese o singură dată, nici chiar atunci când el insistase că trebuie să renunțe la somn până vor ajunge la Storlock. Era dârză din cale-afară, recunoscuse el morocănos. Își dorea doar s-o poată înțelege ceva mai bine.

Privi îndărăt spre câmpie, spre ruguri, spre întunericul care se lăsa treptat dinspre răsărit peste întinderi. Era lucru

hotărât deci, vor traversa diseară. Își dori să fi stăpănit și el magie, ca să le ascundă trecerea, dar, la urma urmelor, putea la fel de bine să-și dorească să poată zbura. Nu-i putea cere fetei să recurgă la magie, firește. Bremen îi interzisese. Iar Bremen însuși încă nu-i ajunsese din urmă, așa că nu se putea face nimic în privința asta.

– Hai și mănâncă ceva, îl chemă Mareth.

Se întoarse și coborî dintre stânci. Fata întinsese tipsii cu pâine, brânză și fructe și turnase mied în niște căni de metal. Făcuseră un troc seara trecută cu un fermier, la nord de Varfleet, și asta era ultima porție din merindele căpătate. Se așeză în fața ei și începu să mănânce. Nu o privea. Plecaseră de două zile de la cetatea distrusă a Paranorului, ieșiseră din nou din trecătoarea Kennon și o luaseră spre răsărit, de-a lungul râului Mermidon, urmându-i cursul pe la poalele munților Dragon's Teeth până aici. Bremen îi trimisese înainte, statornicind limpede pe unde să meargă fără el, să urmeze cursul râului Mermidon până la câmpia Rabb și să o traverseze spre Storlock. Acolo urmau să întrebe de un bărbat anume, care, bănuia druidul, locuia undeva în Eastland, în ținutul sălbatic din Anarul de Sus, un bărbat despre care Kinson nu auzise niciodată. Trebuiau să afle unde poate fi găsit acela, după care să aștepte acolo până când Bremen îi va prinde din urmă. Druidul nu-i lămurise ce avea el să facă între timp. Nu le explicase de ce îl căutau pe acel necunoscut. Le spusese pur și simplu ce aveau de făcut – lui Kinson, mai bine zis, căci Mareth încă mai dormea – după care dispăruse printre copaci.

Kinson bănuia că bătrânul se dusesse înapoi la cetatea druizilor, și Străjerul Hotarelor se întrebă iarăși de ce. Fugiseră din Paranor într-un vălmășag de zgomote și furie distrugătoare, de magie dezlănțuită și sălbatică, parte a lui Mareth, parte a cetății înseși. Era ca și când o fiară sălbatică se deșteptase și se năpustise asupra lor să-i devoreze și lui Kinson încă i se părea că-i simte în ceafă respirația și

ghearele, ca atunci când fuseseră urmăriți. Dar scăpaseră cu viață la adăpostul pădurii, în amurgul blând, iar furia aceea de sorginte magică se domolise și pierise. Rămăseseră în pădure toată ziua următoare și o lăsaseră pe Mareth să doarmă. Bremen se ocupase de ea, vădit preocupat de starea ei, dar după ce fata se trezise și băuse o cană de apă înainte de a adormi la loc, încetase să-și mai facă griji pentru ea.

– Magia cu care este înzestrată e prea puternică pentru ea, îi explicase el lui Kinson.

Ținuseră de veghe la căpătâiul ei în orele dimineții târzii, după ce ea se trezise și adormise apoi la loc. Soarele se înălțase sus deasupra lor și amintirea întunecată a nopții trecute începuse să pălească. Cetatea era o prezență mută dincolo de perdeaua de arbori, liniștită acum ca moartea golită de viață.

– Pare limpede că a venit la druizi în încercarea de a-și înțelege mai bine magia. Cred că n-a stat îndeajuns printre ei ca să apuce să afle asta. Poate a cerut să vină cu noi în nădejdea că am putea s-o ajutăm.

Clătină din capul cărunt.

– Dar ai văzut? A invocat magia pentru a mă apăra pe mine de creaturile pe care Brona le-a lăsat acolo să mă atace, dar a pierdut imediat orice control asupra ei! Pare incapabilă să cântărească măsura necesară. Sau poate nu asta e problema, ci faptul că magia ei, când e invocată, ia orice formă dorește ea, magia. Indiferent de situație, năvălește dinspre ea ca apele revărsate! În cetatea druizilor, a înghițit creaturile acelea de parcă ar fi fost niște amărâți de țânțari. A fost atât de puternică, încât a trezit magia pe care cetatea o menține pentru propria protecție, magia pământului, statornicită acolo de primii druizi. A fost magia verificată de mine când m-am întors, ca să mă asigur că mai poate încă sta pavază în fața oricărei încercări de a distruge cetatea. Nu i-am putut proteja pe druizi de Vrăjitorul Comandant, dar am putut pune măcar cetatea sub oblăduirea ei. Mareth a invocat o putere atât de

copleșitoare pentru distrugerea creaturilor lui Brona, încât a dat impresia că cetatea însăși se află în pericol și a scos astfel la iveală și magia pământului.

– Magie nativă, așa ai spus cândva, murmură Kinson, dus pe gânduri. De unde i s-ar putea trage, de e atât de puternică?

Bătrânul strânse din buze.

– De la un alt druid, poate. Un elf care poartă magie veche în sânge. De la o ființă feerică, rămasă din lumea de odinioară. Ar putea fi orice din toate astea.

Ridică o sprânceană, întrebător:

– Mă întreb dacă știe chiar și ea răspunsul la această întrebare.

– Mă întreb dacă ni l-ar spune, chiar dacă l-ar ști, fu replica lui Kinson.

Până în acel moment, fata abia dacă pomenise despre așa ceva. Pe când se trezise, Bremen plecase deja. Misiunea de a-i spune că nu avea voie să-și folosească magia până la revenirea lui Bremen, care s-o povățuiască, rămase astfel în sarcina lui Kinson. Ea acceptă ordinul printr-o simplă înclinare a capului, nimic mai mult. Nu comentă nimic despre cele întâmplate în cetate. Părea să fi dat uitării întregul episod.

Străjerul termină de mâncat și-și ridică din nou privirea. Tânăra îl privea.

– La ce te gândești? îl întrebă ea.

Kinson înălță din umeri.

– Mă întrebam cine e omul pe care trebuie să-l găsim. Mă întrebam de ce îl consideră Bremen atât de important.

Ea dădu încet din cap.

– Cogline.

– Îi cunoști numele?

Ea nu răspunse. Părea să nici nu fi auzit întrebarea.

– Poate vreunul din prietenii tăi de la Storlock ne va putea ajuta.

Ochii ei rămaseră ficși.

– N-am niciun prieten la Storlock.

Un scurt răstimp el se holbă pur și simplu la ea, fără a înțelege.

– Dar mi s-a părut că i-ai spus lui Bremen...

– Am mințit.

Oftă din greu și-și întoarse privirea de la el.

– L-am mințit pe Bremen și înainte de asta i-am mințit pe toți la Paranor. Era singura cale de a fi acceptată. Doream cu disperare să studiez la druizi și știam că n-or să mă accepte dacă nu le dau un motiv plauzibil. Le-am spus deci c-am studiat la stori. Le-am dat acte scrise care să-mi dovedească spusele, false toate. I-am înșelat pe toți cu bună știință.

Ridică privirea:

– Dar așa dori să încetez cu minciuna acum și să spun adevărul.

Bezna era deplină în jurul lor, ultima geană a zilei dispăruse, iar ei se lăsară cotropiți de întuneric, abia zăbindu-se unul pe celălalt. Cum tot urmau să traverseze câmpia Rabb în noaptea aceea, Kinson nu se obosisese să aprindă un foc. Acum își dorea s-o fi făcut, ca să-i poată vedea mai bine fața.

– Cred, zise el cu voce domoală, că acum ar fi momentul potrivit pentru adevăr. Dar cum voi ști eu că-mi vei spune adevărul, și nu doar o altă minciună?

Ea îi adresă un zâmbet palid, trist:

– Vei ști.

El o privi în ochi:

– Magia ta era pricina minciunilor, nu-i așa? ghici el.

– Ai spirit de observație, Kinson Ravenlock, îi zise ea.

Îmi placi din cauza asta. Da, minciunile au devenit necesare din cauza magiei mele. Doresc cu disperare să găsesc un mod de...

Ezită, în căutarea cuvântului potrivit:

– ... de a mă împăca cu propria-mi persoană. M-am luptat cu puterea mea prea multă vreme și m-au ajuns oboseala și disperarea. M-am gândit uneori să-mi pun capăt zilelor din pricina răului pe care mi l-a făcut.

Se opri din nou, cu privirile pierdute în depărtări:

– Am fost înzestrată cu magie încă de la naștere. Magie nativă, după cum i-am spus lui Bremen. Măcar asta a fost adevărat. Nu mi-am cunoscut tatăl. Mama a murit la naștere. Am fost crescută de oameni pe care nu i-am cunoscut. Dacă am și alte rude nu știu, pentru că nu și-au făcut vreodată apariția în viața mea. Oamenii care m-au crescut au făcut-o din motive pe care nu le-am înțeles niciodată. Au fost oameni duri, taciturni și mi-au spus foarte puține. Cred că erau legați de o anume datorie, dar nu mi-au explicat niciodată obârșia acelei datorii. Am plecat de la ei când aveam doisprezece ani, trimisă în ucenicie la un olar, unde trebuia să aduc și să car materiale, să fac curățenie, să iau seama, dacă doresc, la felul cum lucrează, dar în principal să fac ce mi se spune. Eram de pe atunci înzestrată cu magie, firește, dar, ca și trupul meu, ea încă nu ajunsese la maturitate și o sesizam doar ca pe o vagă prezență, care se manifesta în foarte mică măsură. Când am devenit femeie, magia a înflorit și ea înlăuntrul meu. Într-o zi, olarul a încercat să mă bată și m-am apărat din instinct, invocând magia în ajutorul meu. Aproape că l-am ucis. Am plecat într-un ținut de frontieră, voiam să găsesc un alt loc în care să trăiesc. O vreme, am locuit în Varfleet.

Zâmbetul îi reveni pe buze:

– Poate că drumurile noastre s-au întâlnit la vremea aceea. Sau tu plecasei deja? Da, plecasei, de bună seamă.

Înălță din umeri:

– Am fost atacată din nou, un an mai târziu. De data asta erau mai mulți bărbați și nu să mă bată voiau. Am invocat din nou magia. Nu mi-am putut-o controla. Am ucis doi dintre ei. Am plecat și din Varfleet, tot spre soare-apune.

Zâmbetul ei deveni batjocoritor și amar:

– Cred că-ți dai seama deja cum se repetă asta. Începusem să cred că nu pot trăi în mijlocul oamenilor, și asta pentru că nu pot avea încredere în mine însămi. Am rătăcit dintr-o comunitate în alta, de la o fermă la alta, câștigându-mi existența cum puteam. A fost o perioadă utilă. Am descoperit lucruri noi despre magia mea. Nu era doar distrugătoare; putea fi și tămăduitoare. Am constatat că aveam puteri empatice. Îmi puteam folosi magia spre a vindeca răniții. Am descoperit asta atunci când un bărbat pe care îl cunoșteam și îl simpatizam a fost rănit și era în primejdie să moară de pe urma unei căzături. A fost o revelație care mi-a dat speranță. Folosită astfel, magia putea fi controlată. Nu înțelegeam de ce; puterea ei poate fi controlată atunci când vindecă, dar nu și când distruge. Poate că mânia este, prin natura lucrurilor, mai greu de controlat decât simpatia. Nu știu. În orice caz, m-am dus la stori, cu gând să trăiesc acolo, să-i rog să mă lase să studiez la ei, să învăț să-mi folosesc talentul. Dar ei nu mă cunoșteau și n-au vrut să mă accepte în ordinul lor. Sunt mogâldani și niciun membru al vreunei alte seminții n-a primit vreodată permisiunea de a studia la ei. Au refuzat să facă o excepție pentru mine. Am încercat luni de-a rândul să-i conving să-și schimbe hotărârea, am rămas în satul lor, i-am privit lucrând, am stat la masă cu ei atunci când mi-o îngăduiau, și i-am rugat să-mi acorde o șansă, nimic mai mult. Apoi, într-o bună zi, din ținutul sălbatic din vecinătate a sosit la stori în vizită un bărbat. Voia ceva de la ei, ceva din domeniul științelor lor tămăduitoare, iar stori n-au părut defel să se împotrivească. M-am minunat. După luni de zile de cerșit ceva rămășițe de învățatură de-a lor, nu căpătasem nimic. Iar acum, bărbatul ăsta, care nu era mogâldan, era de felul lui din Southland, apărea de niciunde și stori abia așteptau să-l ajute. Am hotărât să-l întreb de ce.

Râcâi cu cizma în pământ, de parcă ar fi scormonit trecutul.

– Arăta ciudat, înalt și pirpiriu, tot numai colțuri și oase, cu fața prelungă și părul vâlvoi. Părea veșnic pierdut în gânduri, de-ai fi zis că o simplă discuție cu el era lucrul cel mai dificil din lume. Dar l-am făcut să stea de vorbă cu mine. L-am făcut să-mi asculte povestea. După o vreme, mi-a devenit limpede că înțelege foarte multe dintr-ale magiei. Așa că i-am spus totul. M-am încrezut în el. Nu știu nici până în ziua de azi de ce, dar am făcut-o. Mi-a spus că storii nu mă vor accepta, că n-avea rost să mai rămân în sat. Du-te la Paranor și la druizi, a sugerat el. Am râs. N-or să mă accepte nici ei, i-am explicat. Dar el mi-a spus că o vor face. M-a învățat ce să le spun. M-a ajutat să inventez o poveste și a scris hrisoavele prin care să obțin încuviințarea lor. A zis că știe câte ceva despre ei, că fusese și el druid cândva, de mult. Dar că nu aveam voie să-i pomenesc numele. Nu era ținut la loc de cinste acolo, a adăugat el. Și atunci l-am întrebat care-i e numele și mi l-a spus. Cogleine. Mi-a spus că, afară de Bremen, druizii nu mai călătoresc prin cele patru țărâmurii, ca pe vremuri. Aveau să accepte povestea pe care mi-o inventase el dacă-mi puteam dovedi puterea de vindecare. N-or să se obosească să-mi cerceteze trecutul, pentru că erau încrezători, aproape naivi în privința asta. A avut dreptate. Am făcut ce mi-a spus și druizii m-au primit.

Ea oftă:

– Dar acum înțelegi de ce l-am rugat pe Bremen să mă ia cu el, nu-i așa? Studiul magiei nu este încurajat la Paranor, sau, oricum, nu într-o măsură cât de cât semnificativă. Câțiva, precum Risca și Tay, au, ce-i drept, o înțelegere adâncă a ei. Dar nu mi s-a dat nicio ocazie să descopăr cum să-mi țin propria magie sub control. Dacă aș fi dat-o la iveală, aș fi fost expediată imediat de acolo. Druizii se tem de magie. Se temeau, mai degrabă, pentru că sunt morți cu toții.

– Magia ta a devenit cumva mai puternică? întrebă el atunci când fata se opri. A devenit și mai greu de ținut sub control? Așa cum a fost când ai invocat-o în cetate?

– Da.

Gura ei se strânse într-o linie dreaptă, mohorâtă, iar ochii i se umplură brusc de lacrimi.

– Ai văzut doar. M-a copleșit întru totul. A fost ca o revărsare de ape care amenința să mă înece. Nici nu puteam respira!

– Și acum dorești ca Bremen să te ajute să găsești o cale spre a o stăpâni, el, singurul druid care-i înțelege puterea.

Ea îl privi drept în față:

– Nu regret ceea ce-am făcut.

El îi întoarse privirea, îngândurat.

– Nici măcar o clipă n-am crezut că ar trebui să-ți pară. Și nici nu mi-am propus să-ți judec alegerea. Nu am trăit viața pe care ai trăit-o tu. Dar cred că minciunile trebuie să înceteze acum. Cred că ar trebui să-i spui lui Bremen ce mi-ai spus mie. Dacă dorești ajutorul lui, ar trebui să fii cinstită cu el.

Fata dădu din cap și-și șterse hotărâtă lacrimile.

– Asta și am de gând, zise ea.

Părea mică și vulnerabilă, dar vocea îi era viguroasă. N-avea să dezvăluie nimic altceva în ceea ce privea persoana ei, realiză el. Trebuie că trecuse și așa prin chinurile iadului spunându-i și cât spusese.

– Se poate avea încredere în mine, spuse ea fără veste, citindu-i parcă gândurile.

– Mai puțin în magia ta, o corectă el.

– Nu. Chiar și în ea. Puteți fi încredințați că n-o voi folosi până când Bremen nu-mi va spune să o fac.

El o privi în tăcere un moment, apoi dădu din cap.

– Am înțeles.

Îl fulgeră din senin ideea că ei doi semănau de fapt foarte mult. Amândoi călătoriseră până foarte departe în

strădania de a se elibera de trecut, iar călătoria nu se încheiase pentru niciunul din ei. Amândoi se legaseră de Bremen, viețile lor erau indestructibil unite cu a lui, iar acum părea că nici nu existase alternativă.

Privi spre cer și se ridică în picioare.

– E vremea s-o luăm din loc.

Își înnegriră fețele și mâinile, își legară bine diversele ustensile din metal și armele, ca să nu zornăie, coborâră din ascunzătoarea dintre stânci și o porniră peste câmpia Rabb. Aerul nopții era răcoros și plăcut, iar dinspre poalele dealurilor adia o briză purtând pe aripile ei mireasmă de salvie și cedru. Norii pluteau pe cer, paravan subțiat în între pământ și luna în al doilea pătrar, de aceea lumina era difuză și se strecura doar în fascicule scurte. Sunetul putea călători pe distanțe lungi într-o astfel de nopți, de aceea Kinson și Mareth călcau cu pas ușor prin ierburile înalte, ocolind prundișul, care-i putea da de gol. La miazănoapte, lumina care se zărea dinspre tabăra armatei era aidoma unui fum cenușiu pe fundalul întunecat care se întindea între munții Dragon's Teeth la apus și Anar la răsărit. La răstimpuri Kinson se oprea, asculta și căuta să distingă sunetele care se potriveau cu peisajul, atent la cele care nu se potriveau. Mareth îl urma un pas mai în spate și nu scotea un cuvânt. Fără să se întoarcă spre ea, Kinson îi simțea prezența acolo, ca pe o umbră a lui.

Orele se scurgeau anevoie, iar câmpia se desfășura pretutindeni în jurul lor și părea să devină mai vastă pe măsură ce o traversau, așa că o vreme au avut impresia că nu înaintează deloc. Kinson veghea neîncetat, cu ochii ațintiți spre cerul înnorat, în căutarea vânătorilor înaripați care puteau hălădui în țării. O făcea din obișnuință, și nu pentru că se aștepta să-i vadă pe cei întunecați. Învățase din experiență că mai întâi avea să-i simtă, și atunci trebuia să se ascundă neîntârziat, pentru că, dacă aștepta să-i vadă, era prea târziu. Dar furnicăturile acelea neplăcute,

năvala de gheață pe șira spinării, semnalul de alarmă care prevestea primejdia nu-și făcură simțită prezența și, cu Mareth urmându-l docilă, merse mai departe.

Se opriă o dată să bea apă din butelcă și se ghemuiră unul lângă altul într-un luminiș, în dosul unor tufe. Kinson se trezi întrebându-se cum trebuie să fi fost viața pentru ea, lipsită de prieteni și familie, ajunsă o paria din cauza magiei, rămasă fără cămin din cauza împrejurărilor și a deciziilor ei în egală măsură. Dăduse dovadă de curaj, gândi el, hotărându-se să nu renunțe la luptă atunci când i-ar fi fost ușor s-o facă. Și nici nu se compromisese pe sine sau pe alții, alegându-și propriul drum în viață. Se întrebă câte din toate acestea înțelesese Bremen atunci când luase hotărârea de a-i permite să li se alăture. Se întrebă în ce măsură izbutise Mareth să-l păcălească pe bătrân. Nu atât de mult cum își închipuise ea, de bună seamă. Știa din experiență că Bremen putea privi drept în tine, ca și când ai fi din sticlă, și vedea toate componentele în mișcare. Era unul dintre motivele pentru care reușise să supraviețuiască toți acești ani.

La un moment dat, după miezul nopții, un Purtător de Cranii le tăie calea. Veni dinspre est, din direcția în care se îndreptau ei, și-l luă prin surprindere pe Kinson, care credea că primejdia va veni dinspre miazănoapte. Simți creatura și se aruncă la pământ, sub o tufă, târând-o și pe Mareth cu el. Își dădu seama după expresia ei că fata înțelege ce se petrece. O trase mai aproape de el, ascunzându-se bine.

– Nu te uita în sus, șopti el. Nici măcar nu te gândi la ceea ce zboară deasupra noastră. Ne simte dacă o faci.

Rămaseră ghemuiți la pământ, și în acest timp creatura zbură mai aproape, iar teama din sufletele lor crescuse încât îi incinse ca soarele în miez de zi. Kinson se chinuia să respire normal și să se gândească la zile de mult trecute, pe când era copil și mergea la vânătoare cu frații lui. Rămase liniștit, nemișcat, cu mușchii relaxați, cu ochii închiși. Lipită de el,

Mareth respira în ritmul lui, nemișcată. Purtătorul de Cranii zbura în cercuri deasupra lor. Kinson îl simțea și știa cât e de aproape din îndelungata lui experiență de cercetaș în Northland, când vânătorii înaripați dădeau târcoale noapte de noapte deasupra ținutului pe care-l străbătea. Bremen îl învățase cum să-i evite, cum să supraviețuiască. Senzațiile provocate de acești monștri nu puteau fi evitate, dar puteau fi îndurate. La urma urmelor, senzațiile în sine nu puteau face niciun rău. Mareth înțelegea asta. Nu se mișcă și nu tremură în brațele lui. Nu încercă să se ridice sau să sară din ascunziș. Zăcu acolo ca și el, răbdătoare și hotărâtă.

În cele din urmă, Purtătorul de Cranii zbură mai departe, spre o altă parte a câmpiei, și-i lăsă tremurând, dar ușurați. Așa se întâmpla întotdeauna, gândi Kinson și se ridică în picioare. Nu-i plăceau deloc aceste senzații, nu-i plăcea rușinea care-i cuprindea sufletul pentru că trebuia să se ascundă în acest fel, să se ferească mereu. Dar i-ar fi plăcut încă și mai puțin să moară.

Îi adresă lui Mareth un zâmbet liniștitor și o porniră mai departe în noapte.

Ajunseră la Storlock puțin înainte de răsăritul soarelui, uzi și stropiți cu noroi din cauza unei averse neașteptate care-i prinsese la doar două-trei mile de sat. Cu chipuri mohorâte și respectuoase, storii, înveșmântați în alb, le ieșiră în întâmpinare și-i poftiră înăuntru. Abia dacă se rostiră câteva cuvinte; nici nu părea necesar. Storii păreau a-i recunoaște pe amândoi și nu le puseră nicio întrebare. Poate îi țineau minte de pe vremuri, gândea Kinson pe când era condus înăuntru. Mareth trăise în satul storilor, iar el îi vizitase în diferite ocazii împreună cu Bremen. Oricum însă, asta simplifica lucrurile. Deși indeobște distanți și preocupați de ale lor, storii erau generoși în ce privește casa și masa. Ca și când ar fi așteptat oaspeți, ei le oferiră supă caldă, haine uscate și paturi în camere de oaspeți din clădirea principală.

La mai puțin de o oră de la sosire, Kinson și Mareth dormeau tun.

Când se deșteptară, era după-amiază târziu. Ploaia contenise, așa că ieșiră afară să se uite prin jur. Satul era liniștit, iar pădurea care-l înconjură părea lipsită de viață. În timp ce mergeau pe ulicioare de la un capăt la altul al așezării, storii treceau pe lângă ei ca niște stafii, tăcuți, fiecare cu treaba lui, abia privind la cei doi străini. Nimeni nu se apropie de ei. Nimeni nu le vorbi. Vizitară mai multe spitale unde tămăduitorii se ocupau de bolnavi veniți din toate colțurile celor patru țărâmurii. Nimeni nu părea supărat să-i vadă acolo. Nimeni nu le ceru să plece. În timp ce Mareth rămase să se joace cu doi prichindei mogăldani care se arseseră în timp ce părinții lor găteau, Kinson ieși afară și-și pironi privirea spre depărtări, spre copacii peste care se așternea cu-nctul întunericul, cu gândul la armata Northlandului care se apropia.

În timpul cinei, îi împărtăși lui Mareth gândurile care-l frământau. De-acum oștirea trebuie să fi ajuns, pesemne, undeva pe câmpia Rabb, în apropierea așezării. Dacă avea nevoie de hrană sau de alte provizii, iar asta era aproape sigur, vor fi trimiși cercetași ca să jefuiască, iar Storlockul s-ar afla atunci în reală primejdie. Majoritatea semințiilor auzise de stori și de îndeletnicirile lor și le respectau izolarea. Dar oastea lui Brona se conducea după alte legi morale, după alte reguli, și, după toate probabilitățile, în cazul de față avea să-i lipsească respectul acordat îndeobște locuitorilor acestei așezări. Ce s-ar alege de așezarea storiilor dacă vreun Purtător de Cranii ar veni la jefuit? Tămăduitorii nu aveau mijloace de apărare; nu cunoșteau nicio formă de luptă. Ei se bazau exclusiv pe neutralitatea și dezinteresul lor față de politică pentru a rămâne în afara conflictelor armate. Dar când era vorba de vânătoria înaripați, era oare asta îndeajuns?

În timp ce întorceau ideea pe toate fețele, întrebare și de Cogline și aflară aproape imediat unde putea fi găsit. Nici

nu părea să fie cine știe ce secret. Cogline păstra o legătură permanentă cu stori și prefera să discute cu ei ca să obțină cele de trebuință decât să aibă de-a face cu locurile unde se făcea negoț de pe la marginile pustietății în care se retrăsese. Druidul de altădată își durase căminul în adâncul Anarului, în desișurile arareori bătute din Darklin Reach, într-un loc numit Hearthstone. Nici chiar Kinson nu auzise vreodată de Hearthstone, deși știa de Darklin Reach și gândea despre el ca despre un loc pe care e mai bine să-l ocolești. Mogâldanii-Păianjen locuiau acolo, creaturi sârmoase, vag umane, atât de primitive, încât încă discutau cu spiritele și aduceau sacrificii vechilor zei. Darklin Reach era o lume încremenită în timp, neschimbată din vremea declanșării Marilor Războaie, iar Kinson nu era deloc încântat la ideea că drumurile lor aveau să-i poarte într-acolo.

După ce se încheie cina și stori se întoarseră la treaba – care o fi fost aceea – pe care o aveau de dus la capăt. Străjerul Hotarelor rămase împreună cu fata pe o băncuță, pe cerdacul sălii de mese, și scrută întunericul care se lăsa. Gândurile lui nu erau prea plăcute. Bremen nu sosise. Poate era încă la Paranor. Poate era prins de cealaltă parte a câmpiei Rabb, cu armata Northlandului desfășurată între ei. Kinson nu se mpăca defel cu nesiguranța asta. Nu-i plăcea că este silit să aștepte sosirea druidului, obligat la nemișcare, când ar fi preferat să fie activ. Putea să aștepte la nevoie, dar acum punea la îndoială motivul însuși pentru care zăbovea. Gândea că Bremen ar fi trebuit să-l trimită pe el înainte să-l caute pe Cogline, chiar dacă asta ar fi însemnat să meargă în Darklin Reach. Avea senzația că timpul le scapă tuturor printre degete.

Un grup de stori își făcu apariția, înveșmântați toți în pelerine, acoperiți de glugi, retrași și enigmatici. Coborâră treptele cerdacului și traversară spre o clădire de peste drum, iar siluetele lor albe se topiră iute în cenușiul amurgului ca niște fantome în noapte. Kinson se minună de

hotărârea lor nestrămutată, de amestecul bizar de devotament față de îndeletnicirea lor și totală indiferență față de lumea din jurul măruntei lor așezări. Aruncă o privire spre Mareth și se chinui să și-o închipuie ca pe una dintre aceste ființe, apoi se întrebă dacă ea își mai dorea încă să fi fost acceptată în ordinul lor. S-ar simți oare mai bine în izolare, departe de tirania propriei magii, de amenințarea pe care o reprezenta folosirea ei de necontrolat? S-ar simți ea mai puțin reținută aici decât la Paranor? Misterul vieții ei îl intriga și se surprinse gândindu-se la ea într-un fel în care nu se gândise la nimeni altcineva până acum.

Dormi prost în noaptea aceea, năpădit de vise populate de creaturi amenințătoare, lipsite de chipuri. Când se trezi, puțin înainte de răsăritul soarelui, se sălta din pat și înșfăcă sabia aproape înainte de a-și da seama ce face. Se deslușeau voci afară, groase și guturale, și se auzea clar și zăngănit de armuri. Știu pe dată ce se petrecuse. Își lăsă cizmele în odaie, luă doar sabia cu sine, se strecură afară din dormitor și o luă furișat pe coridor spre intrarea principală, unde câteva ferestre dădeau spre stradă. Adăpostit în umbră, aruncă o privire afară.

O trupă numeroasă de trolî apăruse în stradă și stătea față-n față cu un mic grup de stori aflat pe treptele principalului centru de tămăduire de peste drum. Trolîi erau înarmați și păreau amenințători; după felul în care gesticulau, era limpede că vor să între înăuntru. Storii nu li se opuneau fățiș, dar nici nu se lăsau înduplecați. Vocile mânioase aparțineau trolîlor, storii erau tăcuți și stoici în fața amenințării invadatorilor. Kinson nu-și dădea seama ce voiau trolîi – dacă era vorba de hrană și provizii, sau de mai mult de-atât. Dar era dincolo de orice îndoială că trolîi nu aveau de gând să renunțe la pretenții. Înțelegeau la fel de bine ca și Kinson că nu avea cine să li se poată opune în sat.

Kinson privi clădirea cufundată încă în crepuscul, strada umbroasă, pădurea deasă și drumul deschis și chibzui la

variantele între care putea alege. Putea rămâne locului, sperând că nu avea să se întâmple nimic. Dacă făcea asta, îi lăsa pe tămăduitori pradă ursitei, oricare ar fi fost aceea, pe care le-o vor hărăzi trolii. Putea să-i atace pe la spate și să ucidă, probabil, vreo patru sau cinci înainte să-l răzbească ceilalți. N-ar face mare lucru cu asemenea tactică. După ce el va fi fost răpus, și era sigur că asta se va petrece, trolii tot ar rămâne liberi să facă ce poftesc cu storii. Ar putea încerca o diversiune. Dar nu avea nicio garanție că-i va putea atrage printr- ea pe toți trolii din sat, sau că ei nu se vor întoarce mai târziu.

Gându-i zbură brusc la Mareth. Ea avea puterea de a salva norodul acesta. Magia ei era destul de puternică pentru a face scrum întreaga trupă de trolii înainte chiar ca unul măcar să clipească. Dar Mareth nu avea voie să-și folosească magia, iar fără ea, fata era la fel de vulnerabilă ca și storii.

Peste drum, unul dintre invadatori începuse să urce treptele spre cerdac, cu lancea uriașă coborâtă amenințător. Storii așteptau ca niște oițe albe în calea lupului. Kinson își strânse mai puternic sabia în mână și porni către ușa din față, deschizând-o cu grijă. Dacă era să acționeze în vreun fel, trebuia s-o facă rapid.

Era pe punctul de a se ivi din umbra ușii, când un țipăt se înalță din mijlocul storiilor asediați. Cineva își făcu loc printre ei din clădirea pe care o păzeau, o siluetă deșirată, pe jumătate dezbrăcată, clătinându-se și împleticindu-se, ca atinsă de un soi de nebunie. Bandaje zdrențuite îi atârnavă de pe tot trupul, lăsând vederii răni deschise, purulente. Chipul acelei arătări era răvășit de bube și răni, iar trupul îi era secătuit de o boală devastatoare, care-i lăsase oasele lipite de pielea moleșită și fleșcăită.

Silueta se împletici printre stori către marginea cerdacului, cu vaiete disperate. Trolii își ridicară armele în apărare, iar cei din primul rând dădură un pas înapoi, îngroziți.

- Ciumă! urlă creatura cea răvășită, iar cuvântul se ridică în tăcerea din jur, neîndurător și cumplit.

Un roi de insecte se ridică de pe spinarea creaturii, bâzâind cu furie.

- Ciumă, ciumă peste tot! Fugiți! Fugiți!

Creatura se împiedică și se prăbuși în genunchi. Bucăți de carne căzură din rănile deschise pe treptele de lemn, aburind în răcoarea nopții. Kinson se strâmbă de oroare. Boala făcea ca trupul arătării să se descompună de tot, pur și simplu!

Era prea mult chiar și pentru trolî. Războinici până-n adâncul sufletului, erau neînfricați în fața dușmanilor pe care îi vedeau, dar îngroziți în fața necunoscutului ca și cel mai umil negustor de tarabă. Dădură îndărăt în devălmășie, căutând să nu-și dea temerile în vileag, dar hotărâți să nu mai rămână o clipă în preajma acelei făpturi nenorocite care se năruise pe trepte în fața ochilor lor. Conducătorul trupei făcu un gest grăbit de sfidare la adresa storilor și a așezării lor, după care o luă cu toții la picior pe uliță, în direcția câmpiei Rabb, și se făcură nevăzuți printre copaci.

După ce dispărură cu toții, Kinson păși la lumină, cu sabia coborâtă, acum că pulsul i se liniștise și temperatura corpului coborâse la normal. Privi din nou spre storii de peste drum și-i zări înconjurând strania apariție, fără a se feri de boala care o devasta. Chinuindu-se să-și depășească propria teamă, trecu drumul să vadă dacă poate fi de ajutor.

Ajuns acolo, o găsi pe Mareth în mijlocul lor.

- Mi-am călcat promisiunea, zise ea, iar ochii ei mari și întunecați erau tulburi pe chipul neted, neliniștit. Îmi pare rău, continuă ea, dar n-am putut sta deoparte să văd cum sunt masacrați.

- Ți-ai folosit magia, realizează el, uluit.

- Doar puțin. Doar partea care are de-a face cu tămbăduirea, cea pe care o folosesc în empatie. O pot inversa, pot face ceea ce e sănătos să pară bolnav.

– Să pară?

– Ei da, în bună parte, cel puțin.

Fata ezită. Kinson vedea acum limpede epulzarea întipărită pe chipul ei, cearcănele negre din jurul ochilor, cutele de durere de la colțurile gurii. Fruntea îi era îmbrobodită de sudoare. Avea degetele încleștate și țepene.

– Înțelegi, Kinson, nu-i așa? A fost necesar.

– Și primejdios, adăugă el.

Genele ei fluturară. Era în pragul unui leșin, real de astă dată.

– Acum mă simt bine. Am nevoie doar de somn. Vrei să mă ajuți, te rog, să umblu?

El clătină din cap, uluit dincolo de orice închipuire, o ridică în brațe fără un cuvânt și o duse înapoi în camera ei.

În ziua următoare, armata Northlandului își strânse tabăra și se îndreptă spre miazăzi. După încă o zi, apăru și Bremen. Mareth își revenise după folosirea magiei și era din nou sănătoasă și în puteri, dar Bremen părea să-i fi luat locul. Era zdrențuit și epuizat, prăfuit și înnoroiat și, foarte evident, furios. Măncă, se îmbăie, îmbracă straie curate, apoi le dezvălui cauza întârzierii. După ce se asigurase că magia care ocrotea Paranorul era la locul ei, în Fântână, și că cetatea era întreagă, se dusesese din nou la Hadeshorn, să stea de vorbă cu spiritele morților. Nădăjduia că va afla ceva mai mult despre viziunile care-i fuseseră relevate în timpul vizitei precedente, că i s-ar putea dezvălui ceva nou. Dar spiritele n-au vrut să-i vorbească, nici n-au vrut să apară, iar apele lacului s-au înălțat cu asemenea furie la auzul invocării, încât amenințau să-l înghită cu totul, să-l târască în adâncurile lor pentru îndrăzneala de a le fi tulburat. Vocea lui deveni aspră atunci când descrise felul în care fusese primit. Se pare că îi dăduseră tot ajutorul pe care erau dispuse să i-l acorde. Soarta lor, de aici încolo, se afla mai ales în propriile lor mâini.

Când îl întrebară despre Cogline, el ocoli subiectul. Va fi timp destul pentru asta mai târziu. Deocamdată trebuie să aibă răbdare și să îngăduie unui om bătrân să recupereze ceva din somnul pierdut.

Kinson și Mareth își dădură seama că nu era cazul să stăruie. Neîndoielnic, câteva zile de odihnă erau necesare pentru ca bătrânului să-i revină puterile.

Dar a doua zi, înainte ca soarele să urce pe cer, druidul îi scoase din paturile lor și, în tăcerea de dinaintea zorilor, îi conduse afară din satul încă adormit al storilor, către Darklin Reach.

XIV

Cu Preia Starle și Retten Kipp încă absenți și Sarandanonul fiind tot mai aproape, Tay Trefenwyd trecu acum în frunte, asumându-și rolul de conducător al micului grup pornit din Arborlon. Jerle Shannara obiectă, dar nu prea viguros, după care se lăsă înduplecat de argumentul lui Tay, care-i spuse că el, cu abilitățile lui de druid, era cel mai potrivit să vegheze pentru a evita amenințările. Tay țesu o pânză subțire de magie, cu fire întinse ca niște terminații nervoase, care să-l avertizeze în legătură cu orice obstacol ivit în cale. Folosind deprinderile dobândite ca druid, se concentra asupra elementelor, pentru a descoperi eventuala apariție a unor intruși.

Nu descoperi nimic.

În spatele lui, ceilalți se răsfirară, cercetând terenul în dreapta și în stânga. Dimineața se încălzi, umezeala ultimelor două zile se mai dispersă, iar copacii din fața lor se răriră, așa că valea Sarandanon deveni vizibilă, departe, în pâcla ce învăluia munții care se înălțau la apus.

Gândurile lui Tay rătăceau slobod. Pentru prima oară de

la întoarcerea din Paranor își îngăduia să se gândească ce ar însemna pentru el s-o piardă pe Preia Starle. Era un exercițiu de gândire straniu, de vreme ce, în fond, ea nici nu fusese vreodată a lui, așa că nu avea cum s-o piardă. În măsura în care ea putea aparține cuiva, acela era Jerle. Îi aparținuse dintotdeauna, iar Tay știa asta. Își dădea seama că, totuși, în tot acest timp se gândise la ea ca și când ar fi fost a lui, că o iubise fără încetare și fără a încerca vreun resentiment față de Jerle și că acceptase ca atare relația fetei cu cel mai bun prieten al lui, mulțumit s-o păstreze doar ca pe o amintire care putea fi invocată și admirată, dar niciodată cu adevărat a lui. Era druid, iar druizii nu se însoțeau, ei își dăruiau viața dobândirii de cunoștințe și studiului. Trăiau izolați și mureau singuri. Dar îi încercau aceleași sentimente care-i încercau pe ceilalți bărbați și femei, iar Tay înțelegea că, într-un anume fel, fusese dintotdeauna susținut de sentimentele pe care le nutrea pentru Preia.

Ce ar însemna pentru el moartea ei?

Întrebarea îl ardea ca focul, îi încingea sângele, îi încrețea pielea și amenința să-l sfâșie în bucăți. Abia dacă putea formula întrebarea în gând, necum să-i caute răspuns. Dacă ea era moartă? Fusese dintotdeauna pregătit să o piardă în alte feluri. Știa că avea să se mărite cu Jerle într-o bună zi. Știa că vor avea copii și o viață separată de a lui. Dăduse la o parte orice altă posibilitate cu multă vreme în urmă. Renunțase la toate acestea atunci când plecase să trăiască printre druizi, să devină membru al comunității lor. Recunoscuse că sentimentele pe care le nutrea pentru ea nu-și puteau afla loc în viața reală, ci vor trebui să rămână o fantezie ferecată în imaginația lui – ea nu avea să-i fie mai mult decât un bun prieten.

Dar gândul că ar putea fi moartă, că s-ar putea ca viața ei să se fi sfârșit, îl obligă să înfrunte un adevăr pe care nu-l recunoscuse niciodată până atunci – că păstrase mereu în suflet speranța, fie ea și plăpândă, că imposibilul

ar putea cumva deveni posibil și ea l-ar părăsi pe Jerle pentru a deveni a lui.

Revelația a fost atât de zguduitoare, încât preț de o clipă Tay uită și unde se află, scăpă firele invizibile ale magiei care căutau pericolele, abandonează scormonirea locurilor întunecate dinaintea lor și nu mai văzu nimic alta decât acest unic adevăr. Preia, a lui – păstrase acest vis și îl ocrotise cu grijă, ascuns în cel mai tainic cotlon al minții. Preia, a lui, pentru că nu-și putea înfrâna dorința.

Măi, fir-ar al umbrelor!

Se dezmetici în clipa următoare, lansă din nou firele magiei și merse înainte. Nu-și putea îngădui asemenea gânduri. Nu îndrăzni să se mai gândească la Preia Starle. Avertismentele lui Bremen îi reveniră brusc în minte, vorbe rostite cu greutatea apăsătoare a unei armuri de fier care i se strângea în jurul trupului. Convinge-i pe elfi să vină în ajutorul gnomilor. Găsește Nestemata Neagră. Aceste două îndatoriri îi guvernau viața. Nimic altceva nu conta. Erau și alte vieți, nu doar a lui și a celor dragi lui, care depindeau de stăruința, energia și dârzenia cu care avea să acționeze. Privi în depărtare spre valea din fața lui și se târi înapoi în prezent printr-un imens efort de voință.

Înainte de amiază trecuseră deja în Sarandanon. Mai dădură de două ori peste urme lăsate de vânători mogâldani, dar fără a-i vedea. Elfii erau de-acum neliniștiți, nerăbdători să ajungă pe înălțimile spre care se îndreptau, să se știe departe de ținutul acesta. Dacă erau prinși pe teren deschis de o forță superioară, fără să aibă o cale de scăpare, aveau să fie la mare ananghie. Tay scotoci pământul și aerul căutând urme de ale mogâldanilor și le găsi în tot locul, dar tot nu zări nicio prezență fizică. Mogâldanii, conchise el, străbăteau partea de răsărit a văii de la un capăt la altul în căutarea lor. Dacă dăduseră peste Preia, aveau să-și dea seama că nu e singură. Un cercetaș era întotdeauna însoțit de o ceată mare și studia terenul din fața acesteia. O

găsiseră, așadar, pe Preia? Acceptase el deja acest lucru? Părea o concluzie inevitabilă, având în vedere că descoperiseră arcul ei rupt în mijlocul urmelor dușmanilor. Iar toate astea îl duceau din nou la cea de-a doua întrebare, pe care se străduia cu atâta disperare s-o ocolească.

Jerle cunoștea poziția tuturor avanposturilor unde erau ținuți cai pentru vânătorii elfi și-i conduse spre cel mai apropiat dintre ele. Acolo terenul era vălurit, năpădit de iarbă deasă și lăsat pârloagă. Se opriră în acea zonă, departe de dealuri. Mai aveau cam o milă până la destinație, când Tay simți puternic prezența vânătorilor mogâldani și opri grupul în loc. Undeva în apropiere le fusese întinsă o capcană. Mogâldanii îi așteptau. Lăsându-i pe ceilalți în loc ferit, Tay și Jerle o porniră înainte singuri și-și croiră drum spre miazăzi, apoi din nou spre miazănoapte, pentru a se apropia din altă direcție decât cea din care erau așteptați. Magia lui Tay îi proteja de riscul de a fi descoperiți și le dădea ochi cu care să vadă mai bine. Pe când se apropiară de micul grup de construcții care formau avanpostul, Tay se lămurise deja că acela era locul în care le era pregătită capcana. Briza ușoară adia spre ei, și amândoi simțeau deslușit miasma dușmanului, un amestec infect de grăsime trupească și țărână, o duhoare grea și pătrunzătoare. Asta îl neliniști imediat pe Tay. Vânătorii mogâldani erau de regulă mai cu băgare de seamă. Tay se târî până într-un loc de unde putea vedea o latură a grajdului și întreaga întindere a padocului. Nu era nimic acolo. Padocul era pustiu. Nimeni nu mișca în curte. Niciun sunet nu ajungea dinspre clădire.

Și totuși, era ceva ascuns acolo. Tay era convins de asta.

Cum nu aveau de gând să plece fără a afla ce anume se petrecuse, căci amândoi bănuiau, fără a o spune, că Preia Starle era amestecată în asta, își croiră drum de-a lungul unui șanț de după un ogor cu grâu nou, ca să poată vedea fațada clădirii de locuit și a grajdului. Tay simțea acum mișcare în ambele clădiri, agitată și furișă. Vânători mogâldani, la

pândă. Încercă să simtă și prezența altor fapte, mai primejdioase. Nimic. Tay respiră încet, cu grijă, și-l urmă pe Jerle, care o luase înainte fără un sunet. Intuia prezența tulpinilor de grâu care șuierau blând în vântul și-n tăcerea adâncă a spațiului larg din spatele clădirii. Peisajul îi amintea de senzația pe care o încercase atunci când se furisaseră în casa familiei Ballindarroch, în noaptea măcelului – presențimente funeste, șoapte vestind nenorocirea.

Ajunseră apoi acolo unde voise Jerle, tot ascunși în lanul de grâu, dar îndeajuns de aproape ca să vadă fațada avanpostului. Jerle își ridică puțin capul și-l coborî iute la loc, alb ca varul. Tay îl privi în ochi uluit, apoi se săltă precaut, să privească și el.

Retten Kipp era ținut de ușa grajdului, cu brațele și picioarele desfăcute, i se bătuseră cuie în mâini și picioare ca să rămână agățat astfel. Sângele i se prelingea din răni, pătând scândura crăpată. Părul și hainele atârnavă pe el ca pe scheletul de lemn al unei sperietori de ciori. Dar, brusc, capul lui Retten Kipp se săltă ușor. Bătrânul cercetaș era pe moarte, dar încă trăia.

Tay se lăsă jos și-și închise o clipă ochii. Mânia și teama îi devastară gândurile și se luptă din greu să și le țină în frâu. Nici nu era de mirare că mogăldanii nu catadicsiseră să-și ascundă mai bine prezența. Cu Retten Kipp pe post de momeală, știau că elfii urmau neapărat să-și facă apariția. Se luptă să-și recapete stăpânirea de sine, întorcându-și chipul înnegurat spre Jerle Shannara.

Ochii albaștri ai prietenului său erau reci ca oțelul când se aplecă spre el.

– O au și pe Preia oare? șopti el.

Tay nu răspunse. Nu era incredințat că vocea nu-i va trăda simțămintele. Închise în schimb ochii încă o dată și trimise fire de magie în casă și în grajd, în căutarea fetei elfe. Era riscant, dar nu vedea alternativa. Nu se grăbi și pătrunse adânc în fiecare clădire, să se asigure de adevăr.

Apoi deschise din nou ochii.

– Nu, oftă el.

Jerle dădu din cap, fără să arate nimic din cele ce simțise la auzul știrii. Gura i se strâmbă ușor. Vorbi abia auzit:

– Nu-l putem salva pe Retten Kipp – dar nici nu-l putem lăsa așa.

Îl privi lung, întrebător, pe Tay. Druidul dădu din cap. Știa ce-i cere Jerle.

– Înțeleg, murmură el încetisor.

Ceea ce urma să facă era primejdios, știa asta. S-ar putea ca vânătorii mogâldani să nu simtă magia, dar un Purtător de Cranii ar simți-o fără îndoială. Nu descoperise niciun vânător înaripat pe când o căuta pe Preia, dar se putea ascunde vreunul acolo în mod intenționat. Capcana putea fi gândită anume pentru el, unul dintre druzii pe care-i vânau, pentru a-l atrage și a-l captura. Dacă vreun Purtător de Cranii era acolo și el făcea ceea ce-i cerea Jerle, erau pierduți. Dar nu prea aveau de ales. Jerle avea dreptate. Nu puteau îngădui ca Kipp să-și sfârșească zilele în asemenea hal.

Invocă magia și se învălui în mantia ei întunecată, tulburând aerul dimprejur prin puterea ei, și simți cum focul ei îi pătrunde în suflet. Rămase cu ochii deschiși, căci de data asta folosirea magiei cerea vază și orientare. Chipul i se modifică, deveni aidoma unei măști a morții. Îl văzu pe Jerle dându-se înfiorat un pas îndărăt de lângă el. Înțelese privirea din ochii lui.

Apoi își săltă ușor capul, doar cât să vadă silueta zdrențăroasă, chinuită a lui Retten Kipp, și trimise magia spre el, spre linia subțire a vieții lui. Proceda cu mare băgare de seamă, încercând aerul prin care înainta, atent să simtă la timp ceea ce s-ar putea afla acolo, în așteptare. Dar nu se arătă nimic, așa că merse mai departe. Când ajunsese la inima lui Retten Kipp, când simți durerea și suferința lui, când auzi sunetul respirației lui precipitate ca și când ar fi fost propria lui respirație, trase aerul care pătrundea în

plămânii vlăguiți ai bătrânului, apoi așteptă răbdător până când suflarea aceluia încetă.

Când totul se sfârși, lunecă înapoi lângă Jerle, cu chipul îmbrobonat de sudoare. Ochiul îi înotau în lacrimi.

– Gata, șopti el.

Jerle Shannara puse mâna pe umărul prietenului, pentru a-l alina.

– A fost ceva necesar, Tay. Avea dureri mari. Nu-l puteam părăsi pur și simplu.

Tay încuviință din cap fără o vorbă. Știa că Jerle are dreptate, dar mai știa și că nu prietenul său va trebui să trăiască veșnic cu amintirea pulsului vieții lui Retten Kipp bătându-i molcom în mână și apoi încetând. Avea senzația că e înghețat până la os și golit pe dinăuntru. Se simțea distrus și părăsit.

Jerle îi făcu semn și o porniră împreună înapoi de-a lungul șanțului și prin câmpie, lăsând în urmă avanpostul și pe cei aflați acolo, vii și morți deopotrivă.

Le trebui aproape o oră să ajungă înapoi la ceilalți. Era deja aproape mijlocul după-amiezii și soarele cobora către țăncurile zimțate ale munților Breakline. O porniră spre strălucirea lui roșietică, pe jumătate orbiți de lumină, până când se văzură siliți să iasă din umbra dealurilor, spre terenul neted al câmpiei. Tay îi conducea în continuare, răsfirându-și magia înaintea lui într-o rețea vastă, în căutarea pericolelor. Cercetase dacă fuseseră urmăriți la întoarcerea lor de la avanpost și nu găsise niciun semn. Dar în fața lor se simțeau la tot pasul urme de vânători mogăldani. Nu-și putea da seama cât erau de numeroase, dar simțea că era vorba de mai multe grupuri. Se sfătuiseră dacă era mai bine să aștepte lăsarea întinericului înainte de a porni mai departe, dar ajunseseră la concluzia că era mai primejdios să stea într-un singur loc decât să meargă înainte. Jerle se aținea aproape de Tay și-i explicase în ce fel se poate ajunge la

avanpostul următor, aflat la câteva mile mai încolo, în speranța că, poate, acesta nu fusese încă descoperit. Nu vorbea nimeni. În jurul celor doi prieteni, ceilalți tovarăși de drum cercetau terenul în căutarea eventualilor dușmani.

Pe neașteptate, Vree Erreden veni grăbit spre ei, silueta lui scundă, firavă se apropie foarte mult de Tay, iar fața lui prelungă îi părea cuprinsă de neliniște.

– Acolo! arată el brusc spre stânga. Cai, o duzină sau mai mulți, ascunși în valea aceea!

Tay și Jerle se opriră și priviră cu luare-aminte, dar nu zăriră nimic dincolo de lanul pe care creșteau rânduri dese de porumb timpuriu.

Privirea vizionarului trecu de la unul la celălalt, nerăbdarea lui era evidentă.

– Nu pierdeți timpul căutând cu privirea! Nu-i puteți vedea de aici!

– Atunci, tu cum de știi? întrebă Jerle iute.

– Intuiția! îl repezi celălalt. Cum altcumva?

Urișul mai privi o dată cu îndoială în direcția indicată.

– Avanpostul pe care-l căutăm se află drept înaintea noastră. Sunt cai și acolo?

Vocea lui Vree Erreden devenise stridentă din pricina nerăbdării:

– Știu numai ce-mi spune intuiția! Sunt cai spre stânga, într-o vale de dincolo de dealurile acelea!

Și arată din nou într-acolo, spre a-și întări spusele.

Jerle Shannara se încruntă, iritat de stăruința celui alt.

– Și dacă te înșeli, vizionarele? Cât de departe este valea aceea de nimeni dintre noi n-o poate vedea?

Tay ridică repede mâna pentru a preîntâmpina o replică mâniașă din partea lui Vree Erreden. Rămase tăcut o bucată de vreme, cântărind opțiunile pe care le aveau, apoi privi peste câmpie pentru ultima oară.

– Ești sigur în legătură cu bidiviii aceia? îl întrebă el cu glas măsurat pe mărunțel.

Privirea pe care i-o aruncă celălalt fu nimicitoare. Pe buzele lui Tay înflori un zâmbet, și el dădu din cap.

– Cred c-ar trebui să vedem ce se află la stânga.

În ciuda necurmătei bombăneli a lui Jerle, schimbarea direcția și-și urmau drumul peste câmpie. Întinsa vale Sarandanon li se infățișa acum privirilor ca un covor des de pământ negru și culturi proaspete. Se aflau în teren deschis și puteau fi zăriți de departe de oricine i-ar fi căutat. Nu aveau ce face în privința asta. Oriîncotro ar fi luat-o, erau expuși, iar Tay se consola oarecum cu situația, întrucât mergeau în direcție opusă avanpostului și, dacă Vree Erreden se înșelase sau intuiția lui dăduse greș, șansele lor de scăpare erau cu mult mai mari. Tay se strădui să nu-și facă griji. Doar de aceea îl luase cu sine pe vizionar – mulțumită darului său de a percepe lucruri pe care nici magia druidă nu le putea percepe. Mărunțelul n-ar fi spus asta dacă instinctul nu i-ar fi dat un semnal foarte puternic. Cunoștea, în fond, la fel de bine ca și el pericolele care-i pândeau.

Rețeaua magică a lui Tay se răsfiră și mai larg în căutare de dușmani și de data asta îi găsi. Veneau rapid dinspre miazănoapte, era o patrulă de mogâldani călări, încă departe de ei, dar galopând aprig peste câmpie. Încă nu-i putea vedea, dar intențiile le erau cât se poate de clare. Scoase un strigăt pentru a-l preveni pe Jerle, iar membrii micului grup o luară la goană. În fața lor se înălța un deal. Valea aceea trebuie că era dincolo de acest deal, își zise Tay. Iar caii erau acolo, se rugă el în tăcere, căci se depărtaseră de-acum prea mult de avanpost ca să poată spera să mai ajungă la el.

Apărură apoi alți mogâldani, o nouă trupă, țâșnită dintr-o ascunzătoare chiar din interiorul avanpostului, care era acum abia vizibil printre tulpinile de porumb. Această nouă trupă nu era călare, dar o porni în goană turbată ca să-i ajungă pe elfi, în intenția vădită de a le încetini goana până la sosirea fărtașilor călări. Tay scrâșnea din dinți în timp ce alerga. Nu se putea aștepta la niciun ajutor din

avanpost. Acum nu mai aveau decât intuiția lui Vree Erreden și valea promisă.

Jerle Shannara țâșni înaintea lui fără efort, picioarele lui zburau pe brazdele de pământ, dădea la o parte porumbul, croindu-și drum către deal. Ceilalți alergau și ei, mai iuți decât Tay. Sforțându-se peste puteri, cu respirația chinută, druidul intră brusc în panică. Dar dacă toți caii pe care-i simțise Vree Erreden făceau parte dintr-o altă capcană? Dacă erau și acolo mogâldani la pândă, în așteptarea lor? În grabă nebună, încercă să întindă rețeaua magiei dincolo de deal, ca să-și dea seama dacă temerile lui aveau temei, dar puterile îl părăseau și nu izbuti să simtă ceva până atât de departe.

Din mijlocul urmăritorilor mogâldani răzbăteau strigăte stridente și guturale. Tay le ignoră. Vree Erreden trecu în goană pe lângă el, într-o formă fizică mult mai bună decât și-ar fi imaginat Tay. Druidul strigă în urma lui ca să-l prevină, dar el nu păru să-l audă. Îl depăși pe Tay și goni mai departe. Druidul rămăsese acum în urma tuturor. Era prețul pe care-l plătea pentru viața sedentară, gândi el ironic.

Apoi Jerle Shannara se depărtă de lanul de porumb și o luă la goană în sus, pe deal. Și chiar în acea clipă se auzi de dincolo de coama dealului nechezat strident și tropot de copite. Praf se ridică spre cer ca un nor în aerul limpede al după-amiezii. Jerle își domoli goana, întrebându-se ce nouă primejdie îl așteaptă, duse mâna la sabie și o trase din teacă. Vânătorii elfi se apropiară în fugă de el pentru a-l apăra. Săbii ascuțite sclipiră în soare, iar lumina lui jucă pe lamele lor curate într-o neașteptată explozie.

În clipa următoare, un pâlcc de cai năvăli spre ei în goană nebună dinspre lumina roșietică, într-un tumult de zgomot și culoare. Cam o duzină, poate mai mulți, legați unii de alții cu funii, galopau, iviți din ceața prăfoasă, roșietică a după-amiezii târzii, ca un miraj adus la viață.

Un singur călăreț îi conducea, aplecat mult peste grumazul calului din frunte.

Tay Trefenwyd se opri brusc la marginea lanului de porumb, cu inima bătându-i bezmetic și cu pulsul zburciunându-i-se în tâmpie.

Călărețul era Preia Starle.

Ea trecu în goană pe lângă Jerle Shannara, fără a încetini, eliberă mai mulți cai din mers și aruncă funiile în mâinile lui întinse. Galopă mai departe apoi și împărți caii, unul câte unul, vânătorilor elfi pe lângă care gonea. Veni drept spre Tay și-și struni sălbatic calul în fața lui.

– Suie repede, Tay Trefenwyd, vom călări să ne salvăm viețile! Mogăldanii sunt peste tot!

Fața și tunică îi erau stropite din belșug cu sânge. Pe fața ei se vedeau clar tăieturi și vânătăi. Își întoarse abrupt calul și-l împinse spre el cu atâta vigoare, încât aproape îl dărâamă pe Tay la pământ.

– Suie! urlă ea.

N-avea timp să se gândească la altceva. Ceilalți membri ai micului grup încălecaseră deja și se depărtau în galop. Tay puse un picior în scara șei pe care ea o eliberase și se aburcă în spatele ei.

– Ține-te bine de mine! îi strigă ea.

Și așa o porniră în galop nebun în urma celorlalți, într-un nor de praf și în tropot aprig de copite.

* * *

A fost o goană cumplită. Mogăldanii pedestri se răsfieraseră pe câmpie înaintea lor, încercând să le blocheze calea de scăpare, care cu praștii, care cu arcuri. La mieznoapte, vizibili acum pentru prima dată, mogăldanii călări își făcură apariția. Împreună, erau de aproape patru ori mai numeroși decât elfii. Erau în mod vădit prea mulți ca să poată fi înfrânți în luptă deschisă.

Jerle Shannara preluă conducerea grupului și călări drept spre mogâldanii pedestri. Temeiul deciziei lui era evident. Singura cale de scăpare pentru elfi era să se depărteze de călăreți, or, singurul fel în care puteau face asta era să-i depășească și să rămână înaintea lor. Dacă o luau la stânga, și mogâldanii pedestri asta încercau să forțeze să facă, ar fi fost apoi nevoiți s-o ia îndărăt spre deal, și acolo ar fi fost prinși de mogâldanii călări. Dacă o luau la dreapta, ar fi nimerit drept în calea urmăritorilor lor călări, nu avea niciun rost să se întoarcă, asta era de la sine înțeles. Nu le rămăsese alta de făcut decât să galopeze tot înainte, să treacă printre pedestri și să-și continue calea spre soare-apune, căci era lucru știut, de mogâldani și de elfi deopotrivă, că încă nu se născuse mogâldanul care să câștige o cursă călare în fața unui elf.

Intrați adânc în lanul de porumb goneau vânătorii elfi, galopând unii într-o parte, alții în cealaltă, răsfirați pe cât puteau pentru a răzleți cât mai mult grupurile compacte ale arcașilor și aruncătorilor cu praștia, pentru a-i încurca și împrăstia, pentru a scăpa din capcană. Mogâldanii atacau când ici, când colo, cu răcnete sălbatice, încercând să nu piardă urma prăzii. Elfii galopau aplecați mult peste grumajii cailor, pentru a oferi ținte cât mai mici. Numai Jerle sfida soarta, se ridica în scări și urla ca un descreierat la mogâldanii care-i ieșeau înainte, rotindu-și sabia deasupra capului ca pe o coasă a morții. De unde era, mult în stânga lui, Tay abia îl putea vedea repezindu-se drept în mijlocul mogâldanilor cu murgul lui uriaș, care împingea fără preget rândurile compacte ale războinicilor potrivnici. Tay știa ce face prietenul lui. Încerca să atragă cât mai mulți mogâldani spre el pentru a le da tovarășilor lui o șansă în plus de scăpare.

Preia îi șopti printre dinți să rămână aplecat, iar roibul robust pe care-l călăreau coti brusc pe lângă o groapă și țâșni din lan spre poalele dealului. Lui Tay i se păru că

aude ceva zbârnâind deasupra capului. Se aplecă încă mai mult peste silueta zveltă a fetei, ca un scut uman de apărare, și se prinse bine de mijlocul ei. Simțea cum trupul ei se mișcă în fața lui, cum se înclină ba într-o parte, ba în alta, și cum calul răspunde mereu la îndemnuri. Zări cu coada ochiului pe cineva alergând spre ei dintr-o parte, o imagine vag estompată, brațe și picioare, printre tulpinile de porumb. Ceva mic și solid i se implântă în umăr și simți că brațul îi amorțește. Puterea cu care o strângea pe Preia slăbi și o clipă crezu că avea să alunece din șa, dar ea întinse un braț în spate și-l împiedică să cadă. Ajunseră la marginea vestică a lanului, săriră peste un șanț către o câmpie înierbată și galopară mai departe pe terenul deschis. Tay îndrăzni acum să arunce o privire în urmă. Mogâldanii îngenuncheaseră la marginea lanului de porumb și trăgeau cu praștile și cu arcurile, cuprinși de furie nestăpânită. Dar proiectilele lor își ratau ținta, erau de-acum prea departe.

Tay privi din nou înaintea lui. Călăreții elfi galopau împrăștiati, gonind spre apus, pe lângă clădirile abandonate ale avanpostului, către pământul acoperit cu iarbă de dincolo de ele. Tay încercă să-i numere și mai ales să vadă dacă Jerle scăpase cu bine, dar erau cu toții învăluiți într-un nor de praf, în lumina tremurătoare a după-amiezii, așa că se dădu curând bătut și se concentra asupra efortului de a se menține în șa.

Puțin după ce trecură de avanpost, elfii se regrupară și lăsară caii la pas mai domol, pentru a-i proteja și a le păstra forțele pentru încercările care-i așteptau. În mod miraculos, scăpaseră cu toții cu viață, cei mai mulți chiar fără vreo rană. Jerle Shannara avea doar câteva zgârieturi fără însemnătate. Tay descoperi că fusese lovit la umăr de o piatră lansată cu praștia și că se alesese cu o contuzie profundă. Amorteala îi dispăruse deja, înlocuită de o durere surdă. Nu i se rupsesse nimic, constată el, și nu se mai gândi la asta. Mogâldanii călări goneau pe urmele lor, o porniră spre vest,

prin iarbă, dar se dumiriră brusc că prada le scăpase din capcana întinsă în lanul de porumb. Caii lor însă erau de-acum sleiți de puteri și, oricum, mogâldanii nu cunoșteau terenul la fel de bine ca elfii. Jerle Shannara preluă din nou conducerea și alese calea cea mai bună pentru grupul lui. Era la el acasă aici și cunoștea locul bine. Când terenul se adâncea brusc, el găsea un loc mai înalt de trecere. Când borte sau mlaștini amenințau să le stăvilească înaintarea, el știa din timp despre ele și le ocolea. Acolo unde curgeau ape iuți și largi, îi conducea spre locurile puțin adânci pe unde puteau traversa. Urmărirea continua, dar mogâldanii rămâneau tot mai mult în urmă și, înainte de căderea nopții, nici nu se mai vedeau pe fundalul orizontului peste care coborau umbrele nopții.

Chiar și așa, după ce lăsară caii la pas, cu grijă ca aceștia să nu se rănească, pentru că nu se vedea la doi pași în noaptea întunecată, continuară totuși să străbată încă o bucată de drum, deloc doritori să fie descoperiți din cauza vreunei împrejurări nefericite. Jerle îi conduse spre miază-noapte prin apa unui mic pârâu, care le ascunse urmele în timp ce schimbau direcția de mers. Întunericul îi învălui ca un prieten bine-venit. Căldura din timpul zilei se domoli și aerul se mai răcori. O burniță slabă căzu o vreme, apoi încetă. Călăreau în tăcere și se auzea doar plescăitul copitelor în apa puțin adâncă și, după ce ieșiră din pârâu, tropotul lor surd pe pământul afânat.

Când putu s-o facă fără primejdie, Tay se aplecă la urechea Preiei și șopti:

– Ce s-a-ntâmplat cu tine?

Ea întoarse capul spre el și în zigzagul tăieturilor de pe față ochii ei aveau o strălucire năucitoare:

– O capcană.

Cu glas scăzut și încărcat de mânie, îi explică:

– Kipp o luase înainte, să ia cai de la primul avanpost. Eu cercetam terenul ca să mă asigur că nu vom fi descoperiți

de vânătorii mogâldani, știam că mișună prin partea locului. Dar ei ne așteptau. Eu am avut noroc. Kipp n-a avut.

– L-am găsit pe Kipp, Jerle și cu mine, zise el cu voce moale.

Ea dădu din cap, fără a răspunde. Tay vru să-i povestească ce făcuse și de ce, dar nu izbuti să dea glas cuvintelor.

– Dar de unde-au știut? insistă el.

– N-au știut. Au ghicit. Avangposturile nu sunt locuri secrete. Mogâldanii știau că vom porni în căutarea Neste-matei Negre. Ne-au așteptat pur și simplu. Cred că ne așteaptă la toate avangposturile.

Se opri o clipă:

– Dacă ne-ar fi cunoscut planurile în amănunt, dacă ar fi știut cum să dea de noi, m-ar fi prins și pe mine cum l-au prins pe Kipp. Dar eu i-am descoperit cu puțin înainte să mă găsească.

– Dar ai fost nevoită să lupți ca să scapi. Ți-am găsit arcul.

Ea clătină din cap:

– Mi-a fost teamă că o să-l găsiți. Dar n-am avut încotro.

– Noi am crezut că...

– L-am pierdut în timp ce fugeam, i-o tăie ea scurt înainte ca el să poată spune ce crezuseră ei: Pe urmă m-am dus după Kipp. Acolo a avut loc lupta. La avangpost, imediat după ce l-au capturat. Dar erau prea mulți ca să-i pot înfrunța direct. Am fost obligată să-l părăsesc.

Cuvintele ei erau înecate în amărăciune. O costase enorm până și această mărturisire.

– Și noi am fost obligați să-l părăsim, recunosc eu.

Ea nu întoarce capul:

– Viu?

El clătină încet din cap.

O auzi suspinând.

– Nu mă puteam întoarce din drum să vă previn. Erau prea mulți mogâldani între noi. A trebuit să merg înainte,

să încerc să pun mâna pe cai. Știam că fără cai suntem pierduți. Și mai gândeam că poate reușesc să atrag câțiva mogâldani în luptă și să-i înving.

Râsul ei fu potolit și răgușit:

– Vise deșarte, mă tem. În orice caz, am reușit să fur un cal chiar de sub nasul lor aseară, în timp ce dormeau, și m-am dus spre miazăzi, la un avanpost de dincolo de vale, pe care știam că mogâldanii nu aveau cum să-l fi descoperit, am luat caii pe care-i avem acum, i-am mânat buluc înapoi și m-am ascuns până ați apărut voi.

Tay o privi cu ochii mari, uluit:

– Cum ai reușit să faci toate astea într-o singură zi?

Ea înălță din umeri:

– N-a fost chiar așa de greu.

Se așternu o lungă tăcere, se auzea doar tropotul surd al copitelor:

– Nu așa de greu ca lucrul pe care a trebuit să-l faci tu.

Întoarse din nou capul spre el, cu un zâmbet trist și nesigur:

– Ai făcut lucru bun, Tay.

Se chinui să-i zâmbească și el:

– Tu ai făcut unul și mai bun.

– N-aș vrea să te pierd, zise ea brusc și-și întoarse fața de la el.

El călări mai departe în spatele ei în șa, rămas fără grai.

Își urmară drumul călare tot restul nopții și făcură popas puțin înainte de ivirea zorilor într-o mică vâlcea, într-un desiş de frasini subțiri și mesteceni albi. Dormiră doar câteva ore, se treziră, îmbucară ceva la repezeală și purceseră mai departe. Ploaia se pornise din nou, o burniță neîntreruptă, și, odată cu ea, peste întreaga vale se lăsă o păclă deasă ce o învălul în nuanțe de cenușiu vălurit. Ceata și ploaia îi ascunseră privirilor străine, așa că-și văzură de

drum cu pas întins tot timpul zilei până târziu în noaptea următoare, nevăzuți de cei care-i căutau. Tay călărea tot în spatele lui Preia Starle și-și folosea magia ca să cerceteze întunericul gros, căci erau îngrijorați nu atât la gândul că ar putea fi descoperiți de vânătorii mogâldani, cât că ar putea da chiar ei întâmplător peste mogâldani. Ținură caii la pas cea mai mare parte din drum, ca să-i păstreze în putere pentru vremea când vor avea nevoie de ei și ca să nu calce cumva strâmb și să se prăbușească în tina îmbibată de umezeală.

Tay și Preia nu vorbeau între ei, încordați să vegheze împrejurimile, el cu ajutorul magiei, ea, cu al văzului. Dar stăteau strâns lipiți unul de altul în ploaie, și pentru Tay asta era de-ajuns. Își îngădui chiar să-și imagineze că însemnau mai mult unul pentru altul decât erau în realitate. Era o fantezie lipsită de noimă, dar pentru scurtă vreme ea îl făcu să simtă că și-a găsit un loc în lumea din afara Paranorului. Își zicea că, dacă se va strădui îndeajuns, va găsi, poate, o cale să se simtă la largul lui în lume, chiar și fără Preia. Știa că ea nu l-ar putea urma, dar poate l-ar putea ajuta să-și afle calea. O ținea ușor de mijloc și o apăra de ploaie cu înălțimea trupului său, simțind căldura corpului ei pătrunzând într-al lui. Se întrebă cum ajunsese ea oare acolo unde era acum în viața lui. Era surprins el însuși de hotărârile pe care le luase și se întrebă dacă, pus în aceleași situații, aceste hotărâri ar fi altele.

Se culcă înaintea zorilor în cea de-a treia zi, găsind de data asta adăpost într-o dumbravă cu copaci înalți crescuți într-o văioagă de la poalele munților Kensrowe. O luaseră mult spre miazănoapte față de locul în care pătrunseseră în vale, iar acum se aflau aproape de capătul ei vestic. Înaintea lor se întindea necuprinsa vale Innisbore și trecătoarea Baen Draw, care avea să-i ducă în munții Breakline. Tay nu dăduse de nicio urmă de mogâldani în ziua aceea. Începuse să

creadă că scăpaseră de urmaritori și că aveau să-i piardă definitiv în labirintul de munți care se înălțau înaintea lor.

Tay se deșteaptă cu noaptea-n cap și constată că Jerle Shannara era deja treaz, în picioare la marginea taberei, cu privirea pierdută în depărtări, spre noua zi. Vremea era din nou mohorâtă și întunecată, neschimbată în ultimele zile.

Uriașul se întoarse la auzul pașilor.

– Tay. O noapte prea scurtă, nu-i așa?

Tay ridică din umeri:

– Am dormit destul de bine.

– Dar nu așa cum erai obișnuit. Nu ca la Paranor, la druizi, într-un pat, într-o odaie uscată, cu o gustare caldă la sculare.

Tay se apropie de el, ocolindu-i privirea:

– N-are a face. Druizii sunt morți cu toții. Paranorul s-a dus. Acea parte din viața mea s-a încheiat.

Ochii albaștri ai prietenului îl scrutară atent:

– Ceva te frământă adânc. Te cunosc prea bine ca să nu bag de seamă. Ai fost foarte departe în aceste ultime trei zile. E vorba de Retten Kipp? De ceea ce ai fost nevoit să faci pentru a-l mântui de durere?

– Nu, răspunse Tay cu sinceritate. E ceva mult mai complicat decât asta.

Jerle păstră o clipă tăcerea:

– E cazul să ghicesc, sau îți cade mai bine s-o las pur și simplu baltă?

Tay ezită, nu era prea sigur că dorește să răspundă la întrebare.

– E vorba că m-am întors la ceva, după ce am fost plecat atâta vreme, răspunse el în cele din urmă, alegându-și cuvintele cu grijă. Am lipsit cincisprezece ani din Westland. Nu mai știu care ar trebui să-mi fie locul, cum să mă port sau ce să fac. Dacă n-ar trebui să căutăm Nestemata, m-aș simți cu totul fără rost.

- Poate că, până una-alta, asta este de-ajuns, sugeră prietenul lui cu blândețe. Pesemne restul va veni mai târziu. Tay clătină din cap:

- Nu cred. Am impresia că m-am schimbat cu totul și că nu mă pot transforma în cel care am fost odinioară. Anii petrecuți la Paranor m-au modelat într-un fel pe care nici nu l-am înțeles până acum. Mă simt prins între ce am fost și ce sunt acum. Simt că nu mai sunt nici una, nici alta.

- Dar abia te-ai întors acasă, Tay. Nu te poți aștepta ca totul să fie la fel chiar de la început. E de la sine înțeles că totul îți pare straniu.

Tay își privi prietenul:

- Cred că ar trebui să plec din nou, poate, când toată povestea asta se va sfârși.

Jerle își trecu mâna prin părul blond, avea fața jilavă din pricina ceții:

- Mi-ar părea foarte rău dacă ai pleca.

Tăcu un moment, apoi continuă:

- Dar așa înțelege, Tay. Și vom rămâne pentru totdeauna prieteni.

Își așază mâna pe umărul lui Tay și o ținu acolo o vreme. Tay îi zâmbi:

- Vom rămâne pentru totdeauna prieteni, se declară el de acord.

Porniră din nou călare spre apus. Ploaia se înteti și spre sfârșitul zilei deveni torențială. Străbătură ultima porțiune a văii Sarandanon, iar călăreții erau acum învăluiți în întuneric, abia ghicindu-și unul altuia prezența. Ai fi zis că lumea din care veneau și cea spre care se îndreptau se topiseră. Ai fi zis că nu mai exista nimic în afara minusculei bucățele de pământ luate în copite de cai, care prindea contur înaintea lor și apoi dispărea la loc, niciodată mai mult de câteva clipe, atât cât le trebuia cailor să calce pe ea.

Ajunseră odată cu lăsarea serii la Baen Draw, trecătoarea care ducea din munții Kensrowe spre munții

Breakline, când lumina zilei tocmai era pe cale să dispară cu totul. Dăduseră iarăși de vânători mogâldani și, din nou, aceștia erau înaintea lor. Un grup numeros se instalase în vale și bloca trecătoarea. Erau alții decât cei care-i atacaseră în partea de est a văii; vânătorii aceștia adăstau aici de multă vreme. Preia Starle cercetase terenul înaintea lor și le descoperise tabăra. Îi înștiințase că tabăra aceasta era veche și fusese stabilită de mult în acel loc. Mogâldanii aveau răspândite străji la gura văii pe toată lărgimea ei și nu puteai trece de ele fără să te dai în vileag. Dacă ocoleau valea, izbuteau cumva să treacă, dar asta ar fi adăugat trei zile călătoriei lor, și elfii nu-și puteau îngădui asemenea amânare. Trebuia găsită o cale de a trece cumva pe acolo.

După ce chibzuiră o vreme, se opriră în cele din urmă la un plan bazat mai ales pe surpriză. Așteptară până la miezul nopții, apoi încălecară și o porniră drept spre trecătoare. Înveșmântați în pelerine, cu gluga trasă, erau abia vizibili unul pentru altul, darămite pentru străjile mogâldanilor care-i pândeau. Călăriră fără grabă, ca să se creadă că erau în largul lor, că acolo le era locul. Când ajunseră destul de aproape de gura trecătorii ca să fie zăriți, Tay, care învățase multe limbi cât trăise la Paranor, strigă la mogâldani pe limba lor, ca și când ar fi fost așteptați. Întăriri, îi înștiință el liniștit, iar elfii se apropiară și mai mult.

Până mogâldanilor le trecu mirarea și le dădu prin minte să reacționeze cumva, elfii se și buluciră asupra lor, dând deja pintoni cailor și năvălind în goană nebună în vale. O tăiară drept prin mijlocul taberei lor, împrăștiară scântei și mogâldani în toate direcțiile, urlând de-ai fi zis că sunt sute, nu doar o mână de luptători. Surpriza a fost totală. Mogâldanii ieșiră de-a rostogolul de prin pleduri și-i urmăriră, dar, până să se dezmeticească ei pe de-a-ntregul, elfii erau departe.

Dar de-aici încolo norocul îi părăsi. Tocmai pentru asemenea împrejurare, mogâldanii postaseră, ca măsură de

prevedere, un al doilea grup, la celălalt capăt al văii, iar acesta auzi strigătele camarazilor, încât era pregătit când elfii se apropiară. Lănci, săgeți și pietre azvârlite din praștii zburară în direcția elfilor în timp ce aceștia goneau spre trecătoare. Nu era timp să încetinească, să-și regândească planul, nu era timp pentru nimic altceva decât să se aplece adânc în șa și să tragă nădejde că pot scăpa cu fuga. Jerle Shannara, neînfricat și dârz, năvăli drept în mijlocul celui mai îndesat grup de atacatori. Arme se îndreptară spre el amenințătoare, proiectile pornite de pretutindeni căutară să-l doboare. Dar el era, ca întotdeauna, parcă vrăjit și izbuti cumva să se mențină în șa, iar calul său rămase pe cele patru picioare. Împreună, dădură apoi cu toții buzna peste mogâldani, și Tay Trefenwyd zări trupuri zburând în toate părțile ca buștenii. Apoi Jerle Shannara trecu nevătămat printre ei.

Tay și Preia scăpară de asemenea, căluțul vânos al cercetașei zbură peste barajul încropit de dușmani de-a lungul părții vestice a văii și sări apoi peste o funie întinsă acolo anume pentru a-l doborî. Strigăte de vânători și de vânați deopotrivă se amestecau cu gemetele cailor loviți. Călăreții trecură mai departe ca niște siluete dezarticulate, în dreapta și-n stânga, prin întunecime. Disperat, Tay își folosi magia pentru a înălța un scut în jurul elfilor rămași cu ei, în strădania de a-i ascunde vederii mogâldanilor.

Dar când se adunară din nou, la multe mile depărtare de vale, șase dintre ei lipseau. Acum rămăseseră doar opt, iar sutele de vânători mogâldani răspândiți pretutindeni prin valea Sarandanon aveau să se adune laolaltă și să năvălească spre trecătoare, după care-i vor hăitui și în munții Breakline.

Și-i vor hăitui până-i vor găsi.

În ziua următoare, elfii pătrunseseră deja adânc în munți înainte de căderea serii. Călăriseră toată noaptea după ce scăpaseră de vânătorii mogăldani la Baen Draw și-și croiseră drum fără istov în sus, spre dealurile povârnite din fața munților Breakline, până când lumina zorilor începu să se ivească dinspre răsărit și să se reverse în jos, în căldarea Sarandanonului. Se odihniseră câteva ceasuri, se deșteptaseră, mâncaseră și porniseră mai departe la drum. Ploaia contenise, dar cerul era tot înnorat și cenușiu, iar negura se așternea ca un pled gros de-a lungul dealurilor. Aerul era îmbibat de umezeală care purta în ea miros de pământ și de lemn putred. Pe măsură ce urcau mai sus, dealurile deveneau sterpe și stâncoase, iar mirosurile se risipeau. Aerul era acum răcoros și tăios și curat, iar negura prinse în sfârșit a se destrăma.

Amiaza sosi, iar drumeții lăsară dealurile în urmă și o apucară în sus pe munte. Jerle Shannara le spusese deja că aveau să tot călărească până la căderea nopții, grăbit cum era să pună cât mai mare distanță între ei și urmăritori și hotărât ca, înainte de a face popas, să calce pe un teren pe care să nu lase urme ușor de dibuit. Nimeni nu avu ceva de obiectat. Călăriră așadar fără crâcnire în beznă și tăcere, până văzură ceața risipindu-se și munții înălțându-se înaintea lor. Breakline păreau un zid de stânci zimțate, de țancuri înălțate spre cer până dispăreau în nori, de pripoare prăvălite abrupt în prăpăstii adânci de mii de metri, de gruiuri masive și despicături neregulate, dăltuite de apăsarea dinlăuntru pământului într-o vreme când lumea abia se zămislea. Munții se înălțau spre țării, de-ai fi zis că se chinuiau să scape de lumea de dedesubt, ca brațele ridicate, încremenite în timp, ale unui uriaș. Cât cuprindea privirea călătorilor spre

miază-noapte și spre miazăzi, Breakline se decupa pe fundalul cerului ca o barieră care nu îngăduia trecerea, ca o fortăreață de apărare împotriva celor nepoștiți.

Elfii priviră munții în tăcere și, în fața unei asemenea veșnicii a naturii, îi încerca din plin sentimentul propriei lor vremelnicii.

Înainte de căderea nopții depășiseră deja piscurile mai scunde și nu mai puteau vedea dealurile pe care le trecuseră sau valea, mai depărtată acum, a Sarandanonului. Făcură popas între niște pini crescuți într-o vale îngustă, înghesuită între două piscuri sterpe, acoperite cu o pătură subțire de zăpadă sclipitoare, aidoma unei mantii albe, delicate. Acolo găsiră apă proaspătă, iarbă pentru cai și lemne pentru foc.

Îndată ce isprăviră de mâncat, Preia Starle o luă înapoi pe propriile urme ca să-și dea seama dacă fuseseră urmăriți. În așteptarea ei, Tay ținu sfat cu Jerle și cu Vree Erreden despre viziunea care descrisese locul unde se afla Nestemata Neagră. Le reaminti amănuntele, cu grijă să descrie tot ce-i povestise Bremen. Jerle Shannara ascultă cu luare-aminte, cu trăsăturile feței concentrate, cu privirea fixă și dârză. Vree Erreden, pe de altă parte, părea aproape absent, cu ochii rătăcind adesea departe în noapte, în căutarea a ceva anume, dincolo de cele ce-i puteau dezvălui cuvintele lui Tay.

– N-am fost niciodată în această parte a Westlandului, rosti el după ce Tay isprăvi. Nu știu nimic despre geografia locului. Dacă e să ghicesc ascunzătoarea după care umblăm, trebuie mai întâi să mă apropii de ea.

– De mare folos ne mai e asta, n-am ce zice, se oțări Jerle.

Îl urmărise pe vizionar, băgase de seamă cum ochii aceleia rătăciseră tot timpul sfatului și era foarte nemulțumit de purtarea lui:

– Asta e tot ce poți face?

Vree Erreden înălță din umeri.

Jerle izbucni, înfuriat de-a dreptul:

– Ai putea de bună seamă să faci mai mult dacă ai fi mai atent la ceea ce spune Tay!

Vizionarul se uită la el, clipind des din ochi. Un foc mocnit îi ardea în priviri:

– Să-ți explic ceva. Când Tay Trefenwyd a venit să-mi ceară ajutorul, i-am citit gândurile. Pot să fac asta uneori. Am citit acolo viziunea lui Bremen, aceea pe care Tay a descris-o adineauri, și amintirea ei este încă vie în mintea mea. Viziunea este reală, prietene. Dacă n-ar fi, nu m-aș afla aici. Este reală, iar locul pe care-l descrie este și el real, măcar atâta lucru mi-e foarte clar. Dar chiar și așa, nu-l pot găsi dacă nu știu mai multe!

– Jerle, tu ai călătorit adesea pe meleagurile acestora, interveni grabnic Tay, ca să evite sfada. Nimic din ce-am povestit nu-ți pare cât de cât cunoscut?

Prietenul lui clătină din cap și o expresie de nemulțumire se așternu încet pe trăsăturile viguroase ale chipului său:

– Mare parte din călătoriile mele s-au limitat la trecători – la Halys Cut și Worl Run și la ce se află dincolo de ele. Lanțul acela de munți – mai ales piscurile gemene, despărțite ca două degete – ar putea fi oricare din mulțimea de perechi de piscuri pe care le-am văzut la viața mea.

– Dar nu ești sigur care din ele ar putea fi?

– Tu ce părere ai? pufni prietenul lui.

– Și atunci, încotro zici tu că ar trebui s-o luăm? insistă Tay. Nu înțelegea purtarea nestăpânită din cale-afară a celuiilalt.

Jerle se ridică în picioare:

– De unde vrei să știu eu? Întreabă-l pe „prietenul meu”, vizionarul, să-și dea el cu presupusul!

– O clipă, zise precipitat Vree Erreden și se ridică la rândul lui.

Stătea față în față cu Jerle, părea mic și plăpând în umbra celuiilalt, dar nu intimidat.

- Ai fi dispus să încerci ceva? S-ar putea să fiu în stare să te ajut să-ți amintești dacă ai văzut muntele cu pricina.

Tay sări și el în sus, pricepând pe dată ce anume voia vizionarul:

- Poți face cu Jerle ce ai făcut cu mine? întrebă el imediat. Poți găsi în mintea lui imagini, așa cum ai găsit într-a mea viziunea lui Bremen?

- Ce tot vorbești acolo? izbucni Jerle, mutându-și privirea de la unul la celălalt.

- Poate că da, răspunse Vree Erreden întrebării lui Tay, apoi îl privi pe Jerle Shannara și continuă: Ți-am mai spus. Uneori pot citi în mințile oamenilor. Așa am făcut cu Tay și am găsit viziunea lui Bremen. Pot să încerc același lucru cu tine, să văd dacă lăuntrul tău păstrează vreo amintire despre munții pe care-i căutăm.

Jerle se înroși la față:

- la mai încearcă-ți vrăjitoriile pe alții!

Și dădu să plece, dar Tay îl apucă de braț și-l întoarse din drum:

- Dar nu avem pe alții, nu-i așa, Jerle? Nu te avem decât pe tine. Ți-e frică?

Uriașul se holbă la el cu o expresie vecină cu furia. Tay nu se dădu bătut, mai cu seamă pentru că nu avea de ales. Cerul se golise de nori și vasta lui întindere era presărată cu stele. Strălucirea lor era aproape orbitoare. Scăldat în lumina lor, în umbra muntelui, prins în această neașteptată înfruntare cu cel mai bun prieten al lui, Tay se simți ciudat de vulnerabil.

Jerle își eliberă cu blândețe brațul din strânsoarea lui Tay.

- Nu mi-e frică de nimic, iar tu o știi prea bine, zise el cu voce potolită.

Tay dădu din cap:

- O știu, într-adevăr. Și acum, lasă-l pe Vree să încerce.

Se așezară din nou, adunați laolaltă în tăcere. Vree Erreden luă mâinile lui Jerle Shannara într-ale lui, cu atingere ușoară, și se uită netemător în ochii celui lalt. Apoi închise ochii. Tay îi privi neliniștit pe cei doi. Jerle era încordat ca o felină gata să facă un salt la cel mai mic semn de primejdie. Vizionarul era în schimb calm și rupt de tot ce era în jur, mai ales acum, retras undeva adânc în sinea lui, pentru a găsi ce căuta. Rămaseră așa o bucată de vreme, legați unul de altul, într-un soi ciudat de comuniune, fără ca vreunul să arate ce se petrece între ei.

Apoi Vree Erreden eliberă mâinile lui Jerle Shannara și dădu scurt din cap:

– Am găsit. Un loc de început, cel puțin. Memoria ta e foarte bună. Culmile gemene în formă de V se numesc Cleștii – sau, cel puțin, așa-i numești tu.

– Acum îmi aduc aminte, zise uriașul încetișor. Am fost acolo cu cinci sau șase ani în urmă, pe când cercetam locul în căutarea unei a treia trecători spre Hoare Flats. Sunt undeva, în munții de la miazănoapte de Worl Run, adânc ascunse într-o pădure deasă. Nici gând să găsim vreo trecătoare acolo, așa că ne-am dat bătuți cu toții. Dar îmi amintesc alcătuirea aceea. Da, mi-o amintesc!

Apoi entuziasmul lui păru să scadă și iritarea nestăpânită ieși din nou la iveală.

– Gata, destul cu toate astea.

Dădu scurt din cap, într-un salut adresat mai degrabă sieși decât celorlalți, apoi se ridică.

– Ne-am ales cu un punct de plecare. Sper că toată lumea e mulțumită. Și acum, poate apucăm să și dormim puțin.

Se întoarse și se îndepărtă grăbit de ei. Tay și Vree Erreden îl priviră fără un cuvânt.

– Jerle nu e așa de obicei, zise Tay în cele din urmă. Vizionarul se ridică:

– Tocmai a pierdut șase luptători care s-au încrezut în

el, au pierit în urma unui atac pe care el crede că ar fi trebuit să-l prevadă.

Tay îl privi cu ochii măriți pe vizionar, dar acesta înălță din umeri:

– La asta se gândește în momentul de față. N-a putut ascunde acest lucru de mine, cu toate că s-a străduit din răputeri s-o facă.

– Dar toți acei luptători n-au murit din vina lui. N-a fost vina nimănui.

Vizionarul îl privi cu ochii lui miopi:

– Jerle Shannara nu vede astfel lucrurile. Să fi fost tu în locul lui, cum ai gândi?

Apoi se răsuci în loc și plecă, lăsându-l pe Tay să găsească singur răspunsul la întrebare.

* * *

Grupul o porni din nou în zorii zilei și-și croi drum prin munți spre miazănoapte, spre Worl Run. Preia Starle se întorsese în timpul nopții ca să le dea de știre că nu găsise niciun semn că ar fi urmăriți. O clipă nu-și închipuia vreunul dintre ei că asta înseamnă că sunt în siguranță. Câștigaseră doar un mic răgaz, cât să-și tragă sufletul. Mogăldanii erau încă acolo pe undeva, îi căutau, dar elfii aveau să fie greu de găsit în acești munți, în care urmele tindeau parcă să dispară printre gruiuri neregulate și trecători întortocheate. Cu puțin noroc, vor putea scăpa nedescoperiți până vor fi aflat ceea ce căutau.

Era un fel de vis cu ochii deschiși, gândea Tay, dar era tot ce puteau spera deocamdată. Călăriră tot-întruna spre miazănoapte restul zilei, fără a-i vedea pe urmăritori, în lungul unei înșiruii de văi care se deschideau la marginea răsăriteană a munților, mergând șerpuit spre Worl Run. Făcură popas în noaptea aceea pe o culme de unde se vedeau trecătoarea și văile care dădeau spre Sarandanon,

deja aproape de locul în care Jerle își amintea că văzuse alcătuirea aceea de piscuri în V pe care el o numea Cleștii. Azi părea într-o dispoziție ceva mai senină, încă retras și taciturn, dar fără răbufniri de furie, poate îmbărbătat de gândul că aveau acum o idee mai limpede despre locul în care se aflau. Îi ceru iertare lui Tay într-un fel cam stângaci, spunându-i ca-n treacăt ceva despre năravul lui cam aprig. Lui Vree Erreden nu-i spuse nimic, iar Tay nu mai aminti de întâmplare.

Preia Starle nu părea cătuși de puțin stânjenită de schimbarea purtării lui Jerle și continua să-i vorbească cu calm, ca și când toate ar fi fost în bună regulă. Tay își zise că, de bună seamă, ea ajunsese să se priceapă destul de bine la stările de spirit ale prietenului său și că aflase cum e mai bine să le ia pe fiecare. Simți o mică împunsătură de gelozie, căci între el și Preia nu exista asemenea apropiere. Își aminti din nou că el era străinul din viața de odinioară, întors acum dintr-o cu totul alta, și că se străduia încă să-și afle locul. Nu-și dădea seama de ce asta îl tulbura într-atât, poate doar pentru că viața lui la Paranor luase definitiv sfârșit, iar cea de aici părea să se desfășoare în jurul relației sale fătarnice cu Preia și Jerle. Nu putea susține că relația aceasta era sinceră, pentru că le ascundea amândurora atât de mult din cele ce simțea pentru Preia. Sau credea că o face. Poate cei doi știau mult mai mult decât lăsau să se înțeleagă, iar el juca un joc al secretelor în care secretele erau toate la vedere.

Purceseră iarăși la răsăritul soarelui și ajunseră la Clești înainte de amiază. Tay recunoscuse imediat cele două piscuri îngemănate; erau întocmai cu imaginea din viziunea lui Bremen. Se înălțau în formă de V ascuțit pe fundalul orizontului, despărțindu-se abrupt îndărătul unor creste mai joase, roase de vreme și de vitregiile vremurilor; sterpe, afară doar de câțiva brazi și arini și de niște petice pe care se chinuiau să se înfiripe smocuri de iarbă și flori

sălbatică. Dincolo de piscuri, prin despicătura aceluia V, se zărea un zid de munți învăluiți într-o păclă într-atât de deasă, încât abia se puteau desluși.

Jerle opri grupul la capătul de jos al strungii care ducea spre piscuri și descălecă. Deasupra capetelor lor, păsări pluteau, cu aripile desfăcute, în căutarea vânatului, în curbe largi și grațioase pe cerul albastru. Ziua era senină și luminoasă; norii de ploaie se răzbunaseră spre soare-răsare, spre Sarandanon. Tay simți soarele pe față, cald și alinător, în timp ce privea în sus, spre vasta întindere de înălțimi și defileuri, minunându-se câte secrete pot acestea ascunde.

– Lăsăm caii aici și mergem mai departe pe jos, îi înștiință Jerle. Zâmbi înveselit când văzu expresia de pe fața lui Tay: Oricum nu i-am putea călări decât o scurtă bucată de drum de aici încolo, Tay. După care ar trebui lăsați pradă oricui ne urmărește. Dacă-i lăsăm acum, îi putem ascunde în pădure. E posibil să fim nevoiți s-o rupem la fugă și să-i încălecăm iarăși înainte ca toată povestea asta să se sfârșească.

Preia îi veni și ea în sprijin, iar Tay știa că aveau dreptate, deși nu se împăca deloc cu gândul că trebuie să părăsească animalele care-i purtasera în spinare și îi salvaseră din atâtea uriașe primejdii. Fuseseră și așa câștigați cu destulă caznă. Pe de altă parte, și urmăritorii lor, odată ajunși în acest loc, ar fi fost nevoiți să-și continue drumul pe jos, încât poate acesta era sfatul cel mai înțelept de urmat.

Jerle alese unul din vânătorii elfi să rămână de pază cailor, un veteran încăruntit, pe nume Obann, căruia îi dădu în grijă animalele, să le ascundă într-un loc în care nu vor putea fi dibuite, apoi să pândească întoarcerea grupului. Obann ar fi vrut să se alăture din nou grupului după ce avea să ascundă caii, dar Jerle îi aminti că ar putea fi nevoie să schimbe ascunzătoarea dacă niscăi urmăritori mogăldani s-ar apropia prea mult, și că ar putea la fel de bine să fie

nevoie ca Obann să le aducă grabnic caii în caz că ar fi atacați la coborârea de pe culmi. Obann se învoi fără prea mare tragere de inimă, luă caii de dârlogi și se depărtă.

Apoi Jerle îi conduse pe cei rămași, acum doar șapte – el însuși, Tay, Preia, Vree Erreden și ultimii trei vânători elfi – în sus, prin vălmășagul de stânci și copaci, spre despicătura îngustă a Cleștilor.

Urcară întruna tot restul zilei. În vreme ce urcau, Tay se trezi gândind iarăși la misiunea pe care o aveau de dus la capăt. Și-ar fi putut spune că toți membrii grupului ar fi trebuit să poarte răspunderea recuperării Nestematei Negre, numai că, de fapt, misiunea îi fusese încredințată de Bremen lui personal, și nu lor. Mai mult, el era druid, singurul druid între ei, singurul care stăpânea magia – cel puțin, acea magie care le putea oferi o protecție reală – și era cel mai în măsură să găsească Nestemata și s-o pună la adăpost. Nu uitase acel crâmpei din viziunea lui Bremen care te ducea cu gândul la o primejdie ce ar înconjura ascunzătoarea Nestematei, care trezea senzația de aură întunecată ce ar apăra-o de cei care ar fi dorit s-o fure, de vădit presentiment rău-prevestitor. Își dădea seama că găsirea Nestematei Negre avea să fie doar primul pas. Punerea ei la adăpost avea să fie cel de-al doilea, iar asta nu se putea înfăptui fără riscuri. Dacă Nestemata rămăsese neatinsă atâta amar de vreme, era în afară de orice îndoială că avea mijloace de apărare de temut. Vree Erreden și Preia Starle puteau da o mână de ajutor la găsirea ei. Jerle Shannara și elfii lui puteau pune umărul la sustragerea ei propriu-zisă. Dar, în cele din urmă, pe umerii lui stătea povara.

Iar asta întocmai așa trebuia să și fie, își zise el după o scurtă chibzuială. Pentru asemenea lucrare se pregătise mare parte din ultimii lui cincisprezece ani, adică aproape întreaga lui existență de adult. Traiul la Paranor îi fusese de folos și, dacă îi fusese cât de cât de vreun folos, era tocmai pentru a duce la bun sfârșit această misiune. Nimic din toate

cele înfăptuite în întreaga lui viață nu se putea compara cu ceea ce i se cerea acum. Ca atâția alți druzi, își petrecuse timpul adâncit în studiu, dobândise cunoștințe vaste și, chiar dacă stăruise în studiul și practica magiei, asta nu schimba cu nimic faptul că dusesese totuși o viață retrasă. Timp de cincisprezece ani trăise într-o fortăreață izolată, apărută, fără a fi nici implicat, nici legat în vreun fel de viața de afară. Acum, odată șederea lui la Paranor încheiată, viața avea să i se schimbe pentru totdeauna și totul începea aici, în acești munți, printre ruinele unor alte vremi, cu un talisman care nu fusese văzut de nimeni de la apariția omenirii.

Nu avea voie să dea greș, era de la sine înțeles – și acest lucru era hotărâtor. A da greș însemna stingerea oricărei speranțe de a-l învinge pe Vrăjitorul Comandant, pierderea oricărei șanse de a făuri o armă cu care să-l stârpească și, foarte probabil, chiar sfârșitul vieții lui Tay. Nu avea să i se ivească o a doua șansă într-o astfel de încercare, niciun prilej de a face cale-ntoarsă și a o lua de la capăt. Această strădanie avea să întruchipeze punctul culminant al anilor în care crezuse în magia druidă și o practicase cu osârdie. Avea să îndreptățească atât menirea pentru care magia fusese zămislită, cât și întreaga lui viață ca druid. Era, așa socotea el, punctul de vârf în toate privințele.

Și preocupările lui porneau, toate, din acest punct. Drumeții erau obosiți, fuseseră atâta vreme fugăriți, alergaseră și se ascunseseră, se chinuiseră să evite capcanele, erau extenuați de lipsa de somn și de orele lungi de mers pe jos și călare. În lipsa proviziilor de care nădăjduseră să facă rost, de peste o săptămână nu mai mâncaseră ca lumea, trăiau din ce vânau sau găseau în timp ce fugeau de dușman. Aveau inima grea din cauza pierderii tovarășilor lor și a temerilor de tot felul, și toate astea rodeau fără istov la temelia felului lor dârz de a fi și puteau duce la neizbânda misiunii. Nimeni nu pomenea despre asemenea lucruri, dar ele li se oglindeau limpede pe chipuri, în ochi, în felul în care se mișcau, iar

semnele erau cât se poate de clare pentru cine se ostenea să le caute.

Timpul le scăpa printre degete, gândea Tay Trefenwyd. Ca apa adunată în căușul mâinii, se scurgea neînduplecat și, dacă nu erau cu băgare de seamă, aveau să constate că s-a scurs cu totul.

Înainte de căderea nopții ajunseră la gura trecătorii și făcură popas într-o dumbravă de arini, la adăpostul muntelui. Era răcoare aici, după ce urcaseră potecile șerpuitoare, dar nu cât să sufere de frig. Peretele stâncii părea să fi adunat și păstrat căldura zilei în acea trecătoare, și asta poate pentru că se prăvălea brusc într-o vale joasă, care se întindea, fără de margini, din soare-răsare până spre soare-apune. Îmbucară câte ceva și băură din rezerva încă îndestulătoare de apă, apoi se înveliră în pledurile lor și dormiră netulburați.

La spartul zorilor o porniră din nou. Soarele răsări, se revărsă în vale și le lumină calea cu mănunchiuri palide de raze, țâșnite ca niște faruri de dincolo de poala cerului dinspre răsărit. Preia Starle îi conducea, cerceta terenul la câteva sute de metri înaintea grupului, apoi se întorcea pentru a le spune ce a văzut, îi înștiința despre feluritele obstacole, le dădea sfaturi despre cele mai potrivite cărări și se îngrijea ca toți să fie în siguranță. Tay mergea pas în pas cu Jerle, dar niciunul dintre ei nu se întrecea cu vorba. Urcară din vale pe la capătul ei apusean, ieșiră din umbra piscurilor gemene și se pomeniră imediat cu drumul blocat drept în fața lor de un soi de perete ce părea alcătuit din stânci masive, zdrobite și adunate apoi iarăși de mâinile unui uriaș. În fața lor, peretele munților Breakline se înălța în tărie, cu piscurile zimțate adunate grămadă parcă de mâinile aceluiași uriaș, trântite laolaltă la-ntâmplare și fără noimă, așteptând parcă să vină careva să le aleagă și să le rânduiască apoi pe fiecare unde îi era locul.

Preia se întoarse din cercetare și-i conduse spre stânga, de-a lungul peretelui, preț de vreo milă, până dădură de o

cărare ce urca printre stâncile abrupte. Jerle epuizase deja puținele amintiri pe care și le readusese în minte, așa că nu le rămăsese decât să meargă înainte, până când ceva din viziunea lui Bremen avea să le sară în ochi. Se cățărara deci pe stânci, ocoliră prăpăstiile care se prăvăleau drept în hăul negru de dedesubt, și se ținură departe de muchiile ascuțite ale țăncurilor, căci, dacă ai fi călcat pe alături, ai fi dispărut pe vecie. Jerle avusese dreptate, realiză Tay, când stăruise să lase caii în urmă. Nu le-ar fi fost de niciun folos aici.

Pe un tăpșan săpat în peretele stâncos dădură de o cărăruie șerpuitoare, abia vizibilă în locul dimprejur, care ducea printr-un defileu îngust către stâncile mai late de dincolo. O urmăară cu băgare de seamă, cu Preia în frunte, iar fata-elfă înainta cu pas ușor în acea încălceală de lumini și umbre, o zăreai o clipă aici, ca să dispară cu totul în cealaltă.

Când o ajunseră din urmă, stătea pe buza defileului, cu ochii la munții din depărtare. Se întoarse când îi auzi venind și era vizibil surescitată. Arătă cu degetul și Tay văzu imediat îngrămădeala de munți din stânga lor, cu piscuri înălțate spre cer în unghiuri ascuțite, legate la bază de un morman de stânci sfărâmate, late și înalte.

Ca un mănunchi de degete, adunate toate laolaltă.

Tay zâmbi obosit. Era tocmai ceea ce căutaseră, mulțimea aceea de piscuri care ascundeau undeva, în adâncurile lor, o fortăreață uitată din vremuri feerice – o fortăreață care, după cum revela viziunea lui Bremen, ascundea Nestemata Neagră.

Totul mersese mai ușor decât se așteptase Tay Trefenwyd, găsiseră mai întâi piscurile gemene în formă de V, apoi și munții aducând cu niște degete adunate. Vree Erreden readusese la suprafață o amintire pierdută, iar Preia Starle cercetase temeinic terenul, și astfel ajunseseră la destinație cu o iuțeală și o eficacitate în afara oricărei

așteptări. Și dacă, din când în când, n-ar fi avut de-a face în drumul lor cu vânătorii mogâldani, ar fi ajuns până aici aproape fără mare osteneală.

Numai că acum, la fel de rapid, lucrurile se complicară. Toată ziua aceea și în ziua următoare căutară intrarea în fortăreață, despre care bănuiau că e ascunsă între piscuri, dar nu aflară nimic. Stâncile prăbușite, țăncurile și tăpșanele ce se aflau pretutindeni între piscuri aveau zeci de deschideri care nu duceau nicăieri. Fără grabă, cu răbdare, membrii micului grup cercetau fiecare cărare, o urmau printre umbre, dar de fiecare dată dădeau, inevitabil, peste câte o prăpastie, care oprea orice altă cercetare. Căutarea continuă, întinzându-se de-acum și în cea de-a treia zi, apoi într-a patra, și elfii tot nu găseau nimic.

Firea drumeților prinse a se încinge. Făcuseră drum lung și plătiseră un preț peste poate, iar gândul că sunt acum pe de-a-ntregul blocați era aproape mai mult decât puteau îndura. Îi încerca sentimentul supărător că timpul e pe terminate, că primejdia se apropie dinspre est, pe măsură ce mogâldanii își continuau, fără îndoială, urmărirea, că speranța se topește și dezamăgirea îi ia locul.

Jerle Shannara le menținu curajul. Nu se întunecă la față și nu deveni arțăgos, așa cum se așteptase Tay, și nici nu se lăsă iar pradă firii lui aprinse, cum făcuse față de Vree Erreden după pierderea vânătorilor elfi la Baen Draw, ci rămase calm și plin de dârzenie. Îi mână înainte fără milă, firește – chiar și pe Tay. Stăruie să caute fără răgaz. Îi sili pe toți s-o ia mereu îndărăt pe propriile urme. Îi forță să cerceteze fiecă despicătură din stânci. Înarmat cu o voință de fier, nu le îngădui să-și piardă nădejdea. Jerle era, gândi Tay cu admirație, cu adevărat un foarte bun conducător.

Vree Erreden nu le fu într-atât de ajutor cât sperase Tay. Nu i se arătară niciun fel de viziuni, nici urmă de intuiție, de indicii, nimic care să le dea vreo idee despre locul în care s-ar putea afla fortăreața sau intrarea în ea. Vizionarul nu

dădu semn că asta l-ar neliniști; părea de-a dreptul optimist. Dar Tay bănuia că el era obișnuit cu nereușitele, că se împăcase cu gândul că harul lui nu se vădea la comandă, ci mai ales în momente și locuri alese de chiar acest har. Dar nu stătea cu brațele-ncruciate în așteptarea inspirației. La fel cu toți ceilalți, porni și el în căutare, cerceta fiecăre fisură din stâncile sfărâmate, se vâra ba într-o spărtură, ba în alta, prin buze de prăpăstii și prin strungi. Nu scoase o vorbă despre lipsa de folos a harului său, iar Jerle Shannara, spre lauda lui, nu scoase nici el vreuna.

În cele din urmă, Preia Starle fu cea care făcu descoperirea. Deși locul pe care-l cercetau era peste măsură de vast și de încălzit, după patru zile îl scotociseră în mare parte. Tuturor le era de-acum limpede că, dacă viziunea nu greșise, fortăreața trebuie că era ascunsă într-un fel la care nu se gândiseră. În cea de-a cincea zi de căutare, Preia se trezi înainte de răsăritul soarelui și coborî să privească din nou îngrămădeala de stânci. O făcuse dintr-un soi de ciudă pe ea însăși și pentru că simțea nevoia să cerceteze din nou împrejurimile. Se rezemă pe spate, în umbra unui delușor, cu fața spre răsărit, și privi cum lumina își pornește revărsarea de după culmile din spatele ei, cum urcă și alungă întunericul, cum preschimbă cenușiul nopții pe sfârșite cu începuturile argintii și aurii ale noii zile. Urmări cum razele strălucitoare ale soarelui se așază pe culmile înalte ale munților, strecurându-se în jos, pe dealuri, ca niște dăre de vopsea prelinse în fiecare prăpastie, și cum scot în relief forma și conturul fiecărui perete de stâncă.

Și atunci văzu păsările. Erau mari, lunguiete, albe și se hrăneau cu pește, erau păsări de mare, și erau aici, la zeci de mile de orice apă cunoscută. Păsările se înălțau în zbor dintr-o spărtură din stânca aflată chiar în fața piscului central care se ridica din grămada de stânci, la mai mulți metri deasupra locului unde stătea ea. Păsările se iviră în mare dărdoră, erau peste o duzină, se înălțară și se îndepărtară la apropierea

luminii ca la o poruncă nerostită, se rotiră în înaltul cerului și se pierdură apoi înspre noua zi, spre răsărit.

Ce căutau niște păsări de mare, se întrebă Preia dintr-odată, în aceste piscuri sterpe și golașe?

Se grăbi imediat să le dea de știre celorlalți. Le povesti ce văzuse, incredințată că împrejurarea merită cercetată, și deodată Vree Erreden scoase un strigăt, ca și când ar fi avut o revelație. Da, da, asta căutaseră! Grupul se puse brusc în mișcare și porni căutările, deși erau încă țepeni și aveau mușchii îndurerați de pe urma căutărilor trudnice și a somnului pe stânci cinci nopți la rând, și cu toate că poșteau la mâncarea pe care n-o aveau și erau sătui de cea pe care o aveau. Lăsară în urmă tabăra și o luară pe munte în sus, cu o însuflețire dătătoare de speranță.

Spre mijlocul dimineții ajunseră la spărtura din care se înălțaseră păsările cele albe. Nu exista cărare care să ducă drept în sus, iar poteca pe care se văzură nevoiți să o urmeze șerpuia chinuit printre stânci când într-o parte, când într-alta, și cerea atenție și grijă la fiecare pas. Preia, în frunte ca de obicei, ajunse prima și dispăru în spărtură. Pe când ceilalți ajunseră la rândul lor lângă o stană din fața spărturii, ea se și întorcea dinăuntru, vestindu-i că există acolo o strungă care tăia cale drept printre stânci.

Porniră înainte în șir indian. Pereții strungii se strâmtau pe măsură ce înaintau, înconjurându-i din toate părțile. Căldura soarelui se transformă în răcoare umedă, iar lumina păli. Curând, stâncile boltite formară un tavan care acoperi totul deasupra lor. Puțina lumină care mai răzbătea își avea obârșia doar în mulțimea de crăpături cu care era împănată strunga, așa încât se străvedea, practic, la fiecare cotitură. Ochii li se obișnuiră cu întunericul și izbutiră astfel să-și continue calea. Păsările, după cum băgară ei de seamă, erau în largul lor la înălțime mai mare, acolo unde pereții se lărgeau. Găsiră pene albe și iarbă și rămurele, aduse pesemne acolo ca să-și dureze cuiburi. Cuiburile

trebuie că se aflau ceva mai încolo, unde lumina și aerul erau mai limpezi. Grupul merse mai departe.

De la un timp, stâncile de deasupra capului coborâă într-atât, încât elfii se văzură nevoiți să meargă aplecați. Apoi strunga se despică în două poteci, una spre dreapta, cealaltă spre stânga. Preia le spuse să aștepte și o luă la dreapta. Reveni după foarte multă vreme și-i conduse spre stânga. După o scurtă distanță, strunga prinse iarăși înălțime și putură din nou să păsească fără să se aplece. Înaintea lor, lumina deveni mai strălucitoare. Se apropiau de capătul strungii.

Cincizeci de metri mai încolo, coridorul strungii se deschise drept spre malul unui lac. Acesta le apăru atât de brusc în față, încât rămaseră ținuiți cu toții locului, holbându-se la el. Lacul se întindea în mijlocul unui crater și apele-i erau largi și liniștite, netulburate nici de cea mai părelnică unduire. Deasupra capetelor se zărea cerul, pată albastră fără nor, care dăruia craterul cu strălucire și căldură. Lumina soarelui cădea peste ape, și lacul oglindea până la cel mai mic amănunt pereții stâncoși dimprejur. Tay cercetă înălțimile și descoperi cuiburile păsărilor de mare, foarte sus pe stânci. Nu se vedea însă nicio pasăre. La adăpostul muntelui și pe apă nu mișca nimic, iar tăcerea era nemărginită, totală și fragilă ca sticla.

După un sfat scurt, avut pe șoptite cu Jerle, Preia Starle îi conduse spre stânga de-a lungul malului. Malul era un talmeș-balmeș de stânci sfărâmate și bancuri de nisip, iar cizmele călcând pe el iscară un ecou straniu în fundul cavernos al craterului. Tay își lansă magia în căutarea unor posibile abisuri, în găsirea unor primejdii ascunse. Ceea ce descoperi erau niște linii de putere ale pământului atât de intense, încât îi sfâșiară rețeaua fragilă și-l siliră să și-o refacă. Îl trase pe Jerle spre el și-l înștiință. Exista acolo o magie peste orice închipuire, străveche ca pământul însuși și la fel de bine împlinită. O magie care veghea craterul și

tot ce se afla împrejur. Nu simțea că i-ar pândi o primejdie anume, dar nici nu putea descoperi obârșia sau folosul acelei magii. Nu credea că sunt amenințați de ceva anume, socotea totuși că ar fi înțelept să meargă înainte cu multă băgare de seamă.

Așa că înaintară până înconjurară aproape pe jumătate lacul. Tot nu se zărea vreun semn de viață, vreun semn că ar exista și altceva în afara celor ce vedeau înaintea ochilor. Nici Tay, cu magia lui druidă, nici Vree Erreden, cu harul lui de vizionar, nu izbutiră să descopere ceea ce căutau. Soarele ieșise din umbre, de după marginea peretelui stâncos, încât își arunca acum razele drept pe creștetele lor, ca un glob arzând pe fundalul de sineală al cerului. Nu puteau privi în sus, căci soarele îi orbea, așa că își văzură de drum cu privirile coborâte.

Atunci, exact la crucea amiezii, Tay Trefenwyd văzu umbra.

Făcuse câțiva pași mai sus de malul apei, încercând să străvadă malul celălalt prin strălucirea orbitoare a soarelui reflectată pe suprafața calmă a apei. Căută un loc din care strălucirea să i se arate mai palidă, și atunci văzu că soarele proiecta umbra stâncii deasupra capului său, în lungul lacului, către un delușor din fața lui, aflat la mai multe sute de metri. Vârful umbrei urca pe peretele de stâncă spre o fisură îngustă, și acolo se sfârșea. Ceva din aspectul fisurii îi atrase atenția. Își trimise magia să cerceteze despicătura.

Ceea ce află, cioplită în stânca de deasupra, era o inscripție.

O porni înainte ca s-o ajungă din urmă pe Preia și, împreună, întoarseră grupul din drum, depărtându-i pe toți de apă. Câteva clipe mai târziu se aflau lângă intrarea în acea despicătură, cu privirile în sus, contemplând muți scrierea. Era străveche și de nedescifrat. În graiul elfilor,

dar într-un dialect necunoscut. Scrijelitura însăși era atât de veche, încât era aproape cu totul ștearsă.

Apoi, un Vree Erreden brusc năpădit de inspirație păși înainte, le ceru lui Tay și Jerle să-l aburce pe ei și-și trecu degetele peste scriere. Rămase așa, cu ochii închiși, mâinile i se plimbară, se opriră, apoi porniră mai departe. După care se lăsă să lunece la pământ. Ca în transă, se plecă deasupra stanei pe care se aflau și, fără a părea că se uită la ceea ce făcea, cu ochii undeva, dincolo de ceea ce vedeau, zgârie cu o piatră câteva cuvinte pe o bucată curată de stâncă.

Tay se aplecă să citească.

ACEASTA ESTE CHEW MAGNA. NOI TRĂIM ÎNCĂ AICI.

NU ATINGEȚI NIMIC. NU LUAȚI NIMIC.

RĂDĂCINILE NE SUNT ADÂNCI ȘI PUTERNICE.

FIȚI CU BĂGARE DE SEAMĂ.

– Ce înseamnă asta? șopti Jerle.

Tay clătină din cap.

– Că magia păzește ceea ce se află dincolo de această deschidere. Că orice tulburare a ei va aduce după sine urmări neplăcute.

– Zice că ei sunt încă în viață, observă Vree Erreden, cu voce răgușită, plină de neîncredere: Așa ceva nu se poate! Uitați-vă la creștături! Scrierea asta e din vremuri feerice!

Rămaseră cu ochii la cele scrise, la deschiderea din stâncă și se priviră unul pe altul. În spatele lor, vânătorii elfi și Preia Starle așteptau. Nimeni nu rostea o vorbă. În aer plutea o senzație de timp care se scurge neînduplecat, de trecut și prezent care se unesc și trec dincolo de viață și de istorie. O senzație ca de așteptare pe buză de prăpastie, când știi că un singur pas greșit te poate trimite de-a berbeleacul la moarte sigură. Tay percepea prezența magiei cu atâta pregnanță, încât aproape îi simțea atingerea pe obraz. Puternică, străveche, cu voință de fier, invocată dintr-o nevoință adâncă și cu menire clară, îi năpădea simțurile și amenința să-l copleșească.

- N-am venit până aici ca să ne întoarcem din drum, observă Jerle Shannara cu glas molcom și-i aruncă o privire lui Tay. Pentru nimic în lume!

Tay incuviință din cap. Era și el hotărât. Se uită la Vree Erreden, la Preia Starle, la vânătorii elfi care așteptau în spatele ei și, în cele din urmă, din nou la Jerle. Îi trimise prietenului un zâmbet sugubăț.

Apoi trase adânc aer în piept și păși în gura întunecată a despicăturii.

XVI

Deschiderea se lăți imediat într-un coridor, larg îndestul cât elfii să poată merge câte doi. Coridorul cobora șerpuit într-o întunecime atât de deplină, încât nici chiar văzul ascuțit al lui Tay Trefenwyd nu putea desluși ce se afla înaintea lor. O luă înainte câteva sute de metri, tot pipăind pereții cu mâinile, și dădu peste o placă metalică. La atingerea ei, o lumină alb-gălbuie licări pe suprafața-i plată. O privi surprins; simțea o magie cu care nu mai avusese de-a face până acum. Lumina ei dezvălui o altă placă, ceva mai departe. Merse până la ea, o atinse cu mâna, și ea se lumină la rândul-i. Peste orice închipuire, gândi el. Auzi în spate pașii celorlalți apropiindu-se. Se întrebă ce gândesc ei oare. Dar nimeni nu vorbi, iar el nu privi în urmă, ci merse înainte, atinse plăcile metalice, luminându-le celorlalți calea prin coridorul întunecat.

Coborârea dură îndelung. Tay nu o putu măsura întocmai, căci se concentrase pe de-a-ntregul asupra răspândirii magiei druide, pentru a-i feri de capcane ascunse. Plăcile metalice luminoase trădau un nivel de sofisticare la care nu se așteptase. Magia făpturilor feerice nu prea era cunoscută, căci cele mai multe din învățăturile lor fuseseră pierdute odată cu trecerea

vremurilor, dar Tay bănuise dintotdeauna că-și avusese rădăcinile mai mult în natură decât în tehnologie. Și totuși, existența acelor plăci îi trezea gândul că, poate, se înșelase, iar asta îl neliniștea. Dar nu-ți poți da cu presupusul într-un astfel de loc, se muștrului el. Pe aripa curenților de aer, prin crăpăturile stâncilor, prin norii de praf stârniți de trecerea lor, magia druidă vâna. Cu precizie și iuteală, alege și definește tainele lumii prin care treceau. Nu găsi niciun semn de viață omenească, deși înscrisul de la intrare spunea altceva. Niciun semn că ar mai fi trecut cineva pe acolo de ani de zile, poate chiar de secole. Și, în ciuda acestora toate, avea senzația intensă că este privit, că este prețluit, că undeva, mai încolo, ceva îl așteaptă, ceva răbdător și neînduplecat în atingerea scopurilor sale.

Treptele se sfârșiră în fața unei masive uși metalice. Nu era încuiată. Nu părea păzită de vreo formulă magică. Deasupra tocului ruginit, zimțos, se deslușeau cuvintele CHEW MAGNA săpate în stâncă – dar numai aceste două cuvinte, nimic din tot ceea ce era scris pe zidul de deasupra despicăturii prin care intraseră. Ceilalți membri ai micului grup se îngrămădiră în preajmă-i. Preia Starle se lăsă în genunchi și cercetă pământul din fața ușii, apoi se ridică și clătină din cap. Nu trecuse nimeni pe acolo de foarte multă vreme.

Tay examinează ușa și locul dimprejur. Nici el nu descoperi nimic. Atunci pași înainte, își puse mâinile pe uriașele ivăre metalice și apăsă pe ele.

Ivărele se lăsară ușor, zăvorul cedă și ușa se deschise ca și când ar fi fost perfect cumpănită. O lumină opacă se strecură prin deschiderea ei și se prelinse apoi în jos, pâlپând ireal, ca filtrată printr-un geam pe care se scurge ploaia.

O uriașă fortăreață se înălța în fața lor, cu ziduri străvechi din piatră, cu colțuri șlefuite de vreme și cu suprafața atât de coșcovită, încât părea învelită în pânze de păianjen. Era o zidire năucitoare, un amestec echilibrat

de turnuri, creneluri, o încrengătură de parapete în dreapta și-n stânga, la fiecare colț, și o mulțime de cărări care aminteau de desenul măiastru al unei tapițerii în relief. Castelul se înălța sus, tot mai sus, până ce abia se mai deslușea în țării. Munții înconjurau castelul, urcând spre cer printr-un plafon de nori și ceață. De-a lungul zidurilor de piatră creșteau copaci și tufe dese, la înălțimi mai mari, crengi și viță atârnavau înăuntru, spre turnuri, lăsând lumina zilei să-și furișeze în jos razele subțiri, întretăiate. De aici se revărsa scânteierea aceea stranie care-și făcea loc printre frunzele copacilor de deasupra și prin ceața involburată, înconjurând fortăreața de piatră într-o lumină fluidă.

Tay trecu pragul și se pomeni într-o curte vastă, care se întindea de o parte și de alta și spre corpul central al cetății. Abia acum înțelese că, de fapt, trecuse prin zidurile exterioare ale castelului, care se înălțau chiar lângă piscuri. Privi uluit zidurile și înțelese că, odată cu trecerea timpului, munții își schimbaseră poziția, înaintaseră spre străvechea fortăreață și o apăsaseră din toate părțile, până când pereții ei începuseră să crape și să se sfărâme. Centimetru cu centimetru, muntele își cerea înapoi tărâmul pe care fortăreața fusese zidită. Într-o bună zi, aveau să și-l recucerească pentru eternitate.

Grupul înaintă mai mult în curte, cu priviri precaute în dreapta și-n stânga. Aerul era umed și grețos, duhnea a mlaștină și putregai, lucru straniu, căci se aflau în adânc de munte. Dar coborâseră deja îndeajuns de când intraseră prin despicătura din peretele muntelui, și Tay bănuia că erau de-acum aproape de nivelul mării și că erau destul de jos ca să dea peste vreun loc mlaștinos. Privi din nou în sus la copacii, tufele și vița care creșteau deasupra lor, pe povârniș, și descoperi că ceața era de fapt o ușoară burniță. Își simțea fața umedă. Privi ușile și ferestrele fortăreței, găuri negre în abureala cenușie. Balamale și lacăte metalice spânzurau părăsite și netrebuincioase;

lemnul putrezise cu totul. Umezeala se răzbunase și pe piatră și mortar, le mâncase și le măcinase fără istov. Tay merse până la zidul celui mai apropiat turn și-și trecu mâna în lungul pietrei. Piatra se transformă în nisip la atingerea lui. Această străveche fortăreață Chew Magna trezea senzația neplăcută că ai de-a face cu o zidire gata să se prăbușească la prima adiere de vânt.

Apoi Tay dădu cu ochii de Vree Erreden. Vizionarul stătea în genunchi în mijlocul curții, cu fruntea plecată, cu brațele încolăcite în jurul trupului ca să nu se prăbușească, și respira sacadat în tăcerea aproape deplină. Tay se apropie în grabă și ingenunche lângă el. Preia apăru și ea, apoi Jerle, iar fețele lor erau îngrijorate și iscoditoare.

– Ce se-ntâmplă? îl întrebă Tay pe vizionar, aflându-l copleșit într-atâta de ceva misterios. Ești bolnav cumva?

Vizionarul clătină imediat din cap, cu brațele pe lângă trup, și se sprijini fără vlagă de Tay, dărdâind de-ai fi zis că l-a cuprins un frig de moarte.

– Locul ăsta, rosti el răgușit. Măi, al umbrelor să fie, nu simți?

Tay îl cuprinse cu brațele și-l susținu.

– Nu. Nimic. Ce simți?

– Asemenea putere! Nefastă, aspră ca pietrișul frecat de piele! N-am simțit nimic și apoi, fără veste, a fost peste tot! M-a copleșit întru totul! Preț de câteva clipe nici n-am putut respira!

– De unde vine? întrebă Jerle repede și se apropie mai mult de el.

Vizionarul clătină din cap.

– Nu-mi dau seama! Nu e nimic din cele ce cunosc eu, nimic din cele ce le-am simțit până acum! n-a fost o viziune, sau o intuiție, sau... altceva. Întunecime, un val de întunecime, apoi o senzație de...

Respiră din rărunchi, greu, închise ochii și nu mai mișcă. Tay privi spre el în jos speriat, crezând că și-a

pierdut cunoștința. Dar Preia îl atinse și clătină din cap; Vree Erreden se odihnea doar. Tay îi dădu pace. Rămase în genunchi, cu vizionarul culcat pe brațele lui, și întregul grup așteptă alături de el.

În cele din urmă, bărbatul acela răvășit își deschise din nou ochii, expiră îndelung, se depărtă ușurel de Tay și se ridică în picioare. Părea calm în timp ce-i privea, dar mâinile încă îi tremurau.

– Nestemata Neagră, șopti el, se află aici. Asta e ce-am simțit, asta e sursa răului.

Clipi, apoi îl privi atent pe Tay:

– Puterea ei este imensă!

– Îți poți da seama unde e? întrebă Tay în vreme ce căuta să-și păstreze calmul.

Vizionarul clătină din cap și-și încrucișă brațele pe piept, ca într-un gest de apărare.

– Înaintea noastră, undeva. În cetate.

Așa că pătrunseră cu băgare de seamă în cetate. Tay preluă din nou conducerea, lansând înaintea lui magia în vastă rețea, spre a preîntâmpina primejdiiile. Intră pe o ușă în centrul cetății și-i conduse pe ceilalți prin coridoarele șerpuite de dincolo de ea. Tay îl simți pe Jerle apărând alături de el, apoi pe Preia, cu un pas în urmă. Îl apărau, înțelese el dintr-odată. Clătină din cap. Îl tulbura faptul că nu simțea prezența Nestematei Negre, când Vree Erreden o simțise cu atâta claritate. Magia lui druidă dăduse greș. De ce oare? Era cumva fără folos în această cetate? Nu, își răspunse el propriei întrebări, căci simțise o prezență mai devreme, la intrare, senzația aceea de ochi care vegheau. Ai cui ochi? Nestematele nu erau înzestrate cu inteligență, dar, vădit lucru, ceva viețuia aici. Ce putea fi oare?

Înaintară în fortăreață, pătrunzând tot mai adânc în catacombele ei. Umbre cădeau peste tot ca niște valuri adânci de catifea. Colbul se ridica de sub picioarele lor și forma nourași în aerul din jur. Mobilierul care împodobise

cândva castelul cu eleganța lui se dezintegrase. Nu mai rămăseseră din el decât bucăți de metal și fâșii de țesătură. Cuie se șteau din pereți, acolo unde oarecând atârnaseră tapiserii și tablouri. Se pare că înfloriseră arta și măiestria în alte vremi, dar nimic din cele izvodite atunci nu se păstrase. Încăperile dădeau în coridoare și culoare, unele vaste, cu aspect maiestuos, altele mici, tainice, toate lipsite acum de viață. Lavițe se înșirau de-a lungul unui coridor pe care tocmai îl traversau, dar, când Tay atinse una din ele, aceea se transformă sub mâna lui în pulbere. Geamuri sparte se întrezăreau în nișe. Arme zăceau zdrobite și neputincioase ca niște mormane de lemn putrezit și metal ruginit. Plafoanele se ridicau în norii mohorâți, iar ferestrele se căscau ca niște găvane goale de ochi orbi. Pretutindeni domnea tăcerea, o tăcere de criptă.

La intersecția mai multor coridoare largi, Vree Erreden opri brusc grupul în loc. Se ținea cu mâna de cap, suferința era vizibilă pe chipul lui îngust, iar trupul firav îi era țeapăn.

– Luați-o la stânga! găfâi el și arată cu mâna, cu un gest vlăguit.

O porniră în direcția indicată de el. Preia rămase puțin în urmă pentru a-l lua de braț și a-l sprijini. Respirația lui era agitată din nou și clipea întruna, ai fi zis că se chinuia să scape de o zgaibă nimerită în ochi. Tay privi în spatele lui, spre vizionar, apoi din nou înainte. Tot nu simțea nimic. Îl cuprinsese un ciudat sentiment de neajutorare, ca și cum magia l-ar fi părăsit și nu se mai putea bizui pe ea. Scrâșni din dinți, pornit împotriva acelei senzații de neputință, și se căzni să meargă mai departe. Magia nu avea să-l părăsească niciodată, se dojeni de unul singur. Niciodată.

Se apropiară de o scară largă care șerpuia de-a lungul peretelui exterior al unei rotonde. Pașii lor sunau stins în tăcerea profundă și Tay simți acum din nou ochii aceia ațintiți asupra lor, mai intens de data asta, mai ușor de detectat. Ceea ce viețuia înlăuntrul acestei cetăți era pe aproape.

Ajunseră la baza scării și se opriră. În fața lor se deschidea o curte spațioasă, scăldată din plin de razele voalate ale soarelui. Umbrele se retrăgeau, zdrențuite și subțiate. Mirosul rânced din coridoarele întunecate prinse a se risipi. Praful și necurătenia din aerul închis se spulberară.

În centrul curții se afla o grădină.

Grădina era pătrată, înconjurată de o cărare largă pavată cu dale colorate și cu lespezi, iar culorile cu care fuseseră vopsite dalele erau încă vii. Flori mărgineau zidul exterior, un soi pe care Tay nu-l putea recunoaște, multicolore, exuberante. Centrul grădinii era ocupat de un pâlcc de copaci subțiatoci și de viță, încălciți într-atât, încât păreau practic de nedespărțit, cu frunze de un verde strălucitor și trunchiuri straniu întortocheate.

O grădină! se minună Tay Trefenwyd. Îl cuprinse o surescitare de neînchipuit. O grădină, adânc în măruntaiele acestei străvechi fortărețe, unde credea că nimic nu poate crește, că lumina soarelui nu poate pătrunde! Mai să nu-și creadă ochilor!

Aproape fără să stea pe gânduri, coborî ultimele trepte și grăbi spre marginea grădinii. Făcuse abia câțiva metri, când Jerle Shannara îl apucă de braț și-l trase cu putere înapoi.

– Nu așa de repede, îl preveni prietenul său.

Tay îl privi surprins, apoi îl văzu pe Vree Erreden din nou într-un genunchi, bălăbănindu-și moale capul dintr-o parte în alta, și pe Preia Starle, care îl sprijinea. Și realiză brusc cu câtă intensitate i se dezlănțuise imboldul de a se năpusti înainte, cu câtă nerăbdare voise să cerceteze locul. Realiză și că renunțase întru totul la apărare. Țâșnise cu atâta ardoare spre grădină, încât își scuturase scutul protector al magiei druide fără măcar să-și dea seama.

Fără un cuvânt, păși degrabă spre locul unde Vree Erreden ingenuchease. Vizionarul îl înhăță imediat de

braț, simțise, mai degrabă decât văzuse, că s-a apropiat, apoi îl trase aproape de el.

– Nestemata Neagră, găfâi el, și vocea răgușită îi ieși printre dinții încleștați ca de o durere lăuntrică, e acolo.

Mâna lui tremurătoare arată spre grădină.

Preia atinse cu blândețe brațul lui Tay și-l făcu să se întoarcă spre ea. Ochii ei de culoarea scorțișoarei erau atenți, privirea încordată:

– S-a prăbușit în clipa în care tu ai coborât și ultima treaptă. Parcă l-ar fi atacat ceva. Ce se petrece?

Tay clătină din cap:

– Nu sunt prea sigur.

Luă mâinile lui Vree Erreden într-ale lui. Vizionarul tresări, apoi se liniști din nou. Tay își invocă magia, săvârși cu ea un balsam tămăduitor și îl trimise în valuri liniștitoare în trupul și brațele subțiri ale celuiilalt. Vree Erreden suspină și se relaxă, iar capul îi căzu într-o parte.

Preia îl privi pe Tay și ridică o sprânceană întrebător.

– Ține-l încă puțin așa, îmbrățișat, îi zise el.

Apoi se ridică în picioare pentru a i se alătura lui Jerle.

– Care crezi tu că-i rostul unei grădini aici? întrebă el în șoaptă.

Prietenul lui clătină din cap:

– Nu unul bun, dacă aici se află Nestemata Neagră. În locul tău, nu m-aș duce acolo.

Tay dădu din cap:

– Dar nu pot ajunge la Nestemata dacă nu mă duc.

– Mă întreb dacă poți ajunge la ea și dacă te duci. Chiar tu ai spus că ceva păzește Nestemata. Poate chiar grădina este acel ceva. Sau ceva care viețuiește înăuntru.

Adăstară o vreme așa, unul lângă altul, priviră îndelung la învălmășeala de viță și trunchiuri de copaci și încercară să dibuiască ceva din primejdia pe care o simțeau pândindu-i acolo. O boare blândă de vânt păru a

foșni fugar frunzele sclipitoare, dar nimic altceva nu mișcă. Tay întinse mâna și trimise o undă de magie druidă spre a cerceta interiorul grădinii. Unda se strecură înăuntru și căută cu luare-aminte. Dar găsi doar ceea ce se vedea deja cu ochiul liber – copaci subțiați și viță cu frunze strălucitoare și pământul din care se înălțau.

Și totuși, el simțea viață acolo, o viață dincolo de ceea ce sugerau plantele, o prezență puternică, străveche și nimicitoare.

– Vino cu mine, îi zise el într-un sfârșit lui Jerle.

Se desprinseră de lângă grup și porniră, fără grabă și cu multă prudență, să cerceteze cuprinsul grădinii. Cărarea era lată și lipsită de piedici, încât puteau fi atenți la tot ce era în jur în vreme ce înaintau. Grădina se întindea pe sute de metri într-o parte, pe vreo sută în diametru și pe alte câteva sute de metri în spate. Orideunde o priveai, arăta aidoma, mărginită de flori, cu copaci și viță în centru. Nu se vedeau cărări în centrul ei. Nu se vedea nici urmă de altă viață. Sau de Nestemată Neagră.

Ajunși îndărăt de unde plecaseră, Tay se apropie din nou de Vree Erreden. Vizionarul își recăpătase cunoștința și ședea ghemuit lângă Preia. Avea ochii deschiși și privea țintă grădina, deși lui Tay i se părea că privește înspre cu totul altceva.

Tay îngenunche lângă el.

– Ești sigur că Nestemata Neagră e aici? îl întrebă el cu voce blândă.

Vizionarul dădu din cap:

– Undeva în hățișul acela, răspunse el în șoaptă răgușită de spaimă.

Privirea i se întoarse fulgerător spre Tay:

– Dar tu nu trebuie să te duci acolo! N-ai să te mai întorci, Tay Trefenwyd! Ceea ce păzește Nestemata, ceea ce trăiește în acel loc te așteaptă!

O mână i se ridică și i se chirci înaintea feței lui chinute:

– Ascultă-mă! Nu poți lupta împotriva-i!

Tay se ridică și se apropie de Jerle Shannara:

– Vreau să faci ceva pentru mine, zise el.

Avea grijă ca Vree Erreden să nu-l audă:

– Cheamă-i pe vânători. Las-o pe Preia cu vizionarul.

Jerle îl studie o clipă, apoi îi chemă la el pe vânătorii elfi care mai rămăseseră. După ce aceștia se apropiară, Jerle îl privi întrebător pe Tay.

– Vreau să mă înșfăcați de brațe, le spuse el. Câte doi de fiecare braț. Mă înșfăcați și, orice-aș spune sau aș face, continuați să mă țineți zdravăn. Nu-mi dați drumul. Nu luați seama la nimic din ce spun. Nici nu mă priviți, dacă puteți. Sunteți în stare să faceți ce vă cer?

Vânătorii elfi se uitară unul la altul și aprobă din cap.

– Ce-ai de gând să faci? vru să știe Jerle.

– Să folosesc magia druidă ca să aflu ce sălășluiește în grădină, răspunse Tay. Nu mi se întâmplă nimic rău dacă țineți minte ce aveți de făcut.

– Vom ține minte, răspunse prietenul său. Vom ține minte cu toții. Dar prea nu-mi place treaba asta.

Tay zâmbi, iar inima îi bătea năvalnic.

– Nici mie nu-mi place peste poate.

Închise ochii și-i goni din subconștient pe toți cei aflați acolo. Adunându-și magia, se retrase adânc în sine. Acolo, în străfundul cel mai de nepătruns al ființei sale, își alcătui cu ajutorul magiei o proprie imagine, o plăsmuire de spirit, lipsită de substanță fizică, și o trimise de la sine printr-o expirare domoală, prelungă.

Se înalță din propriul corp ca un spectru invizibil, un strop de eter pe fondul luminii palide, cenușii a străvechii fortărețe. Se furișă pe lângă Jerle Shannara și vânătorii elfi, pe lângă Preia Starle și Vree Erreden, spre încrengătura deasă, verde, a grădinii mute. În vreme ce se apropia, începu să simtă tot mai pregnant magia îngropată acolo. Străveche, vicleană, împământenită, își avea rădăcinile

înfipite mai adânc decât copacii și vița care o ascundeau. Era miezul de care erau legate liniile de putere care păzeau fortăreața. Acestea se odrăsleau din ea ca funigeei, legau piatră și fier și pătrundeau în pereții exteriori și în parapetele cele mai înalte deopotrivă, în beciurile cele mai afunde și în bastioanele cele mai semețe. Se rășchirau de-a lungul munților și de acolo se înălțau până-n țării, ca o uriașă concentrare de gândire și simțire și putere. El se apropie de rețeaua lor. Își croi drum cu grijă și se strecură printre ele fără a le atinge, pentru a-și continua explorarea.

Apoi se trezi în grădină și purcese prin labirintul ei, pe pământul reavăn, în dulcea mireasmă a frunzelor și a viței. Peste tot grădina era la fel, profundă și misterioasă și învăluitoare. Pluti, lipsit de greutate și de substanță, pe un curent de aer și ocoli liniile de putere care se răsfirau pretutindeni, cu grijă să nu facă ceva care putea declanșa o alarmă, trezind astfel atenția celui ceva care pândea acolo și să-i trădeze astfel prezența.

Pătrunsese atât de adânc în grădină, încât bănuia că se află de-acum aproape de celălalt capăt al ei, când dădu peste o surprinzătoare concentrare a liniilor de putere, într-un loc în care lumina părea a se împuțina, iar umbrele a se înstăpâni din nou. În acel loc, pomișorii și vițele dispăruseră. Aici domnea întunericul. Pământ golaș se întindea pe o suprafață pe care nu creștea nimic, iar lumina difuză era absorbită ca apa într-un burete. Ceva nevăzut pulsa cu energia și temeinicia unei bătaii de inimă, învăluit în valuri de magie ca într-o pătură protectoare de putere.

Tay Trefenwyd se apropie tainic, cu privirea pironită în umbrele sufocante, și se strecură dincolo de liniile de putere. Sub masca lui, deveni liniștit pe de-a-ntregul, chiar zvâcnetul pulsului, șopotul respirației și bătaia inimii lui conteniră aproape cu totul. Resorbi totul, mai puțin o infimă parte din el însuși, devenind una cu întunericul.

Apoi o văzu. Odihnind pe o ramă metalică străveche, pe care erau gravate stihuri și semne bizare, trona o piatră neagră-smoală, cu un luciu de nepătruns, încât lumina nu i se reflecta deloc pe suprafață. Opacă, lipsită de profunzime, radia o putere dincolo de orice închipuire pe care Tay Trefenwyd o credea cu putință. Neslemata Neagră aștepta. Îl aștepta pe el.

Măi, al umbrelor! Îl aștepta pe el!

Ca un fluture atras de lumina flăcării, întinse mâna după ea – nestăpânit, nerăbdător, fără putința de a se înfrâna. Întinse mâna după ea cu disperarea celui pe cale să se înece, și de data asta Jerle Shannara nu era acolo să-l împiedice. Era doar o imagine, un spectru lipsit de substanță, nici nu se gândea la ceea ce făcea. În acea clipă, judecata dispăruse, doar trebuința conta.

Faptul că era doar o fantomă, nimic mai mult, se vădi salvator. În clipa în care mâna lui se încleștă pe Nestemata, fu recunoscut. Simți liniile de putere palpitând drept răspuns la prezența lui, le simți vibrând și tânguindu-se neliniștitor. Încercă să se retragă, să fugă de ceea ce venea după el, dar nu avea scăpare. Creatura care veghea și pe care el n-o putuse recunoaște până acum căpătă brusc o formă hidoasă. Pământul se cutremură răspunzând trezirii ei, iar vița care creștea în toată grădina, vlăguită și fleșcăită mai înainte, țâșni în sus – transformată în inele ale morții, acele inele despre care avertizase viziunea lui Galaphile. Se repezeau ca șerpii în spațiile dintre copacii subțiatci, pornite în căutare. Magia le conducea, le nutrea, le dădea viață, iar Tay Trefenwyd, chiar în forma lui pur spirituală, le recunoscă pe dată. I se încolăciră în jurul trupului și capului, zeci și zeci, venind de pretutindeni. Se lipiră de el, apoi începură să-l strângă. Tay le simți apăsarea. În mod normal, nu trebuia s-o simtă, căci acum era doar spirit. Dar magia grădinii avea puterea asta, în ciuda formei lui nedefinite. Magie în stare să stăvilească magia – chiar să

distrugă un druid. Tay se simți ca rupt în bucăți. Își auzi propriul glas urlând drept răspuns – iar în subconștientul lui, durerea era o realitate. Druidul se adună în miezul sinelui său zdrobit, adună de acolo bucățica aceea care conta cel mai mult într-o fărâmă nu mai mare decât un fir de praf și se strecură printr-un spațiu gol din încrengătura de viță, înapoi spre lumină.

Apoi, brusc, se trezi înapoi în propriul trup, se răsuci, răcni și se arcui ca electrocutat, zbătându-se atât de avan să scape din încheștare, încât Jerle Shannara și vânătorii elfi abia-l mai puteau ține. Se înecă, se cutremură și se prăbuși în cele din urmă în brațele lor, epuizat. Era scaldat în sudoare, iar hainele-i erau numai zdrențe, atât se zbătuse să scape din strânsoarea celorlalți. În fața lui, grădina se unduia plină de viață, ocean de intenții ucigăse, smârc din care nimic căzut în el nu mai avea nădejde de scăpare.

Și totuși, el scăpase.

Își strânse cu putere pleoapele.

– Măi, al umbrelor să fie, șopti el și se luptă să alunge imaginea coardelor de viță care veneau neconținut spre el, i se încolăceau și i se strângeau în jurul trupului.

– Tay! răsună vocea lui Jerle, guturală, disperată.

Urișul îl ținea în brațe și-l strângea la piept. Și tremura din tot corpul:

– Tay, mă auzi?

Tay Trefenwyd strânse mâna prietenului drept răspuns și deschise ochii. Totul e bine acum, își spuse el. Era în siguranță, nu fusese rănit. Respiră încet, adânc, liniștitor. Se întorsese din morți și descoperise tot ce avea nevoie să știe despre oroarea magiei întunecate a Nestematei Negre.

Le povesti celorlalți ceea ce aflase. Îi adună pe toți lângă el, căci nu exista niciun motiv ca ei să nu știe ce se petrecuse, și le istorisi totul. Nu minți, dar păstră pentru sine cel mai întunecat dintre adevărurile pe care le descoperise.

Încercă să nu le dezvăluie cât fusese de înspăimântat, deși teama îl năpădise din nou în timp ce retrăia întâmplarea, o teamă ce-l ajungea în valuri, ca un fluviu adânc și larg. Își păstră vocea calmă și egală și povesti totul pe scurt. Când sfârși, le spuse că vrea să chibzuiască la ce aveau de făcut în continuare.

Îi dădură cu toții pace, mai puțin Vree Erreden. Vizionarul i se alătură nepoftit și, de îndată ce nu mai puteau fi auziți de ceilalți, îl apucă pe Tay de braț.

– N-ai spus nimic despre cel care veghează. Nu i-ai spus numele, dar trebuie că-i cunoști identitatea.

Degetele lui subțiri, puternice, se încheștară pe brațul celuiilalt:

– L-am simțit așteptându-te – pe tine anume, de parcă însemnai ceva deosebit pentru el. Spune-mi cine este, Tay Trefenwyd!

Se apropiară de scara șerpuită și se așezară alături pe o treaptă, în tăcerea adâncă a acelei fortărețe din vremi apuse. În fața lor, grădina se liniștise iarăși, devenită din nou un simplu loc acoperit cu flori și nimic alta. Ai fi zis că nimic nu se-ntâmplase.

Tay se uită spre vizionar, apoi își întoarse privirea.

– Dacă-ți spun, totul trebuie să rămână între noi. Nimeni altcineva nu trebuie să afle.

Vree Erreden dădu din cap:

– Este Vrăjitorul Comandant? șopti el.

Tay clătină din cap.

– Creatura care domnește aici este mai bătrână decât el. Creatura care sălășluiește în grădină este ceva ce a trăit cândva în acest castel. Este o contopire de vieți, o reunire de făpturi feerice, elfi mai ales, care au fost și ei, cu secole în urmă, ca mine și ca tine. Dar au invocat cândva puterea Nestematei Negre. Au invocat-o, iar, nevoia lor de ea a fost atât de disperată, încât nu i-au putut rezista. Au folosit Nestemata cu toții, laolaltă probabil, sau poate separat – și

au fost distruși. Nu-mi dau seama în ce fel, dar povestea lor mi-a fost spusă. Le-am simțit groaza și turbarea. Au fost transformați, au devenit substanța acestei grădini, un spirit colectiv, o forță care conlucrează, iar magia lor susține ce a mai rămas din fortăreață, și sunt adunați aici, unde ce a rămas din ei a prins rădăcini sub forma acestor copaci și a acestei vițe.

– Adică, au fost cândva ființe umane? întrebă vizionarul cu oroare.

– Cândva. Acum nu. Au pierdut ce a fost uman în ei atunci când au invocat puterea Nestematei.

Tay îl privi cu o căutătură chinuită:

– Bremen m-a avertizat despre această primejdie. Mi-a spus că, orice s-ar întâmpla, oricare mi-ar fi ținta, nu trebuie să folosesc Nestemata Neagră. Bănuiesc că el știe ce preț aș plăti dacă aș face-o.

Fața îngustă a lui Vree Erreden căzu și se pierdu în umbre. Clipi repede:

– Am simțit că pe tine te așteaptă cel care sălășluiește aici – ți-am mai spus asta. Dar de ce așteaptă? Caută oare ființe asemenea lui, puternice, care pot mânui o formă oarecare de magie? Sau păzește locul împotriva lor? Care-i este temeiul? Pe lângă mine a trecut în goană, și asta pesemne pentru că magia mea nu are o definiție clară și nu are putere. Magia mea este instinct și viziune, și creatura aceea nu are trebuință de așa ceva. Dar, măi, al umbrelor să fie, cât de adânc i-am simțit întunecimea!

Se întoarse din nou spre Tay:

– Tu ești înzestrat cu putere druidă – și o putere atotcuprinzătoare ca a ta e cu mult mai ispititoare. Nu am nicio îndoială – creatura se teme de puterea ta, sau și-o dorește.

Mintea lui Tay lucra febril:

– Ocrotește Nestemata Neagră pentru că ea este sursa puterii sale. Și a vieții sale. Eu i-am amenințat-o pătrunzând în grădină și tulburând liniile puterii pe care și le-a întins acolo.

Dar mă recunoaște oare în calitate de druid? Mă indoiesc.

– Te recunoaște în calitate de dușman, asta e sigur. Și e sigur pentru că a încercat să te distrugă. Știe că nu ești perversit.

Vizionarul oftă adânc, îndelung, chinuit.

– Va aștepta să încerci din nou, Tay. Dacă te întorci în grădină, vei fi devorat pur și simplu.

Se priviră unul pe altul, fără un cuvânt. *Te recunoaște în calitate de dușman*, gândi Tay, repetând în sinea lui cuvintele lui Vree Erreden. *Știe că nu ești perversit*. Își aminti brusc ceva, dar gândul nu i se închea pe de-a-ntregul. Se luptă câteva clipe, apoi își aminti totul. Era vorba de Bremen, care își schimbase chipul, trupul, ba chiar și gândirea spre a putea pătrunde în fortăreața Vrăjitorului Comandant. Bremen, care se schimbase pe sine însuși spre a deveni una cu monștrii care sălășluiau în fortăreață.

Putea face oare și el același lucru aici?

I se tăie respirația și se întoarse cu spatele, căci nu dorea ca Vree Erreden să-i citească în ochi. Nu-i venea să-și creadă gândului. Nu-i venea să creadă că gândul îl ducea, fie și preț de o clipă, la o asemenea idee. Era o nebunie!

Dar ce alta-i rămăsese de făcut? Nu exista nicio altă cale – știa deja acest lucru. Îi privi pe ceilalți, adunați cum erau la marginea grădinii ucigașe. Bătuseră cale lungă în căutarea Nestematei Negre, și niciunul dintre ei nu avea să facă acum cale întoarsă. nu avea niciun rost să creadă că lucrurile stau altfel. Miza era prea mare, iar prețul plătit fusese prea usturător ca să-și poată îngădui să dea greș. Erau cu toții gata să moară mai degrabă.

Oh, dar trebuie să existe și o altă cale! Își simțea creierul ca apăsător de cercuri de oțel strânse în jurul capului. Cum putea izbândi oare într-o asemenea lucrare? De data asta, dacă avea să dea greș, nu va mai exista nicio scăpare. Avea să fie nimic...

Devorat.

Se ridică; simțea nevoia să stea în picioare pentru a-și înfrunta propria decizie, pentru a simți că se depărtează de teamă. Coborî de pe trepte și-l lăsă pe vizionar privind nedumerit în urma lui. Se depărtă și de ceilalți – de Jerle, de Preia și de vânători – pentru a-și aduna gândurile și a-și prețului puterile. Deși înalt de stat și vânjos, se simțea sfârșit și înfrânt precum stâncă dimprejur și la fel de vulnerabil în fața scurgerii anilor. Știa ce este – un druid, în primul și ultimul rând și pentru totdeauna; dar era doar unul dintr-o mână de inși, membru al unui ordin care era foarte probabil pe cale de dispariție. Lumea era în schimbare și unele lucruri trebuiau să dispară. Poate că asta-i privea și pe ei – pe Bremen, pe Risca și pe el însuși.

Dar nu să dispară în mută resemnare, gândi el mânios. Nu să treacă în neființă ca niște fantome mistuite în ceață la ivirea unei noi zile, ca niște legende lipsite de însemnătate și abia pe jumătate crezute.

Nu trebuie să fim cu nimic mai prejos de ceea ce suntem.

Cu îndoită putere, izvorâtă din propriile cuvinte, și apărât de armura propriilor convingeri, își luă inima-n dinți și îl chemă pe Jerle Shannara.

XVII

– Există o cale de a ajunge la Nestemata Neagră, îi zise Tay cu glas scăzut lui Jerle Shannara. Dar numai eu o pot face, și trebuie s-o fac singur.

Erau ceva mai departe de ceilalți, iar zâmbetul șugubăt al lui Tay masca nodul pe care-l simțea în gât. Ziua începea să pălească și să lase loc nopții, iar soarele scăpătase deja spre apus, dincolo de culmile munților din jur. Nu voia să-l prindă noaptea aici.

Jerle îl studie câteva clipe în tăcere.

– Bănuiesc că va fi nevoie să folosești ceva magie druidă?

– Da.

Ochii inteligenți ai lui Jerle îl priveră fix:

– O altă înfățișare?

– Da, într-un fel. Se opri o clipă, apoi continuă: Aș prefera să nu dau amănunte. Aș vrea să ai pur și simplu încredere în mine. Trebuie să merg singur, orice-ar fi. Nimeni nu trebuie să se apropie de mine până nu spun eu că se poate. Iar asta va fi greu, pentru că vei dori să faci altfel.

– Vrei să faci ceva primejdios, zise Jerle simplu.

Tay confirmă.

– Trebuie să intru în grădină. Dacă nu mă întorc, tu vei fi cel care va trebui să conducă grupul înapoi la Arborlon. Așteaptă, ascultă tot ce am de spus, continuă el, curmând începutul de murmur al celui alt. Dacă eu voi fi ucis, nimeni altcineva nu va avea sorți de izbândă. Tu ai o inimă cutezătoare, Jerle, dar nu ești înzestrat și cu magie, și fără magie nu poți birui creatura care viețuiește în această grădină. Trebuie să te întorci în Arborlon și să-l aștepți pe Bremen. El va putea fi de ajutor. Noi am găsit Nestemata Neagră, nu mai rămâne deci decât să se afle calea de a o lua în stăpânire. Dacă eu nu izbutesc, va trebui să o facă el.

Jerle Shannara își puse mâinile în șolduri și-și mută nemulțumit privirea.

– Nu-mi prea cade bine să stau cu mâinile-n sân în timp ce un altul își riscă viața – mai ales când acela ești chiar tu.

Tay își încrucișă brațele pe piept și-și coborî privirile.

– Înțeleg. La fel aș simți și eu dacă lucrurile ar sta invers. Așteptarea e lucru greu. Dar trebuie să-ți cer să o faci. Voi avea nevoie de puterea ta mai târziu, când a mea se va fi epuizat. Și încă ceva. Când mă vei vedea ieșind de

acolo, chiar dacă nu vei fi fiind sigur că eu sunt acela, rostește-mi numele.

– Tay Trefenwyd, repetă celălalt, docil.

Se priviră în tăcere și gândul îi purtă la anii care trecuseră de când erau prieteni, la tot ce așteptau alții, la ce așteptau chiar ei de la ei înșiși.

– Bine, zise Jerle în cele din urmă. Du-te. Fă ce trebuie să faci.

La rugămintea lui Tay, le ceru celorlalți să stea împreună cu el lângă scară, la destul de mare distanță de marginea grădinii. Tay le aruncă o privire și se pierdu o clipă cu ochii în cei ai Preiei Starle înainte de a se întoarce cu spatele. Se distanțase de sentimentele pe care le nutrea față de ea atunci când intrase în Chew Magna, știind că nu-și putea îngădui să-i fie distrasă atenția. Făcu același lucru acum, încordându-și gândul spre viața lui de druid, spre anii închinăți studierii talentului său special, spre învățăturile și însușirile pe care le dobândise. Și-l aminti pe Bremen: chipul lui îngust, brăzdat; ochii aceia ciudați și poruncitori, dârzenia pe care o trăda fiecare fibră a corpului. Își repetă în minte misiunea pe care i-o încredințase bătrânul, misiune la care consimțise atunci când o pornise încoace.

Își îndreptă atenția spre grădină, spre încrengătura ucigătoare a coardelor de viță, spre umbrele dintre ele, spre invizibila forță vie care aștepta undeva în adâncul ei. Se liniști, își domoli bătăile inimii și pulsul, își însenină gândurile și se înveli într-o pătură de calm. Invocă elementele care-i nutreau magia – aer, apă, foc și pământ, uneltele artei sale. Invocă ceea ce află din ele, le căută și le strânse la sine, apoi se învălui în amestecul lor mustind de vigoare. Le inspiră adânc, umplându-și plămânii cu mireasma lor, și începu apoi să se transforme.

Lucră cu băgare de seamă ca să ajungă la rezultatul dorit, cu pași mășurați, în timp ce invoca magia druidă pentru a se deforma fără grabă. Își lepădă propria identitate,

strat după strat, își suprimă trăsăturile și-și preschimbă înfățișarea. Se descotorosi de toate acestea, încât nimic din înfățișarea lui fizică nu mai era cum fusese. Apoi se retrase adânc înlăuntrul propriului trup spre a modifica și ceea ce se afla acolo. Adună deoparte sentimente și credințe, reguli de comportament și valori morale – tot ceea ce spunea cine și ce era. Le adună pe toate și le tăinuiește acolo unde nu puteau fi dibuite, acolo de unde nimeni nu le mai putea scoate la iveală afară doar de Jerle Shannara, la rostirea numelui său.

Apoi începu să se realcătuiească. Sursă de inspirație îi fu grădina. Creaturile acesteia, care fuseseră cândva flințe umane și nu mai erau. Găsi esența a ceea ce erau ele, miezul abjecției exalate de Nestemata Neagră, și lăsă toate acestea să înflorească înlăuntrul lui. Deveni aidoma lor, la fel de întunecat și de pierdut, la fel de devastat și pustiu, copie a inversunării și răului din ei. Deveni aidoma lor, afară doar de faptul că reținuse esența propriului sine, ca să poată hălădui printre ei. Era cu un pas înaintea soartei ce le fusese hărăzită, dar atât de aproape, încât acel pas era singura diferență.

Elfii care-l urmăreau din priviri îl văzură metamorfozându-se. Îi văzură trupul înalt, solid, încovoindu-se și închircindu-se. Îi văzură brațele și picioarele lungi devenind noduroase și încovrigate. Simțiră mârșăvia așternându-se peste el și în el, până nu mai rămase nimic altceva. Simțiră mirosul de putregai. Încercară gustul pustiirii. El întrupa acum opusul a tot ce era bun, a tot ce era uman, și până și Jerle Shannara, deși pregătit pentru ceea ce avea de gând prietenul lui să facă, dădu îndărăt de lângă el.

Turbarea zumzăia cu asupra de măsură, tiranică, în mintea lui Tay Trefenwyd. Duhnea sub înrăurirea ucigătoare a magiei întunecate a grădinii, a părăduirii hărăzite celor care acum îi dădeau viață, a celor care-și făcuseră acolo cămin. Preț de o clipă, lui Tay i se păru că înțelege acea magie, felul în care ea evoluase în urma folosirii bezmetice a Nestematei Negre, dar apropierea de această înțelegere amenința

ultimele rămășițe ale bunei sale judecăți, crâmpeiul acela care-l ținea concentrat asupra misiunii, și se văzu nevoit să dea îndărăt.

Intră acum în grădină, ca tovarăș al creaturilor pe care le absorbise. Păși cu îndrăzneală, căci niciun alt fel de a fi n-ar fi avut vreo noimă. Intră ca o ființă care se îndeletnicea cu treburi pe care ceilalți le abandonaseră când își schimbaseră înfățișarea, o ființă care locuia încă în lumea pe care ei o lăsaseră în urmă. Se strecură printre copacii subțiați și se frecă de coardele molatice de viță ca un șarpe sosit în văgăuna unui alt șarpe. Era la fel de otrăvitor ca și ei și nimic din ceea ce deveniseră ei nu era mai rău decât ceea ce emana acum din el. Se strecură în adâncimi umbroase, căută alinarea lor, se insinuă cu agilitate, lipsit de suflet, în îmbrățișarea lor.

Grădina și creaturile care o nutreau reacționară întocmai cum sperase el. Îl acceptară. Îl îmbrățișară ca pe unul de-al lor, ușor de recunoscut și familiar. El se scufundă în neomenia lor, în stricăciunea lor, și îngădui tentaculelor gândirii lor colective să-i pătrundă în minte, spre a-i putea citi intențiile. El le era custode, asta văzură ele. Era un îngrijitor al grădinii. Sosise pentru a le aduce ceva, o schimbare care să ducă la o nouă înflorire, care să le împlinească o nevoie nerostită. Sosise pentru a le elibera.

Pătrunse afund în grădină, atât de afund, încât se pierdu cu totul în ceea ce devenise. Toate celelalte pâliră și nu avea să și le reamintească dacă nu avea să iasă de acolo. Se răsuci într-un nod care-i stoarse întreaga viață în picături mici, purpurii. Era tot numai înverșunare și durere, un spectru răvășit, fără urmă de fosta lui identitate. Era pierdut pentru tot ceea ce fusese înainte.

Dar era împins în continuare de menirea căreia i se închinase. Venise pentru Nestemata Neagră și era hotărât, chiar în acea înverșunare a lui, s-o dobândească. Stăruitor și mânat de o nevoie neînduplecată, se îndreptă spre ea.

Linii de putere îl atinseră și lunecară mai departe. Coardele de viță se înfiorară, dar mai degrabă a încuviințare decât a mânie. Viața grădinii îl lăsă să se aplece asupra Nestematei, să o ia în mâini, să o ridice la piept. Venise să se îngrijească de Nestemată, asta văzuse ea. Venise să primească din partea ei o nouă magie, din care aveau și ele să se împărtășească, magie care avea să hrănească și să mulțumească iar și iar foamea lor nesățioasă.

Căci aceasta era înfățișarea pe care și-o alcătuiseră Tay Trefenwyd. Creaturile care compuneau grădina nu mai puteau invoca puterea care le pervertise, nu se mai puteau nutri din ea, căci erau închistate în forma pe care aceasta le-o atribuiseră, prinse între viță și copaci și flori în această bucată pătrată de pământ, în străfundul fortăreței care fusese cândva căminul lor, îngropate acolo pe vecie. Păzeau Nestemata ca pe lacătul propriilor cătușe, în așteptarea vremurilor când se va fi aflat o cheie care să le desferece. Tay era purtătorul acelei chei. Tay era șansa și nădejdea și făgăduința pe care le-o îngăduia înverșunarea lor.

Și o luă astfel, pas cu pas, înapoi prin grădină, purtând în mâini – sau în ce trecea acum drept mâini – Nestemata Neagră. Linii de putere pluteau în urma lui, rețele ale puterii grădinii curbându-se spre a-i face loc, lăsându-l să treacă. Se rupeau blând la trecerea lui, și Tay simți cum grădina tremură îndurerată. Suferința ei reveni, și el o simțea ca pe ceva desfătător. Durerea era o promisiune a agoniei, a agoniei transformării. Dorințe întunecate îi călcau pe urme, îi umpleau inima și-l împingeau înainte, printre umbre. O nouă putere dădea să pătrundă înlăuntrul trupului lui răvășit, ca o încercare de probă, ca atingerea unor degete de mătase pe piele. Era magia adormită a Nestematei Negre care se trezea cu încetul, dornică de o nouă eliberare, de o revenire la viață, pentru a făgădui ceva ce ar putea fi. Îl mângâia pe Tay Trefenwyd ca o metresă. Îi dezmiarda trupul diform și-l umplea de bucurie. Ar putea avea puterea

ei, toată, numai pentru sine, șoptea ea. I-ar putea porunci orice ar fi dorit și ea i-ar da orice.

Se desprinsese dintre umbrele grădinii înapoi la lumină, eliberat de coardele viței, de voci, de atingerea celor care viețuiau acolo. Era o ființă distrusă, fără nimic omenesc în ea, era mai degrabă o creatură întunecată, execrabilă, de nerecunoscut. Se încovrigă și se prelinse pe poteca de dale, cu Nestemata Neagră strânsă la piept, cu liniile de putere plutind invizibile în urma lui, fire pe care el singur le vedea, care l-ar fi putut trage îndărăt într-o clipită. Înaintea lui, elfii veniți împreună cu el în Chew Magna îl priviră cu oroare. În clipa în care îl văzură ieșind, își traseră cu strigăt săbiile din teacă și se pregătiră să-i respingă atacul. El îi privi fără să se dumirească cine sunt. Îi privi fără să se sinchisească.

Atunci, Jerle Shannara își ridică brațul spre a opri atacul tovarășilor lui. Înaintă singur, fără teamă, cu ochii la arătarea dinaintea lui. Când ajunse la doar câțiva metri, se opri și șopti în liniștea deplină, cu voce răgușită și aspră, încărcată de disperare:

– Tay Trefenwyd?

Sunetul numelui rostit de Jerle Shannara îl readuse pe Tay la viață. Magia druidă, păstrată în miezul cel mai adânc, cel mai de nepătruns al ființei sale, tălăzui prin el, explodă din el. Îl eliberă din capcana înfățișării pe care o luase, îl readuse din bezna care-l învăluisese, din mlaștina în care se scufundase. Azvârli cât colo cochilia creaturii în care se transformase. Azvârli cât colo înverșunarea care-l mistuise. Se realcătuî într-o clipită, cu trăsăturile și identitatea toate refăcute, cu menirea și credințele sale, toate cum fuseseră înainte.

Și, în clipa aceea, liniile de putere care pluteau în urma lui se rupseră și-i încredințară puterea unică, absolută asupra Nestematei Negre.

Grădina înnebuni de-a dreptul. Vița și copacii țâșniră din pământ cu asemenea forță, încât amenințau să se

smulgă din rădăcinile lor. Se năpustiră după Nestemata Neagră și după Tay Trefenwyd, pentru a-l trage înapoi și a-l distruge. Dar Tay era protejat de-acum de focul druid, căci magia lui reapăruse în momentul eliberării, invocată încă dinainte, pentru a-l apăra de furia grădinii. Coardele de viță năvăliră asupra lui, îi încolăciră trupul și încercară să-l târască îndărăt în adâncurile lor neguroase. Dar focul le opri năvala, le scrumi pe de-a-ntregul și-l apără pe druid.

Jerle Shannara și ceilalți se năpustiră înainte cu săbii și pumnale, hăcuind masa unduitoare de coarde. *Nu!* gândi Tay, chinuindu-se să-i stăvilească. *Nu, țineți-vă deoparte!* Le poruncise să nu se apropie de el, il avertizase anume pe Jerle să n-o facă! Dar elfii nu se mai putuseră stăpâni când îl văzuseră venind cu prețioasa Nestemată, căci îl crezuseră în primejdie. Așa că se năpustiră neînfricați înainte, cu armele gata de luptă, fără a-și da seama de imensul pericol pe care-l aveau în față.

Își înțeleseseră prea târziu greșeala. Lute ca gândul, grădina se întoarse împotriva lor. Îl înșfăcă pe cel mai apropiat vânător elf înainte ca el să se poată feri, îl smulse de lângă ceilalți și-l sfâșie în bucăți. Înnebunit, Tay lărgi puterea ocrotitoare a focului druid și în jurul prietenilor atacați, îngăduind slăbirea propriului său scut de protecție. Apoi dădu năvală spre siguranța oferită de scări și le strigă celorlalți să-l urmeze. Ei o făcură, toți afară de unul – un alt vânător, care se dovedi prea zăbavnic și fu înlănțuit de la spate și ucis.

Tay ajunsese la scări și se repezi în sus. Simțea peste tot în jurul lui prăbușirea liniilor de putere. Percepea impuținarea magiei grădinii. Furtul Nestematei Negre provocase un rău iremediabil și profund forței vitale din Chew Magna, iar rețeaua care o apăra fusese sfâșiată, fără putința de a mai fi vreodată refăcută. Sub picioarele lui, pământul începea să se cutremure.

- Ce este? Ce se petrece? strigă Jerle când îl ajunse din urmă.

- Fortăreața se prăbușește! strigă Tay la rândul lui. Trebuie să ieșim!

O luară la fugă pe coridoarele cetății, prin încrângătura de culoare, prin săli pustii și întunecoase, înapoi spre despicătura prin care intraseră. Un amestec ciudat și supărător de surescitare și neliniște începea să-și facă simțită prezența în pieptul lui Tay. Era liber, își împlinise misiunea cu succes, și sângele i se înfierbânta la acest gând. Dar prețul acestui succes încă nu fusese plătit. Simțea că ceva nu-i în regulă; ceva i se întâmplase în grădină, ceva ce nu putea încă recunoaște. Privi în jos la propriul trup, ca și când s-ar fi așteptat să-i lipsească ceva. Dar era întreg, văzu el, nu fusese vătămat. Rana era în suflet.

Crăpături apărură în zidurile fortăreței și se lărgiră tot mai mult înaintea lor. Blocuri de stâncă se zguduiră violent și se prăbușiră. Tay distrusese puterea din Chew Magna, iar magia aceea, durată cu atâta grijă, care susținea grădina și cetatea, era mai șubredă decât crezuse el. Chew Magna se dărâma. Vremea ei pe acest pământ, prelungită atât de mult, se apropia acum de sfârșit.

Preia Starle țâșni pe lângă el și strigă ceva peste umăr. Își relua postul de cercetaș. Zbură pe lângă pietrele care cădeau împrejur, cu trupul ei subțire, cu părul de culoarea scorțișoarei fluturând în urmă-i. Tay o privi, fără s-o poată vedea pe cât de bine ar fi trebuit. Vederea îi era încețoșată și respira greu. Inspira adânc, sacadat, și parcă tot nu-i ajungea aerul.

Tocmai se împiedicase când Jerle Shannara îl ajunse din urmă, își încetini goana, îi prinse trupul vlăguit cu brațul lui vânjos și-l trase mai departe. În urma lui alergă Vree Erreden, împreună cu ultimul dintre vânătorii elfi rămași în viață.

Pereții și plafonul se prăbușeau în timp ce alergau spre ieșirea din fortăreață, de-a lungul curții, spre peretele exterior și spre porțile prin care pătrunseseră. Tay simțea un foc dogorindu-i în piept. O parte din magia scârbavnică a grădinii, înțelese el, era încă înlăuntrul lui. Încercă să o lepede, să o separe de restul trupului cu ajutorul propriei magii, pentru a o sufoca apoi. Privi din nou în jos și încercă să se liniștească văzându-se întreg.

Spre marea lui oroare, simți Nestemata Neagră pulsând domol la pieptul lui. Își întoarse privirea și acoperi grabnic piatra întunecată, pentru ca ceilalți să n-o vadă.

Cei cinci se repeziră prin porțile fortăreței și pe scări în sus, înapoi spre despicătură. Duruitul din spatele lor era tot mai puternic, amestecat acum cu zgomotul pietrelor care crăpau și se prăvăleau. Coridoarele erau pline de praf și ei abia puteau respira. Vree Erreden începuse și el să se poticnească, iar vânătorul elf care alerga lângă el își încetini goana ca să-l ajute. Cei patru se împleticeau înainte ca niște moșnegi, tușind și înecându-se, în strădania de a ține pasul cu Preia Starle.

Se auzi apoi o explozie în adâncul muntelui și un nor uriaș de moloz se năpusti asupra lor din spate și-i doborî, aruncându-i cât erau de lungi pe scări. Luați prin surprindere și amețiți, se ridicară din nou și porniră hotărâți înainte.

Puterile lui Tay slăbeau cu fiecare pas. Durerea dinlăuntrul lui se răspândea. Simțea Nestemata Neagră pulsând cu tot mai multă vigoare la pieptul lui. Fărăma de magie a grădinii rămasă în el o alimenta pe cea a Nestematei. Se descompusese prea deplin. Crezuse că-și va putea reveni, dar boala pe care singur și-o vârase în trup nu se dădea dusă așa de ușor. Scrâșni din dinți și merse mai departe. Era un risc la care consimțise. Nu mai era nimic de făcut acum.

Ieșiră în cele din urmă prin despicătură, înapoi pe panta care cobora spre lacul din craterul muntelui. Preia

Starle stătea încremenită drept în fața lor, la doar câțiva metri mai încolo.

– Măi, al umbrelor să fie, făcu Jerle Shannara cu voce răgușită.

Înaintea lor, în semicerc larg, care tăia orice posibilitate de scăpare, adăstau zeci de vânători mogâldani. În mijlocul lor, înveșmântați în negru și ghemuiți la pământ ca niște spectre în așteptarea nopții, se aflau doi înspăimântători Purtători de Cranii.

Cei care-i urmăreau de atâta vreme îi ajunseseră în sfârșit din urmă.

Elfii se opriră brusc în spatele Preiei. Tay numără iute. Erau cinci contra aproape o sută. Nu aveau nicio șansă. Preia se dădu încet înapoi până ajunse lângă Jerle. Nu scosese nicio armă la iveală.

– Așteptau aici când am ieșit eu, zise ea încet.

Nu era nici umbră de teamă în vocea ei. Aruncă o privire în direcția lui Tay și chipul ei era ciudat de calm:

– Sunt prea mulți pentru noi.

Jerle dădu din cap. Aruncă și el o privire în direcția lui Tay, cu fața mohorâtă. În spatele lor, pietriș și colb se revărsară din despicătură, căci o nouă explozie scutură muntele. Pământul se cutremură sub ei, ca un răspuns la căderea cetății Chew Magna și la cedarea magiei sale.

– Va trebui să ne întoarcem, șopti Jerle. Poate vom găsi altă cale de ieșire.

Dar Tay știa că altă cale nu există. Nu exista decât aceasta. Nu exista altă ieșire decât cea pe care o aveau în fața ochilor, printre Purtătorii de Cranii și vânătorii mogâldani. Să reintre prin despicătură însemna sinucidere curată. Întregul munte se prăbușea și orice ar fi fost prins în tunele ar fi fost zdrobit. În spatele lui, la stânga, vânătorul elf rămas în viață îi dăduse drumul lui Vree Erreden și-l lăsase să lunece ușor la pământ. Vizionarul abia de mai era

conștient. Avea sânge pe cap și pe față. Când se întâmplase asta? se întrebă Tay. Cum de nu observase?

Vânătorul elf veni și luă poziție lângă el.

În van, gândi Tay.

Se depărtă ușurel de lângă Jerle, își încercă puterile și se strădui să se țină pe picioare. Constată că o poate face. Se îndreptă de spate, apoi își privi prietenul drept în ochi. Jerle îi aruncă o căutătură bănuitoare și Tay îi zâmbi fără voie. Preia Starle îl privea și ea iscoditoare. Ochiul îi erau strălucitori și sfidători, și Tay gândi că poate ea înțelesese ceea ce-i scăpa lui Jerle.

– Așteptați-mă aici, zise el.

– Ce-ai de gând să faci? vru Jerle să știe imediat și pași înainte ca să-l ia de braț și să-l oprească.

Încetșor, Tay se eliberă din strânsoare.

– Fii fără grijă, zise el. Așteptați-mă aici!

Coborî panta, pășind cu grijă pe stânca lustruită, și simți zguduituri prelungi în timp ce prăbușirea fortăreței Chew Magna continua. Privi în sus, spre cer, în lungul zidului stâncos, admiră craterul și lacul liniștit din centrul lui, piscurile munților și soarele în asfințit. Îngădui gândurilor lui să plutească liber. Se gândi la Bremen și la Risca, amândoi departe acum, în cine știe ce colț al celor patru târâmurii, ducându-și propriile bătălii. Văzu cu ochii minții cum trebuie că stau lucrurile și cu ei. Se gândi la propria lui familie și la căminul din Arborlon, la părinți și la Kira, apoi la fratele lui și la nevasta și copiii acestuia, la vechi prieteni, la locurile pe unde hălăduise. Medită la Paranorul distrus și la druizi. Își cercetă trecutul și prezentul în doar câteva scurte secunde. Înșiră toate aceste gânduri înaintea lui, le adună apoi din nou și le împinse pentru totdeauna la o parte.

Se opri la doar zece metri de Purtătorii de Cranii. Aceștia se deschirciseră și-l urmăreau cu ochii lor sângerii, cu chipurile ascunse în umbra glugilor pelerinilor. Tay era acum văduvit de magia trebuitoare spre a li se împotrivi,

știa asta. Folosise în Chew Magna tot ce avusese și acum era epuizat și sfârșit. Acceptă calm situația. Călătoria lor în căutarea Nestematei Negre luase sfârșit. Mai rămăsese doar să se asigure că Nestemata va fi dusă cu bine la Arborlon. Cei care îl însoțiseră trebuiau să aibă șansa de a-și continua călătoria spre casă. El era cel care urma să le dea această șansă. Pe vremuri, el singur i-ar fi putut apăra pe toți, acum abia de se putea apăra pe sine. Și totuși, el trebuia să fie cel care avea să-i apere pe ceilalți. Pe altcineva nu aveau.

Privi în jos, spre pumnul său încleștat. Puterea Nestematei Negre se afla acolo, în pumnul său. Bremen îl avertizase să n-o invoce și el îi dăduse bătrânului cuvântul că n-o va face. Dar nu întotdeauna lucrurile ies precum ți-e voia.

Ridică brusc pumnul și simți cum Nestemata îi pulsează întunecat în palmă. Adunându-și ultima fărâamă de putere și hotărâre care-i rămăsese, pătrunse adânc în inima magiei negre și invocă puterea ei. Purtătorii de Cranii reacționau deja. Simțind primejdia, își invocară propriul foc ucigaș, o străfulgerare verde și rea, cu urmări ucigătoare, pe care o țâșniră spre el. Dar nu se dovediră îndeajuns de iuți. Nestemata Neagră așteptase invocarea lui Tay, o anticipase, legată fiind de el din momentul în care fusese luată, stăpân al unui sclav, fără a se ști încă cine era stăpânul și cine sclavul. Palpitând în așteptare, magia ei i se revărsă printre degete într-o năvală de nelumină, un vid negru care înghiți tot ce află în calea lui. Zdrobi focul Purtătorilor de Cranii, îi zdrobi pe Purtătorii de Cranii înșiși. Îi zdrobi pe vânătorii mogâldani, pe toți, chiar și pe cei care încercau să scape, până la ultima făptură îngrozită. Arse flințe omenești și monștri deopotrivă, până nu rămase decât cenușa, apoi le luă viețile și le strămută în posesia purtătorului Nestematei.

Totul se sfârși în câteva secunde. Întreaga forță a dușmanilor care-i înfruntaseră fusese distrusă. La poala craterului nu mai erau decât flenduri de haine, bucățele de

arme și grămăjoare mici de cenușă. În aer se simțea miros de carne arsă. Suprafața lacului din crater se încrețise ușor de pe urma valului de căldură slobozit de Nestemata Neagră.

Tay căzu în genunchi, cu magia încă năpădindu-l în valuri. O simțea epuizându-i pe de-a-ntregul trupul și spiritul, transformându-i-le în pulbere. Nu putea face nimic să oprească fenomenul. Era distrus și transformat în altceva. Nestemata Neagră se rostogoli din mâna lui neputincioasă, căzu pe stâncă și rămase acolo nemișcată. Nelumina ei se stinsese. Tay o privi fix și încercă să găsească o cale de a stăvili cele ce i se întâmplau. Închise ochii să nu mai simtă durerea. Nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru așa ceva – nimic. Nu-i dăduse ascultare lui Bremen și acum plătea prețul.

Simți apoi cum Jerle Shannara îl ținea în brațe, cum se pleca asupra lui și spunea ceva. Și Preia era acolo. Le auzea vocile, dar nu le pricepea cuvintele. Ținea ochii închiși și lupta cu magia Nestematei Negre. Zăbovise prea mult în grădină. Magia prinsese rădăcini înlăuntrul lui și așteptase ca el să cadă pradă ispitei de a o folosi. Fusesse o capcană pe care n-o prevăzuse. Fuseseră prea multe alte lucruri de luat în seamă, prea multe care-i distrăseseră atenția.

– Tay, o auzi pe Preia strigând.

Ceva întunecat creștea înăuntrul lui acum, ceva imens și mai rău-prevestitor decât putea mintea să-și închipuie. Era realcătuit în urma atingerii magiei Nestematei, care strecurase în el esența scârbavnică a Purtătorilor de Cranii. Era pe cale de a fi pervertit. Nu-i stătea în putere să lupte cu această forță. Lăuntrul lui era prea adânc rănit pentru a o putea face.

– Preia! șopti el. Spune-i lui Bremen...

Apoi pluti fără țintă, pierdut în alte vremuri și alte locuri. Era vară în Arborlon și era din nou copil. Se juca împreună cu Jerle și căzuse în timp ce sărea un gard. Se

lovise tare la cap și zăcea în iarbă. Jerle era lângă el și-i zicea: „O, nu te mai purta ca un copil! Nu-i cine știe ce căzătură! Nu ești rănit!”. Și el se chinuia să se ridice, puțin cam amețit, cu zgârieturi la coate și pe față, dar tocmai atunci Preia, care se juca și ea împreună cu ei, îl lua în brațe și-l ținea acolo, spunându-i: „Stai liniștit, Tay. Așteaptă puțin să-ți treacă amețeala. Nu e nicio grabă”.

Deschise ochii. Jerle Shannara îl legăna în brațe, iar chipul lui cu trăsături puternice era răvășit de durere. Preia îngenunchease în apropiere, cu obrajii scăldați în lacrimi.

Mâna lui o găsi pe a ei și o prinse.

Apoi, așa cum o făcuse și pentru Retten Kipp, își folosi magia pentru a-și trage aerul din plămâni. Încet, își simți inima și pulsul molcomindu-și bătăile. La fel, simți cum dezintegrarea trupului se domolește la rândul ei, înfrântă. I se făcu somn. Era tot ce-i mai rămăsese. Să doarmă.

Întunericul îi înveli ochii și-i răpi vederea. Suspină. Moartea se abătu neîntârziat asupra lui și-l purtă cu blândețe pe aripile ei.

FĂURIREA SABIEI

Bremen, Mareth și Kinson Ravenlock călătoriră aproape o săptămână până să ajungă la Hearthstone. Făcuseră tot drumul pe jos, căci atât druidul, cât și Străjerul Hotarelor socoteau că aveau să ajungă mai repede pe jos decât călare. Cunoșteau amândoi prea bine împrejurimile, călătoriseră adesea pe-acolo, iar scurtăturile pe care le descoperiseră de-a lungul anilor nu puteau fi bătute călare. Foarte curând avea să vină în timpul călătoriei momentul în care caii n-ar fi putut merge mai departe și ar fi trebuit abandonati. Era mai bine să meargă pur și simplu pe jos de la bun început și să nu complice lucrurile.

Toate bune și frumoase pentru ei, gândi Mareth. Erau obișnuiți să ia la pas distanțe lungi. Ea nu era. Dar nu spuse nimic.

Kinson preluase conducerea și impusese un ritm pe care-l socotea potrivit pentru toți trei. Știa că Mareth nu are rezistența lui Bremen sau a lui când e vorba de mers, dar mai știa și că e îndeajuns de dârză. Îi condusesse pe câmp deschis în primele două zile, când drumurile și cărările erau încă vizibile și terenul destul de plat. Făcea popasuri dese, ca să-i îngăduie lui Mareth să se odihnească, și se îngrijea ca ea să bea apă la fiecare popas. Pe timpul nopții, îi controla cizmele și picioarele, ca să se asigure că sunt zdravene, sănătoase. În mod surprinzător, ea îl lăsa fără să crâcnească. Se retrăsese întrucâtva în sinea ei de când se întorsese Bremen, iar Kinson bănuia că se pregătește pentru momentul în care avea să-i mărturisească druidului adevărul despre ea însăși.

Trecură apoi prin trecătoarea Wolfsktaag și pătrunseră în Darklin Reach. O bună bucată de vreme urmară cursul râului Rabb, căci acesta le era un bun reper de orientare și o sursă de apă de băut. Zilele erau pașnice

și senine, nopțile calme. Pădurea deasă le oferea adăpost și liniște, iar călătoria continua netulburată.

În cea de-a treia noapte, Mareth se ținu de cuvânt și-i mărturisi lui Bremen că îl mințise atunci când îi vorbise despre timpul petrecut la Storlock. Nu fusese unul dintre stori, nu fusese acceptată în ordinul lor și nu studiase acolo arta tămăduirii. Ceea ce știa despre magie, fie că era vorba de tămăduire, fie despre altele, învățase singură. Aptitudinile și le formase prin experiențe complicate și adesea dure roase. Avea senzația că magia ei funcționa cel mai bine atunci când era folosită pentru a vindeca și că o putea stăpâni mai bine în asemenea situații.

Îi mărturisi, de asemenea, că-l cunoaște pe Cogline. Mărturisi că acesta fusese cel care o îndemnase să meargă la druizii de la Paranor, că el îi spusese să ceară acolo ajutor pentru descifrarea magiei ei și că tot el pusese umărul la măsluirea înscrisurilor de care avea nevoie ca să fie acceptată acolo.

Spre surprinderea lui Kinson, Bremen nu se mânie. O ascultă cu luare-aminte în timp ce vorbea, dădu din cap drept răspuns și nu rosti o vorbă. Ședeau în jurul focului de tabără, tocmai terminaseră de cinat, din foc rămăseseră doar cărbunii, iar noaptea din jurul lor era scăldată în strălucirea lunii și a stelelor. Bremen nu privea deloc în direcția lui Kinson. Părea chiar să fi uitat cu desăvârșire că Străjerul Hotarelor era și el acolo.

Când fata își încheie istorisirea, Bremen îi zâmbi încurajator.

– Ei bine, ești o tânără îndrăzneată. Și prețuiesc încrederea pe care o ai în Kinson și în mine. Vom încerca, desigur, să te ajutăm. Cât despre Cogline, felul în care te-a trimis el la Paranor cu înscrisuri false ca să studiezi magia și felul în care te-a îmboldit să-i duci cu vorba – toate astea sună a ceva care-i stă în fire. Cogline nu-i iubește din cale-afară pe druizi. Le-ar da tuturor peste bot la cea mai

mică provocare. Dar și-a dat seama, cred eu, și că erai hotărâtă să afli adevărul despre magia ta, și că pe orice drum ai apuca, acesta te va aduce în cele din urmă la mine.

– Îl cunoști bine pe Cogline? întrebă Mareth.

– Atât cât îl poate cunoaște oricare altul. A intrat în ordinul druzilor înaintea mea. Era druid în timpul Primului Război al Semințiilor. L-a cunoscut pe Brona. Într-un anume fel, îl simpatiza. Avea credința că toate căile învățaturii ar trebui încurajate și că nicio formă de studiu n-ar trebui interzisă. Era și el, în felul lui, un rebel. Dar Cogline era totuși un bărbat de ispravă și era precaut. N-ar fi riscat în niciun caz să se distrugă ca Brona. A părăsit ordinul druzilor înaintea lui. A plecat pentru că era dezamăgit de sistemul în care i se cerea să studieze. Pe el îl interesau științele pierdute, cele care slujiseră lumea veche înainte de a fi distrusă. Dar Mai-marele druzilor și Sfatul nu l-au susținut. În zilele acelea, puneau mai mare preț pe magie – o putere în care Cogline nu se încredea. Pentru ei, științele vechi trebuiau mai degrabă lăsate deoparte. Or fi slujit ele lumea veche, dar o și distruseseră. Dezvăluirea tainelor acestei lumi, pretindeau ei, trebuie făcută cu născut și cu mare băgare de seamă, și doar spre folosință restrânsă. Cogline gândea că toate astea erau prostii. Știința nu poate fi restrânsă, argumenta el. Nu putea fi adusă la lumină când îi pica bine omenirii, ci când îi convenea ei.

Bremen se lăsă pe spate și-și cuprinse cu brațele genunchii ridicați la piept, tot numai oase și colțuri ascuțite, cu un zâmbet nostalgic pe față.

– Și așa, Cogline a plecat, furios pentru ce i se făcuse – și, bănuiesc, și pentru ce-și făcuse singur. S-a retras în Darklin Reach și și-a reluat studiile de unul singur. Îl văd la răstimpuri, când cărările ni se încrucișează. Și stăm de povești. Schimbăm informații și idei. Suntem amândoi un fel de exilați. Atâta doar că el refuză să se mai considere druid, în timp ce eu refuz să mă consider altceva.

- S-a născut înaintea ta, observă Kinson ca într-o doară și reînteți focul cu un băț, evitând privirea lui Bremen.

- Știe să folosească somnul druid, dacă ăsta ți-e gândul, răspunse Bremen cu glas scăzut. Este singurul hatâr pe care-l face magiei. Nu are încredere în nimic altceva. În absolut nimic. Aruncă o privire în direcția lui Mareth și continuă: Găsește că magia este ceva primejdios și de nestăpănit. Bănuiesc că ar fi fost o mare plăcere pentru el să afle că gândești la fel. Când te-a trimis la Paranor, spera că va proba asta. Numai că tu ți-ai ascuns prea bine taina și druizii n-au apucat niciodată să descopere de ce ești în stare.

Mareth dădu din cap, dar nu spuse nimic. Ochii ei întunecați ținteau îngândurați depărtările.

Kinson își întinse picioarele. Se simțea cuprins de neastâmpăr și neliniște din pricina celor doi. Oamenii își complicau mereu fără rost propriile vieți. Iar cei de față nu erau decât un alt exemplu.

Întâlni privirea lui Bremen:

- Și acum, că ne-am pus toate secretele și trecutul pe tavă, spune-mi și mie ceva. De ce mergem la Hearthstone? Ce vrem noi de la Cogline?

Bremen îl cercetă din priviri o clipă înainte de a-i răspunde.

- După cum spuneam, Cogline a continuat studiul științelor vechi. El cunoaște taine pierdute pentru toți ceilalți. Una dintre aceste taine ne-ar putea fi acum de folos.

Se opri și zâmbi. Spusese tot ce avea de gând să spună, și Kinson înțelesese asta. Exista, de bună seamă, un temei anume să facă ceea ce făcea, doar nu o făcea doar ca să-l scoată din sârite pe Străjerul Hotarelor, dar Kinson nu avea poftă să-și dea cu presupusul sau să întrebe care era temeiul acestora toate. Dădu din cap ca și când răspunsul l-ar fi mulțumit și se ridică în picioare.

- Stau eu primul de veghe, anunță el și dispăru în noapte.

Întoarse spusele druidului pe toate fețele până după miezul nopții, când Bremen veni să preia paza. Bătrânul se ivi de niciunde – Kinson nu-l auzi venind – și se așeză alături de Străjerul Hotarelor. Își ținură tovărășie unul celuilalt multă vreme fără a vorbi, cu ochii în noapte. Ședeau pe o movilă de pământ, de unde se vedea râul Rabb șerpuiind printre copaci, cu apele lui blânde și argintii sclipind în lumina lunii. Pădurea era liniștită și somnoroasă, aerul mirosea a ienupăr și molid. Darklin Reach începea ceva mai la apus de tabăra lor. De a doua zi, terenul avea să devină mai învălurat și călătoria mai anevoioasă.

– Ceea ce ne poate da Cogline, vorbi bătrânul pe neașteptate, cu glas scăzut și autoritar, sunt cunoștințele lui în domeniul metalului. Ți amintești viziunile? Ele toate se învârtesc în jurul făuririi unei arme magice care-l va distruge pe Vrăjitorul Comandant. Arma este o sabie. Care va fi purtată în bătălie de un bărbat pe care încă nu l-am cunoscut. O sabie are nevoie de multe virtuți ca să aibă tărie îndeajuns cât să i se poată împotrivi lui Brona. Una dintre acestea este felul în care va fi făurită, încât s-o facă egala oricărei arme vreodată făurite. Cogline ne va explica asta.

Îl privi pe Kinson și zâmbi.

– M-am gândit că e mai bine ca asta să rămână doar între noi doi.

Kinson dădu din cap și nu răspunse. Privi în jos, dădu din nou din cap, apoi se ridică în picioare.

– Noapte bună, Bremen.

Făcu un pas.

– Kinson?

Străjerul Hotarelor se întoarse. Bremen privea din nou în depărtări, spre râu și spre pădure.

– În locul tău, n-aș fi atât de sigur că toate secretele și trecutul au fost deja puse pe tavă. Mareth este o tânără foarte vigilentă și precaută. Are pentru tot ce face motivele ei și le păstrează pe toate pentru sine până când prudența

ii va îngădui să ni le dezvăluie. După o clipă de tăcere, continuă: După cum știi deja. Noapte bună.

Kinson rămase locului încă o clipă, apoi plecă mai departe.

Călătoriră în următoarele trei zile pe un teren hârtopit și atât de sălbatic, încât nu întâlneau în drum decât urme de animale. Nu zăriră nicio altă ființă omenească și nu văzură nicio urmă de oameni. Terenul deveni deluros, spart de prăpăstii și creste, mâncat de revărsările de primăvară ale râului Rabb, astupat pe alocuri de tufe și iarbă crescute toate până la brâu. Râul se abătea în multe locuri din calea dreaptă, forma coturi și bucle, încât nu se mai puteau bizui pe cursul lui pentru a-și urma drumul sau a ști în ce direcție apucau. Kinson îi conduse de lângă malul mâlos spre adâncul pădurii și alese locuri unde umbra copacilor bătrâni făcea drumul mai ușor. Vremea continua să fie frumoasă, așa că parcurseră cale destul de lungă în scurt timp, în ciuda reliefului în veșnică schimbare.

În timpul călătoriei, Bremen merse alături de Mareth, îi vorbi despre magie și-i dădu sfaturi despre felul în care putea fi folosită.

– Există moduri în care o poți controla, îi zise el. Greu este să-i descoperi sistemul. Cu magia nativă treburile sunt mai încâlcite decât cu cea dobândită. În cazul magiei dobândite, îi deprinzi practica prin încercări repetate și construiești pe temelia aceasta pe măsură ce progresezi. Descoperi ce merge și ce nu; este previzibilă și de regulă înțelegi de ce se întâmplă un lucru sau altul. Dar cu magia nativă așa ceva nu este întotdeauna posibil. Magia nativă este acolo pur și simplu, sânge din sângele tău, te-ai născut cu ea. Face ce vrea, adesea în felul ei, iar ție nu-ți rămâne decât să descoperi cum te pricepi felul în care funcționează. Controlul magiei native este complicat și de alte stări, care influențează felul în care ea se manifestă. Caracterul tău poate avea un efect asupra rezultatului

învocării magiei. Emoțiile, starea ta de spirit. Felul în care este alcătuit corpul tău – apărarea naturală pe care o are față de tot ceea ce-i primejduiește sănătatea, toate acestea pot să se răsfrângă asupra modului în care magia răspunde. Felul în care vezi lumea, Mareth, purtarea ta, credințele, temeiurile tale – toate acestea își spun cuvântul în rezultatul final. Magia este un cameleon. Uneori, renunță pur și simplu și dispare fără a încerca să sară peste apărarea ta naturală sau peste obstacolele pe care i le pui în cale. Alteori năvălește ca o revărsare de ape pentru a o învinge, pentru a o sfărâma și face ce vrea, orice-ai face tu ca s-o stăvilești.

– Ce anume din toate astea mă afectează pe mine așa de mult? îl întrebă fata.

Iar el răspunse:

– Este ceea ce va trebui să descoperim.

În cea de-a șasea zi a călătoriei, ajunseră la Hearthstone. Trecuse puțin de crucea amiezii și tocmai ieșiseră dintre dealurile largi, povârnite și dintre văile pline de hârtoape care vesteau apropierea munților Raveshorn. Erau înfierbântați, îi dureau picioarele și, cum lăsaseră în urmă râul Rabb și afluenții lui, nu se îmbăiaseră de două zile încoace. Nimeni nu se prea întrecuse cu vorba în ultimul timp; își încordau toate puterile ca să ajungă la destinație înainte de căderea nopții, așa cum promisese Kinson. Cu tot prostul nume pe care-l căpătase meleagul Darklin Reach, nu-i amenințase nicio primejdie până acum, ba monotonia călătoriei începuse chiar să-i plictisească. Încât zăriră cu adevărată ușurare turnul însingurat, ca un coș, înălțându-se spre cer în lumina strălucitoare a soarelui care se revărsa la capătul îndepărtat al micii văi dinaintea lor. Se înălța dintr-o pădurice de molid și brad, unde umbrele erau atât de dese, încât se văzură nevoiți să umble pe pipăite ca să înainteze – și iată că ajunseră. Kinson arătă cu mâna, dar Bremen și Mareth dădeau deja din cap și zâmbeau, în semn că văzuseră și ei.

Coborâra de pe deal printre flori sălbătice, prin umbra răcoroasă a pădurii care se întindea la poalele văii. Trecură în liniște printre copacii înalți – ulmi roșii, stejari albi și negri, hiori sălbatici și mesteceni. Creșteau și conifere, arbori stufoși, străvechi, cu coajă aspră, dar copacii cu frunze căzătoare erau cei mai mulți. Înconjurați îndeaproape de vaste coroane de frunziș și de un adevărat zid de trunchiuri, Hearthstone-ul li se ascunse vederii. Kinson preluase conducerea în căutare de urme, dar tot fără a găsi vreuna, și tocmai începuse să se întrebe de ce. Dacă Cogline locuia într-adevăr în vale, nu umbla niciodată prin împrejurimi? Nu se vedea vreo urmă care să probeze că cineva ar locui pe-acolo. Erau păsări, mici rozătoare, nimic altceva.

Traversară un pârâu și simțiră umezeala vaporilor reci împrăstiați de un cot denivelat care isca o cascadă. Kinson își trecu mâna peste față, închise ochii și se bucură de răcoarea apei, apoi își șterse sudoarea. Clipi din mers ca să înlătore apa, ascultă liniștea și privi înapoi spre Bremen și Mareth, care-l urmau la câțiva pași. Simțea un strop de neliniște, dar nu-i putea recunoaște sursa. Instinctul lui de cercetaș îi spunea că e ceva în neregulă, dar niciunul dintre tovarășii lui nu părea tulburat.

Rămase puțin în urmă ca să li se alătore.

– Simt că ceva nu-i în regulă, murmură el.

Mareth îl privi fără să priceapă. Bremen înălță doar din umeri. Înciudat, Kinson o luă înainte. Traversară un luminiș larg și trecură printre tufele de la marginea lui. Kinson simți brusc miros de fum. Încetini și se întoarse să-i prevină pe ceilalți doi.

– Privește înainte, îl preveni Bremen.

Privi peste umărul lui Kinson, și când o făcu, străjerul văzu că ochii lui Mareth deveniseră enormi.

Kinson se răsuci rapid și se pomeni față-n față cu cea mai mare pumă de smârc pe care o văzuse vreodată. Stătea la vreo doi metri de el și-l privea fix. Ochii ei ca o

fâclie erau de un galben-luminos, avea botul negru, dar restul trupului era un amestec curios și pestrît de culori. Pumele de smârc erau rareori văzute și în popor se spunea că, de vezi una, s-ar putea ca aceasta să fie ultima întâmplare din viața ta. Pumele de smârc se țineau îndeobște departe de lume și trăiau pe terenurile mlăștinoase din Eastland. Era foarte greu să le vezi, pentru că își puteau schimba culoarea, contopindu-se astfel cu orice mediu. Aveau o lungime de un metru optzeci până la doi metri și jumătate și o înălțime de până la un metru la umeri, dar cea de față avea peste trei metri de la bot la coadă și pe puțin un metru douăzeci până la umeri. Era înaltă aproape cât Kinson și, dacă asta i-ar fi fost pofta, ar fi putut sări asupra lui înainte ca el să aibă măcar timp de-o clipire.

– Bremen, șopti el încetișor.

Din spatele lui auzi un sunet ciudat, ca un susur, iar puma de smârc își înclină capul masiv drept răspuns. Sunetul se făcu iarăși auzit, și de data asta Kinson își dădu seama că venea chiar de la Bremen. Puma se linse pe bot, răspunse printr-un sunet asemănător, se întoarse și plecă.

Bremen se apropie de Străjerul Hotarelor, încă încremenit, și-i puse o mână liniștitoare pe umăr.

– E puma lui Cogle. Eu aș zice că ne apropiem de omul nostru, tu ce zici?

Ieșiră din luminiș, trecură de un povârniș tăiat de un pârâu întortocheat și cotiră pe după un uriaș stejar alb. Puma de smârc pășea tot în fața lor, fără grabă și fără a-și lărgi pasul, aparent nepăsătoare, dar îngăduindu-le totodată s-o aibă tot timpul sub ochi. Kinson îi aruncă o privire întrebătoare lui Mareth, dar ea negă printr-o clătinare a capului. Se pare că nici ea nu știa mai multe decât el.

În cele din urmă, ajunseră într-un alt luminiș vast, în mijlocul căruia se înălța o colibă. Era clădită în stil patriarhal și bătută de vremuri și părea să aibă disperată nevoie de reparații, cu scânduri desprinse din locul lor, cu balamale

căzute din tătâni, cu podeaua micii prispe crăpată și plesnită pe alocuri. Acoperișul părea solid și coșul părea să funcționeze, dar grădina de legume plantată la miazăzi era în paragină și buruienile pătrundeau spre temelia colibei. Un om stătea în fața casei și-i aștepta, iar Kinson, din descrierile lui Mareth, își dădu pe loc seama că acesta era Cogline. Era înalt și ușor adus de spate, o siluetă ciolănoasă și zdrențăroasă, cu aspect neîngrijit, nepieptănat, cu niste straie pe el care arătau aproape ca și coliba. Avea păr închis la culoare, dar ușor cărunt, și-i țâșnea din cap ca țepii de arici. De bărbie îi atârna o bărbuță îngustă și ascuțită și o mustață i se prelingea de pe buza de sus. Fața bătută de vânt era brăzdată de riduri, adevărate șanțuri, care vorbeau despre mai mult decât simpla trecere a timpului. Își puse mâinile în șolduri și-i lăsă să se apropie, cu un zâmbet pe față.

– Mai să fie, exclamă el entuziasmat. Fata din Storlock vine la mine. Nu gândeam că te voi revedea vreodată. Ești mai bravă decât aș fi crezut. L-ai găsit, după cum văd, pe adevăratul maestru-învățat. Bine te-am găsit, Bremen de la Paranor!

– Bine te-am găsit, Cogline, răspunse Bremen, îi întinse mâna și-l lăsă pe celălalt să i-o strângă preț de o clipă într-a sa. Văd că ți-ai trimis puma să ne întâmpine. Cum ziceai că o cheamă? Shifter? L-a speriat într-așa hal pe prietenul meu, de cred că a pierdut vreo cinci ani din viață.

– Ha, avem noi leac pentru asta – și dacă e vorba de Kinson Ravenlock, atunci el știe deja despre ce e vorba! Cogline își flutură mâna în direcția Străjerului Hotarelor: Somnul druid îți dă înapoi într-o clipită toți acei ani! Înclină din capul lui colțuros: Știi la ce servește puma, prietene?

Kinson clătină din cap.

– Cerne vizitatorii nedoriți, ceea ce înseamnă cam pe toată lumea. Singurii care ajung atât de departe sunt cei care știu cum să-i vorbească. Bremen știe, nu-i așa, bătrâne?

Bremen râse:

– Bătrâne? Râde ciob de oală spartă, n-ai zice?

– N-aș zice da și n-aș zice ba. Așadar, fata te-a găsit, nu-i așa? I-a trebuit ceva timp. Mareth te cheamă, nu?

Cogline se înclină ușor:

– Un nume încântător pentru o fată încântătoare. Sper că i-ai dus pe druizii ăia la nebunie și la un sfârșit nefast.

Bremen făcu un pas înainte. Zâmbetul îi dispăruse de pe față.

– Mă tem că druizii și-au găsit sfârșitul nefast prin propriile puteri. Cu mai puțin de două săptămâni în urmă. Au murit cu toții la Paranor, în afară de mine și de alți doi. N-ai auzit de asta?

Celălalt se holbă la el ca la un nebun, apoi clătină din cap.

– Niciun cuvânt. Dar eu n-am mai ieșit din valea asta de ceva vreme. Morți cu toții? Ești sigur de asta?

Bremen își vârî mâna în pelerină și scoase la iveală medalionul Eilt Druin. Îl ținu sus, să-l vadă celălalt, lăsându-l să se lege în lumină.

Cogline strânse din buze.

– Într-adevăr. N-ai avea obiectul ăsta dacă Athabasca ar mai trăi. Morți cu toții, ai spus? Măi, al umbrelor să fie! Ce i-a nimicit? El a fost, nu-i așa?

Bremen dădu din cap. Nu era nevoie să rostească numele. Cogline clătină din nou din cap, își încrucișă brațele pe piept și-și cuprinse trupul cu mâinile.

– Nu le-am dorit așa ceva. Nu le-am dorit-o niciodată. Dar erau neghiobi, Bremen, și tu o știi prea bine. Și-au înălțat ziduri împrejur, și-au ferecat porțile și și-au uitat menirea. Ne-au izgonit pe noi, singurii doi oameni care aveau o fărâmbă de bun simț, singurii care știau ce e mai important. Galaphile s-ar fi rușinat de ei. Dar chiar morți cu toții? Măi, al umbrelor să fie!

– Noi despre asta am venit să vorbim, zise Bremen cu voce coborâtă.

Privirea ageră a celuiilalt se ridică și-l aținti pe bătrân.

– De bună seamă. Ați bătut tot drumul încoace numai ca să-mi dați mie vestea asta și s-o discutați cu mine. Ce frumos din partea voastră! Ei bine, ne cunoaștem unul pe altul, nu-i așa? Unul bătrân, celălalt încă mai bătrân. Unul renegat, altul exilat. Niciunul cătuși de puțin viclean. Ha!

Chicotitul lui Cogline era sec și lipsit de veselie. Privi o clipă în pământ; apoi privirea lui trecu asupra lui Kinson.

– Ia spune, Străjerule, privirea ta ageră a văzut-o pe cealaltă pe drum?

Kinson ezită.

– Cealaltă ce?

– Ha! Așa gândeam și eu! Cealaltă pumă, atâta tot! N-ai văzut-o? Cogline pufni: Ei bine, îți pot spune doar atât: e bine că Bremen te place, altminteri erai la ora asta prânzul cuiva! Chicoti, apoi se plictisi de subiect și făcu un gest de lehamite.

– Ei bine, haideți, haideți! N-are niciun rost să stăm aici în picioare. Ne așteaptă mâncarea pe foc. Bănuiesc că o să vreți să vă și îmbăiați. Asta înseamnă mai multă muncă pentru mine, nu că asta ar avea prea multă importanță pentru voi. Dar sunt o gazdă bună, nu-i așa? Haideți!

Pufnind și bombănind, se întoarse și urcă scările, intră în colibă, iar oaspeții intrară ascultători după el.

Se îmbăiară, își spălară și hainele, le uscară cum putură mai bine, se îmbrăcară la loc și se așezară la masă la ora la care soarele cobora spre apus. Cerul deveni portocaliu și auriu, apoi purpuriu, apoi se coloră într-un fel de violaceu-ametist, care-l lăsă pe Kinson privind uluit printre copaci. Bucatele cu care-i ospătă Cogline erau mai bune decât se așteptase Străjerul Hotarelor, friptură cu legume, cu pâine, brânză și bere rece. Mâncară la o masă așezată afară, în spatele colibeii, cu cerul noptatic deasupra lor, cu mulțimea de stele rânduite ca-ntr-un caleidoscop.

Lumânări fuseseră așezate pe masă, și ele răspândeau un anume miros despre care Cogline susținea că ține insectele la distanță. Poate chiar avea dreptate, recunoscă Kinson, căci cina nu le fu tulburată de vreo insectă zburătoare.

Pumele de smârc li se alăturară; se iviseră din întuneric și se făcuseră ghem nu departe de masă. Așa cum le explică Cogline, erau două – frate și soră. Shifter, masculul, cel pe care-l întâlniseră la sosire, era mai trupeș, în timp ce femela, Smoke, era mai mică și mai zveltă. Cogline le spuse că-i găsisese pe când nu erau decât niște pisoți abandonati în ținutul mlăștinos din Olden Moor, pradă numai bună la vârsta aceea pentru vârcolaci. Pisoții erau flămânzi și speriați și aveau fără doar și poate nevoie de ajutor, drept care-i luase cu el acasă. Râse când își aminti. Abia niște ghemulețe de blană pe-atunci, crescuseră destul de repede. Nu se ostenise câtuși de puțin să le facă să rămână cu el; o făcuseră c-așa le fusese voia. Pesemne le plăcea tovărășia lui, își dădu el cu părerea.

Amurgul sosi și se duse, iar noaptea se înstăpâni tot mai adâncă, străbătută de o briză caldută și învăluită în blândă tăcere. Cina se încheie și, pe când stăteau așa, lăsați pe spătare și sorbindu-și berea din cani de lut, Bremen îi explică lui Cogline ce se abătuse asupra druizilor la Paranor. Când își sfârși povestea, druidul de odinioară se lăsă și el pe spătar cu cana de bere în mână și clătină scârbit din cap.

– Neghiobi cu toții, până la ultimul, zise el. Îmi pare rău pentru ei, îmi pare rău că și-au găsit un asemenea sfârșit, dar sunt și mânios, pentru că au irosit posibilitatea pe care Galaphile și ceilalți le-au oferit-o atunci când au format Primul Sfat. Au pierdut din vedere menirea care trebuia să-i călăuzească, noima însăși a existenței lor. Nu le pot ierta asta.

Scuipă undeva în întuneric. Smoke privi în sus la el și clipi speriată. Shifter nici nu se clinti. Kinson îi privea când pe unul, când pe altul, când pe singuraticul acela ciufuit,

când pumele lui de smârc, și se întreba ce urmări poate avea asupra minții unui om traiul de unul singur.

– Când am plecat de la druizi, m-am dus la Hadeshorn și am vorbit cu spiritele celor morți, continuă Bremen.

Sorbi din cana cu bere, iar ridurile de pe fața lui bătută de vânt se adânciră când își aminti.

– Galaphile însuși a venit la mine. L-am întrebat ce pot face ca să-l distrug pe Brona. Mi-a înfățișat drept răspuns patru viziuni.

I le descrie, una câte una.

– Viziunea în care apărea bărbatul cu sabia este cea care mă aduce la tine.

Fața colțuroasă a lui Cogline se chirci ca un pumn.

– Și eu ar trebui să te ajut să-l găsești pe bărbatul acesta? Îl cunosc de undeva?

Bremen clătină din cap. În lumina lumânărilor, păru-i cărunț părea fin ca mătasea.

– Nu bărbatul, sabia are nevoie de atenția ta. Este un talisman pe care eu trebuie să-l făuresc. Viziunea dezvăluie că medalionul Eilt Druin va fi transformat în cursul făuririi și va deveni parte a acelei arme. Iar aceasta va fi ucigătoare pentru Brona. Nu pretind că înțeleg toate amănuntele. Înțeleg doar felul armei de care avem trebuință. Și știu că făurirea ei trebuie făcută cu mare băgare de seamă dacă e să fie îndeajuns de puternică pentru a dovedi magia lui Brona.

– Și ai bătut tot drumul până aici ca să întrebi asta, nu-i așa? Întrebă celălalt, ca și când o cortină tocmai s-ar fi ridicat și ar fi scos brusc adevărul la iveală.

– Nimeni nu cunoaște mai multe despre arta prelucrării metalelor decât tine. În făurirea ei trebuie să se întrepătrundă știința și magia ca să aibă sorți de izbândă. Eu am magia trebuitoare – pe a mea proprie și pe cea a medalionului Eilt Druin, ca s-o înglobez în timpul făuririi. Dar am nevoie de învățăturile tale pe tărâmul științelor.

Am nevoie de ceea ce numai știința poate oferi – amestecul de metale, temperatura din cuptoare pentru fiecare amestec și momentul exact de răcire. În ce fel trebuie călit metalul pentru a fi îndeajuns de dur ca să reziste oricărei forțe i s-ar împotrivi?

Cogline făcu un gest disprețuitor cu mâna.

– Poți să te oprești aici. Ți-a scăpat pe de-a-ntregul tâlcul. Magia și știința nu se amestecă. Știm amândoi asta. Așadar, dacă vrei o armă făurită din magie, folosește magia. N-ai nevoie de nimic din partea mea.

Bremen clătină din cap.

– Mă tem că va trebui să îndoim puțin regulile. Magia nu este îndeajuns ca să ducem la bun sfârșit această lucrare. E nevoie și de știință. Știința adusă înapoi din lumea veche. Brona este o creație a magiei și s-a împresurat cu un fel de armură împotriva puterilor magice. El n-are habar de știință, nu-i pasă de ea, nu ține cont de ea. Din câte știe el, ca și mulți alții, știința e ceva mort și îngropat, o fărâmă din lumea veche. Dar noi știm că lucrurile stau altfel, nu-i așa? Știința dormitează undeva, așa cum s-a întâmplat și cu magia odinioară. Magia e acum la mare preț, dar asta nu înseamnă că știința nu-și are locul ei. S-ar putea să ne fie de folos în făurirea acestei săbii. Dacă pot să folosesc cele mai bune tehnici din lumea veche, aș avea mai mult decât o singură putere pe care să mă bizui. Am nevoie de această putere. Suntem doar noi, Kinson, Mareth și cu mine. Mai avem doar doi aliați, unul dus spre răsărit, celălalt spre apus. Suntem tot ce a mai rămas. Magia noastră este doar o măruntă fărâmă alături de cea a dușmanului nostru. Cum îi putem noi birui pe Vrăjitorul Comandant și pe discipolii lui fără o armă căreia să nu i se poată împotrivi?

Cogline pufni.

– O asemenea armă nu există. Și apoi, n-ai nicio dovadă că o armă făurită cu ajutorul științei – în întregime sau în parte – ar avea sorți de izbândă mai mari decât una

făurită din magie. Este la fel de probabil ca magia să fie singura care poate învinge și magia, și orice formă de știință să fie nefolositoare.

– Nu cred așa ceva.

– Crede ce vrei.

Cogline își trecu cu năduf mâna prin păr. Buzele lui subțiri erau strânse într-o grimasă posacă.

– Am părăsit cu multă vreme în urmă lumea și judecățile ei false. Nu le-am simțit niciodată lipsa.

– Amândouă te vor ajunge din urmă mai curând sau mai târziu, cum ne ajung pe toți. Ele nu dispar pur și simplu și nu încetează să existe doar pentru că tu te lepezi de ele.

Privirea lui Bremen se fixă asupra celuiilalt.

– Brona va veni aici într-o bună zi, după ce va fi terminat cu noi, ceilalți, cei care nu ne ascundem. Trebuie că-ți dai seama de asta.

Fața lui Cogline se înăspri.

– Va regreta ziua aceea, ți-o promit eu!

Bremen rămase în așteptare, fără a spune nimic, fără a părea doritor să-l contrazică. Kinson îi aruncă o privire lui Mareth. Ea observă și-l privi în ochi. Știa că și ea gândește la fel – purtarea lui Cogline era bătoasă și nătângă, judecata lui era de-a dreptul prostească. Și totuși, Bremen nu dorea să-l contrazică.

Cogline se foi neliniștit pe băncuța lui.

– De ce mă pisezi în halul ăsta, Bremen? Ce aștepti de la mine? Nu vreau să am de-a face nimic cu druzii!

Bremen dădu din cap, chipul lui era calm, căutătura neabătută.

– Nici ei cu tine. Druzii sunt morți. Nu mai este niciunul cu care să poți avea ceva de-a face. Suntem numai noi doi, Cogline, doi moșnegi rămași în viață mai mult decât s-ar fi convenit, doi magicieni care stăpânesc somnul druid. Sunt tot mai obosit, dar nu-mi voi găsi odihna câtă vreme nu voi face tot ce-mi va sta în putință pentru cei care n-au

trăit atât de mult ca mine – bărbații, femeile și copiii din toate semințiile. Ei sunt cei care au acum nevoie de ajutorul nostru. Spune-mi. Nu vrei să ai nimic de-a face nici cu ei?

Cogline dădu să răspundă, dar se opri. Toți cei așezați la masă știau ce-i dădea ghes firea lui să spună și cât de prostește ar fi sunat. Fălciile i se încheștară de ciudă. Se citea șovăiala în ochii lui ageri.

– Ce te costă dacă te hotărăști să ne ajuți? insistă Bremen cu voce domoală. Iar dacă într-adevăr nu vrei să ai nimic de-a face cu druizii, gândește-te la altceva. Druizii n-ar fi dat o mână de ajutor în treaba asta – și, într-adevăr, au decis să n-o dea atunci când ar fi putut s-o facă. Ei au fost cei care au stabilit ca ordinul lor să rămână separat și izolat de politica semințiilor. A fost decizia care i-a dus la pieire. Aceeași decizie stă acum în fața ta, Cogline – nu te amăgi singur. Izolare sau implicare. Ce ai de gând să faci?

Rămaseră tăcuți în jurul mesei, druidul, druidul de odinioară, Străjerul și fata, iar noaptea îi învăluia în faldurile ei, adâncă și calmă. Uriasele pume dormeau, iar respirația lor se auzea ca un șuier domol și regulat prin nări umede. Aerul mirosea a lemn ars, a bucate și a pădure. Cei patru erau cuibăriți adânc în Darklin Reach și dacă te străduiai puțin, gândi Kinson Ravenlock, puteai prea bine să-ți închipui că nimic din lumea din afară nu avea să răzbată vreodată până aici.

Bremen se înclină ușor înainte, dar distanța dintre el și Cogline păru totuși să se micșoreze spectaculos.

– De ce mai stai la îndoială, prietene? Tu și cu mine am știut toată viața care este răspunsul cel bun, nu-i așa?

Cogline fornăi disprețuitor, făcu un gest de nepăsare cu mâna, ținînd cu privirea întunericul, apoi se întoarse iritat în loc.

– Există un metal la fel de puternic ca fierul, dar mult mai ușor, mai flexibil și mai greu de ciobit. Este de fapt un aliaj, un amestec de metale, care se folosea în lumea de

odinioară, descoperit de știința veche. Fier, în principal, călit cu carbon la temperaturi foarte înalte. O sabie făurită din acest aliaj ar fi cu adevărat desăvârșită. Îl privi aspru pe Bremen: Dar temperatura folosită pentru călirea aceasta e mult peste cea pe care o poate atinge un făurar în fierăria lui. E nevoie de niște motoare anume ca să se nască asemenea uriașă temperatură, iar aceste motoare sunt pierdute pentru lumea noastră.

– Cunoști procesul? întrebă Bremen.

Cogline dădu din cap și arătă spre frunte:

– Formula e aici. O să ți-o dau. Orice, numai să te văd plecat și să nu-mi mai ții predici! Și totuși, nu văd la ce-ți va folosi. Fără un cuptor sau un furnal încins îndeajuns...

Ochii lui Kinson se întoarseră din nou spre Mareth. Ea îl pironea cu privirea, ochii ei erau imenși și adumbriți sub părul negru tuns scurt, fața îi era netedă și senină. În clipa aceea, lui i se păru că e pe punctul de a o înțelege într-un fel în care nu o putuse face până atunci. Era ceva anume în felul în care-l privea, în expresia ei deschisă, în intensitatea privirii ei. Dar tocmai atunci, zâmbi ca din senin, iar ochii ei îl părăsiră, fixându-se pe ceva aflat în spatele lui.

Când se întoarse, dădu cu ochii de Shifter, care-l privea fix, cu figura-i felină la doar câțiva centimetri de obrazul lui, cu ochii luminoși fixați asupra lui, de-ai fi zis că Străjerul Hotarelor era cel mai curios lucru pe care-l văzuse puma în viața ei. Kinson își înghiți nodul care i se pusese în gât. Simțea răsuflarea animalului pe față. Când se trezise? Cum de se apropiase atât de mult fără ca el să bage de seamă? Kinson privi puma în ochi preț de o clipă, respiră adânc și se răsuci la loc.

– Bănuiesc că nu vrei să vii cu noi? Bremen își întreba gazda. O călătorie de numai câteva zile, doar cât să vezi cum se făurește talismanul?

Cogline pufni și clătină din cap.

– Du-te și fă-ți jocurile cu altcineva, Bremen. Din partea

mea vei primi procesul de făurire și cele mai bune urări. Dacă le poți folosi pe amândouă, mă bucur pentru tine. Dar eu aparțin acestui loc.

Mâzgăli ceva pe o bucată de pergament vechi pe care i-o dădu apoi druidului.

– Cea mai bună tehnologie existentă, bombăni el. Ia-o. Bremen o luă și o îndesă în pelerină.

Cogline se îndreptă de spate, apoi se uită la Kinson și la Mareth.

– Păziți-l bine pe bătrânul ăsta, îi îndemnă el.

Se citea neliniște în ochii lui, ca și când ar fi descoperit brusc ceva care nu-i plăcea defel.

– Are mai multă nevoie de îngrijire decât îi dă lui prin gând. Tu, Străjerule, fii, urechile lui. Ai de grijă să asculte atunci când trebuie să asculte. Iar tu, fată dragă – cum te cheamă? Mareth, nu? Ei bine, tu ești mai mult decât urechile lui, nu-i așa?

Nimeni nu rosti vreo vorbă. Ochii lui Kinson se întoarseră spre Mareth. Chipul ei era total lipsit de expresie, dar pălise brusc.

Cogline o studie posac.

– Nu contează. Apără-l doar de el însuși. Păzește-l bine.

Se opri brusc, de parcă ar fi hotărât că a spus și așa prea mult. Bombăni ceva ce ei nu auziră, apoi se ridică în picioare, aducând astfel cu un sac de oase învelite în piele, caricatură mototolită a propriei persoane.

– Rămâneți aici peste noapte, pe urmă luați-o din loc, mormăi el plictisit.

Îi privi încă o dată cu luare-aminte, ca și când se aștepta să vadă ceva ce-i scăpase mai înainte, ca și când și-ar fi închipuit că ei sunt alții decât cei care pretinseseră că sunt. Apoi se întoarse și plecă.

– Noapte bună, strigară ei în urma lui. Dar el nu răspunse. Se depărtă cu hotărâre și nu mai privi înapoi.

Luna nouă era înconjurată de nori, care aruncau umbre stranii ce goneau înaintea gnomilor pe suprafața pământului ca umbrele unor păsări de noapte în zbor. Era ora zăbavnică, adâncă, de dinaintea ivirii zorilor, când moartea e aproape și visele stăpânesc mințile oamenilor. Aerul era calduț și liniștit, iar noaptea tăcută. Plutea în jur o senzație pătrunzătoare de întârziere a tuturor lucrurilor, de timp care pierde câte o jumătate de bătaie în înaintarea lui pe un cadran nevăzut de ceas, de viață care se abate pentru o clipă din calea ei neînduplecată, pentru ca moartea să poată fi ocolită pentru alte câteva prețioase secunde.

Gnomii se furișaseră printre copacii Anarului ca un val de siluete întunecate, aidoma unui fluviu în revărsare. Erau câteva mii, veniți din Wolfsktaag prin trecătoarea Jade, la vreo opt mile spre miazănoapte de locul în care armata Vrăjitorului Comandant își făcuse tabăra. Trecuseră două zile de când armata trecuse la sud de Storlock și, deși gnomii îi urmăreau îndeaproape înaintarea, hotărâseră să aștepte tocmai acest moment pentru atac.

Își croiră drum cu mare grijă pe lângă linia copacilor, până într-un loc unde râul Rabb curgea mai departe după ce făcea o buclă domoală în apropierea unui râu mai mic, Nunne. Aici hotărâse armata Northlandului, în nechibzuința ei, să-și încropească tabăra. Exista, ce-i drept, apă și iarbă și spațiu îndeajuns de larg ca să se desfășoare, dar terenul mai înalt din jur era tocmai bun pentru un eventual inamic și expunea două flancuri ale armatei unui atac prin învăluire. Fuseseră postate străji, dar acestea puteau fi cu ușurință ucise, și nici chiar prezența Purtătorilor de Cranii în zbor nu era îndeajuns să descurajeze niște inși aflați în situație disperată.

Risca le acoperi înaintarea atunci când ajunseseră suficient de aproape ca să aibă nevoie de acoperire. Trimise imagini ale propriei persoane la miazănoapte de Nunne, pentru a distra atenția vânătorilor înaripați, apoi, când norii acoperiră cu totul luna și stelele, gnomii porniră la atac. Se strecurară cu iuțeală pe ultima milă care despărțea trupa lor de armata adormită, uciseră santinelele înainte ca acestea să poată da alarma, ocupară platoul înalt de la miazănoapte și răsărit de rău și atacară. Răsfirați pe coama dealului pe aproape o milă în toate direcțiile, își puseră la treabă arcurile și praștiile și sloboziră șir după șir de săgeți și pietre în troli și mogâldani și monștrii întunecimii. Armata se deșteptă, oștenii ei urlau și blestemau în goană nebună după armuri și arme, dar cădeau secerați apoi de-a valma, răniți sau morți. O trupă de cavalerie încăleacă în mijlocul haosului general și pregăti un contraatac sortit dezastrului, căci întreaga trupă fu ciopârțită bucăți în timp ce galopa în sus dinspre vălmășagul taberei.

Un Purtător de Cranii se roti, ivit din beznă, și coborî asupra gnomilor cu gând de răzbunare, cu ghearele și colții gata de atac, ca un prădător tăcut. Dar Risca se așteptase la asta și era pregătit, încât atunci când Purtătorul de Cranii apăru, îl lăsă să coboare până aproape de pământ înainte de a-l lovi cu foc druid și de a-l azvârli cât colo, urlând și arzând ca o torță.

Atacul fusese rapid și bine chibzuit. Pagubele pe care le pricinuiseră erau în mare parte fără importanță și fără urmări de durată pentru o armată de asemenea proporții, de aceea gnomii nu zăboviră prea mult la fața locului. Scopul lor dintâi fusese să iște debandadă și să-l împingă pe inamic de pe calea pe care apucase. Iar în această privință izbândiseră. Fugiră înapoi printre copaci pe drumul cel mai drept, apoi cotiră spre miazănoapte înapoi spre trecătoarea Jade. Dușmanul grăbi în urmărirea lor. Fu imediat pregătită și porni la galop în urma lor o trupă numeroasă, căci încă nu se știa

mărimea armatei gnomilor. Înainte de răsăritul soarelui, urmăritorii erau de-acum aproape de gura trecătorii Jade.

Totul se desfășura întocmai cum plănuise Risca.

– Acolo, zise Geften cu glas scăzut și arătă spre copacii din fața trecătorii.

Dedesubt, ultimii ostași ai trupei de asalt a gnomilor treceau în șir indian prin trecătoare și se împrăstiau printre stâncile de pe înălțimi, și acolo ocupau poziții alături de cei care se aflau deja la locurile lor, o armată de patru mii de luptători. În spatele lor, la vreo milă, se făceau deja simțite primele mișcări ale urmăritorilor, care mișunau prin umbrele pădurii, tăcute și adânci înaintea revărsatului de zori. Sub privirea lui Risca forfotul acela se lărgea și se împrăstia ca unduirile iscate de o piatră aruncată în iaz. Fusese pornită o forță însemnată în urmărirea lor, mult prea mare ca să poată fi dovedită într-o confruntare deschisă, deși era adunată aici cea mai mare parte a armatei gnomilor.

– Cât mai durează? îl întrebă la rândul-i pe Geften.

Cercetașul înălță din umeri, un gest rapid, scurt, ca toate gesturile lui, pecetea felului său retras și stăpânit de a fi. Un ciuf de păr încărunțit acoperea un cap curios de lunguiet.

– O oră dacă se opresc să chibzuiască dacă e bine să intre în trecătoare fără să aibă un plan.

Risca dădu din cap.

– Se opresc. S-au ars deja de două ori până acum.

Îi zâmbi bărbatului mai vârstnic, veteran al războaielor de la frontiera cu mogâldanii.

– Nu-i scăpa din ochi. Mă duc să-i dau de știre regelui.

Își părăsi poziția și se adânci printre stânci, cățărându-se din locul în care Geften urmărea înaintarea invadatorilor. Risca își simțea întreaga ființă invadată de o febrilitate îmbătătoare, nutrită de gândul că urma să aibă loc o a doua bătălie. Atacul asupra taberei Northlandului abia îi

deschisese pofta. Trase cu nesaț în plămâni aerul dimineții și se simți puternic și pregătit. Așteptase probabil întreaga viață așa ceva. Așteptase în toți acei ani în care fusese ferecat acolo, la Paranor, și-și antrenase abilitățile de războinic, tacticile de luptă, meșteșugul mânăuirii armelor. Și totul pentru această clipă, pentru prilejul de a-i sta împotriva unui inamic care avea să-l pună la încercare așa cum în niciun chip n-ar fi putut-o face la Paranor. Îl făcea să se simtă plin de viață într-un fel care nu-l putea lăsa indiferent, și nici chiar disperarea momentului nu-i putea potoli neastâmpărul.

Ajunsesese la gnomi cu trei zile în urmă și i se înfățișase pe dată lui Raybur. Deja pus în gardă cu privire la prezența armatei Northlandului, încredințat deja de gândurile care-i mânau, regele îl primise. Risca nu făcuse decât să-i confirme bănuielile și insistase pe nevoia de a acționa rapid. Așa cum Risca era un druid războinic, Raybur era la rândul său un rege războinic, un bărbat care își petrecuse întreaga viață în bătălii. Ca și Risca, luptase împotriva triburilor de mogăldani încă de când era abia un copil andru, făcuse parte din oastea gnomilor care se zbăteau să împiedice cucerirea de către triburile de mogăldani a acelor țărâmurile din Anarul sudic și central, pe care gnomii le consideraseră dintotdeauna ale lor. După încoronare, Raybur luptase pentru înfăptuirea acestui țel cu o îndărătnicie de-a dreptul uimitoare. Conducându-și armatele adânc în interiorul țărâmurilor, îi împinsese îndărăt pe mogăldani și lărgise hotarele țărâmurilor lui până acestea ajunseseră de două ori mai întinse decât fuseseră, până îi alungase pe mogăldani atât de departe la miazănoapte de râul Rabb și la răsărit de râul Silver, încât nu mai reprezentau o primejdie. Pentru prima dată după secole, întreg țărâmul dintre aceste două râuri era un loc în care gnomii se puteau stabili și puteau trăi în pace.

Acum însă provocarea se ivise din nou, de data asta sub forma armatei care se apropia. Raybur îi mobilizase pe gnomi în pregătirea apropiatei bătălii, pe care știa că nu o

pot câștiga fără ajutor, dar pe care trebuiau să o poarte dacă voiau să supraviețuiască. Risca le spusese că urmau să le vină elfii în ajutor. Bremen îl asigurase că așa se va întâmpla, iar Tay Trefenwyd, căruia el i-ar fi încredințat și viața, plecase spre apus ca să ducă această misiune la bun sfârșit. Dar gnomilor le rămânea îndatorirea de a câștiga timp până ce ajutorul trebuitor avea să vină. Raybur înțelesese asta. Era bun prieten cu Bremen și Courtann Ballindarroch și știa că sunt amândoi bărbați de onoare. Și că aveau să facă tot ce puteau. Dar timpul era prețios și nu putea fi lăsat nimic la voia întâmplării. Raybur înțelesese și asta. Drept urmare, orașul Culhaven fu evacuat – într-acolo avea să se îndrepte mai întâi armata Northlandului, iar gnomii nu puteau apăra principalul lor oraș de asaltul unei forțe atât de masive. Femei, copii și bătrâni fuseseră trimiși adânc în inima Anarului, unde puteau fi ascunși în siguranță până trecea primejdia. Armata gnomilor se îndreaptă între timp spre miazănoapte prin Wolfsktaag, pentru a-l înfrunta pe dușman.

Raybur se întoarse la apropierea lui Risca, mutându-și privirea de la comandanți și sfetnici, de la Wyrrik și Fleer, cei mai vârstnici dintre cei cinci fii ai lui, de la hărțile pe care le cercetaseră și planurile pe care le desenaseră.

– Vin? întrebă el grăbit.

Risca dădu din cap.

– Geften le urmărește înaintarea. El crede că mai avem cam o oră până să atace.

Raybur dădu din cap și-i făcu semn druidului să-l însoțească. Era un bărbat solid, nu foarte înalt, dar lat în spate și cu brațe vânjoase, cu cap imens și trăsături proeminente, cu față bătută de vânt, brăzdată de riduri și acoperită de barbă. Nasul coroiat și sprâncenele stufoase îi dădeau un aspect cam sălbatic, dar sub această fațadă impresionantă aflai un ins plin de căldură, căruia îi plăcea să râdă. Deși mai vârstnic cu cincisprezece ani decât Risca,

era totuși un bărbat la fel de falnic ca și druidul și un adversar de temut dacă era să se ia la luptă dreaptă. Cei doi erau prieteni foarte apropiați, nu doar din cauza legăturilor de rudenie, dar și pentru că aveau convingeri și experiențe comune și duseseră amândoi o viață foarte grea, presărată cu multe primejdii din care cu greu scăpaseră ca să ajungă la vârsta pe care o aveau acum.

– Mai spune-mi o dată cum o să duci treaba asta la bun sfârșit, îl îndemnă regele, își puse brațul după umerii lui Risca și-l conduse mai departe de ceilalți.

– Știi deja cum, pufni Risca.

Planul le aparținea, gândit de Risca și aprobat de rege și, cu toate că în linii generale îl împărtășiseră și celorlalți, păstrau detaliile doar pentru ei doi.

– Spune-mi, totuși. Îi aruncă o privire fugară, apoi se uită în altă parte: Te rog, fă-mi plăcerea. Doar sunt regele tău.

Risca dădu din cap zâmbind.

– Trolii și mogăldanii și toți care mai sunt pe-acolo vor intra grămadă în trecătoare. Vom încerca să le stăvilim intrarea. O să ne prefacem cu mare convingere că facem asta, apoi ne retragem, chipurile învinși. Îi întârziem o zi-două prin munți, le domolim înaintarea, dar nu-i oprim. În timpul ăsta, ei își vor fi mutat restul armatei la miazăzi de râul Silver. Gnomii vor fugi dinaintea lor. Apoi vor găsi Culhavenul abandonat. Vor descoperi că nimeni nu le stă în cale. Își vor închipui că întreaga armată a gnomilor luptă în Wolfsktaag.

– Ceea ce nici nu va fi prea departe de adevăr, mormăi Raybur și-și frecă barba cu palma-i puternică.

– Ceea ce nici nu va fi prea departe de adevăr, repetă Risca. Așteptându-se să fie victorioși, pentru că ei cunosc geografia acestor munți, vor ocupa trecătoarea Noose și vor aștepta ca ceilalți oșteni ai lor să ne mâne spre miazăzi, prin vale, drept în brațele lor. Mogăldanii îi vor fi încredințat că nu sunt decât două ieșiri din Wolfsktaag – prin trecătoarea Jade, la miazănoapte, și prin Noose, la miazăzi.

Dacă armata gnomilor ar fi prinsă în capcană între acestea două, n-ar mai avea scăpare.

Raybur dădu din cap și-și frământă cu dinții lui albi buza de sus și marginea mustății.

– Dar dacă înaintează prea repede sau se năpustesc prea aprig peste noi...

– N-o vor face, i-o tăie Risca. Nu le vom îngădui. Și-apoi, ei nu-și vor asuma un asemenea risc. Se vor teme că vom găsi un drum și că-i vom ocoli dacă vin prea repede. Vor socoti că e mai simplu să ne lase pe noi să venim spre ei. Vor aștepta până ne vor vedea, abia apoi vor ataca.

Se traseră mai la o parte și se așezară unul lângă altul pe niște stane de piatră, cu privirile pierdute undeva în depărtări, spre munți. Ziua era însorită și luminoasă, dar Wolfsktaagul, de la intrarea în trecătoare și până în afundul văilor și culmilor din întinsul lui, era învăluit în ceață.

– Este un plan bun, zise Raybur în cele din urmă.

– Este cel mai bun pe care l-am putut ticlui, îl corectă Risca. Bremen s-ar descurca mai bine dacă ar fi aici.

– Vine el cât de curând, declară Raybur cu glas scăzut. Și elfii împreună cu el. Și atunci o să-l punem pe năvălitorul ăsta într-un loc care nu-i va fi pe plac.

Risca dădu din cap fără a răspunde, dar se gândea la întâlnirea pe care o avusese în urmă cu câteva nopți cu Brona, amintindu-și ce simțise când descoperise ce putere fabuloasă are Vrajitorul Comandant, cum îl paralizase, cum fusese cât pe ce să pună mâna pe el. Un asemenea monstru nu avea să fie ușor de învins, indiferent de mărimea sau puterea forței trimise să-l infrunte. Acesta era mai mult decât un simplu război între luptători înarmați; era un război al magiei. Într-un război de acest fel, situația gnomilor era neîndoișor în dezavantaj, în afară de cazul în care viziunea lui Bremen despre talisman se putea traduce în faptă.

Se întrebă unde era acum bătrânul. Se întrebă câte din cele patru viziuni se împliniseră deja.

– Purtătorii de Cranii vor încerca să ne descopere, cugetă Raybur cu glas tare.

Risca își strânse buzele și căzu pe gânduri.

– Vor încerca, ce-i drept, dar Wolfsktaagul nu va fi tocmai prietenos cu ei. Și nici nu prea contează ce vor vedea. Pe când se vor dumiri ce-am făcut, va fi deja prea târziu.

Regele se întoarse cu fața spre el.

– Vor veni după tine, zise el brusc și-l privi pe druid. Ei știu că tu ești cea mai mare amenințare pentru ei – singura, alături de Bremen și de Tay Trefenwyd. Dacă te omoară, nicio putere magică nu ne va mai apăra.

Risca înălță din umeri și zâmbi.

– Atunci ai face bine să ai mare grijă de mine, regele meu.

Northlanderilor le trebui ceva mai mult decât socotise Geften ca să-și lanseze atacul, dar acesta fu de-a dreptul feroce când se dezlănțui în cele din urmă. Trecătoarea Jade era largă acolo unde se deschidea spre Anarul de răsărit, apoi se îngusta însă brusc între cele două piscuri gemene care alcătuiau intrarea în Wolfsktaag. Dat fiind că de la bun început se credea că rezistența gnomilor avea să fie viguroasă, armata Vrăjitorului Comandant își aruncă în vârtoare întreaga forță, hotărâtă să învingă de la primul asalt. Împotriva unui apărător mai puțin pregătit, ar fi izbândit. Dar gnomii se războiseră ani de-a rândul în trecătorile Wolfsktaagului cu bandele de prădători mogăldani și învățaseră câte ceva în toți acei ani. Avantajul oferit de mărimea impresionantă a armatei Northlandului era deja întrucâtva diminuat de îngustimea trecătorii și de terenul hârtopit. Gnomii nu încercară să stăvilească năvala Northlandului, ci o atacară din locuri ferite. Gropi fuseseră săpate în cărările întortocheate. Bolovani

uriași fură surpați de pe înălțimi și obstacole ghimpate săltară brusc în calea dușmanilor. Săgeți și lănci se năpustiră cu toptanul asupra lor. Sute de năvălitori pieriră în acel prim atac. Trolii erau deosebit de dârji, uriași și puternici, purtând armuri care-i apărau de săgețile și lăncile lansate să-i ucidă. Erau însă înceti și greoi și mulți căzură în gropi sau zdrobiți de bolovani. Dar veneau, veneau întruna.

Îi stăviliră în cele din urmă la celălalt capăt al trecătorii. Raybur hotărâse ridicarea unui zid din trunchiuri de copaci la buza unui șanț umplut cu lemne putrede și, când armata Northlandului veni grămadă, porunci să se aprindă totul vâlvătaie. Împinși înainte de cei care veneau din urmă și prea greoi să se poată opri la timp, trolii pieriră acolo unde se aflau, arși de vii. Urletele și duhoarea trupurilor în flăcări înțesară aerul, iar atacul se spulberă.

Năvăliră iarăși pe la crucea amiezii, mai prevăzători de data asta, dar fură învinși din nou. Mai atacă o dată la lăsarea serii. De fiecare dată îi împingeau pe gnomi puțin câte puțin în adâncul trecătorii. Pe poziții de ambele părți ale frontului, Raybur și fiii lui coordonau apărarea gnomilor, întârziind cât puteau pe pozițiile lor înainte de a se retrage, și cedau terenul cu părere de rău, dar tocmai la timp, așa încât nu pierdură mai multe vieți decât era absolut necesar. Raybur comanda flancul stâng împreună cu Gefen, în timp ce Wyrik și Fleer îl comandau pe cel drept. Risca avea libertatea de a-și alege singur poziția. Gnomii luptară cu mult curaj, pisați fără istov de o forță pe puțin de zece ori mai mare decât a lor, încercată în multe bătălii. La lumina zilei nu-și făcu apariția niciun vânător înaripat sau vreo creatură din lumea neființelor, așa că Risca nu se văzu nevoit să-și risipească magia în folosul cauzei. La urma urmelor, planul lor nu era să câștige bătălia. Era să o piardă cât mai zăbavnic cu putință.

Căderea nopții aduse cu sine o încetare vremelnică a bătăliei și liniștea se reinstăpâni în munți. Ceața se strecură

în jos de pe înălțimi odată cu topirea domoală a luminii acelei zile și-i învălui pe apărător și atacator deopotrivă. Tăcerea deveni apăsătoare, iar vizibilitatea se împuțină cu-ncetul și mici răbufniri de vânt, umede și lipicioase, se năpusteau brusc dintre stânci, le atingeau fețele și se distrau parcă pe socoteala lor. Se simțea ceva viu în atingerea acelor răbufniri, ceva nevăzut și lipsit de formă, dar la fel de aievea ca apropierea miezului de noapte. Erau creaturi ale Wolfsktaagului, făpturi alcătuite din magie, venite din negura vremilor, cu aleanuri aidoma celor din sufletele omenеști. Gnomii le cunoșteau prea bine și știau că au gânduri necurate. Erau înaintașii altor făpturi aidoma, dar mai mari și mai puternice, și nu trebuia să-ți pleci urechea la spusele lor. Șopoteau scorneli și făgăduieli lipsite de temei, dăruiau vise și viziuni înșelătoare și a-i asculta fie și o frântură de clipită era totuna cu poftirea morții în mijlocul lor. Gnomii știau asta. Cunoașterea celor ce se petreceau în jur le era de mare ajutor.

Lucrurile nu stăteau la fel cu mogăldanii, care-și aveau tabăra de cealaltă parte, în capătul trecătorii. Pe mogăldani îi îngrozeau munții aceștia și făpturile care sălășluiau într-înșii. Superstițioși și păgâni, înspăimântați de orice fel de magie, și mai cu seamă de soiul celei care viețuia prin partea locului, ei ar fi preferat să ocolească pe de-a-ntregul Wolfsktaagul. Se aflau aici zeități care se cereau preamărite și spirite care se cereau mulțumite. Acest meleag era sacru. Dar puterea Vrajitorului Comandant și a întunecaților lui discipoli îi înspăimânta încă mai abitir, drept care se strânsesă în jurul trolilor, mai solizi și mai puțin simțitori. Dar o făcură fără tragere de inimă sau elan, iar gnomii se pregătiră să folosească această teamă împotriva lor.

Așa cum se așteptase Risca, armata Northlandului porni un nou atac cu câteva ore înainte de spartul zorilor, când întunericul și pâcla le ascundeau mișcările. Porniră în tăcere și cu mare forță, adunându-se în trecătoare pe iarbă

și în lungul stâncilor și al văilor ei, decisi să-i prăpădească prin puterea numărului lor covârșitor. Dar Raybur își retrăsese apărarea cu vreo sută de metri în spatele liniei pe care se încheiase bătălia din ajun. Între cele două linii, gnomii înălțaseră grâmezile de lemn putred și frunze veștede și le lăsaseră gata de aprins. Șanțuri și stavile noi fuseseră pregătite pe iarbă, printre grâmezile pentru rug. Când Northlanderii ajunseră la ceea ce credeau că va fi linia de apărare a gnomilor, găsiră poziția părăsită. Abandonaseră oare gnomii trecătoarea? Fugiseră la adăpostul întunericii? Descumpăniți, ezitară, furișându-și privirile roată în timp ce comandanții lor țineau sfat. În cele din urmă, se urniră din nou. Dar gnomii fuseseră deja înștiințați despre pornirea atacului. Risca se folosi de magie ca să aprindă grâmezile de lemn și frunze înălțate în tot locul pe iarbă și în văi, iar Northlanderii se pomeniră brusc învăluți ca într-o pătură de fum, care-i îneca și-i orbea. Cu ochii în lacrimi și înecați de tuse, se împleticiră înainte.

Și atunci, Risca trimise spectrele. Alcătui câteva din magie, ademeni alte câteva de prin cețuri și le trimise pe toate în fum, să se joace. Făpturi cu colți și gheare, cu boturi sângerii și ochi diavolești, plâsmuite din temeri reale și imaginate, spectrele se apropiară de Northlanderii care se înecau întruna, pe jumătate orbiți. Mogâldanii înnebuniră de-a dreptul și urlau îngroziți. Nimic pe lume nu i-ar fi putut forța să lupte împotriva unor asemenea făpturi. Rupseră rândurile și o luară la goană. Acum, gnomii erau cei care atacau, slobozind săgeți, sulite și pietre drept în mijlocul atacatorilor. Încet, îi împinseră înapoi. Asaltul se domoli și încetă, căci războinicii se prăpădeau la fiecare cotitură. Înaintea răsăritului, trecătoarea era din nou în mâinile gnomilor.

Northlanderii atacară din nou a doua zi, refuzând să se dea bătăuți, hotărâți să învingă. Pierderile lor erau înspălmântătoare, dar și gnomii pierdeau luptători, și ei aveau mai

puțini. Spre mijlocul după-amiezii, Raybur începu pregătirile de retragere. Două zile cât se împotriviseră acestei armate fuseseră îndeajuns. Era momentul să se retragă puțin, să-l momească pe dușman pe urmele lor. Așteptară până la căderea nopții, când întunericul se lăsă din nou asupra lor. Apoi dădură foc ultimei grămezi de lemne putrede și frunze pentru ca focul să le ascundă mișcările și se depărtară tiptil.

Risca rămase în urmă ca să se încredințeze că nu aveau să fie urmăriți prea curând. Cu un mic grup de vânători gnomi, avea de gând ca, înainte de a se retrage împreună cu ceilalți, să ferească locul cel mai îngust al trecătorii de orice încercare de atac. O singură dată apărură un Purtător de Cranii, care încercă să se strecoare printre straturile de ceață și fum, dar Risca îl atacă iute cu foc druid și-l azvârli cât colo.

Mărșăluiră apoi toată noaptea și pătrunseră în adâncul munților. Erau călăuziți de Geften, veteran călit în nenumărate expediții, cunoscător fără egal al canioanelor și defileurilor, el știa încotro merge și cum să ajungă acolo. Evitară locurile întunecate unde sălășluiau monștrii, făpturi rămase din străfundurile vremii, temei de superstiții pentru mogâldani. Se aținură pe cât posibil pe teren deschis și înalt, bine feriți de întuneric și ceață, așa că urmăritorii nu-i văzură. Armata Northlandului avea și ea cercetași, dar erau aleși dintre mogâldani, iar mogâldanii aveau să fie precauți. Armata lui Raybur se mișca rapid și fără șovăială. Când Northlanderii aveau să-i găsească, asta se va întâmpla din nou pe terenul ales de gnomi.

Înainte de sosirea zilei următoare, după ce gnomii făcuseră un popas de odihnă de câteva ore până-n răsărit și porniseră din nou în marș, un mesager sosi de la grupul mai mic, cel care apăra trecătoarea Noose la capătul sudic al munților. Restul armatei Vrăjitorului Comandant ajunsese și îi împinsese înainte dinspre capătul de jos al câmpiei Rabb, încercând să-și stabilească tabăra acolo. Aveau să

lanseze pesemne un nou atac înainte de căderea nopții. Gnomii puteau apăra trecătoarea cel puțin o zi înainte de a o ceda. Raybur se uită la Risca și zâmbi. O zi va fi suficientă.

Îngăduiră armatei Northlandului, care venea dinspre trecătoarea Jade, să-i ajungă din urmă în după-amiaza aceea, pe când soarele se mistuia deja în spatele culmilor și ceata începuse să se strecoare dinspre înălțimi ca niște tulpinițe în căutarea luminii. Așteptară într-un canion, unde povârnișul pornea abrupt printr-un morman de stânci uriașe și mici hăuri greu de sesizat, și atacară când Northlanderii începură urcușul. Își menținură poziția doar cât să le întârzie înaintarea, apoi se retraseră din nou. Întunericul se lăsă, iar urmăritorii se văzură nevoiți să se oprească pe timpul nopții, fără a mai putea să riposteze.

Înainte de răsăritul soarelui, gnomii dispăruseră din canion. Northlanderii merseră înainte, nerăbdători să pună capăt acestui joc de-a șoarecele și pisica. Dar gnomii îi luară din nou prin surprindere pe la amiază, conducându-i de data asta printr-o trecătoare îngustă, unde le atacară flancurile lăsate la vedere, în timp ce ei încercau să se retragă. Până să-și revină Northlanderii, gnomii se făcuseră din nou nevăzuți. Și tot așa cât fu ziua de lungă, cu atacuri și retrageri, cu armata mai mică bătăndu-și joc și umilind-o pe cea mai mare. Dar capătul sudic al munților era tot mai aproape, iar Northlanderii, furioși pentru că nu-i putuseră ajunge pe gnomi, se mai însuflețiră cât de cât la gândul că în curând prada lor nu va mai avea unde se ascunde.

Bătălia începuse să devină de-acum foarte dificilă. Un singur pas greșit era de-ajuns pentru ca gnomii să fie dovediți. Mesagerii alergau înainte și înapoi, între cei care-i hărțuiau pe dușmanii care veneau dinspre miazănoapte și cei care apărau încă trecătoarea Noose la miazăzi. Punerea de acord a mișcărilor celor două forțe era esențială. Dușmanul de la miazăzi lupta din greu pentru a intra în stăpânirea trecătorii Noose, dar gnomii se țineau fermi pe poziții. Trecătoarea

Noose era mai ușor de apărat și mai greu de cucerit, oricare ar fi fost forțele care se confruntau. Dar gnomii urmau s-o abandoneze la răsăritul soarelui și aveau să se retragă deliberat, încetul cu încetul, lăsându-i pe Northlanderi să creadă că au învins. Armata Vrăjitorului Comandant avea să intre în stăpânirea trecătorii și să-și aștepte apoi aliații pentru a împinge la mijloc forța inferioară și asediată a gnomilor și a o masacra cu sulile lor.

Zorii se iviră și, în vreme ce o parte a armatei Northlanderilor ocupase deja trecătoarea Noose, o alta ataca fără încetare spre miazăzi. Gnomii, prinși între cele două forțe, nu mai aveau încotro să fugă.

* * *

Toată ziua aceea, armata lui Raybur luptă pentru a amâna înaintarea dușmanului spre miazăzi. Regele gnomilor pusese la bătaie toate tacticile pe care le învățase în cei treizeci de ani de războaie cu mogâldanii și-i lovise pe invadatori de câte ori i se ivise prilejul, crease el însuși asemenea prilejuri când acestea nu se iveau de la sine. Își împărți armata în trei, pe cea mai numeroasă o lăsă sub comanda generalilor lui, urmând ca aceasta să ofere o țintă vizibilă și ușor de urmărit. Cele două companii mai mici, una comandată de el însuși, cealaltă de Wyrik, fiul lui cel mare, deveniră aidoma unor ace subțiri care-i înțepau pe Northlanderi la fiecare cotitură. Acționând astfel împreună, ei îl înghionteau pe dușman când într-o parte, când în cealaltă. Când flancul uneia din companii rămânea expus, cealaltă se grăbea să atace. Gnomii se învârtiră și se suciră, alunecos și sâcăitor, în jurul armatei superioare numeric, nu se lăsară opriți în loc și atacară de peste tot.

Până la căderea nopții, erau epuizați. Mai mult, gnomii de la miazănoapte fuseseră respinși până la cei dinspre miazăzi. Cele două forțe se contopiră, căci și una, și cealaltă

se retrăsese până unde era posibil și nu mai aveau loc de-ntors. Întunericul și ceața îi învăluiră, așa încât călcarea lor definitivă în picioare ar fi trebuit în mod normal amânată până în zori. Dar vânătoarea continuă, mai cu seamă pentru că Northlanderii erau prea furioși și prea umiliți ca să mai aștepte. Trecătoarea Noose era la doar câteva mile mai încolo. Gnomii erau prinși în capcană, fără vreun spațiu în care să poată manevra sau să se ascundă, și acum Northlanderii erau în sfârșit încredințați că superioritatea lor numerică le va putea aduce mult așteptata răzbunare.

Când începu să coboare noaptea și pâcla se îndesi pe cele câteva mile pe care le mai aveau gnomii în vâlceaua în care se retrăsese, Raybur trimise cercetași ca să-i vestească apropierea dușmanului. Timpul se sfârșise, încât trebuiau să acționeze grabnic. Fu chemat Geften, și primii apărători gnomi se pregătiră acum de evadarea plănuită de la bun început. Aceasta avea să înceapă la adăpostul întunericului și urma să se încheie înainte de crucea nopții. Era punctul culminant al unui plan pe care regele îl întocmise împreună cu Risca în ziua în care druidul se întorsese din Paranor, plan ticluit în baza celor știute de gnomi și numai de ei. Necunoscută nimănui altuia în afara lor, exista o a treia cale de scăpare din munți. În apropierea locului în care adăstau acum, nu departe de trecătoarea Noose, mai ușor accesibilă, se întindea o înșiruire de defileuri, tunele și stânci, toate legate între ele, care șerpuiau spre răsărit, ieșeau din Wolfsktaag drept în pădurile din Anarul de mijloc. Geften însuși descoperise acest traseu tainic, îl explorase împreună cu o mână de cercetași și-i destăinuise lui Raybur ceea ce știa cu vreo opt ani în urmă. Această informație fusese apărută cu grijă și păstrată în mare secret. Un mic grup de gnomi, aleși pe sprânceană, băteau din când în când acest traseu pentru a se asigura că este în continuare deschis, își întipăriseră în minte meandrele și cotiturile lui, dar nimănui altcuiva nu-i

fusese împărtășită taina. Risca aflate despre asta de la Raybur cu câțiva ani în urmă, când venise acasă într-o vizită, regele gnomilor împărtășind această taină unicei ființe care-i era la fel de apropiată ca propriii fii. Risca își amintise de asta atunci când armata Northlandului pornise spre răsărit, și astfel planul lui începuse să prindă contur.

Acum gnomii puneau acest plan în aplicare. Începură cu-ncetul să-și împruțineze numărul și să-și subțieze forțele, pornind în lung și neîncetat șir, care se retrăgea spre răsărit, în inima munților, urmând ruta de scăpare pe care-i călăuzea Geften cu mare atenție. Northlanderii se apropiară de capătul văii și cercetașii gnomi începură să aducă vești. Rămăsese însă de dus la capăt partea cea mai periculoasă a planului. Northlanderii trebuiau întârziați până când gnomii aveau să se afle departe și în siguranță. Însoțit de Risca, Raybur luă o mică trupă de douăzeci de voluntari, pe care îi conduse spre miazănoapte. Ocupară poziții într-o aglomerare de stânci, deasupra intrării în vale, și când primii luptători ai armatei Northlandului se iviră, ei atacară.

Era o lovitură precisă și fulgerătoare, menită numai să amețească și să descumpănească dușmanul, căci gnomii erau în totală inferioritate numerică. Traseră cu arcurile de după stânci doar cât să atragă atenția asupra lor înainte de a se retrage. Chiar și așa, retragerea le era anevoioasă. Northlanderii porniră furioși după ei. Era întuneric și printre stânci locul era alunecos, un labirint de muchii ascuțite și abisuri adânci, iar lumina, ca peste tot în Wolfsktaag, era spălăcită. Ceața se lăsase tot mai jos de pe înălțimi și ascunsese pământul pe care călcau. Mai deprinși cu terenul decât urmăritorii lor, gnomii se strecurară rapid prin tot acel labirint, dar Northlanderii erau pretutindeni, tăbărând peste stânci. Unii coteau anapoda. Aceștia fură uciși până la unul. Bătălia se purta cu ferocitate. Risca își folosi magia și lansă foc druid în mijlocul vânătorilor dușmani, respingându-i astfel. Niște creaturi grotești din lumea neființelor se iviră,

turbate, și năvăliră asupra gnomilor care fugeau, încât Risca se văzu nevoit să mai stea locului un timp, pentru a le împinge și pe acestea înapoi.

Atunci aproape îl dovediră. Il înconjuraseră din trei părți, atrase de lumina focului druid. Arme fură trase din teacă și creaturi întunecate se năpustiră asupra lui pentru a-l secera. Risca se luptă cu înverșunare și exaltare, simțindu-se viu într-un fel în care nu se putea simți în alte împrejurări, un adevărat războinic în elementul lui. Era puternic și rapid și nu avea de gând să se lase doborât. Își aruncă dușmanii înapoi, le respinse săgețile, își folosi magia pentru a-și masca mișcările și le scăpă.

Goni apoi spre partea din spate a labirintului, pe urmele ultimilor gnomi care se retrăgeau. Numărul lor fusese înjumătățit, iar cei rămași erau însângerați și epuizați. Raybur așteptase ca Risca să-l ajungă din urmă, cu fața împietrită și asudată în lumina palidă. Securea de luptă din mâna lui avea unul din cele două tăișuri ciobit și scăldat în sânge.

– Va trebui să ne grăbim, îl preveni el pe druid. Aproape ne-au ajuns.

Risca dădu din cap. Sulițe și săgeți năvăliră spre ei dintre stâncile de dedesubt. Se năpustiră în sus pe cărare, căci auzeau deja urletele Northlanderilor care-i urmăreau. Un alt gnom căzu răpus în fața lui, cu o săgeată înfiptă în gât. Rămăsese doar o mână de luptători din cei douăzeci care veniseră. Risca se răsuci când simți ceva lăsându-se din cer și trimise o vâlvătaie de foc după unul din vânătorii înaripați, care zbură grăbit din calea lui. Ceața se îndesise de-acum. Dacă se mai puteau feri de urmăritori doar câteva minute, aveau să scape de ei.

Ceea ce și făcură, meraseră tot înainte până dincolo de extenuare, doar îndârjirea îi mai îmboldea. Rămași doar opt, acești ultimi gnomi ajunseră la locul de adunare al celorlalți, părăsit acum de toți, mai puțin de Geften. Fără

un cuvânt, grăbiră după cercetașul iute de picior, care-i conduse spre dealurile și culmile de dincolo.

În urma lor, Northlanderii viermuiau cu toții în vale, năvăleau printre copaci și tufe, urlând furioși. Undeva acolo, gnomii trebuie că se ascundeau, prinși în capcană. În curând aveau să fie dibuiți. Vânătoarea continuă spre miazăzi, spre trecătoarea Noose. Cu ceva noroc, trăgea Risca nădejde, cele două jumătăți ale armatei Vrajitorului Comandant aveau să dea una peste cealaltă în întuneric și ceață și aveau să-și închipuie fiecare că cealaltă este prada urmărită. Cu ceva noroc, fiecare avea să ucidă mulți războinici din cealaltă parte, înainte de a-și descoperi greșeala.

Urcară mai sus, pe dealurile de unde porneau înălțimile. Nu vor fi urmăriți aici, nu pe asemenea beznă și, înainte de ivirea zorilor, aveau să fi depășit de mult locurile în care urmele lor puteau fi descoperite.

Raybur rămase puțin în urmă și, în semn de mulțumire, îl bătu pe umărul lat pe prietenul său. Risca îi zâmbi regelui, dar simțea un fior rece și tăios străbătându-i sufletul. Măsurase dimensiunea armatei care-i vâna. Chibzuise asupra naturii făpturilor care o comandau. Da, gnomii scăpaseră de-astă dată. Îi păcăliseră pe Northlanderi și-i siliseră să ducă o vânătoare îndelungă și fără folos, le încetiniseră înaintarea și supraviețuiseră, ca să poată lupta și într-o altă zi.

Dar acea zi, când va veni, avea să fie o adevărată zi a răfuielii.

Și Risca se temea că va veni cât de curând.

XX

Ploua în Arborlon, o ploaie mărunță, neîntreruptă, care învăluia orașul într-o umezeală cenușie și tulbure. Era o după-amiază târzie. Ploaia se pornise la răsăritul soarelui și acum, după mai mult de nouă ore, nu dădea semne că

ar avea de gând să înceteze. Jerle Shannara o privea din singurătatea reședinței de vară a regelui, locul în care se retrăsese acum, ascunzătoarea lui. O vedea plescăind pe ramele ferestrelor, pe poteci, în sutele de băltoace pe care le formase. O vedea transformând copacii din pădure, schimbând culoarea trunchiurilor într-un negru mătăsos și pe cea a frunzelor într-un verde aprins. I se părea, în deznădejdea lui, că dacă o privește îndeajuns, îl va schimba, poate, și pe el cumva.

Nu se simțea în apele lui. Și nu se simțea în apele lui încă de când se întorsese în oraș, în urmă cu trei zile. Venise acasă cu rămășițele trupei lui, cu Preia Starle, Vree Erreden și vânătorii elfi Obann și Rusk. Adusese acasă Nestemata Neagră și trupul neînsuflețit al lui Tay Trefenwyd. În absența lui, Courtann Ballindarroch murise din cauza rănilor. Fiul lui, Alyten, luase în stăpânire tronul și prima lui acțiune fusese plecarea într-o expediție menită să-l găsească pe ucigașii tatălui său. Curată nebunie. Dar nu-l oprise nimeni. Jerle era scârbit. Era o faptă nesăbuită, și tare se temea că elfii se aleseseră cu un rege nesăbuit. Sau că nu aveau rege de niciun fel. Căci Alyten Ballindarroch plecase din Arborlon în urmă cu o săptămână și de atunci nu se mai auzise nimic de el.

Stătea acolo, în tăcere, și privea ploaia pe fereastră, distanța dintre picăturile care cădeau, plumburiul inserării, nimic anume. Ochii îi erau goi. Și reședința de vară era goală – doar el era acolo, singur cu tăcerea lui, cu gândurile lui. Iar acestea nu erau tovarăși buni pentru nimeni. Gândurile îl încolțeau fără răgaz. Pierderea lui Tay era zguduitoare, mult mai dureroasă decât și-ar fi închipuit, o resimțea mai adânc decât era dispus să îngăduie. Tay Trefenwyd fusese cel mai bun și mai apropiat prieten din viața lui. Orice drumuri urmase fiecare din ei, oricât duraseră despărțirile, oricare fuseseră împrejurările care le transformaseră viața, acea prietenie durase. Faptul că Tay

devenise druid, în vreme ce Jerle fusese căpitan al Gărzii Palatului și apoi sfetnic al regelui, nu schimbaseră nimic. Când Tay se întorsese de la Paranor cea ultimă dată și Jerle își revăzuse prietenul călărind pe drumul acela spre Arborlon, fusese de parcă se despărțiseră cu doar câteva minute în urmă, de parcă timpul nu însemnase nimic. Acum Tay nu mai era și-și dăduse viața ca prietenii și tovarășii lui să trăiască, ca Nestemata Neagră să poată fi adusă în siguranță la Arborlon.

Nestemata Neagră. O armă ucigătoare. O furie întunecată îl năpădi pe Jerle Shannara când gândul îl duse la talismanul blestemat. Prețul păstrării Nestematei fusese viața prietenului său și el tot nu avea idee la ce folosea piatra aceea. Care-i era menirea? Care era cea menire care putea fi pusă pe cântar cu pierderea celui mai drag prieten?

Nu avea niciun răspuns. Făcuse ceea ce trebuia să facă. Adusese Nestemata înapoi la Arborlon și avusese grijă să nu cadă în mâinile Vrăjitorului Comandant, dar tot timpul acela gândise că era mai bine dacă ar scăpa de magia aceea, dacă ar azvârli Nestemata undeva în cea mai adâncă și mai întunecată genună pe care ar întâlni-o. Poate chiar așa ar fi făcut dacă ar fi fost singur, atât îi erau de aprige furia și disperarea care-l cuprinseseră la pierderea lui Tay. Dar Preia și Vree Erreden îl întovărășeau, și grija ocrotirii Nestematei cădea și în sarcina lor. Așa că o purtă până acasă, așa cum dorise Tay, gata să renunțe la ea de îndată ce era posibil.

Dar soarta îi fusese potrivnică și în privința asta. Courtann Ballindarroch era mort, iar succesorul lui, dus într-o misiune nesăbuită. Cui trebuia atunci să-i încredințeze Nestemata? Doar nu Înaltului Consiliu al Elfilor, o adunătură de bătrâni încurcă-lume și cârcotași, cu minți lipsite de limpezime și de noimă, cu gândul numai la felul în care s-ar putea păzi pe ei înșiși acum, când Courtann murise. Cu siguranță nu lui Alyten, care oricum nu era

acolo – Nestemata nu-i fusese nicicând destinată lui. Lui Bremen atunci, dar druidul nu sosise încă la Arborlon – dacă avea să mai sosească.

Drept care, la sfatul Preiei și cu ajutorul lui Vree Erreden, căci cei doi erau singurii cu care se putea sfătui în această privință, ascunse Nestemata Neagră adânc în catacombele din beciurile palatului, într-un loc în care nimeni n-o putea dibui vreodată fără ajutorul lui, departe de ochi iscoditori și minți curioase care ar fi încercat să-i desferece puterile. Jerle, Preia și vizionarul înțelegeau că nimeni alții pericolul pe care-l întruchipa Nestemata. Ei văzuseră de ce era în stare magia întunecată a Nestematei. Văzuseră cu ochii lor grozăvia puterii ei. Toate acele fapte, umane și mai puțin umane deopotrivă, arse de vii cât ai clipi din ochi. Tay Trefenwyd, distrus de urmarea faptei lui, în ciuda apărării druide. O asemenea putere e un adevărat blestem. O asemenea putere este neagră și oarbă și ar trebui pe vecie ținută sub lacăt.

Sper că a meritat sacrificiul vieții tale, Tay, gândi Jerle Shannara cu amărăciune. Și totuși, nu pot concepe că l-a meritat.

Frigul zilei ploioase îl dădu un frison și simți că îl dor oasele. Focul din cămin, singura sursă de căldură pentru uriașa încăpere a Sfatului, era pe cale să se stingă, așa că se duse să mai pună câteva lemne. Își pironi privirea în foc și medită cu mirare la ciudățeniile împrejurărilor și ale soartei. Atât de multe pierderi în ultimele săptămâni. La ce folosiseră toate aceste pierderi? Care le va fi culmea? În numele cărei cauze? Jerle clătină din cap și-și dădu părul blond pe spate. Asemenea cugetări filosofice îl incurcau. Era războinic, și dacă înțelegea foarte bine ceva era acel ceva împotriva căruia se putea lupta. Unde se afla partea concretă a acestei istorii? Unde se afla acel ceva care putea fi pipăit? Se simțea distrus, rănit pe dinafară și golit pe dinăuntru. Ploaia și cenușiul de afară i se potriveau. Nu se

întorsese acasă pentru vreun țel, pentru vreun rost, pentru un viitor deslușit, ci doar pentru a îndura o mare pierdere și o mare durere.

În ziua în care se întorsese, se dusesse la părinții lui Tay și la Kira să-i înștiințeze de moartea lui Tay. Nici nu i-ar fi trecut prin minte să n-o facă. Părinții lui Tay, bătrâni și ușor buimaci, primiseră vestea cu stoicism și cu foarte puține lacrimi, căci înțelegeau, cu apropierea propriului sfârșit, că moartea este ceva de neocolit și de neimblânzit. Dar Kira fusese distrusă. Se agățase de Jerle în timp ce plângea, îl strânsese în brațe, în căutarea puterii pe care el nu i-o putea dăruî, pentru că nici el n-o avea. O ținea în brațe și își spunea că o pierduse și pe ea, ca și pe fratele ei. Se agățase de el, o fărâma mototolită de carne și oase și haine, ușoară ca aerul și părând la fel de ireală, plânsese în hohote și tremurase, iar el gândea în clipa aceea că durerea pricinuită de pierderea lui Tay era singurul lucru pe care-l vor avea vreodată în comun.

Se întoarse de la foc și privi din nou pe fereastră. Cenușie și jilavă, ziua se scurgea zăbavnic și nimic din trecerea ei nu aducea vreo speranță.

Ușa din față se deschise și se închise, o pelerină fu scoasă și atârnată în cuier și Preia Starle intră în încăpere. Fața și mâinile ei luceau, ude, iar pe pielea cafenie și netedă se vedeau încă tăieturile și vânătăile cu care se alesese din călătoria lor în Breakline. Își trecu mâna prin părul ud, cârlionțat, de culoarea scorțișoarei, și și-l dădu pe spate. Ochii căprui ca mierea îl studiară ca și când ar fi fost surprinși de ceea ce vedeau.

– Vor să te facă pe tine rege, declară ea cu glas scăzut.
El o privi cu ochii mari.

– Cine?

– Ei toți. Înaltul Consiliu al Elfilor, sfetnicii regelui, oamenii de pe stradă, cei din Garda Palatului, armata, toată lumea.
Îi zâmbi trist:

– Esti singura lor speranță, spun ei. Alyten e prea capricios, prea imprevizibil pentru asemenea rang. Nu are experiență. Nu are aptitudini. Nu are importanță că e uns deja rege, ei îl vor plecat.

– Dar mai există doi nepoți care au supraviețuit măcelului! Ce se va întâmpla cu ei?

– Niște prunci, abia în stare să meargă pe picioare. Și-apoi, poporul elf nu vrea copii pe tronul Ballindarroch. Te vrea pe tine.

Jerle clătină din cap, neîncrezător.

– Nu au dreptul să ia această decizie. Nimeni nu are acest drept.

– Tu îl ai, zise Preia.

Traversă încăperea și se îndreaptă spre foc, iar în umbra mohorâtă trupul ei era zvelt, mlădios, ca de felină, tot numai grație și energie. Pe el îl uimi aerul calm al fetei. Îl impresiona extraordinara ei putere de stăpânire chiar și acum, după tot ce se întâmplase. Preia rămase lângă foc și-și frecă mâinile să și le încălzească. După o clipă conțeni și rămase cu ochii fixați în foc.

– L-am auzit vocea astăzi, zise ea. Pe stradă. Vocea lui Tay. Mă chema, mă striga pe nume. Am auzit-o deslușit. M-am întors, și eram atât de dornică să-l găsesc, încât m-am ciocnit cu cineva care mergea în spatele meu. L-am împins la o parte fără să aud ce spune, ochii mei îl căutau pe Tay.

Clătină încet din cap:

– Dar el nu era acolo. Totul fusese doar o închipuire.

Vocea ei, devenită șoaptă stinsă, abia se auzea. Nu se întoarse spre el.

– Încă nu pot crede că e mort, zise Jerle după o clipă. Încă am senzația că n-a fost decât o greșeală, că el e acolo, pe undeva, și mă aștept să-l văd din clipă în clipă intrând pe ușă.

Privi dus pe gânduri spre umbrele de lângă intrarea principală.

– Nu vreau să fiu rege. Vreau ca Tay să fie din nou în viață. Vreau ca totul să fie cum era înainte.

Ea dădu din cap fără un cuvânt și continuă să privească fix la foc. Se auzea ropotul ploii pe acoperiș și pe fereastră. Se auzea șoapta vântului.

Apoi, Preia se întoarce și se apropie de el. Rămase în fața lui, nemișcată. Jerle nu putea citi nimic în privirea ei. Era încărcată de atâtea emoții, încât nici nu putea fi definită.

– Mă iubești? îl întrebă ea direct și-l privi drept în ochi.

Pe Jerle întrebarea îl surprinse într-atât, îl găsi atât de nepregătit, încât nu izbuti să articuleze un răspuns. O privi doar cu ochii mari, cu gura căscată.

Ea zâmbi, părând a ști ceva ce lui îi scăpa. Ochii i se umplură de lacrimi.

– Știai că Tay era îndrăgostit de mine?

El clătină încet din cap, consternat.

– Nu.

– Dintotdeauna.

Se opri o clipă:

– Așa cum ai fost și tu dintotdeauna îndrăgostit de Kira. Ridică repede o mână și puse un deget pe buzele lui.

– Nu, lasă-mă să termin. Trebuie neapărat ca toate acestea să fie rostite. Tay era îndrăgostit de mine, dar n-ar fi făcut niciodată nimic în privința asta. Nici nu mi-a vorbit vreodată despre asta. Îți era mult prea loial ca să-și îngăduie una ca asta. Știa că îți sunt promisă ție și, cu toate că nu era prea sigur de simțămintele tale, nu a făcut nimic să se amestece între noi doi. Era incredințat că tu mă iubești și că te vei căsători cu mine și n-a vrut să primejduiască prietenia cu vreunul dintre noi ca să schimbe lucrurile. Știa despre Kira, dar știa și că nu era femeia potrivită pentru tine – chiar și atunci când tu nu înțelegeai asta.

Preia făcu încă un pas spre el. Lacrimile începuseră să-i scalde obraji, dar ea nu le luă în seamă.

– Aceasta a fost o față a lui Tay Trefenwyd pe care tu n-ai văzut-o. N-ai văzut-o, n-ai cercetat-o. A fost un bărbat complicat, așa cum ești și tu. Niciunul dintre voi nu l-a înțeles pe celălalt pe cât de bine credea că-l înțelege. Erați fiecare umbra celuilalt, dar diferiți în anumite privințe, așa cum e umbra față de carne și oase. Eu văd această diferență. Am văzut-o dintotdeauna.

Înghiți cu greutate.

– Acum, și tu va trebui să dai piept cu asta. Și cu ce înseamnă să rămâi în viață după ce umbra ta a murit. Tay s-a dus, Jerle. Noi am rămas. Ce se va întâmpla cu noi? Trebuie să decidem. Tay m-a iubit, dar e mort acum. Tu mă iubești la rândul tău? Mă iubești cu tot atâta tărie? Sau Kira va fi mereu între noi?

– Kira e măritată, zise el cu voce domoală, aproape șoptită.

– Kira e în viață. Viața naște speranță. Dacă o dorești indeajuns, poate vei găsi calea să o ai. Dar nu ne poți avea pe amândouă. L-am pierdut deja pe unul dintre cei mai însemnați bărbați din viața mea. L-am pierdut fără să fi avut prilejul să-i vorbesc așa cum vorbesc cu tine acum. Nu voi îngădui să se mai întâmple asta o dată.

Se opri. Nu-i plăcea ceea ce avea de gând să spună, dar nu voi să-și ferească privirea.

– Am să-ți spun ceva. Dacă Tay mi-ar fi cerut să aleg între voi doi, foarte posibil l-aș fi ales pe el.

Se lăsă o tăcere nesfârșită între ei. Ochii li se întâlneau și întârziară astfel. Stăteau în picioare în mijlocul încăperii, nemișcați. Focul în vatră trosnea domol, iar ploaia răpăia mai departe pe acoperiș. Umbrele din încăpere prinseseră a se lungi, pe măsură ce se lăsa noaptea.

– Nu vreau să te pierd, zise Jerle cu voce blândă.

Preia nu răspunse. Aștepta să audă ce mai avea el de spus.

– Am iubit-o într-adevăr cândva pe Kira, recunosc eu. Poate că o mai iubesc și acum. Dar nu la fel ca înainte. Știu

că am pierdut-o, dar nu-i mai plâng pierderea. Și asta de ani de zile. Țin la ea. Mă gândesc la ea când mă gândesc la Tay și la copilăria noastră. Ea a fost parte din toate astea și așa fi neghiob să pretind că lucrurile stau altfel.

Respiră adânc.

– M-ai întrebat dacă te iubesc. Da, te iubesc. Nu m-am gândit niciodată la asta în mod concret – am acceptat-o doar ca atare. Am crezut, bănuiesc, că vei fi întotdeauna alături de mine, așa că mi-am alungat din minte orice asemenea gânduri, le simțeam de prisos. De ce să-mi explic ceva atât de vădit? Nu părea să fie nevoie. Dar m-am înșelat. Îmi dau seama acum. Am luat prezența ta ca pe un dat, fără măcar să mă gândesc. Am crezut că e suficient ceea ce ne unește ca atare. Nu am lăsat loc schimbării, sau îndoielii, sau mulțumirii. Dar l-am pierdut pe Tay, și am pierdut odată cu el o mare parte din mine. Mi-am pierdut calea și ținta. Am ajuns la capătul unui drum pe care am călătorit multă vreme și nu mi-a rămas loc de întors. Când tu mă întrebi dacă te iubesc, mă trezesc gândindu-mă că dragostea pentru tine reprezintă pesemne tot ce mi-a mai rămas. Nu e puțin lucru, nu e o alinare pentru durerea pe care o simt. Este mult mai mult. Mă simt ca un prostănac când spun așa ceva. Dar este unicul adevăr adevărat pe care-l cunosc. Înseamnă mai mult decât orice altceva în viața mea. Murind, Tay m-a lăsat să descopăr singur ceea ce simt. Prețul plătit pentru el a fost mare, dar asta e situația.

Măinile lui mari se întinseră spre ea și i se așezară cu blândețe pe umeri.

– Da, te iubesc, Preia.

– Așa să fie oare? îl întreabă ea încetisor.

Jerle simți o mare distanță lărgindu-se între ei în timp ce ea rostea aceste cuvinte. Simți cum o greutate imensă i se așază pe umeri. Stătea și o privea stingerit, neștiind ce altceva putea face. Statura lui înaltă și vâjoasă păruse

dintotdeauna potrivită să liniștească, dar parcă nu-i era de folos în fața Preiei.

– Da, Preia, zise el în cele din urmă. Te iubesc. Te iubesc mai mult decât pe oricine. Nu știu ce altceva aș putea spune. Atâta doar – sper că și tu încă mă iubești.

Ea tot nu răspunse nimic; stătea acolo, în fața lui, cu ochii pironiți în ochii lui. Nu-i mai curgeau lacrimi, dar fața îi era încă udă. Un mic zâmbet i se ivi în colțurile gurii:

– N-am încetat niciodată să te iubesc, șopti ea.

Preia se apropie de el și-l lăsă să o îmbrățișeze. După o vreme, îi întoarse îmbrățișarea.

Stăteau alături în fața vetrei când Vree Erreden își făcu apariția, câteva ore mai târziu. Se lăsase de-acum întunericul, ultimele licăriri ale zilei se topiseră, iar ploaia se potolise, transformată într-o burniță liniștită care cădea fără zgomot pe pământul deja îmbibat de apă. Tăcerea se lăsase deplină deasupra orașului ostenit și la ferestrele caselor, abia vizibile printre trunchiurile ude leoarcă ale copacilor, începuseră să se ivească lumini. Nimeni nu mai locuia acum în palat. Clădirea era pustie, în timp ce se făceau reparații și se stabilea cine va fi noul rege, și doar reședința de vară vedea ceva viață între zidurile ei. Și totuși, Garda Palatului veghea asupra lui Jerle Shannara, postată aici să apere pe unul de-al lor, nu doar să protejeze un membru al familiei regale și un posibil viitor rege.

Garda îl opri pe Vree Erreden de trei ori înainte ca acesta să ajungă la ușa reședinței de vară și-l lăsară să treacă numai pentru că Jerle dăduse ordin ca vizionarul să aibă liberă trecere la el la orice oră. Curios lucru cum se schimbaseră relațiile dintre ei. Aveau foarte puține în comun, iar moartea lui Tay ar fi putut foarte ușor să pună capăt unei prietenii fățarnice, căci druidul elf fusese cel care păstrase legătura dintre cei doi pe durata călătoriei lor spre apus. După moartea lui Tay, se puteau înstrăina din nou, fiecare bănuitor

și pornit împotriva celui alt, fiecare retras înapoi în lumea lui.

Dar nu se întâmplase așa. Poate, fiecare în sinea lui, luase hotărârea nerostită să nu se întâmple așa, că-i datorau lui Tay măcar atâta lucru. Poate-i lega o nevoie comună, nevoia să înțeleagă evenimentele teribile pe care le trăiseră în călătoria lor, dorința să facă într-un fel ca moartea prietenului lor să aducă și ceva bun. Tay se sacrificase pentru ei – n-ar fi cazul să-și lase și ei deoparte neînțelegerile de dragul lui? Vorbiseră despre multe după întoarcerea acasă – despre ceea ce făcuse prietenul lor, despre însemnătatea pe care o avea pentru el misiunea încredințată de Bremen, despre natura ucigătoare a Nestematei Negre, despre locul pe care aceasta îl ocupa în întregul evenimentelor, despre umbra tot mai întunecată a Vrăjitorului Comandant plutind amenințător deasupra lor. Împreună cu Preia Starle, stătuseră cu toții de vorbă despre ceea ce Tay nădăjduia să înfăptuiască și cum vor avea ei grijă ca țelul lui să fie atins – ca Nestemata Neagră să ajungă în mâinile lui Bremen și ca armata elfilor să fie trimisă în ajutorul gnomilor. Gândurile nu li se îndreptau spre ei înșiși, ci spre lumea împrejurătoare și spre primejdia care o amenința.

Cu două nopți înainte de a ajunge la Arborlon, pe când se întorceau din Breakline, Jerle îl rugase pe vizionar să-i dezvăluie orice imagini sau șoapte care i s-ar arăta și ar avea vreo legătură cu ceea ce-și propuseseră ei să realizeze. Nu-i venise la-ndemână să facă rugămintea, iar Vree Erreden înțelesese asta. După câteva clipe de gândire, vizionarul se declarase de acord – de acord să facă orice-i stătea în puteri să fie de ajutor. Mai declarase și că ar dori să-i ofere acest ajutor lui Jerle personal, dacă acela credea că i-ar putea folosi la ceva. Jerle îi acceptase oferta. Cei doi își strânseseră mâinile pentru a pecetlui înțelegerea și, cu toate că nu mărturisiseră asta, și începutul prieteniei lor.

Și iată-l deci aici pe vizionar, venit pentru prima dată după două zile; intră în încăpere din ploaia de afară ca o ființă

oropsită, cu pelerina lui hrentuită și udă learcă, cu făptura lui subțiată adusă de spate și înfrigurată. Preia îi veni în întâmpinare la ușă, îi luă pelerina și-l conduse la foc ca să se poată încălzi. Jerle îi turnă într-o cană bere tare și i-o întinse. Preia îl înfășură într-o pătură. Vree Erreden primi totul cu mulțumiri rostite cu jumătate de gură și cu priviri furișe în jur. Avea căutătura încordată. Venise la ei cu un scop anume.

– Trebuie să vă spun ceva, i se adresă el lui Jerle când dărdăitul i se domoli îndeajuns cât să poată vorbi fără să se zgâlțâie cu scaun cu tot. Am avut o viziune și în ea erai tu.

Jerle dădu din cap.

– Ce-ai văzut?

Vizionarul își frecă mâinile, apoi sorbi puțin din cană, doar o înghițitură. Fața lui părea stoarsă de vlagă, iar ochii îi erau adânciți în orbite și încercânați, ai fi zis că nu prea dormise noaptea trecută. Dar el părea bântuit de năluci încă de la întoarcerea din Breakline. Cele petrecute în Chew Magna îi devastaseră sinele. Fortăreața și locuitorii ei îl atacaseră fără milă, încercaseră să-l distrugă ca să nu-i poată fi de niciun folos lui Tay Trefenwyd – pe care și-l doriseră. Dăduseră greș, fără îndoială, dar urmările atacului asupra vizionarului erau evidente.

– Când Tay a venit pentru prima oară la mine să-mi ceară ajutorul pentru găsirea Nestematei Negre, mi-am folosit harul ca să pătrund în adâncurile minții lui.

Vree Erreden se întoarse brusc pentru a-l privi pe celălalt în ochi, iar privirea lui deveni surprinzător de calmă.

– Era un bun mijloc de a descoperi repede și exact ce anume credea el că aş putea găsi. Nu i-am spus că aveam de gând să-i fac asta; nu voiam ca el să-mi ascundă parte din adevărul pe care-l cunoștea. Ceea ce am aflat a fost mai mult chiar decât îmi imaginam. Druidul Bremen îi povestise despre patru viziuni. Una era despre Chew Magna și Nestemata Neagră. Era cea pe care trebuia eu să o aflu. Dar le-am văzut și pe celelalte. Am văzut dezastrul de la

Paranor, în timp ce Bremen căuta un medalion atârnat de un lanț. L-am revăzut pe druid lângă un lac întunecat...

Se opri, apoi făcu un gest grăbit cu mâna, ca pentru a goni din minte ceea ce mai avea de gând să spună.

– Dar toate astea nu contează. Ultima este cea care contează.

Amuți din nou, cu gândul dus.

– Am auzit ce spune lumea. Elfii ar vrea să te facă rege. Ar vrea să scape de Alyten și de cei doi nepoți și să te încoroneze pe tine.

– Vorbe doar, nimic altceva, se grăbi să spună Jerle.

Vree Erreden se ghemui pe scaun, cu mâinile dispărute undeva în pelerină.

– Nu prea cred.

Lăsă cuvintele suspendate în aer.

Preia pași înainte, alături de Jerle.

– Ce ai văzut, Vree? A murit cumva Alyten Ballindarroch? Vizionarul clătină din cap.

– Nu știu. Nu mi s-a arătat asta. Mi s-a dezvăluit altceva. Dar are legătură cu regalitatea. Respiră adânc și continuă: Viziunea, ultima din cele ale lui Bremen, cea pe care am văzut-o în mintea lui Tay, a fost cea cu un bărbat pe un câmp de bătălie, înarmat cu o sabie. Sabia era un talisman înzestrat cu o magie puternică. Imaginea medalionului Eilt Druin, cu mâna ținând o torță aprinsă, era gravată pe mânerul sabiei și era foarte deslușită. Față în față cu acel bărbat se afla un spectru înveșmântat în negru din cap până-n picioare, lipsit de trăsături, cu fața nevăzută, afară doar de ochi, care erau doar niște puncte de foc aprig, roșu. Bărbatul și spectrul erau încleștați într-o luptă pe viață și pe moarte.

Sorbi din nou din băutură și privirea lui se îndepărtă.

– Am văzut această imagine o singură clipă și nu i-am acordat atunci prea mare atenție. Nu era important atunci. Desena doar mai bine restul povestirii pe care mi-o spusese

Tay despre căutările lui, nimic mai mult. Nu m-am mai gândit la ea până acum.

Privirea lui întunecată se înalță.

– Azi îmi citeam hărțile în fața focului. Căldura flăcărilor și ploaia care cădea afară tot-întruna m-au făcut să ațipesc și, în timp ce dormeam, am avut o viziune. A fost subită, violentă, total neașteptată. Este ceva neobișnuit, căci cele mai multe viziuni, cele mai multe semne în legătură cu ceea ce s-a pierdut sau ce ar putea fi găsit, se arată mult mai molcom și cu mai multă blândețe. Dar această viziune era tăioasă și am recunoscut-o pe dată. Era viziunea lui Bremen despre bărbatul și spectrul care luptau pe câmpul de bătălie. Dar de data asta i-am recunoscut pe cei doi. Spectrul era Vrăjitorul Comandant. Bărbatul, Jerle Shannara, erai tu.

Jerle era cât pe ce să izbucnească în râs. Nu știa de ce, dar toată povestea asta i se părea de-a dreptul caraghioasă. Poate pentru că i se părea imposibilă ideea în sine. Poate fiindcă nu-i venea a crede că Tay nu-l recunoscuse în acea viziune, în schimb o făcuse Vree Erreden. Poate că era vorba doar de o vagă neîncredere în spusele vizionarului.

– Și mai e ceva. Vizionarul nu-i dădu timp de gândire: Sabia pe care o mânuiai tu purta emblema medalionului pe care Bremen îl ducea cu sine în viziunea cu Paranorul distrus. Se numește Eilt Druin. Este simbolul rangului de Mai-mare al druizilor la Paranor. Magia lui este deosebit de puternică. Sabia era arma făurită pentru a-l distruge pe Brona, iar Eilt Druin devenise parte din această armă. Nimeni nu mi-a spus aceste lucruri, înțelegi tu. Nimeni nu mi-a spus că așa ar fi. Am știut, pur și simplu, că așa e. După cum am știut, când te-am văzut pe acel câmp de luptă, că tu devenisei rege al elfilor.

– Nu. Jerle clătină încăpățânat din cap. Te înșeli.

Vizionarul se întoarse cu fața spre el și nu-și feri privirea.

– Mi-ai văzut tu chipul?

– N-am avut nevoie să-ți văd chipul, declară calm Vree Erreden. Sau să-ți aud vocea. Sau să mă uit în jur ca să văd dacă ceilalți te urmează ca pe un rege. Tu erai.

– Atunci, viziunea însăși e falsă. Trebuie să fii

Jerle privi către Preia pentru a-i cere ajutor, dar răspunsul ei fu o tăcere voită. Își strânse mânios pumnii.

– Nu vreau să fiu amestecat în treaba asta!

Nu-i răspunse nimeni. Focul trosnea domol, iar noaptea era adâncă și mută, de parcă ar fi ascultat, hoțeste, ce se petrece acolo și ar fi tras cu urechea în așteptarea evenimentelor. Jerle se ridică și se duse la fereastră. Rămase acolo, cu privirea spre copaci și ceață. Își dorea să poată dispărea.

– Dacă i-aș lăsa să mă facă rege...

Nu-și termină vorba. Preia se ridică și rămase în picioare, privindu-l din partea cealaltă a încăperii.

– Ți-ar da ocazia să înfăptuiești toate acele lucruri pe care Tay Trefenwyd nu le-a putut înfăptui. Dacă ai fi rege, ai putea îndupleca Înaltul Consiliu să trimită armata elfilor în ajutorul gnomilor. Dacă ai fi rege, ai putea folosi Nestemata Neagră la momentul și în locul alese de tine și n-ar trebui să dai socoteală nimănui. Și, lucrul cel mai important, ai avea ocazia să-l nimicești pe Vrăjitorul Comandant.

Jerle Shannara întoarse capul cu un gest brusc.

– Vrăjitorul Comandant i-a nimicit pe druizi. Ce șansă aș avea eu împotriva unei creaturi atât de monstruoase?

– Mai mare decât oricare altul, răspunse ea imediat. Viziunea s-a arătat de două ori deja, o dată lui Bremen și o dată lui Vree. Poate că e ceva profetic. Și dacă e așa, atunci ți-ar putea fi hărăzit să faci ceea ce nici Tay n-ar fi putut. Ți-ar putea fi hărăzit să ne salvezi pe toți.

Jerle o privi cu ochii mari. De fapt, Preia îi spunea că era convinsă că el va fi rege. Îi spunea că este necesar. Îi cerea să fie de acord.

– Are dreptate, zise Vree Erreden încetisor.

Dar Jerle nu-l asculta. Continua s-o privească pe Preia cu ochii mari, amintindu-și cum îi ceruse cu doar câteva ore mai devreme să se hotărască definitiv în cu totul altă chestiune. Cât de mult înseamnă eu pentru tine? Cât sunt de importantă? Acum, punea din nou aceste întrebări, schimbând doar puțin cuvintele. Cât de mult înseamnă poporul tău pentru tine? Cât este el de important? Își dădea seama ce rapidă schimbare adusese în relațiile dintre ei, ca și în viața lui, moartea lui Tay Trefenwyd. Împrejurări pe care nu le-ar fi crezut nicicum posibile își dăduseră mâna să aducă cu sine această schimbare. Soarta haină și categorică își așezase fără șovăială mâinile pe umerii lui. Calea și speranțele poporului său, responsabilitatea pentru el – toate atârnav pe cântarul hotărârii pe care trebuia s-o ia.

Mintea i se frământa febril în căutarea unor răspunsuri care nu veneau. Dar el știa, cu o siguranță înspălmântătoare, că orice hotărâre urma să ia, aceasta avea să-l hăituiască veșnic.

– Trebuie să dai piept cu această situație, zise Preia pe neașteptate. Trebuie să iei o decizie.

Simțea că lumea se învârte în jurul lui. Preia îi cerea prea mult. Nu era încă nevoie să ia vreo decizie. Orice nevoie de acest fel era la ora actuală doar rodul zvonurilor și al speculațiilor. Nu se făcuse niciun apel oficial privind chestiunea regalității. Soarta lui Alyten nu era încă hotărâtă. Și ce se va întâmpla cu cei doi nepoți ai lui Courtann Ballindarroch? Tay Trefenwyd însuși le salvase viețile. Aveau ei oare să fie dați deoparte fără nicio mustrare de conștiință? Nici el nu știa încă ce trebuia făcut cu ei. Abia dacă putea înțelege tot ce i se cerea să decidă.

Dar gândurile lui erau secătuite și sumbre și, în tăcerea care le urmă, se pomeni față-n față cu spectrul rânjit al propriei disperări.

Se întoarse cu spatele spre cei doi, care așteptau ca el să vorbească, și privi pe fereastră în întuneric.

Niciun răspuns.

Soarele apunea și învăluia Dechtera în lumina lui roșietică. Orașul se întindea pe o câmpie, între coline scunde la miazănoapte și miazăzi, iar casele păreau o îngrămădeală fără noimă de ziduri și acoperișuri desenate pe fundalul orizontului purpuriu. Întunericul se furisa dinspre terenul înierbat din răsărit și-și croia drum tot mai hotărât, în luptă cu lumina zilei istovite, înghițind pământul în fălcile lui întunecate. Soarele se pitise în spatele unui nor subțiratic, din care pricină cerul prinsese mai întâi o culoare portocalie, apoi roșietică, și zugrăvise totul în nuanțe tulburătoare și răscolitoare, ca un gest sfidător de rămas-bun adresat zilei ce se sfârșea cam fără tragere de inimă.

La răsărit de oraș, laolaltă cu Bremen și Mareth, într-un loc în care întunericul stăpânea deja dâmburile joase, iar câmpiile de dedesubt erau deja asaltate de umbre, Kinson Ravenlock privea fără un cuvânt în jos, la orașul de destinație, spre care călătoreau de-atâta amar de vreme.

Dechtera era oraș industrial, așezat în apropierea minelor de la care se aproviziona, ușor accesibil dinspre celelalte localități mari ale Southlandului. Era un oraș mare, cu mult mai mare decât oricare alt oraș aflat la miazănoapte de el, decât oricare așezare din zona frontierelor, decât oricare oraș al gnomilor sau elfilor și mai mare decât oricare altul, afară doar de orașele trolilor. Erau oameni și magazine în Dechtera, dar mai întâi de toate erau cuptoare. Ardeau fără încetare, grupate unul lângă altul prin tot orașul, ușor de observat ziua după coloanele de fum gros care se ridicau dinspre ele, iar noaptea, după strălucirea fierbinte a gurilor căscate. Înghițeau înfometate lemnul și cărbunele care încingeau minereul intrat în pântecele lor pentru a se topi acolo și a se transforma. Ciocanele și nicovalele meșterilor răsunau și scoteau scântei la orice oră, iar Dechtera era un

oraș de culori și sunete fără sfârșit. Fum și căldură, cenușă și funingine umpleau aerul și se așterneau neîncetat, straturi-straturi, peste clădiri și oameni deopotrivă. Între orașele Southlandului, Dechtera era un membru cam soios al unei familii care mai mult avea nevoie de el decât îl dorea, pe care îl tolera mai mult decât îl îmbrățișa, căreia nu-i trecuse niciodată prin minte să-l privească cu simțăminte cât de cât apropiate de mândrie sau speranță.

Era ieșită din comun alegerea acestui loc pentru făurirea talismanului lor, gândi Kinson Ravenlock din nou, căci era un oraș în care imaginația nu era la mare preț, trăia din trudă și sudoare, un oraș căruia i se dusesese vestea pentru lipsa de ospitalitate atât față de druizi, cât și de magie. Da, dar aici, motivase Bremen atunci când Străjerul Hotarelor dăduse glas primelor îndoieli, cu câteva zile în urmă, se afla omul pe care-l căutau.

Oricine o fi fost acela, adăugase Kinson, pentru că, deși consimțise să le spună unde merg, druidul nu voise să le spună și pe cine anume aveau de gând să vadă.

Călătoria lor durase aproape două săptămâni. Cogline îi dăduse lui Bremen formula amestecului pentru aliajul care trebuia folosit în făurirea sabiei ce urma a fi mînuită în bătălia contra Vrăjitorului Comandant. Cogline rămăsese arțăgos și sceptic până în momentul despărțirii și le urase rămas-bun ca și cum nici că s-ar fi așteptat să-i revadă vreodată. Ei acceptaseră cu obosită resemnare răceala cu care fuseseră expediați, părăsiseră Hearthstone și se îndreptaseră spre Storlock, pe drumul pe care veniseră, prin Darklin Reach. Numai bucata aceea de drum le luase aproape o săptămână. Odată reveniți la Storlock, făcuseră rost de cai și o luaseră apoi călare peste câmpie. Armata Northlandului trecuse deja spre miazăzi, pornind lupta cu gnomii în Wolfsktaag. Cu toate acestea, Bremen era cu băgare de seamă, cu gândul mai ales la trupele care se aflau încă în afara Anarului. Drept care își conduse tovarășii tocmai până

la munții Runne și apoi spre miazăzi, de-a lungul lacului Rainbow. Chibzuse că, aflându-se atât de departe la vest de Anar, aveau mai puține șanse să dea peste cei aflați în slujba Vrăjitorului Comandant. Trecură râul Silver și intrară în Mist Marsh, în drum spre Battlemound. Călătoriră fără grabă și cu băgare de seamă, căci acesta era teren primejdios chiar și în lipsa creaturilor lui Brona, și nu avea niciun rost să-și asume riscuri inutile. Făpturi plâsmuite din magie străveche sălășluiau în Battlemound, înrudite cu cele din Wolfsktaag, și, chiar dacă Bremen le cunoștea și știa și felul în care se putea lupta cu ele, cel mai bun lucru era să le evite cu desăvârșire.

Și așa, cei trei călăriră spre miazăzi pe un drum care serpuia prin întinderile pustii ale Battlemoundului, cu sirenele și cu vârcolacii lor, și în adâncurile pădurii Black Oaks, cu haitele ei de lupi. Călătoreau ziua și stăteau de veghe cu rândul noaptea. Simțeau, chiar dacă nu vedeau, creaturile de care voiau să se ferească, unele de-ale locului, altele venite de aiurea, făpturi care trăiau pe uscat, în apă și în aer deopotrivă. Simțeau ochi fixați asupra lor în timp ce treceau, și simțeau mai multe prezențe în preajmă. Dar nimic nu-i atacă pe față și nici nu căută să-i urmărească, încât trecură cu bine de pericolele ținutului de frontieră și meraseră înainte.

Așa că acum, la sfârșitul celei de-a treisprezecea zile a acestei ultime etape a drumeției lor, priveau în jos, la viermuiala roșiatică a coșmarului industrial al Dechterei.

– Urăsc deja orașul ăsta, făcu Kinson mohorât și se scutură de praf.

Terenul dimprejurul lor era sterp și pustiu, văduvit de copaci și de umbră, acoperit de iarbă deasă și tufe mărunte. Dacă ploua vreodată prin partea asta a lumii, asta se petrecea doar arareori.

– N-aș vrea să locuiesc într-un asemenea loc, se declară Mareth de acord. Și nici nu-mi pot inchipui că ar vrea cineva.

Bremen nu răspunse. Căuta în jos, spre Dechtera, iar privirea lui era încă mai puțin prietenoasă decât orașul. Apoi închise ochii și rămase nemișcat. Kinson și Mareth se priviră unul pe celălalt și așteptară, dându-i pace. Dedesubt, gurile de furnal răspândeau o lumină albă pe fundalul întunericului tot mai adânc. Nuanțele roșietice datorite de soare la scăpătat dispăruseră dincolo de orizont și erau acum doar niște dungi palide abia deslușite printre norii de la apus. Se lăsase tăcerea peste câmpii și răzbătea acum ciocănitul metalului prelucrat.

– Ne aflăm aici, zise Bremen pe neașteptate și deschise ochii, pentru că Dechtera este așezarea cu cei mai buni meșteri din cele patru țărâmur, afară doar de nația trolilor. Southlanderii nu-i iubesc din cale-afară pe druizi, dar e mai probabil ca ei să ne dea ceea ce dorim decât trolii. Tot ce avem de făcut este să găsim omul potrivit. Kinson, asta este sarcina ta. Tu vei putea umbla prin oraș liniștit, fără să le sari în ochi.

– Ai dreptate, se declară Kinson de acord, nerăbdător să meargă înainte. Pe cine trebuie să caut?

– Tu vei hotărî asta.

– Eu? Kinson era uluit. Am călătorit atâta amar de vreme ca să găsim un om pe care nici măcar nu-l cunoaștem?

Bremen zâmbi îngăduitor.

– Răbdare, Kinson. Și puțină încredere. N-am venit aici orbește sau fără un motiv. Omul pe care-l căutăm se află aici, fie că noi îl cunoaștem, fie că nu. Cum spuneam, cei mai buni meșteri din cele patru țărâmur trăiesc în Dechtera. Dar trebuie să alegem dintre ei, și trebuie să alegem cu înțelepciune. Va fi nevoie de oarece iscodire. Iscusița ta de străjer al hotarelor îți va fi și ea de mare folos.

– Ce anume trebuie să caut la acest om? insistă Kinson; îl enerva propria nesiguranță.

– Ce ai căuta la orice om – plus talent, cunoștințe și mândria artistului pentru îndeletnicirea lui. Un meșter făurar.

Bremen își așează o mână pirpirie pe umarul uriașului.

– Chiar era nevoie să mă întrebi asta?

Kinson se îmbufnă. Ceva mai departe, Mareth îi aruncă un zâmbet firav.

– Și ce fac după ce-l găsesc pe acest meșter făurar?

– Te întorci aici după mine. Apoi vom merge împreună și-l vom îndupleca să ne ajute în misiunea noastră.

Kinson privi din nou spre oraș, spre labirintul lui de clădiri întunecate și focuri imprăștiolate peste tot, spre amestecul de umbre negre și strălucire purpurie. Ziua de muncă devenise noapte de muncă și nu se vădea nicio potolire a strălucirii furnalelor sau a trudei. Zăduful provocat de cuptoare și de sudoarea oamenilor atârna deasupra orașului ca o pâclă tremurătoare.

– Trebuie să fie un meșter care să înțeleagă ideea de amestec al minereului pentru făurirea unui aliaj mai puternic și de călire a metalelor pentru a obține acea putere.

Kinson clătină din cap:

– Ca să nu mai vorbesc că trebuie să fie și un meșter care nu are nimic împotriva să ajute un druid în făurirea unei săbii magice.

Bremen își apăsă mai tare mâna pe umărul prietenului.

– Nu-ți face prea multe griji pentru părerile omului nostru. Află-i celelalte calități. Găsește meșterul pe care-l căutăm – lasă restul în seama mea.

Kinson dădu din cap. Se uită la Mareth, la ochii ei enormi, întunecați, care-l priveau la rândul lor.

– Și voi doi?

– Mareth și cu mine vom aștepta întoarcerea ta. Te vei descurca mai bine de unul singur. Te vei mișca mai în voie fără povara unor tovarăși.

Bremen își ridică mâna de pe umărul străjerului.

– Dar fii cu băgare de seamă, Kinson. Acești oameni îți sunt compatrioți, dar nu neapărat și prieteni.

Kinson își dădu jos ranița din spinare, își cercetă armele și-și adună pelerina în jurul lui.

– Știu.

Strânse mâna bătrânului și o ținu câteva clipe într-a sa. Oase ca de rândunică, mai fragile chiar decât își amintea. Dădu drumul rapid mâinii celui alt.

Apoi, năvalnic, într-un gest pe care nu fu în stare mai târziu să și-l explice, se aplecă asupra lui Mareth, o sărută ușor pe obraz, se întoarse și o porni la vale pe panta dealului înnegurat, îndreptându-se spre oraș.

Drumul dură peste o oră. Nu se grăbea, mergea cu pas măsurat și ușor pe câmpia de la marginea orașului. Nu avea niciun motiv să zorească, în plus, în cazul în care-l vedea cineva, nu voia să atragă luarea-aminte asupra lui. Merse mereu înainte, ieși din întuneric și simți cum aerul din jur se încălzește pe măsură ce se apropie de clădiri. Auzea tot mai puternic bocănitul ciocanelor în metal. Voci se ridicau într-un adevărat vacarm, care vestea prezența cârciumilor, tavernelor și bordelurilor în mijlocul marilor furnale și depozite. Răzbăteau râsete printre mormăieli și înjurături, din tumultul și zarva din jur, iar amestecul acela de muncă și plăcere era violent și nefiresc. Nu se vedea nicio separare a funcțiunilor vieții în acest oraș, concluziunea Străjerul Hotarelor. Nicio separare – de niciun fel.

Se gândi brusc la Mareth, la felul ei liniștit de a-l privi – ca și când l-ar fi studiat într-un fel pe care el nu-l înțelegea, ca și când l-ar fi prețluit într-un scop anume. Dar, ciudat lucru, asta nu-l supăra câtuși de puțin. Se citea ceva liniștitor în acea privire, era ceva plăcut în faptul că ea dorea să-l cunoască mai bine. Asta nu i se mai întâmplase niciodată până atunci, nici chiar cu Bremen. Dar Mareth era altfel. Deveniseră foarte apropiați în timpul drumeției lor spre miazăzi, spre Dechtera. Nu vorbiseră despre prezent, ci despre trecut, despre vremea când fuseseră foarte tineri și

despre întâmplări din copilăria lor. Își spusese ră fiecare povestea vieții și începuseră să constate că aveau foarte multe în comun. Ce-i unea nu erau experiențe sau întâmplări anume, ci convingeri. Își însușiseră aceleași învățăminte și ajunseseră la aceleași concluzii. Vedeau lumea în chip asemănător. Se declarau mulțumiți cu cine și ce erau și se împăcaseră cu gândul că erau diferiți de ceilalți oameni. Erau bucuroși să trăiască singuri, să călătorească în explorarea necunoscutului, să descopere lucruri noi. Renunțaseră cu multă vreme în urmă la orice legături de familie. Își lepădaseră pojghița de civilizație și îmbrăcaseră pelerina călătorului. Se socoteau ei înșiși niște exilați din propria lor vrere și se împăcaseră cu gândul că ăsta le e datul.

Dar cel mai însemnat lucru era că amândoi își puteau îngădui să aibă secrete și să și le dezvăluie după cum doreau. Iar acest lucru era, poate, chiar mai important pentru Mareth decât pentru Kinson, căci, dintre ei doi, ea era aceea care avea cele mai multe secrete și pentru care viața personală însemna foarte mult. Avusese secrete de la bun început, și Kinson era încredințat, în ciuda ultimelor ei destăinui, că avea încă și altele de împărtășit. Dar nu simțea că în asta s-ar ascunde gânduri rele și avea credința că orice om are dreptul să lupte cu propriii demoni fără ca alții să se amestece. Mareth riscase la fel de mult ca ei alăturându-li-se. Își primejdulse viața atunci când se aliase cu ei, și ar fi fost mai ușor pentru ea să-și caute de drum. Poate că Bremen va fi în stare să o ajute să-și înțeleagă magia, sau poate că nu – nu exista vreo garanție în privința asta. Ea își dădea seama, fără doar și poate, că așa stau lucrurile. La urma urmei, Bremen abia dacă pomenise în treacăt despre asta de la plecarea din Hearthstone, iar Mareth nu insistase.

Așa sau altfel, ei doi deveniseră mult mai apropiați în urma acestor dezvăluiri, iar legătura dintre ei se înfiripase încet și cu mare grijă, iar acum fiecare știa destul cât să-și îngăduie să judece drept vorbele și faptele celuilalt. Lui Kinson îi plăcea asta.

Și totuși, între ei rămânea o distanță pe care el n-o putea acoperi, o depărtare pe care niciun fel de cuvinte n-o puteau șterge și niciun fel de fapte n-o puteau desființa. Mareth era cea care impusese această stare și, cu toate că nu era singurul pe care-l ținea la distanță, i se părea uneori că așa e, mai ales atunci când compara asta cu apropierea la care ajunseseră în alte privințe. Motivele ei, deși neștiute, păreau însă a-și avea obârșia în deprindere și teamă. Există ceva anume înlăuntrul ei care o făcea să rămână izolată de ceilalți, un anume fel de cusur, de neajuns, sau poate un secret mai înfricoșător decât orice-și putea el închipui. Din când în când, o simțea încercând să evadeze din închi-soarea pe care și-o zidise ea însăși cu câte o mică vorbă sau faptă. Dar încercările nu păreau să aibă sorti de izbândă. O mână nevăzută desenase ca un pătrat în nisip, ca o cutie, în mijlocul căreia trebuia să stea și din care nu izbutea nicicum să se rupă.

Probabil de aceea se simțea acum întrucâtva satisfăcut pentru că o luase prin surprindere cu sărutul acela, un gest atât de neașteptat, încât străpunsese pentru un scurt moment scuturile ei de apărare. Își aminti privirea din ochii ei în timp ce se îndepărta. Își aminti cum își cuprinsese cu brațele trupul plâpând.

Zâmbea în sinea lui în timp ce mergea, iar Dechtera se apropia acum, distingându-se tot mai clar – ziduri și acoperișuri, lumini la ferestre și uși, alei pe care fojgăiau șobolani și străzi pe care locuiau săraci, truditori și truditoare, care umblau prin fum și cenușă și căldură, căutându-și de treburile lor. Împinse deoparte orice gând la Mareth, căci nu și le mai putea concentra asupra ei; misiunea actuală îi cerea întreaga atenție. Avea să fie timp pentru Mareth mai târziu. Lăsă imaginea ochilor ei să mai zăbovească puțin dinaintea lui, apoi o împinse deoparte.

Intră în oraș printr-unul din drumurile lui principale și zăbovi o vreme pentru a cerceta clădirile și oamenii care se

îmbulzeau printre ele. Se afla într-o zonă de lucru, în mijlocul unei îngrămădiri de depozite și magazii. Mici căruțe trase de măgari cărau spre furnale bucăți de metal pentru topit. Cercetă clădirile părăduite, dărăpănate, o adunătură de construcții părăginite, neîngrijite și părănd gata-gata să se prăbușească, apoi merse mai departe. Trecu fără să-și micșoreze pasul printre alte câteva furnale ceva mai mici, aflate în grija câte unui singur făurar, cu unelte și forme rudimentare și cu cuptoare pentru lucrări simple. Trecu pe lângă mormane de zgură și bucăți de metal, pe lângă lemne vechi și clădiri părăsite. Canalele și șanțurile emanau miasme grele, duhori râncede și respingătoare. Kinson se feri cu dezgust. Umbre dansau și țopăiau în lumina puternică pe care o dădeau focurile din furnale și lămpile de pe stradă, ca niște mici creaturi țâșnind preț de o clipă din ascunzătorile lor pentru a dispărea apoi din nou. Oamenii care treceau pe lângă el erau îndoșiți de spate și vlăguși, truditori de-o viață întreagă de la o simbrie la alta, până ce moartea avea în cele din urmă să pună stăpânire pe sufletele lor. Puțini ochi catadicsiră să se ridice din pământ la trecerea lui. Nimeni nu-i vorbi.

Merse tot înainte până în centrul orașului, în seara caldută și cleioasă; se apropia miezul nopții. Își arunca privirile prin ușile și ferestrele crâșmelor și tavernelor, încercând să se hotărăască dacă e cazul să intre sau nu. O făcu în cele din urmă, alege una sau două care i se păreau potrivite și rămase acolo îndeajunsă vreme ca să asculte ce se vorbea, să mai pună câte o întrebare – două, să comande câte un pahar de băutură când părea că așa se cuvine, apoi să o ia din loc. Cine lucra metalul cel mai bine în oraș? întreba el. Care dintre fierari era un adevărat maestru în breasla lui? Răspunsul era diferit de fiecare dată, iar temeiurile aduse în sprijinul răspunsurilor erau încă mai diferite. În minte cu numele pe care le auzise cel mai des, Kinson poposi pe la câteva ateliere mijlocii pentru

a-i verifica pe fierarii cu pricina. Unii răspunseră doar cu mormăieli nepăsătoare. Alții își dădeau mai volubil cu părerea. Unul sau doi aveau chiar păreri cu ceva bun-simț. Kinson asculta, zâmbea binevoitor și pornea mai departe.

Miezul nopții veni și trecu.

– Nu se întoarce astă-seară, zise Bremen, căutând în jos, spre oraș, de pe dâmbul pe care adăstau, apoi își strânse cu grijă pelerina în jurul trupului mărunțel, înfrigurat, în pofida căldurii din aer.

Mareth stătea alături de el în tăcere. Îl urmăriseră din priviri pe Străjerul Hotarelor până îl pierduseră din vedere, o siluetă din ce în ce mai mică și topită în cele din urmă în întunericul tot mai deplin. Chiar și după aceea rămăseseră așa o bucată de vreme, continuându-și veghea ca niște santinele postate acolo pentru a vesti căderea nopții. Deasupra, cerul era scăldat în strălucirea stelelor și a lunii în ultimul pătrar, vizibile de pe înălțimi, dar nu și din orașul de dedesubt, învăluit în fum.

Bremen se întoarse, făcu câțiva pași spre stânga și se așeză pe un petic de iarbă deasă și moale. Alinare pentru oasele lui bătrâne. Suspină mulțumit. Zilele astea îi trebuia din ce în ce mai puțin să se mulțumească, observă el. Îi trecu prin minte să mănânce ceva, dar își dădu seama că nu-i e foame. Privi în sus la Mareth, care veni să i se alătore și se așeză fără a fi poftită, cu privirile în întuneric, de parcă o aștepta ceva acolo.

– Vrei să mănânci ceva? o întrebă el, dar ea clătină din cap.

Pierdută în gânduri, poate se retrăsese din nou în trecut, sau poate se gândea la viitor – se deprinsese cu privirea asta a ei. Cu sufletul adesea în altă parte decât i se afla trupul, cu spiritul lipsit de astâmpăr și de mulțumire, asta era Mareth.

Îi dădu pace o vreme și se pregăti să deschidă vorba, căci nu voia să grăbească ceea ce avea de gând. Era un

subiect gingaș, și dacă ea se simțea forțată, avea să se închidă definitiv în cochilia ei. Dar trebuia să se ajungă la o clarificare, și aceasta trebuia să vină acum.

– Într-o noapte ca asta, eu, unul, îmi amintesc de copilărie, zise el în cele din urmă, cu privirea nu spre ea, ci spre dealurile din zare și spre stelele care atârnavă deasupra lor.

Zâmbi:

– Da. Știu, uneori pare că un ins atât de bătrân ca mine nu poate să fi fost vreodată tânăr. Dar am fost. Am trăit pe dealurile de sub Leah împreună cu bunicul meu, care era un faur de mâna-ntâi. Chiar și la bătrânețe avea ochi ageri și mâini puternice. Îl priveam ore în șir, minunându-mă de dibăcia și răbdarea lui. O iubea foarte mult pe bunica și, când ea a murit, a luat cu sine o parte din el, pe care n-a mai recâștigat-o, dar a acceptat pierderea din cauza fericirii de care avuseseră parte împreună. Spunea că eu îi fusesem dat spre a o înlocui. A fost un om de treabă.

O privi acum pe Mareth și observă că ea îi întoarce privirea, interesată.

– Dar cu părinții mei lucrurile au stat cu totul altfel. Nu erau nici pe departe ca bunicul. În existența lor scurtă nu au fost niciodată în stare să se așeze undeva pentru multă vreme și nimic din dăruirea bunicului pentru îndeletnicirea lui n-a prins rădăcini în ei. Se mutau întruna de colo-colo, își schimbau mereu viața, tot căutând ceva nou, ceva diferit. M-au lăsat la bunicul imediat după ce m-am născut. Nu aveau timp de mine.

Sprânceană lui albită de vreme se ridică gânditor.

– Le-am purtat pică multă vreme, dar în cele din urmă am reușit să-i înțeleg. Așa se întâmplă mereu între părinți și copii. Fiecare îl dezamăgește pe celălalt în feluri pe care niciunul dintre ei nu le recunoaște și nu le dorește, și ani mulți se scurg până depășesc și unii, și alții această

dezamăgire. Așa a fost și cu părinții mei și cu hotărârea lor de a mă părăsi.

– Dar aveai dreptul să te aștepti ca părinții tăi să stea cu tine câtă vreme erai copil, declară Mareth.

Bremen zâmbi:

– Așa credeam și eu cândva. Dar un copil nu înțelege întotdeauna hotărârile complicate ale adulților. Cea mai mare speranță a unui copil este că părinții lui vor hotărî ce e mai bine pentru el, dar e greu să hotărâști ce e mai bine. Părinții mei știau că n-aveam să primesc o educație bună călătorind împreună cu ei, că n-ar fi fost în stare să-mi acorde atenția de care aveam nevoie. Abia dacă puteau să si-o acorde unul altuia. Așa că m-au lăsat împreună cu bunicul, care mă iubea și care a vegheat asupra mea într-un fel în care ei nu puteau. A fost o hotărâre bine chibzuită.

Ea se gândi la toate astea o clipă.

– Dar te-a marcat.

El dădu din cap.

– O vreme, dar nu pentru totdeauna. Poate chiar m-a ajutat să devin mai rezistent. Nu pretind că știu răspunsul. Fiecare din noi crește în împrejurările care ne sunt date. La ce bun să ne îndoim de noi înșine ani de zile după ce s-a petrecut un anume lucru? E mai bine să încercăm pur și simplu să înțelegem de ce suntem așa cum suntem și să ne îndreptăm permanent învățând din asta.

Se lăsă tăcerea în timp ce se priveau unul pe altul, iar expresiile de pe chipurile lor erau luminate îndeajuns de stele și de lună pentru a fi pe deplin deslușite.

– Te referi la mine, nu-i așa? zise Mareth în cele din urmă. La părinții mei, la familia mea.

Bremen avu grijă ca expresia de pe față să nu i se schimbe.

– Nu mă dezamăgești, Mareth, zise el încetișor. Ai mult spirit de observație.

Chipul ei micuț se înăspri.

– Da, îmi urăsc părinții. M-au lăsat să cresc în străini. N-a fost vina mamei; ea a murit dându-mi naștere. Nu știu nimic despre tatăl meu. Poate că n-a fost nici vina lui. Clătină din cap: Dar asta nu schimbă cu nimic ceea ce simt pentru ei. Nu mă face să mă simt mai bine că am fost părăsită.

Bremen se aplecă înainte, simțea nevoia să se miște ca să nu i se înțepenească mușchii și tendoanele. De o vreme încoace, durerile și suferințele-i erau tot mai frecvente și mai greu de ostoit. Exact pe dos stăteau lucrurile cu pofta de mâncare, gândi el cu ironie. Bun venit, bătrânețe! Chiar și somnul druid își pierdea puterea de a-l susține.

Ochii lui îi căutară pe ai ei.

– Bănuiesc că ai mai multe motive decât mi-ai spus să fii furioasă pe părinții tăi. Eu cred că această mânie este ca o piatră agățată de gâtul tău, ca un bolovan uriaș de care nu poți scăpa. Cu multă vreme în urmă, ea a stabilit hotarele vieții tale. A fost cea care te-a trimis în călătorie la Paranor. Și care te-a adus la mine.

Se opri și-și lăsa cuvintele să producă efectul dorit, îngăduindu-i fetei să-i citească în ochi. Voia ca ea însăși să decidă că nu el era dușmanul pe care-l căuta, pentru că ea asta făcea, căuta un dușman. Voia ca ea să înțeleagă că el i-ar putea fi prieten dacă l-ar lăsa. Voia ca ea să se încreadă în el, să-i dezvăluie în cele din urmă adevărul pe care-l ascundea cu atâta grijă.

– Deci, tu știi, răspunse ea cu glas moale.

El clătină din cap.

– Nu. Bănuiesc doar, nimic mai mult. Zâmbi obosit: Dar aș vrea să știu. Aș vrea să-ți dăruiesc puțină alinare, dacă pot.

– Alinare...

Rosti cuvântul cu voce egală, lipsită de speranță.

– Ai venit la mine ca să descoperi adevărul despre tine însăși, Mareth, continuă el cu blândețe. Poate n-ai

gândit întocmai așa, dar asta ai făcut. Ai venit să ceri ajutor în legătură cu magia ta, cu puterea de care nu poți nici să te scuturi, dar cu care nu poți nici trăi. Este o povară cumplită, uriașă, dar nu mai grea decât povara adevărului pe care-l ascunzi. Îi simt greutatea de aici, copilă. Îl porți ca pe niște lanțuri legate în jurul tău.

– Deci, tu chiar știi, insistă ea șoptit. Ochii ei întunecați erau imenși și îngroziți.

– Ascultă-mă. Poverile tale sunt strâns legate una de alta: adevărul pe care-l ascunzi și magia de care te temi. Măcar atâta lucru am înțeles de când călătorim împreună, de când te privesc, de când aud ce te preocupă. Dacă vrei să scapi de puterea magiei care te înrobește, trebuie să înfrunți mai întâi adevărul pe care-l ții ascuns în suflet. Despre părinții tăi. Despre nașterea ta. Despre cine și ce ești. Spune-mi, Mareth.

Ea clătină abătută din cap, iar privirea ei o părăsi pe a lui; brațele-i urcară împrejurul trupului micuț, de-ai fi zis că i s-a făcut brusc frig.

– Spune-mi, insistă el.

Ea înghiți în sec pentru a opri năvala lacrimilor, se luptă să-și stăpânească tremurul care o năpădise din senin și-și ridică fața în lumina lunii.

Apoi, încet, cu voce tremurătoare, prinse a vorbi.

XXII

– Nu mi-e frică de tine, fu primul lucru pe care i-l spuse. Vorbele-i năvăleau repede, de parcă rostirea lor ar fi rupt zăgazul unui rezervor secret de putere.

– Ai putea crede că așa este după ce vei fi auzit ce-am de spus, dar te înșeli. Nu mi-e frică de nimeni.

Declarația ei îl luă prin surprindere pe Bremen, dar nu lăsă să se vadă asta.

– Nu-mi îngădui să fac nicio presupunere în ce te privește, Mareth, zise el.

– E cu puțință să fiu chiar mai puternică decât tine, adăugă ea sfidător. Magia mea este probabil mai de temut decât a ta, așa că n-am niciun motiv să mă tem. Dacă m-ai pune la încercare, s-ar putea să-ți pară rău.

El clătină din cap.

– Nu am niciun motiv să te pun la încercare.

– După ce vei auzi ce am de spus, s-ar putea să gândești altfel. S-ar putea să hotărăști că e nevoie s-o faci. S-ar putea să socotești că trebuie s-o faci, ca să te aperi.

Respiră adânc:

– Nu înțelegi? Nimic între noi doi nu este ceea ce pare! S-ar putea să ne dușmănim până-ntr-acolo, încât să fie nevoie ca unul dintre noi să-l atace pe celălalt!

El chibzui o clipă la spusele ei, apoi îi răspunse:

– Nu cred. Dar spune-mi ce ai de spus. Nu-mi ascunde nimic.

Ea îl privi cu ochii mari, fără un cuvânt, de parcă ar fi încercat să-i cântărească sinceritatea, să descopere acel adevăr care-l făcea să insiste. Trupul ei micuț era ghemuit la pământ, iar ochii îi erau mari, întunecați ca niște iazuri adânci, în care talazurile frământărilor se deslușeau cu limpezime.

– Părinții mei au fost dintotdeauna un mister pentru mine, zise ea în cele din urmă. Mama a murit la nașterea mea, iar tatăl meu plecase chiar înainte ca ea să mă nască. Nu i-am cunoscut, nu i-am văzut niciodată, nu port în suflet nicio amintire despre ei. Am aflat despre ei pentru că oamenii care m-au crescut mi-au arătat cât se poate de clar că nu eram fiica lor. Nu mi-au arătat-o în vreun fel dușmănos, dar erau oameni aspri, hotărâți, munciseră toată viața pentru ceea ce le aparținea și socoteau că așa trebuie să fie pentru toată lumea. La urma urmelor, nu eram a lor și n-au vrut

niciodată să pretindă că aş fi fost. Au avut grijă de mine, dar nu eram de fapt a lor. Eram a unor părinți morți și-ngropați.

Se opri o clipă, apoi continuă:

– Eram foarte mică atunci când am aflat că mama mea a murit dându-mi naștere. Oamenii care m-au crescut n-au încercat niciodată să-mi ascundă asta. Vorbeau despre asta din când în când și, când am fost destul de mare ca să întreb despre ea, mi-au descris-o. Era mărunțică și oacheșă ca mine. Era frumușică. Îi plăcea să grădinărească și să călărească. Erau de părere că fusese o femeie de treabă. Trăise în satul lor, dar, spre deosebire de ei, călătorise și prin alte părți ale Southlandului și văzuse cât de cât lumea. Nu se născuse în sat, venise din altă parte. N-am aflat niciodată de unde anume. Și nici de ce. Cred că ea ținuse toate astea pentru sine. Poate am ceva rude prin alte părți ale Southlandului, dar n-am aflat niciodată despre ele. De bună seamă, oamenii care m-au crescut n-au aflat nici ei asta.

Se opri din nou, dar privirea ei rămase ațintită asupra bătrânului.

– Oamenii care m-au crescut aveau doi copii, amândoi mai mari decât mine. Îi iubeau foarte mult pe acești copii și i-au făcut să se simtă parte din familie. Îi luau cu ei în vizită la alți oameni, și la iarbă verde, și la adunări. N-au făcut la fel și cu mine. Am înțeles de la bun început că nu eram ca acești copii. Eu eram lăsată acasă, învățată să am grijă de diverse lucruri, să ajut la treabă, să fac tot ce mi se spune. Mi se îngăduia să mă joc, dar am înțeles dintotdeauna că sunt altfel decât fratele și sora mea. Când m-am făcut mai măricică, mi-am dat seama că părinții mei adoptivi nu se simțeau în largul lor alături de mine, din motive pe care nu le înțelegeam. Exista ceva anume în mine care nu le plăcea sau nu le inspira încredere. Preferau ca eu să mă joc singură, și nu împreună cu fratele și sora mea, și în cea mai mare parte a timpului asta și făceam.

Mi-au dat de mâncare și haine și adăpost, dar eram doar un musafir în casa lor, nu un membru al familiei. Nu ca fratele și sora mea. Știam asta.

– Trebuie că încă de pe atunci te încercau obida și tristețea, interveni Bremen încetșor.

Mareth înălță din umeri.

– Eram abia un copil. Nu știam destul despre viață ca să înțeleg ce mi se-ntâmplă. Mi-am acceptat felul acela de trai și nu m-am plâns. Nu am fost tratată cu brutalitate. Cred că oamenilor care m-au crescut le era oarecum milă de mine, chiar le părea rău de mine, altfel nu m-ar fi luat la ei. Nu mi-au explicat niciodată pentru ce o făcuseră, dar trebuie să-mi închipui că n-ar fi avut grijă de mine când eram copil – chiar și în felul în care au făcut-o – dacă nu simțeau un dram de iubire pentru mine.

Oftă.

– Am fost trimisă în ucenicie la vârsta de doisprezece ani. Mi se spusese de mult că așa se va întâmpla și, la fel ca în toate celelalte privințe, am acceptat că acesta era cursul firesc al vieții mele, al maturizării. Faptul că fratele și sora mea n-au fost trimiși în ucenicie nu mă supăra. Ei fuseseră dintotdeauna tratați altfel și acceptasem ideea că viața lor avea să fie diferită de a mea. După ce am devenit ucenică, i-am mai văzut doar în câteva rânduri pe cei care m-au crescut. Mama mea adoptivă a venit o dată să mă vadă și mi-a adus un coșuleț de prăjituri. A fost o vizită stânjenitoare și a plecat în grabă. Odată i-am văzut pe amândoi pe stradă pe lângă olărie, mergeau undeva anume. Nu s-au uitat la mine. Pe atunci, începusem să bag de seamă că olarul avea mare aplecare spre pedeapsa cu bătaia, folosea pentru asta și cel mai mic pretext. Îmi uram deja noua viață și-i învinuiam pe oamenii care mă crescuseră că mă lăsaseră acolo în părăsire. Nu mai voiam să-i văd. După ce-am fugit de la olar și din satul meu natal, nici nu i-am mai văzut vreodată.

– Nici pe fratele sau pe sora ta? întrebă Bremen.
Ea clătină din cap.

– Nu era nevoie. Puținele mele legături din copilărie se rupseseră cu multă vreme în urmă. Gândul la ei nu-mi mai pricinuieste acum decât amărăciune.

– Ai avut o copilărie grea. Ai înțeles acest lucru mai bine acum, la maturitate, nu-i așa?

Zâmbetul pe care i-l adresa ea fu rece și tăios.

– Am înțeles multe lucruri care mi s-au ascuns pe când eram copil. Dar lasă-mă să-mi termin povestea, vei judeca tu însuși atunci. Ceea ce contează în toate astea este că nu cu mult înainte de a fi trimisă în ucenicie la olari am început să aud tot felul de lucruri despre tatăl meu. Aveam de-acum unsprezece ani și știam că voi fi trimisă în ucenicie la doisprezece. Știam că urma să plec de acasă și bănuiesc că asta m-a făcut să cuget serios pentru prima dată la menirea și însemnătatea lumii în general. Negustori și puitori de capcane și vânzători ambulanti treceau prin sat uneori, știam așadar că există și alte locuri care pot fi văzute, locuri foarte îndepărtate. Mă întrebam uneori dacă tatăl meu nu era undeva acolo, dacă nu mă aștepta. Mă întrebam dacă știe despre mine. Stabilisem deja, cu mintea mea de copil, că părinții mei nu se căsătoriseră și nu trăiseră împreună ca soț și soție. Mama mă purtase singură în pânțece, căci tatăl meu plecase deja pe-atunci. Ce era cu el, deci? Nimeni nu voia să-mi spună. Am vrut adesea să întreb, dar în felul în care părinții mei adoptivi discutau despre mama și despre viața ei se strecura ceva care-mi dădea de înțeles că nu e cazul să pun întrebări. Mama greșise într-un fel anume și i se iertase greșeala numai pentru că murise la naștere. Eu făceam parte din acea greșeală, dar nu mi-era prea clar în ce fel sau de ce.

Când am fost destul de mare ca să-mi dau seama că mi se ascundeau diverse lucruri, am început să doresc să le aflu. Aveam unsprezece ani – destul ca să recunosc

minciuna și s-o și practic la rândul meu. Am început să pun întrebări despre mama mea, întrebări mărunte și lipsite de importanță, care să nu nască mânie sau bănuieli. I le-am pus mai ales mamei mele adoptive, căci dintre ei doi, ea era mai puțin tăcută. O întrebam doar când rămâneam numai noi două, apoi trăgeam cu urechea de la ușa dormitorului meu ce-i spune soțului ei. Uneori nu-i spunea nimic. Alteori nu-i deslușeam cuvintele din pricina ușii închise. Dar de câteva ori am prins câte o frază sau două, câte o expresie, sau doar un cuvânt – ceva care pomenea despre tatăl meu. Nu atât cuvintele în sine erau cele care dezvăluiau mai mult, ci felul în care erau rostite. Tata fusese un străin care trecuse prin sat, rămăsese acolo scurtă vreme, mai revenise o dată sau de două ori, apoi dispăruse. Oamenii din sat se fereau de el, toți în afară de mama. Ea a fost atrasă de el. N-am aflat niciodată de ce. Poate din cauza înfățișării lui, sau a vorbelor pe care le rostea, sau a felului în care trăia? N-am putut afla asta. Dar era clar că lumea se temea de el și nu-l privea cu ochi buni și că o parte din teama aceea și din pornirea aceea împotriva lui trecuse asupra mea.

Rămase tăcută o vreme și-și adună gândurile. Părea mică și vulnerabilă, dar Bremen știa că e o impresie falsă. Așteptă și îi îngădui să-l privească în continuare drept în ochi, în liniștea adâncă a nopții.

– Îmi dădeam seama încă de pe atunci că sunt diferită de oricare altul. Știam că sunt înzestrată cu magie, deși abia începuse să-și facă simțită prezența în mine, încă neajunsă la maturitate, simțeam de aceea doar tresăriri tulburi și mici șoaapte în trupul meu de copil. Eram în dreptul meu să cred că magia era cea de care se temeau și pe care o priveau cu groază, și că de la tatăl meu mă alesesem cu ea. Nimeni nu prea avea încredere în magie în satul meu – era o moștenire nedorită din Primul Război al Semînțiilor, când omul fusese pervertit de druidul rebel

Brona și învins în războiul cu celelalte seminții, apoi alungat în exil spre miazăzi. De la magie se trăseseră toate astea, magie era o uriașă forță necunoscută și întunecată care pândea prin cotloanele sinelui și-i amenința pe cei neatenți. Oamenii din satul meu erau superstițioși și nu prea instruiți, multe lucruri îi speriau. Magia putea fi cea vinovată de multe din cele ce se petreceau și nu le înțelegeau. Cred că oamenii care m-au crescut își închipuiau că mă puteam preface în te miri ce arătare de-a tatălui meu, pentru că purtam în mine sămânța magiei lui, de aceea nu m-au putut niciodată socoti ca pe un copil de-al lor. În cel de-al unsprezecelea an de viață, am început să înțeleg de ce stăteau așa lucrurile.

Olarul îmi cunoștea și el povestea, deși nu mi-a vorbit despre ea de la început, de când m-am dus să lucrez acolo. Nu putea răbda gândul că se teme de un copil, nici chiar de unul cu o poveste ca a mea, ba chiar se mândrea că mă primise atunci când nimeni altul nu voise s-o facă. Nu mi-am dat seama de asta de la început, dar mi-a spus-o chiar el, mai târziu. „Nimeni nu te vrea – de-aia ești aici. Să-mi porți recunoștință”. Spunea asta când bea prea mult și avea de gând să mă bată. Băutura îi dezlega limba și-i dădea o îndrăzneală pe care altminteri n-o avea. Bea tot mai mult cu trecerea timpului – dar nu din cauza mea. Băuse prea mult toată viața, și gândul că îmbătrâneam, dar și că nu făcuse mare lucru la viața lui îl îmboldea încă mai vârtos la băutură. Și cu cât bea mai mult, timpul pe care-l petreceam muncind și marfa scoasă la vânzare se împuținau. Îi țineam locul adesea și făceam treburile care-mi stăteau în puteri. Am învățat foarte multe de una singură și am deprins de la o vârstă fragedă un meșteșug folositor.

Clătină trist din cap și vocea îi deveni distantă.

– Aveam cincisprezece ani când l-am părăsit. Încercase prea des să mă bată fără o pricină anume, și de data aceea i-am zădărnicit încercarea. Eram deja un om

matur. Aveam de partea mea magia care mă proteja. Nu mi-am dat seama cât e de puternică până în ziua în care m-am apărat de el. Atunci am înțeles. Aproape că l-am ucis. Am fugit din sat, am scăpat de oamenii de acolo și de viața mea de până atunci, știind că nu aveam să revin acolo vreodată. Am înțeles în ziua aceea ceva ce doar bănuisem până atunci. Am înțeles că eram, într-adevăr, copilul tatălui meu.

Se opri, chipul îi era încordat, se citea pe el o hotărâre amarnică.

– Vezi tu, descoperisem adevărul despre tatăl meu. Olarul se îmbătase prea des și-mi spusese. Bea până abia mai putea sta drept și atunci mă chinuia. Mă întreba fără oprire: „Nu știi cine ești? Nu știi ce ești? Ești copilul tatălui tău! O pată neagră pe pământ, zămislită de un demon și de cățeaua lui! Ai ochii ăia, fetițo! Porți în tine pata sângelui lui și prezența lui neagră! Cum ești de prisos pentru toți afară doar de mine, ai face bine să ascuți când îți spun ceva! Ai face bine să faci tot ce-ți spun eu să faci! Că altfel n-o să ai loc pe lumea asta!”

Spunea și spunea asta întruna, și de fiecare dată urma o bătaie. Deja nu mai simțeam atâta durere de pe urma loviturilor. Știam să mă feresc și să spun ce voia el să audă ca să-l fac să înceteze. Dar mi se urâse de toate astea. Mă înfuria înjosirea în care trăiam. În ziua în care l-am părăsit, încă înainte ca el să mă lovească, am știut că aveam să mă apăr. Când a început să-mi strige în față tot felul de vorbe despre tatăl meu, l-am râs în nas. L-am făcut mincinos și bețivan. L-am spus că nu știe nimic despre tatăl meu. Atunci și-a pierdut toată stăpânirea de sine. M-a făcut în feluri pe care nu le voi repeta vreodată. Mi-a spus că tatăl meu venise din miazănoapte, din tărâmul de hotar în care cei din ordinul lui întunecat își aveau masul. Mi-a spus că tatăl meu e unul care practică magia și fură suflete. „Un demon cu înfățișare umană! El, cu pelerina lui neagră! Cu ochii lui de

lup! Tatăl tău, fetițo! O, da, știm noi ce era! Îi cunoaștem noi secretul lui cel negru! Și tu, zămislită leit după chipul și asemănarea lui, secretoasă și cu ochi iscoditori! Îți închipui că nu vedem, dar noi vedem totul! Vedem cu toții, tot satul! De ce crezi că mi-ai fost dată mie? De ce crezi că oamenii care te-au crescut abia au așteptat să scape de tine? Ei știau ce ești! Știau că ești plod de druid!”

Ea respiră adânc, încet, și așteptă ca el să vorbească. Bremen își dădea seama că fata vrea să-i audă răspunsul. Tânjea după el. Dar el nu răspunse.

– Știam că are dreptate, zise ea în cele din urmă, rostind cuvintele cu voce coborâtă, încordată, ca pe o provocare foarte limpede adresată lui direct: Cred că știam deja de ceva vreme. Se vorbea din când în când despre niște ființe înveșmântate în pelerine negre care hălăduiau prin cele patru târâmuri și care-și aveau ordinul în castelul de la Paranor. Practicau magia, erau atotputernici și atoatevăzători, mai mult spirit decât trup, și erau pricina atâtor suferințe pentru oamenii din Southland. Se povestea despre unul anume, care trecea din când în când pe acel meleag. „Odată”, am auzit pe cineva șoptind, fără ca acela să-și dea seama că ascultam, „unul a rămas. A existat o femeie sedusă de el. A existat un copil!” Apoi mâini s-au ridicat ca pentru a se feri de năpastă și vocea a amuțit. Despre el vorbeau cu vocile acelea șoptite, înspăimântate. Despre tatăl meu!

Se aplecă înainte și Bremen realizează că, odată cu acea mișcare, ea își aduna formidabila magie dinlăuntrul trupului micuț până în vârful degetelor, pregătind-o. O umbră de îndoială se strecură în sufletul lui. Se strădui să rămână calm, absolut nemișcat, să o lase să termine.

– Am ajuns în cele din urmă, vorbi ea voit încet, la concluzia că oamenii vorbeau despre tine.

Vânzătorul tocmai închidea când Kinson Ravenlock intră acolo din întunericul de afară și rămase cu ochii la

sabie. Era târziu și străzile Dechterei începuseră să se golească de oameni, în afară doar de bărbații care se duceau sau veneau de pe la cârciumi. Kinson era obosit de atâta căutare și tocmai avea de gând să găsească o odaie la unul din hanuri, când trecu pe o stradă plină de armurării, și atunci văzu sabia. Era atârnată la vedere într-o vitrină apărută de bare de oțel așezate cruciș, încrustate cu mici bucățele de sticlă colorată. Mai-mai să n-o vadă, atât îi era de somn, dar sclipirea lamei de oțel îi atrase privirea.

Se holba acum uluit la sabia. Era o incredibilă culme a măiestriei, ceva nemaivăzut vreodată. Nici chiar geamul pătat al vitrinei, nici lumina chioară nu puteau ascunde strălucirea lamei lustruite sau ascuțimea tăișului. Sabia era uriașă, aparent prea mare pentru un om de rând. Pe mânerul enorm erau gravate înscrisuri delicate, șerpi înconjurând un castel pe fundalul unei păduri. Erau și alte săbii, mai mici, la fel de tăioase și de iscusit lucrate, făurite, bănuia Kinson, de aceleași mâini, dar sabia cea mare era cea care-l vrăjise de-a dreptul.

– Îmi pare rău, magazinul se închide acum, anunță vânzătorul și începu să stingă lămpașele din spatele dughenei lui dărăpănate, dar surprinzător de curate.

Se aflau tăișuri de tot felul acolo – săbii, pumnale, stilete, securi de luptă, vârfuri de suliță și altele, prea numeroase spre a fi numărate, montate pe toți pereții, pe toate suprafețele disponibile, în cutii și pe rafturi. Kinson le cuprinse pe toate cu privirea o clipă, dar ochii i se întorceau fără-nțetare la sabia.

– Nu durează decât un minut, zise el repede. O întrebare numai.

Vânzătorul oftă și veni spre el. Era înalt și slab, avea brațe musculoase și mâini puternice. Umbla cu pas ușor în timp ce se apropia de Kinson și părea pe de-a-ntregul în stare să mânuiască el însuși o sabia dacă se ivea nevoia.

– O întrebare despre sabia, nu-i așa?

Kinson zămbi.

– Așa e. Cum de-ai știut?

Vânzătorul înălță din umeri și-și trecu mâna prin părul negru și rar.

– Am văzut încotro ți s-au dus ochii din clipa în care ai intrat în magazin. Și apoi, toată lumea întreabă de sabie. Și cum ar putea să n-o facă? Cea mai strălucită și măiastră lucrătură din toate cele patru țărâmurii. Foarte valoroasă.

– De acord cu tine, zise Kinson. Bănuiesc că de aceea nu s-a vândut încă.

Celălalt râse.

– O, nu e de vânzare. E doar expusă spre admirare. Îmi aparține mie. Nu aș vinde-o pentru tot aurul din Dechtera sau din orice alt oraș. O măiestrie ca asta nu poate fi cumpărată, și, de aflat, poate fi aflată încă mai rar.

Kinson dădu din cap.

– E o lamă pe cînste. Dar trebuie să fie foarte vânjos bărbatul care să mânuiască o asemenea armă.

– Ca tine, de exemplu? întrebă vânzătorul și ridică o sprânceană.

Kinson strânse din buze, dus pe gânduri.

– Cred că e prea mare chiar și pentru mine. Uite cât e de lungă.

– Ha!

Vânzătorul părea amuzat.

– Toată lumea așa-și închipuie! Tocmai asta e minunea. Știi ceva, am avut o zi foarte lungă și sunt obosit. Dar o să-ți arăt un mic secret. Dacă-ți place ce vezi, poate vei cumpăra ceva și atunci o să merite osteneala să mai stai aici cu tine. Este?

Kinson dădu din cap. Vânzătorul merse la vitrină, puse mâna dedesubt și apăsă pe ceva. Se auzi un șir de pătănituri. Apoi desfășură un lanț, foarte ingenios legat de mâner pentru a ține sabia prinsă de perete. Ridică arma cu grijă. Se întoarse cu un zămbet larg și o ținu înaintea lui într-o singură mână, cu ușurință, de parcă n-ar fi fost grea defel.

Kinson se holbă fără să-i vină a crede. Vânzătorul râse și-i trecu sabia Străjerului. Kinson i-o luă din mâini și uluirea lui nu cunoscuse margini. Sabia era atât de ușoară, încât o putea ține cu o singură mână.

– Cum e posibil așa ceva? șopti el și ridică lama lucitoare în fața ochilor, năucit de ușurința cu care putea fi mănuită, ca și de măiestria cu care era făurită.

Îl privi iute pe vânzător.

– Nu poate avea lărie dacă e atât de ușoară!

– E cea mai tare bucată de metal pe care ai s-o vezi vreodată, prietene, îl înștiință vânzătorul. Amestecul de metale și călirea aliajului o fac mai tare ca fierul și ușoară ca tinicheaua. Nu există o sabie asemenea. Stai să-ți arăt altceva.

Luă înapoi arma din mâinile unui Kinson încă năucit și o așază la loc în vitrina ei, punând iarăși în funcțiune sistemul de lacăte și lanțuri care o ținea la locul ei. Apoi scotoci într-un sertar și scoase de acolo un pumnal, a cărui lamă măsoara doar ea vreo treizeci de centimetri, cu aceleași înscrisuri delicate, gravate fără îndoială de aceleași mâini măiestre.

– Asta e tăișul care ți se potrivește, declară vânzătorul cu voce calmă și i-l întinse lui Kinson cu un zâmbet. Asta e ceea ce aș vrea să-ți vând.

Era la fel de minunat ca și sabia, chiar dacă nu la fel de impresionant ca mărime. Kinson fu imediat fermecat de pumnal. Ușor, echilibrat, lucios, ascuțit ca gheara pisicii, pumnalul era o armă de o frumusețe și tărie peste orice închipuire. Kinson zâmbi în semn că recunoaște valoarea lamei și vânzătorul îi întoarse zâmbetul. Se târguiră scurtă vreme, apoi se învoiră la preț. Îl costă pe Kinson aproape tot ce avea în buzunar, adică o sumă considerabilă, dar o clipă nu-i trecu prin minte să renunțe.

Kinson își puse pumnalul și teaca la brâu, unde lama i se odihnea comod pe șold.

– Mulțumirile mele, îi zise el celuiilalt. A fost o alegere bună.

– E treaba mea să știu, replică vânzătorul.

– Dar tot mai am de pus întrebarea de care pomeneam, zise Kinson în timp ce se lăsa condus spre ieșire.

– A, da, așa e. Întrebarea. N-am răspuns deja la ea? Credeam că e vorba de sabia pe care tu ai...

– E vorba de sabie, într-adevăr, îl întrerupse Kinson și privi din nou spre sabie. Dar despre altă sabie. Am un prieten care are trebuință de o astfel de sabie, dar ar dori să fie făurită după indicațiile lui. Treaba asta ar cere un artist în meseria lui. Iar cel care a făurit sabia asta a ta pare a fi omul potrivit.

Vânzătorul îl privi ca pe unul care și-a pierdut mințile.

– Vrei ca făurarul sabiei mele să-ți facă și ție una?

Kinson încuviință din cap; apoi adăugă grăbit:

– Ești tu acela?

Vânzătorul zâmbi ironic.

– Nu. Dar și dacă m-ai ruga pe mine în locul acelui făurar, tot nu ți-ar fi de niciun folos.

Kinson clătină din cap.

– Nu înțeleg.

– Nu, bănuiesc că nu. Vânzătorul oftă: Ascultă-mă cu atenție, o să-ți explic.

Prima reacție a lui Bremen la cuvintele lui Mareth a fost imboldul de a-i spune că acuzația ei este ridicolă. Dar expresia întipărită pe chipul ei îl avertiză că nu e cazul. Era, de bună seamă, o concluzie la care ajunsese după îndelungă chibzuială, și nu în pripă. Merita să fie luată în serios.

– Mareth, în ce fel ai tras tu concluzia că eu sunt tatăl tău? Întrebă el cu blândețe.

Noaptea era parfumată de mireasma îmbătătoare a ierbiilor și a florilor, iar lumina lunii și a stelelor împrumuta o strălucire argintie dealurilor, deasupra luminii artificiale a

orașului îndepărtat. Mareth își mută privirea câteva clipe, de parcă ar fi cerut un răspuns întunericului.

– Mă crezi neghioabă, șuieră ea.

– Nu, niciodată. Explică-mi în ce fel ai judecat. Te rog.

Ea clătină din cap, ca și când ar fi văzut ceva ascuns ochilor lui.

– De multă vreme, încă înainte de a mă naște eu, druizii se izolaseră la Paranor. Se retrăseseră din viața semințiilor și-și părăsiseră obiceiul de pe vremuri, de a umbla printre oameni. Când și când, câte unul se întorcea ca să-și viziteze familia și prietenii, dar niciunul nu era din satul meu. Puțini se încumetau tocmai până în Southland. Dar era unul care o făcea, unul care venea mereu. Tu. Tu veneai în Southland, în ciuda neîncrederii lor față de druizi. Ai fost chiar văzut din când în când. Cei din satul meu șopteau că, atunci când mama m-a zămislit, tu erai demonul, spectrul întunecat care a sedus-o, care a silit-o să-l îndrăgească.

Ea amuți din nou. Respira precipitat. Se simțea în cuvintele ei o sfidare nerostită, care-i cerea parcă să nege că așa ar sta lucrurile. Era toată un ghem de încordare și tășuri, iar magia ei, o sclipire întunecată de energie în vârful degetelor.

Ochii ei ardeau într-ai lui.

– Te-am căutat dintotdeauna. Am purtat apăsarea magiei mele ca pe o povară atârnată de gâtul meu, și n-a trecut zi în care să nu-mi amintească de tine. Mama nu mi-a putut povesti despre tine. Zvonuri, atâta tot am avut. Dar în călătoriile mele am căutat pretutindeni. Știam că te voi găsi într-o bună zi. M-am dus la Storlock cu gând să te găsesc, că vei trece și pe acolo. N-ai trecut, dar Cogline mi-a făcut cu putință intrarea la Paranor, și asta a fost încă și mai bine, fiindcă știam că în cele din urmă vei veni acolo.

– Și când am apărut, ai cerut să vii cu mine. Se gândi o clipă: Atunci, de ce nu mi-ai spus totul de la bun început?

Ea clătină din cap:

– Am vrut să te cunosc mai bine. Am vrut mai întâi să aflu eu însămi ce fel de om e tatăl meu.

El dădu încet din cap, chibzuind la toate astea. Apoi își împreună mâinile în față – oase bătrâne și piele ca pergamentul, roasă și hrentuită dincolo de orice putință de a se mai drege.

– Mi-ai salvat viața de două ori în acest răstimp. Zâmbetul îi era ostent și în ochi i se citea curiozitatea, o dată la Hadeshorn, o dată la Paranor.

Ea îl privi, amintindu-și ceea ce făcuse, dar nu avu nimic de adăugat.

– Nu sunt tatăl tău, Mareth, îi spuse el.

– Știam eu că asta o să spui!

– Dacă aș fi tatăl tău, zise el încetișor, aș fi mândru s-o recunosc. Dar nu sunt. Pe vremea când tu ai fost zămislită, cutreieram cele patru tărâmurii și se poate să fi trecut chiar și prin satul mamei tale. Dar eu n-am copii. Îmi lipsește chiar puțința de a-i avea. Viețuiesc de multă vreme, și mă țin în viață somnul druid. Dar somnul acesta m-a costat foarte mult. Mi-a dat un timp pe care nu l-aș fi avut altminteri, dar a cerut și un anume preț. Parte din acest preț este neputința de a avea copii. Drept urmare, n-am avut niciodată relații cu vreo femeie. N-am avut vreo iubită. Am fost îndrăgostit cândva, cu multă vreme în urmă, atât de multă, că abia dacă-mi mai amintesc chipul acelei fete. Asta a fost înainte de a deveni druid. Înainte de a începe să trăiesc așa cum trăiesc acum. De atunci, n-a mai fost nimeni.

– Nu te cred, zise ea imediat.

El zâmbi trist.

– Ba da, mă crezi. Tu știi foarte bine că spun adevărul. O simți. Nu sunt tatăl tău. Iar adevărul s-ar putea să fie chiar mai urât. Eresurile sătenilor tăi i-au făcut pesemne să creadă că eu eram bărbatul care te-a zămislit. Numele meu le era deja cunoscut și poate că l-au pomenit doar pentru că tatăl tău era un străin în pelerină neagră, înzestrat cu

magie. Dar ascultă-mă, Mareth. Sunt multe alte lucruri de luat în seamă, și nu plăcute pentru tine.

Își strânse buzele.

– De ce oare nu mă miră asta?

– M-am gândit la natura magiei tale chiar înaintea discuției noastre. Magie nativă, care-ți aparține așa cum îți aparține și carnea de pe tine. Se întâmplă foarte rar. Era o însușire a făpturilor feerice, dar cele mai multe au murit de secole. Afară de elfi, iar elfii și-au pierdut magia – le-a rămas doar un dram. Druzii, inclusiv eu însumi, nu sunt defel înzestrați din naștere cu magie. Așadar, de unde se trage a ta, dacă tatăl tău e druid? Să presupunem o clipă că ar fi așa. Care druid e înzestrat cu asemenea putere? Care dintre ei, pentru ca magia să-i fi fost necesară la zămislirea ta?

– Măi, al umbrelor să fie, zise ea cu glas potolit, când începu să priceapă încotro bătea el.

– Așteaptă, nu spune încă nimic, o rugă el.

Se aplecă înainte și-i luă mâna într-a lui. Ea îl lăsă să o facă, iar ochii ei erau măriți și chipul îndurerat.

– Fii tare, Mareth. Trebuie. Sătenii l-au descris pe tatăl tău ca pe un demon și un spectru, o făptură întunecată, care-și putea schimba înfățișarea după cum poftea. Chiar tu mi-ai spus asta. O astfel de magie n-ar fi fost practică de un druid. În bună măsură, n-ar fi putut fi folosită. Dar există alții, căroră folosirea unei astfel de magii le-ar fi fost la-ndemână.

– Minciuni, șopti ea, dar nu se simțea strop de vlagă în această acuzație.

– Vrajitorul Comandant are în slujba lui creaturi care iau uneori înfățișare omenească. O fac dintr-o mulțime de motive. Încearcă să-i pervertească astfel pe cei a căror înfățișare o iau. Încearcă să-i înșele pe alții. O fac ca să-i câștige de partea lor și să-i folosească. Uneori transformarea se face numai și numai ca să se mai bucure de ceea ce a fost cândva omenesc în ei, ca să retrăiască, fie și în mică măsură, viața

pe care au pierdut-o atunci când au devenit ceea ce sunt acum. Uneori o fac doar din cruzime. Magia pe care au îmbrățișat-o aceste creaturi a devenit într-atât parte din cine și ce sunt ei, încât o folosesc și fără un gând anume. Ei nu fac diferența între două nevoi. Acționează instinctiv, pentru a-și potoli dorința care-i mână la un anumit moment. Nu cu vreo noimă sau vreun sentiment anume, o fac din instinct.

Ochii lui Mareth erau plini de lacrimi.

– Tatăl meu?

Bremen dădu încet din cap.

– Asta ar explica magia cu care ai venit pe lume. Magie nativă, lăsată moștenire ție de către tatăl tău. Nu e darul unui druid, e darul unei creaturi pentru care magia a devenit însuși sângele care-i pulsează în vene. Acesta este adevărul, Mareth. Greu de acceptat, știu, dar acesta este adevărul.

– Da, șopti ea, atât de încet, încât Bremen abia o auzea. Eram atât de sigură.

Își plecă fruntea și izbucni în plâns. Măinile i se încleștară pe mâna lui și magia dispăru, topindu-se laolaltă cu mânia și încordarea, devenite un nod dureros înlăuntrul ei.

Bremen se apropie și-și puse brațul pe după umerii ei.

– Și încă ceva, copila mea, îi spuse el cu blândețe. Aș dori, totuși, să-ți fiu tată, dacă-mi îngădui. Aș dori să-ți fiu părinte ca și când ai fi copilul meu. Mă gândesc mult la tine. Aș vrea să te sfătuiesc, după priceperea mea, ca să te ajut în strădania de a-ți înțelege magia. Primul lucru pe care aș vrea să ți-l spun este că tu nu ești tatăl tău. Nu semeni câtuși de puțin cu el, cu acea creatură întunecată care a fost, nici măcar prin aceea că el te-a zămislit. Magia îți aparține pe deplin. Trebuie să-i porți povara pe umeri, și este o povară apăsătoare. Dar, măcar că ai moștenit magia de la tatăl tău, ea nu-ți hotărăște felul de a fi și nici nu dictează sufletului tău. Ești o fată bună, o fată cu judecată, Mareth. Nu semeni nici pe departe cu creatura care te-a zămislit.

Mareth își puse capul pe umărul lui.

– Nu ai de unde să știi. Poate că-i semăn leit.

– Nu, o liniști el. Nu. Nu-i semeni deloc, copilă. Deloc.

Îi mângâie părul brun și o ținu la pieptul lui, o lăsă să plângă, lăsă durerea adunată atâția ani să se descarce. După ce toată durerea îi va fi secăt, ea avea să se simtă golită și amorțită și va avea nevoie de speranță și de o menire pentru a înlocui suferința.

Iar el știa acum că-i putea oferi și una, și alta.

Se scurseră două zile întregi până se întoarse Kinson. Sosi dinspre vale la scăpătatul soarelui și-și făcu apariția din lumina portocalie stârnită de fumul și focul marilor furnale ale Dechtereii. Era nerăbdător să-i regăsească, să le dea vestea cea mare, și-și aruncă grăbit cât colo pelerina prăfuită, după care-i îmbrățișă pe amândoi plin de elan.

– L-am găsit pe omul de care avem nevoie, îi înștiință el, se așază turcește în iarbă și primi de la Mareth butelca cu mied. E chiar omul nostru, eu așa zic.

Zâmbetul i se lărgi și Kinson înălță din umeri.

– Din păcate, nu e de acord cu mine. Va trebui să-l convingă cineva că am dreptate. De aceea m-am întors după voi.

Bremen dădu din cap și arătă spre butelca cu mied.

– Bea, îmbucă ceva și povestește-ne totul.

Kinson duse butelca la buze și-și dădu capul pe spate. Spre apus, soarele cobora după linia orizontului, iar culoarea și felul luminii se schimbau cu grăbire, cu cât soarele asfințea. În acea petrecere iute, ca de argint viu, a soarelui, Kinson prinse ceva neguros și neliniștitor în căutătura bătrânului. Fără a rosti vreun cuvânt, se uită la Mareth. Ea îl privi cu îndrăzneală în ochi.

Străjerul Hotarelor coborî butelca și-i privi cu gravitate.

– S-a întâmplat ceva cât am fost eu plecat?

Se lăsă o clipă de tăcere.

– Ne-am spus unul altuia povești, răspunse Bremen.

Zâmbetu-i era posomorât. O privi pe Mareth, apoi din nou pe Kinson.

– Vrei să auzi și tu una dintre ele?

Kinson dădu cu seriozitate din cap.

– Dacă tu crezi că avem timp.

Bremen întinse mâna și Mareth i-o dădu pe a ei. Avea ochii plini de lacrimi.

– Cred că ar trebui să ne facem timp pentru asta, zise bătrânul.

După felul în care spusese asta, Kinson își dădu seama că are dreptate.

XXIII

Urprox Screl stătea singur pe banca lui veche de lemn, aplecat înainte, cu coatele pe genunchi, cu o mică daltă într-o mână și o bucată de lemn în cealaltă. Măinile i se mișcau cu dexteritate, învăteau lemnul într-o parte și-n alta și modelau bucata de lemn cu mici smucituri din încheietură, și-n vremea asta așchii zburau în fața lui. Meșterea ceva minunat, deși nu prea știa încă ce. Misterul făcea parte din bucuria muncii. O bucată de lemn sugera mulțime de forme înainte chiar de a pune mâna pe cuțitaș. Trebuia doar să privești cu atenție ca să le deslușești. Odată ce făceai asta, lucrul era pe jumătate isprăvit. Modelarea părea întotdeauna a se face aproape de la sine.

Era seară în Dechtera, lumina pâlea și devenea cenușie în locurile unde furnalele nu-și aruncau lumina ochilor lor albi, dogoritori. Căldura era apăsătoare, dar Urprox Screl era obișnuit cu căldura, așa că nu-l supăra faptul că stătea acolo. Ar fi putut rămâne acasă împreună cu Mina și cu copiii, și-ar fi isprăvit cina și ar fi petrecut sfârșitul zilei legănându-se pe balansoarul de pe verandă

sau așezat sub nucul bătrân. Era liniște acolo și răcoare, căci avea casa departe de centrul orașului. Din păcate, tocmai aici era buba. Îi lipseau zgomotul și căldura și duhoarea furnalelor. Când lucra, le dorea prin preajmă. Făcuseră atâta vreme parte din viața lui, încât nu-i plăcea să nu le aibă acolo.

Și-apoi, acesta fusese locul lui de lucru dintotdeauna, de peste patruzeci de ani. Înainte de asta, fusese și locul de muncă al tatălui său. Poate că avea să fie și cel al fiului său – al unuia dintre ei. Când muncea, aici îi plăcea să se afle. Apartinea acestui loc, în care sudoarea și truda îi modelaseră viața, în care inspirația și îndemânarea lui modelaseră viețile altora.

Era o părere semeață, bănuia el, dar, la urma urmei, el era semeț de felul lui. Sau trăsnit, depinde pe cine întrebați.

Mina înțelegea. Ea îl înțelegea întru totul pe soțul ei, iar asta era cu mult peste orice se putea spune despre soția oricărui alt bărbat pe care îl cunoștea. Gândul la ea îl făcu să zâmbescă. Îl făcea să simtă ceva foarte aparte pentru ea. Se porni să fluiera încetisor.

Orășenii treceau pe stradă prin fața lui Urprox Scler, grăbind care-ncotro, ca niște furnicuțe zorind într-ale lor. Îi privi dus pe gânduri pe sub sprâncenele dese și brune, cu grijă ca ei să nu observe că-i privește. Mulți dintre ei îi erau prieteni – sau, mă rog, ceea ce se înțelegea prin prieteni la ora aceea. Unii fuseseră vânzători, sau negustori, sau artizani, sau muncitori tot atâția ani cât el fusese făurar. Cei mai mulți îl admiraseră – pentru talentul, pentru înfăptuirile lui, pentru însăși viața pe care o ducea. Unii crezuseră chiar că în el se întrupează cel mai bine sufletul și inima acestui oraș.

Oftă și se opri din fluierat. Da, îi cunoștea pe toți, dar ei nu-l prea mai băgau în seamă acum. Dacă privirea lui o întâlnea pe a altuia, se alegea uneori cu o înclinare gravă din cap sau cu o fluturare indiferentă de mână. Iar câte

unul sau altul se oprea la răstimpuri să stea de vorbă cu el. Și cam atât. Cei mai mulți îl evitau. Oricare era pricina pentru care Srel era o persoană atât de bizară, ei nu voiau să se molipsească.

Se întrebă din nou de ce nu puteau accepta pur și simplu ceea ce făcuse și de ce nu-și vedeau de treburile lor.

Își coborî pentru o clipă privirile spre lemnul cioplit. Reprezenta un câine în alergare, iute și puternic, cu picioarele întinse în goană, cu urechile date pe spate și capul înălțat. O să-i dea figurina nepotului său, Arken, băiatul fiicei celei mari. Făcea cadou majoritatea sculpturilor sale, deși le-ar fi putut vinde dacă ar fi vrut. Dar nu avea nevoie de bani; avea suficienți și la nevoie putea face mai mulți. Ceea ce-și dorea el acum erau pace sufletească și o menire în viață. Din păcate, nici după doi ani, încă nu izbutise să-și afle nici una, nici cealaltă.

Privi peste umăr la clădirea din spatele lui, o prezență întunecată și mută în mijlocul aceluia vacarm al orașului. În crepusculul amurgului, clădirea își arunca umbra pătrătoasă peste el. Ușile mari care dădeau spre interiorul ei erau închise în seara asta – nu se obosise să le deschidă. Uneori o făcea numai pentru că asta-l făcea să se simtă mai în largul lui, mai aproape de muncă. Dar în ultima vreme îl deprimeau ușile acelea deschise și interiorul întunecat și mut, după atâția ani de căldură și zgomot și zor neostenit. Și, mai mult, asta nu făcea decât să-i atragă pe iscoditori în căutare de ciudățenii, trezind în ei nădejdea că se vor petrece niște lucruri care nu aveau să se mai petreacă nicicând.

Împrăstie cu piciorul talașul de pe jos. Era mai bine să lase trecutul sub cheie, acolo-i era locul.

Întunericul se lăsase și Urprox se ridică să aprindă lămpașele care se înșirau la intrarea îngustă în clădire. Acestea aveau să arunce destulă lumină cât să-i îngăduie să-și continue lucrul. Știa că ar fi trebuit s-o pornească spre casă. Mina îi va simți lipsa. Dar îl năpădise o neliniște care-l

silea să-și facă întruna de lucru cu mâinile și-i descumpănea gândurile prin vălmășagul de sunete care se ridicau la lăsarea nopții. Recunoștea acele sunete, pe fiecare în parte, le-ar fi putut recunoaște fără greș – ca pe firicelele de talaș de la picioarele lui. Le cunoștea deja pe toate atât de bine – cum la fel de bine cunoștea și acest oraș, și pe locuitorii lui. Această bună cunoaștere îl încuraja. Dechtera nu era un oraș pentru fitecine. Era foarte aparte, era unic, și vorbea o limbă a lui proprie. Ori pricepeai ce-ți șoptește, ori ba. Ori te tulbura ceea ce auzeai, ori îți căutai de drum.

În ultima vreme, avea impresia, pentru prima dată în viață, că se săturase de câte îi șoptise orașul.

Cugeta la ce putea să însemne asta și uitase cu totul de mica lui sculptură când cei trei străini se apropiară. Nu-i zări dintru început, așa învăluți în pelerine și cu glugile trase, în întuneric, doar niște siluete printre multele care treceau pe strada din fața lui. Dar ei se desprinseră din mulțime, îndreptându-se cât se poate de clar drept spre el. Curiozitatea i se trezi pe loc – în ultima vreme, era lucru de mirare să fie vizitat de cineva. Glugile îl nelinișteau intrucâtva, trebuie să-ți fie din cale-afară de cald încotoșmănat în halul ăsta. Nu cumva se ascundeau de ceva anume?

Se ridică să-i întâmpine; era un bărbat solid, cu brațe vânjoase, lat în piept și cu mâini mari, pătrătoase. Fața înnegrită de soare era surprinzător de netedă pentru vârsta lui, chipul avea trăsături puternice, cu bărbia lată, năpădită de o bărbuță rară, cu păr negru, rărit dinspre creștet spre urechi și spre ceafă. Puse mica daltă și figurina pe băncuța din spatele lui și rămase în așteptare, cu mâinile în șolduri. Cei trei se apropiară, iar cel mai înalt dintre ei își dădu gluga pe spate și-și dezveli chipul. Urprox Screl dădu din cap în semn de recunoaștere. Era cel care-l vizitase cu o zi în urmă, Străjerul Hotarelor, sosit din Varfleet, un bărbat tăcut, puternic, care știa mult mai mult decât era doritor să spună. Cumpăraseră un pumnal de la unul din vânzători și

venise să-i aducă laude lui Urprox pentru meșteșugul lui. Chipurile. Impresia lui fusese că se ascundeau mai multe în spatele acelei vizite. Străjerul Hotarelor îl înștiințase încă din ajun că avea să revină.

– Te ții de cuvânt, bag seamă, îl întâmpină Urprox când își aminti făgăduiala aceluia, căci dorea să conducă el discuția încă de la început – în fond, erau orașul lui, casa lui, rânduielile lui.

– Kinson Ravenlock, îi reaminti Străjerul Hotarelor. Urprox Screl dădu din cap.

– Îmi amintesc.

– Aceștia sunt niște prieteni de-ai mei care doresc să te cunoască.

Glugile se dădură acum pe spate. O fată și un bătrân. Îl priviră amândoi drept în față, rămași însă cu spatele la mulțimea din stradă.

– Putem să stăm de vorbă câteva minute?

Așteptară toți trei, răbdători, câtă vreme el îi studie, încercând să hotărască ce are de făcut. Nu-și dădea seama ce anume, dar în întreaga lor înfățișare era ceva care-l neliniștea. Un soi de înfrigurare i se strecura în suflet, tulbure și nedeslușită. Acești trei oameni aveau o misiune foarte precisă. Păreau să fi bătut cale lungă ca să ajungă până acolo și mai păreau să fi trecut prin încercări multe la număr. Lui Screl i se păru că Străjerul Hotarelor îi adresase întrebarea doar din politețe, fără însă a-i lăsa vreo altă alegere.

Zâmbi cu bunăvoință. În ciuda neîncrederii, îl măcina curiozitatea.

– Despre ce anume doriți să stăm de vorbă?

Acum, bătrânul preluă conducerea, iar Străjerul Hotarelor îi cedă respectuos locul.

– Avem trebuință de talentul tău de meșter făurar. Urprox continua să zâmbească.

– Eu nu mai lucrez.

– Kinson spune că ești cel mai bun, că obiectele făurite de tine sunt cele mai frumoase pe care le-a văzut vreodată. Și n-ar face el o asemenea afirmație fără un temei. Se pricepe la arme și la meșterii care le făuresc. Kinson a călătorit în multe locuri prin cele patru țărâmurii.

Străjerul Hotarelor încuviință din cap.

– Am văzut sabia din magazin. Nicicând nu mi-a fost dat să admir asemenea lucrătură, oripeunde am umblat. Ai un talent cu totul aparte.

Urprox Screl oftă.

– Îngăduiți-mi să vă scutesc de osteneala de a vă pierde încă mai mult timp. E drept, m-am priceput bine la meserie, dar acum nu mai lucrez. Am fost meșter făurar, dar zilele acelea s-au dus. M-am retras. Nu mai lucrez cu metalul. Nu mai lucrez în breaslă și nu pot fi tocmit cu bucata. Fac figurine din lemn, atâta tot.

Bătrânul dădu din cap, fără a părea descurajat. Privi dincolo de Urprox, spre bancă și spre bucata de lemn de pe ea, și întrebă:

– Tu ai cioplit figurina? Pot să mă uit mai îndeaproape?

Urprox înălță din umeri și-i înmână câinele sculptat. Bătrânul îl studie vreme îndelungată, îl învârti în mâini și pipăi marginile figurinei. În ochi i se citea un viu interes.

– E foarte frumos, zise el în cele din urmă și i-l întinse fetei, care-l luă din mâinile lui fără un cuvânt. Dar nu atât de frumos ca armele pe care le-ai făurit. Acolo stă adevăratul tău talent. În modelarea metalului. Sculptezi de multă vreme?

– De când eram copil. Urprox privi neliniștit în jur. Ce vreți de la mine?

– Trebuie să fi avut un motiv temeinic să te întorci la daltă după ce ai fost un meșter făurar atât de iscusit, stăruind bătrânul fără a răspunde la întrebare.

Urprox simți că începe să-și piardă răbdarea.

– Da. Am avut un motiv temeinic și n-am de gând să-l discut cu voi.

– Nu ai, pesemne nu ai, dar mă tem că va trebui, totuși. Avem nevoie de ajutorul tău și misiunea mea în această vizită este să te înduplec să ni-l dai.

Urprox îl privi cu ochii mari, de-a dreptul uluit de sinceritatea aceluia.

– Ei bine, cel puțin spui fără ocoliș care-ți e vrerea. Numai că acum sunt, vezi bine, avertizat și sunt gata să resping orice temei pe care mi l-ai putea aduce în sprijin. Așadar, chiar că-ți pierzi vremea.

Bătrânul zâmbi.

– Erai avertizat încă înainte de asta. Ești, fără îndoială, destul de ager ca să-ți dai seama că venim de departe să te vedem și că, de aceea, te socotim foarte important.

Ridurile de pe fața lui bătută de soare se adânciră și mai mult:

– Spune-mi. De ce ai renunțat la tot? De ce ai încetat să fii făurar? De ce, când făurar ai fost o viață?

Chipul lui Urprox Srel se întunecă.

– Mi se urâse.

Așteptară ca el să explice mai în amănunt, dar celălalt tăcu. Bătrânul strânse din buze.

– Cred că a fost vorba de mai mult decât atât.

Amuți preț de o clipă, și în acea clipă lui Urprox Srel i se păru că ochii bătrânului deveniseră albi, ca și cum și-ar fi pierdut culoarea și intensitatea, opaci și de nepătruns ca piatra. Avea senzația că celălalt privește drept prin el.

– Ți-ai pierdut ardoarea, zise celălalt încetișor. Ești un om blând, căsătorit, cu copii și, cu toată puterea ta fizică, nu-ți place durerea. Dar armele pe care le făureai provocau durere, și tu știai prea bine și urai asta. Te-ai săturat de toate astea și ai hotărât să pui punct. Aveai destui bani și multe alte talente, așa că ai închis pur și simplu atelierul și ai lăsat totul baltă. Nimeni nu știe acest lucru în afară de tine și de Mina. Nimeni nu înțelege. Ceilalți te cred nebun. Se feresc de tine ca de o boală.

Ochii i se limpeziră și se fixară din nou asupra lui.

– Ești un exilat în propriul oraș și nu înțelegi de ce. Dar ești un om binecuvântat cu un har unic, asta e adevărul, și toți cei care te cunosc pe tine sau știu ceea ce făureai tu înțeleg asta, și-n mintea lor nu încapе gândul că-ți poți irosi acest har în chip atât de necugetat.

Urprox Screl simți ceva rece strecurându-i-se pe șira spinării.

– Ai dreptul la propria părere. Dar acum, că ți-ai dat-o, nu mai vreau să stau de vorbă cu tine. Cred că ar trebui să pleci.

Bătrânul privi departe în întuneric, dar nu făcu un pas. Mulțimea se rărise în spatele lui și noaptea se lăsase deja. Urprox Screl se simți brusc foarte însingurat și neajutorat. Chiar și atât de aproape de locurile știute, de oamenii care-l cunoșteau de multă vreme și care l-ar fi putut ajuta la nevoie, se simțea absolut singur.

Fata îi dădu înapoi figurina-cățel. Urprox i-o luă din mână și privi adânc în ochii ei mari, întunecați, cu o fascinație pe care nu o pricepea. Ceva din privirea pe care ea i-o aruncase îi dădea de-nțeles că ea înțelegea ce făcuse. Nu văzuse o asemenea privire în ochii nimănui altuia decât ai Minei. Îl surprindea să o găsească aici, în ochii unei fete care nu-l cunoștea deloc.

– Cine sunteți voi? întrebă el din nou, trecându-și privirea de la o față la alta.

Bătrânul fu cel care vorbi.

– Suntem cei care avem de îndeplinit o misiune care depășește oricare alta de până acum. Am călătorit cale lungă întru împlinirea ei. Drumul ne-a dus în multe locuri și, cu toate că tu ești foarte important pentru izbânda misiunii, ea nu se va încheia aici. Tu ești doar o piesă din mozaicul pe care trebuie să-l descifrăm. Avem trebuință de o sabie, Urprox Screl, o sabie altfel decât oricare alta pe care ai făurit-o vreodată. Ea are nevoie de mâinile unui meșter

făurar. Va avea însușiri foarte aparte. Nu va fi destinată distrugerii, ci izbăvirii. Va fi cea mai dificilă lucrare, dar și cea mai frumoasă pe care ai făcut-o sau o vei face vreodată.

Uriașul zâmbi neliniștit.

– Semețe cuvinte. Dar nu le dau crezare.

– Pentru că nu vrei să mai făurești vreo armă tot restul vieții tale. Pentru că ai lăsat toate astea în urmă, și ți-ai nesocoti fângăduiala pe care ți-ai făcut-o ție însuși, dacă ai face ceea ce-ți cer.

– Destul de bine spus. Acea parte a vieții mele s-a încheiat. Am jurat că nu mă voi întoarce niciodată la ce a fost. Nu vād de ce mi-aș schimba gândul de hatârul vostru.

– Nici dacă ți-aș spune, făcu bătrânul dus pe gânduri, că ai putea salva mii de vieți făurind sabia pe care o vrem? Dacă ai ști sigur că așa e? Ți-ai schimba gândul atunci?

– Dar nu e așa, se îndărătnici Urprox. Nicio armă nu ar putea face așa ceva.

– Închipuie-ți că viața soției și cea a copiilor tăi s-ar afla printre cele pe care le-ai salva cu această sabie. Închipuie-ți că refuzul tău i-ar costa viața.

Uriașul își încordă mușchii umerilor.

– Pasămite, soția și copiii mei sunt în primejdie, da? Asta vrei să mă faci să cred? Trebuie că ești de-a dreptul disperat dacă mă ameninți deja!

– Toate astea se vor petrece în următorii câțiva ani dacă nu ne ajuți. Pe noi toți.

Urprox simți o umbră de îndoială furișându-i-se în suflet. Bătrânul părea atât de sigur.

– Cine ești? vru el să știe din nou.

Celălalt veni atunci foarte aproape de el. Urprox Screl vedea deslușit fiecare cută a feței lui bătute de vânt, fiecare fir din părul încărunțit de pe cap și din barbă.

– Numele meu este Bremen, răspunse bătrânul, cu ochii drept în ochii meșterului. Ai auzit de mine?

Urprox dădu încet din cap. Îl costă și ultimul dram de putere să rămână în picioare, căci simțise că i se taie genunchii.

– Am auzit de tine. Ești unul dintre druizi.

Zâmbetul apăru din nou pe fața bătrânului.

– Ți-e teamă de asta?

– Nu.

– De mine?

Uriașul nu spuse nimic, dar înghiți în sec.

Bătrânul dădu încet din cap.

– Să nu-ți fie. Aș dori să-ți fiu prieten, deși acum ar putea să ți se pară că lucrurile stau altfel. Nu vreau să te ameninț. Doar îți spun adevărul. E nevoie de talentul tău, iar nevoia aceasta este reală și disperată. Nenorocirea care ne mână spre această nevoie cuprinde toate cele patru țărâmurii în lung și-n lat. Nu-ți jucăm niciun renga. Luptăm să salvăm viața multor oameni, iar soția și copiii tăi se află printre ei. Nu exagerez și nu bat câmpii când îți spun că noi suntem cam tot ce a mai rămas din cei care se zbat să apere semințiile de urgia care bate la ușă.

Urprox simți din nou topindu-i-se siguranța de sine.

– Și ce urgie bate, mă rog, la ușă?

Bătrânul se retrase cu un pas.

– Îți voi arăta.

Mâna lui se ridică și făcu un gest în aer, în fața ochilor înspăimântați ai lui Urprox Srel. Aerul deveni tremurător și prinse parcă viață. Vedea un oraș în ruine, clădirile ajunse mormane de moloz, pământ răspândind abur și fum și aer plin de cenușă și nisip. Orașul era Dechteră. Oamenii zăceau morți cu toții pe străzi și în prag de uși. Ceea ce se furișa printre umbre și atingeau trupurile nu erau flințe umane, erau făpturi strâmbe și hidoase. Era ceva de coșmar – dar un coșmar devenit realitate. El exista – iar în viziunea distrugerii Dechterei, aceste făpturi erau singurele care supraviețuiseră.

Viziunea se topi. Urprox tresări când bătrânul apărură din nou în fața lui, cu o căutătură dură și hotărâtă.

– Ai văzut? întrebă el grav.

Urprox dădu din cap.

– Acesta este viitorul orașului și al locuitorilor lui. Acesta este viitorul familiei tale. Asta e tot ce va rămâne. Dar la vremea când viziunea asta va deveni realitate, tot ce se află la miazănoapte de acest tărâm va fi nimic. Elfii și gnomii vor fi morți cu toții. Valul negru care-i va fi înghițit în furia lui va fi ajuns aici deja.

– Minciuni!

Urprox rosti cuvântul în pripă, de mânie și teamă. Nu se opri să chibzuiească la ceea ce spune. Era nesăbuită și încăpățănare în refuzul lui de a crede. Mina și copiii lui morți? Toți cei pe care-i cunoștea, dispăruți? Nu era posibil!

– Cumplite adevăruri doar, zise Bremen cu glas potolit. Nu minciuni.

– Nu te cred! Nu cred nimic din toate astea!

– Privește-mă, porunci bătrânul liniștit. Privește în ochii mei. Privește adânc.

Urprox Srel o făcu, incapabil să se opună, obligat parcă să se supună. Privi în ochii lui Bremen și-i văzu albindu-se din nou. Se simți târât într-un iaz care îl împrejmuia și-l înghiți pe de-a-ntregul. Se simți una cu bătrânul într-un fel de neînțeles, simți cum devine una cu el, cum i se dezvăluie tot ceea ce știe el. Erau frânturi de informații care ieșeau la iveală în acele momente de comuniune, adevăruri pe care nu le putea nici tăgădui, nici ocoli. Viața i se dezvăluia brusc, cu tot ce fusese și putea fi, trecutul și viitorul îngemănate într-o succesiune de imagini și scăpărări teribile și sfâșietoare într-atât, încât Urprox Srel își încheștă pumnii cu disperare.

– Nu! șopti el și închise ochii, să nu mai vadă. Nu-mi mai arăta nimic!

Bremen rupse vraja și Urprox se împletici un pas, înainte de a se îndrepta de spate. Acel fior rece care îl străbătuse șira spinării îi cuprinsese acum întreg trupul. Bătrânul dădu din cap. Ochii li se întâlniră din nou.

– Am terminat cu tine. Ai văzut îndeajuns ca să-ți dai seama că nu mint. Nu te mai îndoi. Acceptă faptul că nevoia care mă împinge este reală. Ajută-mă să fac ceea ce trebuie să fac.

Urprox dădu din cap, cu pumnii încă încheștați. Durerea din pieptul lui era chinuitoare.

– Am să ascult ceea ce ai de spus, se învoi el cu jumătate de gură. Măcar atâta lucru pot să fac.

Dar știa, chiar în clipa în care rostea aceste cuvinte, că avea să facă mult mai mult.

Drept urmare, Bremen îi ceru să se așeze pe banca de lemn și se așeză apoi alături de el. Aduceau cu doi prieteni discutând ceva afaceri. Străjerul Hotarelor și fata stăteau tăcuți în fața lor și ascultau. Pe strada de lângă ei, oamenii treceau fără a le acorda cea mai mică atenție. Nimeni nu se apropie de ei. Nimeni nu le aruncă nici măcar o privire. Poate nici nu-i mai vedeau, gândi Urprox. Poate devenise invizibil. Căci, în timp ce Bremen vorbea, el își dădea tot mai bine seama ce rol mare juca magia în toată afacerea asta.

Bremen îi povesti mai întâi despre Vrajitorul Comandant și despre cucerirea celorlalte țărâmură. Northlandul era distrus, Eastlandul era invadat chiar în clipa aceea, iar Westlandul era în mare primejdie. Southlandul avea să fie ultimul, iar la acea vreme, așa cum arătase viziunea, avea să fie prea târziu pentru toți. Vrajitorul Comandant era o faptură înzestrată cu magie, care izbutise să viețuiască peste pragul anilor muritorilor de rând, și chemase la sine creaturi cu puteri supranaturale pentru a-i sluji cauza. Era nevoie de sabia pe care o va făuri Urprox, o armă alcătuită din magie și

fier, un tăiș care să îmbine harul și înzestrarea meșterului făurar cu cele ale druidului, o unealtă făurită din știință și magie deopotrivă.

– Trebuie să fie puternică și într-un fel, și în celălalt, explică Bremen. Trebuie să fie în stare să reziste oricărei puteri ar încerca s-o distrugă, fie ea din fier sau magică. Felul în care va fi făurită trebuie s-o facă peste puțină de învins, iar asta va fi greu. Știință și magie. Tu o vei oferi pe prima, eu pe cea de-a doua. Dar munca ta are o însemnătate hotărâtoare, căci dacă sabiei îi vor lipsi însușirile fizice trebuitoare pentru a o sprijini, magia pe care i-o voi îngloba eu nu-i va fi de folos.

– Ce știi despre lucrarea metalelor? întrebă Urprox, curios acum fără voie.

– Metalele trebuie combinate și călite întocmai cum scrie aici pentru ca aliajul să capete rezistența trebuitoare.

Bremen își vârî mâna în pelerină și scoase de acolo formula pe care i-o dăduse Cogline.

– De asta vom avea nevoie pentru a obține ceea ce dorim.

Urprox luă foaia de hârtie și o studie cu luare-aminte. Dădea din cap pe măsură ce citea, dus pe gânduri: da, asta e combinația de metale, așa trebuie călite. Se opri apoi și zâmbi larg:

– Temperaturile! Te-ai uitat bine ce se cere pentru acest aliaj? Nimeni n-a pomenit asemenea temperaturi în furnale la prelucrarea metalelor de când a fost distrusă lumea veche! Cuptoarele și formulele de atunci au fost pierdute toate și pentru totdeauna! Nu avem mijloacele trebuitoare ca să ajungem la ce se dorește!

Bremen dădu calm din cap.

– La câtă căldură rezistă furnalul tău? La ce temperatură?

Meșterul clătină din cap:

– La orice temperatură suntem în stare să-l aducem. Am construit furnalul cu mâinile mele și are pereți dubli din

piatră și pământ, ca să-l izoleze și să păstreze temperatura. Nu asta e problema. Problema e combustibilul. Nu avem un combustibil destul de puternic ca să producă o temperatură îndeajuns de ridicată pentru formula asta! Și de bună seamă știi asta!

Bremen luă formula din mâinile lui și o strecură binișor la loc în pelerină.

– Temperatura înaltă trebuie menținută pentru foarte scurtă vreme. Pot să dau o mână de ajutor în privința asta. Eu stăpânesc mijloacele de care tu ești lipsit. Înțelege?

Urprox înțelegea. Bătrânul voia să folosească magia pentru a produce căldura necesară. Dar era așa ceva cu puțință? Era magia îndeajuns de puternică? Temperaturile trebuitoare erau uriașe! Clătină din cap și-l privi pe celălalt cu îndoială.

– Te învoiești s-o faci? întrebă Bremen încetișor. Să încingi o ultimă oară cuptorul, să modelezi pentru ultima oară metalul?

Meșterul făurar șovăi, își veni pentru o clipă în fire și redeveni cel care fusese atâția ani, tulburat de ispita de a făuri această armă, îmboldit de grija pentru siguranța familiei și a vecinilor lui, a orașului și a meleagului său. Existau multe motive să facă ceea ce-i cerea bătrânul, recunosc el în sinea lui. Dar existau destule și ca să refuze.

– Avem nevoie de tine, Urprox, interveni brusc Străjerul Hotarelor, iar fata încuviință tăcută din cap.

Așteptau cu toții răspunsul lui, răbdători și neclintii în hotărârea lor.

Ei bine, gândi el, sculpturile în lemn nu aveau calitatea obiectelor făurite din metal, măcar asta era adevărat. Și nici că avuseseră cândva. Sculptura era pentru el doar un fel de evadare, chiar dacă o motiva în fel și chip. Dacă stătea să chibzuiască, ar fi fost o neghiobie să susțină că sculptura avea vreo importanță. Încât ce-l costa să mai făurească un ultim tăiș, o armă cu un tâlc peste orice altceva făcut

vreodată, care ar putea fi pusă în slujba salvării de vieți? Mințea oare bătrânul când spunea asta? Nu putea fi absolut sigur, dar nu credea că minte. Învățase la viața lui câte ceva despre oameni, la fel și despre metal. Și simțea că felul în care-l percepe era corect. Bărbatul din fața lui, druid sau ce-o fi fiind el, vădea onoare și onestitate. Credea în cauza lui și, împede lucru, avea convingerea că și Urprox Srel ar trebui să facă la fel.

Mesterul clătină din cap, zâmbi și înalță din umeri.

– Mă rog, dacă în felul ăsta o să dispărești din viața mea, fie, o să vă făuresc și sabia.

Tăifăsuiră până târziu în noapte despre cele de trebuință în procesul făuririi. Urprox trebuia să facă rost de combustibil ca să aprindă cuptorul și de metale pentru a forma aliajul. Avea să dureze mai multe zile pentru a ridica temperatura la nivelul cerut pentru a începe topirea. Forjarea în sine putea fi făcută destul de rapid dacă magia lui Bremen era îndeajuns de puternică pentru a ridica temperatura peste cea pe care o putea atinge el. Matrița sabiei exista și avea nevoie doar de mici modificări ca să capete forma voită de druid.

Bremen îi arată medalionul pe care-l purta ascuns în pelerina sa, reprezentarea aceea ciudată a mâinii încleștate pe mânerul unei torțe aprinse. Se numea Eilt Druin, îi explică druidul, și trebuia încorporat în plăsele atunci când sabia avea să fie turnată în matriță. Urprox clătină din cap. Se va topi din cauza căldurii, îl avertiză el, lucrătura era prea delicată ca să reziste la asemenea temperatură. Dar bătrânul clătină la rândul lui din cap și-l sfătui să nu-și facă griji. Eilt Druin era făurit cu ajutorul magiei, iar magia avea să-l apere. Magia, continuă el, avea să dea și sabiei puterea necesară distrugerii Vrăjitorului Comandant.

Urprox Srel nu știa dacă era cazul să creadă sau nu așa ceva, dar acceptă faptul ca atare. În fond, nu era treaba

lui să decidă dacă sabia va înfăptui sau nu ceea ce voia druidul. Treaba lui era s-o făurească potrivit formulei care-i fusese arătată și destoiniciei lui, pentru ca sabia să iasă din cuptor cât mai solidă. Va fi nevoie, deci, de trei zile pentru preparative. Dar mai erau și alte probleme. Toată lumea știa că el nu mai lucrează. În clipa în care materialele vor începe să sosească, vor apărea și întrebările. În clipa în care furnalul avea să fie aprins, întrebările se vor înțeți. Și cum rămâne cu curiozitatea pe care făurirea însăși a sabiei o va stârni?

Dar pe bătrân nu părea să-l îngrijoreze asta și-l sfătui pe Urprox Screl să nu-și facă nici el griji, să-și vadă pur și simplu de treabă și să se concentreze asupra pregătirii cuptorului pentru lucrarea pe care o avea de împlinit. Câtă vreme vor dura preparativele, el și tovarășii lui vor fi prin preajmă și se vor ocupa de orice posibil interes dovedit de populația orașului.

Și astfel se porni totul. Se despărțiră în seara aceea cu o strângere de mână pentru a pecetlui înțelegerea, cei trei străini rămânând mai mulțumiți de ceea ce dobândiseră decât Urprox Screl, dar meșterul, în ciuda neîncrederii, era stârnit și tulburat de misiunea ce-i stătea în față. Se duse acasă la familia sa și, în lungile ceasuri ale nopții târzii, stătu cu Mina la masa din bucătărie și-i explică hotărârea ce luase. Ca întotdeauna, îi povesti totul, fără niciun ascunziș. Ea îl ascultă și puse întrebări, dar nu-l sfătui să-și schimbe gândul. El era cel care trebuia să hotărască, spuse ea, pentru că el era cel care înțelegea cel mai bine ceea ce i se cerea și cum avea să trăiască după aceasta cu propriul sine. Ea socotea că i se dăduseră destule temeieri pentru a face lucrarea aceea și că părerea lui despre cei doi bărbați și despre fată ar trebui să se bazeze pe felul în care el însuși le cântărise caracterul, și nu pe zvonuri sau pe bârfele altora.

Ca întotdeauna, Mina înțelegea totul mai bine ca oricare altul.

Cărbune negru, extras din minele din Eastland și expediat spre apus, umplu cuptorul și lăzile de lângă el înainte de amiaza zilei următoare. Ușile atelierului se deschiseră larg și se porni încălzirea furnalului. Focul fu aprins și căldura crescuse statornic. Metalele sosiră, alese după cum cerea formula lui Cogline. Matrițele fuseră scoase din sertare și curățate. Refuzând orice ajutor, Urprox Scler lucra de unul singur în interiorul umbrit și încins al clădirii. Nici nu avea nevoie de ajutor. El construise furnalul în așa fel încât manivelele și scripeții care puteau muta orice lucru de care avea nevoie dintr-un colț în altul, puteau fi mânuiți de o singură persoană. Cât despre mulțimea care, de bună seamă, se buluci să vadă ce se petrece, aceasta nu se amestecă în treaba lui pe cât se temuse el. Se mulțumea doar să privească de departe. Apăruse – te miri de unde – zvonul că Urprox Scler încingea cuptorul nu pentru că revenise la meseria lui de făurar, ci pentru că se ivise un posibil cumpărător pentru furnal și acesta, înainte de a-i da banii, voia să se încredințeze că funcționa așa cum i se spusese. Noul proprietar, se șoptea, era de fel din partea cea mai de jos a Southlandului și venise împreună cu tânăra sa soție și bătrânul său tată. Puteau fi văzuți la răstimpuri în preajma lui Scler, la intrarea în atelier, sau pe străzi, încercând să afle și altele despre ceea ce voiau să cumpere, ca să se lămurească dacă prețul era bine cumpănit.

Pentru Urprox, timpul se scurgea repede. Îndoielile lui, atât de puternice în prima seară, se topiră, puse în fața simțământului înălțător pe care-l încerca în timp ce se pregătea pentru făurirea neobișnuitei arme. După știința lui, niciun meșter aflat acum în viață în cele patru țărâmurile nu mai lucrase vreodată cu magia și era cu neputință să nu ai nervii întinși strună în fața unei asemenea perspective. Știa în adâncul sufletului că, așa cum spusese Kinson Ravenlock, el era cel mai bun în meseria lui, că ajunsese să stăpânească meșteșugul turnării metalului și transformării lui în săbii ca

nimeni altul. Acum i se cerea să meargă dincolo de orice încercase vreodată, să făurească un tăiș mai bun decât cel mai bun pe care îl făurise până atunci, și era îndeajuns de înzestrat ca să înțeleagă ce uriașă încredere se acorda harului său. Încă nu știa dacă acel tăiș avea să înfăptuiască misiunea plănuită de Bremen, dacă va putea împiedica în vreun fel invazia despre care-i vorbise bătrânul, dacă îi stătea în puteri să-i ferească de amenințarea Vrăjitorului Comandant. Acestea erau problemele altora. Pentru Urprox Screl, exista numai folosirea iscusinței lui într-un fel pe care nici nu l-ar fi visat cu puțință.

Era atât de adâncit în toate aceste preparative, încât abia două zile mai târziu își aminti că nici măcar nu se pomenise de vreo plată – iar în clipa următoare își dădu seama că asta nici nu conta de fapt, că plata nu avea nicio importanță în cazul de față.

Nu uitase nimic în cei doi ani de când închisese furnalul și era foarte mulțumit să constate că încă știa întocmai ce are de făcut. Își văzu de treabă cu încredere și fără șovăială, mări statornic temperatura din cuptor, punându-i la încercare nivelul prin topirea unor mici bucăți de metal de diverse rezistențe și consistențe. Rezervele de combustibil și materiale pe care le comandase sosiseră și fuseseră rânduite în depozit. Druidul, Străjerul Hotarelor și fata treceau pe acolo să vadă cum merge treaba, apoi dispăreau din nou. Nu știa unde se duc atunci când plecau de la el. Nu știa cât de îndeaproape urmăreau cum înaintează preparativele. Îi vorbeau doar arareori și bătrânul era acela care vorbea mai mult. Uneori el punea din nou la îndoială temeinicia acestei lucrări, la fel și povestea bătrânului despre prăpădul care amenința să-i calce. Dar aceste îndoieli nu aveau viață lungă. Urprox semăna de-acum cu o căruță scăpată la vale, care aduna atâta viteză, încât nimic n-o mai putea stăvilii. Munca în sine era singurul lucru care conta. Era surprins să simtă cât de mult îi lipsise. Miasma dulceagă a combustibilului aprins,

clinchetul metalelor purtate de scribeți spre cuptor, dogoarea focului care-i usca pielea, cenușa și fumul care se înălțau din coșul furnalului – toate astea erau aïdoma unor vechi prieteni veniți acum să-l întâmpine la întoarcerea în mijlocul lor. Îl înspăimântă ușurința cu care-și călcase jurământul de a nu mai reveni vreodată la vechea lui meserie. Și îl înspăimântă îndoit ideea că de data asta era posibil să nu mai fie în stare să renunțe iarăși la tot.

În târziul celei de-a treia seri, cei trei veniră pentru ultima oară – druidul Bremen, Străjerul Flotarelor Kinson Ravenlock și fata al cărei nume nici nu-l aflase. Furnalul era pregătit, și cei trei păreau să știe asta fără a li se spune, căci sosiră după apusul soarelui și-l salutară într-un fel care dădea limpede de-nțeleș că veniseră să fie martori la împlinirea promisiunii lui. Metalele de care aveau nevoie pentru a fi topite erau rânduite, matrițele așezate la rând, gata să le fie turnat metalul, iar scribeții, manivelele și lanțurile care urmau să transporte materia în diversele etape de lucru erau fixate cu grijă la locurile lor. Urprox știa pe de rost formula bătrânului. Totul era pregătit.

Stătură împreună o bucată de vreme în umbrele clădirii și așteptară ca orașul să se liniștească și oamenii să se ducă la culcare; lăsară căldura să-i învăluie și noaptea să se adâncească. Vorbiră puțin, ascultând sunetele dimprejur, pierduți fiecare în gândurile lui. Locuitorii orașului forfoteau fără istov și se zbuciumau ca valurile care se sparg pe stânci de țărături îndepărtate, pururi nevăzute. Crucea nopții se apropia și mulțimea se îndrepta spre crășme și stabilimente de plăceri, iar străzile începură să se golească.

Bătrânul se ridică și luă mâna lui Urprox Srel într-a lui.

– În noaptea asta trebuie să faci cea mai bună lucrare a ta, îi spuse el cu hotărâre. Trebuie s-o faci ca să izbândim cu toții în strădania noastră.

Meșterul dădu din cap. Era gol până la brâu și trupul îi era asudat learcă.

– Voi face tot ce-mi va sta în putință. Nu uita să faci așijderea.

Bremen zâmbi la auzul acestui îndemn, iar ridurile de pe fața lui bătută de vânt se adânciră încă mai mult în lumina pe care o arunca furnalul, unde flăcările ardeau, iar strălucirea lor se strecura prin crăpăturile subțiri ale ușii.

– Ți-e cumva teamă de toate astea?

– Teamă? De foc și de metal? Să-mi fie teamă să făuresc încă o armă, după atâtea alte mii, chiar dacă va fi turnată prin magie? Urprox Screl clătină din cap: Mai curând mi-ar fi teamă de aerul pe care-l respir. Ceea ce facem aici astă-seară nu e prin nimic deosebit de ceea ce am făcut o viață. Poate doar puțin altfel, atâta tot. Și apoi, ce mi se poate întâmpla? Să dau greș? Cu neputință.

– Magia este, îndeobște, destul de imprevizibilă. Cu toată iscusința ta în a-ți folosi talentul de făurar, magia s-ar putea să fie cea neîndestulătoare.

Meșterul îl studie pe bătrân o clipă, apoi răsă încetișor.

– Nu crezi tu așa ceva. Ești la fel de iscusit în arta ta precum sunt eu în meseria mea. Ai prefera să mori decât să îngădui magiei tale să dea greș.

Se lăsă o lungă tăcere, cei doi rămaseră astfel, privindu-se unul pe celălalt, în căldura învăluitoare a fierăriei, în lumina tremurătoare care le scălda chipurile ridate.

– Mă prețaluiești pentru ultima oară, observă meșterul cu un aer grav. Nu te osteni. Nu e nevoie. Sunt pregătit.

– Prețaluirea pe care o fac acum pune în cântar doar urmarea pe care lucrarea asta o va avea asupra ta. Nu poți avea de-a face cu magia și să scapi neatins. Viața ta nu va mai fi niciodată la fel de acum înainte. Trebuie că-ți dai seama.

Urprox Screl îi aruncă bătrânului un zâmbet ironic.

– Pe asta mă și *bizui*. Îngăduie-mi să-ți fac o mărturisire. Afară doar de Mina și de copii, mi-e silă de viața mea. Mi s-a urât de cel care am devenit. N-am înțeles asta până ai venit

tu. Acum înțeleg prea bine. Aș întâmpina cu bucurie orice schimbare.

Simți căutătura celuiilalt scrutându-l o clipă, greutatea ei lăsându-i-se pe suflet, și se întrebă de nu vorbise cumva prea mult.

Apoi bătrânul dădu din cap.

– Foarte bine. Să purcedem, deci.

* * *

Ani întregi după aceea aveau să se țeasă povești în toată legea despre cele ce s-au petrecut în noaptea aceea, istorisiri trecute din gură în gură, care începeau să prindă parfum de legendă. Venite din diverse surse, își aveau toate obârșia în ceea ce prinseseră cu privirea trecătorii din cele ce se săvârșiseră în hala marelui furnal al lui Urprox Srel. Ușile erau deschise spre noaptea de afară pentru ca aerul curat să poată intra înăuntru și căldura dogoritoare să lase, iar cei care se avântară destul de aproape fuseseră martorii unor viziuni care, după cum chiar ei au afirmat mai târziu, erau rodul nebuniei.

O sabie a fost făurită de către Urprox Srel în noaptea aceea, dar felul în care a fost ea făurită avea să rămână veșnic obiect de dispută.

Toată lumea era de acord cu privire la cei care fuseseră de față. Ei se mișcau prin aerul încărcat de fum și cenușă ca niște stafii, cocârjați din pricina căldurii sufocante din hala furnalului, îndreptându-se uneori preț de o clipă spre a împlini câte o îndatorire cerută de lucrarea lor, cocârjându-se apoi iarăși. Era acolo făurarul, maestru vestit în breasla lui, om care timp de doi ani se lăsase de meserie pentru ca apoi, pentru o singură noapte, fără a spune o vorbă nimănui, să se întoarcă la ea. Era acolo bătrânul, înveșmântat în pelerina lui neagră, cel care părea uneori aproape străveziu, și alteori dur și aievea ca stânca. Și mai

erau Străjerul Hotarelor și fata. Fiecare își avea rolul lui. Meșterul și bătrânul lucrau umăr la umăr la făurirea armei. Bărbatul mai tânăr slujea drept ajutor, îndeplinea ce i se spunea, cărând una sau aducând alta, și-și punea puterea și trupul voinic în slujba celorlalți, acolo unde aveau trebuință. Fata se postase lângă ușă, având grijă ca nimeni să nu încerce să intre sau să se apropie prea mult și să tragă cu ochiul înăuntru. De-a dreptul straniu, dar ea fusese cea care le produsese cea mai puternică impresie. Unii spuneau că-și schimba înfățișarea pentru a-i goni pe cei prea curioși, devenind într-o clipită când fiară din lumea neființelor, când pumă de smârc. Alții spuneau chiar că dansase goală în fața marelui furnal, într-un ritual care ajutase făurirea. Iar alții erau de părere că numai ce se uita spre tine și-ți pierdeai mințile. Toți însă erau într-un gând: nu era defel ceea ce părea la prima vedere.

Că se folosisse magia în noaptea aceea, era lucru de netăgăduit. Dogoarea focului era mult prea aprigă, strălucirea lui prea violentă, exploziile la turnarea minereului topit în matriță prea tunătoare. Unii spuneau că au văzut, izbucnită din mâinile bătrânului, o lumină verde care atâta focul din cuptor, că au văzut-o împingând scripeții și manivelele ca să scoată metalul din foc, mânuind tăișul după desprinderea din matriță, lustruind și frecând suprafața sabiei. În timp ce meșterul făurar adăuga diverse metale în cuptor, în timp ce combina și apoi amesteca aliajul, bătrânul rostea incantații. Metalele intrau în foc și erau apoi din nou scoase. Cel topit era turnat în matriță, călit și bătut. Și de fiecare dată, magia bătrânului țâșnea orbitoare în sprijinul văpăii din cuptor. O, da, se folosisse magie în lucrarea aceea, asta era deasupra oricărei îndoieli, toți povestitorii erau de acord cu asta.

Lumea vorbea și despre imaginea, pretutindeni prezentă, a unei mâini purtând o torță aprinsă. Nimeni nu-i pricepea noima, dar părea să fie pretutindeni. Unii o văzură

pe un medalion scos din pelerina bătrânului. Alții – proiectată pe perete de lumina flăcărilor din cuptor. Iar alții o văzură scoasă chiar din foc, abia născută din măruntaiele fierbinți ale furnalului, ca un duh sculat din morți. Dar ultimii care o văzuseră spuneau că era montată în mânerul uriașei săbii, încrustată în metalul care forma aliajul, iar imaginea ei era strălucitoare și sclipitoare, cu mâna aceea ce părea a strânge sabia acolo unde lama se îmbina cu mânerul și cu flacăra torței suind în lungul lamei către vârf.

Turnarea, modelarea, călirea și ascuțirea sabiei dură tot restul nopții. Răzbăteau sunete stranii, nu doar ciocanul meșterului și susurul aburului la călirea lamei. În flăcări zăreai culori de un fel din care nimeni nu mai văzuse până atunci, curat curcubeu, întrecând de departe tot ce se știa despre foraj într-un oraș plin de făurari. Pluteau mirosuri și balsamuri în aer, nefirești pentru acel proces, întunecate și amenințătoare. Cei care treceau prin preajma furnalului în noaptea aceea aruncau spre el priviri furioase, neliniștite, uimiți de ferocitatea fenomenului, apoi își căutau de drum.

Până-n răsăritul soarelui, făurirea armei era de-acum isprăvită și cei trei străini erau duși. Nimeni nu-i văzu plecând. Nimeni nu știa încotro o luaseră. Sabia era dusă și ea, și se bănuia că cei trei o luaseră cu ei. Fierăria era pustie în lumina zilei, iar dogoarea i se ostoia cu-ncetul și avea să se răcească încă multe zile la rând. Cei puțini care se aventurară în apropierea ușilor încă deschise susțineau că pământul arunca scântei sub picioarele lor când încercau să arunce o privire înăuntru. Magie, șopteau ei. Neîndoielnic.

Urprox Srel se duse acasă și nu se mai întoarse la lucru. Fierăria era din nou închisă, anunță el. Vorbi cu prietenii și vecinii lui ca întotdeauna și îi încredință că nu se petrecuse nimic neobișnuit în noaptea aceea. Făurise o sabie pentru niște posibili cumpărători, iar aceștia pleaseră înapoi să cumpănească valoarea obiectului făurit.

Zâmbea spunând asta. Părea destul de calm. Dar în ochii lui deslușeau ceva curios și străin.

În mai puțin de o lună, părăsi orașul. Mina, copiii și nepoții lui plecară toți laolaltă cu el, toată familia. Dar la vremea aceea umbla deja zvonul că s-ar fi vândut trup și suflet creaturilor întunecate care trăiau la miazănoapte. Nimeni nu prea mai voia să aibă de-a face cu el. Toată lumea se declară de acord că era mai bine că plecase.

Nimeni nu știa unde se dusese. Existau, firește, zvonuri. Dar zvonuri există de când lumea.

Unii spuneau că plecase spre miazănoapte, spre ținuturile de hotar, și că se stabilise acolo cu familia. Alții spuneau că-și schimbase numele, pentru ca nimeni să nu știe cine este.

La mulți ani după aceea, un bărbat pretinse că l-a văzut. Negustor de bijuterii fiind, călătorea hăt departe prin cele patru țărâmură în căutare de noi locuri în care să-și vândă marfa. El declară că a dat peste Urprox Screl undeva, într-un sătuc aflat la miazănoapte de lacul Rainbow.

Atâta că nu-l mai chema Screl.

Se numea acum Creel.

XXIV

Vântul și ploaia băteau cu furie în parapetele și zidurile cetății Stedden, răspunzând, ca-n oglindă, furiei cu care se purta bătălia la porțile largi ale castelului. De două ori ajunsese armata Northlandului până la ziduri și de două ori gnomii o respinseseră. Se apropia acum miezul nopții, cerul era negru-smoală, văzduhul îmbibat de ploaie și lumina atât de slabă, încât nu puteai vedea nimic mai departe de câțiva metri înaintea ochilor, afară doar de cele câteva clipe în care fulgerul repezea o lumină orbitoare asupra întregii văi Ravenshorn.

Vor pierde și bătălia asta, gândi Risca în timp ce cobora scările de la zidul principal către curtea interioară, în căutarea lui Raybur. Nu că și-ar fi închipuit cineva că aveau să o câștige. Că astăzi rezistaseră chiar și atât era un miracol în sine. Că erau încă în viață după săptămâni întregi de bătălii și retrageri era un miracol încă mai mare. Dar timpul și norocul le erau pe sfârșite. Se împotriviseră soartei cât de mult le stătuse în puteri.

Unde erau elfii? De ce nu veniseră?

Săptămâni întregi după ce scăpaseră din Wolfsktaag, gnomii luptaseră să țină în loc forța Northlanderilor. Armata Vrăjitorului Comandant îi izbise fără-ncetare, dar ei continuaseră să reziste. Fuseseră de-a dreptul norocoși în Wolfsktaag; scăpaseră aproape fără pierderi de vieți. Dar norocul nu le surăsese prea mult. Avuseseră vreo duzină de confruntări de atunci, și dușmanii învinseseră în câteva rânduri, fie prin tenacitatea lor, fie din noroc. Gnomii capturați fuseseră măcelăriți pe loc. Măcar că Eastlanderii se împotriviseră sălbatic și provocaseră grele pierderi atacatorilor, acestea păreau neînsemnate. Mai puțini și mai slab înarmați, gnomii erau pur și simplu neputincioși în fața unei armate de asemenea forță și mărime. Erau bravi și hotărâți, dar fuseseră mereu respinși.

Acum intraseră adânc în Ravenshorn și erau să fie alungați și din acest ultim adăpost. Wolfsktaagul și Anarul de mijloc erau pierdute. Culhavenul căzuse încă de la început. Râul Silver, de la lacul Rainbow până la Cillidellan, era în mâinile dușmanului. Și nu aveau de unde ști cât anume din meleagul de la miazănoapte fusese capturat de asemenea. Tot, de bună seamă. Dacă și Ravenshornul avea să cadă, gnomii se vor vedea siliți să se retragă tocmai la High Bens și în fortăreața din Dun Fee Aran. Și atunci nu le mai rămânea decât să fugă spre tărâmurile din răsărit, locuri prin care abia de se aventuraseră vreodată.

Și întocmai asta se va petrece, gândi Risca. Nu aveau cum să reziste prea mult aici, asta era sigur. Cetatea Stedden avea să cadă înainte de sosirea zorilor. Șanțurile împrejmuitoare și gropile-capcană fuseseră deja depășite de Northlanderi, care construiau acum scări ca să escaladeze zidurile. Vântul și ploaia nu păreau a le stânjeni în vreun fel strădania. Erau mânați de ceva mai puternic decât vitregiile naturii – o spaimă, o sminteală, o groază față de creatura care-i conducea. Magia îi mâna înainte, întunecată și înfricoșătoare, și, poate, pentru ei, în starea în care sufletul li se afla, până și moartea era de preferat gândului de a da socoteală pentru neizbânda misiunii lor.

Risca ajunsese la baza scărilor. Ieși din turn și se îndreptă spre curte. Zvonul bătăliei îi bubuia în urechi, un vacarm pe care nici măcar furtuna dezlănțuită nu-l putea acoperi. Un berbec izbea în porți, pe care le scutura cu o insistență statornică, neclintită. Porțile se clătinau, dar rezistau. De pe parapete gnomii lansau săgeți și sulite în atacatorii care formau o masă atât de compactă, încât era aproape imposibil să-și greșească ținta. Unul din ziduri era cuprins încă de flăcările care aprinseseră uleiul încins aruncat pe el într-un alt atac, respins de gnomi. Apărătorii alergau dintr-un loc în altul, în încercarea de a umple golurile din linia de apărare, căci nu erau destui pentru toate posturile trebuitoare.

Raybur apăru brusc din haosul de nedescris și-l apucă de braț.

– Vom putea rezista doar până termină ei de încropit scările! strigă el ca să acopere vuietul vântului, apropiindu-și fața de cea a bărbatului mai tânăr: Nu putem face nimic mai mult, Risca!

Druidul dădu din cap. Se simțea vlăguit și descurajat. I se urăse să tot gonească, să fie întruna fugărit, și era furios că toate astea aveau să continue.

– Tunelurile au fost pregătite, răspunse el, fără a se osteni să ridice vocea.

Tocmai se asigurase că traseul lor de evadare era pregătit. Geften cercetase el însuși tunelurile și se încredințase că erau libere. Gnomii urmau să fugă prin coridoarele tăiate în stâncile muntelui din spatele fortăreței și să iasă în partea de răsărit a culmilor muntoase. De acolo vor coborî în valea împădurită de dedesubt și vor dispărea din nou.

– Ce s-a-ntâmplat cu elfii? întrebă regele gnomilor cu furie abia stăpânită.

Risca clătină din cap.

– Ar veni, dacă Tay Trefenwyd ar găsi o cale de a-l aduce. Precis s-a întâmplat ceva. Ceva despre care încă nu știm nimic.

Raybur clătină la rândul lui din cap, cu vădită nemulțumire întipărită pe chipul năpădit de barbă.

– Războiul ăsta se poartă cam cu strâmbă măsură, nu crezi? Doar noi, nimeni altul să ne fie alături împotriva unei armate de mărimea celei de colo?

Izbucniră strigăte dinspre parapet, iar apărătorii dădură năvală să umple un nou gol în defensivă.

– Cât mai trebuie oare să rezistăm? Pierdem întruna luptători, cu fiecare bătălie, și nu prea mai avem mulți de pierdut!

Mânia lui era de-nțeleș. Unul dintre cei răpuși în bătălie fusese chiar fiul lui cel mare. Wyrik căzuse în urmă cu patru zile, răpus de o săgeată rătăcită. Se refugiaseră peste Anar, în Ravenshorn, hotărâți să ajungă la cetatea Stedden. Săgeata îi străpunsese gâtul și-i pătrunsese în creier. Murise pe loc, înainte chiar să observe cineva că fusese lovit. Raybur era alături când se întâmplase asta, chiar el îl prinsese în brațe când se prăbușise.

Cei doi bărbați se priviră unul pe altul în umbrele jilave ale ușii, amândoi cu gândul la moartea tânărului, citind fiecare acest gând în ochii celuilalt.

Raybur își mută privirea, fără de speranță.

– Dacă am avea măcar un mesaj, o cheazășie că vom primi ajutor...

Clătină din nou din cap.

– Bremen nu ne-ar părăsi, declară Risca cu glas scăzut, dar ferm. Orice i se va fi întâmplat, el va veni.

Ochii lui Raybur se îngustară.

– Dacă mai e în viață.

Cuvintele lui rămaseră spânzurate în tăcere, tăioase ca o lamă nemiloasă, acuzatoare, sumbre și fără de nădejde.

Apoi răzbătu un sunet cumplit, bubuitor, care le întrerupse gândul la posibila moarte a bătrânului; un zgomot asurzitor de țâțâni metalice smulse și de lemn sfărâmat. Amândoi realizară în același timp ce se petrecuse, dar Raybur fu cel care dădu glas cel dintâi.

– Porțile!

Ieșiră în goană de sub pragul ușii, în noaptea ploioasă. Un fulger orbitor sfâșie plafonul cernit al norilor. În fața lor, porțile principale cedaseră sub presiunea loviturilor de berbece. Balamalele erau deja sfărâmate, iar bârna transversală crăpase. Gnomii se străduiau să întărească bârna subrezită cu bucăți de lemn, dar era limpede că năruirea ei definitivă era doar o chestiune de timp. Loviturile de berbecele sporiră în putere, iar atacatorii le răspundeau cu noi strigăte de bucurie. Pe parapete, gnomii se retrăgeau, șovăitori, de pe pozițiile lor defensive.

Fleer veni în goană spre tatăl său, cu păru-i lung fluturând în vânt.

– Trebuie să scoatem toată lumea din cetate! strigă el palid, cu chipul îndurerat.

– Fă-o! strigă la rândul lui Raybur, iar vocea-i era rece și aspră. Retrageți-vă de pe parapete prin coridoarele cetății, și de acolo în tuneluri! M-am săturat de toate astea!

Fleer dădu fuga îndărăt și un Raybur furios se răsuci pe călcăie și o porni spre porți, aprins la față și hotărât.

Dându-și seama ce are în gând, Risca porni după el, îl înșfăcă de braț și-l smuci spre el.

– Nu, Raybur, declară el. Eu voi stăvili năvala dușmanului, nu tu!

– Singur? se răsti regele, smulgându-și brațul din încheștarea celuiilalt.

– Dar tu câți aveau de gând să iei cu tine?

Riposta lui Risca era tăioasă și sfidătoare.

– Și acum, du-te! Condu-ți armata afară de aici!

Ploaia le cădea pe fețe și-i silea să clipească rapid – două siluete solitare, înfruntându-se.

– Dar e o nebunie! șuieră regele.

Risca clătină din cap.

– Tu ești regele, trebuie să te afli în siguranță. Ce se alege de gnomi dacă tu cazii în luptă? Și-apoi, eu am în ajutor magia druidă, și asta e mai mult decât poți tu să spui. Du-te, Raybur!

Poarta din dreapta se prăbuși în parte, apoi cu totul, transformându-se într-un morman de dărâmături. Siluete întunecate se strecurară prin deschizătură, cu arme sticlind rău-prevestitor. Risca ridică brațele, cu degetele desfăcute, invocând magia druidă. Raybur ezită, apoi se năpusti spre intrare, îi chemă pe comandanții oștii și le dădu ordin de retragere. Gnomii se repeziră în jos de pe parapete și alergară spre uși, apoi spre siguranța coridoarelor de dincolo de ele. Cei ce apărau porțile fugiseră deja. Risca stătea singur în ploaie și aștepta calm. Îi fusese destul de ușor să ia această decizie. Se săturase de atâta alergătură, de atâta hăituială. Era gata să rămână locului și să lupte. Aștepta doar prilejul.

Când primul val de atacatori ajunse în golul fostei porți, le lansă focul druid drept în față. Iar acesta pârjoli totul în calea lui. Văpaia lui urcă peste dărâmături și cuprinse prima linie a Northlanderilor înainte ca aceia să poată gândi măcar la fugă. În bezna de dincolo, ceilalți se

retraseră, neputând îndura dogoarea. Risca nutri încă o clipă focul, apoi îl lăsă să se stingă. Magia îl năpădise în valuri amețitoare, care înlăturaseră îndoieli și teamă, oboseală și durere. Deveni pentru el ceea ce devenea întotdeauna în bătălii aprige: scopul pentru care trăia.

Berbecele își continuă eforturile și curând și cea de-a doua poartă cedă, lărgind încă mai mult calea de intrare. Dar nu se apropie nimeni. Risca privi în sus, prin perdeaua ploii. Ultimii gnomi coborau de pe parapete și de pe creneluri. În foarte scurt timp avea să rămână cu desăvârșire singur. Știa că ar trebui să fugă în clipa aceea. Că ar trebui să se alătore celorlalți, să scape acum, cât încă mai era timp. Nu avea niciun rost să mai rămână. Și totuși, nu se putea hotărî să se îndepărteze. Simțea ca și când ar fi ținut soarta acelei bătălii în mâinile lui, ca și când, rămânând neclintit pe poziție, ar fi putut opri în vreun fel năvala care amenința să-i covârșască pe toți.

Apoi ceva imens apăru în hăul pârjolit al porților, o siluetă fantomatică se strecură prin spărtură. Risca șovăi, așteptând să vadă ce anume este. Forma întunecată apăru la vedere și intră în cercul de lumină palidă răspândită de focul druid aproape stins. Era o creatură din lumea neființelor lui Brona, ieșită din ascunzișul ei la căderea nopții, o făptură slinoasă și murdară, acoperită de spini și platoșe, cu brațe și picioare butucănoase, cu trupul masiv. Stătea pe două picioare, dar creatura avea o formă abia vag omenească, incovoiată ca și când hidoșenia i-ar fi fost prea mare povară, iar în ochii ei galbeni mocnea dorința de a ucide. Îl zări pe druid și își încetini mișcarea, apoi se întoarse ca să-l înfrunte. Purta o bătă enormă, iar ambele mâini, cu degete îngherate, erau încheștate pe coada ei.

– Măi, să fie, șopti Risca și expiră încet.

Creatura rămase preț de o clipă așa, singură, în hăul porții, apoi pași fără grabă peste ruinele fumegânde. Nimeni altcineva nu veni, deși Risca auzea deslușit cum

Northlanderii se cățarau cu mare grăbire pe scările sprijinite pe zidurile părăsite și se pregăteau în întuneric pentru atacul decisiv asupra cetății Stedden.

Creatura a fost trimisă să mă atace între timp, gândi Risca, înțelegând că nu altul putea fi motivul. Nu cumva ei își închipuie că n-am de gând să lupt cu ea? Mă încearcă, vor să vadă ce fel de puteri stăpânesc, câtă voință. Care era temeiul acestei fapte nebunești?

Nu avea răspuns la toate aceste întrebări, firește. Iar acum, monstrul se apropia de el, măturând în cale dărâmături și trupuri deopotrivă în drumul dinspre spărtură spre curtea interioară, cu ochii ca niște felinare pironiți pe druid.

Încearcă să mă prindă-n capcană, îi fulgeră brusc prin gând druidului. O diversiune, ca să-mi abată atenția, ca să-mi secătuiască magia, pentru ca apoi să mă atace din plin. Neobrăzarea ideli îi stârni zâmbetul.

Monstrul din lumea neființelor continua să se apropie de el din ce în ce mai repede. Băta i se ridică înainte, pavăză și armă în același timp. Risca ar fi avut încă vreme să fugă, dar rămase pe poziție. Northlanderii priveau. Știau cine e și așteptau să vadă cum avea să răspundă atacului. Iar druidul avea de gând să le înfățișeze o priveliște de neuitat.

Când monstrul ajunsese la mai puțin de zece metri, Risca ridică securea de luptă, o ținu cu ambele mâini, se răsuci să capete viteză, apoi aruncă tăișul sclipitor drept în fața dușmanului. Fiara ajunsese de-acum aproape de el în năvala atacului și nu se putu feri de lovitură. Securea izbi drept în fruntea cu sprâncene stufoase și o despică în două cu acel zgomot înfiorător de fier crăpând oase. Sângele gâlgâi ca o cerneală neagră pe fața devastată, năpădind botul deschis al creaturii. Fiara căzu în genunchi, moartă deja, și începu să se năruie cu fața înainte.

Risca se retrăgea de-acum spre siguranța ușii care dădea spre coridoare, când ceva se mișcă în umbre de ambele părți, iar el invocă magia instinctiv. Strălucirea

bruscă a flăcărilor lui îi lumină pe cei câțiva Purtători de Cranii, care ieșiră din umbre cu aripile lor negre și ochii lor roșii și începură să se apropie de el. Risca scrâșni scârbit din dinți. Fuseseră mai iuți decât el, zburaseră peste parapete în timp ce el le aștepta plin de bunăvoință diversiunea. Se răsuci spre cel din stânga și lansă focul druid drept în el. Vânătorul înaripat dădu îndărăt, șuieră furios și foc purpuriu explodează în fața lui Risca în timp ce se chinuia să intre în turn. Ceva îl izbi din plin, trântindu-l cât era de lung la pământ – era unul din Purtătorii de Cranii, care începu să-l sfâșie cu ghearele. Risca îl scutură de pe el și zvâcni din nou în picioare. Aburi se înălțau din locul unde arsesse focul, amestecându-se cu ploaia și ceața. Tunetul se rostogoli și bubui cu îndoită furie. Northlanderii sloboziră chiote de bucurie în timp ce năvăleau prin deschizătura ușii, lipsită de apărători în curtea interioară din spatele lui.

Un alt Purtător de Cranii îl atacă, un iureș furios, întunecat, pe care îl evită cu greu în ultima clipă. Sulițe și săgeți zburau pretutindeni în jurul lui. Fusesse nesăbuit peste orice închipuire zăbovind atâta! Gândul i se ivi și dispăru într-o clipită. Azvârli trâmbe de flăcări în stânga și-n dreapta și goni printre arme, colți și gheare spre ușă. Nu se uita în urmă-i, știind prea bine ce avea să vadă, de teamă ca priveliștea să nu-l ținuiască locului. Răsturnă un alt Purtător de Cranii, care se aruncase în calea lui în încercarea de a-i zăbovi retragerea. Disperat, Risca lansă în toate direcțiile un nou val de flăcări druide, care-i sili pe cei mai apropiați Purtători să bată în retragere, apoi parcurse în goană cei câțiva metri rămași de parcă ar fi avut el însuși foc la călcăie, și se catapultă drept în deschizătura ușii.

Se împiedică în întuneric, dar într-o clipită fu din nou în picioare și alergă mai departe. Era beznă pe coridoarele castelului, căci torțele fuseseră stinse toate, dar el cunoștea bine cetatea Stedden și nu avea nevoie de lumină ca să-și găsească drumul. Auzi dușmanii urmărindu-l și, când ajunse

la capătul primului coridor, se întoarse în loc doar cât să incendieze întregul coridor de la un capăt la altul. Asta nu putea decât să-i întârzie puțin. Dar de mai mult nici nu avea nevoie.

Câteva clipe mai târziu trecuse deja pragul unei uși metalice pe care o trânti zdravăn în urma lui și o blocă cu bârne solide. De-acum nu aveau cum să mai pună mâna pe el. Nu în noaptea asta. Dar prea mare fusese primejdia de a fi răpus ca să nu chibzuiască la probabilitatea ca data viitoare sortii să nu-i mai fie atât de aproape.

Își șterse sângele care-i intra în ochi și simți durerea creștăturii de pe frunte. Rana nu era gravă. Avea destul timp să și-o oblojească mai târziu. Raybur și ceilalți așteptau de bună seamă undeva mai încolo, în tunel. Risca îl cunoștea prea bine pe regele gnomilor ca să-i treacă prin gând că acela l-ar putea părăsi. Prietenii nu făceau asta.

Înghiți anevoie, i se uscăse gâtul.

Ce se întâmplase oare, se întrebă el înnegurat, cu Tay Trefenwyd și cu elfii?

Noaptea se lăsase peste Arborlon, un întuneric moale și călău ca o pătură. Nu ploua aici, ca în răsărit. Jerle Shannara stătea la o fereastră din reședința de vară și aștepta zorii. Geană peste geană nu pusese în noaptea aceea, copleșit de îndoieli care-și aveau obârșia, știa asta, în pierderea lui Tay Trefenwyd, chinuit de gândul la ce ar fi putut să fie și la ce va să fie, fără îndoială, de-acum înainte. Se afla ca pe costișa unui urcuș început cu câteva săptămâni în urmă și care avea să atingă culmea odată cu revărsatul zorilor, iar el nu putea scăpa de sentimentul de disperare care îl năpădea la gândul că împrejurările și întâmplarea hotărâseră soarta lui în feluri pe care nu le-ar fi putut întrezări și nu le mai putea schimba acum.

– Vino la mine, iubirea mea, îl chemă Preia Starle din holul întunecat, cuprinzându-și trupul cu brațele într-un gest protector.

– Mă gândeam, răspunse el, ca de departe.

Ea se apropie de el, îi înconjură mijlocul cu brațele și îl ținu strâns lipit de ea.

– Te gândești prea mult în ultimul timp.

Era adevărat, de bună seamă. Nu fusese așa înainte, atunci când Tay era în viață, când Vrăjitorul Comandant încă nu sosise pe acele meleaguri, când suferința încă nu-și făcuse sălaș în mijlocul elfilor. Fusese mai liber atunci, neîmpovărat de îndatoriri și sarcini peste măsură de însemnate, iar viața și viitorul erau ale lui, cu toți sorții din lume la alegere. Cât de grabnic se schimbaseră toate astea!

Își ridică mâna mare și o puse peste a ei.

– Tot nu vreau să fiu rege.

Dar rege avea să fie când se va lumina de ziuă. Urma să fie încoronat la răsăritul soarelui, după cum cerea datina regilor elfi încă din vremuri feerice. Fusese hotărât astfel după acele evenimente care începuseră cu asasinarea lui Courtann Ballindarroch și culminaseră cu moartea ultimului său fiu. Săptămâni de-a rândul, elfii stăruiseră în nădejdea că moștenitorul regelui lor avea să revină din nesăbuita lui expediție în căutarea ucigașilor tatălui. Dar Alyten era un tânăr aprig și nestăvilit și n-ar fi trebuit niciodată să plece în căutarea năpastei pe care și-o aflate. Northlanderii îl așteptau, tocmai sperând că-i va urmări. Îl lăsaseră să găsească, îl ademeniseră în urma lor, îl prinseseră într-o ambuscadă și-l ucisese. Supraviețuitorii micii trupe care îl însoțise îl aduseseră acasă. Fusese ultimul moștenitor adult al tronului familiei Ballindarroch și fusese, de asemenea, ultima speranță a lui Jerle Shannara că poporul elfilor nu se va întoarce spre el.

Și o făcuseră pe dată, firește. Mulți nu-l voiseră de la bun început pe Alyten. Northlanderii îi amenințau din nou, puseseră stăpânire pe întregul Streleheim și le rupseseră orice legături cu alte țărâmurii și popoare. Invadarea Westlandului avea să urmeze cât de curând – în privința asta

existau prea puține îndoieli. Se aștepta doar întoarcerea Vrăjitorului Comandant, plecat spre răsărit să-i atace pe gnomi. Vânătorii elfi trimiși în cercetare izbutiseră să afle măcar atâta lucru. Dar Înaltul Consiliu tot nu voia să acționeze; aștepta întoarcerea lui Alyten și spera să dea un pristav prin care să anunțe că el avea să fie rege. Acum, Alyten era mort și rămăseseră doar cei doi nepoți, prea mici să poată guverna, prea nevârstnici să priceapă măcar grozăvia situației în care se aflau. Ar trebui oare ca un regent să domnească în locul lor? Ar trebui ca poporul să fie condus prin mijlocirea unor sfetnici? Răspunsul tășni aproape imediat și fără șovăire: niciuna dintre aceste soluții nu era îndeajuns de potrivită spre a îndepărta cumplita primejdie care-i amenința, și Jerle Shannara, ca văr primar al regelui, știut și drept cel mai experimentat luptător și strateg din Westland, era singura lor speranță.

Chiar și așa stând lucrurile, deliberările pe această temă ar fi putut dura la nesfârșit dacă n-ar fi fost gravitatea împrejurărilor și hotărârea Preiei Starle. Ea venise la Jerle aproape îndată după ce trupul lui Alyten fusese adus acasă, când deliberările erau înfierbântate într-atât, încât amenințau să dezbine definitiv poporul elfilor.

– Nu poți îngădui așa ceva, îi spusese ea.

Era noapte, din nou o noapte blândă, somnoroasă, în care căldura de peste zi mai zăbovea, groasă și cleioasă, la colțurile gurii și ale ochilor.

– În tine își pune cea mai mare nădejde poporul elfilor, și o știi prea bine. Trebuie să luptăm ca să supraviețuim, Jerle. Northlanderii nu ne vor lăsa nicio altă alternativă. Când va sosi vremea, cine altul decât tine ne va putea conduce? Și dacă va fi să ne conduci, atunci să o faci în calitate de rege.

– Dreptul meu de a fi rege va fi veșnic pus la îndoială! se răstise el, sătul să tot vorbească despre asta, lehametit și că trebuie să vorbească.

– Mă iubești? întrebuse ea din senin.

– Știi prea bine că da.

– Și eu te iubesc. Ascultă-mă, deci, cu atenție acum. Fă-mă soția ta. Fă-mă perechea ta, sprijinul tău, aliatul tău cel mai de încredere și prieten pe veci. Eu sunt deja toate astea pentru tine, încât pasul pe care trebuie să-l faci e unul foarte mic. Unește-te cu mine în ochii poporului elf. Spune Înaltului Consiliu că vrei să fii rege, că noi doi îi vom adopta pe cei doi băieți care și-au pierdut familia și-i vom socoti copiii noștri. Ei nu mai au pe nimeni. De ce să nu ne aibă pe noi? Asta va curma orice dihonie. Va curma orice reproș. Ar deschide calea celor doi băieți să te succeadă la tron când vor crește mari. Va ostoi rănile pricinuite de moartea tuturor celor din neamul Ballindarroch și va îngădui poporului elf să se gândească la propria supraviețuire!

Și se petrecuse întocmai. Stăruința ei îl mișcase într-o vreme în care nimic altceva nu o putea face. Mai târziu, avea să se minuneze de simplitatea soluției, de ideea atât de temeinică a Preiei Starle. S-ar fi căsătorit cu ea oricum, își spunea el. O iubea cu adevărat și dorea să-i fie soție. Era cea mai apropiată prietenă, era confidenta lui, iubita lui. Elfii și-ar fi dorit un rege cu urmași, iar familia Ballindarroch fusese iubită, încât ideea adoptării celor doi băieți se bucurase de mare susținere. Entuziasmul stârnit de propunerea ca Jerle să fie rege fu covârșitor.

El privi departe în noapte, în brațele Preiei, copleșit de aduceri-aminte. Ce departe ajunsese în atât de scurt timp!

– Vrei să ai și copiii tăi, Preia? o întrebă el pe neașteptate.

Se lăsă tăcerea câtă vreme ea chibzui la întrebare – sau măcar la răspunsul pe care să i-l dea. Jerle nu căută să-i vadă chipul.

– Vreau să am parte de viața mea alături de tine, zise ea în cele din urmă. În clipa de față mi-e greu să mă gândesc la altceva. Când elfii vor fi din nou în siguranță, când Vrăjitorul Comandant va fi nimicit...

Se opri și îl privi lung.

– Vrei să știi dacă legăturile de sânge vor înrâuri în vreun fel grija pe care le-aș purta-o băieților pe care ne-am hotărât să-i adoptăm, alături de cea pe care aș avea-o față de propriii noștri copii? Nici vorbă de așa ceva. Dacă noi nu vom avea alți copii, băieții vor fi de-ajuns. Vor fi ai noștri, ca și când noi i-am fi zămislit. Te mulțumește răspunsul?

El încuviință din cap, fără un cuvânt, cu gândul la felul în care se schimbaseră relația dintre ei după moartea lui Tay. Cugetase adânc și îndelung la mărturisirea ei – că l-ar fi putut iubi pe prietenul lui, că ar fi putut chiar să fie a lui dacă i-ar fi cerut-o. Faptul nu-l răscolea pe cât credea că ar fi trebuit. Îl iubise la rândul lui pe Tay, și acum, că el murise, ar fi fost greu să-i poarte pricină.

– Tu vei face parte din Înaltul Consiliu, îi spuse el cu voce calmă. Și Vree Erreden de asemenea. Când voi putea, îl voi numi Mai-mare al miniștrilor. Ești de acord?

Ea încuviință din cap.

– Ți-ai schimbat întru totul părerea despre vizionar, nu-i așa?

El înălță din umeri.

– Îi voi ruga ca oștirea elfilor să fie mobilizată ca să mărșăluiească spre răsărit – nu, voi insista să se întâmple asta. Umerii lui se îndreptară cu hotărâre: Voi face ce ar fi făcut Tay. Voi avea grijă ca gnomii să nu fie lăsați în voia soartei. Voi avea grijă ca Nestemata Neagră să ajungă în mâinile lui Bremen. Dacă voi da greș ca rege, asta nu se va întâmpla pentru că-mi vor fi lipsit curajul sau hotărârea.

Era un cuvânt clar și concis, un reazem în fața îndoielilor și a nesiguranței care încă se îțeau la marginile subconștientului. Preia știa. El nu-și putea îngădui să pregete. Linia care hotărânică izbânda de înfrângere, viața de moarte, avea să fie una foarte firavă.

Preia se lipi de el.

– Vei face ceea ce trebuie să faci, ceea ce știi că e drept. Vei fi rege și nu vor exista păreri de rău. Ți vei conduce poporul și îl vei ocroti. Este destinul tău, Jerle. Este soarta ta. Vree a zărit toate astea în viziunile lui. Înțelegei asta, cred.

Se gândi îndelung înainte de a-i răspunde.

– Ceea ce înțeleg eu este că nu am alternativă, și, deci, trebuie să consimt la asta. Și mă gândesc mereu la Tay.

Rămaseră astfel îndelungă vreme, fără a-și vorbi. Apoi Preia îl conduse prin întunericul reședinței de vară până la pat și îl ținu în brațe până la revărsatul zorilor.

XXV

Nerăbdători să recupereze timpul pe care simțeau că l-au irosit, purtătorii nou-făuritei săbii a lui Urprox Sclerl cumpărară cai și purceseră spre miazănoapte, prin Southland, spre târmurile de frontieră și spre râul Silver. Călătoriră cu pas măsurat, poposind doar cât să mănânce și să se odihnească, și nu se întrecură cu vorba. Amintirile despre făurirea sabiei le stăpâneau gândurile, iar imaginile stârnite de ele erau atât de vii, încât zile întregi după aceea li se păru că totul abia se petrecuse. Că urmările magiei invocate depășiseră făurirea în sine era de netăgăduit. Într-un anume fel, poate altul pentru fiecare dintre ei, făurirea talismanului îi transformase și pe ei. Se simțeau nou-născuți, căci fenomenul îi schimbase la fel de deplin precum modelase tăișul însuși, iar ei urmau să descopere în ce fel anume.

Misiunea de a purta sabia fu încredințată pe drumul de întoarcere lui Kinson Ravenlock. Bremen i-o înmânase îndată ce se așternuseră la drum, din pricină pe care druidul nu izbutise să le destăinuiească într-un totu prietenului său.

Ai fi zis că nu putea îndura povara armei, că nu putea îndura simțămintele pe care i le trezea. Fusese acela un moment straniu, tulburător, dar Kinson luă sabia fără un cuvânt și o prinse în spate cu o curea petrecută de-a curmezișul peste piept. Greutatea ei era nimica toată pentru el, dar însemnătatea ei pentru viitorul semințiilor era deasupra oricărei îndoieli. Kinson nu fusese însă martor la viziunile din Hadeshorn, drept urmare nu purta povara cunoștințelor druidului despre viitor, încât sabia nu avea aceeași însemnătate pentru el. O purtă cum ar fi purtat orice altă armă și, cu toate că prin fața ochilor minții i se perindau la nesfârșit amănuntele făuririi ei, nu trecutul îl preocupa acum, ci prezentul.

Pe timpul nopții, scotea uneori sabia din teacă și o cerceta. N-ar fi făcut-o dacă nu l-ar fi rugat Mareth; curiozitatea fetei era însă mai mare decât temerile, iar propriile ei sentimente legate de cele petrecute la forjă o îmboldeau să privească mai cu luare-aminte obiectul la a cărui făurire contribuiseră. Bremen nu se împotrivișe, se ridicase doar și se îndepărtase în noapte, drept care Kinson nu văzuse niciun motiv să nu se lase înduplecat de rugămințile lui Mareth. Împreună, înălțau lama în lumina focului și o scrutau. Măiestria făuririi ei întrecea orice închipuire, perfect echilibrată, lucioasă, netedă și strălucitoare, atât de ușoară, încât putea fi mănuită cu o singură mână, în ciuda mărimii și a lungimii ei. Medalionul Eilt Druin fusese încrustat în mâner, lângă gardă, iar flacăra din mâna încleștată pe torță se prelingea în lungul lamei, năzuind parcă să ardă până în vârful ei. Un defect cât de mic nu vedeai pe suprafața-i netedă, iar asta era cu neputință la o turnare obișnuită, dar devenise cu putință de această dată mulțumită formulei lui Cogline și magiei lui Bremen.

După mai multe zile în care purtă sabia, lui Kinson îi trecu prin minte că, dacă nu prețuia îndeajuns valoarea acesteia, asta era în parte urmare a faptului că Bremen nu

părea să cunoască exact menirea talismanului. Avea menirea de a-l nimici pe Vrăjitorul Comandant, asta era limpede – dar cum? Felul magiei cu care fusese impregnată rămânea un mister chiar și pentru druid. Era menită a fi purtată în luptă de un războinic elf – viziunea lui Galaphile dezvăluise măcar atâta lucru. Dar ce trebuia oare să facă războinicul cu sabia? Să o mânuiască așa cum ar mânui o armă de rând? Dată fiind puterea Vrăjitorului Comandant, așa ceva nu părea demn de crezare. Pesemne avea înglobată în ea o magie cu care Brona nu se putea măsura, o magie care va străpunge toate scuturile de apărare ale druidului rebel și-l va înfrânge. Dar care putea fi aceea? Medalionul Eilt Druin era înzestrat cu anume magie, cel puțin așa se zicea, dar Bremen nu descoperise niciodată de ce fel era aceea și, oricum, se pare că nu fusese folosită nici măcar o singură dată în îndelungata sa viață.

Bremen le mărturisise deschis asta Străjerului Hota-relor și fetei, și o făcuse fără năduf, ci cu un amestec de uimire și curiozitate. Misterul magiei sabiei nu reprezenta un obstacol pentru druid, era doar o problemă care-și cerea dezlegarea și pe care o trata cu aceeași neînduplecare de care dăduse dovadă când fusese vorba de aflarea celui ce avea să făurească sabia. La urma urmei, ar fi fost o nechibzuință să-și închipuie cineva că făurirea în sine fusese indostulătoare spre a impregna sabia cu magia trebuitoare. Nici chiar încastrarea medalionului Eilt Druin nu părea indostulătoare. Era nevoie de mai mult, iar el trebuia să afle de ce anume. Și la o vreme, îi mărturisi lui Kinson că se simțea îmbărbătat de faptul că ajunseseră atât de departe și că înfăptuiseră atât de multe până la acel moment. Și că avea de aceea credința că tot ce ținteau le stătea în puteri.

Pentru Kinson, această credință era cam îndoielnică, dar Bremen înfăptuise foarte multe de când călătoreau împreună, și o făcuse doar prin puterea voinței, încât nu exista vreun motiv ca de-acum să se indoiască de el. Dacă

sabia avea magia în stare să-l doboare pe Vrăjitorul Comandant, atunci Bremen avea să descopere care era aceea. Dacă trebuia să aibă loc o confruntare, Bremen va fi cel care va afla în ce fel balanța izbânzii va putea fi înclinată în favoarea cauzei lor.

Așa că tustrei își urmară călătoria din adâncul Southlandului înapoi în Battlemound, îndreptându-se spre râul Silver. Destinația lor, după cum își avertizase bătrânul tovarășii de drum, era Hadeshorn. Acolo avea de gând să viziteze din nou spiritele celor morți și să încerce a afla ce aveau de făcut mai departe. Iar pe drum voia să afle și ce se întâmplase cu gnotnii. Cum vremea era în continuare toridă și umedă în timp ce călăreau, se văzură nevoiți să poposească destul de des spre a se odihni și ei, și caii. Timpul se târa searbăd și molatec. Nu aflară nimic despre bătălia care, după știința lor, se desfășura undeva mai departe, spre miazănoapte, nu dădură de nicio urmă a Northlanderilor și nu auziră nimic neobișnuit de la drumeții cu care se întâlneau. Și totuși, pe tustrei îi încerca senzația supărătoare și tulburătoare că se abătuseră cumva prea mult de la punctul în care-și începuseră călătoria și că la întoarcere aveau să constate că multe șanse fuseseră de-acum definitiv ratate.

În după-amiază târzie a primei zile de călătorie prin Battlemound, când mai erau încă destule ore de lumină, Bremen ceru un popas și-i conduse peste câmpie, în pădurea Black Oaks. Până acum urmaseră un drum pândit tot timpul de primejdii, pe care se simțeau ca între ciocan și nicovală, îngrijindu-se mereu să nu fie prinși la mijloc și zdrobiți. Acum, Bremen lăsă deoparte prudența și-i călăuzi de-a dreptul în pădurea interzisă. Kinson era neliniștit de-a binelea, dar își ținu gura. Bremen avea de bună seamă un motiv întemeiat să facă acest ocol.

Călăriri în apropierea lizierei, la doar vreo treizeci de metri în adâncul pădurii, până într-un loc de unde câmpia se

vedea încă printre copaci, iar inima codrului se afla înaintea lor, apoi descălecară. Lăsară caii în grija lui Mareth, iar druidul îl duse pe Kinson ceva mai încolo, examină o vreme copacii cu luare-aminte, apoi găsi o creangă zdravănă pe placul lui și-i ceru lui Kinson s-o taie. Străjerul Hotarelor execută fără comentarii, folosindu-se de sabia sa lată pentru a-și croi drum prin hățișul des al crengilor groase. Bremen îi ceru să taie toate nodurile și crenguțele de pe creanga aleasă, luă apoi băta în mâinile lui noduroase și dădu aprobator din cap. Se întoarseră la cai, încălecară iarăși și ieșiră din pădure. Kinson și Mareth schimbă priviri întrebătoare, dar păstrară tăcerea.

Făcură popas într-o văiugă, de fapt doar un fel de adâncitură printre copaci. Acolo, Bremen îi ceru lui Kinson să cizeleze mai bine creanga, până când acesta îi dădu forma potrivită pentru un toiag. Asta îi luă lui Kinson aproape două ore, timp în care tovarășii lui pregătiră cina și se îngrijiră de animale. Când Kinson isprăvi tot ce se putea face cu lemnul acela, după ce netezi toate nodurile și cioturile rămase după îndepărtarea crenguțelor, Bremen luă din nou toiagul din mâna lui. Cei trei se așezaseră în jurul unui mic foc, din lumina zilei mai rămăsese doar o pată senină undeva, spre soare-apune, iar noaptea se furișa pe urmele umbrelor prelungi și ale boltei tot mai întunecate. Stăteau în apropierea arborilor din Black Oaks și destul de departe de câmpie. Un pârâiaș se ițea dinspre adâncul pădurii la câțiva metri depărtare și se strecura neabătut printre bolovani, răsucindu-se apoi, ca să se facă nevăzut în umbre. Noaptea era mută și goală parcă de viață, lipsită de frământare, de mișcare, de prezența ochilor dușmani.

Bremen se ridică și rămase astfel în fața focului, ținând toiagul înaintea lui, cu un capăt bine împlântat în pământ și cu celălalt îndreptat spre cer, cu ambele mâini încheștate zdravăn pe mijlocul lui. Toiagul avea aproape doi metri lungime, cioplit astfel după voința sa, și lemnul era încă proaspăt după truda de până mai adineaori a lui Kinson.

– Nu vă ridicați în picioare până nu termin eu, le porunci el cu un aer misterios.

Închise ochii și rămase foarte calm. O clipă mai târziu, mâinile lui începură să împrăștie o aură luminoasă, albă. Încet, lumina cuprinse tot lungul toiagului, în sus și în jos. Când acesta fu învăluit cu totul, lumina începu să vibreze. Kinson și Mareth priveau în tăcere, după cum le poruncise bătrânul. Lumina pătrunse în inima lemnului și-l făcu ciudat de transparent. Șerpui în sus și-n jos în forme năstrușnice, încet la început, din ce în ce mai iute apoi. În tot acest timp, Bremen rămase absolut nemișcat, ca cioplit în piatră, cu ochii închiși și sprâncenele coborâte, concentrat.

Apoi lumina păli și se întoarse la mâinile bătrânului, înainte de a dispărea cu totul. Bremen deschise ochii. Respiră încet, adânc și ridică toiagul. Lemnul devenise negru-cherneală și suprafața se făcuse netedă și lucioasă. Ceva din fosta lumină se reflecta în luciul întunecat, ca niște clipiri neașteptate care apăreau și dispăreau înainte de a se muta într-alt loc, lunecoase ca lucirea ochilor de pisică.

Bremen zâmbi și-i înmână toiagul lui Mareth.

– E pentru tine.

Ea îl luă din mâinile bătrânului și-l ținu într-ale ei, minunându-se.

– E cald încă.

– Și așa va rămâne.

Bremen se așeză la loc și o umbră de secătuire se așternu pe chipu-i zbârcit.

– Magia care i-a fost insuflată nu-l va părăsi, va rezista câtă vreme toiagul va rămâne întreg.

– Și care este menirea acestei magii? De ce-mi dai mie toiagul?

Bătrânul se aplecă ușor și lumina păru să schimbe mozaicul ridurilor care-i brăzdau fața.

– Menirea lui este să te ajute, Mareth. Ai căutat îndelungă vreme și din răspuseri un mijloc de a-ți ține magia sub

control, de a nu-i îngădui să facă lucruri înfricoșătoare și, poate, chiar să te distrugă. Am chibzuit mult la felul în care te pot ajuta. Cred că toiagul este răspunsul. El va avea rolul unui fel de canal. Înfigi unul din capete în pământ și el va prelua preaplinul magiei pe care o invoci.

Se opri și privi în ochii ei întunecați.

– Înțelegi ce înseamnă asta? Înseamnă că eu sunt încredințat că vei fi nevoită să-ți folosești din nou magia acum, că ne îndreptăm spre miazănoapte. Orice altă speranță ar fi lipsită de temei. Vrajitorul Comandant ne va căuta și va veni vremea când va trebui să te aperi pe tine și poate și pe alții. S-ar putea să nu fiu prin preajmă să te ajut. Magia ta e mult prea importantă ca să-ți îngădui să te lipsești de ea. Trag nădejde că toiagul te va ajuta s-o invoci fără teamă.

Ea dădu încet din cap.

– Chiar dacă magia e înăscută?

– Chiar și atunci. Va dura ceva timp până te vei obișnui să folosești toiagul așa cum trebuie. Aș vrea să-ți pot făgădui că vei avea acest timp, dar nu pot. Trebuie să-ți amintești menirea toiagului dacă vei fi silită să te aperi, să-ți controlezi gândurile, fără să uiți de toiag.

Ea își săltă o sprânceană, îi aruncă o privire, apoi zise:

– Adică, nu acționa necugetat. Nu invoca magia înainte de a te gândi mai întâi la toiag. Nu folosi magia fără să-l înfigi în pământ și să deschizi astfel un canal ca să scapi de ceea ce-ți prisosește.

El zâmbi.

– Ai o minte ageră, Mareth. Dacă aș fi tatăl tău, aș fi cu adevărat mândru de tine.

Ea îi întoarse zâmbetul.

– Eu te consider tatăl meu. Nu ca altădată, ci cu gânduri bune.

– Sunt onorat. Și acum, ia toiagul, îți aparține – nu uita care-i e menirea. Odată ajunși la râul Silver, ne vom afla iarăși

pe terenul dușmanului și bătălia cu Vrajitorul Comandant va reincepe.

Dormiră netulburați în noaptea aceea și se așternură din nou la drum în zorii zilei. Călăriră fără grabă, odihnindu-și deseori caii în căldura miezului de vară și urmându-și neabătut drumul spre miazănoapte. De-a dreapta lor, Battlemoundul sclipea în soare, pustiu și arid, lipsit și de cea mai mărunță mișcare. De-a stânga, pădurea Black Oaks aducea cu un zid întunecat, mohorât ca și câmpia, înalt și impunător. Călăreau din nou în tăcere; Kinson purta sabia, Mareth toiagul, iar Bremen, povara viitorului lor.

Înainte de căderea nopții, scăpară din încâlceala smârcurilor Misty Marsh și ieșiră la râul Silver. Erau nerăbdători să ajungă pe dealurile din apropiere, pentru ca, înainte de amiaza zilei următoare, să poată cuprinde cu privirea câmpia Rabb și întreaga întindere de la miazănoapte, iar Bremen decise să traverseze râul. Găsiră un vad unde apa era puțin adâncă în urma zilelor cu ploaie puțină și căldură mare și, cu soarele coborând ostenit spre apus, dincolo de sclipirea stinsă a lacului Rainbow, călăriră printre mici movițe până pe mal. Acolo, în desimea pădurii, descălecară, apucară caii de dârlogi și o porniră pe jos. Lumina zilei pălise de-acum, devenise cenușiu-argintie, iar umbrele nopții porniseră a se întinde peste lume. Aerul, cald încă și sufocant, prinsese miros de cenușă și gust de praf și iarbă pârjolită. Păsări de noapte zburau în întuneric în căutare de ceva hrană, licăriri nestatornice, aici o clipă, pierite în următoarea. Pretutindeni în jurul lor insectele bâzâiau infometate.

Ajunseră pe buza malului înalt și abrupt, priviră spre câmpia pe care soarele o scălda în lumini roșietice de foc, apoi se opriră.

Dedesubtul lor se desfășura întreaga oștire a Northlanderilor. Își instalaseră tabăra la multe mile mai încolo, spre miazănoapte, ieșind din câmpie, încât amănuntele despre

echipamentul lor de război să nu poată fi deslușite, dar era mult prea numeroasă și întunecată ca s-o poți confunda cu orice altceva. Fuseseră deja aprinse focurile pentru pregătirea bucatelor, mici sclipiri clipelnice ițindu-se din iarbă ca niște găze. Caii și căruțele împrejmuiau tabăra, roțile și osiile scârțâiau, iar călăreții și căruțașii strigau furioși în timp ce se ocupau de rânduirea proviziilor și a armelor la locurile lor. Corturile erau ridicate în bătaia vântului încins, în cercul apărat al oștirii. Unul dintre ele, de un negru de nepătruns, cu margini numai țepi și spini, trona solitar chiar în centrul taberei, înconjurat, ca de un șanț, de un cerc larg de teren liber. Druidul, Străjerul Hotarelor și fata priviră jos îndelung, în tăcere, spre acel cort.

– Ce face armata Northlanderilor aici? întrebă Kinson în cele din urmă.

Bremen clătină din cap.

– Nu sunt sigur. De bună seamă, tocmai a ieșit din Anar, unde am văzut-o ultima oară, sau poate că acum a pornit spre apus...

Vocea i se stinse, lăsând restul nerostit. Dacă armata Vrăjitorului Comandant se retrăgea din Eastland, asta se cheamă că bătălia cu gnomii se încheiase și că avea, foarte probabil, să continue împotriva elfilor. Dar ce se întâmplase cu Raybur și oastea lui? Ce se întâmplase cu Risca?

Kinson clătină la rândul lui din cap, abătut. Se scurseseră săptămâni întregi de când începuse invazia Eastlandului. Multe se putuseră întâmpla în acest răstimp. Cu sabia lui Urprox Srel prinsă în curea, pe spinare, se întrebă brusc dacă nu cumva sosiseră prea târziu cu talismanul pentru ca acesta să mai fie de vreun folos.

Întinse mâna spre cureaua cu care era prinsă, o descătără-mă și-i înmână sabia lui Bremen.

– Trebuie să aflăm ce se petrece. Eu sunt cel care, dacă stăm să judecăm drept, trebuie să se ducă.

Lăsa și propria lui sabie lată, păstrând asupra-și numai sabia scurtă și cuțitul de vânătoare.

– Sper să mă întorc înainte de răsăritul soarelui.

Bremen încuviință din cap, fără a se osteni să-l contrazică. Înțelegea ce voia să spună Străjerul Hotarelor. Oricare dintre ei putea merge acolo jos, dar de Bremen își puteau îngădui cel mai puțin să se lipsească în acest moment. Acum, că aveau sabia, talismanul pe care-l prevestise viziunea lui Galaphile, trebuiau să-i descopere menirea și pe bărbatul care o va mânui. Bremen era singurul care putea descoperi asta.

– Merg cu tine, interveni fără veste Mareth.

Străjerul Hotarelor zâmbi. Era o propunere neașteptată. Cumpăni preț de o clipă, apoi i se adresă cu blândețe:

– În doi e de două ori mai greu să te streкори. Așteaptă aici împreună cu Bremen. Ajută-l să stea de veghe până mă întorc. Data viitoare poți merge în locul meu.

Apoi strânse mai bine cureaua în care erau prinse armele pe care le lua cu el, făcu câțiva pași spre dreapta și porni să coboare malul abrupt, după care se pierdu în lumina tot mai palidă a amurgului.

După plecarea Străjerului, bătrânul și fata se retraseră din nou între copaci și acolo își stabiliră popasul. Mâncară merinde reci, căci nu se încumetau să aprindă un foc cu armata Northlandului la doi pași și cu Purtătorii de Cranii porniți cu siguranță la vânătoare. Călătoria făcută în abia încheiata zi toridă le secătuisese vlaga, încât stătură foarte puțin de vorbă înainte ca Bremen să preia paza și Mareth să se culce.

Timpul curgea zăbavnic, noaptea se adâncea, focurile din tabăra inamică păreau tot mai strălucitoare în depărtare, iar bolta se aprinsese de lumina unui potop de stele. Nu se vedea luna în noaptea asta; fie că era lună nouă, fie că era atât de departe spre miazăzi, încât nu

putea fi zărită dincolo de desimea copacilor de la poala malului. Bremen se surprinse gândind la alte vremi și locuri, la zilele petrecute la Paranor, duse acum pe vecie, la vremea când îi cunoscuse pe Tay Trefenwyd și pe Risca, la felul în care-l recrutase pe Kinson Ravenlock, la căutările lui fără istov întru aflarea adevărului despre Brona. Cugetă la istoria îndelungată a Paranorului și se întrebă dacă se va mai alcătui vreodată un nou Sfat al Druizilor. De unde oare, se miră el, vor veni noi druizi, dacă cei vechi fuseseră uciși? Cunoștințele pierdute odată cu moartea lor erau de neînlocuit. Unele din aceste cunoștințe fuseseră consemnate în Analele Druizilor, dar nu integral. Cu toate că deveniseră nepăsători și se retrăseseră în cetatea lor, cei care ajunseseră druizi fuseseră totuși mințile cele mai strălucite ale mai multor generații din toate popoarele trăitoare în cele patru țărâmurі. Cine le va lua acum locul?

Toate acestea erau întrebări fără rost, căci nu prea existau temeiuri să se presupună că va mai rămâne cineva în viață ca să formeze un nou Sfat al Druizilor dacă el va da greș în strădania de a-l distruge pe Vrăjitorul Comandant, dar asta îi reaminti că nu avea încă un succesor. Aruncă o privire în direcția lui Mareth, care dormea, și se întrebă o clipă dacă ea ar vrea să ocupe o asemenea poziție. Deveniseră foarte apropiați de la plecarea din Paranor, iar fata avea un talent de netăgăduit. Magia cu care era înzestrată era incredibil de puternică, și tânăra își înțelegea prea bine capacitățile. Dar nu exista niciun fel de garanție că va fi vreodată în stare să-și stăpânească magia ucigătoare, iar dacă nu va fi, nici nu putea fi de folos. Înainte de orice altceva, druizii trebuie să aibă stăpânire de sine și control. Mareth abia acum se lupta să dobândească și una, și alta.

Privi înapoi spre câmpia Rabb, apoi mâna îi coborî la brâu, odihnindu-se pe mânerul sabiei. Un mister încă atât de deplin, oftă el. Ce avea de făcut spre a-i afla dezlegarea?

Era gata să meargă la Hadeshorn ca să ceară sfatul druzilor, dar nu era încredințat că i-l vor da. La ultima sa vizită, refuzaseră până și să i se arate. De ce ar sta altfel lucrurile de data asta? Va fi suficientă prezența sabiei ca să-i scoale din potrivnicia lumii neființelor? Vor fi ei îndeajuns de tulburați ca să se arate? Vor hotărî să răspundă invocării lui pentru că fuseseră la rândul lor oameni cândva și înțelegeau nevoia în care se găsea omenirea în clipa de față?

Închise ochii și și-i frecă ostenit. Când îi redeschise, băgă de seamă că unul din focurile dușmane se apropia de el. Clipi, nevenindu-i să-și creadă ochilor, încredințat că e doar o năzărire. Dar focul se tot apropia, o strălucire minusculă clipind pe suprafața întinsă a câmpiei, și era tot mai aproape. Ai fi zis că plutește. Când ajunse aproape de el, Bremen se ridică fără să vrea, încercând să se dumi-rească ce ar trebui să facă. Ciudat lucru, nu se simțea amenințat, doar curios.

Apoi lumina se opri și căpătă o formă clară, și atunci druidul își dădu seama că era purtată de un băiețandru. Băiatul avea fața netedă, iar ochii lui limpezi, albaștri erau plini de curiozitate. Zâmbi în chip de salut în timp ce se apropia, ținând lumina sus. Bremen clipi din nou. Lumina nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse până atunci la viața lui. Nu era produsă de o flacără, ci se răspândea dintr-o cutie de metal și sticlă, ca și când ar fi fost iscată de o micuță stea.

– Bun găsit, Bremen, i se adresă băiatul cu gravitate.

– Bun găsit, răspunse Bremen.

– Arăți ostenit. Călătoria te-a costat mult. Dar ai și înfăptuit mult, așa încât poate a meritat sacrificiul. Ochii lui albaștri străluciră: Eu sunt Regele râului Silver. Ai auzit de mine?

Bremen încuviință din cap. Auzise despre această făptură feerică, ultima de acest fel, o făptură despre care se spunea că locuiește în apropierea lacului Rainbow și de-a lungul râului după care fusese numit. Se mai spunea

că viețuiește de mii de ani, că este una dintre primele făpturi create de puterea Cuvântului. Se spunea că viziunile și magia lui erau deopotrivă străvechi și departe-mergătoare. Li se arăta uneori călătorilor aflați la ceas de cumpănă, adesea ca băiatan, alteori în chip de bătrân.

– Te afli la marginea grădinii mele, zise băiatul. Mâna lui făcu un gest larg, domol: Dacă privești cu mai multă luare-aminte, o poți vedea.

Bremen privi și, dintr-odată, malul și câmpia dispărură și el se pomeni într-o grădină înțesată de copaci înfloriți și viță, și aerul era îmbibat de mireasma lor, și foșnetul tufelor era ca șoapta muzicii în întunericul de sineală al nopții.

Viziunea păli.

– Am venit să-ți dăruiesc odihnă și liniște, zise băiatul. În această noapte cel puțin, vei dormi în pace. Nu aveți trebuință de niciun fel de veghe. Această drumeție te-a purtat în foarte lung exil din Paranor și nu s-a încheiat nici pe departe. Vei întâlni opreliști la tot pasul, dar dacă ești cu luare-aminte și-ți ascuți instinctul, vei trăi îndestulă vreme ca să-l înfrângi pe Vrăjitorul Comandant.

– Știi ce trebuie să fac? întrebă Bremen cu grabire. Poți să-mi spui?

Băiatul zâmbi.

– Trebuie să faci ceea ce crezi tu că e mai bine. Aceasta este natura viitorului. Nu ne este dat gata făurit. Ne este dat ca o seamă de căi, și noi suntem cei care trebuie să alegem pe care dorim să pornim și să ne străduim apoi să le parcurgem. Tu mergi acum la Hadeshorn. Duci sabia la spiritele druzilor celor morți și îngropați. Ți se pare c decizie nefericită?

Nu. Părea o decizie bună.

– Dar nu sunt sigur, mărturisi bătrânul.

– Dă-mi sabia, s-o văd, ceru băiatul cu blândețe.

Druidul o ridică, lăsându-l pe băiat s-o cerceteze. Băiatul întinse mâna ca pentru a o apuca, dar se opri tocmai

când s-o atingă, mulțumindu-se să-și treacă degetele în jos, de-a lungul lamei, apoi își retrase mâna.

– Vei ști ce ai de făcut când vei ajunge acolo, zise. Vei ști ce trebuie.

Spre propria surprindere, Bremen înțelese.

– La Hadeshorn.

– Acolo și mai departe, la Arborlon, unde totul s-a schimbat și un nou început s-a pornit. Vei ști.

– Poți să-mi spui despre prietenii mei, despre ce s-a întâmplat cu...?

– Familia Ballindarroch a fost masacrată și elfii au un nou rege. Caută-l și vei afla răspuns la întrebările tale.

– Dar Tay Trefenwyd? Dar Nestemata Neagră?

Băiatul se ridicase însă și luase cu sine neobișnuita lumină.

– Dormi, Bremen. Dimineața va sosi și așa prea curând.

O sfârșeală fără margini îl copleși pe bătrân. Deși și-ar fi dorit s-o facă, nu izbuti să se ridice și să-l urmeze. Mai avea întrebări de pus, dar vorbele nu se lăsau rostite. Ai fi zis că o greutate mare îl trăgea în jos, uriașă, stăruitoare. Alunecă la pământ, învelit în pelerină, cu pleoapele grele, cu respirația egală și adâncă.

Băiatul făcu un gest larg cu mâna.

– Dormi, ca să afli puterea să mergi înainte.

Băiatul și lumina se topiră în întuneric, micșorându-se din ce în ce mai mult. Bremen încercă să-i urmărească din priviri, dar nu reuși să rămână treaz. Respirația-i deveni mai adâncă, ochii i se închiseră.

Pe când băiatul și lumina dispărură, el dormea.

* * *

În zori, Kinson Ravenlock se întoarse. Apăru dintr-o adevărată pătură de ceață, care coborâse, deasă și umedă, peste câmpia Rabb, unde aerul se răcorise în timpul nopții.

În spatele lui, armata Vrăjitorului Comandant se deștepta, aducând cu o fiară leneșă care se pregătește să iasă din bârlog. Kinson se dezmoști, ostenit, în timp ce se apropia de bătrân și de fată, pe care-i găsi treji în așteptarea lui, cu înfățișarea unora care dormiseră surprinzător de bine. Îi privi pe rând, mirat de prospețimea, de noua fermitate pe care o citea în privirile lor. Puse obosit armele pe pământ și acceptă, așezat la umbra unui mic pâlc de stejari, micul dejun rece și miedul care-i erau oferite.

– Northlanderii mărsăluiesc împotriva elfilor, anunță el fără a se mai osteni cu introducerile. Ei zic că gnomii au fost distruși.

– Dar tu nu ești sigur de asta, interveni liniștit Bremen, care stătea în fața lui, alături de Mareth.

Kinson clătină din cap.

– I-au împins pe gnomi dincolo de Raveshorn și i-au învins în toate bătăliile. Ei zic că i-au făcut zob într-un loc de-i zice cetatea Stedden, dar Raybur și Risca par să fi scăpat amândoi. Și nici nu sunt în stare să spună prea clar câți gnomi au ucis.

Își săltă o sprânceană:

– Mie nu-mi pare a fi o victorie tocmai strălucită.

Bremen dădu din cap, dus pe gânduri.

– Dar Vrăjitorul Comandant începe să devină nerăbdător din pricina acestei hărțuiri. Nu se simte amenințat de gnomi, dar se teme de elfi. Prin urmare, se îndreaptă spre apus.

– Cum ai aflat toate astea? îl întreabă Mareth pe Kinson, vizibil uluită. Cum ai putut să te apropii într-atât de ei? Nu e posibil să-i fi lăsat să te vadă.

– Ei bine, m-au văzut și totuși nu m-au văzut.

Străjerul Hotarelor zâmbi.

– Am fost îndeajuns de aproape cât să-i și pot atinge, dar nu s-au uitat la fața mea. Vezi tu, ei m-au crezut unul de-al lor. Pe-un întuneric aproape beznă, cu pelerină și cu

gluga trasă, puțin cocârjat, poți părea ușor unul de-al lor, pentru că ei nici nu se așteaptă să fii altcineva. E un truc vechi, dar e mai bine să-l repeți temeinic înainte de a-l folosi.

O privi cercetător:

– Pari să fi dormit bine în lipsa mea.

– Chiar foarte bine, răspunse ea cu regret. Bremen m-a lăsat să dorm. Nu m-a trezit să fac de pază.

– N-a fost nevoie, făcu celălalt grăbit, ocolind subiectul. Dar trebuie să vedem ce facem astăzi. Mă tem c-am ajuns din nou la răscruce de drumuri. Va trebui să ne despărțim. Kinson, vreau să te duci în Eastland, să-l cauți pe Risca și să afli cum stau lucrurile. Dacă Raybur și gnomii mai pot încă lupta, adu-i în apus să se alăture elfilor. Spune-le că avem un talisman care-l va învinge pe Vrăjitorul Comandant, dar că vom avea nevoie de ajutorul lor pentru a-l duce acolo unde trebuie.

Kinson cugetă o clipă, încruntat.

– Voi face tot ce pot, Bremen. Dar gnomii se bizuiau pe elfi, și se pare că elfii nu le-au venit în ajutor. Mă întreb cât vor fi gnomii de doritori acum să grăbească în ajutorul elfilor.

Bremen îl privi lung.

– De tine ține să-i convingi. E absolut necesar, Kinson. Spune-le că familia Ballindarroch a fost asasinată și un nou rege a fost ales. Spune-le că acesta a fost motivul întârzierii elfilor. Amintește-le că amenințarea apasă asupra tuturor, nu doar a unora.

Privi scurt în direcția lui Mareth, care stătea alături de el, apoi din nou spre Străjerul Hotarelor.

– Eu trebuie să pornesc înainte, spre Hadeshorn, să stau de vorbă cu spiritele celor morți despre sabie. De acolo o voi lua spre apus, la elfi, ca să-l găsesc pe cel care o va mânui. Ne vom revedea acolo.

– Eu unde trebuie să mă duc? întrebă Mareth pe loc. Bătrânul ezită.

– Kinson s-ar putea să aibă mai mare nevoie de tine.
– N-am nevoie de nimeni, obiectă imediat Străjerul Hotarelor. Ochii lui negri îi întâlniră pe ai fetei și coborâră grabnic în pământ.

Mareth privi întrebător spre Bremen.

– Tot ce mi-a fost mie în putință să fac pentru tine, am făcut, îi șopti el.

Ea păru să înțeleagă. Zâmbi cu îndrăzneală și privi spre Kinson.

– Aș vrea să vin cu tine, Kinson. A ta este călătoria cea mai lungă, și poate e mai bine s-o facem în doi. Nu ți-e teamă să mă iei cu tine, nu-i așa?

Kinson pufni:

– Nici vorbă. Numai să nu uiți ce ți-a spus Bremen despre toiag. Poate așa o să te poți abține și n-o să-mi dai cumva foc pe la spate.

Își regretă cuvintele îndată ce le rosti.

– Nu asta am vrut să spun, făcu el amărât. Iartă-mă. Ea clătină din cap liniștitor.

– Înțeleg ce-ai vrut să spui. Nu e nevoie să-ți ceri iertare pentru așa ceva. Suntem prieteni, Kinson. Prietenii se înțeleg unii pe alții.

Ea îi zâmbi calm, privirea i se opri câteva clipe asupra lui, și Kinson gândi atunci că poate Mareth avea dreptate, poate erau, într-adevăr, prieteni. Dar se pomeni întrebându-se în același timp de nu cumva ea vrusese să spună mult mai mult.

XXVI

Singur, cu toți cei care-l însoțiseră de la Paranor plecați în drumurile lor, Bremen o luă spre miazănoapte, către Hadeshorn. Mergea în jos, pe Câmpia Rabb,

croindu-și drum prin ceața zorilor în timp ce soarele se ridica pe cerul albastru fără de nori. Își purta calul în pas cumpănit, în vreme ce se depărta cât mai mult de oștirea Northlandului, căci nu dorea să dea peste iscoadele pe care aceasta le putea trimite sau peste soldații care, desigur, mai rămăneau și în urmă. Auzea oștirea la mare depărtare, huruit de căruțe și mașinării de asediu, scârțâit de osii și roți, zumzet de viermuială ridicându-se din neguri, văduvit de chip și loc. Bremen se învălui în magie druidă ca să nu fie descoperit nici măcar din greșeală, își încordă auzul ca să poată deosebi care anume din puzderia de sunete putea fi o amenințare ce îl putea privi, și priveghe atent la tot ce mișca în ceața deasă.

Timpul se scurse repede și soarele începu să topească ceața. Sunetele oștirii în mișcarea ei spre apus descreșteau treptat, căci se depărta de direcția în care se îndrepta el, așa că Bremen se destinse. Vedea mai bine câmpia acum, întinderea nemărginită arsă de soare, cu pământul pârjolit și iarba ofilită, un teren prăfos, de la pădurile din Anar până la Runne, călcat în picioare de Northlanderi, lăsat în urmă răpănos și plin de cicatrice. Călărea printre mizeriile și gunoaiile lăsate de oștire, printre resturile care stăteau mărturie ale trecerii ei, și cugetă din nou la hidoșenia și deșertăciunea războiului. Purta sabia lui Urprox Srel prinsă pe spate, și acum, după despărțirea de Kinson, povara ei îi aparținea lui. În vreme ce călărea, îi simțea apăsarea ca pe o necurmată aducere-aminte a provocărilor care-l așteptau. Era surprins de propria stăruință de a-și pune pe umeri o asemenea responsabilitate. Cât ar fi fost de simplu să n-o facă. Nimic nu-l constrânsese să preia această povară. Nimeni nu-l silise. Nimeni nu venise să-i poruncească. Hotărârea îi aparținuse și, în această dimineată, în timp ce călărea spre munții Dragon's Teeth și spre confruntarea care-l aștepta, nu putea să nu se întrebe ce fel de nevoință împotriva firii îl împinsese să ia o astfel de hotărâre.

Nu găsi apă nicăieri pe câmpie până spre prânz, așa că merse fără oprire. Descălecă și luă calul de dârlogi o vreme, umblând cu gluga trasă, ca să-l ferească de dogoarea soarelui de amiază, glob luminos care ardea fără milă. Se gândi la grozăvia primejdiei care amenința popoarele celor patru țărâmurii. Ca și pământul sub arsura soarelui, acestea păreau lipsite de apărare. Atât de multe depindeau de lucruri necunoscute – magia sabiei, purtătorul ei, misiunile încredințate fiecărui membru al micului lor grup și combinarea tuturor acestora la locul și momentul potrivite. Sarcina, în întregul ei, părea colosală dacă stătea s-o despici și să-i cercetezi separat toate părțile alcătuitoare și să cumpănești ce s-ar putea întâmpla dacă fie și una nu se-mplinea. Dar, plănuită în întregul ei, gândind din punctul de vedere al necesității ei și al hotărârii, neizbânda era de neimaginat.

La căderea nopții, făcu popas pe câmpie, într-o scobitură, unde un izvorăș și câteva smocuri de iarbă îngăduiau calului să prindă puteri. Bremen mănca puțină pâine și bău din butelca de mied. Privi cerul nopții care-și scosese la vedere panoplia de stele și luna în al treilea pătrar, la linia orizontului dinspre miazăzi. Stătea așezat, cu sabia în poală, gândind iarăși la menirea ei. Își trecu degetele peste medalionul Eilt Druin, ca și când astfel ar fi putut cumva să descopere taina magiei lui. Vei ști ce-ai de făcut, spusese Regele râului Silver. Orele se scurgeau în vreme ce el rămânea treaz, cu gândul dus, iar noaptea în jurul lui era blândă și calmă. Oștirea Northlandului era de-acum prea departe ca s-o mai poată auzi, iar focurile prea mici ca să le mai poată zări. Câmpia Rabb îi aparținea în noaptea aceasta, și-l încerca simțământul că a rămas singura ființă în viață din întreaga lume.

Se așternu iarăși la drumi la răsăritul soarelui și călări ceva mai repede de data asta. Cerul se acoperi de nori, încât dogoarea soarelui mai slăbi. Praful se ridica în urma copitelor ca mici explozii care se împrăștiau și se risipeau în

briza blândă stârnită dinspre apus. Înaintea lui, terenul începu să se schimbe, să se înverzească din nou acolo unde curgea Mermidonul, izvorât de undeva din munții Runne. Copacii se înălțau acum, străjeri tăcuți ai izvoarelor și ai râului. După-amiază târziu el traversă râul într-un loc puțin adânc și se îndreptă spre munții Dragon's Teeth. Ar fi putut face un popas acolo, să se mai odihnească, dar preferă să meargă mai departe. Timpul era un tiran nemilos, care nu îngăduia zăbava.

Înainte de căderea nopții ajunse la poalele dealului care-l despărțea de valea Shale. Descălecă și priponi calul în apropierea unui izvor. Privi soarele coborând în spatele munților Runne și cină cu gândul la ceea ce îl aștepta. O noapte lungă, în primul rând. Izbândă sau înfrângere, în al doilea. Planuri erau foarte lesne de făcut, nesiguranța însă rămânea uriașă. Gândurile îi rătăciră o vreme și se trezi luând la rând crâmpiele și frânturi din viața lui, cercetându-le câte una, ca și când în acest fel putea găsi puțină liniște și încredere în virtuțile sale. Obținuse câteva mici izbânzi în străduința de a-l doborî pe Vrăjitorul Comandant și s-ar fi putut simți încurajat. Dar știa că în acest joc periculos un singur pas greșit se putea dovedi tragic și tot ce înfăptuise până atunci ar fi fost în van. Își spuse din nou, cu mirare, că asta era din cale-afară de nedrept, deși știa prea bine că întotdeauna în istoria lumii nu dreptatea fusese cea care hotărâse în împrejurări de seamă.

La miezul nopții, se ridică și o porni spre munți. Purta pelerina neagră a ordinului său, însemnul Eilt Druin brodat pe piept și ducea cu sine falnica sabie a lui Urprox Screl. Zâmbi. Sabia lui Urprox Screl. Ar trebui s-o numească într-alt fel, căci ea nu-i mai aparținea făurarului. Dar încă nu exista un alt nume pentru ea și nici vreo cale de a-i da un nume înainte de a descoperi pe proprietarul ei de drept sau menirea căreia îi va sluji. Așa că părăsi gândul la numele sabiei și trase adânc în piept aerul nopții, atât de răcoros și

de curat în această zonă deluroasă și atât de limpede, încât aveai senzația că poți vedea până la capătul pământului.

Străbătu văile și defileurile care duceau spre valea Shale și-l despărteau încă multe ceasuri de răsăritul soarelui când ajunsese unde-i era voia. Rămase pe buza văii și privi în jos la Hadeshorn, lacul liniștit și neted ca sticla, pe care se reflecta bolta înstelată. Privi oglinda apelor tăcute și se trezi întrebându-se ce taine ascundeau ele. Putea desfereca măcar câteva dintre ele? Putea afla un chip de a descoperi doar una sau două, cele care i-ar îngădui să-și ducă misiunea la bun sfârșit? În adâncurile acestui lac adăstau toate răspunsurile ca niște comori îngrămădite acolo și apărute de spiritele celor morți, poate pentru că era tot ce le mai rămăsese din viața pe care o lăsaseră în urmă, poate pentru că în moarte existau atât de puține lucruri despre care puteai spune că-ți aparțin.

Stătea printre stâncile masive și continua să privească lung spre lac și să mediteze la misterele lui. Cum e când viața dispare și există doar ca spirit? Cum e să sălășluiești în apele Hadeshornului? Încerci oare în moarte ceva din simțirile din timpul vieții? Porți cu tine toate amintirile? Ai aceleași nevoi și dorințe? Există vreun țel în această existență, după ce trupul pământesc piere?

Atât de multe necunoscute, gândi el. Dar era bătrân și știa că misterele aveau să-i fie dezvăluite destul de curând.

Cu o oră înainte de răsăritul soarelui își luă sabia și coborî valea. Păși atent pe pietrișul lunecos, cu grijă să nu facă un pas greșit, străduindu-se să-și alunge din minte ceea ce îl aștepta. Se liniști și se retrase adânc înlăuntrul său, își adună gândurile și-și desenă în minte cele necesare. Noaptea era calmă și tăcută, dar el percepea deja ceva începând a se frământa în adâncul pământului. Coborî cărarea până jos, în vale, merse pe malul Hadeshornului și, ajuns acolo, se opri. Rămase așa o clipă și un tulbure sentiment de nesiguranță i se strecură în suflet. Atât de multe depindeau de cele ce

aveau să se petreacă în clipele următoare, iar el știa atât de puțin despre ce ar trebui să facă.

Așeză sabia în fața lui, pe malul apei, și se îndreptă de spate. De-acum, nu mai putea face nimic altceva. Timpul se scurgea nemilos.

Își începu incantația și gesticulația mâinilor care aveau să invoce spiritele celor morți. Făcu asta cu amarnică neînduplecare, izgoni șovăiala și nesiguranța, înlătură teama cât putu mai bine. Simți pământul tremurând și lacul înfiorându-se drept răspuns la strădania lui. Cerul se întunecă de parcă ar fi fost brusc acoperit de nori, și stelele dispărură. Apa șuieră și prinse parcă a fierbe în fața lui, iar vocile celor morți începură să se înalțe în șoaapte, care se întetiră, transformate în vaiete și strigăte. Bremen se simțea tot mai decis să se apere în vreun fel de răul pe care i-l puteau pricinui morții. Lăuntru lui deveni dur și insensibil, încât singura lui mișcare rămăsese cea iute ca argintul-viu a gândurilor lui. Își încheiase invocarea, drept care luă acum sabia în mână și se retrase un pas. Lacul se zbugiuma sălbatic, stropi zburau în toate direcțiile, și voci se încălceau într-o larmă cumplită. Druidul rămase înfipt solid în locul lui și așteptă ce știa că trebuie să se întâmple. Era închis acum în vale, izolat de cei vii, singur cu morții. Dacă greșea cu ceva, nu era nimeni acolo să-l poată ajuta. Dacă nu-i reușea totul întocmai, nu putea nimeni să vină după el. Orice s-ar fi petrecut în această zi, povara se afla pe umerii lui.

Apoi lacul explodează chiar în mijloc, asemeni erupției unui vulcan, și o uriașă trâmbă neagră de apă se înalță drept spre cer. Bremen făcu ochii foarte mari. Nu văzuse niciodată așa ceva până atunci. Trâmba se înalță viguros, iar apa ei nu se împrăștie și nu coborî la loc. Pretutindeni în jurul ei se străvedeau siluetele fantomatice, transparente ale morților. Apăreau grupuri-grupuri, părând să prindă formă nu din lac în sine, ci chiar din acea trâmbă, din lichidul ei înspumat.

Înotau prin aer de parcă s-ar fi aflat încă în apă, iar siluetele lor micuțe erau aidoma unui caleidoscop sclipitor pe fundalul negru al nopții. Se învâртеbeau prin aer și slobozeau țipete ascuțite și pătrunzătoare, de-ai fi zis că nîcîcând nu-și doriseră altceva decît să existe în acest unic moment.

Bubuituri răsunătoare se auziră brusc din mijlocul trîmbei, și, în acel moment, Bremen făcu fără voie un pas îndărăt, căci puterea acelui sunet cutremura pămîntul de sub picioarele lui. Greșise ceva la invocare, gîndi el îngrozit. Invocarea fusese poate prea aprigă. Dar era prea târziu acum să mai schimbe ceva, chiar dacă ar fi știut ce anume – și era prea târziu să fugă.

În mîinile lui, suprafața ieșită în relief a medalionului Eilt Druin din mînerul sabiei prinse o strălucire violentă.

Bremen tresări de parcă l-ar fi ars. *Măi, al umbrelor să fie!*

Apoi trîmba de apă se despică în două drept pe mijloc, ca lovită de trăsnet. Lumina izbucni din centrul ei, atît de vie și strălucitoare, încît Bremen se văzu silit să-și apere ochii cu brațele. Și le ridică protector înaintea lui, ținînd sabia în fața ochilor, ca pentru a alunga o amenințare. Lumina deveni mai strălucitoare și, deodată, își făcu apariția un șir de siluete întunecate. Una câte una se materializară, învăluite în pelerine și cu glugile trase, cernite ca noaptea din jurul lor, aburînd ca de un foc lăuntric.

Bremen se lăsă într-un genunchi, nemaisimțîndu-se în stare să rămână în picioare la vederea celor ce se petreceau, chinuîndu-se încă să-și apere ochii, dar să și vadă. Una câte una, siluetele învăluite în pelerine se apropiară și acum Bremen le recunoscîu. Erau stafii ale druizilor de odinioară, fantomele celor ce trăiseră în vremuri apuse, ale tuturor acelor care hălăduiseră cîndva pe acest pămînt, și păreau chiar mai impunătoare în moarte decît fuseseră în timpul vieții, arătări lipsite de substanță, dar care încă radiau o prezență teribilă. Bătrînul se dădu fără să vrea înapoi la

vederea atâtor spectre care veneau toate deodată și a altora, care se iveau întruna, un șir nesfârșit de siluete plutind în văzduhul din fața ochilor lui, apropiindu-se pe suprafața tremurătoare a lacului, de neoprit, înnegurate.

Iar acum le auzi vocile, le auzi chemându-l. Vocile îi se înălțau peste cele ale siluetelor mai mici care le însoțeau, șoptindu-i numele întruna, întruna. *Bremen. Bremen.* Cel din fruntea lor era Galaphile și vocea lui era cea mai viguroasă. *Bremen. Bremen.* Bătrânul își dori cu disperare să fugă, ar fi dat orice s-o poată face. Curajul îl părăsi și hotărârea i se topi. Aceste arătări veneau spre el și le simțea deja atingerea mâinilor fantomatice pe trup. Gândurile i se învălmășeau nebunește în cap, amenințând să-l copleșească. Și formele cele uriașe tot veneau, se strecurau abil prin întuneric, arătări fără de chip, fantome venite din alte vremi. Își dădu seama că nu se putea opri din tremurat și nu putea judeca limpede. Și-ar fi dorit să răcnească de disperare.

Apoi ajunseră în fața lui, cu Galaphile în frunte, iar Bremen își lăsă neputincios capul în îndoitura brațului.

– Ține sabia dinaintea ta...

O făcu fără crâcnire, o înălță în fața lui ca pe un talisman vrăjit. Mâna lui Galaphile se întinse și degetele lui atinseră ușor medalionul Eilt Druin. Pe dată, medalionul radie un sclipăt de lumină vie. Galaphile se întoarse și plecă, apoi un alt druid se apropie, atinse medalionul și se îndepărtă. Și tot așa, unul câte unul, spiritele se perindară prin fața bătrânului și atinseră sabia pe care o ținea, iar degetele lor treceau peste imaginea Eilt Druin înainte de a pleca mai departe. Și de fiecare dată, la fiecare atingere, medalionul radia un sclipăt intens. Cu chipul adăpostit de brațele ridicate în fața lui, Bremen privi totul. Poate îi dădeau o binecuvântare, un fel de încuviințare. Dar bătrânul știa că era mai mult decât atât, ceva mai întunecat și mai dur. Ceva i se transfera sabiei prin mijlocirea

atingerilor celor morți. Intuia că asta se petrece. Simțea cum acel transfer se statornicește din ce în ce mai puternic.

Pentru asta venise aici. Ceea ce se petrecea nu putea sta alături de nimic altceva. Era ceea ce căutase atâta amar de vreme. Dar chiar și acum, în momentul în care asta se înfăptuia, tot nu-i putea ghici însemnătatea.

Îngenunche pe malul Hadeshornului, în beznă și umezeală, uluit și descumpănit, ascultând sunetele articulate de cei morți, martor al perindării lor, și se întrebă ce se petrece de fapt. Într-un târziu, toți druzii trecură prin fața lui și atinseră medalionul Eilt Druin, apoi plecară. Rămase în sfârșit singur, ghemuit la pământ în noaptea grea. Zvonul vocilor spiritelor se stinse și în tăcerea care urmă își putu auzi propria respirație chinuită. Trupul îi era scăldat în sudoare, sudoarea i se prelingea și pe față. Brațele îi erau îndurerate după ce ținuseră sabia ridicată atâta vreme, dar nu se putea îndura s-o coboare. Așteptă, știind că va mai urma ceva, că încă nu se terminase totul.

– Bremen...

Numele lui era rostit de o voce pe care o recunoștea acum. Înălță precaut capul. Fantomele druzilor plecaseră. Trâmba de apă dispăruse. Rămăseseră doar lacul și întunericul nopții și, chiar în fața lui, spectrul lui Galaphile. Acesta așteptă răbdător ca Bremen să se ridice în picioare și să lase sabia pe lângă trup, ca pentru a găsi acolo noi resurse de putere. Avea fața scăldată în lacrimi și nu știa cum ajunseseră ele acolo. Erau ale lui? Încercă să vorbească și constată că nu poate.

Atunci, spectrul prinse a grăi.

– Ascultă-mă. Sabia și-a dobândit acum puterea. Te du acum și înmânează-o celui ce o va purta. Îl vei afla la apus. Îl vei ști. Îi aparține acum lui...

Bremen se căznea să vorbească, dar cuvintele nu se lăsau rostite. Brațele spectrului se ridicară spre el.

– Întreabă...

Gândurile bătrânului se limpeziră, iar vorbele fură rostite cu voce răgușită și încărcată de teamă.

– Ce-ai făcut?

– Am dăruit din noi atât cât am putut. Viețile noastre s-au încheiat. Învățăturile ni s-au pierdut. Magia s-a destrămat cu trecerea timpului. Doar adevărul nostru rămâne, tot acel adevăr care ne-a aparținut în timpul vieții noastre pământene, în învățături, în magie, dur și neclintit și ucigător de puternic...

Adevărul? Bremen îl privi cu ochii mari, fără a înțelege. Cum putea fi sabia puternică în acest fel? Ce fel de magie izvora din adevăr? Toți druzii acela care se perindaseră prin fața lui, care atinseseră lama și o făcuseră să strălucească atât de intens de fiecare dată – pentru asta?

Spectrul lui Galaphile făcu din nou un gest cu mâna, dar atât de poruncitor, încât lui Bremen toate întrebările i se stinseră în gât și atenția i se îndreptă pe dată asupra lui. Când silueta întunecată din fața lui își ridică brațele, totul în jurul ei păli, tăcerea care o înconjura era desăvârșită.

– Ascultă, Bremen, ultimul druid din Paranor, și îți voi spune ce dorești să știi. Ascultă...

Și Bremen, fascinat trup și suflet de puterea pe care o emanau cuvintele spectrului, ascultă.

* * *

Când totul luă sfârșit și spectrul lui Galaphile plecă, iar apele Hadeshornului se liniștiră iarăși și zorile porniseră a se furișa dinspre răsărit peste vale în nuanțe aurii și argintii, bătrânul își purtă pașii până dincolo de marginea văii Shale și dormi un timp printre bolovani. Soarele se înalță și ziua se înstăpâni deplină, dar druidul tot nu se deșteptă. Avu parte de un somn adânc, fără vise, doar vocile morților îi șopteau vorbe fără de-nțeles. Se trezi în amurg, obosit de acele voci, incapabil să le deslușească

tâlcul și năpădit de teama că ei aveau taine față de el, acele taine de care avea el trebuință pentru ca semințiile să poată supraviețui. Rămase bucurându-se de căldură, printre umbrele asfințitului, scoase restul de pâine din raniță și mănca jumătate din ea în tăcere, privind spre munții din depărtare, spre straniile alcătuiți din Dragon's Teeth, acolo unde norii îi învăluiau piscurile ascuțite în drumul lor spre răsărit. Luă o înghițitură din butelca de mied, aproape goală de-acum, și cugetă la cele ce aflase.

Despre taina sabiei.

Despre natura magiei ei.

Apoi se ridică și o luă înapoi printre dealuri până la locul unde-și lăsase calul cu o noapte înainte. Calul dispăruse. Cineva îl furase, iar urmele hoțului se vedeau clar în praf, un singur șir de urme care se apropiau și se depărtau apoi cu calul ținut de dârlogi. Treaba asta nă tulbură mai deloc și o porni imediat spre apus, căci nu dorea să zăbovească încă mai mult în această călătorie. Îi vor trebui cel puțin patru zile de mers pe jos, poate chiar mai multe dacă se va vedea nevoit să evite o întâlnire cu armata Northlanderilor, ceea ce părea aproape sigur. Dar nu avea încotro. Poate va face rost pe drum de alt cal.

Noaptea deveni tot mai întunecată, luna se ridică în înaltul cerului, aruncând o nouă lumină, iar norii desenau mici umbre pe suprafața ei lucioasă în timp ce pluteau tăcuți mai departe. Bremen urmă firul argintiu al râului Mermidon, care șerpuia spre apus, și o porni cu pas bun în umbra munților Dragon's Teeth, acolo unde lumina lunii nu-i putea trăda prezența. Tot mergând, cumpăni alternativele pe care le avea, întorcându-le pe toate fețele. Galaphile venise la el, îi vorbise și-i dezvăluise multe. Spiritele druizilor morți se perindaseră prin fața lui, spectre solemne și fără de grai, iar mâinile lor se întinseseră spre mânerul sabiei, coborâseră spre medalionul Eilt Drui și-l atinseseră o clipă, apoi plecaseră.

Și trecuseră asupra lui adevărurile pe care le descoperiseră în timpul vieții lor. O umpluseră cu puterea pe care adevărul o putea oferi.

O împuterniciseră.

Respiră adânc aerul nopții. Înțelegea el oare acum pe deplin puterea talismanului? S-ar zice că da, însă această magie părea atât de neînsemnată în confruntarea cu un dușman atât de puternic! Cum avea el să-l convingă pe bărbatul care va purta sabia că această magie va fi îndestulătoare pentru a învinge? Cât trebuia să dezvăluie din cele ce aflase? Prea puțin, și de pe urma neștiinței risca să-l piardă pe cel care o va mânui. Prea mult, și risca să-l piardă din cauza spaimei. În ce fel era mai bine să greșească?

Avea să găsească răspunsul la aceste întrebări atunci când îl va întâlni pe acel bărbat?

Simțea că plutește pe undele acestor îndoieli. Atât de multe depindeau de această armă, și totuși felul în care ea va fi folosită părea să fi fost lăsat doar în seama lui.

Doar în seama lui, pentru că era povara pe care și-o luase asupra-și de bunăvoie, era legământul pe care și-l făcuse.

Orele nopții se scurgeau, și el ajunsese la cotul de unde unul dintre afluenți o lua spre miazăzi, spre munții Runne. Vântul bătea dinspre sud-vest și purta pe aripile sale miasmă de moarte. Bremen se opri scurt când simți duhoarea. Se ucidea undeva, la sud de Mermidon, și masacrul era cumplit. Cumpăni în sinea lui ce era mai bine să facă, apoi o luă spre un vad mai îngust al râului și-l traversă pe acolo. La miazăzi se afla orașul Varfleet, acea așezare din Southland de unde îl recrutase pe Kinson cu cinci ani în urmă. Dintr-acolo venea duhoarea.

Ajunse în oraș cu multe ore înainte de revărsatul zorilor, când noaptea era încă tăcută și deplină. Miasma se întindea pe măsură ce se apropia, și Bremen înțelese pe

dată ce se petrecuse. Fumul se ridica gros, ca niște panglici cenușii în lumina lunii. Scânteiau mici puncte purpurii. Bucăți de lemn săreau în aer ca niște lănci. Varfleet fusese ars din temelii, iar locuitorii lui, uciși sau izgoniți. Mii de oameni. Bătrânul clătina descurajat din cap în timp ce pășea pe străzile pustii și mute. Clădirile fuseseră prădate și dărâmate. La tot pasul zăceau morți oameni și animale, zăcând pe pământ în mormane grotești și sinistre de carne printre dărâmături. Pășea prin toată această pustiire și nu-i venea a crede văzând cât de barbară fusese. Păși peste trupul unui bătrân cu ochii deschiși și lipsiți de vedere. Un sobolan ieși de sub cadavru și fugi grăbit mai departe.

Ajunse în centrul orașului și se opri. Nu părea să fi avut loc cine știe ce bătălie; se vedeau puține arme aruncate. Mulți dintre cei uciși arătau ca și când ar fi fost surprinși în somn. Câți oare dintre membrii familiei lui Kinson și dintre prietenii lui zăceau printre aceștia? Clătină cu tristețe din cap. După câte putea el să-și dea seama, atacul avusese loc cu două nopți în urmă. Armata Northlandului venise din Eastland deplasându-se spre apus, la miazănoapte de lacul Rainbow, în drum spre bătălia cu elfii. Spre nenorocirea lui, Varfleet se aflate în drumul invadatorilor.

Toate orașele Southlandului aflătoare între acest loc și câmpia Streleheim aveau să aibă aceeași soartă, gândi el, cuprins de disperare. Îl copleși un sentiment de totală sfârșeală. Cuvintele care puteau da grai sentimentelor sale păreau atât de serbede.

Își strânse pelerina în jurul trupului, săltă mai sus sabia pe spinare și ieși din oraș, încercând să nu privească masacrul. Aproape îl lăsase în urmă când simți o mișcare. Un altul n-ar fi fost în stare s-o sesizeze, dar el era druid. Nu o văzu cu ochii, ci cu mintea.

Cineva era viu printre dărâmături și se ascundea.

Coti spre apus, păși cu atenție mai departe și invocă imediat magia ca pe o rețea protectoare. Nu se simțea

amenințat, dar chiar și așa știa că trebuie să fie cu băgare de seamă. Se strecură printre dărâmăturile unei case prăbușite. Acolo, în pragul a ceea ce rămăsese din fosta usă, se zărea o siluetă ghemuită.

Bremen se opri locului. Era un băiat de vreo doisprezece ani, cu hainele zdrențuite și răpănoase, cu fața și mâinile pline de cenușă, murdare. Se retrăgea tot mai adânc printre umbre, de parcă ar fi vrut ca pământul însuși să-l înghită cu totul. Avea în mână un cuțit pe care-l ținea în chip de apărare în fața sa. Părul îi era drept și negru, lung până pe umeri, și-i cădea în șuvițe în jurul obrazului îngust.

– Poți să ieși, băiete, îi zise bătrânul încetișor. Totul e-n regulă acum.

Băiatul nu se clinti.

– Nu mai e nimeni aici, doar tu și cu mine. Cei care au făcut toate astea s-au dus. Ieși afară acum.

Copilul rămase locului.

Bremen privi în depărtare lumina izbucnită brusc a unei stele căzătoare. Respiră adânc. Nu-și putea îngădui să mai zăbovească aici și, oricum, nu putea face nimic pentru băiat. Își pierdea vremea.

– Eu voi pleca acum, zise el obosit. Ar trebui să faci și tu la fel. Toți oamenii aceștia sunt morți. Du-te într-unul din satele de la miazăzi și cere ajutor. Îți menesc noroc.

Se întoarse și plecă. Cât de mulți aveau să rămână fără cămine și fără de niciunele înainte ca toate astea să ia sfârșit. Până și gândul acesta era de-a dreptul descurajator. Clătină din cap. Merse vreo sută de metri, apoi se opri brusc. Când se întoarse, băiatul era acolo, cu spatele lipit de un zid, cu cuțitul în mână, așteptând.

Bremen ezită.

– Ți-e foame?

Vârî mâna în raniță și scoase de acolo ultimul coltuc de pâine. Băiatul întinse capul, și chipul i se ivi în lumină. Ochii îi străluciră la vederea pâinii.

Ochii lui...

Bremen simți că i se pune un nod în gât. Îl cunoștea pe băiatul acesta! Era cel care i se arătase în cea de-a patra viziune a lui Galaphile! Ochii îl dădeau de gol, atât de intenși, de pătrunzători, încât păreau a-i lumina tot chipul. Era doar un copil rămas orfan în urma acestui masacru, dar exista totuși în el ceva atât de profund, atât de atrăgător...

– Cum te cheamă? îl întrebă Bremen cu voce calmă.

Copilul nu răspunse. Nu se mișcă. Bremen șovăi, apoi o porni spre el. Imediat, băiatul se retrase în umbră. Bătrânul se opri, puse pâinea pe jos, se întoarse și plecă.

După vreo cincizeci de pași, se opri din nou. Băiatul îl urma, îl privea cu luare-aminte și, în timp ce mergea, mesteca la pâinea pe care și-o însușise.

Bremen îi puse câteva întrebări, dar băiatul nu-i vorbi. Când Bremen încercă să se apropie, băiatul se depărtă în grabă. Când druidul încercă să-l convingă să se apropie, acesta îl ignoră.

În cele din urmă, bătrânul se întoarse și-și văzu de drum. Nu știa ce ar putea face în ce-l privea pe băiat. Nu voia ca acesta să vină cu el, dar viziunea lui Galaphile sugera că ar exista un fel de legătură între ei. Poate dacă va avea răbdare, avea să afle care era aceea. Când soarele se ridică în înaltul cerului, coti spre miazănoapte și traversă din nou râul Mermidon. Urmând linia munților Dragon's Teeth, merse până la apusul soarelui. Când își pregăti popasul, băiatul era acolo, în umbra copacilor, la marginea luminișului în care se hotărâse să se așeze, și-l privea. Bremen n-avea nimic de mâncare, dar puse o cană de mied pentru el. Dormi până la miezul nopții, apoi se sculă ca să-și continue călătoria. Băiatul aștepta. Când o porni din loc, băiatul îl urmă.

Și tot așa, trei zile la rând. La capătul celei de-a treia zile, băiatul veni la locul popasului și mănăcă împreună cu

el niște rădăcini și fructe de pădure. Când bătrânul se trezi în dimineața următoare, văzu că băiatul dormea lângă el. Împreună, se sculară și-și continuară călătoria spre apus.

În seara aceea, pe când ajunseseră la marginea câmpiei Strelehelm și se pregăteau s-o traverseze, băiatul rosti în cele din urmă primele cuvinte.

Numele lui, îi spuse el bătrânului, era Allanon.

BĂTĂLIA PENTRU RHEN

Era o după-amiază târzie și, în lumina plumburie și pâcloasă din camera de lucru a reședinței de vară a familiei Ballindarroch, Jerle Shannara avea privirea aplecată asupra hărților împrăștiate pe masa din fața lui. Afară ploaia nu contenea. Avea senzația că plouă de săptămâni întregi, deși Regele Elfilor știa prea bine că nu e așa și că senzația aceea era un răspuns la dispoziția lui din acel moment. Dar părea că, ori de câte ori se oprea din lucru și se uita pe geam, ploua iarăși. Iar astăzi ploua încă mai strașnic ca de obicei, din nori aduși pe aripile unui vânt dinspre apus, care scutura crengile copacilor și spulbera frunzele ca pe niște petice de hârtie sfâșiate.

Își ridică privirea din hărți și oftă. S-ar fi putut simți îmbărbătat de gândul că vremea dușmănoasă îi făcea Vrăjitorului Comandant mult mai anevoioasă sarcina de a-și manevra armata decât lui Jerle să și-o manevreze pe a lui. Dintre cele două armate, cea a Vrăjitorului Comandant era cea mai rigidă – aidoma unui enorm animal de povară, lăbărțat și greoi, împovărat de provizii și mașinării de asalt. Putea înainta cu cel mult douăzeci de mile pe zi, și asta în condiții de vreme foarte bună. Ajunsese în Streleheim cu trei zile în urmă și abia traversase, cu chiu cu vai, Mermidonul. Iar asta însemna că se află la cel puțin două zile depărtare de Rhenn. Elfii, pe de altă parte, erau deja pe poziții. Alertați de cercetași, erau de peste o săptămână la curent cu înaintarea armatei Northlandului, încât avuseseră timp destul să se pregătească. Odată poziția Northlanderilor descoperită, era ușor de prevăzut din ce parte vor hotări să atace Arborlonul și pe elfi. Rhennul era ruta cea mai lesnicioasă și mai directă spre Westland. O armată de asemenea dimensiuni ar fi întâmpinat serioase dificultăți dacă voia să ajungă aici pe orice altă cale și, în afară de

asta, venind dintr-o altă direcție, ar fi fost nevoită să atace orașul-căpetenie al elfilor de pe poziții dezavantajoase. Și asta pentru că la miazănoapte, miazăzi sau apus, orașul era bine apărat – de munți, dealuri și Rill Song. Doar dinspre răsărit era vulnerabil, neocrotit de natură. Unica poziție strategică defensivă pe care o aveau apărătorii orașului era valea Rhenn. Dacă pierdeau trecătorile, calea spre Arborlon era din plin deschisă invadatorilor.

Hărțile revelau măcar atâta lucru, dacă asta putea fi de vreun folos. Jerle se tot uita la ele de peste o oră și tot nu afla ceva nou în ele. Elfii trebuiau să se mențină pe poziții în Rhenn în fața atacului care avea să se producă în cele din urmă din partea armatei Northlandului, altfel erau pierduți. Nu exista un teren intermediar. Și nici nu aveau în vedere o altă poziție defensivă. Ceea ce simplifica foarte mult deciziile pe care urma să le ia în calitate de comandant al armatei elfilor. Tot ce-i rămăsese de făcut era stabilirea tacticii de luptă. Elfii trebuiau să apere Rhennul, dar *cum* aveau ei să-l apere? Cât de departe ar trebui să-și instaleze pozițiile pentru a diminua forța primului atac? De câte ori își puteau permite să se retragă? Ce măsuri defensive trebuiau să adopte în eventualitatea în care o forță mai mică i-ar ataca prin încercuire, din pădure? Ce formațiuni putea el pune în mișcare împotriva unei armate de cinci ori mai numeroase decât a lui și care-și putea folosi și mașinăriile de asalt montate în timpul marșului ei spre apus?

Hărțile nu dădeau răspuns la niciuna din aceste întrebări, dar studierea lor îl ajuta să pună în ordine cele trebuitoare.

Privi din nou ploaia de afară. Preia avea să se întoarcă în curând și aveau să ia masa împreună – ultima, înainte de a purcede spre Rhenn. Mare parte din armată era deja pe poziții în vale. Înaltul Consiliu declarase stare de urgență și proaspăt încoronatul rege preluase comanda. Puterea lui era absolută acum, neclintită și în afara oricărei

discuții. Fusese încoronat cu două săptămâni în urmă, o luase pe Preia de soție și-i adoptaseră pe cei doi orfani Ballindarroch. Chestiunea succesiunii la tronul elfilor odată rezolvată, el își îndreptase atenția asupra Înaltului Consiliu. Vree Erreden fusese numit Întâi Ministru, iar Preia, membru plin al Consiliului. Se iscaseră oarece bombăneli pe tema asta, dar nu o împotrivire deschisă. Cerase consimțământul Consiliului de a mobiliza armata elfilor pentru a mărșălui spre răsărit, în ajutorul gnomilor. Se iscaseră încă mai multe bombăneli și chiar un început de împotrivire, dar, înainte ca întreaga chestiune să poată fi dezbătută în for deschis, sosise vestea că armata Northlandului se apropie de Streleheim și, deci, nu mai trebuia ca elfii să mărșăluiască niciunde.

Gândind acum la toate astea, Jerle clătină din cap. Nu știa ce se întâmplase cu gnomii. Nimeni nu știa. Trimisese călăreți spre răsărit, să afle dacă armata gnomilor fusese distrusă, așa cum se tot zvonea, dar aceștia nu aduseseră nicio veste lămuritoare. Nu-i rămânea decât să sfârșească prin a crede că gnomii nu le puteau fi de vreun ajutor și că elfii urmau să se apere singuri.

Clătină istovit din cap. Elfii rămăseseră fără aliat, fără magie, fără druizi și fără vreo șansă reală de a birui în acest război – în pofida viziunilor, profețiilor și a marilor speranțe.

Privi din nou hărțile, topografia amănunțită a Rhennului și a terenului înconjurător, ca și când răspunsul la toate aceste probleme s-ar fi aflat acolo și i-ar fi scăpat lui cumva. Fusese o vreme, și nu multă în urmă, când nu și-ar fi îngăduit să judece atât de sincer o situație. Fusese o vreme când n-ar fi recunoscut în ruptul capului că un vrăjmaș mai puternic l-ar putea învinge într-o bătălie. Se schimbase mult de atunci. Faptul că îi pierduse pe Tay Trefenwyd și familia Ballindarroch, că aproape o pierduse pe Preia, că devenise Rege al Elfilor în împrejurări nu tocmai firești și că descoperise că buna lui impresie despre sine însuși era în

destul de mare măsură exagerată îi deschisese o altă viziune asupra evenimentelor. Nu era o experiență nimicitoare, dar era o trezire la realitate. Asta se întâmplă întotdeauna când te maturizezi, de bună seamă. Era acel ritual al devenirii pe care trebuia să-l înduri atunci când lăsași pentru totdeauna copilăria în urmă.

Se trezi cercetându-și cicatricele de pe brațe. Erau și ele niște hărți în sine, care stăteau mărturie drumului ales de el în viață. Războinic de când se știa, acum Rege al Elfilor, se ridicase mult în scurt timp, iar cicatricele vorbeau mai mult decât simplele cuvinte despre prețul plătit pentru acest drum. Câte alte cicatrice avea să dobândească în războiul cu Vrăjitorul Comandant? Era el îndeajuns de puternic pentru această bătălie? Era el îndeajuns de puternic pentru a supraviețui? Nu era vorba doar de destinul lui în această bătălie, ci și de cel al poporului său. Cât de puternic trebuia să fie pentru asta?

Ușile dinspre terasă se dădură în lături cu o bufnitură, izbite de perete de forța vântului, iar perdelele fluturară violent. Jerle Shannara întinse mâna după sabia sa lată în timp ce două siluete pătrunseră în odaie, ude leoarcă și îndoite de spate. Hărțile zburară de pe masă și se împrăștiară pe jos, iar torțele clipiră scurt, apoi se stinseră.

– Oprește-ți brațul, Rege al Elfilor, porunci primul dintre cei doi nou-sosiți, în vreme ce silueta cealaltă, mai mărunță, se întoarse ca să închidă ușile în urma lor și să scape astfel de ploaie și vijelie.

Linștea se instăpâni iarăși. Apa se scurgea pe podea în jurul celor doi, formând mici băltoace și pătând pardoseala. Regele se ghemui precut, cu sabia pe jumătate trasă din teacă și cu trupu-i înalt încordat, gata de atac.

– Cine ești? întrebă el cu glas poruncitor.

Cel mai înalt din cei doi își coborî gluga și-și arătă chipul în lumina cenușie și slabă. Jerle Shannara respiră adânc, din rărunchi. Era druidul Bremen.

– Nu mai trăgeam nădejde să te văd, șopti, iar chipul îi trăda emoția care-l cuprinsese. Ne pierdusem cu toții nădejdea.

Zâmbetul bătrânului era încărcat de amărăciune.

– Și pe bună dreptate. A durat mult să ajung până la tine, aproape la fel de mult cât a durat să-mi dau seama că tu ești cel pe care-l căutam.

Își vârî mâna în pelerina udă leoarcă și scoase de acolo un pachet lunguiet, învelit în pânză neagră de cort.

– Ți-am adus ceva.

Jerle Shannara dădu din cap.

– Știu.

Împinse la loc în teacă sabia pe jumătate dezgolită.

Ochii ageri ai bătrânului trădau surpriza. Privi spre tovarășul lui:

– Allanon.

Băiatul își coborî la rândul lui gluga și-și arată chipul. Ochi întunecați se ațintiră arzători asupra Regelui Elfilor, dar chipul lui neted și îngust nu dezvăluia nimic din cele ce gândea.

– Scoate-ți pelerina. Așteaptă la ușă. Ai grijă să nu intre nimeni până nu termin ce am de vorbit. Spune-le tuturor că asta e porunca regelui.

Băiatul încuviință din cap, își scoase pelerina de pe umeri, o duse la cuier, apoi se strecură pe ușă afară și dispăru vederii.

Bremen și Jerle Shannara rămaseră singuri în birou, cu hărțile încă împrăștiate pe jos, privindu-se adânc în ochi.

– A trecut mult de când ne-am văzut, Jerle.

Regele oftă.

– De bună seamă. Cinci ani? Mai mult, poate?

– Atât de mult, că-ți uitasem până și trăsăturile chipului. Sau poate ai îmbătrânit și tu, ca și noi, ceilalți.

Zâmbetul apăru și dispăru, înghițit de lumina slabă a soarelui în scăpătat.

– Spune-mi ce știi despre sosirea mea.

Jerle își schimbă poziția într-una mai puțin amenințătoare și-l urmări pe celălalt scoțându-și pelerina și aruncând-o ostenit pe speteaza unui scaun.

– Mi se spune că-mi aduci o sabie, una făurită din magie, pe care trebuie s-o mânuiesc în bătălia împotriva Vrăjitorului Comandant.

Șovăi preț de o clipă:

– E adevărat? Ai adus o astfel de armă?

Bătrânul dădu din cap.

– Am adus.

Luă pachetul învelit în pânză de cort și-l așeză cu grijă pe masă.

– Dar n-am fost sigur că ți-e destinată ție până nu te-am văzut ghemuit, gata să mă lovești, cu sabia aproape trasă din teacă. În clipa aceea, văzându-te astfel, am înțeles că sabia a fost făurită pentru tine. O viziune – tu cu sabia în mână – mi s-a arătat la Hadeshorn cu săptămâni în urmă, dar nu te-am recunoscut. Tay Trefenwyd ți-a spus despre viziune?

– Da. Dar nu știa nici el că sabia mi-era destinată. Vizionarul Vree Erreden a fost cel care mi-a spus. A văzut totul într-o viziune a lui proprie, m-a văzut purtând o sabie cu o emblemă gravată pe mâner, o mână care ține o torță aprinsă. Mi-a spus că este însemnul druizilor.

– Un vizionar? Bremen clătină din cap. Îmi închipuiam că Tay va fi cel care...

– Nu. Tay Trefenwyd e mort, a fost ucis în Breakline cu săptămâni în urmă.

Vocea Regelui Elfilor era dură și repezită, iar vorbele prinseră a se rostogoli, de neoprit.

– Eram cu el. Ne-am dus să dobândim Nestemata Neagră, așa cum ne-ai cerut. Găsisem Nestemata, dar creaturile Vrăjitorului Comandant ne-au dat de urmă. Noi eram doar cinci, ele erau o sută. Erau și Purtători de Cranil. Tay

înțelesese că soarta ne-ar fi fost pecetluită. Magia i se sfârșise, o folosise până la ultimul strop în strădania de a pune mâna pe Nestemată, și atunci, el...

Vocea regelui se frânse și simți cum ochii i se umplu de lacrimi. I se puse un nod în gât și nu mai putu continua.

– A folosit Nestemata Neagră și ea l-a pierdut, completă bătrânul fraza, cu o voce atât de coborâtă, încât abia i se deslușea. Deși îl prevenisem. Deși știa ce se poate întâmpla.

Își împreună strâns mâinile bătrâne, zbârcite.

– Pentru că n-a avut încotro. Pentru că nimic altceva nu putea face.

Rămaseră în picioare față în față, ocolindu-și privirile. Apoi Jerle se aplecă să culeagă de pe jos hărțile împrăștiate și începu să le vrăfuiască pe masă, alături de pachetul în pânză de cort. Bătrânul îl urmări o clipă cu privirea, apoi se aplecă să-l ajute. Când hărțile erau în sfârșit puse la locul lor, bătrânul luă mâinile regelui într-ale sale.

– Îmi pare rău că a murit, mai rău decât aș putea să-ți explic. Ne-a fost amândurora bun prieten.

– Mi-a salvat viața, zise Jerle încetișor, neștiind ce altceva să spună, dar după o clipă chibzui că era de-ajuns.

Bremen dădu din cap.

– M-am temut pentru el, murmură el, lăsă mâinile uriașului și porni spre un scaun.

– Putem vorbi stând jos? Am umblat toată noaptea și toată ziua ca să ajung la tine. Băiatul m-a însoțit. A supraviețuit unui atac asupra Varfleetului. Armata Northlandului devastează pământurile și ucide oamenii în drumul ei, distruge totul, îi ucide pe toți. Vrajitorul Comandant își pierde răbdarea.

Jerle Shannara se așeză în fața lui. Simțise mâinile bătrânului, când le ținuse pe ale lui, ca pe niște frunze veștede. Ca moartea însăși. Amintirea acelei atingeri îi stăruia în minte.

– Ce s-a întâmplat cu gnomii? întrebă el, chinându-se să-și mute gândul. N-am putut afla nimic despre ei.

– Gnomii au rezistat invaziei Northlanderilor atât cât au putut. Știri sunt de tot felul despre ceea ce s-a petrecut apoi. Știu care sunt zvonurile, dar am motive să cred că sunt îndoielnice. Am trimis niște prieteni să afle adevărul și să-i aducă în ajutorul nostru, dacă pot veni.

Regele clătină din cap, cu descurajarea citindu-i-se în priviri.

– De ce ar veni în ajutorul nostru, când noi nu ne-am dus într-al lor? I-am părăsit la ceas de nevoie, Bremen.

– Ați avut motive temeinice.

– Poate. Dar nu mai sunt atât de încredințat. Ai aflat de moartea lui Courtann Ballindarroch? Despre masacrarea întregii lui familii?

– Mi s-a spus.

– Am făcut tot ce-am putut, Tay și cu mine. Dar Înaltul Consiliu n-a vrut să facă nimic fără un rege în fruntea țării. N-am avut încotro. Așa c-am părăsit gândul de a porni în sprijinul gnomilor și am dat întâietate căutării Nestematei Negre. Se opri o clipă, apoi continuă: Pun acum sub semnul îndoielii înțelepciunea acestei decizii.

Druidul se aplecă în scaun, ținându-l cu o privire arzătoare:

– Nestemata Neagră e aici?

Regele încuviință din cap.

– Am ascuns-o, în așteptarea ta. Nu mai vreau să am nimic de-a face cu ea. Am văzut de ce e în stare. Am văzut cât e de primejdioasă. Singura mea alinare în toată povestea asta este că Nestemata va fi folosită pentru distrugerea Vrajitorului Comandant și a creaturilor lui.

Dar Bremen clătină din cap.

– Nu, Jerle. Nestemata Neagră nu va sluji unei asemenea meniri.

Cuvintele lui sunau aspru și nemilos. Regele se împurpură la față și gâtleejul i se încleștă de furie.

– Adică, vrei să-mi spui că Tay a murit de pomană? Asta zici tu?

– Nu te mânia pe mine. Nu eu fac regulile acestui joc. Sunt la rândul-mi supus poruncilor soartei. Nestemata Neagră nu este o armă în stare să-l distrugă pe Vrăjitorul Comandant. Știu, ți se pare greu de crezut, dar așa este. Nestemata Neagră este o armă puternică, dar ea îi pervertește pe cei care se folosesc de ea. Îi molipsește de puterea pe care ei doresc s-o stârpească. Vrăjitorul Comandant e viclean într-atât, încât orice încercare de a folosi Nestemata împotriva lui s-ar sfârși cu moartea celui care ar folosi-o.

– Atunci, de ce ne-am primejduit viața ca să punem mâna pe ea?

Regele era livid și nici nu încerca să-și ascundă mânia. Bătrânul rostea cuvintele cu blândețe, dar hotărât.

– Pentru că era de neîngăduit ca ea să cadă în mâinile lui Brona. Pentru că în mâinile lui ar fi devenit o armă în fața căreia nu puteam birui. Și, Rege al Elfilor, fiindcă era nevoie de ea pentru o menire încă mai însemnată. Când toate acestea se vor fi isprăvit și Vrăjitorul Comandant nu va mai fi existând, ea va îngădui druzilor să vină în ajutorul popoarelor din cele patru țărâmuri chiar și după ce eu nu voi mai fi. Va îngădui magiei și învățăturilor lor să supraviețuiască.

Regele îl privi pe druid fără un cuvânt și fără să priceapă nimic. O bătaie ușoară în ușă le mută atenția. Regele clipi, apoi întrebă iritat:

– Care ești acolo?

Ușa se deschise și Prela Starle intră înăuntru. Nu părea speriată de proasta lui dispoziție. Îi aruncă o privire lui Bremen, apoi din nou lui Jerle.

– Aș vrea să-l iau pe băiat la barăile Gărzii Palatului să-i dau ceva de mâncare și să-l las să se odihnească. E vlăguț. Nu mai e nevoie să stea de veghe. M-am ocupat eu să nu vă tulbure nimeni în timp ce stați de vorbă.

Îl privi din nou pe Bremen.

– Bun venit la Arborlon.

Bătrânul se ridică și se inclină scurt.

– Stăpână Preia, o salută el.

Ea zâmbi când îi răspunse:

– Nu și pentru tine. Pentru tine sunt doar Preia.

Zâmbetul ei păli: Știi ce s-a întâmplat, nu-i așa?

– Că Jerle e rege și tu regină? E primul lucru pe care l-am aflat când am intrat în oraș. Toată lumea vorbește despre asta. Sunteți amândoi binecuvântați, Preia. Veți fi puternici unul pentru altul și pentru poporul vostru. Sunt bucuros să aflu vestea.

Ochii ei străluciră.

– Ești foarte curtenitor. Nădăjduiesc că și tu vei putea fi puternic pentru noi în încercările ce ne așteaptă. Și acum, cer îngăduința să mă retrag. Îl iau pe băiat cu mine. Nu-ți face griji pentru el. Suntem deja prieteni buni.

Ieși din odaie, închizând cu grijă ușa în urma ei. Bremen îl privi din nou pe rege.

– Ești norocos s-o ai alături, îi zise el grav. Cred că înțelegi asta.

Jerle Shannara se gândea la o altă vreme, nu foarte îndepărtată, când fusese în pragul de a o pierde pe Preia. Gândul îl speria încă, la fel ideea că bănuielile lui în ce o privea fuseseră lipsite de temei. Tay și Preia, cei mai apropiați prieteni din lumea întreagă: îi înțelesese greșit pe amândoi, nu-i cunoscuse atât cât ar fi trebuit și se alesese din toate astea cu o lecție pe care nu avea s-o uite niciodată.

Odaia era din nou cufundată în tăcere, soarele în apus îi umplea cotloanele cu umbre, iar sunetul ploii răzbătea domol de afară. Regele se ridică și aprinse torța care se stinsese din pricina vântului. Întunericul se retrase puțin. Bătrânul îl privea fără un cuvânt, așteptând.

Regele se așează, încă tulburat. Încruntă din sprâncene când întâlnește căutătura scormonitoare a lui Bremen.

– Mă gândeam doar cât e de important să nu iei nimic de bun. Ar fi trebuit să-mi dea asta prin minte și când a fost vorba de Nestemata Neagră. Dar ar fi fost de neîndurat gândul să-l pierd pe Tay altfel decât pentru o cauză nobilă. Am gândit, și am gândit greșit, că s-a întâmplat asta pentru distrugerea Vrăjitorului Comandant. E greu de acceptat că a murit pentru orice altceva.

– E greu de acceptat că a murit, șopti Bremen. Dar cauza pentru care a murit este, cu toate astea, legată de înfrângerea Vrăjitorului Comandant și nu e mai puțin întemeiată sau mai puțin însemnată doar pentru că menirea Nestematei este alta decât cea pe care ai crezut-o tu. Tay ar înțelege dacă ar fi aici. Și tu, ca rege ce te afli, trebuie să faci același lucru.

Zâmbetul lui Jerle Shannara fu batjocoritor și îndurerat.

– Sunt încă un novice în îndeletnicirea asta de rege. Nu e ceva ce mi-am dorit.

– Asta nu e rău, răspunse druidul și înălță din umeri. Ambiția nu e o însușire care să-ți fle de ajutor în confruntarea cu Vrăjitorul Comandant.

– Dar ce anume mă va ajuta? Vorbește-mi despre sabie, Bremen.

Nerăbdarea regelui biruise în lupta cu mânia și descurajarea.

– Armata Northlandului mărsăluiește împotriva noastră. Va ajunge la Rhenn în două zile. Trebuie să o oprim, altfel suntem pierduți. Dar dacă există într-adevăr o șansă, trebuie să am o armă împotriva căreia Vrăjitorul Comandant să fie neputincios. Spui că ai adus o astfel de armă. Spune-mi care-i e secretul. Spune-mi ce poate să facă.

Așteptă, cu ochii pironiți asupra druidului. Bremen nu se mișcă din loc, îl privi în ochi și nu răspunse nimic. Apoi se ridică, merse până la masa cu hărțile, ridică pachetul învelit în pânză de cort și i-l înmână regelui.

– Îți aparține acum. Deschide-l.

Jerle Shannara făcu întocmai și dezlegă sforile care legau pânza, apoi dădu cu grijă la o parte învelitoarea. Când termină, ținea în mâini o sabie într-o teacă. Sabia avea lungime și lățime neobișnuite, dar era ușoară și perfect echilibrată. Pe mâner era gravată imaginea unei mâini ținând o torță aprinsă. Regele trase sabia din teacă, minunându-se de suprafața netedă, fără cusur a lamei, de felul cum o simțea în palme – ai fi zis că i-ar fi aparținut dintotdeauna, că ar fi fost, într-adevăr, făurită anume pentru el. O cercetă o clipă în tăcere. Flacăra torței gravate cobora până în vârful lamei și în lumina slabă a biroului mai să-și închipuie că emană o strălucire proprie. Ținu sabia în fața lui, probându-i greutatea și echilibrul. Metalul sclipi în lumina lămpilor, viu și iscoditor.

Regele privi spre Bremen și dădu încet din cap.

– Minunat tăiș, zise el încetișor.

– E mai mult decât poți vedea tu, Jerle Shannara – și mai puțin totdeauna, vorbi bătrânul repede. Ascultă, deci, cu atenție cele ce am a-ți spune acum. Spusele mele îți sunt destinate numai ție. Doar Preia poate să le afle, și asta numai dacă tu crezi că este absolut necesar. Multe depind de cele ce-ți voi spune. Trebuie să am cuvântul tău.

Regele ezită, aruncă o privire spre sabie, apoi încuviință din cap.

– Îl ai.

Druidul veni spre el. Se apropie foarte mult și-i vorbi încet.

– Învoindu-te să primești această sabie, ea devine a ta. Dar trebuie să-i cunoști istoria și menirea ca să te slujească bine. Istoria ei mai întâi, deci.

Se opri și-și alese cu grijă cuvintele.

– Sabia a fost făurită de cel mai bun meșter din Southland, după o formulă venită din vechea lume. Este făurită cu ajutorul căldurii și al magiei. Este făurită dintr-un

aliaj care o face rezistentă și ușoară în același timp. Nu se va sfărâma în bătălie, chiar lovită de metal sau de magie. Va rezista oricărei încercări o vei supune. Este pătrunsă de magie druidă. Poartă în ea puterea tuturor druzilor care au existat vreodată, a celor care au venit la Paranor de-a lungul anilor și care apoi au trecut din lumea aceasta în cealaltă. După ce a fost făurită, am purtat-o până la Hadeshorn și am invocat spiritele lor din lumea neființelor. Au apărut cu toții, au trecut, unul câte unul, prin fața mea și au atins această lamă. În cursul făuririi, Eilt Druin, medalionul rangului de Mai-mare al druzilor, simbolul puterii lor, a fost încastrat în mâner. L-ai văzut cu ochii tăi. O mână care ține o torță aprinsă. Este ceea ce au venit ei să cinstească și să umple cu ultimele lor puteri pământești, cu tot ce au putut lua cu ei dincolo de hotarele acestei lumi.

Iar asta ne apropie de discuția despre menirea sabiei. Este un tăiș făurit cu măiestrie, o armă foarte puternică și rezistentă – dar ea singură nu e de-ajuns să-l doboare pe Vrajitorul Comandant. Sabia nu trebuie folosită ca o armă de rând. Poate fi, ce-i drept, folosită și în acest fel; și foarte probabil va fi. Dar ea n-a fost făurită pentru ascuțișul lamei sau duritatea metalului, ci pentru puterea magiei dinlăuntrul ei. Magia, Rege al Elfilor, este cea care-ți va asigura victoria atunci când te vei confrunta cu creatura Brona.

Bremen respiră adânc, ca și când l-ar fi extenuat povestirea despre sabie. Fața lui brăzdată de riduri arăta vlăguită și palidă în lumina slabă.

– Puterea acestei săbii, Jerle Shannara, stă în adevăr. În adevăr pur și simplu. În adevărul întreg și nemăsluit. Adevărul, cu toate înșelăciunile și minciunile și aparențele date la o parte, astfel încât cel împotriva căruia se îndreaptă magia sabiei să fie forțat să-și arate adevărata față. Este o armă puternică, o armă împotriva căreia Brona nu poate lupta, căci el este învăluit tocmai în acele minciuni și aparențe, în umbre și ascunzișuri, acestea sunt uneltele

puterii lui. El supraviețuiește ascunzând adevărul despre sine însuși. Forțează-l să se confrunte cu acest adevăr, și l-ai distrus. N-am înțeles taina puterii sabiei atunci când mi-a fost dezvăluită la Hadeshorn. Cum poate fi adevărul atât de puternic încât să nimicească o creatură atât de monstruoasă ca Vrăjitorul Comandant? Care e rostul magiei druide în toate astea? Dar după o vreme am început să înțeleg. Cuvintele „Eilt Druin” înseamnă „Prin adevăr, putere”. A fost crezul druzilor la vremea începuturilor lor, țelul pe care și l-au hotărât atunci când s-au stabilit la Paranor și pe care l-au urmărit în tot cursul evoluției semințiilor, încă de pe vremea Primului Sfat. Să dăruiască lumii adevărul. Adevărul, care să zămislească înțelegere și cunoaștere. Adevărul, care să înlesnească progresul. Care să dăruiască speranță. Este felul în care druzii le-au putut fi de ajutor semințiilor în refacerea lor.

Ochii întunecați clipiră, îndepărtați și vlăguiți.

– Ceea ce au fost ei în timpul vieții se află acum impregnat în tăișul pe care-l porți, iar tu trebuie să găsești calea ca această moștenire să ne slujească în ceasul acesta de restriște. Nu va fi ușor. Nu e atât de simplu cum pare la prima vedere. Vei purta sabia în bătălie împotriva Vrăjitorului Comandant. Îl vei înfrunța față în față. Îl vei atinge cu sabia, iar magia ei îl va distruge. Toate acestea au fost făgăduite. Dar numai dacă tu te dovedești mai puternic în hotărârea ta, în sufletul tău, decât el.

Regele Elfilor clătină din cap.

– Cum aș putea face eu toate astea? Chiar dacă iau de bun tot ce mi-ai spus, și încă nu știu sigur că o pot lua – mi-e greu să cred așa ceva –, cum aș putea fi eu mai puternic decât o creatură care te poate ucide până și pe tine?

Bătrânul întinse mâna spre mâna în care celălalt ținea sabia și o ridică, încât lama se afla acum între ei doi.

– Încercând mai întâi puterea sabiei asupra ta!

Ochii Regelui Elfilor se umplură de teamă și luciră clipelnic în lumină.

– Asupra mea? Magia druidă?

– Ascultă-mă, Jerle, îl liniști celălalt, strângând mai puternic mâna care ținea sabia, în așa fel încât să n-o poată cobori, sabia fiind acum un fir argintiu care-i lega, strălucitor și luminos. Ceea ce ți se cere nu va fi ușor – ți-am spus deja asta. Dar este posibil. Trebuie să îndrepti puterea sabiei asupra ta. Trebuie să lași magia să te pătrundă și să scoată la iveală adevărurile vieții tale. Trebuie să lași ca aceste adevăruri să-ți fie înfățișate pe de-a-ntregul, așa cum sunt ele, și să te confrunți cu ele. Unele vor fi dure, stânjenitoare. Vor fi greu de înfruntat. Suntem, toți, ființe care-și reinventează neconștient propria persoană și viață, ca să poată trece peste greșelile făcute și slăbiciunile descoperite. În multe feluri, tocmai asta este ceea ce ne face vulnerabili în fața unei creaturi ca Brona. Dar dacă poți să rezisti scrutării sinelui tău, pe care sabia ți-o cere, vei deveni, în urma acestei încercări, mai puternic decât vrăjmașul tău și-l vei uide. Pentru că, Rege al Elfilor, el nu-și poate îngădui o asemenea scrutare a vieții lui, căci, dincolo de minciună, de frânturi de adevăr și de înșelăciune, el nu este nimic!

Se lăsă o lungă tăcere, răstimp în care cei doi bărbați stătură față în față și se priviră în ochi, ca pentru a se cântări unul pe celălalt.

– Adevărul, vorbi Regele Elfilor în cele din urmă, cu vocea atât de șoptită, încât druidul abia de îl auzea. O armă atât de plăpândă.

– Nu, răspunse pe loc Bremen. Adevărul nu este niciodată plăpând. Este, dintre toate, arma cea mai puternică.

– Chiar așa? Eu sunt războinic, sunt luptător. Armele sunt singurul lucru la care mă pricep – armele de fier, mânuite de bărbați puternici. Tu spui că nimic din toate

astea nu-mi va fi de folos, că trebuie să le abandonez. Spui că trebuie să devin acum ceea ce n-am fost niciodată.

Clătină încet din cap.

– Nu știi dacă pot face așa ceva.

Bătrânul îi lăsă mâna, iar sabia coborî între ei. Măinile lui, pergament uscat, se așezară pe umerii puternici ai regelui și-i strânsură cu putere. Se simțea o neașteptată vigoare în acel trup bătrân. Și i se citea o sălbatică hotărâre în priviri.

– Trebuie să-ți amintești cine ești, șopti druidul. Trebuie să-ți amintești cum ai ajuns cel care ești. Tu n-ai pregetat niciodată să înfrunți un dușman. N-ai ocolit niciodată datoria. Nu ți-a fost teamă. Ai supraviețuit unor încercări care ar fi dat gata pe aproape oricare altul. Asta ți-e povestea vieții. Acesta ești.

Strânsoarea spori încă mai mult pe umerii lui.

– Ai un curaj nemaîntâlnit, Jerle. Ai suflet de viteaz. Dar pui prea mult la inimă moartea lui Tay Trefenwyd și prea mic preț pe propria ta viață. Nu, nu te mânia. N-am a vorbi rău despre Tay și nici a scădea însemnătatea pierderii lui pentru noi toți. Voiam doar să explic nevoia de a ne aminti că importanți sunt cei vii. Întotdeauna. Dăruiește vieții tale prețuirea cuvenită, Rege al Elfilor. Fii puternic, așa cum trebuie să fii acum. Nu lua în derâdere sorții de reușită pe care-i ai în lupta împotriva Vrăjitorului Comandant doar pentru că arma care ți s-a dat pentru a purta bătălia îți e necunoscută. Nici lui nu-i e cunoscută. Dușmanul cunoaște puterea armelor făurite de om. Va bănuî că a ta e ca oricare alta. Surprinde-l. Fă-l să dea de gustul unui alt soi de metal.

Jerle Shannara se depărtă clătinând din cap, privind neîncrezător sabia.

– Știi prea bine că nu se cuvine să mă îndoiesc de un lucru doar pentru că-l găsesc greu de acceptat, zise el, se opri în fața ferestrei și privi ploaia de afară. Dar mi-e greu.

Mi se cere atât de mult.

Își strânse buzele.

– De ce am fost eu ales pentru asta? Alegerea nu mi se pare îndreptățită. Atâția alți bărbați ar fi fost mai vrednici să mânuiască o asemenea armă. Eu înțeleg fierul și forța brută. Acest... acest lucru nefiresc, încălzit, e prea de neînțeles pentru mine. Adevărul ca armă îmi pare la locul lui doar în consilii sau în politică. Pe câmpul de bătaie, mi se pare în plus.

Se întoarse spre druid.

– L-aș înfrunta fără preget pe Vrăjitorul Comandant dacă aș putea mânui această sabie ca pe una simplă, făurită din metal, prin măiestria unui făurar. Aș accepta-o fără șovăială ca armă dacă aș putea-o folosi așa cum pare a fi.

Se citea neliniște în ochii lui albaștri.

– Dar asta? Nu sunt potrivit pentru asta, Bremen.

Druidul dădu încet din cap, nu atât în semn de aprobare, cât de înțelegere.

– Dar nu te avem decât pe tine, Jerle. N-avem de unde ști de ce-ai fost ales. Poate pentru că ai fost menit să devii Rege al Elfilor. Poate că motivele sunt ascunse vederii noastre. Morții cunosc lucruri pe care noi nu le știm. Poate că ni le-ar putea spune, dar ei au decis să nu vorbească. Trebuie să luăm asta așa cum e și să mergem mai departe. Tu vei fi purtătorul sabiei. Tu o vei purta în bătălie. Așa a fost scris. N-avem de ales. Trebuie să faci tot ce-ți stă în putință.

Vocea lui deveni aproape o șoaptă, până i se pierdu cu totul. Afară, ploaia continua, domoală, neîncetată, învăluind pădurea într-o strălucire argintie. Amurgul trecuse și ziua plecase spre apus, laolaltă cu soarele. Arborlonul se așternea, tăcut și umed, la adăpostul pădurii, un oraș care-și îmbrăca veșmântul de noapte. Era liniște în odaie, liniște în reședința de vară, ai fi zis că în lumea întreagă nu mai era nimeni viu în afara celor doi bărbați care stăteau față în față în încăperea slab luminată de torță.

- De ce nu trebuie să afle nimeni altul taina sabiei?
sopti Jerle Shannara.

Batrânul zâmbi cu tristețe.

- Dacă ai vrea, ai putea să-ți răspunzi singur la întrebare, Rege al Elfilor. Nimeni nu trebuie să afle pentru că nimeni n-ar crede. Dacă tu te îndolești atât de însușirile sabiei, imaginează-ți îndoiala poporulul tău. Poate chiar și Preia se va îndoi. Puterea sabiei stă în adevăr. Cine va crede că un lucru atât de simplu va precumpăni în lupta împotriva puterii Vrajitorului Comandant?

Chiar așa, cine? se întrebă regele în sinea lui.

- Cum ai spus și tu. O sabie este o armă menită bătăliei.

Zâmbetul lui sfârși într-un oftat obosit.

- Lasă-i pe elfi să se mulțumească cu atât. Arată-le sabia pe care o porți, arma care ți-a fost încredințată, și spune-le doar că-l va sluji cu credință. Ei nu au nevoie de altceva.

Jerle Shannara încuviință din cap fără un cuvânt. Nu, gândi el, nu au nevoie de altceva. Încrederea este mai mare dacă n-o complici cu tot soiul de gânduri.

Își dori în momentul acela de deprimare, de disperare, de îndoială în sine însuși și de teamă, de consimțire tacită a unui pact pe care nu-l putea nici accepta, și nici respinge, ca încrederea aceasta întreagă să fie la fel de simplă și pentru el.

XXVIII

Înainte de amiaza zilei următoare, Jerle Shannara se apropia deja de valea Rhenn și de confruntarea pe care sorții l-o meniseră. Pornise călare puțin după răsăritul soarelui, împreună cu Preia și Bremen, cu o mână de sfetnici, cu comandanții armatei sale și alături de trei

companii de vânători elfi, două de pedestrași și una de cavalerie. Patru companii se aflau deja pe poziții la gura văii, iar alte două aveau să li se alăture în dimineața următoare. Îi lăsase în urmă pe ceilalți membri ai Înaltului Consiliu al Elfilor, sub conducerea Întâiului Ministru Vree Erreden, împreună cu trei companii de rezerviști, și pe cetățenii orașului și refugiații sosiți de prin împrejurimi de teama inevitabilei invazii. Lăsase în urmă argumentele și discuțiile despre felul în care se va desfășura acțiunea și despre înțelepciunea politică a opțiunilor. Opțiuni și vreme rămăseseră prea puține, iar valoarea amândurora avea să fie în mare parte hotărâtă de armata care se apropia.

Regele Elfilor nu pomeni nimănui despre discuția avută cu druidul. Hotărâse să nu-și înștiințeze poporul despre sabia care-i fusese încredințată. Vorbise despre ea numai cu Preia și-i spusese doar că era o armă căreia Vrăjitorul Comandant nu i se putea împotrivi. Stomacul i se strângea și chipul i se împurpura în timp ce rostea cuvintele, căci propria lui încredere în sabie era foarte subredă. Tot măcina în minte ideea de adevăr ca armă, așa cum ar roade un câțel la un os. Își repetă de zeci de ori în minte discuția cu bătrânul în timp ce călărea spre răsărit, pierdut în propriile gânduri, atât de înstrăinat de ceilalți, încât în mai multe rânduri nici nu răspunse când Preia îi vorbea. Călărea înzăuat, gata de bătălie. Sabia, prinsă la spate, era atât de ușoară în comparație cu zalele și platoșa, de-ai fi zis că era făcută din hârtie. În tot acest timp își amintea cum o simțise în mână, se gândea la greutatea ei, la fel de efemeră ca și folosința pe care se bănuia că o va avea. Trebuia să afle cum se putea sluji de ea. Trebuia s-o încerce. Nu-și putea stăpâni gândul ăsta. Ceea ce vedea și ceea ce simțea – da, era real. Tot restul, doar ceva mai mult decât simple vorbe.

Nu-i pomeni nimic lui Bremen despre îndoielile lui. Își păstra zâmbetul pe față când bătrânul se apropia. Păstra pe

chip un aer încrezător. O făcea pentru el însuși, dar și pentru poporul lui. Armata avea să se molipsească de această încredere de la el. Dacă regele părea sigur de sine, atunci și ea avea să fie. Știa dintotdeauna că adesea bătăliile fuseseră câștigate tocmai mulțumită acestui amănunt, și acum proceda întocmai. Această armată, ca și poporul în întregul său, erau sub comanda lui – le putea îndruma în bine sau în rău. Ceea ce-i aștepta avea să-i pună pe toți la încercare într-un fel cum nu se mai pomenise până atunci. Iar dacă așa stăteau lucrurile, avea de gând să-și facă datoria.

– N-ai scos o vorbă de ore întregi, observă Preia la un moment dat, așteptând ca el să privească în direcția ei, ca să fie sigură că o aude.

– Nu? făcu el.

Păru aproape mirat s-o vadă acolo, într-atât era de prins în lupta lui lăuntrică. Cu arme prinse pe tot corpul, ea călărea un murg slăbănog, bălțat cu alb, pe nume Ashes. Nu se pusese, firește, nicio clipă la îndoială venirea ei. Cei doi fii abia adoptați fuseseră lăsați în grija altora. Ca și Jerle, Preia era născută pentru bătălii.

– Te tulbură ceva, rosti ea și-l privi drept în ochi. De ce nu-mi spui și mie ce?

Chiar așa, de ce? Zâmbi fără voie. Preia îl cunoștea prea bine, nu putea s-o păcălească. Dar nu-i putea mărturisi îndoielile lui. Nu putea, pentru că trebuia să se confrunte singur cu ele. Nimeni nu-l putea ajuta. Cel puțin, nu acum – nu înainte ca el să găsească un teren solid pe care să se sprijine.

– Îmi lipsesc cuvintele ca să-ți explic, zise el în cele din urmă. Încă incerc să înțeleg. Fii răbdătoare.

– Ți-ar putea fi de ajutor dacă ai încerca să schimbi cu mine câteva cuvinte.

Dădu din cap și privi dincolo de frumusețea chipului ei și de inteligența oglindită în ochii limpezi, de căldura și

iubirea cuibărite în sufletul ei. În ultima vreme, încerca cu totul alte sentimente față de ea. Distanța pe care el o impusese dintotdeauna între ei dispăruse. Erau legați atât de strâns, încât era incredințat că orice i se va întâmpla unuia dintre ei, i se va întâmpla negreșit și celuilalt, fie chiar și moartea.

– Mai dă-mi un strop de zăbavă, îi spuse el blând. Apoi vom sta de vorbă.

Ea întinse mâna și o strânse pe a lui.

– Te iubesc, îi spuse.

Așadar, după-amiaza îi găsisse în apropiere de intrarea în valea Rhenn, dar el tot nu vorbise despre ceea ce îl tulbura, iar ea aștepta cu răbdare. Ziua era luminoasă și călduroasă, iar aerul purta cu el mireasmă dulce de iarbă încă umedă și de frunze; pădurea în jurul lor era verde după ploile bogate din ultimele câteva săptămâni. Norii se împrăștiaseră în cele din urmă, dar terenul rămăsese moale și pe alocuri mlăștinos, prin locurile pe unde elfii călătoriseră spre răsărit, pe drumurile bătute. Toată ziua veniseră vești de la gura văii, locul unde grosul armatei își stabilise liniile de apărare. Armata Northlandului continua să se apropie, înaintând încet de-a lungul câmpiei Streleheim dinspre nord și sud, companii care soseau mai repede sau mai încet, după cum le era mărimea și mobilitatea, după cum le erau caii și cât de multe proviziile pe care le cărau cu ei. Armata Vrăjitorului Comandant era imensă și sporea fără-ncetare. Umpluse deja câmpiile de la gura văii cât vedeai cu ochii. Era de vreo patru ori mai numeroasă decât a elfilor, poate chiar mai mult, pe măsură ce noi companii i se alăturau. Veștile aduse erau spuse pe un ton indiferent și egal, voit lipsit de emoție, dar Jerle Shannara învățase să descifreze ce se ascundea fie și în micile nuanțe ale pauzelor de vorbire și în inflexiunile vocii și putea percepe un început de teamă.

Știa că trebuie să facă ceva ca să pună capăt acestor porniri. Și că trebuie s-o facă fără zăbavă.

Realitatea era cumplită. Fuseseră trimiși călăreți spre răsărit, la gnomi, ca să-i implore să le vină în ajutor, dar pe cărările care duceau afară din vale fuseseră postate patrule de-ale Northlanderilor și aveau să treacă zile la rând până să poată vreun călăreț să-și croiască drum afară din încercuire. Până atunci, elfii urmau să se descurce singuri. Nu vor avea pe nimeni în sprijin. Trolii erau o națiune subjugată, iar armatele lor erau acum în slujba Vrăjitorului Comandant. Mogăldanii trăiau în debandadă chiar și în vremurile lor bune și, oricum, nu-i prea aveau pe elfi la suflet. Oamenii se retrăseseră în orașele lor și n-aveau niciun fel de armată organizată. Gnomii erau singurii care mai rămăseseră, asta dacă supraviețuiseră. Încă nu sosise nicio veste despre Raybur și armata lui, nu se știa dacă scăpaseră de invazia Northlandului.

Existau, așadar, destule motive îndreptățite de teamă, gândi Jerle Shannara în timp ce ieșea călare din pădure, către intrarea de apus a Rhennului – Regele Elfilor, însoțitorii și sfetnicii lui și trei companii de oșteni. Existau destule motive îndreptățite de teamă, dar, în situația dată, nu era îngăduit ca ele să precumpănească.

Ce putea face oare, se întrebă el, să le contracareze?

Bremen, care călărea împreună cu micul Allanon în rândul sfetnicilor și comandanților armatei elfilor, își punea aceeași întrebare. Dar pe el nu teama ce-i cuprindea pe elfi îl preocupa cel mai mult – ci aceea ce-l cuprinsese pe rege. Căci, deși Jerle Shannara nu voia să recunoască, ba nici măcar nu era conștient de asta, era înspăimântat. Teamă lui nu sărea în ochi, nici măcar în ai bătrânului, dar ea era acolo, în adâncul sufletului. Era ca un prădător ager, pitit la pândă undeva, în cotloanele sinelui său, așteptând prilejul să lovească. Bremen o simțise în urmă cu o zi, în clipele în care

dezvăluisе puterea sabiei – acolo, dincolo de ochii regelui, în adâncurile descumpănirii și nesiguranței lui, acolo unde putea să se ascundă, să crească și, în cele din urmă, să-i aducă pieirea. În ciuda strădaniei bătrânului și a puterii propriilor lui convingeri privind puterea talismanului, regele nu credea. Dorea s-o facă, dar nu putea. Avea să încerce să găsească o cale, firește, dar nu exista nicio garanție că va reuși. Asta era ceva la care Bremen nu se gândise în timpul celor ce se petrecuseră până atunci. Acum trebuia s-o facă. Trebuia să lămurească într-un fel treaba asta.

Călări întreaga zi cu ochii la rege, observă tăcerea în care el se închisese, cercetă fălcile și gâtul încordate, nelăsându-se amăgit de zâmbetele și purtarea încrezătoare anume gândită pentru cei din jur. Lupta care avea loc înlăuntrul lui Jerle Shannara era vădită. Se chinuia să înghită ceea ce i se spusese, dar fără prea mult succes. Era viteaz și hotărât, drept urmare avea să poarte sabia în bătălie și avea să-l înfrunte pe Vrajitorul Comandant, așa cum i se spusese. Dar în momentul decisiv, lipsa lui de încredere avea să iasă la suprafață, îndoielile aveau să-l dea de gol și avea să moară. Era ceva de neocolit, și asta era înfricoșător. Era nevoie de o altă voce decât a lui. Bătrânul se pomeni dorindu-și ca Tay Trefenwyd să fie în viață. Tay fusese îndeajuns de apropiat de Jerle Shannara ca să afle calea de a-i pătrunde în suflet, de a-l convinge, de a-i frânge neîncrederea și îndoielile. Tay i-ar fi stat alături regelui împotriva Vrajitorului Comandant, așa cum avea de gând și Bremen să facă, dar, cu Tay, asta ar fi însemnat mai mult. Poate chiar asta ar fi hotărnicit izbânda de înfrângere.

Dar Tay murise, drept urmare, vocea și forța de care era nevoie trebuiau să vină din altă parte.

Și mai trebuia să se gândească și la Allanon. Din când în când, bătrânul arunca o privire în direcția băiatului. Tânărul lui tovarăș de drum era încă reținut, dar nu mai refuza să vorbească. În parte, meritul era al Preiei Starle.

Băiatul o plăcea foarte mult și-i asculta sfatul. După o vreme, el deveni mai deschis. Întreaga lui familie fusese ucisă în invazia Northlanderilor, mărturisise Allanon. El scăpase cu viață pentru că nu era acolo când se pornise atacul și se ascunsese până când luase sfârșit. Văzuse atrocități fără de număr, dar nu era doritor să dezvăluie amănunte. Bremen nu stăruia. Era destul că băiatul supraviețuise.

Dar trebuia să se gândească la viziunea lui Galaphile, și de aceea îi venea cam greu să nu stăruie. Ce voia oare ea să spună – el, împreună cu băiatul, pe malul Hadeshornului, în prezența spectrului lui Galaphile, cu siluetele luminoase, străvezii ale spiritelor morților frământându-se deasupra apelor involburate, în aerul întunecat, înțesat de țipete, cu ochii stranii ai băiatului țintiți asupra lui, privind fix? Privind fix, ce? Druidul nu-și putea da seama. Și, la urma urmelor, ce căuta băiatul acolo – în valea Shale, pe malul lacului Hadeshorn, la invocarea spiritelor, într-un loc neîngăduit niciunei făpturi omenești, un loc în care numai el cuteza să se ducă?

Viziunea nu-i dădea pace. În chip straniu, se temea pentru Allanon. Simțea nevoia de a-l proteja. Băiatul îl atrăgea într-un fel pe care nu și-l putea explica. Poate pentru că erau amândoi niște însingurați. Niciunul dintre ei nu avea o familie, un popor sau un cămin. Niciunul nu aparținea de fapt niciunui loc. Amândoi vedeau o însingurare evidentă, și ea era nu doar o stare a sufletului, era și o realitate ce nu putea fi schimbată. Faptul că Bremen era druid îl scotea în afara societății, și era ceva ce nu putea schimba nici dacă ar fi dorit. Dar băiatul era la fel de înstrăinat – în parte, în urma adâncii înțelegeri a gândirii altora, o înzestrare pe care puțini o prețuiau la adevărata valoare, și, în parte, mulțumită unei agerimi a spiritului care se apropia de clarviziune. Ochii aceia stranii erau oglinda unei minți și inteligențe scilpitoare, dar ascundeau și alte calități. Te priveau de

parcă-ți puteau pătrunde până în străfundul sufletului, asta era adevărul. Capacitatea lui Allanon de a te vedea în adevărata lumină era de-a dreptul cutremurătoare.

Ce trebuia să facă oare Bremen cu acest copil? Cum îl putea înțelege? Era o zi hărăzită parcă îndoielilor și întrebărilor fără de răspuns, iar bătrânul purta această povară sâcâitoare într-o tăcere stoică, în timp ce călărea spre răsărit. Dar și așa, bănuia el, dezlegarea tuturor acestora avea să vină prea curând.

Odată ajuns în valea Rhenn, Jerle Shannara se îndepărtă de ceilalți și porni călare, împreună cu Preia, să inspecteze liniile defensive și să le dea de știre vânătorilor elfi că sosise. Fu primit pretutindeni cu căldură, iar el zâmbi, flutură din mână și le spuse oștenilor lui că totul merge bine și că Northlanderii vor avea parte de ceva surprize cât de curând.

Apoi porni călare prin vale, ca să arunce o privire asupra taberei dușmane. De data asta luă cu sine o călăuză, căci fundul văii era de-acum înțesat de capcane, multe din ele abia pregătite de elfi, și nu voia să cadă într-una din ele din greșeală. Preia rămase alături de el, regina fiind deja pentru soldați o prezență la fel de familiară ca și aceea a regelui. Niciunul nu vorbi în timp ce urmară călăuza peste coline verzi și măguri de pământ, peste întinderi netede, până pe un promontoriu de pe înălțimile care mărgineau flancul drept, de unde se putea vedea întreaga vale. Un mic grup de cercetași și curieri se afla acolo pe poziții, de veghe. El îi salută, apoi se îndreptă spre marginea povârniță, să privească de-acolo.

În fața lui se întindea întreaga armată a Northlanderilor, un puhoi nemărginit de oameni, animale, căruțe și mașinării de război învăluite în praf și dogoare. Se zărea forfotă în tot locul, căci proviziile și armele erau aduse și sortate, iar companiile erau plasate pe poziții în lungul frontului.

Mașinăriile de asediu erau asamblate și trase de cai într-o parte. Ostirea se așezase la vreo milă de capătul răsăritean al văii, de unde putea vedea orice atac pornit împotriva ei și unde avea spațiu destul pentru a se răsfira și organiza. Jerle simțea neliniștea vânătorilor care stăteau alături de el. Simțea în tăcerea păstrată de Preia cum ea cântărește la rece ce sorți aveau. Armata care venise să le invadeze pământurile natale era o mașinărie monstruoasă, pe care nu ușor o puteau înfrânge.

Studie ostirea încă multă vreme după acea primă privire. Luă aminte la locurile în care erau depozitate proviziile, echipamentul și armamentul. Numără mașinăriile de asediu și catapultele. Căută din priviri stindardele companiilor pregătite să lupte împotriva lui și făcu o numărătoare aproximativă a trupelor de cavalerie – ușoară și grea – și a celor pedestre. Văzu că se apropie mai multe căruțe cu provizii din nordul și sudul Streleheimului. Cumpăni cu atenție opțiunile pe care le avea.

Apoi încălecă din nou, porni înapoi spre celălalt capăt al văii și chemă la sine toți comandanții și sfetnicii pentru un consiliu de război.

Se adunară într-un cort ridicat mult în spatele liniilor defensive ale elfilor, în timp ce Garda Palatului înconjura locul, pentru a se asigura că nimeni nu-i va tulbura. Preia era acolo, firește, împreună cu Bremen. Kier Joplin comanda trupele de cavalerie, iar Rustin Apt și Cormorant Etrurian, pe cele pedestre. Erau acolo și căpitanii Prekkian și Trewithen, care comandau Regimentul Negru și, respectiv, Garda Palatului. Și mai era și Arn Banda cel-cu-un-singur-ochi, care comanda arcașii. Aceștia erau sufletul armatei lui, bărbații pe care se bizuia înainte de toate, cei pe care trebuia să-i convingă, dacă voiau să aibă sorți de izbândă în fața armatei care avea să se ridice împotriva lor.

– Bine v-am găsit, prieteni, îi salută el, stând în fața lor vioi și relaxat, fără armură.

Erau așezați cu toții pe scaune rânduite în cerc, încât să li se poată adresa fiecăruia în parte sau tuturor în același timp, după cum cerea momentul.

– Am fost până în capătul celălalt al văii și am văzut armata care ne amenință. Cred că e foarte limpede ce avem de făcut. Trebuie să atacăm.

Se auziră exclamații gătuite de surpriză și consternare, firește – dar el se așteptase la asta.

– În timpul nopții! strigă el în mijlocul confuziei generale. Acum!

Rustin Apt, un bărbat între două vârste, puternic, cu o statură atât de vânjoasă și impunătoare încât părea că nimic nu-l poate clinti din loc odată ce și-a înfipt piciorul undeva, zvâcnind din scaun.

– Regele meu, nu se poate! Să atacăm? Nu poți să fii...

– Fii cu băgare de seamă, Rustin.

Regele îi reteză vorba cu un gest energic din mână.

– Pot să fiu sau să fac orice dacă împrejurarea o cere.

Mă cunoști prea bine. Și acum, ascultați-mă cu toții o clipă. Această armată a Northlandului se lăfăie dinaintea noastră, grasă și obraznică, închipuindu-și că e prea mare ca să-și încerce cineva puterile cu ea, socotind că vom ședea cuminți în apărarea propriilor linii. Dar armata lor sporește neîncetat, iar vânătorii noștri elfi văd asta și-i cuprinde disperarea. Nu putem sta cu mâinile încrucișate până va crește într-atât încât să ne înghită cu cap cu tot. Nu putem sta așteptând atacul inevitabil. Trebuie să purtăm bătălia pe terenul lor, acum, în condiții prielnice nouă și în momentul ales de noi, când noi suntem pregătiți, și ei nu.

– Toate bune și frumoase, șopti Kier Joplin.

Era mic de stat și solid, cu ochi negri, ageri.

– Dar ce parte a armatei vrei să folosești pentru acest atac? Întunericul ne va fi de folos, dar călăreții vor fi auziți de departe. Iar oștenii vor fi făcuți bucăți înainte de a se putea retrage.

Se auzi un murmur aprobator. Jerle dădu din cap.

– Judecata ta se potrivește cu a mea. Dar ce-ar fi dacă dușmanul nu ne-ar putea găsi? Ce-ar fi dacă noi ne-am face nevăzuți tocmai când și-ar închipui că a pus laba pe noi? Ce-ar fi dac-am ataca pe rând, o lovitură ici, una dincolo, dar fără să le oferim nimic alta decât umbre cu care să se războiască?

Se așternu tăcerea.

– Și în ce fel ai de gând să faci asta? întrebă Joplin în cele din urmă.

– Am să vă spun. Dar mai întâi vreau să știu dacă am consimțământul vostru. Sunt încredințat că trebuie să facem ceva dacă vrem să creștem încrederea armatei. Văd că începe să pregete. Am dreptate când spun asta?

Din nou tăcere.

– Ai dreptate, zise Joplin în cele din urmă.

– Kier, tu ai pus degetul drept pe rană când ai vorbit despre primejdiile unui atac. Acum vreau să te gândești și la posibilele avantaje. Dacă putem să-i scuturăm puțin, să-i sâcâim, poate chiar să le provocăm ceva pagube, câștigăm și timp, și încredere în noi înșine. Stând degeaba nu obținem nimic din toate astea.

– De acord, declară imediat Cormorant Etrurian.

Era un bărbat cu chip îngust, osos, cu mare experiență în războaiele de frontieră, fost adjutant al bătrânului căpitan Apt.

– Pe de altă parte, o înfrângere ar fi nimicitoare în momentul de față. Și ar putea chiar să ducă la dezlănțuirea unui atac asupra pozițiilor noastre defensive înainte de vreme.

– Și, de asemenea, s-ar putea să te înșeli când crezi că nu se așteaptă la un atac din partea noastră, își dădu cu părerea fostul lui mentor, ridicându-se din nou în picioare. Nu știm ce s-a întâmplat cu gnomii. Avem de-a face cu o

armată foarte experimentată și s-ar putea să se priceapă mai bine la astfel de trucuri decât noi.

– Și sunt și mult mai numeroși decât noi, adăugă Etrurian încruntat. Rege al meu, tactica ta e prea primejdioasă.

Jerle dădu din cap după fiecare comentariu, fără a se grăbi, așteptând să-și expună cu toții obiecțiile. Aruncă o privire spre Preia, care-l cerceta cu atenție, apoi spre Bremen, pe al cărui chip lipsit de expresie nu se citea nimic din ceea ce gândea. Își trecu privirea de la un chip la altul, străduindu-se să-și dea seama pe câți din cei adunați acolo îi putea câștiga de partea sa. Pe Preia, asta era neîndoielnic. Dar ceilalți, comandanții lui, la fel și Bremen, încă mai cumpăneau, sau poate hotărâseră deja să i se împotrivească. Nu voia să-i oblige să-i accepte propunerea dacă ei hotărâau să nu-l susțină, dar, în ce-l privește, hotărârea lui era nestrămutată. Atunci, cum putea oare să-i convingă?

Vocile celor care se împotriveau încetară. Jerle Shannara se îndreptă de spate.

– Suntem cu toții prieteni, începui el. Lucrăm pentru același țel. Cunoscm grozăvia misiunii pe care o avem de îndeplinit. Doar noi am mai rămas între Vrăjitorul Comandant și devastarea celor patru țărâmurii. Poate că suntem chiar singura și ultima forță capabilă să i se împotrivească. Așa încât precauția este necesară. Dar și riscul. Nu poate exista izbândă fără risc – mai ales în împrejurări ca acestea, în vremuri ca acestea, într-un loc ca acesta, împotriva unui dușman ca acesta. Există un anume risc în orice bătălie, și există și noroc. Nu putem nesocoti asta. Ce trebuie să facem noi acum este să micșorăm riscul.

Se apropie de Rustin Apt și ingenunche înaintea lui. Ochii duri ai experimentatului comandant se măriră brusc.

– Și dacă ți-aș arăta felul în care i-am putea ataca pe timpul nopții – un fel cu mari șorți de izbândă și care i-ar

pune doar pe câțiva dintre noi în primejdie, dar care, dacă e încununat de succes, va năuci dușmanul îndeajuns cât să câștigăm încredere și timp?

Bătrânul oștean păru să șovăie.

– Poți face așa ceva? mormăi el.

– Îmi vei sta alături dacă pot? insistă regele, fără a-i răspunde. Privi în stânga și în dreapta lui: O veți face cu toții?

Se auziră murmure aprobatoare. Îi privi pe rând, îi obligă să-l privească în ochi și-i făcu să-și dea consimțământul. Făcu un semn din cap spre fiecare pe rând, îi atrase de partea lui prin zâmbet și priviri și le smulse o promisiune nerostită, făcându-i parte din planul pe care-l zămislise.

– Ascultați-mă atunci cu atenție, șopti el și le spuse ce avea de gând să facă.

Atacul nu se desfășură în noaptea aceea, ci în următoarea. Pregătirile durară întreaga zi, cu alegerea celor care urmau să participe la atac, cu expedierea lui Kier Joplin și a călăreților lui spre miazănoapte și a lui Cormorant Etrurian și a vânătorilor lui spre miazăzi. Cei doi comandanți plecară la răsăritul soarelui și adăstară la adăpostul pădurii și a înălțimilor ca s-o poată porni spre locurile stabilite fără a fi văzuți. Trupele lor erau mici, căci păstrarea secretului și iuțea acțiunii aveau să le slujească mult mai bine decât mărimea lor. Fiecare în parte avea instrucțiuni foarte clare cu privire la ce urma să facă și când. Reușita diferitelor momente ale atacului cerea desăvârșita lor coordonare. Dacă loviturile nu se desfășurau în ordinea trebuitoare, atacul era sortit eșecului.

Jerle Shannara conducea grupul central, o companie compusă din arcași și membri ai Gărzii Palatului. Acolo unde urmau să se afle ei, bătălia avea să fie cea mai feroce, iar în mintea lui nu încăpea gândul că ar putea lăsa

pe altul în locul lui. Bremen era furios. Acceptase, firește, planul. Aplaudase iscusința și temeritatea regelui. Dar era nebulie curată ca el să conducă personal atacul.

– Chibzuiește, Rege al Elfilor! Dacă tu cazi în luptă, totul va fi pierdut, indiferent ce se va fi câștigat prin acest atac!

Le prezentase acest argument lui Jerle și Preiei Starle după plecarea celorlalți. Părul subțire și barba bătrânului se zburleau în toate direcțiile în timp ce gesticula furios.

– Nu-ți poți pune în pericol propria siguranță în felul ăsta! Tu trebuie să rămâi în viață pentru confruntarea cu Brona!

Stăteau aproape unul de altul în întunericul tot mai deplin, căci ziua se apropia de sfârșit. Afară, pregătirile erau în toi pentru atacul de a doua zi. Jerle Shannara își înduplecase comandantul, puterea argumentelor lui fusese prea copleșitoare ca să li se mai poată împotrivi, prea convingătoare ca să poată fi nesocotite. Unul câte unul, se dăduseră bătuți – întâi Joplin, apoi ceilalți. În cele din urmă, îi cuprinsese și pe ei entuziasmul pe care el îl simțea față de acel plan.

– Are dreptate, se declarase Preia Starle de acord cu bătrânul. Dă-i ascultare.

– N-are dreptate, răspunsese Jerle liniștit, cu voce calmă, lăsându-i muți de uimire în fața forței pe care o vădea convingerea lui. Un rege trebuie să conducă prin puterea exemplului său. Mai cu seamă aici, mai cu seamă în această împrejurare, în fața unui risc neînchipuit ca acesta. Nu pot cere altcuiva să facă ceea ce n-am eu chef să fac. Armata privește spre mine. Acești bărbați știu că eu le sunt conducătorul, că nu voi rămâne la coadă. Ei nu așteaptă nimic mai puțin de la mine, iar eu n-am de gând să-i dezamănesc.

Nu vru în ruptul capului să-și schimbe gândul. Așa că rămăsese stabilit ca el să conducă atacul, așa cum spusese, în ciuda protestelor druidului, iar Preia, ca întotdeauna, îi

stătu alături. Se strecurară pe întuneric la miezul nopții, se furișară afară din vale și traversară câmpia spre tabăra dușmană. Erau doar câteva sute de luptători, având de două ori mai mulți arcași decât Garda Palatului. Câțiva vânători o luară tiptil înainte, muți ca niște stafii, și stârpiră santinelele Northlanderilor care patrulau în jurul taberei. Curând, grosul forței de atac se afla la mai puțin de cincizeci de metri depărtare. Se ghemuiră acolo, cu armele în mâini, în așteptare.

Când atacul se porni, fu rapid și nemilos. Începu la nord, cu Kier Joplin în frunte. Comandantul elf înfășurase în stofă groasă copitele cailor luptătorilor lui, apoi, după apusul soarelui, o pornise pe jos, cu cai de dârlogi, însoțit de două sute de călăreți din Streleheimul de nord. Când elfii se aflau la mai puțin de o sută de metri de capătul nordic al taberei, desfăcuseră apărătoarele de pe copitele cailor, așteptaseră cam o oră după miezul nopții, apoi încălecaseră și porniseră la atac. Năvăliră asupra Northlanderilor înainte ca aceștia să poată da alarma. Loviră în flancurile ultimului transport de provizii, care nu fusese încă descărcat, căci mânduitorii așteptau lumina zilei pentru treaba asta. Elfii smulseră din galopul cailor crengi în flăcări din focurile de tabără și incendiară căruțele. Apoi cotiră brusc spre locul în care se montau mașinăriile de asalt și le incendiară pe cele mai apropiate. Flăcări se înălțau pălălaie în timp ce călăreții goneau în galop nebun prin tabără și se făceau din nou nevăzuți în bezna nopții. Dispărură fulgerător, încât dușmanii încă mai chiteau ce au de făcut când se declanșă al doilea atac.

Pe acesta îl dezlănțui Cormorant Etrurian, de la sud-vest. El așteptă până zări flăcările stârnite de primul atac, apoi năvăli. Cu cei cinci sute de luptători aflați deja pe poziții dădu iama drept în mijlocul țarcului în care erau adăpostiți caii, ucise îngrijitorii și eliberă animalele, gonindu-le în noapte. Câteva secunde, lupta corp la corp fu de-a dreptul sălbatică, dar elfii cotiră imediat spre apus și

pricinuiră mari pagube taberei în vreme ce se retrăgeau în goană spre întunericul din câmpie.

Reacția dușmanilor fu mai rapidă de data asta, dar Northlanderii erau încă buimăciți, căci atacul părea să vină de pretutindeni. Uriași troli-stâncă, cu armurile trase abia pe jumătate, dar cu uriașe securi de luptă și lănci în mâini, izbiră tot ce le stătea în cale în încercarea de a se prinde în luptă cu atacatorii lor. Dar mașinăriile de asalt și căruțele cu provizii ardeau la miazănoapte, iar caii erau împrăștiați la miazăzi, și nimeni nu părea să știe cam pe unde putea fi găsit dușmanul. Bremen, ascuns în câmpie împreună cu trupele lui Jerle Shannara, își folosi magia pentru a-i ascunde pe elfi și pentru a crea iluzia că există atacatori acolo unde nu se afla de fapt niciunul. Bătrânul nu putea menține iluzia prea mult timp, dar îndestul pentru a-i incurca până și pe primejdioșii Purtători de Cranii.

Dar, la vremea aceea, trupele lui Jerle Shannara se alăturaseră deja atacului. Înconjurați și apărați de Garda Palatului, arcașii se aliniază în câteva șiruri în fața terenului ocupat de Northlanderii, își încordară arcurile lungi și lansară o ploaie de săgeți spre dușmani. Strigăte se înălțară din tabără, semn că săgețile își nimeriseră ținta. Rafală după rafală, săgețile se abăteau torente asupra Northlanderilor, în timp ce aceștia se chinuiau să se organizeze și să se înarmeze. Regele își ținu luptătorii pe poziții cât putu mai mult – și ceva pe deasupra. O trupă numeroasă de mogâldani năvăli spre ei dinspre tabără într-o goană frenetică, încercând să ajungă la arcași, dar aceștia se mulțumiră să coboare ținta săgeților spre ei, făcând ravagii în trupa dezordonată a contraatacului, până când o împrăștiară.

În cele din urmă, Jerle Shannara începu să-și retragă luptătorii, rând după rând, și fiecare rând acoperea retragerea celui alt. Oamenii lui Cormorant Etrurian o luaseră deja la trap pe câmpia măturată de norii de fum și cenușă iscați de focuri. Își făcură apariția trolii-stâncă,

matahale uriașe și greoaie, cu lăncile și securile de luptă gata de atac. Săgețile nu erau de niciun folos împotriva lor. Arcașii se retraseră, alergând printre rândurile Gărzii Palatului care le asigura protecția. Jerle își retrase rapid vânătorii de acolo, căci nu dorea să se lupte cu trolii-stâncă în noaptea aceea, nu aveau să fie urmăriți de vreo trupă de cavalerie, căci caii Northlanderilor erau capturați sau împrăștiați. Trolii erau cei de care trebuiau să se păzească.

Dar trolii înaintară mai iute decât anticipase regele. Cum arcașii și vânătorii elfi se refugiaseră în siguranță în câmpia Rhenn, iar călăreții lui Kier Joplin se întorseseră spre miazănoapte, de unde veniseră, Garda Palatului li se împotrivi, practic, de una singură pe câmpie. Săgețile mogăldanilor zburau dinspre tabăra Northlanderilor, lansate de arcașii care se repeziseră înainte. Mai mulți oșteni ai Gărzii Palatului căzură și rămaseră în nemișcare. Bremen, care venise pe câmp împreună cu atacatorii pentru a-l proteja pe rege, trecu în goană dincolo de ei, cu pelerina fluturându-i împrejur, și repezi foc druid drept în fețele trolilor care înaintau. Flăcări explodară pe pământul înierbat al câmpiei și, pentru scurt timp, urmărirea fu curmată. Garda Palatului își reîncepu retragerea, cu bătrânul și regele în mijlocul ei, atacată din toate părțile pe când grăbeau spre adăpostul oferit de vale. Împrăștiat de un vânt iscat din senin, fumul se rotocolea pe întinderea câmpiei, dogoritor și împăclit de cenușă. Preia Starle se năpusti înainte, chinuindu-se să afle un drum prin mazăga aceea. Dar năuceala pricinuită de fum și de urletele urmăritorilor se dovedi prea mare. Mica trupă de vânători ai Gărzii Palatului se răsfiră, unii într-o parte, cu Bremen, alții în alta, cu regele. Jerle Shannara îi chemă, își auzi numele rostit drept răspuns și, brusc, totul dispăru în fumul gros.

Apoi ceva imens se izbi de vânătorii care fugeau laolaltă cu regele și-i azvârli cât colo, ca pe niște momâi, pe cei câțiva apărători din Garda Palatului. O siluetă uriașă își făcu apariția, un monstru hidos aflat în slujba Întunecatului

Stăpân, chemat din lumea neființelor, care se simțea la el acasă în întunericul din jur, tot numai colți și gheare și solzi. Se năpusti asupra lui Jerle Shannara cu un răget, și regele abia avu timp să tragă sabia. Lama vrăjită se ridică, iar fața ei luci amenințător în întunericul aproape deplin. *Acum!* gândi regele și se răsuci pentru a lovi. *Acum vom vedea!* În timp ce creatura se apropia, chemă cu puterea minții magia sabiei, vrând s-o invoce întru apărarea sa, spre a se folosi de marea ei putere. Dar nu se întâmplă nimic. Fiara se năpusti asupra lui, de două ori mai înaltă și tot pe-atâta mai lată decât el și, cuprins de disperare, regele izbi cu ea cum ar fi făcut-o cu orice altă armă. Sabia se infipse în fiară, iar forța loviturii mai domoli atacul. Dar nici acum nu se produse nicio magie. Jerle Shannara își simți stomacul contractându-i-se de o teamă năprasnică. Fiara era asaltată acum din toate părțile de Garda Palatului, revenită în atac, dar creatura îl lovi de moarte pe unul dintre apărători, îi mătură la o parte pe ceilalți și continuă să înainteze.

În acel moment, Jerle Shannara își dădu seama că nu poate invoca magia sabiei și orice nădejde că ea l-ar putea apăra era zadarnică. Crezuse, în ciuda celor spuse de Bremen, că sabia era înzestrată cu o magie care putea lovi orice dușman – un fel de foc, sau ceva din lumea neființelor. Dar sabia dezvăluia adevărul, stăruise bătrânul, iar acum îi devenise limpede că adevărul era tot ce putea sabia să dăruiască. Teama amenința să-l paralizeze, dar cu un urlet fioros regele se năpusti asupra fiarei. Cu amândouă mâinile încheștate pe mânerul sabiei, se apăra în singurul fel care-i stătea în putință. Lama strălucitoare a sabiei coborî fulgerător și tăie adânc trupul uriaș al creaturii, iar sângele ei negru țâșni din rană. Dar fiara răzbătuse dincolo de garda sabiei ridicate de rege, o repezi cât colo din mâinile lui și-l doborî la pământ.

Apoi apăru Bremen, iscat din beznă ca o fantomă răzbunătoare, cu brațele întinse înainte, învăluit pe

de-a-ntregul în foc druid. Flăcări țâșniră frenetic din degetele lui și loviră monstrul care se pregătea să atace, îl învâluiră, îl înghițiră, transformându-l în torță vie. Fiara dădu îndărăt, răcni furioasă, se răsuci în loc și fugi în noapte, cu flăcările după ea. Bremen nu așteptă să vadă ce se alege de ea. Se aplecă asupra regelui și, ajutat de Garda Palatului, care dăduse fuga în sprijinul lui, îl săltă pe Jerle Shannara în picioare.

– Sabia... începu regele cu voce răgușită, clătinând din cap, cuprins de disperare.

Dar Bremen îl opri cu o căutătură aspră și-i spuse:

– Mai târziu, când vom avea timp și vom fi singuri, Rege al Elfilor. Ești în viață, te-ai luptat cu cinste și atacul a fost izbutit. E de-ajuns pentru o singură noapte. Iar acum, vino, să ne grăbim, înainte să ne găsească și alte creaturi.

O luară imediat la goană în noapte, regele, druidul și o mână de oșteni ai Gărzii Palatului. Cenușa și fumul îi învâluiră, luminând orizontul ca niște trâmbe în vreme ce căruțele de provizii și mașinăriile de asalt continuau să se mistuie în flăcări. Preia Starle reapăru din întuneric, cu respirația tăiată, zbuciumată, cu privirile încărcate de furie și teamă. Își făcu loc sub umărul stâng al lui Jerle Shannara și-i înlesni înaintarea. Regele nu se împotrivi. O privi o clipă în ochi, apoi își feri privirea. Fălcile-i erau încleștate.

Teama care mocnea în ungherele sale lăuntrice ieșise la iveală în această noapte – teama că sabia care i se încredințase nu e tocmai potrivită pentru el și că la nevoie nu va răspunde chemării lui. Nevoia se ivise, iar el nu făcuse față. Dacă n-ar fi fost Bremen, ar fi pierit. Fusesse cât pe ce să-l dea gata o creatură înzestrată cu o magie mărunță, cu puteri mult mai mici decât ale Vrăjitorului Comandant. Îndoiala îi măcina hotărârea. Tot ceea ce crezuse cu putință cu abia câteva ore în urmă era acum risipit. Magia sabiei nu era potrivită pentru el. Nu răspundea

chemării lui. Ea avea nevoie de un altul, mai obișnuit cu folosirea unei astfel de magii. Nu el era acela. Nu el.

Aceste cuvinte îi răsunau în suflet, reci și tăioase. Încercă să-și astupe în calea lor mintea și urechile, dar constată că nu poate. Cu deznădăjduită disperare, alergă înainte.

XXIX

După ce Bremen se așternuse drumului spre apus, ca să le ducă elfilor sabia druidă, Kinson Ravenlock și Mareth cotiră spre răsărit, de-a lungul râului Silver, în căutarea gnomilor. Călătoriră în acea primă zi printr-un teren deluros de pe malul de miazănoapte al râului și înaintară anevoie, tot mai aproape de pădurile din Anar. Ceața învăluia dealurile cu stăruință săcâitoare, dar începu să se risipească pe măsură ce soarele se înălța tot mai sus pe cer. Spre mijlocul după-amiezii, ajunseră în Anar și porniră mai departe. Aici terenul era drept și neted. Soarele se prefira printre frunzele copacilor, așternând pete luminoase pe pământ. Mâncare și apă mai aveau doar pentru o zi, încât o împărțiseră cu mare grijă când făcuseră popas pentru prânz, păstrând ceva și pentru cină, în caz că n-aveau să găsească nimic altceva până atunci.

Verdele aprins al copacilor și albastrul râului scăldau Anarul în lumină, iar soarele strălucea pe un cer fără de nori; se auzeau cântec de păsărele și forfota viețuitoarelor mărunte pe pământ. Dar drumeagul era răscolit și scârnavit de resturile lăsate în urmă de armata Northlanderilor și nici urmă de suflare omenească nu se zărea. Din când în când, adia, purtat de vânt, un miros vag de lemn ars și cenușă veche, și uneori, preț de câteva clipe, se așternea o tăcere mormântală – atât de adâncă, încât bărbatul și fata priveau

în jur cu luare-aminte. Trecură pe lângă mici colibe și depozite, unele încă în picioare, altele arse, dar toate pustii. Niciun gnom nu apărură. Nu întâlniră pe nimeni în drum.

– N-ar trebui să fim prea surprinși, observă Mareth la un moment dat, atunci când Kinson vorbi despre asta. Vrajitorul Comandant abia s-a retras din Eastland. Gnomii se ascund încă, de bună seamă.

Părea o judecată întemeiată, dar faptul că traversau un ținut părăsit cu desăvârșire îl răscolea pe Kinson. Absența până și a vreunui oarecare negustor ambulant i se părea de-a dreptul tulburătoare. Era ca și cum nu exista vreun motiv ca să se afle cineva aici, ca și când viața nu-și mai găsea rostul în aceste păduri. Îl puneă pe gânduri faptul că un întreg neam putuse să dispară de parcă nici n-ar fi existat vreodată. Nu-și amintea să mai fi existat vreodată o pustiire de asemenea proporții. Dar dacă gnomii fuseseră masacrați? Dacă ei fuseseră pur și simplu stârpiți de pe fața pământului? Cele patru tărâmură nu și-ar putea reveni în veci după o asemenea pierdere. N-ar mai fi niciodată la fel.

În vreme ce continuau să meargă, rămăneau tăcuți în cea mai mare parte a timpului, cântărind fiecare în minte situația, Străjerul Hotarelor și ucenica-druid schimbând prea puține cuvinte. Mareth mergea cu fruntea sus, privind drept înaintea ei, iar căutătura ochilor ei părea îndreptată spre ceva aflat dincolo de ceea ce ei puteau vedea. Kinson se pomeni întrebându-se dacă ea se gândea la înaintașii ei și la cele ce-i spusese Bremen despre ei. Faptul că nu era fiica lui – după ce crezuse asta atâta vreme – ar fi fost în sine un șoc teribil pentru oricine. Dar să afle că era probabil odrasla uneia din creaturile întunecate care-l slujeau pe Vrajitorul Comandant, asta era din cale-afară de greu. Kinson nici nu știa cum ar fi reacționat el descoperind una ca asta despre sine. Nu credea că s-ar fi împăcat prea ușor cu acest gând. Nu conta, gândi el, că Bremen stăruise

că asta n-avea nicio legătură cu firea lui Mareth. La urma urmei, nu doar dreapta judecată era la mijloc. Mareth era inteligentă și știa să judece limpede, dar încercările prin care trecuse în copilărie și complicațiile vieții ei de adult făcuseră ca puțințele credințe pe care izbutise să și le păstreze să se dovedească slabe în fața măcinării la care erau supuse.

Uneori se gândea să-i vorbească despre asta. Voia să-i spună că era așa cum se crezuse dintotdeauna, că el vedea limpede bunătatea ei, că o urmărise cu ochii lui în timpul acțiunilor și nu credea că această bunătate poate fi trădată de o moștenire atât de neclară precum cea de sânge. Dar nu putea găsi acel fel de a rosti cuvintele încât fetei să nu i se pară că-i e milă de ea și nu se încumeta să încerce. Ea părea mulțumită doar să-l aibă alături și, cu toate vorbele necioplite pe care le rostise atunci când Bremen venise cu ideea ca ea să-l însoțească, era încântat în sinea lui că Mareth venise cu el. Începuse să se simtă în largul lui alături de ea, cu poveștile pe care și le spuneau, cu discuțiile lor, cu felul în care știa fiecare ce gândește celălalt și cu apropierea dintre ei, pe care o simțea în zeci de gesturi mărunte, dar pe care nu le-ar fi putut descrie prea precis. Acestea din urmă se vădeau în amănunte precum sunetul vocii ei, felul în care-l privea și sentimentul de camaraderie care mergea dincolo de faptul că amândoi călătoreau în aceeași direcție. Era îndeajuns, își zisese el în cele din urmă, că-i era alături dacă ea va hotărî să vorbească. Mareth știa deja că obârșia ei și identitatea tatălui ei nu contau pentru el. Știa că nimic din toate astea n-avea vreo importanță.

Ajunseră în Culhaven la apusul soarelui, lumina pălise, aerul se răcorise, iar duhoarea morții se strecura, aspră și înțepătoare, prin umbrele înserării. Orașul-căpetenie al gnomilor fusese ars din temelii, iar terenurile devastate. Nu rămăseseră decât pământ acoperit cu cenușă, ruine, câteva

lemne arse și oase împrăștiate. Multe cadavre fuseseră lăsate să putrezească acolo unde căzuseră. Deja nu se mai distingeau clar, dar micimea unora din oase adeverea că era vorba și de copii. Străjerul Hotarelor și ucenica-druid ieșiră dintre copaci și intrară în jăriștea care fusese până nu demult un oraș, se opriră, privind cu amărăciune totul, apoi începură să pășească încet printre urmele masacrului. Atacul se petrecuse cu câteva săptămâni în urmă, iar printre ruine pământul începuse de-acum să renască; mici tulpinițe verzi prinseseră să se ștească din cenușă. Dar Culhaven era golit de orice urmă de viață omenească și peste întreaga lui întindere neagră tăcerea se lăsase ca un covor de nepăsare.

În centrul orașului găsiră o groapă uriașă, în care sute de gnomi fuseseră azvârliți, iar trupurile lor arse.

– De ce n-au fugit? întrebă Mareth în șoaptă. De ce au rămas? Au știut ce-i așteaptă, cu siguranță. Cu siguranță au fost preveniți.

Kinson rămase tăcut. Ea știa răspunsul la fel de bine ca și el. Speranța putea fi înșelătoare. Privirea lui se pierdu în depărtări, dincolo de toată această priveliște a dezastrului. Unde erau gnomii rămași în viață? Aceasta era întrebarea care-și cerea acum răspunsul.

Își continuară drumul prin toată acea pustiire, grăbind puțin pasul, căci nu mai era nimic care să nu fi fost văzut deja cu asupră de măsură. Lumina pălea, și ei doreau să se afle la o distanță cât mai mare de ruine înainte de a-și încropi popasul pentru noapte. Aici n-aveau să găsească de-ale gurii sau apă în niciun caz. Nu aveau să găsească adăpost. Nimic nu-i putea face să rămână aici. Merseră mai departe urmând cursul râului, care șerpuia leneș și ieșea din pădurea deasă spre răsărit. Poate că lucrurile aveau să stea mai bine mai încolo, gândi Kinson cu o rază de speranță. Poate că mai încolo aveau să găsească și ceva viață.

Ceva fojgăl prin dărâmături, mai într-o parte, făcându-l pe Străjerul Hotarelor să tresară. Șobolani. Nu-i văzuse

până atunci, dar era normal să se afle acolo. Ca și alte viețuitoare de acest soi, de bună seamă. Simți un fior rece pe șira spinării amintindu-și ziua în care, copil fiind, adormise într-o peșteră și se trezise cu șobolani târându-i-se pe trup. Moartea îi păruse ciudat de aproape în acele momente scurte, îngrozitoare.

– Kinson, făcu Mareth brusc cu voce răgușită și se opri.

O siluetă învăluită în pelerină se afla drept în fața lor, nemișcată. Un bărbat, pare-se – se deslușea îndeajuns ca să se poată ghici măcar atâta lucru. De unde apăruse era un mister. Prinsese formă, pur și simplu, ca și când s-ar fi plăsmuit din aer, dar pesemne stătuse ascuns până atunci și-i așteptase. Era aproape de malul râului spre care se îndreptau ei, învăluit în umbrele înserării și în cele aruncate de ceea ce mai rămăsese dintr-un zid de piatră. Nu părea amenințător; adăsta pur și simplu acolo și aștepta ca ei să se apropie.

Kinson și Mareth schimbă o privire rapidă. Fața bărbatului era ascunsă de glugă, iar brațele și picioarele, de pelerină. Nu se vedea cine era, nu se putea ghici nimic despre seminția lui.

– Bună ziua, șopti Mareth. Ținea în față, ca pe un scut, toiagul dat de Bremen.

Niciun răspuns, nicio mișcare.

– Cine ești? insistă ea.

– Mareth, o chemă celălalt cu voce joasă, șoptită.

Kinson înțepeni locului. Vocea aceea îi amintea de labele de șobolan și de prezența morții. Se simțea din nou ca în peștera aceea, din nou copil. Vocea îi zgâria nervii ca metalul frecat de piatră.

– Mă cunoști? întrebă Mareth surprinsă. Pe ea vocea nu părea s-o tulbure.

– Da, răspunse celălalt. Te cunoaștem cu toții, noi, cei care facem parte din familia ta. Te-am așteptat, Mareth. Te-am așteptat multă vreme.

Kinson își dădu seama că vocea fetei își schimbă tonalitatea.

– Ce tot spui? întrebă ea repede. Cine ești tu?

– Poate sunt cel pe care l-ai așteptat. Poate eu sunt acela. Ai gândi rău despre mine dacă aș fi? Te-ai mânia dacă ți-aș spune că sunt... -

– Nu! țipă ea strident.

– Tatăl tău?

Gluga se lăsă pe spate și se arătă fața ascunsă până atunci. Era un chip dur, puternic, iar asemănarea lui cu Bremen era evidentă, deși bărbatul din fața lor era mai tânăr. Dar înrudirea lui cu Mareth era de netăgăduit. O lăsă pe fată să-l privească o clipă, să-l cerceteze temeinic. Nu părea să-l vadă pe Kinson.

Străinul îi adresă un ușor zâmbet.

– Te vezi în mine, nu-i așa, copila mea? Vezi cât de mult semănăm? Ți-e așa de greu să mă accepți? Îți par chiar atât de respingător?

– Ceva nu-i în regulă aici, o preveni Kinson încetișor.

Dar Mareth nu părea să-l audă. Ochii ei se pironiseră asupra bărbatului care pretindea că-i este tată, asupra necunoscutului înveșmântat în negru, apărut atât de surprinzător în fața lor. Cum? Cum aflase unde s-o găsească?

– Ești unul dintre ei! se răsti Mareth cu răceală la străin. Unul dintre cei care-l slujesc pe Vrăjitorul Comandant!

Trăsăturile puternice ale omului nici măcar nu tresăriră.

– Slujesc pe cine doresc, așa cum faci și tu. Dar tu i-ai slujit pe druizi doar pentru că mă căutai pe mine, nu-i așa? Ți-o citesc în ochi, copila mea. Nimic nu te leagă cu adevărat de druizi. Ce sunt ei pentru tine? Eu sunt tatăl tău. Ești carne din carnea mea, sânge din sângele meu și legăturile dintre noi sunt de netăgăduit. O, da, îți înțeleg îndoielile. Eu nu sunt druid. Eu m-am dăruit unei alte meniri, una căreia tu te împotrivești. Ai auzit de când te știi

că sunt rău. Dar cât crezi tu că pot fi de rău? Să fie oare adevărate chiar toate poveștile? Sau sunt ele astfel măsluite de cei care le spun pentru a le sluji propriului lor scop? Cât din cele ce știi poți tu socoti că ar fi demn de crezare?

Mareth clătină încet din cap.

– Destul, bănuiesc.

Străinul zâmbi.

– Atunci, poate ar trebui ca nu eu să-ți fiu tată.

Kinson o simți descumpănită.

– Și îmi ești?

– Nu știu. Nu știu dacă vreau să fiu. Iar dacă sunt, n-aș vrea ca tu să mă urăști. Aș dori îngăduință și înțelegere din partea ta. Aș dori ca tu să ascuți tot ce-am a-ți spune despre viața mea și despre felul în care ea o poate înrăuri pe a ta. Aș dori să am prilejul să-ți explic de ce cauza pe care o slujesc nu este nici rea, nici distrugătoare, ci întemeiată pe adevăruri care ne vor elibera pe toți. Străinul se opri o clipă: Amintește-ți că mama ta m-a iubit. Ar fi putut oare iubirea ei să fie neîntemeiată într-atât? Ar fi cu puțință ca încrederea ei să fi fost atât de prost călăuzită?

Kinson simți cum ceva se schimbă imperceptibil – un curent de aer, un vâlătuc de fum, o undă în curgerea râului – ceva ce nu putea vedea, dar simțea. Îl încercă senzația că i se face părul măciucă. Cine era străinul acesta? De unde apăruse? Dacă era tatăl lui Mareth, cum de-i găsisese aici? De unde știuse cine este ea?

– Mareth! o preveni el din nou.

– Și dacă druizii s-au înșelat în tot ceea ce au înfăptuit? întrebă necunoscutul pe neașteptate. Și dacă tot ceea ce-ai crezut tu până acum s-a întemeiat pe minciuni, pe jumătăți de adevăruri și viziuni strâmbe, care vin din urmă, tocmai din negura vremilor?

– Asta nu este cu puțință, veni imediat răspunsul lui Mareth.

– Și dacă ai fost trădată de toți cei în care te-ai încrezut? nu se lăsă străinul.

– Mareth, nu! șuieră Kinson furios.

Dar imediat privirea celui alt se aținti asupra lui și, brusc, Kinson Ravenlock nu mai putu nici mișca, nici vorbi. Încremenise locul, ca transformat în statuie.

Privirea se întoarse spre Mareth.

– Privește-mă, copila mea. Privește-mă cu atenție.

Spre groaza lui Kinson, Mareth o făcu. Ochii ei aveau o expresie goală, depărtată, ca și când vedeau cu totul altceva decât ceea ce se afla în fața ei.

– Ești aidoma nouă, rosti necunoscutul cu blândețe, iar vorbele lui erau calme și convingătoare. Locul tău este alături de noi. Ai puterea noastră. Ai ardoarea noastră. Ai tot ceea ce avem noi, afară doar de un lucru. Îți lipsește cauza noastră. Trebuie s-o îmbrățișezi, Mareth. Trebuie să accepți că țelul nostru este întemeiat. Putere și viață lungă prin magie. Ai simțit-o pulsându-ți în vene. Te-ai întrebat cum ai putea-o face să lucreze pentru tine. Îți voi arăta eu cum. Te voi învăța. Nu trebuie să-ți tăgăduiești însușirile care fac parte din felul tău de a fi. Nu trebuie să te temi. Secretul stă în a face ceea ce-ți cere magia, în a nu încerca să-i pui stavilă, în a nu te feri de ceea ce-ți cere ea. Mă înțelegi?

Mareth încuviință absentă din cap. Kinson observă cum se petrece o transformare insesizabilă în străinul din fața lor. Înfățișarea lui nu mai părea atât de umană. Nu mai părea să-i semene lui Bremen sau lui Mareth. Se transforma pe nesimțite în altceva.

Încet, chinuitor, Străjerul Hotarelor se sforța să rupă legăturile invizibile care-i paralizau mușchii. Cu mare caznă își duse ușurel mâna la șold, spre cuțitul din teacă.

– Tată? strigă deodată Mareth. Tată, de ce m-ai părăsit?

Se lăsă o tăcere adâncă în noaptea din ce în ce mai innegurată. Mâna lui Kinson se încleștă pe mânerul

cuțitului. Mușchii îi țipau de durere, iar mintea-i plutea în ceață. Asta era o capcană aidoma celei întinse de Vrăjitorul Comandant la Paranor! Îi așteptase străinul acesta anume pe ei, sau pe oricine s-ar fi întâmplat să treacă pe aici? Știuse că Mareth avea să vină? Sperase că ar putea fi Bremen? Degetele lui Kinson strânseseră amarnic cuțitul.

Mâna necunoscutului se desprinsese din pelerină și făcu un gest spre tânăra. Mâna-i era noduroasă, degetele-i erau îngherate. Dar Mareth nu părea să bage asta de seamă. Făcu un pas înainte.

– Da, copila mea, vino la mine, o îndemnă străinul. Ochii îi deveniseră sângerii și colții i se șteau în spatele zâmbetului perfid ca o mușcătură de șarpe. Lasă-mă să-ți explic totul. Prinde mâna asta, mâna tatălui tău, și îți voi spune tot ce-ai fost menită să știi. Atunci vei înțelege. Vei vedea c-am dreptate în tot ce spun. Vei cunoaște adevărul.

Mareth făcu încă un pas înainte. Mâna în care ținea toiagul druid coborî încet.

În clipa următoare, Kinson Ravenlock se scutură de magia care-l paralizase, zvârli cât colo lanțurile ei și trase cuțitul din teacă. Cu o mișcare iute, vigoasă, îl aruncă asupra străinului. Mareth scăpă un țipăt de spaimă – spaimă pentru ea însăși, sau pentru tatăl ei, sau poate chiar pentru Kinson, Străjerul Hotarelor nu-și dădea bine seama. Dar străinul se transformase cât ai clipi din ochi din cineva cu aspect uman în cineva care în mod clar nu era așa ceva. Un braț se ridică și o flacără verde, rea izbucni și scrumi cuțitul cel lung pe când încă era în aer.

Ceea ce se afla acum înaintea lor, învăluit într-o perdea de fum și lumină tremurătoare, era un Purtător de Cranii.

O a doua flacără țâșni din degetele îngherate ale creaturii, dar Kinson era de-acum în mișcare, se aruncase asupra lui Mareth și o târâse de pe cărare până într-o groapă cu moloz acoperit de cenușă. Zvâcni fulgerător în picioare,

nedându-și răgaz să vadă dacă ea și-a revenit, se lipi de un zid și porni către Purtătorul de Cranii. Trebuia să fie iute acum, dacă voia să rămână în viață. Creatura se târa către ei, focul îi mocnea în vârful degetelor, ochii roșii îi ardeau în umbra de sub gluga pelerinei. Kinson se repezi peste spațiul deschis dintre ei și puțin lipsi ca focul trimis de celălalt să-l nimerească, dar el se aruncă la pământ și se rostogoli după ciotul rămas dintr-un copăcel pe jumătate ars. Purtătorul de Cranii se răsuci spre el, șopotind vorbe tainice și pline de ură, vorbe încărcate de prevestiri de rău augur.

Kinson trase sabia din teacă. Își pierduse arcul, care ar fi fost o armă mai potrivită – deși, la drept vorbind, știa că nu deține nimic din ceea ce-i putea garanta victoria. Luțele și căile tănuite erau cele ce-l ocrotiseră până atunci, dar ele nu-i erau de niciun folos acum.

– Mareth! strigă el, cuprins de disperare.

Apoi se lansă din ascunzătoarea lui și se năpusti asupra Purtătorului de Cranii.

Vânătorul înaripat își schimbă poziția pentru a întâmpina atacul, își ridică mâinile și-și arată ghearele. Kinson realizează că era prea departe ca să ajungă la monstru înainte ca focul acestuia să-l atingă. Se aruncă spre stânga, căutând din priviri un loc în care să se adăpostească. Nu află niciunul. Purtătorul de Cranii se ivi în fața lui, întunecat și de neclintit. Kinson încercă să-și acopere capul.

Apoi Mareth scoase un țipăt ascuțit:

– Tată!

Purtătorul de Cranii se răsuci la auzul vocii tinerei, dar focul druid pornise deja din vârful toiagului lui Mareth. Flăcările năvăliră în trupul vânătorului înaripat și-l luară pe sus, trântindu-l de perete. Kinson se împletici, se prăbuși și se strădui să-și acopere ochii. Chipul lui Mareth părea aspru în lumina focului ucigător, iar ochii îi păreau ciopliți în piatră. Trimise în val neîntrerupt focul spre Purtătorul de Cranii, iar focul îi străpunse apărarea, pielea cornoasă,

până-i pătrunse în inimă. Creatura răcni încărcată de ură și-și aruncă brațele în sus, ca pentru a-și lua zborul. Apoi focul druid o învălui pe de-a-ntregul, până o transformă în cenușă.

Mareth trânti furioasă toiagul de pământ și focul druid se stinse.

– Poftim, tată, șuieră ea în direcția rămășițelor creaturii, ți-am dat mâinile să mi le strângi într-ale tale. Explică-mi acum totul despre adevăr și minciună. Hai, tată, vorbește!

Lacrimi porniră să-i scalde fața micuță, smeadă. Noaptea deveni iarăși neagră și tăcută. Kinson se ridică încet în picioare, se apropie de ea și o trase cu grijă spre sine.

– Nu cred că are prea multe de spus despre asta, tu ce zici?

Cu obrazul culcat pe pieptul lui, ea clătină încet din cap.

– Am fost atât de neghioabă. Nu mă puteam abține. Nu eram în stare să nu-l ascult. Aproape l-am crezut! Toate minciunile acelea! Dar părea atât de convingător. De unde știa despre tatăl meu? De unde știa ce să spună?

Kinson o mângâie pe păr.

– Nu știu. Creaturile întunecate ale acestei lumi cunosc adesea taine pe care noi nu le dorim dezvăluite. Ele ne descoperă temerile și îndoielile și le folosesc împotriva noastră. Bremen mi-a spus asta mai demult.

Își coborî bărbia în părul ei.

– Îmi vine să cred că monstrul acesta aștepta să apară oricine – tu, eu, Bremen, Tay sau Risca – oricare dintre cei care pot fi o amenințare pentru stăpânul lui. A fost o capcană asemenea celei întinse de Vrăjitorul Comandant la Paranor, menită să prindă pe oricine ar fi căzut în ea. Dar de data asta, Brona a folosit un Purtător de Cranii, iar asta înseamnă că se teme teribil de ceea ce putem noi face.

– Aproape c-am pricinuit moartea noastră a amândurora, șopti ea. Ai avut dreptate în privința mea.

– N-am avut dreptate, ripostă el pe loc. Dacă veneam singur, dacă tu nu erai cu mine, aş fi murit. Mi-ai salvat viaţa. Şi ai făcut-o cu ajutorul magiei. Priveşte pământul pe care stai, Mareth. Apoi priveşte-te pe tine.

Mareth făcu ce i se ceruse. Pământul era înnegrit şi scrumit, ea însă era neatinsă.

– Nu înţelegi? o întrebă el cu blândeţe. Toiagul a condus magia, aşa cum ţi-a spus Bremen. A absorbit ceea ce ţi-ar fi făcut rău şi a lăsat doar cât ţi-a trebuit. Ai dobândit, în sfârşit, controlul asupra magiei tale.

Ea îl privi câteva clipe şi tristeţea i se citea limpede în ochi.

– Nu mai contează, Kinson. Nu vreau să controlez magia. Nu mai vreau să am nimic de-a face cu ea. Mi-e silă de ea. Mi-e silă de mine însămi – de cine sunt, de obârşia mea, de cei care mi-au fost părinţi, de tot ceea ce are legătură cu mine.

– Nu, şopti el şi o privi în ochi.

– Ba da. Am vrut să cred ce spune creatura aceea, altfel n-aş fi fost atât de subjugată. Dacă tu n-ai fi zdruncinat puterea cu care mă ţinea, am fi fost amândoi morţi acum. N-am fost de niciun folos. Sunt prinsă într-atât în căutarea aceasta a adevărului despre mine, încât îi pun în primejdie pe toţi cei din preajmă.

Gura i se strânse:

– *Tatăl meu*, aşa şi-a zis. Un Purtător de Cranii. O minciună de data asta, dar poate nu şi data viitoare. Poate că e adevărat. Poate că tatăl meu chiar este un Purtător de Cranii. Nu vreau să ştiu. Nu vreau să mai am nimic de-a face cu magia, cu druizii şi vânătorii înaripaţi, cu talismanele.

Lacrimile porniră din nou să-i şiroiască pe obraji, iar vocea să-i tremure:

– Gata, am pus punct. Să meargă altcineva cu tine. Eu las totul baltă.

Kinson privi în depărtare.

– Nu poți face una ca asta, Mareth, îi spuse în cele din urmă. Nu, nu spune nimic, ascultă-mă doar. Nu poți, pentru că nu ești dintre cei care pot să renunțe. Trebuie să mergi înainte. E nevoie de tine ca să-i ajuți pe cei care nu se pot ajuta singuri. Nu este o povară pe care ți-ai fi dorit-o, știi. Dar așa stau lucrurile, este povara pe care trebuie s-o porți și ți-a fost dată pentru că ești unul dintre puținii care o pot purta. Tu, Bremen, Risca și Tay Trefenwyd – ultimii druizi. Doar voi patru, pentru că un altul nu mai există – și poate nici nu va mai exista vreodată.

– Nu-mi pasă, murmură ea cu glas mohorât. Nu-mi pasă.

– Ba da, îți pasă, stăruie el. Tuturor vă pasă. Dacă nu v-ar păsa, lupta cu Vrăjitorul Comandant s-ar fi sfârșit de mult și am fi cu toții morți.

Rămaseră privindu-se unul pe altul în tăcerea care se lăsa după aceste cuvinte, aidoma unor statui printre ruinele orașului.

– Ai dreptate, zise Mareth în cele din urmă, cu voce atât de scăzută, încât el abia i-o auzi. Îmi pasă.

Se apropie, își ridică fața spre a lui și-l sărută pe gură. Brațele i se încolăciră în jurul taliei lui și-l ținură strâns lipit de ea. Sărutul ei îndelung era mai mult decât un simplu gest de prietenie sau de recunoștință. Kinson Ravenlock simți ceva încălzindu-i-se în suflet, ceva ce nici nu știa că există. Îi întoarse sărutul și o cuprinse la rândul lui cu brațele.

Apoi fata rămase o clipă strâns lipită de el, cu obrazul îngropat la pieptul lui. Kinson îi auzea inima bătând. Îi auzea respirația. Ea se dădu un pas înapoi și-l privi fără un cuvânt, iar ochii ei imenși, întunecați erau încărcăți de uimire.

Se aplecă apoi, ridică toiagul pe care-l lepădase și o porni din nou către pădure, pe cursul râului Silver, spre răsărit. Kinson privi în urma ei până când fata nu mai părea

dacă o umbră, chinuindu-se în vremea asta să priceapă ce se petrecuse. Renunță apoi și grăbi s-o prindă din urmă.

Cutreierară ținutul două zile după aceea fără a întâlni pe nimeni. Toate satele, fermele, colibe și centrele meșteșugarilor pe lângă care trecură erau arse și părăsite. Se vedeau semne ale invaziei Northlanderilor și ale retragerii gnomilor, dar nicio ființă omenească. Păsări zburau în înalt, viețuitoare mărunte mișunau prin tufărișuri, insecte bâzâiau în aer și pești înotau în apele râului Silver, dar nicio faptură omenească nu-și făcu apariția. Bărbatul și fata umblau cu băgare de seamă, ca să nu mai dea peste vreun Purtător de Cranii sau peste vreo altă creatură din cele fără de număr care-l slujeau pe Vrăjitorul Comandant, dar nu apărură nimic. Găsiră mâncare și apă, dar niciodată pe îndeustulate și întotdeauna în zone sălbatice. Zilele se scurgeau călduroase, căci în Anar canicula era foarte rar răcorită de ploi, și acelea trecătoare. Noapțile erau senine și adânci, cu cer spuzit de stele și scăldate în lumina lunii. Lumea era pașnică și mută și pustie. Începeau să alibă senzația că toate ființele, prieteni și dușmani deopotrivă, dispăruseră de pe fața pământului.

Mareth nu mai pomeni despre obârșia ei sau despre abandonarea misiunii. Nu mai vorbi despre ura ei nemăsurată față de magie și nici despre teama cumplită de cei care o foloseau. În cea mai mare parte a timpului călătorea în tăcere, iar când spunea ceva era mai cu seamă despre locul pe care-l traversau și viețuitoarele care-l populau. Părea să fi lăsat întâmplarea din Culhaven în urmă. Părea să fi decis să rămână alături de Kinson, deși nu-și îmbrăcase decizia în cuvinte. Îi zâmbea deseori. Uneori stătea aproape de el, înainte de a se duce la culcare. El se pomeni nu o dată dorindu-și ca ea să-l sărute din nou.

– Nu mai sunt mânioasă, îi zise la un moment dat, uitându-se drept înaintea ei, evitând să-l privească în ochi.

Mergeau unul lângă altul printr-un luminiș plin de flori sălbatice galbene.

– Am fost mânioasă prea îndelungă vreme, urmă ea după o clipă. Pe mama, pe tatăl meu, pe Bremen, pe druizi, pe lumea întreagă. Mânia mi-a dat putere, dar acum nu face decât să mi le secătuiască. Acum sunt pur și simplu obosită.

– Înțeleg, răspunse el. Eu călătoresc de peste zece ani – de când îmi aduc aminte – mereu căutând ceva anume. Acum aș vrea doar să mă opresc și să privesc în jur. Aș vrea să-mi duresc un cămin undeva. Crezi că e o prostie?

Ea zâmbi auzindu-i spusele, dar nu răspunse.

Spre sfârșitul celei de-a treia zile după ieșirea din Culhaven, ajunseră în Raveshorn. Călătoreau în umbra lui și porniseră spre dealuri când soarele începu să coboare dincolo de orizontul vestic. Cerul părea un uimitor curcubeu în portocaliu, stacojiu și purpuriu, culorile se revărsau pretutindeni, alcătuiind pete pe pământul de dedesubt și întinzându-se către ungherele tot mai întunecate ale tărâmului. Kinson și Mareth se opriseră să admire priveliștea, când în fața lor, pe cărare, un gnom răsări ca din pământ.

– Cine sunteți? îi întrebă el fără multă vorbă.

Era singur și purta asupra lui doar o secure uriașă, dar Kinson își dădu seama pe loc că în mod sigur mai erau și alții prin preajmă. Îi spuse gnomului numele lor.

– Îl căutăm pe Risca, explică el. Druidul Bremen ne-a trimis.

Gnomul nu spuse nimic, se întoarse și le făcu semn să-l urmeze. Călătoriră vreme de mai multe ceasuri pe cărarea care urca dealul către poalele muntelui. Lumina zilei se topi domol, iar luna și stelele se iviră spre a le lumina calea. Aerul se răci și respirația lor răspândea mici norișori alburii. Kinson căuta din priviri semne care să-i adeverească existența altor gnomi prin jur, dar nu zări nimic.

Ajunseră în cele din urmă într-o vale unde ardeau mai multe zeci de focuri de tabără și de zece ori pe atâția gnomi ședeau ghemuiți în jurul lor. Gnomii își ridicară privirile la vederea Southlanderilor care se apropiau, unii chiar se ridicară în picioare. Căutătura lor era dură și încărcată de suspiciune în timp ce vorbeau între ei cu voci scăzute. Purtau puține provizii cu ei, dar fiecare avea numeroase arme la brâu și pe spinare.

Kinson se întrebă deodată dacă nu cumva el și Mareth erau în primejdie. Se apropie de ea, privind în stânga și-n dreapta. Nu se simțea în siguranță. Situația părea gravă și amenințătoare. Se întrebă dacă nu cumva gnomii aceștia erau trădători fugiți din armata principală. Se întrebă și dacă armata aceea mai exista.

Și, fără veste, Risca apăru lângă ceilalți, așteptând ca ei să se apropie, neschimbat de când îl văzuseră ultima oară, la Hadeshorn, afară doar de o nouă și bogată colecție de cicatrice care-i brăzdau chipul și mâinile. Iar când pe chipul bătut de vânt se ivi un zâmbet și brațul i se întinse spre a-i întâmpina, Kinson Ravenlock știu că totul va fi bine.

XXX

Zece zile după atacul din miez de noapte condus de Jerle Shannara, armata Vrăjitorului Comandant declanșă atacul asupra văii Rhenn.

Elfii nu erau luați prin surprindere. Întreaga noapte, forfota din tabăra dușmană fusese neîntreruptă și neobișnuit de febrilă. Focurile de tabără fuseseră întinse într-atât, de-ai fi zis că toată iarba luase foc. Mașinăriile de asalt scăpate din raid fuseseră împinse înainte și aduceau cu niște giganți abia întrezăriți în noapte, cu turnurile lor

pătrătoase și greoaie clătinându-se și scârțâind, cu brațele lungi și îndoite ale catapultelor și aruncătoarelor trimițându-și umbrele ca de crengi frânte. Cu mult înaintea zorilor, feluritele unități ale armatei începură să se rânduiască în formații și elfii auzeau cum, pe tot cuprinsul văii, până la trecătoarea din celălalt capăt al ei, vrăjmașii își puneau armurile și-și încingeau armele. Pasul greu al cizmelor dădea de știre despre dispunerea formațiunilor de luptă. Caii erau înșeuăți și aduși la fața locului, cavaleria încăleacă și începu să-și ocupe pozițiile în flancurile armatei, pentru acoperirea arcașilor și pedestrașilor. Nimeni nu putea avea vreo îndoială în ce privește gândul dușmanului, iar Jerle Shannara se grăbi să reacționeze.

Regele folosisese bine timpul câștigat cu acel raid. Northlanderilor le trebuise chiar mai mult timp să-și revină decât sperase el. Pierderile pricinuite de raid printre mașinăriile de asediu și căruțele de provizii erau serioase și trebuiseră să construiască mașinării noi, să le repare pe celelalte și să aducă mai multe căruțe cu provizii din nord. Unii dintre caii sloboziți fuseseră prinși, dar mulți dintre ei trebuiau înlocuiți. Armata Northlandului spori iarăși prin venirea unor întăriri, dar pe elfi îi încuraja gândul că pricinuiseră cu atâta ușurință pagube însemnate unei armate mult superioare. Asta le dăduse noi speranțe, iar regele se grăbi să profite de situație.

Înainte de toate, Jerle redistribui cea mai mare parte a armatei sale din capătul vestic în cel estic al văii, din trecătoarea îngustă în întinderile necuprinse ale câmpiei. Gândul din spatele acestei decizii era simplu. Deși era mai ușor să apere trecătoarea îngustă, el socotea mai nimerit să-l țină ocupat pe inamic mai departe și să-l oblige să lupte din greu pentru fiecare metru de pământ în înaintarea lui prin vale. Primejdia, firește, stătea în aceea că el urma să-și desfășoare forța lui mai mică în fața unei armate mult superioare. Dar pentru a compensa acest neajuns, regele

își chemă echipele de constructori să meșterească sumedenie de capcane ucigătoare în câmpia deschisă peste care urmau să treacă Northlanderii. Ținu, de asemenea, sfat cu toți comandanții ca să pună la punct strategia și căzură de acord asupra unor alternative complicate, dar bine chibzuite, pe care el socotea că le putea folosi cu sorți de izbândă împotriva atacului copleșitor pe care urmau să-l declanșeze Northlanderii. Armata mai numeroasă va câștiga dacă i se va îngădui să-și desfășoare trupele și armamentul superioare. Soluția era ca ei să împiedice asta.

Așa încât, la revărsatul zorilor celei de-a zecea zile, când armata Northlanderilor se înfățișă privirilor în întreaga ei desfășurare, elfii o așteptau. Patru companii de pedestri și arcași se plasaseră pe poziții de-a lungul intrării în vale, cu armele pregătite. Cavaleria, sub comanda lui Kier Joplin, se postase deja de ambele părți, la liziera pădurilor Westlandului care acopereau dealurile și înălțimile. Pe terenurile mai înalte erau plasate alte trei companii de vânători elfi, apărați de stânci și baricade, cu arcuri, praștii și sulite în mâini.

Dar armata desfășurată înaintea lor era cu adevărat neînchipuit de mare. Număra cu mult peste zece mii de oșteni și se împrăștiase pe cuprinsul câmpiei cât vedeai cu ochii. Trolii-stâncă se aflau în centru, cu sulitele ridicate, iar asta-i făcea să semene cu o pădure de lemn și fier. Trolii mai mici și mogâldanii erau de o parte, de cealaltă și în fața lor. Cavaleria grea se plasase în spatele lor, cu lăncile proptite în scările șeilor. Turnuri gemene de asediu flancau trupele, aruncătoare și catapulte erau răspândite pretutindeni în rândul oștenilor. În lumina tot mai puternică a soarelui, printre umbrele nopții pe sfârșite, armata Northlandului părea îndeajuns de puternică spre a zdrobi orice piedică aflată în calea ei.

Pe când soarele se înălța deasupra orizontului și o nouă zi începea, se așternuse tăcere încordată. Cele două armate stăteau față în față pe câmpia înierbată, cu armele

și armurile lor sclipitoare, cu flamurile fâlfâind sub briza ușoară, sub un cer zugrăvit într-un straniu amestec de albastru strălucitor și cenușiu tot mai estompat. Deasupra lor pluteau nori denși, dând de știre că ploaia se va porni înainte ca ziua să se sfârșească. Iz acriu de pământ ars umplea aerul, urmă a focurilor de tabără stinse acum. Caii tropoteau înfrigurați și se întorceau în loc. Luptătorii trăgeau adânc aer în piept și alungau din minți amintirea căminelor, a familiilor și a unor vremuri mai bune.

Când armata Northlandului își porni înaintarea spre vale, pământul se cutremură. Tobe răpăiau în cadență statornică, dictând ritmul marșului soldaților pedestri. Roțile catapultelor și ale turnurilor de asediu huruiău. Cizmele soldaților și copitele cailor bufneau atât de apăsător, încât cutremurarea pământului se simțea până și din locul în care așteptau elfii. Praful începu să se ridice de pe câmpia pârjolită, iar vântul porni să-l alunge în trâmbe furioase, făcând ca armata să pară încă mai mare, mai amenințătoare, apropiindu-se parcă mai crâncen. Tăcerea fu sfâșiată și lumina-și schimbă culoarea. În șuierul prafului, în vuietul asurzitor al armatei care năvălea, Moartea își înălță capul plin de speranță și privi împrejur.

Jerle Shannara, călare pe calul lui de luptă, un murg cu cap alb, pe nume Risk, privea în tăcere înaintarea dușmanului. Nu-i plăcea efectul produs de aceasta asupra oștenilor lui. Numărul imens al năvălitorilor era oricum descurajant, dar zgomotul pe care-l făceau în vreme ce înaintau era gigantic de-a dreptul și-ți oprea parcă inima în loc. Regele simțea teama pe care toate astea le trezeau în inima oștenilor elfi. Văzând ceea ce se petrece, neliniștea începuse să-l roadă. Iar acum era pe cale să-i macine hotărârea.

În cele din urmă, nu mai putu îndura. Brusc, dădu pinteni calului și țâșni drept în fruntea armatei, lăsându-i pe Preia, Bremen și garda personală cu ochii holbați de uluială în urma lui. Se repezi chiar în fața oastei, a privirilor

tuturor, trase apoi de frâu, începu să-l plimbe pe Risk prin fața primului șir de oșteni și le vorbi plin de temeritate vânătorilor elfi, care stăteau și-l priveau cu mirare amestecată cu admirație.

– Liniștiți-vă, le spuse el cu un zâmbet calm și dădu ușor din cap în semn de salut, privindu-l în ochi pe fiecare în parte: Nu contează doar mărimea armatei. Aici este pământul nostru, căminul nostru, dreptul nostru prin naștere, națiunea noastră. Nu putem fi izgoniți de aici de un dușman cu inima-mpietrită. Nu putem fi învinși atâta vreme cât credem în noi înșine. Păstrați-vă bărbăția. Amintiți-vă ce le-am pregătit. Amintiți-vă ce avem de făcut. Ei vor ceda primii, vă promit. Păstrați-vă stăpânirea de sine.

Se preumblă astfel de-a lungul și de-a latul frontului, printre soldați, oprindu-se la răstimpuri spre a pune câte-o întrebare vreunuia pe care-l cunoștea, le arătă încrederea pe care el o avea, le aminti că știe cât sunt de curajoși cu toții. Nici nu catadicsi să-și arunce privirea spre uriașa mașinărie de război pornită împotriva lor. Anume nu-i dădu nicio atenție. Pentru noi, ei nu reprezintă nimic, spunea el astfel. Ei sunt deja învinși.

Când colosul inamic era la mai puțin de două sute de metri de ei și tumultul apropierei lui deveni tunător într-atât, încât nimic alta nu mai puteai auzi, el își înălță brațul în chip de salut adresat vânătorilor elfi, îl întoarse în loc pe Risk și-și ocupă locul în fruntea armatei. Praful se ridica de pe câmpie, învăluind armata care mărșăluia și mașinăriile ei huruitoare. Tobeile băteau cadența. Mașinăriile de asediu, trase de funii zdravene și de zeci de animale de povară, se apropiau. Săbii și lănci luceau rece în lumina prăfurie.

Apoi, când armata dușmanului se afla la o sută cincizeci de metri depărtare, Jerle Shannara dădu semnalul incendierii câmpiei.

O mulțime de arcași, dispuși în șir lung, o luară la fugă înainte și se lăsară într-un genunchi ca să dea foc săgeților.

Arcuri de doi metri se înălțară spre cer, corzile se întinseră mai să plesnească, apoi fură eliberate. Săgețile zburară spre miezul armatei Northlandului și aterizară în iarba pe care elfii, adăpostiți de întunericul nopții trecute, când știau de-acum că atacul e iminent, o îmbibaseră cu ulei. Flăcările se înălțară pe dată spre cer prin aerul prăfos, printre rândurile strânse ale dușmanului. Focul se răspândi curând de-a lungul coloanelor, iar marșul Northlanderilor se mai domoli, apoi se opri cu totul, în vreme ce urletele oamenilor și animalelor înfricoșate se înălțau în aerul dimineții.

Dar armata nu se retrase și nici nu încercă să fugă. Dădu năvală înainte, încât primele rânduri se eliberară curând de flăcările ucigătoare. Arcașii mogâldani lansau săgeți șir după șir, dar ei n-aveau arcurile lungi ale elfilor, iar săgețile lor nu-și atingeau țintele. Cu urlete furioase, nerăbdători să dea piept cu dușmanul care-i luase prin surprindere, o porniră la atac oșteni cu armele în mâini. O mie de luptători în cap, cei mai mulți dintre ei mogâldani și trolî mai mici, indisciplinați și nestăpâniți, se năpustiră înainte, drept în capcana care-i aștepta.

Jerle Shannara își ținu soldații în loc și-și retrase arcașii în rândurile vânătorilor elfi. Când dușmanii erau atât de aproape încât puteau fi și miroșiți, el își ridică sabia, dând astfel semnal frânghierilor răspândiți printre soldați. Aceștia smuciră funiile zdravene, îmbibate în grăsime și ascunse în iarbă, și dintr-odată zeci de baricade întărite cu țepi ascuțiți se ridicară în întâmpinarea năvălitorilor. Împinși înainte de cei care veneau din urmă, atacatorii erau de-acum prea aproape ca să-și mai poată încetini avântul și se prăbușiră peste țepii ucigători. Unii se chinuiau să taie frânghiile, dar lamele săbiilor le alunecau neputincioase pe funiile îmbibate în grăsime. Strigătele de atac se transformară în urlete de durere și groază, iar Northlanderii sfârșiră în agonie pe baricade sau călcați în picioare de ceilalți.

În acest moment, arcașii elfi își slobozira săgețile în runde îndelungi, neîntrerupte. Northlanderii, încetiniți de baricadele care le blocau calea de atac, erau ținte ușoare. Cum nu aveau unde să se ascundă, le era cu neputință să se apere, și astfel au fost doborâți cu zecile. Flăcările încă neostoite din iarba din spatele lor le tăia orice cale de retragere. Restul armatei Northlanderilor se despărțise, în strădania de a ocoli centrul aceluia infern și de a le da o mână de ajutor celor blocați în față. Dar poziția mașinăriilor de asediu și a animalelor de povară care le trăgeau le împiedicau înaintarea, iar acum cavaleria elfilor îi ataca din ambele părți, tăbărând asupra flancurilor dușmane cu sulitele și săbiile scurte. Unul dintre turnuri luă foc și, pe când se canoneau să domolească flăcările, mânătorii lor vărsară disperați apa din rezervoarele plasate în pereții de lemn. Catapultele își azvârliră ploaia ucigătoare de pietre și metal ascuțit, dar nu puteau ochi bine din cauza fumului și a prafului.

Jerle Shannara porunci apoi ca frânghiile baricadelor cu țepi să fie eliberate, iar acestea se prăbușiră. Elfii mărșăluiră înainte, cu lăncierii și soldații aliniați în formațiune strânsă, cu scutul luptătorului din dreapta în apărarea celui din stânga. Și mărșăluiră astfel drept în rândurile frontului năucit al Northlanderilor, înaintând statornic, fără oprire. Însăpăimântați de situația fără ieșire în care se aflau, Northlanderii, prinși în capcană între elfi și foc, își aruncară armele și încercară să fugă. Dar nu exista scăpare. Fură iute prinși din toate părțile și, fără niciun loc în care să se ascundă, fură pur și simplu sfărtecați.

Dar focul din ierburi începu să se domolească și o companie de troli-stâncă, forța principală a armatei Northlandului, își făcu apariția, cu vârfurile uriașelor lor sulite coborâte. Își menținură formațiunea și ritmul înaintării în timp ce călcau în picioare morții și muribunzii propriei armate, fără să facă vreo deosebire între prieteni și dușmani. Oricine le stătea în cale era ucis. Jerle

Shannara îi văzu înaintând și dădu ordin de retragere. Își aduse prima linie în poziția inițială și o dispuse din nou în formație. La dreapta lui, Cormorant Etrurian își comanda trupele. La stânga lui, Rustin Apt pe ale lui. Arn Banda își plasase arcașii printre rândurile ambelor companii, ca să le fortifice, și le porunci să-și sloboade săgețile împotriva trolilor care avansau. Dar aceștia erau prea bine apărați de armuri pentru ca săgețile să le pricinuiască cine știe ce rău, încât regele făcu semn ca arcașii să se retragă.

Prin foc și fum, trolii-stâncă își reporniră marșul, erau cei mai de temut luptători din cele patru tărâmurii, lați în umeri, cu picioare zdravene, dolidora de mușchi, acoperiți cu armuri, calmi și stăpâniți. Jerle Shannara dădu un nou semnal și un alt baraj de țepi se ridică pentru a le bloca drumul. Dar trolii-stâncă erau mai disciplinați și nu puteau fi descumpăniți așa de ușor ca mogâldanii sau trolii mai mici, și ei se opintiră, împingând baricadele. În spatele lor se îmbulzea, apărută ca din ceață, restul armatei Northlandului, într-un număr ce părea fără sfârșit, trăgând după ea turnurile de asediu și catapultele. Cavaleria care-i flanca de ambele părți atacă trupele lui Kier Joplin, iar bătălia fu crâncenă.

Jerle Shannara își retrase armata încă o sută de metri, adânc în gura estică a Rhennului. Rând după rând, elfii se retraseră – disciplinați, ordonați, dar era totuși o retragere. Unii oșteni ai armatei Northlandului izbucniră în urale, crezând că elfii au intrat în panică. Firește, or să se sperie și or s-o ia la goană, gândeau ei. Niciunul dintre ei nu observă șirurile de stegulețe printre care elfii se retrăgeau cu mare băgare de seamă și pe care le scoteau pe furiș din pământ în trecerea lor. În înaintarea lor necruțătoare și neabătută spre vale, trolii-stâncă nu luară seama la cât de ordonat se retrăgeau apărătorii. În spatele lor, fumul și focul se domoleau cu nectul, căci vântul se potolise la sosirea dimineții. Luptătorii lui Kier Joplin călăriseră în vale

înainte ca Northlanderii să pornească asaltul, căci nu doreau să rămână despărțiți de restul armatei. Îi depășiră în galop pe pedestrași, se răsuciră în loc apoi de-o parte și de alta a lor și se rânduiră din nou în formație. Întreaga armată a Westlandului era acum pe pozițiile ei, în lungul gurilor văii, și aștepta. Nu se simțea nici urmă de panică sau de șovăială. Fusesse instalat un al doilea rând de capcane și dușmanul, fără să bănuiască ceva, mărșăluia drept spre ele.

Și așa se întâmplă că, atunci când primele rânduri ale trolilor-stâncă ajunseră la intrarea în vale, pământul de sub picioarele lor începu să se năruie. Trolii, acoperiți cu armuri grele, se prăvăliră greoi în gropile pe care elfii le săpaseră și le mascaseră cu mai multe zile în urmă și pe care le ocoliseră ei înșiși cu grijă în timpul retragerii. Rândurile trolilor se răzlețiră și înaintară separat, evitând gropile căscate, dar cele mascate erau pretutindeni, la fiecare cincizeci de metri, și pământul continua să le dispară de sub picioare, oriîncotro o luau. Dezorientarea le întârzie înaintarea și asaltul începu să se poticnească.

Elfii porniră pe dată contraatacul. Regele dădu semnal vânătorilor ascunși de ambele părți pe dealuri și aceștia rostogoliră de pe rampe ascunse butoaie de ulei, care se sparseră de stânci, iar uleiul se revărsă în gropi. Din nou, săgeți aprinse se înălțară spre cer și coborâră apoi în uleiul revărsat, și întreg capătul estic al văii fu înghițit brusc de flăcări. Trolii-stâncă din gropi ardeau de vii. Restul trupei lor se năpusti înainte, dar unitatea le fusesse frântă. Mai rău, trolii erau depășiți de Northlanderii mai nerăbdători, care veneau din urmă. Armata începea să fie cuprinsă de derută. Focul îi gonea, săgețile țâșnite din arcurile lungi ale elfilor cădeau printre ei, și acum armata apărătorilor mărșăluia drept prin mijlocul lor, împingând în fața ei uriași berbeci ascuțiți. Berbecii făceau prăpăd în trupele lor și așa decimate și-i împrăștia încă mai mult pe trolii. Vânătorii elfi

înaintau fără-ncetare și dădură iama cu săbiile printre dușmani. Cei prinși între elfi și foc se ținură pe poziții și luptară plini de curaj, dar tot își aflară sfârșitul.

Disperați, Northlanderii rămași în viață încercau să se cațare pe dealurile de la marginile văii ca să ajungă pe înălțimi. Dar elfii îi așteptau și acolo. Ei rostogoliră la vale bolovani care-i zdrobiră pe cei care urcau. Săgețile făceau ravagii printre ei. De pe pozițiile lor defensive situate pe înălțimi, elfii respinseră atacul aproape fără efort. Dedesubt, în infernul trecătorii, fruntea armatei Northlandului se zbătea neajutorată. Atacul se poticni și apoi încetă cu totul. Sufocată de praf și fum, pârjolită de focul din iarbă, inundată de sângele vărsat de armele elfilor, oastea Vrăjitorului Comandant începu să se retragă în Streleheim.

Într-o pornire năvalnică, Jerle Shannara își trase din teacă sabia încredințată de Bremen, sabia a cărei magie nu-l asculta și în care nici nu putea încă să creadă, și o ridică deasupra capului. Drept răspuns, pretutindeni în jur elfii își ridicară la rândul lor armele și izbucniră în urale.

Aproape imediat, regele înțelese ironia acestui gest. Își coborî grabnic sabia, un băț lipsit de importanță în mâinile lui, talismanul unui nebun. În timp ce-l mânia furios pe Risk încoace și încolo, euforia îl părăsi, înlocuită de stânjeneală.

– Este sabia Shannara acum, Rege al Elfilor, îi spusese Bremen atunci când, după raidul acela de la miezul nopții, Jerle îi mărturisise bătrânului cum îl trădase magia talismanului. Nu mai este o sabie a druizilor sau a mea.

Își reaminti aceste cuvinte acum, în timp ce călărea de-a lungul rândurilor și inspecta pozițiile în așteptarea următorului atac, despre care știa că avea să se declanșeze puțin înainte de căderea nopții. Sabia era din nou în teacă, prinsă la brâu, o prezență nesigură, enigmatică. Căci, deși Bremen îi dăduse imediat sabiei un nume, nu se grăbise

cătuși de puțin să-l asigure că magia ei putea fi stăpânită, și nici chiar acum, cu tot ceea ce știa deja, Jerle Shannara nu simțea că sabia îi aparține cu adevărat.

– Stă în puterea ta să-i stărnești magia, Rege al Elfilor, îi șoptise bătrânul în seara aceea. Dar puterea de a face asta vine din credință, iar credința trebuie neapărat să izvorască dinlăuntrul tău.

Stăteau ghemuiți atunci, cu zece zile în urmă, cu vreo oră sau două înainte de răsăritul soarelui, cu fețele mânjite de cenușă și praf și sudoare. Jerle Shannara văzuse moartea cu ochii în noaptea aceea. Monstrul din lumea nemiințelor care-l sluja pe Vrăjitorul Comandant aproape reușise să-l ucidă și, chiar dacă Bremen sosise la timp pentru a-l salva, amintirea cumplitei întâmplări în care fusese la un pas de moarte era încă vie și șocantă. Preia era undeva în apropiere, dar Jerle hotărâse să stea de vorbă cu druidul între patru ochi, să-i mărturisească doar lui cum nu reușise să suprimе demonii care-i torturau lăuntrul. Nu putea îndura cele petrecute dacă nu se simțea în stare să împiedice repetarea acelei stări. Prea multe depindeau de felul în care putea fi folosită sabia. Cu ce greșise atunci când invocase puterea talismanului în noaptea aceea? Cum putea să se asigure că greșeala n-avea să se repete?

Singuri în întuneric, ghemuiți, fără să audă nimic alta decât bătăile precipitate ale inimilor lor și propria respirație agitată, discutară despre toate acestea.

– Sabia este un talisman care poate fi folosit într-un singur scop, Jerle Shannara! se răstise bătrânul aproape furios, cu voce aspră, iritată. Ea poate avea o singură folosință și nicio alta! Nu poți invoca magia pentru a te apăra împotriva tuturor creaturilor care-ți amenință viața! Lama în sine te poate ajuta, dar magia ei, nu!

Regele se încruntă la auzul muștrării.

– Dar tu ai spus că...

– Nu-mi reaminti ce-am spus! Cuvintele lui Bremen erau aspre și mușcătoare și spulberară cu totul observația celui alt, reducându-l la tăcere. Tu ești cel care n-a ascultat ce-am spus, Rege al Elfilor! Ai auzit ce-ai vrut să auzi, nimic mai mult! Nu mă contrazice! Am văzut; te-am urmărit! De rândul acesta, ascultă-mă cu mai mare luare-aminte! Ești gata?

Jerle Shannara izbuti doar să dea din cap furios, cu buzele strânse, și se stăpâni doar fiindcă știa că, dacă nu ascultă ce i se spune acum, avea să fie pierdut fără putință de scăpare.

– Împotriva Vrăjitorului Comandant, magia va răspunde când o vei invoca! Dar numai împotriva Vrăjitorului Comandant și numai dacă vei avea o credință puternică!

Bătrânul clătină nemulțumit din capu-i sur și continuă:

– Adevărul izvorăște din credință – amintește-ți asta. Adevărul apare odată ce recunoști că este universal și atotcuprinzător și n-are favoriți. Dacă nu-l poți accepta în viața ta, nu-l poți forța într-a altora. Trebuie să-l îmbrățișezi tu însuși mai întâi, înainte de a-l putea folosi! Trebuie să-l transformi în armură!

– Dar ar fi trebuit să-mi fie de folos împotriva acelei creaturi! stăruie regele, deloc dispus să accepte că greșise. De ce n-a răspuns chemării?

– Pentru că acel monstru nu înșală în niciun fel! răspunse druidul, cu fălcile încheștate. Nu luptă cu ajutorul minciunilor și al jumătăților de adevăr. Nu se acoperă cu falsuri. Nu se prefacă a fi altul decât cel care este! Or, tocmai acest lucru – *acest lucru*, Rege al Elfilor, este unicul domeniu al Vrăjitorului Comandant! Și de aceea magia sabiei Shannara nu poate fi folosită decât împotriva lui!

Și tot așa, discutaseră în fel și chip, fiecare cu temeiurile sale, și asta până în zori, când se odihniseră în sfârșit. Regele fusese apoi lăsat să chibzuiască la cele ce-i fuseseră spuse, să încerce să împace aceste cuvinte cu

ceea ce crezuse el până atunci. Treptat, începu să accepte că trebuie să fie adevărat ceea ce credea Bremen. Magia sabiei avea o singură folosință și, chiar dacă el dorea, poate, ca lucrurile să stea altfel, n-avea ce face. Magia sabiei îi era destinată lui Brona și niciunui altuia. Știa că trebuie să se împace cu ideea și să găsească un mod de a-și însuși cumva această magie, chiar și așa neobișnuită și neclară cum era.

În cele din urmă se dusesse la Preia, știuse de la început că o va face la un moment dat, așa cum o făcea de fiecare dată când îl preocupa ceva. Sfetnicii lui erau acolo, gata să-l povățuiască în orice situație, iar pe unii dintre ei – pe Vree Erreden, de pildă – chiar merita să-i ascuți. Dar nimeni nu-l cunoștea ca Preia și, la drept vorbind, nimeni nu-și îngăduia să fie atât de sincer cu el. Încât se hotări să se încreadă în ea, deși îi era foarte greu să admită că dăduse greș și că se temea că o va face din nou.

Asta se petrecuse mai târziu, în cursul aceleiași zile, când discuția cu Bremen îi era încă proaspătă în minte. Valea Rhenn se așternea tăcută sub un cer acoperit de nori, iar elfii stăteau de veghe, atenți la un posibil contraatac în urma asaltului pe care-l dezlănțuiseră ei noaptea trecută. După-amiaza era cenușie și se scurgea anevoie, căldura verii se statornicise, grea, în adâncul pământului pârjolit al Streleheimului, iar în aer se simțea umezeala prevestind apropierea ploii.

– Vei găsi o cale de a stăpâni această magie, îi spusese ea îndată ce regele terminase de vorbit. Vocea îi era calmă și convingătoare, privirea fermă. Eu cred asta, Jerle. Te cunosc. Tu n-ai dat niciodată îndărăt în fața unei piedici și știu că n-o vei face nici în fața acesteia.

– Uneori, răspunsese el încet, cred că era mai bine dacă Tay era aici, în locul meu. El ar fi fost un rege mai bun. S-ar fi priceput cu siguranță mai bine să mânuiască această sabie și magia ei.

Dar ea clătină pe dată din cap.

– Să nu mai spui niciodată așa ceva. Niciodată. Ochii ei limpezi, de culoarea scorțișoarei, erau strălucitori și pătrunzători: Tu ai fost menit să supraviețuiești și să devii Rege al Elfilor. Sortii ți-au hărăzit asta cu mult timp în urmă. Tay ne-a fost bun prieten și a însemnat mult pentru noi amândoi, dar nu lui i-a fost destinată această menire. Ascultă-mă, Jerle. Magia sabiei te va sluji. Adevărul nu-ți este străin. Ne-am început viața ca soț și soție dezvoltându-ne unul altuia taine pe care nu ni le-am fi putut împărtăși cu numai o lună înainte. Ne-am deschis unul altuia sufletul. A fost greu și dureros, dar acum tu înțelegi că asta se poate face. Știi asta. O știi bine.

– Da, recunosc el încetișor. Dar magia încă mi se pare ceva...

Vocea lui se stinse.

– Ceva necunoscut, termină ea fraza. Dar ți-o poți însuși. Tu ai acceptat deja că magia este parte din istoria elfilor. Magia lui Tay a fost reală. Ai văzut tu însuți că poate înfăptui miracole. Ai văzut cum el și-a dat viața pe altarul ei. Orice este posibil cu ajutorul magiei. Iar adevărul este și el posibil, Jerle. Este o armă extrem de puternică. Poate oțeli oamenii și-i poate distruge. Bremen nu e om prost. Dacă el spune că adevărul este arma de care ai nevoie, atunci neîndoiește-te așa e.

Dar gândul acesta încă-l tulbura, își șoptea îndoielile în urechea lui și-l făcea să șovăie. Adevărul părea o armă prea neînsemnată. Ce fel de adevăr putea fi îndeajuns de puternic pentru a învinge o creatură care putea chema monștri din lumea neființelor? Ce fel de adevăr era îndeajuns pentru a se ridica împotriva unei magii care ținea o ființă în viață sute de ani? Părea lipsit de noimă să crezi că adevărul era, doar el singur, îndeajuns pentru orice. Era nevoie de foc. De fier cu lamă ascuțită și cu vârf înmuiat în otravă. De putere în stare să sfarme și piatra. Nimic altceva n-avea să

fie destul, chibzuia el mai departe – cu toată strădania de a-și însuși magia despre care-i vorbea Bremen. Nimic altceva.

Iar acum, călare pe câmpul de bătălie, cu sabia Shannara încinsă la brâu, cu vânătorii elfi stârniți de euforia victoriei repurtate, era iarăși uluit de imensitatea misiunii pe care o avea de îndeplinit. Mai devreme sau mai târziu avea să fie nevoit să-l înfrunte pe Vrăjitorul Comandant. Dar asta nu se va putea petrece înainte de a forța confruntarea cu el, iar această confruntare, la rândul ei, n-avea să aibă loc înainte ca însăși armata Northlandului să fie amenințată cu înfrângerea. Cum putea el nădăjdui una ca asta? Căci, deși elfii rezistaseră unui asalt, nu exista niciun fel de garanție că vor putea rezista următorului, și următorului, și următorului după aceea – cu această armată a Northlandului, care tot venea și venea fără-ncetare. Și, chiar dacă izbutea cumva să reziste, cum putea el întoarce sorții bătăliei în așa fel încât elfii să preia ofensiva? Dușmanii erau atât de numeroși, gândea el întruna. Aveau oșteni câtă frunză și iarbă, iar pierderea de vieți nu-i frământa câtuși de puțin. Lucrurile nu stăteau la fel pentru el – nici pentru elfii care luptau sub comanda lui. Acesta era un război al nervilor și era exact genul de conflict pe care nu putea spera să-l câștige.

Și totuși, trebuia să-l câștige. Nu-i rămăsese nimic altceva de făcut. Era unica alternativă pe care o avea la dispoziție.

Trebuia să-l câștige, altminteri elfii aveau să fie uciși cu toții.

Armata Northlandului atacă din nou înainte de apusul soarelui; își făcu apariția din câmpia pârjolită de soare, învăluită în praf și fum, cu oștenii ei aidoma unor stafii lipsite de trupuri. Pedestrașii mărsăluiau în spatele unor scuturi masive meșterite din lemn atât de verde, încât nici

nu lua foc. Cavaleria călărea pe flancuri, ca să poată respinge atacurile venite de pe dealurile de la nord și sud. Înaintau cu toții în pas măsurat, statornic, și se desprinseră din pâcla lăsată de focul de mai înainte, care îmbăcșise aerul cu un miros acriu și înțepător. Ocoliră gropile pline de cenușă și de hoiturile propriilor lor luptători și, odată ajunși în vale, începură să caute alte capcane. Erau cinci mii de războinici, îndesați toți în spatele scuturilor, cu armele sclipind pretutindeni în soare. Tobele băteau o cadență constantă, soldații scandau în timp ce mășăluiau, cizmele bocăneau, săbiile izbeau scuturile în același ritm. Aduseră turnurile de asalt și catapultele și le instalară la intrarea în vale. Ca niște structuri masive, ele se înălțau, uriașe și întunecate, pe fundalul întunericului tot mai deplin al nopții, până când părură atât de multe, cât să poată cuceri întreaga lume.

Jerle Shannara își retrăsese armata mai adânc în interiorul văii, aducând-o până într-un punct aflat cam la jumătatea acesteia, înainte de a o plasa pe poziții. Alese un loc unde valea începea să urce spre trecătoarea îngustă din vest a Rhennului și comandase vânătorilor lui să ocupe poziții pe terenul mai înalt. Tactica lui se schimbaseră acum, din rațiuni de necesitate, căci în interiorul văii vântul își schimbaseră direcția, sufla acum către cei aflați în defensivă, deci focul îi putea fi de folos doar dușmanului. Nici gropi nu mai pusese să se sape aici, atât de adânc în vale – n-ar fi avut loc să-și manevreze armata făcând asta, și apoi, dușmanul știa deja de ele și le căuta.

Ordonase în schimb să se construiască zeci de baricade din lemn, cu bare ascuțite la ambele capete, așezate în cruciș și prinse la mijloc, aducând cu niște roți cu știfturi. Fiecare asemenea construcție avea vreo șase metri lungime și era îndeajuns de ușoară spre a fi împinsă și așezată la locul ei, în așa fel încât barele ascuțite de la capete să fie îndreptate în jos și înfipite în pământ. Jerle

plasase aceste structuri la intervale neregulate, pe un traseu îngust, pe toată lungimea Rhennului, până în imediata apropiere a primelor lui linii defensive.

Când armata Vrajitorului Comandant se revărsă în vale și-și porni marșul hotărât înainte, prima piedică pe care o întâlni fu labirintul baricadelor cu ascuțișurile lor. Când primele rânduri de soldați dușmani ajunseră în dreptul lor, Jerle Shannara porunci arcașilor lui, plasați trei câte trei la adăpostul stâncilor, să-și sloboadă săgețile. Northlanderii, încetiniți de baricade și neizbutind să le dea la o parte, n-avură cum scăpa cu viață. Prinși în bătaia săgeților, căzură răpuși cu zecile în timp ce căutau să scape trecând peste baricade, târându-se pe dedesubtul lor sau pe lângă ele. Cavaleria încercă să declanșeze un atac susținut împotriva elfilor aflați pe înălțimi, dar pantele erau prea abrupte pentru animale și călăreții Northlanderi se văzură nevoiți să coboare.

Strigăte se înălțară din gâtlejuri de muribunzi și atacul se opri. Northlanderii se ascunseră iarăși în spatele scuturilor lor, dar astfel nu puteau trece de baricadele elfilor. Se aduseră topoare pentru a-și putea croi drum printre ele, dar cei care-și părăseau adăpostul pentru a izbi roțile supraviețuiau doar câteva clipe. Și, ce era mai rău, pentru a trece de fiecare baricadă, aceasta trebuia spartă în mai multe locuri. Lumina scăzu, noaptea se lăsă și lumea deveni un loc nesigur și plin de umbre. Northlanderii dădură foc baricadelor, însă elfii le făcuseră anume din lemn verde. Iarba luă foc, dar elfii săpaseră tranșee pentru a ține flăcările la distanță, iar focul se stinse mai departe, către răsărit, dincolo de pozițiile lor defensive.

Elfii așteptară până când întunericul începu să învăluie totul, apoi contraatacară de pe pante, într-o serie de lovituri bine plănuite. Cum îi obligaseră pe Northlanderi să se bulucească toți pe fundul văii, își puteau nimeri țintele chiar și în întunericul tot mai deplin. Companie

după companie, coborâra de pe înălțimi și-i forțară pe Northlanderi să se răsucească întruna când într-o parte, când într-alta, pentru a se apăra. Urmă o bătălie sălbatică corp la corp, iar valea deveni o adevărată gropniță.

Dar dușmanul tot nu se retrase. Northlanderii piereau cu sutele, dar erau mereu alții care le luau locul, o forță imensă, uriașă, care înainta fără-ncetare. Chiar în timp ce elfii se luptau să-și mențină pozițiile împotriva dușmanilor aflați deja pe câmpul de luptă, acestora le soseau întăriri. Fără grabă, dar neînduplecat, dușmanul înainta. Baricadele îi țineau pe Northlanderi în loc în mijlocul văii, dar înălțimile începeau deja să fie cucerite. Elfii de sub comanda lui Cormorant Etrurian, care apărau dealurile, erau împinși constant de pe pozițiile lor defensive și se vedeau nevoiți să se retragă. Palmă cu palmă de pământ, metru cu metru, Northlanderii înaintau, cucereau înălțimile și se eliberau din capcana pe care Jerle Shannara o întinsese în jurul lor.

Regele prinse de veste ce se petrece. Cerul era acoperit de nori și începuse să plouă, iar terenul devenise alunecos și periculos. Sunetele bătăliei stârneau ecou lovindu-se de pantele văii, dezlănțuind un adevărat haos. Din pricina întunericului, nu puteai vedea nimic la mai mult de câțiva metri. Jerle Shannara chibzui o singură clipă ce are de făcut. Trimise rapid mesageri, poruncind retragerea luptătorilor lui Etrurian de la baricadele înălțate ca o redută pe pantele paralele cu propriile lui linii de apărare. Acolo aveau să se plaseze și să lupte. Trimise alți soli cu poruncă pentru Arn Banda și arcașii lui să se retragă. Apoi adună două companii de vânători elfi sub comanda lui Rustin Apt și le pregăti pentru atac. După ce luptătorii lui Etrurian și arcașii se aflară la adăpost, comandă ca lăncerii să fie aduși în față și-și conduse vânătorii drept în centrul trupelor dușmane care înaintau. Îi atacă pe Northlanderi chiar în clipa în care aceștia năvăleau pe flancul drept și împinse primele lor rânduri cu spatele la baricade. Puse să se

aprindă torțe pentru a li se demarca pozițiile, ușurând astfel sarcina arcașilor plasați din nou pe poziții, cărora le ordonă să facă ravagii printre soldații dușmani de pe înălțimi.

Decimați de săgeți, Northlanderii se adunară în jurul unui grup masiv de troli-stâncă și contraatacară. Răsucindu-se când încolo, când încoace, își făcură loc printre baricade și-i izbiră din plin pe vânătorii elfi. Siluete uriașe, înaripate se desprinseră din aerul încețoșat și Purtătorii de Cranii se înălțară în țării pentru a-și sprijini armata. Liniile defensive se retraseră. Mult încercatul Rustin Apt căzu și fu purtat pe brațe în afara câmpului de bătaie. Trewithen și Garda Palatului se repeziră să întărească defensiva slăbită, dar dușmanii erau mult prea numeroși și întreg frontul elfilor începu să se năruiască.

În disperare de cauză, Jerle Shannara îi dădu pinteni lui Risk și năvăli el însuși în bătălie. Înconjurat de Garda Palatului și de vânătorii elfi, își croi drum prin frontul inamic. Northlanderii îl atacau din toate părțile. Încercau să-l tragă jos de pe cal, să-l desprindă din șa, să facă orice, numai să-l oprească. În spatele lui, armata elfilor, împrăștiată și descurajată, se ridică dintr-odată ca înviată din morți și-l urmă, înflăcărată. Strigăte de bătălie se ridicară din mijlocul țipetelor și vaietelor răniților și muribunzilor, iar elfii se năpustiră din nou asupra Northlanderilor. Jerle se lupta ca și când i-ar fi stat în puteri să gonească de unul singur dușmanii îndărăt în Northland, iar sabia lui zăngănea și sclipea în lumina torțelor în timp ce izbea fără preget armele și scuturile dușmanilor. Troli masivi îi răsăriră în cale, monștri imenși, lipsiți parcă de chipuri, înarmați cu securi de război. Dar regele își tăie drum printre ei de-ai fi zis că aceia ar fi fost din hârtie, căci refuza pur și simplu să fie oprit în loc, părând de nebiruit. Îi lăsă în urmă până și pe cei din garda personală, iar soldații lui se năpustiră asupra dușmanului în efortul disperat de a ține pasul cu el.

Apoi un fulger lovi un grui de pământ și bolovani de pe o pantă aflată foarte aproape de locul bătăliei, și bucăți de pământ și pietre zburară spre cer și se împrăștiară după aceea pe fundul văii. Luptătorii își acoperiră capetele și se aruncară la pământ, înspăimântați de grozăvia exploziei și, preț de o clipă, timpul se opri în loc. În vreme ce Northlanderii ezitau, transformați pe moment în statui, Jerle se înalță în scări și ridică sabia Shannara spre cer, într-un gest ca de sfidare a întregului univers. Strigăte de bătălie izbucniră din gâtleele elfilor, care se năpustiră asupra dușmanilor cu asemenea sălbăticie, încât îi buimăciră cu totul. Cei aflați mai departe de locul bătăliei, încă în stare să meargă, se retraseră în spatele baricadelor, fără niciun chef să continue lupta. Câteva momente se menținură pe poziții în grămezile de lemne scorjite și pământ ars. Apoi, vlăguți și cam fără tragere de inimă, se retraseră în trecătoarea de răsărit a Rhennului.

Adunați lângă baricade, cu fețele brăzdate de ploaie, sudoare și sânge, Jerle Shannara și elfii lui îi priviră plecând.

Victoria, cel puțin în această zi, fusese de partea lor.

XXXI

Zorii se iviră pe un cer mohorât și cenușiu după ploaia îmbelșugată din timpul nopții, iar pământul ars și frământat al văii Rhenn era înnegrit și aburea în lumina palidă a dimineții. Plasați pe poziții, cu armele pregătite, încercând să distingă ceva în acea semiobscuritate, elfii așteptau atacul care, știau sigur, avea să urmeze. Dar niciun sunet nu străpungea pâcla grea care învăluia tabăra Vrăjitorului Comandant amplasată la intrarea răsăriteană a trecătorii din vale – și nimic nu mișca în peisajul pustiu, devastat, din fața lor. Lumina spori pe măsură

ce soarele urca pe cer, dar ceața refuza să se rarefieze și tot nu se zărea vreun semn care să anunțe atacul. Gândul că armata aceea uriașă s-ar fi putut retrage era de neimaginat. Se frământase și se răsucise toată noaptea ca un animal rănit, iar vaietele de durere și agitația se ridicaseră din ceață și ploaie chiar și pe fundalul sonor al tunetelor tot mai slabe ale furtunii care se depărta. Întreaga noapte armata dușmană se ocupase de problemele ei și se regroupase. Se instalase cât ținea gura trecătorii, pe fundul văii și pe înălțimi. Își adusese mașinăriile de asalt, proviziile și echipamentul și le așezase de-a lungul gurii largi a trecătorii. Poate înainta ea greoi și anevoie, dar armata aceasta rămânea o mașinărie imensă, neîndurătoare, de neoprit.

– Sunt acolo undeva, mormăi cu o grimasă de îngrijorare Arn Banda cel-cu-un-singur-ochi, aflat la stânga lui Jerle Shannara.

Jerle Shannara încuviință din cap, trupul lui înalt era rigid și nemișcat.

– Dar ce au de gând?

Chiar așa. Bremen își înfășură mai strâns pelerina în jurul trupului firav ca să se apere de răcoarea dimineții. De acolo nu se vedea capătul depărtat al văii, căci privirea lor încă nu putea străpunge întunericul, dar și așa puteau simți prezența dușmanului. Noaptea fusese încărcată de zgomote și înverșunare, pe măsură ce Northlanderii se pregăteau de noua bătălie, și abia de vreo oră încoace aceștia deveniseră suspect de liniștiți. Astăzi, lupta avea să se desfășoare într-un alt fel, bănuia bătrânul. Vrajitorul Comandant fusese respins cu prea multe pierderi în ajun și probabil că nu va fi doritor să repete experiența. Chiar și puterea lui avea limite și, mai devreme sau mai târziu, cei care luptau pentru el aveau să fie descurajați dacă nu se va constata un progres. Elfii trebuiau învinși sau împinși îndărăt cât mai curând, altfel Northlanderii vor putea pune la îndoială invincibilitatea stăpânului. Odată pornită

năruirea acestui castel din cărți de joc, nimic n-o va mai putea opri.

Simți o mișcare în dreapta lui, ușoară și furișă. Era micul Allanon. Îi aruncă o privire discretă. Băiatul căuta drept înaintea lui, chipul lui îngust era încordat, ochii lui priveau în gol. Și totuși, el vedea ceva – expresia lui spunea limpede asta. Privea prin ceață și neguri spre ceva aflat dincolo de ele, iar ochii aceia ciudați străpungeau totul până la ceva ascuns privirii tuturor celorlalți.

Bătrânul îi urmări direcția privirii. Ceața se invârtejea ca o pelerină vâlurită, acoperind întreg capătul răsăritean al văii.

– Ce este? îl întrebă el încetișor.

Dar copilul clătină doar din cap. Simțea ceva, dar nu putea explica prea bine ce anume. Ochii îi rămăseseră ațintiți asupra pâclei, era pe deplin concentrat. Se pricepea foarte bine să se concentreze, după cum constatasese Bremen. La drept vorbind, se pricepea mai mult decât bine. Fervoarea lui era înspăimântătoare. Nu era ceva deprins în copilărie sau ceva căpătat în urma șocului pricinuit de distrugerea Varfleetului. Era o însușire cu care se născuse – ca și căutătura aceea ciudată și mintea sprintenă ca argintul viu. Băiatul era aprig și de neclintit ca stânca și era înzestrat cu o inteligență și cu o sete de cunoaștere fără limite. Cu doar o săptămână în urmă, după raidul nocturn asupra taberei Northlandului, venise la Bremen și-i ceruse bătrânului să-l învețe a folosi magia druidă. Așa, pur și simplu. Învață-mă s-o folosesc, îi ceruse el – de parcă cineva putea învăța așa ceva, de parcă asemenea pricepere putea fi transmisă cu ușurință.

– Durează ani de zile ca să-i poți stăpâni fie și cea mai mică parte, răspunsese Bremen, prea surprins de cererea lui ca să-l refuze de-a dreptul.

– Lasă-mă să încerc, insistase băiatul.

– Dar de ce vrei să faci asta? Druidul era sincer uluit.

Vrei să te răzbuni? Crezi că magia te va ajuta să împlinești asta? De ce nu înveți mai bine să mânuiesti armele obișnuite? Sau să călărești? Sau de ce nu studiezi arta războiului?

– Nu, răspunsese băiatul pe loc, cu hotărâre. Nu vreau nimic de felul acesta. Nu răzbunarea mă interesează. Ceea ce vreau eu este să fiu ca tine.

Iată, totul într-o singură frază. Băiatul voia să fie druid. Era atras de Bremen și Bremen era atras de el, pentru că sufletele lor erau mai înfrățite decât bănuise bătrânul. Cea de-a patra viziune a lui Galaphile era o scurtă privire în viitor, previziunea că există legături strânse între băiat și druid, profeția că destinele lor aveau să se împletească. Bremen știa acum acest lucru. Copilul îi fusese trimis de o soartă pe care încă n-o înțelegea. În fața lui se afla, probabil, succesorul pe care-l căuta de atâta amar de vreme. Fusese straniu modul în care-l găsisese, deși nu chiar într-un totu surprinzător. Nu existau legi clare în alegerea druizilor, iar Bremen știa că nu era cazul să se apuce el acum să le întocmească.

Așa că-i dăduse lui Allanon câteva mici trucuri de studiat – lucruri mărunte, care cereau în principal concentrare și exercițiu. Gândise că astea îl vor ține pe băiat ocupat vreo săptămână. Dar Allanon le deprinsese pe toate într-o singură zi și revenise să ceară mai mult. Așa că, în fiecare dintre cele zece zile scurse de atunci, Bremen îi împărtășise mereu câte ceva din învățăturile druizilor, ca să le experimenteze, lăsându-l să decidă singur cum să le deprindă, cum să le folosească. Prins de pregătirile pentru preîntâmpinarea atacului, abia dacă avusese timp să acorde atenție preocupărilor copilului. Dar acum, privindu-l și studiindu-l în lumina palidă a zorilor pe când scruta întinderea văii, bătrânul era din nou surprins de profunzimea evidentă și de tăria hotărârii băiatului.

– Acolo! strigă brusc Allanon, și ochii i se măriră a uimire. Deasupra noastră!

Bremen fu atât de surprins încât, preț de o clipă, rămase fără grai. Câteva capete se ridicară la auzul acelor cuvinte, dar nimeni nu se mișcă. Apoi Bremen făcu un gest larg cu mâna spre cer și-l invadă cu lumină druidă ca un curcubeu vast, iar umbrele întunecate care se învârtteau acolo li se arătară dintr-odată privirilor. Purtători de Cranii se grăbiră să se depărteze de îndată ce se simțiră descoperiți, cu aripile larg deschise în timp ce dispăreau din nou în ceață.

Jerle Shannara ajunse lângă druid cât ai clipi din ochi.

– Ce fac ei acolo? vru să știe regele.

Ochii lui Bremen rămaseră pironiți spre cerul pustiu, privind lumina druidă care se risipea. Negura se înstăpâni iarăși, rece și constantă. Era ceva era în neregulă cu lumina asta, realiză el brusc. Era absolut nenaturală.

– Sunt cercetași, șopti el. Apoi se întoarse iute spre Allanon și-i spuse: Privește din nou spre vale. Cu atenție, de data asta. Nu căuta să vezi ceva anume. Privește pâcla și negura. Observă cum mișcă ceața.

Băiatul se supuse și chipul i se schimonosi de efort. Privi în gol, încordat și atent. Încetă să mai respire, devenind absolut nemișcat. Apoi rămase cu gura căscată, gâfâind șocat.

– Bravo, băiete. Bremen îl cuprinse pe tânăr cu brațele pe după umeri și continuă: Îi văd și eu acum. Dar ochii tăi sunt mai ageri.

Se întoarse spre rege:

– Suntem atacați de creaturile întunecate care-l slujesc pe Vrăjitorul Comandant, de făpturi invocate de el din lumea neființelor. A hotărât ca astăzi să se folosească de ele, nu de oșteni. Vin spre noi de pe tot cuprinsul văii. Purtătorii de Cranii sunt acum cercetașii lor. Vrăjitorul Comandant își folosește magia ca să le acopere apropierea și de aceea a schimbat lumina și a îndesit ceața. Nu avem prea mult timp. Cheamă-ți comandanții și poruncește

luptătorilor să se țină tari. Voi face tot ce-mi va sta în putință să împiedic acțiunile dușmanului.

Jerle Shannara dădu acea poruncă, iar comandanții elfi se împrăștiară fiecare la unitatea sa – Cormorant Etrurian pe flancul stâng, și Rustin Apt, rănit, dar capabil încă de luptă, pe cel drept. Kier Joplin se afla deja pe poziții, iar cavaleria se plasase în spatele pedestrașilor, pentru a-i sprijini. Arn Banda alergă pe panta dinspre miazăzi pentru a-și alerta arcașii plasați acolo. Prekkian și Regimentul Negru, precum și Trewithen cu cea mai mare parte a Gărzii Palatului, erau ținuți în rezervă.

– Vino cu mine, îi spuse Bremen regelui.

Porniră cu toții spre dreapta frontului: regele, druidul, Allanon și Preia Starle. Traversară iute rândurile uimite ale vânătorilor elfi până în fața primului rând, iar acolo druidul se răsuci în loc.

– Poruncește celor mai apropiați să ridice armele și să le țină pregătite, ceru druidul. Spune-le să nu se teamă.

Regele se supuse fără a se osteni să ceară explicații, căci avea încredere în judecata druidului. Dădu ordinul, iar lăncile, săbiile și sulitele se ridicară deasupra capetelor vânătorilor. Bremen își miji ochii, își împreună mâinile și invocă focul druid. Când acesta se concentrează ca un glob albastru între palmele lui, lansă mici flăcărui spre fiecare armă în parte, către fiecare vârf ascuțit de metal, până când le atinse pe toate. Soldații tresăriră înspăimântați văzând acel foc venind spre ei, dar regele le poruncise să se țină tari, încât ei nici nu se clintiră. După ce toate armele unei unități primiră acest tratament, purcese la următoarea, repetând operațiunea, trecând printre rândurile soldaților neliniștiți, druidul impregnând metalul armelor cu magia lui, în vreme ce regele îi liniștea și-i încredința că asta este ceva necesar înștiințându-i totodată că trebuie să fie pregătiți, pentru că atacul se va declanșa curând.

Iar când acesta fu declanșat, magia druidă își ocupase locul și corpul principal al armatei elfilor era protejat. Siluete întunecate năvăliră din negură și se năpustiră asupra elfilor, urlând și mugind ca niște fiare turbate, făpturi cu colți și gheare ascuțite, cu blană neagră țepoasă și solzi hidoși. Erau creaturi din alte lumi, arătări de întuneric și turbare, lipsite de vreo noimă în judecată afară doar de instinctul de supraviețuire; nimic altceva n-avea vreo însemnătate pentru ele. Luptau cu ferocitate și forță brutală. Unele veneau pe două picioare, altele pe patru labe, și toate păreau coșmaruri respingătoare și imagini distorsionate.

Elfii se văzură siliți să se retragă – cedară teren mai mult de teamă, îngroziți de aceste fiare care căutau să-i sfâșie în bucăți. Câțiva elfi fură răpuși din prima clipă, căci teama le era atât de adânc împlântată în gâtleejuri și suflete, încât îi paraliză, nefiind în stare să se apere. Unii muriră apărându-se, copleșiți de dușmani înainte de a apuca să-i lovească serios. Dar alții luptară, uluiți să constate că armele lor impregnate cu magie erau în stare să înjunghie și să le taie mădulele întregi acestor monstruoși atacatori, să facă sângele să curgă și țipetele să țâșnească din rândurile lor. Armata ezită o clipă, șocată de atacul inițial, apoi se pregăti de contraatac.

Dar monștrii străpunseră flancul drept, adăpostiți în spatele unei creaturi uriașe într-atât, încât îi depășea și pe cei mai înalți dintre cei care o urmau. Avea piele scorțoasă și era acoperită cu o platoșă de metal, iar ghearele uriașe îi sfâșiau pur și simplu pe cei care-i stăteau în cale. Veteranul Rustin Apt conduse un contraatac pentru a o obliga să se retragă, dar fu împins deoparte.

Bremen sesiză primejdia și se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

În absența druidului, Jerle Shannara se menținu pe poziții în centrul armatei și văzu cum năvala monștrilor

continua, de neoprit. Începu atunci să-și îmbărbăteze luptătorii, își încălcă promisiunea de a nu se angaja personal în luptă, trase sabia și înaintă printre rândurile soldaților pentru a li se alătura, cu Preia alături, cu garda personală apărându-i pe amândoi. Chiar în fața sectorului central al armatei elfilor, niște lupi imenși se ațineau ghemuiți în fața vârfurilor de sulită și a săbiilor elfilor care-i înfruntau, încercând să atace și retrăgându-se apoi, în așteptarea următoarei ocazii de a înainta. Când Jerle Shannara se apropie, o umbră uriașă se desprinsese din ceață și atacă primele rânduri ale vânătorilor elfi. Un Purtător de Cranii se înalță, cu ghearele înroșite de sânge. Imediat, lupii se năpustiră asupra elfilor și se porniră să-i muște și să-i sfâșie cu ghearele. Dar armele apărătorilor tăiau printre ei, iar magia druidă le penetra pielea rugoasă. Cei din primele rânduri pieiră după aceste lovituri insistente, iar ceilalți se retraseră mărîind și căscându-și sfidător boturile.

Pe flancul drept, Bremen intră drept în mijlocul monștrilor care străpunseseră liniile apărătorilor. La vederea bătrânului, se năpustiră toți grămadă asupra lui. Erau creaturi pe două picioare, cu piept uriaș, cu brațe și picioare în stare să rupă un om în două, cu capete vârate adânc între umeri, cu pielea atât de groasă, încât nu li se vedeau decât ochii firoși. Năvăliră asupra druidului cu urlete de victorie, dar Bremen lansă foc druid asupra lor și-i azvârli îndărăt. Peste tot în jur, vânătorii elfi veniră în sprijinul bătrânului și atacamă fiarele de pe flancuri. Monștrii se răsuciră și atacamă din nou, dar săbiile elfilor și focul druid îi sfâșiau.

Apoi, creatura uriașă care pătrunsese prima printre rândurile elfilor se ridică dinaintea lui Bremen într-un gest ca de provocare la luptă, cu ochii lucind amenințător, cu trupul hidos stropit de sânge.

– Bătrâne! șuieră creatura și se năpusti asupra lui.

Focul druid explodează din mâinile lui Bremen, dar creatura era prea aproape și izbuti să treacă de flacăra ucigătoare și să înșface încheieturile bătrânului. Bremen își acoperi brațele cu foc druid în efortul de a se elibera, căci puterea lui nu se putea măsura cu a celuiilalt, dar creatura se ținu de el cu amarnică hotărâre. Mâinile îngherate se strânsură și brațele masive începură să-l împingă înapoi pe druid. Încet, Bremen cedă. Peste tot în jur, monștrii dădură năvală cu sporită încredere. Sfârșitul se apropia.

Chiar atunci, sosi în goana mare Allanon, apărut de undeva din negură, sări drept în spinarea lăsată fără apărare a creaturii și-și așează mâinile peste ochii ei galbeni. Urlând de furie, Allanon află înlăuntrul lui un nebănuit rezervor de putere și-l alătură fărâmei de magie pe care o deprinsese. Necontrolat, nedirijat, sălbatic ca o furtună de vară, focul explodează din mâinile lui și se împrăstie în toate direcțiile. Izbucni cu asemenea putere, încât îl aruncă pe băiat la pământ, unde și rămase lat. Dar explodează și pe fața atacatorului, pe care o lăasă sfâșiată și pârjolită.

Monstrul îi dădu drumul imediat lui Bremen, își ridică brațele plin de furie și durere și se îndepărtă. Bremen se ridică anevoie în picioare, neluând în seamă slăbiciunea care-l cuprinsese sau rănille suferite, și trimise din nou focul druid spre creatură. De astă dată, flăcările pătrunseră drept în gâtleejul monstrului, până în inimă, transformându-l în cenușă.

În acest timp, Jerle Shannara se deplasase spre flancul stâng al armatei. Cormorant Etrurian căzuse la pământ, era înconjurat de vânătorii lui, care luptau din greu pentru a-l proteja. Regele dădu năvală drept în mijlocul lor și conduse un contraatac rapid, decisiv împotriva creaturilor gheboșate care se răspândiseră de-a lungul liniilor de elfi, mânuind securi cu două tăișuri și cuțite cu lame zimțuite. Banda direcționează loviturile arcașilor lui direct spre pantă, iar arcurile lor lungi făcură ravagii printre creaturile ascunse în ceață.

Elfii îl recuperară pe Etrurian și-l scoaseră de pe câmpul de luptă, iar Kier Joplin își îndemnă călăreții să înainteze și să umple golul lăsat de cei care se retrăgeau cu comandantul rănit. Regele îl lăasă pe Joplin la comandă și reveni rapid în centrul liniilor lui, unde lupta era din nou sălbatică. Primi în două rânduri câte o lovitură care-l ameti, dar își reveni rapid, nu luă în seamă nici șocul, nici durerea și continuă să lupte. Preia era în stânga lui, lovind și parând lovituri, iute și agilă, cu sabia ei scurtă. Garda Palatului le era alături, iar unii din oștenii ei muriră pentru ca regele și regina lor să fie în siguranță. Creaturile din lumea neființelor străpungeau rândurile elfilor în tot locul, iar ei se apărau împotriva unor atacuri care păreau a sosi din toate direcțiile.

În cele din urmă, Bremen adună flancul stâng al apărătorilor atât cât să poată respinge atacul celor care pătrunseseră printre rândurile apărătorilor. Învinși decisiv, supraviețuitorii se întoarseră în loc și dădură bir cu fugiții, siluetele lor strâmbe se topiră înapoi în negură ca și când nici n-ar fi apărut vreodată. Armata se năpusti asupra celor care încă se mai luptau în centru, încât și aceștia se dădură la rândul lor bătuți. Încet, dar statornic, elfii preluară ofensiva. Fiarele din lumea neființelor se retraseră și dispărură.

În golul cenușiu, împăclit rămas în urma lor, armata Westlandului privi după ei într-o tăcere vlăguită.

Northlanderii atacară din nou ceva mai târziu, în acea după-amiază, cu armata obișnuită. Ceața se ridicase deja, cerul începuse să se limpezească și lumina era puternică și curată. De pe noile lor poziții defensive, aflate mai adânc în vale, în apropierea trecătorii apusene apărate de terenul înalt și de zidurile de piatră recent construite, sclipind de metalul sulițelor ascuțite, elfii urmăreau sosirea dușmanului în Rhennul ars și distrus. Era o armată lovită și însângărată, aproape epuizată, dar netemătoare. Trecuse

prin prea multe încercări ca să mai poată fi înspăimântată. Oștenii se țineau calm pe poziții, strâns adunați laolaltă, căci valea se îngusta brusc acolo unde îl așteptau elfii. În acel loc panta era atât de abruptă, încât era de-ajuns doar un mic contingent de arcași și de vânători elfi pentru a apăra terenul înalt împotriva unui atac. Grosul armatei era dispus pe fundul văii, iar rândurile ei compacte se înșirau de sus până jos pe pantă. Cormorant Etrurian se întorsese, cu rănille de la umăr și cap bandajate, cu fața îngustă încruntată. Împreună cu Rustin Apt, mai grav rănit, el comanda trupele care aveau să infrunte corpul principal al Northlanderilor. Arn Banda era plasat pe panta din miazănoapte, cu majoritatea arcașilor lui. Kier Joplin și cavaleria fuseseră retrași până în capătul trecătorii, căci n-aveau alt loc pentru manevre. Oștenii Gărzii Palatului și ai Regimentului Negru erau ținuți încă în rezervă.

Chiar în spatele liniilor elfilor, pe un promontoriu de pe care puteau urmări bătălia, stăteau Bremen și micul Allanon.

Regele și Preia Starle, călare pe Risk și Ashes, se aflau în centrul defensivei elfilor, iar Garda Palatului îi înconjură.

Pe întinsul câmpiei și pe întreg coridorul văii, tobele Northlanderilor băteau, copitele cailor și cizmele soldaților le răspundeau ca un ecou. Trupe masive de pedestrași mărșăluiau spre atac, și erau fără de număr, încât acopereau întreaga vale în timp ce se apropiau. În urma lor veneau mașinăriile de război – turnurile de asalt și catapultele, trase de o mulțime de cai și oameni asudați. Cavaleria forma ariergarda, rânduri întregi de călăreți cu lănci, sulite și stindarde fluturând în vânt. Troli-stâncă uriași îl purtau pe Vrăjitorul Comandant și pe discipolii acestuia în palanchine învelite în mătase neagră și împodobite cu oase albite.

Este sfârșitul nostru, al tuturor, realiză brusc Bremen, iar gândul acesta veni nechemat, în timp ce urmărea din

priviri înaintarea dușmanului. Sunt prea mulți, noi suntem prea vlăguți, bătălia a fost prea feroce și prea îndelungă. Acesta este sfârșitul.

Certitudinea previziunii îl îngheța până în măduva spinării, dar nu-i putea nega forța. Îi simțea apăsarea, era o convingere nemiloasă, un adevăr cutremurător. Privi mulțimea imensă a Northlanderilor apropiindu-se cu mașinăriile de război după ea, năpădind întreaga vale scrumită și înnegrită a Rhennului cu trupurile lor, iar în mintea lui îi ascmuia cu o maree care avea să-i lovească pe elfi și avea să-i lase înecați la retragerea ei. Purtaseră abia două zile de bătălie, dar sfârșitul acesteia era de-acum fatal. Dacă gnomii li s-ar fi alăturat, ar fi fost, poate, altceva. Dacă oricare din orașele Southlandului ar fi mobilizat o armată, lucrurile ar fi stat de bună seamă altfel. Dar elfii erau singuri în fața dușmanului și n-aveau pe nimeni să le poată veni în ajutor. Numărul lor fusese deja redus cu o treime și, cu toate că pierderile inamicului erau înzecite, asta n-avea vreo importanță. Inamicul avea la dispoziție vieți pe care le putea pierde; avea numărul în avantajul său.

Bătrânul clipi obosit și-și frecă bărbia. Ideea că totul avea să se sfârșească astfel era aproape de neîndurat. Lui Jerle Shannara nu i se va oferi prilejul de a-și încerca sabia împotriva Vrajitorului Comandant. Nu va avea nici măcar prilejul de a-l înfrunta. Avea să piară aici, în această vale, laolaltă cu luptătorii lui. Bremen îl cunoștea prea bine pe rege; știa că va alege să moară împreună cu ceilalți și nu să-și salveze propria viață. Iar dacă Jerle Shannara murea, nu mai exista speranță pentru ceilalți.

Lângă el, micul Allanon se foi neliniștit. Simte și el dezastrul iminent, gândi bătrânul. Băiatul era viteaz; dove-disse asta de dimineață când îi salvase viața lui Bremen. Folosise magia fără a se gândi la propria-i siguranță, fără alt gând decât salvarea bătrânului. Bremen clătină din capul cărunt. Copilul era slăbit și zguduit după fapta aceea, dar nu

părea defel mai puțin hotărât acum decât fusese înainte. Avea să dea și el tot ceea ce putea da în această bătălie, la fel ca regele. Bremen își dădea seama că băiatul tocmai își alegea locul în care avea să lupte până la moarte.

Armata Northlandului se afla la mai puțin de două sute de metri, când se opri în loc. Se porni o activitate febrilă: salahori și cărători începură să ridice și să monteze catapultele și turnurile de asalt. Lui Bremen i se puse un nod în gât. Vrajitorul Comandant n-avea să lanseze un atac direct. De ce să irosească vieți dacă nu era nevoit la asta? În schimb, avea să se folosească de catapulte și de arcașii ascunși în turnurile de asalt pentru a face ravagii în defensiva elfilor cu săgeți ucigăse, pentru a le rări rândurile și pentru a-i vlăgui până când aveau să rămână prea puțini în viață ca să mai poată opune rezistență.

Mașinăriile de război se răspândiră de-a lungul văii, aliniate osie lângă osie, în catapulte se încărcară pietre și bucăți de metal, iar crenelurile turnurilor de asalt erau înțesate de arcași. În rândul elfilor, nimeni nu făcu nicio mișcare. N-aveau unde se duce sau unde se ascunde, nu aveau nicio altă poziție defensivă mai bună la care să se poată retrage. Căci dacă valea era pierdută, Westlandul era pierdut și el. Tobeile băteau mai departe în cadență neîntreruptă, în ritmul roților mașinăriilor de luptă, iar bătrânul simțea toate aceste sunete vibrându-i în piept. Aruncă o privire spre cerul care se întuneca, dar soarele avea să apună în mai mult de o oră și avea s-o facă prea târziu ca să mai aducă vreun folos.

– Trebuie să oprim toate astea, se pomeni el șoptind fără voie, căci cuvintele îi scăpaseră pur și simplu de pe buze.

Allanon privi în sus spre el fără un cuvânt și așteptă. Ochii aceia ciudați se fixară asupra lui și nici nu clipiră. Bremen îl privi în ochi.

– Cum? întrebă copilul încetșor.

Și, brusc, Bremen știu. O află din ochii băiatului, din cuvintele pe care le rostise el și din acel suflu de inspirație care se născu subit înlăuntrul lui. Ideea îi veni într-o clipă de iluminare teribilă, născută din propria-i deznădejde și din credința tot mai palidă în posibilitatea de supraviețuire.

– Există o cale, zise el iute, cu nerăbdare. Ridurile de pe fața brăzdată de vreme se adânciră: Dar am nevoie de ajutorul tău. Singur, n-am destulă putere. Se opri o clipă, apoi continuă: Va fi primejdios pentru tine.

Băiatul clătină din cap.

– Nu mă tem.

– S-ar putea să mori. S-ar putea să murim amândoi.

– Spune-mi ce am de făcut.

Bremen se întoarse cu fața spre mașinăriile de asalt și-l așază pe băiat drept în fața lui.

– Atunci, ascultă-mă cu atenție. Trebuie să mi te dăruiești întru totul, Allanon. Nu te împotrivi niciunui simțământ care te va încerca. Vei deveni un canal de transmisie pentru mine, pentru magia mea, pentru magia pe care o posed, dar pe care n-am destulă putere s-o mânuiesc. O voi mânui prin tine. Îmi voi trage puterea din tine.

Băiatul nu-l privi.

– Îți vei lăsa magia să se nutrească din mine? întrebă el încetșor, cu smerenie.

– Da. Bremen se aplecă spre el: Te voi proteja cum pot mai bine. Dacă tu mori, voi muri și eu cu tine. Este tot ce-ți pot oferi.

– E de-ajuns, răspunse băiatul, cu ochii încă privind în altă parte. Fă ce poți, Bremen. Dar fă-o acum, repede, cât mai e încă vreme.

Întreaga armată a Northlandului era desfășurată înaintea lor, cu uriașele mașinării de război plasate în fața lor, vârfurile metalice ale armelor sclipeau în tot locul. Praful se ridica de pe fundul pârjolit al văii, aerul era ticsit de un colb fin, care învăluia lumea întreagă, gata parcă s-o

înghită cu totul. Lumina isca sclipiri în vârfurile ascuțite ale armelor și în stindardele viu colorate, iar sunetele care răbufneau din gâtlejul atacatorilor vibrau de bucuria victoriei anticipate.

Împreună, druidul și copilul stăteau neclintii în fața lor, a luptătorilor și a animalelor, a sunetelor și activității febrile, solitari și incremenii pe promontoriu. Nimeni nu-i văzu sau, dacă-i văzu, nu le acordă nicio atenție. Nici chiar elfii nu-i băgară în seamă, căci privirea le era pironită asupra armatei care le stătea în față.

Bremen respiră adânc și puse mâinile pe umerii firavi ai băiatului.

– Împreunează-ți palmele și îndreaptă-le spre turnuri și catapulte. I se puse un nod în gât: Fii tare, Allanon.

Mâinile băiatului se împreunară, degetele i se încheștară și brațele lui subțiri se înălțară, îndreptate spre armata Northlandului. Bremen stătea în spatele lui, foarte aproape, nemișcat, cu ochii închiși. Înăuntrul lui, invocă focul druid. Acesta scânteie și țâșni la viață. Trebuia să aibă grijă cum îl folosește, își reaminti singur. Balanța care cântărea ce era nevoie și ce putea el să ofere era foarte delicată, și n-avea voie să incline prea mult această balanță într-o parte sau alta. O singură greșeală, și nu-i mai putea ajuta nimeni.

Pe câmpul de bătălie, brațele catapulte tocmai erau trase îndărăt, iar arcașii din turnuri își încordau arcurile.

Ochii lui Bremen se deschiseră din nou, erau albi ca zăpada.

De sub promontoriu, ca atins de o stranie premoniție, Jerle Shannara se întoarse și privi îndărăt spre el.

Focul druid țâșni fără veste din brațele lui Bremen în trupul lui Allanon, iar de acolo, din pumnii încheștați ai băiatului, zbură peste capetele soldaților armatei în așteptare a elfilor, deasupra câmpiei arse și răscolite de copite, drept în mijlocul mașinărilor de război ale dușmanului, la vreo două

sute de metri depărtare. Focul lovi turnurile mai întâi și le învăluia atât de compact, încât luara foc înainte să fie în stare cineva să miște un deget. De acolo, flăcările se întinseră spre catapulte și-i arseră pe loc pe mânuitorii acestora, făcu sforile să plesnească și incinse metalul acelora. Focul se mișca întruna ca o ființă vie; alegea întâi o țintă, trecea apoi la următoarea, iar vâpăile erau de un albastru atât de strălucitor, încât luptătorii ambelor armate se văzură siliți să-și acopere ochii. Limbile de foc goniră de-a lungul și de-a latul Northlanderilor și înghițiră tot și pe toți în calea lor. După câteva clipe, acestea se înălțară la câteva sute de metri în aer, spre cer, iscând nori deși de fum în urma lor.

Țipete și urlete țâșniră din gâtlejurile Northlanderilor în timp ce focul îi devora. În rândurile armatei elfilor se lăsase, în schimb, o tăcere stupefiantă.

Bremen simți slăbindu-i magia, ca un foc care se domolește, dar micul Allanon avea încă destulă putere. Allanon părea să devină chiar mai puternic, cu brațele-i subțiatice întinse înainte, cu mâinile înălțate tot mai sus. Bremen simțea cum trupul zvelt al copilului se cutremură din cauza dârzeniei care pusese stăpânire pe el. Focul țâșnea în continuare din mâinile lui și trecuse deja de mașinăriile de război, ajungând chiar în mijlocul armatei uluite a Northlandului, croindu-și un drum ucigaș, teribil. *De-ajuns!* gândi Bremen, căci simțea cum balanța se înclină în chip primejdios. Dar nu putea rupe legătura dintre el și băiat; nu putea domoli torentul magiei lui. Băiatul era mai puternic acum, iar bătrânul, vlăguit.

Northlanderii dădură cu toții îndărăt în fața acestui nou și cumplit masacru, și nu doar într-o retragere obișnuită, ci fugind pe rupteale, cu toată vitejia risipită de-a dreptul. Chiar și trolii-stâncă dădură înapoi și o luara la goană din fața incendiului în căutarea unui adăpost pe pantele văii și în trecătoarea de dincolo de ea. Până și pentru ei, această zi de bătălie se încheiase.

Apoi, într-un sfârșit, puterea lui Allanon se epuiză, și focul druid care țâsnise din mâinile lui se stinse. Gâfâia din greu și se sprijini, vlăguit, de Bremen, care abia era el însuși în stare să se țină pe picioare. Dar bătrânul îl prinse în brațe pe copil și-l ținu aproape de el, așteptând răbdător ca respirația și pulsul să li se întoarcă la normal. Ca două momâi, rămaseră așa, îmbrățișați, șoptindu-și unul altuia cuvinte de încurajare în timp ce priveau infernul de flăcări care pârzolea mașinăriile de război ale Northlandului și lumina, ca niște degete însângerate, spinările dușmanilor care se retrăgeau.

Spre apus, soarele cobora dincolo de linia orizontului și noaptea se furișa tiptil din ascunzătoarea-i, ca să ascundă morții.

La câteva ore după distrugerea mașinăriilor de război ale Northlandului, după ce întunericul se înstăpânise pe toate cele patru țărmuri și focul din mijlocul văii Rhenn începuse să se mai domolească, Jerle Shannara se apropie de Bremen. Bătrânul ședea sus, pe promontoriu, împreună cu Allanon și cina. Era liniște acum, armata Northlandului se retrăsese în partea răsăriteană a văii, iar elfii își menținuseră pozițiile de-a lungul trecătorii apusene. Toți cei din armata apărătorilor cinau acum, iar vânătorii elfi mâncau cu rândul, ca să facă de strajă, de teama unor posibile surprize. Focuri fuseseră aprinse în partea din spate a taberei și mirosul bucatelor gătite umplea aerul serii.

Bătrânul se ridică la apropierea regelui, căci vedea în privirea celuiilalt o expresie pe care n-o recunoștea. Regele îi salută pe amândoi, apoi îl rugă pe Bremen să-l însoțească o vreme singur. Bălatul se întoarse la cina lui, fără niciun comentariu. Împreună, druidul și regele pășiră mai departe, printre umbre.

Când ajunseră destul de departe cât să nu poată fi auziți de nimeni, regele se întoarse spre bătrân:

– Aș dori să faci ceva pentru mine, zise el încetîșor. Vreau să-ți folosești magia pentru a-i însemna pe elfi într-un fel care să le îngăduie să se recunoască pe întuneric într-o bătălie cu Northlanderii, ca să nu se ucidă unul pe altul din greșeală. Poți face așa ceva?

Bremen chibzui o clipă, apoi încuviință încet din cap.

– Ce-ai de gând să faci?

Regele era ostenit și tras la față, dar în ochi i se citea o hotărâre rece și o duritate care i se oglindeau pe întreg chipul.

– Am de gând să atac – acum, diseară, înainte de a se putea regrupă.

Bătrânul se holbă la el, rămas fără grai.

Gura regelui se strânse.

– Azi-dimineață, cercetașii mi-au dat de știre că se vede o mișcare de învăluire din partea Northlanderilor. Au trimis armate separate – mai mici decât cea cu care ne luptăm noi acum, dar destul de mari, totuși – la nord și la sud de Rhenn, ca să ajungă în spatele nostru. Le-au trimis pesemne în urmă cu o săptămână, dacă ne gândim unde au ajuns ele acum. Înaintează încet, dar continuă să ne înconjoare. În câteva zile ne vor tăia retragerea spre Arborlon. Iar dacă se întâmplă asta, suntem pierduți.

Privi în depărtare, ca și când ar fi căutat cuvintele pe care voia să le rostească.

– Sunt prea mulți, Bremen. Am știut asta de la bun început. Singurul nostru avantaj este poziția defensivă. Dacă ne pomenim lipsiți și de asta, atunci chiar nu ne mai rămâne nimic.

Privirea lui se întoarse asupra bătrânului.

– I-am trimis, prin Prekkian și Regimentul Negru, vorbă lui Vree Erreden și Consiliului să pregătească apărarea orașului. Dar cu adevărat sorți de izbândă putem avea doar dacă voi face ceea ce mi-ai spus tu că trebuie să fac – să-l înfrunt pe Vrăjitorul Comandant și să-l nimicesc.

Iar pentru asta, trebuie mai întâi să împrăști armata Northlandului. Și nu voi avea niciodată prilej mai bun ca acum. Northlanderii sunt dezorganizați și obosiți. Distrugerea mașinărilor de război i-a îngrozit. Magia druidă i-a înspăimântat. Acum e momentul pentru un atac.

Bremen cugetă îndelung la un răspuns. În cele din urmă, dădu încet din cap.

– Poate că ai dreptate.

– Dacă atacăm acum, îi prindem nepregătiți. Dacă lovim îndeajuns de puternic, poate reușim să pătrundem chiar până la ascunzătoarea Vrajitorului Comandant. Confuzia pe care o poate isca un atac pe timp de noapte ne va ajuta, dar numai dacă vom fi în stare să ne recunoaștem între noi, să ne deosebim clar de dușmani.

Druidul suspină.

– Dacă-i însemnez pe elfi ca să se recunoască între ei, îi dau pe tavă și dușmanului metoda de a-i recunoaște la rândul lui.

– În privința asta, n-avem ce face.

Vocea regelui era calmă. El continuă:

– Northlanderilor le va trebui o bucată de vreme până să priceapă care-i rostul însemnelor. Până atunci, vom fi câștigat sau pierdut bătălia, oricum.

Bremen dădu din cap, fără un cuvânt. Era o tactică îndrăzneată, una care-i putea duce pe elfi la pieire, care putea duce la distrugerea lor definitivă. Dar nevoia unei asemenea strategii era mai mult decât evidentă, și druidul își dădea seama că regele acesta era singurul în stare s-o aplice cu sorți de izbândă. Căci elfii îl vor urma pe Jerle Shannara oriunde – iar încrederea în conducătorul lor era bunul cel mai de preț la ora actuală.

– Dar mi-e teamă, șopti brusc regele, aplecându-se până foarte aproape de celălalt, că nu voi fi în stare să invoc puterea sabiei atunci când voi fi obligat s-o fac.

Se opri o clipă, cu privirea fixă, pierdută în gol.

– Dacă nu va răspunde chemării mele? Ce voi face atunci?

Druidul luă mâna regelui într-a lui și o strânse cu putere.

– Magia nu va da greș, Jerle Shannara, răspunse el încetisor. Ai o inimă prea vitează, ești prea hotărât, este prea vădit că ești tocmai regele de care are nevoie poporul tău. Magia va apărea atunci când o vei invoca, e parte din destinul tău.

Zâmbetul lui fu amar:

– Trebuie să crezi asta.

Regele respiră adânc.

– Să vii cu mine, îl rugă el.

Bătrânul dădu din cap.

– Voi veni.

La miazănoapte de Rhenn, unde norii aruncau umbre dese peste câmpia deschisă, iar câmpia se întindea pustie și mută, Kinson Ravenlock se depărtă în deplină tăcere de agitația și frământarea taberei Northlanderilor și porni îndărăt pe calea pe care venise. Îi trebui mai bine de o oră, căci se ținu aproape de râpe și izvoare secate și departe de locurile deschise, înalte. Mergea cu pas rapid, nerăbdător să ajungă înapoi la cei care-l așteptau, gândindu-se că poate, totuși, nu sosiseră prea târziu.

Trecuseră peste zece zile de când el și Mareth o porniseră din Eastland, împreună cu ce mai rămăsese din armata gnomilor. Aceasta încă mai număra patru mii de oșteni și reușiseră să înainteze rapid. Dar aleseseră o cale destul de neobișnuită. Drumul îi purtase la miazănoapte, pe câmpia Rabb, prin trecătoarea Jannisson, spre Streleheim, și acolo traversaseră pădurea care ascundea sumbrul Paranor. Hotărârea de a alege această cale fusese dezbătută îndelung și temeinic de Raybur și de Sfatul Bătrânilor, dar nu mai temeinic decât însăși decizia ca gnomii să pornească la acest

drum. În această din urmă chestiune, Kinson fusese foarte convingător atunci când prezentase argumentele lui Bremen, iar Risca i se alăturase fără șovăială. Odată Raybur convins, totul era ca și rezolvat. Alegerea rutei fusese de-acum tema unei dezbateri ceva mai puțin înfierbântate, dar la fel de temeinice. Risca era incredințat că ar avea mai mari șanse să se apropie nevăzuți dacă veneau dinspre miazănoapte, de pe un teritoriu inamic – căci armata Northlandului se va fi deplasat de-acum spre Westland pentru a-i asedia acolo pe elfi la Rhenn, așa că cercetașii inamicului aveau să fie atenți la eventuale atacuri dinspre răsărit sau miazăzi – dacă se așteptau măcar la vreun atac. În cele din urmă, temeiurile lui avură câștig de cauză.

Grosul armatei gnomilor se plasase pe poziții la miazănoapte, cam la jumătate de zi de mers de marginea munților Dragon's Teeth. Kinson, Risca, Mareth și două sute de războinici o porniseră înainte, pentru a cerceta locul. Spre asfințit, Kinson Ravenlock pornise de unul singur să cerceteze lucrurile mai de aproape.

Acum, la mai puțin de trei ceasuri de la plecare, Străjerul Hotarelor se desprinsese dintre umbre și se alătură din nou tovarășilor lui.

– A avut loc un atac astăzi, ceva mai devreme, îi anunță el înainte măcar să-și tragă sufletul.

Alergase bună parte din drumul de întoarcere, atât era de nerăbdător să le împărtășească celorlalți veștile.

– Atacul a dat greș. Mașinăriile de război ale Northlandului zac grămadă în valea Rhenn, arse cu totul. Dar se construiesc altele. Dușmanul își are tabăra în capătul răsăritean al văii. Armata e uriașă, dar pare dezorganizată. Aproape toți stau de pomană și nu se vede urmă de făpturi întunecate. Nici Purtătorii de Cranii nu zboară în noaptea asta.

– Ai ajuns până la elfi? întrebă Risca iute. L-ai văzut pe Bremen sau pe Tay?

Străjerul Hotarelor luă o înghițitură lungă din butelca cu mied pe care i-o întinsese Mareth și se șterse la gură.

– Nu. Valea e blocată. M-aș fi putut furișa printre dușmani, dar mi-am zis să nu risc. Am preferat să vin după voi.

Cei doi bărbați se priviră unul pe altul, apoi priviră în depărtare.

– Sunt o mulțime de morți acolo, zise Străjerul Hotarelor cu voce coborâtă. Prea mulți, chiar dacă doar o treime dintre ei sunt elfi.

Risca dădu din cap.

– Îi dau de veste lui Raybur să trimită armata la prima geană a zorilor. El poate să-și aleagă apoi locul de unde să pornească atacul.

Chipul lui aspru era încordat, ochii îi străluceau.

– Iar între timp, noi ar trebui să-i așteptăm.

Străjerul Hotarelor și fata se priviră, apoi clătinară încet din cap.

– Eu n-aștept, declară Kinson Ravenlock.

– Nici eu, zise Mareth.

Gnomul își ridică securea de luptă.

– Așa gândeam și eu. S-ar cam zice că Raybur va trebui să ne prindă din urmă, nu-i așa? Hai s-o luăm din loc.

XXXII

Se scurseseră trei ore după apusul soarelui și se apropia miezul nopții când Jerle Shannara îi conduse pe elfi spre bătălia finală. Îi lăsă în urmă pe cei bolnavi sau răniți, împreună cu o mână de oșteni care să acționeze pe post de apărare și ariergardă și-i luă cu el doar pe cei puternici și nevătămați. Vânători elfi, Garda Palatului, arcași și pedestrași, numărând peste două mii de suflete.

Cavaleria număra cam patru sute. Îi adună pe întinderea de la capătul văii, aproape de locul în care resturile mașinăriilor de război ale Northlandului încă scoteau fum, trecu pe la fiecare unitate și le explică ce avea de gând.

În timp ce el făcea asta, Bremen, cu un mic vas conținând o soluție luminoasă, trecea la rândul lui printre oșteni. Lumina era albăstruie și emana o aură fosforescentă, care-și sporea strălucirea pe întuneric. Vasul nu părea a conține nici pastă, nici lichid pur, ci mai degrabă un fel de aer luminos. Era format în principal din magie druidă, dar și din alte substanțe, deși nimeni n-ar fi fost în stare să le identifice. Bremen psalmodia cu voce joasă și liniștitoare în timp ce se apropia de fiecare luptător cu vasul. Unul câte unul, îi însemnă pe umeri cu lumina aceea, cu ajutorul unui bețișor pe care-l muia în vas și cu care trasa doar o foarte îngustă dungă pe hainele fiecărui soldat.

Când porniră înainte prin întuneric spre centrul Rhennului, toți luptătorii își puseră bucăți de pânză peste semnele luminoase pentru a-și ascunde sosirea de ochii dușmanului. Câțiva oșteni din Garda Palatului, aleși pe sprânceană, porniră primii și se răspândiră înaintea forței de atac, iar alții se cățărară pe pante și se strecurară apoi înainte, pentru a asigura paza de pe înălțimile care mărgineau trecătoarea răsăriteană a văii. După ce le lăsă acestora suficient timp pentru a se plasa pe poziții, Jerle Shannara porni și el înainte, cu grosul armatei. El comanda din centru, cu Preia Starle și Bremen alături, și-i trimise pe Cormorant Etrurian pe flancul lui stâng și pe Rustin Apt pe cel drept. Amplasați pe toată lățimea forței de atac, puțin în spatele primului rând de vânători elfi, se aflau arcașii lui Arn Banda. În spatele lor veneau alte șiruri de vânători elfi și, mult mai în spate, ținuți în rezervă pentru momentul în care pedestrașii aveau să fie angajați total în luptă, se aflau călăreții elfi sub comanda lui Kier Joplin.

Strategia regelui era simplă. Elfii urmau să avanseze cât mai aproape posibil de liniile Northlanderilor fără a fi văzuți, ca să atace apoi din întuneric, profitând de surpriză și derută pentru a da armata inamică peste cap, în speranța că viteza și forța atacului îi vor propulsa în inima taberei dușmane și aproape de adăpostul Vrăjitorului Comandant. Iar acolo Jerle Shannara avea de gând să se confrunte cu druidul rebel Brona și să-l nimicească. Asta era tot. Erau atât de multe împrejurări care puteau zădărnici acest plan, încât nici nu merita să se gândească la ele. Buna sincronizare a acțiunilor și elementul surpriză erau totul. Hotărârea și curajul lor trebuiau să precumpănească. Dacă elfii aveau s-o piardă pe prima sau să le lipsească cel de-al doilea, erau pierduți.

Dar în noaptea aceasta, apărați de magia druidă și învăluiți în credință plină de dârzenie, elfii își încredințară soarta în mâinile regelui lor și în ale destinului. Îndoielile și temerile se risipiră toate cu primul pas făcut, atunci când realizară că atacul se declanșase și că nu mai era cale de întoarcere; se simțiră atunci cuprinși de un val de exaltare care le înăbușea orice alt sentiment. Porniră cu iuțeală pe fundul văii, fără un sunet, așa cum numai elfii sunt în stare, zăbind cu ochii lor ageri orice obstacol care le stătea în cale și cu urechile la pândă să prindă sunete care să dea de știre despre ivirea vreunei primejdii. Nu exista nicio lumină după care să se conducă, cerul se acoperise din nou de nori, iar aerul era îmbâcsit de fumul vag al bătăliei din acea după-amiază. În fața lor, focurile din tabăra dușmană se vedeau ca niște semnale singuraticе, mici punctulețe galbene care sclipeau în beznă.

În timp ce-și conducea luptătorii, lui Jerle Shannara nici nu-i trecea prin cap că ar putea da greș și-și purta sabia Shannara prinsă pe spinare. Nu se gândea decât la ceea ce avea de făcut în acel moment, dând la o parte cu hotărâre orice gând care l-ar fi putut distra și lăsând pentru altă

dată orice idei care nu aveau strictă legătură cu cele ce le avea de împlinit în noaptea aceea. Preia mergea de o parte a lui și Bremen de cealaltă și, lucru straniu, în prezența lor regele elfilor se simțea invincibil. Nu că nu ar fi putut muri; nu și-ar fi îngăduit niciodată să se considere nemuritor. Dar în acele clipe disperate, eșecul i se părea de neconceput. Puterea îl înconjură din toate părțile, dar și dependența. Un amestec bizar, dar bine cunoscut oricărui rege. Elfii erau dispuși să-și dea viața pentru el, dar și el trebuia să fie gata să și-o dea pe a lui pentru ei. Doar prin stabilirea și păstrarea acestui echilibru putea exista speranța de a supraviețui, de a persevera, de a obține victoria pe care și-o doreau.

Privirea regelui se întoarse spre înălțimi, în căutarea unor santinele care ar fi putut da alarma. Nu zări niciuna. Se pare că Garda Palatului îi expediase pe lumea cealaltă fără a-și face simțită în vreun fel acțiunea. În spatele lor, departe în interiorul văii, auzea scârțâit slab de piele, de la cavaleria care-i urma. În fața lui, focurile de tabără începură să se distingă mai clar și, dincolo de ele, tabăra Northlandului. Campamentul părea fără de sfârșit, o întindere lăbărțată de corturi și centre de provizii și oameni, o forfotă însuflețită, ca un mic oraș. Sunt atât de mulți, cugetă regele. Atacul elfilor trebuia să fie rapid și decisiv.

Westlanderii se aflau la mai puțin de cinci sute de metri de tabără când regele dădu semnalul de oprire și ghemuire în imediata apropiere a focurilor care le-ar fi putut trăda prezența. Santinele inamice stăteau cu ochii ațintiți în noapte, unii mai aruncau câte o privire peste umăr spre ceea ce se petrecea în tabără. Nu păreau să fie în niciun fel îngrijorați de ceea ce ar putea veni din întuneric; nu se așteptau la un atac. Jerle Shannara simți un val de satisfacție încălzindu-i pieptul. Se pare că avusese totuși dreptate. Își aminti pe nepusă masă tot ce

îndurase ca să ajungă în acest punct și se pomeni dorindu-și ca Tay Trefenwyd să fie aici, cu el. Împreună, ar fi putut trece peste orice obstacol. Fără Tay, gândi el, lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel. Niciodată.

Printr-un gest, dădu de știre elfilor să fie gata de atac. Apoi, Banda porunci arcașilor să se ridice în picioare, cu săgețile încordate în arcurile lor lungi. Regele își ridică sabia și săgețile zburară spre cer ca o ploaie ucigătoare. Când ele căzură și-și găsiră victimele care nu bănuiau nimic, elfii se năpustiră înainte, atacând.

Se dovediră rapizi și mortali în înaintarea lor. În câteva secunde, traversară terenul deschis și se aflară în interiorul taberei. Santinelele zăceau toate ucise, doborâte de săgeți sau sulițe. Pe când elfii năvăleau peste ei, Northlanderii, ghemuiți lângă focurile aprinse pentru pregătirea bucatelor, săriră în picioare și se repeziră să-și apuce armele, zbierând ca să-i prevină pe ceilalți. Dar elfii ajunseră printre ei atât de rapid, încât cei mai mulți pieiră înainte de a se putea apăra. Jerle Shannara își conducea luptătorii și tăie un drum prin liniile exterioare aproape cu ușurință, cu Garda Palatului luptând mereu în jurul lui. Preia îi stătea alături, prezență statornică lângă umărul lui. Bremen rămăsese puțin în urmă, prea bătrân și obosit ca să poată ține pasul cu ei, și-i strigă regelui să meargă înainte și să nu-l aștepte. Pe înălțimi, dușmanii care nu se aflau deja în drum spre fundul văii erau angajați în luptă corp la corp cu membrii Gărzii Palatului, care se strecuraseră printre ei în timp ce aceștia dormeau. În întunericul cețos, numai elfii se puteau recunoaște între ei, căci însemnele distinctive făcute de druid sclipeau pe umerii lor. Se simțea o agitație teribilă pretutindeni în tabăra dușmană.

Apoi, fără veste, regele se pomeni în mijlocul unui grup de troli-stâncă, aceștia tocmai se treziseră din somn și uriașele creaturi săriseră în picioare din culcușurile lor ca

răspuns la semnalul de alarmă dat de ceilalți; armurile erau împrăștiate în jurul lor, dar armele le erau deja în mâini. Jerle Shannara se năpusti spre centrul taberei în strădania de a nu fi încetinit din drum, dar mai mulți trolizbutiră să se posteze în fața lui, așa că se văzu nevoit să se oprească și să lupte cu ei. Se angajă în confruntare cu cel mai apropiat dintre ei, își roti sabia într-o mișcare largă, apoi izbi, iar trolul căzu. Alții se străduiau deja să ajungă la el, căci îl recunoscuseră, și-și chemau semenii cu vocile lor guturale. Dar membrii Gărzii Palatului se postară în calea lor și-i înconjurară pe trolizbut din toate părțile pentru a-i doborî la pământ și ucide.

Din bezna din spatele lui, regele auzi sunând cornul lui Kier Joplin, și cavaleria elfilor se năpusti în bătălie cu un vuiet ca de tunet. O explozie zgudui tabăra și o flacăra uriașă se înălță spre cer. În strălucirea ei, regele îl zări o clipă pe Bremen, care se afla chiar în mijlocul mogâldanilor și trolilor mai mici care fugeau; druidul era o siluetă zdrențuită și subțiată, cu brațele firave larg deschise înaintea lui, cu micul Allanon alături.

În fața lui, corturile împodobite cu oase ale Vrăjitorului Comandant se vedeau tot mai clar. Un val de surescitare îl năpădi pe Jerle Shannara, și el se luptă cu îndoită forță ca să scape de oștenii dușmani care-i barau drumul. Apoi ceva monstruos se ridică din noapte, și regele se văzu silit să se întoarcă și să-l înfrunte. Arătarea avea înfățișare de lup, dar capul din spatele falcilor cu colți ascuțiți părea vag omenesc. Îi sfâșie pe elfii care încercau să ajungă la el și-i azvârli cât colo. O atacă pe Preia Starle, dar ea sări la o parte și scăpă, lăsându-și sabia înfiptă în gâtlejul lui. Fiara continuă să înainteze chiar așa, rânită, fără a încetini, cu falcile deschise amenințător. Jerle Shannara fu aruncat la pământ, neputându-se feri din calea ei, și el se luptă zadarnic să iasă de sub labelle ei, în timp ce vânătorii elfi o loveau fără prea mare succes. Apoi, când creatura se ridică

pe labelle dinapoi, pregătindu-se să-l sfâșie, el implântă sabia Shannara adânc în pieptul ei, iar fiara căzu grămadă la pământ, fără suflare.

Regele se grăbi să se ridice în picioare.

– Corturile! răzni el spre toți elfii care-l puteau auzi și, cu Preia alături, se năpusti înainte.

Dincolo de gura Rhennului, la miazănoapte de tabăra dușmană, Kinson, Mareth și Risca își croiau drum împreună cu gnomii către înălțimile răsăritene, în efortul de a găsi o breșă în liniile Northlanderilor. Când atacul elfilor se declanșă, înghețară locului, nesiguri de ceea ce se petrece. Țipete și urlete se porniră dinspre tabăra Northlandului și totul se transformă pe dată într-un adevărat haos. Fără a sta pe gânduri, gnomii, căliți în nenumărate bătălii, formară un cordon de protecție cu fața spre tabăra atacată și văzură cum Northlanderii aflați cel mai aproape de marginea taberei sar brusc din somn, își înșfacă armele și încep să privească în jur îngroziți.

– Ce se petrece? șuieră Mareth în urechea lui Kinson Ravenlock.

Apoi auziră strigătul de bătălie al elfilor răsunând prin toată acea nebunie, trecând de la o voce la alta.

– Elfii atacă! exclamă Risca uluit.

Săgețile începură să zboare asupra taberei și să-i secere pe soldații îngroziți adunați acolo. La gura văii, chiar în primele rânduri ale taberei Northlandului, armele începură să zăngăne strident. Gnomii rămaseră perplecși, cu ochii pironiți la bătălia care se declanșase, și văzură cum aceasta devine din ce în ce mai feroce și cum se apropie tot mai mult. Elfii străpunseseră defensiva Northlanderilor și se avântau direct în inima taberei dușmane.

– Ce facem acum? întrebă Kinson, fără a se adresa cuiva anume, cu ochii în întunericul unde grupuri uriașe de

soldați dușmani își făceau apariția și păreau să se risipească în ceața fumurie născută de focurile de tabără.

Chiar în fața lor, un Purtător de Cranii își luă zborul și se ridică aidoma unui spectru, cu aripile întinse și cu ghearele corioate.

– Fug cu toții! izbucni Mareth, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Apoi, chiar în mijlocul taberei, ceva țâșni explodând spre cer ca o coloană de flăcări și se înalță din beznă ca o sulită ucigătoare azvârlită în nori de o mână nevăzută. Rămase așa, suspendată pe fundalul întunericului, apoi dispăru, lăsând un nor de fum în urmă-i.

Risca își ridică uriașa secure de război și privi spre ceilalți:

– Am văzut de-ajuns. Elfii au nevoie de noi. Să nu-i lăsăm să aștepte.

Trupa o porni înainte, cu Risca în frunte și Kinson și Mareth de o parte și de cealaltă a lui. Gnomii se răspândiră în jurul lor, în formațiune de atac. Risca îi conduse precaut spre răsărit față de înălțimi, cu grijă să nu dea peste arcașii elfi ascunși acolo, căci nu doreau să fie luați drept Northlanderi. Cotiră apoi spre stânga, spre spatele taberei, unde călăreții mogăldani se chinuiau deja să încalece și să pornească la luptă. Când ajunseră în imediata apropiere a liniilor dușmane, Risca slobozi strigătul de bătălie al gnomilor și-și conduse vânătorii în luptă.

Aproape imediat se văzură atacați. Fie că totul fusese doar o întâmplare, fie că apărătorii Northlanderi reacționaseră rapid, fapt e că gnomii se pomeniră pe dată inconjurați de o întreagă companie de troli-stâncă, înveșmântați cu toții în armuri de sus până jos, înarmați cu sulite. Vreo douăzeci și cinci de gnomi pieiră în primul minut de luptă, incapabili să se împotrivescă mult mai puternicilor troli. Risca îi adună pe cei din apropiere, invocă focul druid și-l slobozi cu gând să-și croiască drum printre Northlanderi și

să-i oblige să dea îndărăt. Urmă un contraatac, condus de grupul de lupi uriași invocați de Brona din Black Oaks. Din nou, gnomii se văzură siliți să dea înapoi și, de data asta, atacul lor se destrămă cu totul.

În derută momentului, Kinson și Mareth se pomeniră despărțiți de Risca. Druidul o luase spre stânga, spre spatele taberei Northlanderilor, în timp ce fata împreună cu Străjerul Hotarelor cotise spre dreapta, în urma unui grup de gnomi hotărâți să-și unească forțele cu elfii care luptau deja în mijlocul taberei. Risca, prins în furia bătăliei, nu le observă imediat lipsa, preocupat fiind de cu totul altceva. Intensitatea defensivei Northlanderilor aici, în spatele taberei, deși atacul elfilor avea loc în partea ei frontală, îi dădu siguranța că Vrăjitorul Comandant era prin apropiere. Văzuse doi Purtători de Cranii luându-și zborul, de aceea bănuia deja că atacul se dovedise chiar mai devastator decât credeau elfii înșiși și că Brona se pregătea să fugă. Avându-i ca apărători pe troliei-stâncă și creaturile din lumea neființelor, părea că are de gând să se strecoare afară din tabără împreună cu vânătorii lui înaripați și să se retragă din nou spre miazănoapte. Northlanderii se repezeau deja și se pierdeau în nopte, părăsind tabăra ca niște șerpi goniți din șerpăria lor. Mogăldanii și troliei mai mici abandonau confruntarea, lăsându-i pe alții să lupte în locul lor. Călăreții se risipeau care-ncotro, lipsiți de conducător și cuprinși de panică. Spatele armatei Northlanderilor se împrăștiase și nu era nevoie de prea multă agerime a minții ca să înțelegi că șefii ei – pentru care trecerea timpului nu însemna nimic – aveau de gând să se refugieze din nou în cetatea lor dincolo de Knife Edge, pentru a se regrupa acolo și a plănui o nouă invazie.

Dar Risca trecuse prin prea multe ca să îngăduie una ca asta. Druidul era hotărât să-i oprească aici.

Cu vreo duzină de gnomi după el, își croi drum luptându-se cu vreo douăzeci și ceva de mogăldani călări,

care încă mai erau ținuți în frâu de unul dintre Purtătorii de Cranii. Ca o stafie fioroasă, cu ochi sclipind feroce și pelerina fluturând în jurul lui, Purtătorul de Cranii șuiera cu mânie și-i amplasa pe mogâldanii înspăimântați în rânduri care se voiau gârzi de flancuri. Dincolo de ei, acolo unde noaptea era mai neagră și tabăra neluminată, se simțea mișcare printre corturile negre de mătase. Caii nechezau violent în timp ce erau biciuiți ca să ia calea pe care erau mânați, căruțe uriașe, întunecate se deplasau prin negură și fum în drumul lor spre câmpie.

Cu securea de luptă ridicată și focul druid încins în piept, Risca porni spre ei.

Jerle Shannara lupta cu ferocitate ca să poată înainta. Era tot în fruntea forței de atac a elfilor, pătrunsă acum adânc în inima taberei Northlanderilor, și-i conducea pe toți în timp ce se apropia de cortul întunecat și misterios al Vrajitorului Comandant. Pătrunsese într-o zonă neagră, unde nu se zărea nicio lumină. Focurile de tabără pe care le lăsase în urmă aruncau umbre stranii în beznă tot mai deplină, dar erau prea puține lumini care să dezvăluie ceva și încă mai puține în care se putea avea încredere. Creaturile care încercau să-l oprească deveniră brusc greu de distins, unele erau troli și mogâldani, altele însă, cu totul altfel de făpturi. El se năpusti printre ele fără să-i pese ce sunt, cu gândul la nimic alta decât că trebuie să treacă de ele. Preia lupta alături de el, la fel de neîmplănită și feroce ca el. Garda Palatului venea în urma lor, străduindu-se zadarnic să țină pasul. Peste tot în jur, tabăra Northlandului era un adevărat haos de sunete și forfotă.

În fața lor, undeva în beznă, aproape de corturile întunecate, se auzea zgomot de căruțe și care de provizii deplasându-se, de osii scârțâind, de biciuri șuierând, de cai nechezând ca răspuns la îndemnurile celor care-i mânau.

Apoi Preia căzu, doborâtă de o siluetă întunecată care tăsnise pe patru labe din beznă. Fălci se deschiseră și colți

sclipiră în timp ce un trup uriaș, zgrunțuros se năpusti asupra reginei. Jerle se întoarse în loc s-o apere dar, prins cu garda jos, fu lovit la rândul lui de una dintre creaturi și doborât la pământ. Apărură și alții, lupi care năvăliră din întunecime și care-i sfâșiau pe elfii care încercau să pătrundă pe acest teren interzis. Soseau în număr atât de mare, încât păreau de neoprit. Preia dispăruse într-o încălceală de trupuri. Jerle Shannara se lupta întins pe spate și în genunchi și izbea cu sabia în tot ce se apropia, în efortul disperat de a se ridica din nou în picioare.

– Shannara! Shannara! veni strigătul de bătaie al elfilor, în timp ce vânătorii elfi și Garda Palatului îi alergau în ajutor.

Focul druid erupse atunci și-i pârli pe cei mai apropiați dintre lupi tocmai când se pregăteau să sară asupra lui, și Bremen se repezi în luptă, cu pelerina zdrențuită, cu ochii strălucind la fel de feroce ca ai creaturilor împotriva cărora lupta. Lupii dădură îndărăt speriați, cu colții dezgoliți. Unul din ei dispăru în flăcări albastre, ceilalți se împrăștiară urlând de furie și groază. Regele se ridică anevoie în picioare și se răsuci în căutarea Preiei. Dar ea se afla deja acolo, cu fața schimonosită de durere și scăldată în sudoare; veșmintele groase din piele erau rupte și îmbibate cu sânge de sus până jos pe un braț, acolo unde carnea îi fusese sfâșiată până la os. Ea își lega rana, era palidă și trasă la față.

– Mergi mai departe! urlă ea la rege. Nu mă aștepta! Vin după tine!

El șovăi o clipă, apoi o luă la goană mai departe, cu o mână de oșteni din Garda Palatului după el. Cum lupii fuseseră ultimele creaturi care păzeau corturile Vrajitorului Comandant, calea era acum deschisă. În fața lui, pământul semăna cu o gaură neagră, dar Jerle Shannara nu slăbi pasul. Un singur lucru conta – să-l găsească pe mai-marele dușmanilor și să-l înfrunte. Traversă terenul lipsit de lumină

într-o goană nebună, fără să-i mai pese peste ce-ar putea să dea, fără să-i mai pese ce-l aștepta, atât de îndârjit în hotărârea lui de a pune capăt acestei bătălii, încât era gata să dea piept cu orice.

De undeva din spate îl auzi pe Bremen strigând să-l prevină, chemându-l zadarnic, căci pe bătrân bătălia îl epuizase într-atât, iar folosirea neîncetată a magiei îi sleise puterile într-atât, încât nu-l putea urma.

Jerle Shannara ajunse în goana mare la cortul Vrăjitorului Comandant, tăie cu sabia pânza cortului, iar oasele și craniile care împodobeau căpriorii de lemn clănțăniră sinistru, trimise departe în noapte de forța loviturii ei. Pânza cortului fu sfâșiata cât ai clipi sub sabia lui și un vânt rece, uscat îl izbi în față când se repezi prin despicătură.

Interiorul era învăluit în asemenea beznă, încât nu se vedea nimic. Fără a distinge ce anume l-ar putea amenința, el roti larg sabia Shannara ca să se apere și să sfâșie orice în apropiere. Dar lama suieră fără folos prin aer, fără a întâlni nimic. Se lansă prin întuneric spre partea din spate a cortului și tăie și acolo pânza. Fum și sunete pătrunseră înăuntru, iar răceala dinăuntru făcu loc căldurii verii și senzației de sudoare pe piele.

Grăbit, se răsuci în loc și se ghemui la pământ în poziție de apărare.

Dar cortul era gol.

Chiar în acea clipă, Risca și gnomii lui atacau ce mai rămăsese din călăreții mogăldani. Purtătorul de Cranii care-i mai stăpânea pe acești ultimi mogăldani dăduse îndărăt în fața focului druid al lui Risca, și mogăldanii îngroziți, ca scăpați din frâu, se pierduseră undeva în noapte. Câteva clipe, nimeni nu se mai opuse gnomilor. Apoi se auzi hurelul greu al roților de lemn prinse în metal și o caravană de călăreți înveșmântați în negru și căruțe cu coviltir își făcură apariția dinspre tabăra asediată. Risca se

repezi în calea caravanei și lansa foc druid spre animalele din frunte, acestea se ridicară în cloaă picioare și încercară să dea înapoi, iar căruțele se opriră brusc.

Aproape imediat, un grup de fiare se furișară din spatele căruțelor de provizii și al cailor, care nechezau speriați, și se năpustiră din locul unde stătuseră pitite până atunci, în urma caravanei – o adevărată adunătură de monștri înfiorători din lumea nemiințelor. Atacul fu de-a dreptul fioros și-i obligă pe Risca și pe gnomi să se retragă, în ciuda strădaniei lor să împiedice asta. Colți și gheare, brațe și picioare musculoase se năpusteau fără-ncetare asupra Eastlanderilor. Gnomii luptau cu hotărâre sălbatică, adunați strâns în jurul conducătorului lor. Risca lansa foc după foc druid în atacatori, luptând să cucerească măcar ceva loc de respirat.

Făpturile întunecate care mânau animalele își întorceau deja căruțele într-o altă direcție și-și biciuiau caii urlând furioși. Risca se chinuia să ajungă la ei, ca să oprească din nou caravana. Dar creaturile din lumea nemiințelor erau pretutindeni în jurul lui, iar focul druid nu putea ajunge până la caravană. Numărul mai mare al dușmanilor începea să-și arate avantajele. Unul câte unul, tovarășii lui Risca erau doborâți și mureau în luptă.

Apoi, fără veste, atacatorii se împrăștiară și valuri de Northlander cuprinși de panică apărură de pe câmpul de luptă, trecură în goana mare pe lângă gnomi, spre câmpia învăluită în beznă. Întreaga armată a Northlanderilor părea că dă bir cu fugiții, ai fi zis că fiecare oștean în parte hotărâse în aceeași clipă că îndurase destul și că tot ce-i mai rămăsese de făcut era să fugă cât îl țineau picioarele. Mogăldani și troli năvăleau de pe câmpul de bătălie și erau apoi înghițiți de noapte. Această adevărată maree de trupuri era uriașă și de neoprit și, câteva lungi momente, Risca și tovarășii lui dispărură printre ei.

Când goana încetini puțin, Risca privi în jurul lui. Era singur în partea răsăriteană a taberei, care se dezintegra. Gnomii care luptaseră alături de el erau morți cu toții. Bestiile din lumea nemiințelor dispăruseră, fugite laolaltă cu Northlanderii. În tabără, lupta continua la fel, căci elfii îi atacau fără-ncetare pe dușmanii care nu fugiseră, iar cele două armate erau încheștate într-o bătălie disperată, furioasă.

La miazănoapte, acolo unde Streleheimul se întindea sub cerul acoperit de nori, caravana Vrăjitorului Comandant începea să se îndepărteze.

O ceață roșietică acoperi vederea druidului și-l năpădi o senzație de neputință. Se răsuci în căutarea unui cal, dar nu se zărea niciunul prin apropiere. Northlanderii care fugeau îl ocoleau de departe la vederea sclipirii de foc druid din vârful degetelor mâinii lui drepte și a scânteierii securii de luptă din cea stângă. Fața-i era stropită de sânge și ochii îi scăpărau de o furie rece.

În depărtare, caravana se pierdea în noapte.

XXXIII

Înainte de răsăritul soarelui, armata Northlandului se afla în mișcare, iar elfii călăreau în urmărirea Vrăjitorului Comandant. Bătălia continuase cu furie aproape tot restul nopții și, dintr-o luptă pe un unic front, se transformase în zeci de mici încheștări crâncene. Deși unii dintre războinicii Northlanderi fugiseră devreme, mulți alții rămăseseră în luptă. Unitățile cele mai unite și disciplinate se menținuseră pe poziții. Lupta fusese sălbatică și disperată, și nimeni nu dăduse dovadă de îndurare.

Când totul luă sfârșit, oștenii Northlandului se împrăștiaseră care-ncotro. Numărul de morți de ambele

părți era înspăimântător. Elfii pierduseră aproape jumătate din numărul celor care porniseră în noaptea aceea la bătaie împreună cu Jerle Shannara. Rustin Apt era mort la gura trecătorii, iar trupele lui, decimate. Arn Banda cel-cu-un-singur-ochi pierise pe înălțimi. Cormorant Etrurian fusese atât de grav rănit, încât urma să-și piardă un braț. Numai Kier Joplin, din cavaleria elfilor, și Trewithen, din Garda Palatului, rămăseseră teferi și amândoi abia dacă mai aveau, împreună, vreo opt sute de războinici capabili să continue lupta.

Era o zi friguroasă și luminoasă, hotărnicind limpede sfârșitul verii și începutul toamnei. Soarele se înălța nedeslușit și palid din spatele piscurilor Dragon's Teeth, la răsărit de locul în care călăreau trupele lui Jerle Shannara, iar câmpia era învăluită într-o ceață densă și joasă. Se zărea chiciură pe pământ, argintie și sclipitoare în lumina dimineții, iar respirația luptătorilor și a cailor stârnea mici vâlătuci. Șoimi zburau în țării, se înălțau și coborau în vânt, spectatori tăcuți ai vânătorii de dedesubt.

Jerle Shannara nu pregetase o clipă în decizia lui de a porni în urmărirea lui Brona. Era încredințat că n-avea altă cale. Se afla de-acum dincolo de teamă sau șovăială, dincolo de epuizare și foame, dincolo de ideea capitulării. Era însângerat și brăzdat de tăieturile încasate în lupta din noaptea aceea, dar nu simțea durerea. Purta sabia Shannara prinsă pe spate și nu se mai gândea ce va face dacă magia nu va răspunde invocării lui. Momentul de cumpănire trecuse de mult și nu-i mai rămânea acum decât să poarte pe umeri sarcina care i se încredințase. Îndoieli și temeri i se strecurau undeva, în cotloanele minții, dar succesiunea neîntreruptă a milelor le împingea tot mai afund. Își simțea acum doar bătăile inimii, curgerea sângelui prin vine și forța deciziei luate.

Preia Starle porni la drum împreună cu el, deși era atât de grav rănită, încât trebuise ajutată să urce în șa.

Avea brațul înfășurat în bandaje și prins cu o eșarfă, iar sângerarea se mai potolise, dar Regina era încă palidă și trasă la față și respira greu. Însă când Jerle o rugă să rămână, ea refuză. Era în stare să călărească, ripostase ea, și avea să vină. Voia să fie de față la finalul acestei misiuni, așa cum fusese și la începutul ei – adică alături de el.

Bremen și micul Allanon veniră și ei, deși Bremen era acum aproape la fel de slăbit ca și Preia, căci utilizarea cu asupra de măsură a magiei îl vlăguise într-atât, încât mai avea prea puțin de dat. Nu spusese asta nimănui, dar oricine avea ochi și bun-simț putea înțelege limpede totul. Îi promisese însă Regelui că va fi acolo când va veni vremea să-și folosească sabia și n-avea de gând să-și calce cuvântul.

Mareth, Kinson Ravenlock și Risca îi însoțiră, de asemenea, întrucâtva odihniți și ceva mai întremați. Pentru ei, bătălia abia urma și, realizând cât sunt ceilalți de epuizați, își jurară pe tăcute să-i apere pe cât puteau. În spatele lor călăreau Kier Joplin cu cavaleria lui și Trewithen cu Garda Palatului, împreună cu o mână de gnomi veniți la miazăzi împreună cu Risca. Cu totul, numărau ceva mai puțin de nouă sute de suflete. Dacă erau destui ca să-l poată învinge pe Vrăjitorul Comandant – iată ceva la care nu erau dornici să mediteze prea mult. Nimeni nu știa câți Northlanderi fugiseră împreună cu druidul rebel sau câți li se alăturaseră ulterior. Aveau să dea cu siguranță peste Purtători de Cranii, și creaturi din lumea neființelor, și lupi din Black Oaks, și troli-stâncă, și peste alți luptători de prin târâmurile de la miazănoapte și răsărit. Chiar dacă numai o mică parte din armata care asaltase Rhennul se reorganiza, elfii urmau să aibă probleme.

Dar undeva, ceva mai la miazănoapte, la marginea câmpiei, Raybur înainta împreună cu patru mii de gnomi. Dacă elfii reușeau să-l împingă pe Vrăjitorul Comandant în direcția aceea, puteau avea ceva șorți de izbândă.

Soarele se înalță pe un cer scăldat într-un bizar amestec de cenușiu și argintiu, iar lumina alunga umbrele nopții și răcoarea. Dar ceața refuza să se lase învinsă, se agăța stăruitoare de câmpie și se rostogolea, densă, pe întinderea vâlurită și în râpele care o brăzdau. Se aduna pe alocuri între mici gruiuri și făcea ca terenul înierbat să aducă, vag, a mlaștină. Nimic nu se zărea în depărtare, orizontul era pustiu și mut. Deasupra lor, șoimii dispăruseră. Trupele lui Jerle Shannara își urmau drumul într-o tăcere aproape deplină, menținând un pas statornic și susținut, atenți la terenul din jur.

Era aproape mijlocul după-amiezii când îl ajunseră în sfârșit din urmă pe Vrăjitorul Comandant. Avuseseră temeuri să bănuiască asta încă de pe la prânz, când începuseră să dea peste căruțe și palanchine abandonate, care se sfărâmaseră în timpul fugii dușmanului. Cu o oră mai devreme, dăduseră peste urmele celor căutați, o puzderie de fâgașuri lăsate de roți, urme lăsate de animale și oameni, care făceau ca până și cercetașii să-și dea seama cu greu câți luptători erau alături de Vrăjitorul Comandant. Împotriva dorinței Regelui, Preia coborâse cu greutate din șa să cerceteze locul și raportase în felul ei blând, liniștitor, că erau mai puțin de o mie.

Acum, când oastea elfilor se opri pe un mic promontoriu, cu câteva sute de metri mai la sud de locul în care trupele rămase din armata Northlandului fuseseră silite să se oprească și să lupte, constatară cu ochii lor că Regina avusese dreptate. Căruțele și litierele negre trăsaseră într-o parte, la adăpostul unor dealuri ce se înalțau spre răsărit ca niște trepte uriașe către munții Dragon's Teeth. Creaturile Vrăjitorului Comandant fuseseră împinse cu spatele la aceste dealuri – troli-stâncă și făpturi omenеști; creaturi din lumea neființelor, înveșmântate în pelerine, cu glugile trase pe ochi; lupi cenușii, care se ghemuiau și se învârtau în loc la marginea ceții, și

Purtători de Cranii, iar dintre aceștia unii zburau ca niște păsări uriașe deasupra celorlalți.

Dincolo de ei, dispuși în formațiune de luptă, blocând orice drum spre miazănoapte, se aflau gnomii de sub comanda lui Raybur. Fuga Vrăjitorului Comandant fusese oprită.

Dar ceața era înșelătoare, iar imaginile care se întrezăreau prin ea erau părelnice. Multe din creaturile ghemuite pe câmpie, cu trupuri învăluite în negura tremurătoare, erau cadavre. Zăceau în poziții bizare, prăbușite pe stânci și împunse de tășuri. Vedeai brațe și picioare chircite și strâmbate ca niște bețe frânte. Forme întunecate tremurau în ceață – rămășițe arse, surpate ale celor care veniseră din lumea neființelor și pieriseră. Se purtase deja o bătălie astăzi. Druidul rebel și discipolii lui dăduseră peste Eastlanderi și încercaseră să le străpungă liniile. Dar încercarea dăduse greș. Gnomii respinseseră atacul. Așa încât Vrăjitorul Comandant își adunase ce-i mai rămăsese din armată și se retrăsese până în locul în care adăsta acum. Gnomii erau gata pentru un nou atac. Ambele părți erau în așteptare.

Jerle Shannara îi privi lung. Așteptau – dar ce anume?

Răspunsul îi răsări imediat în minte. Mă așteaptă pe mine, gândi el. Așteaptă sabia Shannara.

El înțelese atunci că totul avea să se sfârșească aici, pe această însingurată bucată de teren a Streleheimului, pe acest pământ deja însângerat. El avea să se lupte cu Vrăjitorul Comandant și, fie unul, fie celălalt avea să fie ucis. Totul fusese prorocit de o ursită rece și nedreaptă, care hotărâse ce avea să se întâmple și-și întorsese apoi fața de la ei.

Se uită spre ceilalți, surprins că se simte atât de liniștit.

– Îl avem prins în capcană. N-are cum să scape. Gnomii i-au blocat calea spre Northland, așa că acum trebuie să lupte cu noi.

Risca își ridică securea de război.

– Să nu-l lăsăm să aștepte.

– O clipă.

Era Bremen, bătrân și zdrențuit, aproape de nerecunoscut în lumina tot mai slabă a după-amiezii, pârând parcă alcătuit din bețe, căruia îi rămăsese doar îndârjirea de fier pe care să se bizuie.

– Ne așteaptă, într-adevăr. Vrea să venim. Asta ar trebui să ne dea de gândit.

Chipul gnomului era încordat, ochii lui priveau fără a clipi.

– N-are de ales, trebuie să ne aștepte. Ce anume te frământă, Bremen?

– Gândește-te, Risca. Vrea să se lupte cu noi pentru că, în cazul în care va câștiga, va putea să scape.

Ochii lui se plimbară de la un chip la altul:

– Dacă ne ucide pe noi toți, și pe druizii care au mai rămas, și pe Regele Elfilor, va înlătura cele mai mari primejdii care-l pasc și va izbuti, poate, să scape de moarte. S-ar putea ascunde atunci, și ar putea reveni mai târziu. Ar aștepta doar prilejul nimerit pentru a se întoarce.

– Nu-mi scapă el mie, murmură Risca amenințător.

– Nu-l subestima, Risca, îl preveni bătrânul. Nu subestima puterea magiei pe care o mănuieste.

Se lăsă o lungă tăcere. Risca își reaminti cât de aproape fusese de moarte când încercase să lupte cu Vrăjitorul Comandant. Privirea lui se aținti asupra bătrânului, apoi se întoarse spre câmpia încetoșată.

– Și atunci, ce propui? Să nu facem nimic?

– Doar să fim cu băgare de seamă.

– Și de ce crezi c-am fi altcumva? Vocea lui Risca trăda nerăbdarea: Pierdem vremea de pomană! Cât o să mai stăm aici?

– El mă așteaptă pe mine, interveni Jerle Shannara pe neașteptate. Știe c-am venit după el.

Ceilalți își întoarseră privirile spre el.

– Va lupta cu mine acum, e convins că este cea mai simplă cale de urmat. Nu se teme de mine. Crede că voi fi ucis.

– Nu-l vei înfrunta de unul singur, zise Preia Starle imediat. Noi îți vom sta alături.

– Cu toții! pufni Risca, de parcă s-ar fi așteptat să-l contrazică cineva.

– Dar e primejdios, îi preveni din nou Bremen. Stăm toți grupați laolaltă. Suntem obosiți și vlăguiți. Nu suntem atât de puternici pe cât ar trebui.

Mareth păși înainte, cu chipu-i smead încordat.

– Suntem destul de puternici, Bremen. Strânse puternic toiagul druid cu ambele mâini: Nu poți crede că vom sta de pomană și atât.

– Am bătut cale lungă ca să terminăm cu asta, se declară Kinson Ravenlock de acord. Este și lupta noastră.

Îl priviră cu toții pe bătrân și așteptară ca el să vorbească. El îi privi pe toți fără să-i vadă, cu ochii pierduți în depărtări. Părea că se gândește la mai multe decât puteau ei înțelege, la ceva de dincolo de momentul și locul acela, dincolo de primejdia ce va să vină.

– Bremen, vorbi Regele cu glas scăzut și așteptă până când ochii obosiți ai celuiilalt priviră într-ai lui. Sunt gata. Nu te îndoii de mine.

Druidul îl examinează câteva clipe, apoi încuviință din cap cu resemnare.

– Vom face precum dorești, Rege al Elfilor.

Risca porunci să fie ridicate imediat în vârful lăncilor stindardele semnalizatoare, pentru a-i da astfel de știre lui Raybur ce urmau să facă. Semnalul de răspuns apăru fără zăbavă. Gnomii aveau să înainteze la comanda elfilor. Calea spre miazănoapte va fi blocată în fața oricui ar fi încercat să fugă într-acolo. Era misiunea lui Jerle Shannara și a elfilor lui să închidă fălcile capcanei.

Regele îi chemă la sine pe Trewithen și o duzină de membri ai Gărzii Palatului, cerându-le să lupte alături de el. Risca trimise după șase dintre gnomii lui. În timp ce aceștia se adunau, Jerle Shannara o trase la o parte pe Preia Starle și-i spuse grăbit:

– Vreau să mă aștepți aici, îi spuse el.

Ea clătină din cap.

– Nu pot face una ca asta, și tu o știi prea bine.

– Ești rănită. N-ai viteza și puterea pe care le-ai avea dacă ai fi nevătămată. Cum crezi că te-ai putea descurca?

– Nu-mi cere să fac asta.

– Îmi vei distrage atenția dacă va trebui să-mi fac griji pentru tine! Se îmbujorase, iar căutătura lui era mânioasă. Vocea lui deveni aproape o șoaptă: Te iubesc, Preia.

– I-ai cere lui Tay Trefenwyd să rămână în urmă, dacă ar fi aici? răspunse ea încetișor.

Îl lăsă o clipă să găsească răspunsul, în vreme ce ochii ei îi căutau pe ai lui. Apoi îi adresă un surâs mic, slab.

– Și eu te iubesc. Nu aștepta deci mai puțin de la mine decât aștept eu însămi.

În același timp, Kinson Ravenlock vorbea cu Mareth.

– Vei fi în siguranță când va începe totul? o întrebă el încetișor.

Ea îl privi surprinsă.

– Bineînțeles. De ce n-aș fi?

– Va trebui să-ți folosești magia. Nu va fi ușor. Chiar tu mi-ai spus cât de puțin îți place să faci asta.

– Da, așa e, se declară ea de acord și se apropie de el, atingându-l ușor pe umăr. Dar voi face tot ce va fi nevoie, Kinson.

Bremen se postă în fruntea trupei și se întoarse spre ei.

– Vă voi proteja cu magie îndeajuns cât să opresc o primă lovitură, dar nu pot face mai mult. Puterile mele sunt pe sfârșite. Risca și Mareth vor trebui să ne apere pe toți. Ocrotiți-vă unul pe altul, dar mai ales ocrotiți-l pe Rege.

Trebuie să aibă prilejul de a-și folosi sabia împotriva lui Brona. Totul depinde de asta.

– Va avea acest prilej, făgădui Risca și pași în fața bătrânului. Îi datorăm măcar atâta lui Tay Trefenwyd.

Purceseră atunci mai departe, cu Jerle Shannara în frunte, cu Preia Starle alături de el, Regele și Regina fiind flancați în dreapta de Risca și în stânga de Bremen. Micul Allanon și Kinson Ravenlock veneau și ei câțiva pași mai în urmă. Garda Palatului și vânătorii gnomi se răsfraseră în jurul lor. După ei venea restul armatei. La miazănoapte, gnomii porniră să coboare de pe înălțimi. Lumina începuse să scadă, umbrele să se alungească pe pământ și răcoarea serii să se strecoare în aer. Înaintea lor, pe câmpie, creaturile îngrămădite în ceață se pregătiră de atac.

Lupii cenușii se năpustiră primii, ca un morman negru de trupuri, care se aruncară sălbatic asupra elfilor și gnomilor, încercând să-i sfâșie cu colții înainte ca aceștia să apuce să sară într-o parte. Risca trimise neîncetat foc druid pentru a-i împrăștia pe cei mai apropiați, dar ceilalți îl năpădiră pe dată. Creaturi imense din lumea nemiințelor își făcură apariția, înaintară printre flăcări și parară loviturile de sabie. Trolii-stâncă sosiră și ei pe câmpul de bătaie, în formație strânsă, cu sulitele lungi coborâte și vârfurile metalice sclipind. Fumul răspândit de focul druid se amestecă acum cu ceața și întreg câmpul de bătălie fu învăluit într-o păclă cenușie.

Jerle Shannara înainta netulburat. Nimeni nu se apropie de el, căci toți cei care l-ar fi putut ataca se dădeau la o parte și o luau din loc. Vrăjitorul Comandant te așteaptă pe tine, șopti o voce în adâncul ființei lui. Vrăjitorul Comandant te vrea pe tine, vrea să fii prada lui personală de război.

Trolii-stâncă îl atacară pe Kinson Ravenlock și-l obligară să se retragă, iar Străjerul Hotarelor se prăbuși într-o învălmășeală de brațe și picioare uriașe. Toiajul lui

Mareth scânteia foc albastru, dar ea nu putea folosi focul fără a risca să-l rănească pe Kinson. Vânătorii elfi se repeziră în ajutorul Străjerului Hotarelor și-i atacară pe trolî; alte creaturi intrară apoi în luptă și se pomeniră cu toții prinși în invălmășeală.

Un Purtător de Cranii își făcu apariția și dădu să-l atace pe Jerle Shannara, apoi păru a se răzgândi și se răsuci în loc pentru a-l înfrunta pe Bremen.

– Bătrâne, șuieră creatura, anticipând cu cruzime omorul.

Allanon păși în fața lui Bremen pentru a-l apăra, știind că druidul era vlăguit, că magia lui era pe sfârșite. Dar chiar atunci interveni Risca, iar focul lui îl izbi pe Purtătorul de Cranii cu asemenea forță, încât azvârli monstrul îndărăt, transformându-l într-o grămadă de cenușă fumegândă. Gnomul își făcu loc până în fruntea formațiunii de atac, cu hainele zdrențuite după bătălia cu lupii cenușii, cu fața stropită de sânge.

– Înainte! tună el și-și ridică securea în semn de provocare la luptă.

Kinson era acum din nou pe picioare, amețit și vătămat, și izbea întruna trolîi care încercau să-l ucidă. Garda Palatului și vânătorii gnomi înaintau umăr la umăr, împreună cu Străjerul Hotarelor, și-i siliră pe Northlanderi să dea înapoi. Înaintea lor, în ceața vălurită, perdelele din mătase neagră ale litierelor și căruțelor fluturau ca niște lințolii funerare.

Jerle Shannara mergea tot înainte. Era singur acum, doar cu Preia. Bremen și Allanon rămăseseră în urmă, iar Risca dispăruse în vălmășagul luptei. Vânătorii elfi și Garda Palatului se precipitau spre el prin ceață, dar regele ocupa un spațiu în care părea că nimeni nu îndrăznește să păsească. Ceața se risipi pe un coridor format înaintea lui și regele zări o siluetă învăluită în pelerină la capătul celălalt al acestui culoar. Gluga se ridică și, în umbra ei,

ochi roșii adumbriți ardeau furioși și sfidători. Era Vrăjitorul Comandant. Un braț acoperit de pelerină se ridică și-l făcu Regelui un semn.

Vino la mine, Rege al Elfilor. Vino la mine.

În urma lui, Bremen se chinula să ajungă la Rege. Allanon îl sprijinea acum și-i oferea puterea propriului umăr ca să-l ajute. Bătrânul invocase din nou focul druid și-l folosea pe băiat ca să-i dea mai multă vigoare, dar slăbiciunea lui era profundă. Îl văzu pe Vrăjitorul Comandant materializându-se din ceață, făcându-i semn lui Jerle Shannara să se apropie și simți cum i se pune un nod în gât. Era oare pregătit Regele pentru această confruntare, sau avea să fie înfrânt? Druidul nu știa – n-avea de unde să știe. Regele înțelegea atât de puțin complicata magie a sabiei și, când va veni clipa să dea piept cu puterea ei, ar putea da greș. Era multă forță în inima lui Jerle Shannara, dar era și îndoială. Când se va afla în fața Vrăjitorului Comandant, care dintre ei doi avea să câștige?

Mareth ajunse în sfârșit la Kinson și-l scoase din luptă, împingându-i îndărăt pe trolii-stâncă cu foc druid. Trimise flăcări de jur-împrejur, iar Northlanderii se retraseră în grabă în fața furiei fetei. Kinson se poticnea, chinuindu-se să țină pasul cu ea; din rănilor adânci din coaste și picioare îi șiroia sânge roșu aprins, un braț îi atârna neputincios.

– Mergi mai departe! îi spuse el. Apără-l pe rege!

Lupta era de-acum sălbatică, elfii și gnomii se încheștaseră în bătălie cu Northlanderii din ambele părți. Țipete și strigăte se ridicau în lumina tot mai slabă a după-amiezii, amestecate cu zăngănitul săbiilor și gemetele luptătorilor și muribunzilor. Pământul era scaldat în sânge, cadavre zăceau pretutindeni, zdrobite și chircite în moarte.

O căruță fu răsturnată și dintre lemnele ei sfărâmate năvăliră niște creaturi ce păreau alcătuite din bețe și bucăți de metal și care șuierau ca niște șerpi deranjați din vizuina

lor. Dădură cu toții buzna spre Raybur cu gânduri ucigăse, dar gnomii care-l apărau pe rege îi împinseră îndărăt.

Iritate de această împotrivire, creaturile se întoarseră acum spre Bremen și Allanon.

Ele îi atacară în mare grabă pe bătrân și copil. Aveau trupuri încovoiate și subțiri și n-aveau trăsături omenești, chipurile lor erau placide și crude, ca modelate în timpul nașterii de monștri. Trecură de Garda Palatului, care încerca să le blocheze calea, și se năpustiră orbește înainte. Allanon se chinui să invoce focul druid, dar de data asta nu izbuti. Bremen se lăsase într-un genunchi, cu capul plecat, concentrat adânc asupra lui Jerle Shannara, cu gândul îndreptat spre silueta care se afunda în ceață.

Ar fi fost uciși fără îndoială dacă n-ar fi intervenit Kinson Ravenlock. Pășind în urma lui Mareth, slăbit de pe urma rănilor, el văzu atacul pornit împotriva bătrânului și copilului. Reacționează instinctiv, își adună rezerva plăpândă de putere rămasă și se repezi în ajutorul lor. Ajunse la ei chiar în clipa în care hoarda creaturilor încovoiate trecuse de Garda Palatului. Sabia lui lată izbi într-o largă mișcare circulară și trei creaturi căzură, ucise. Apoi le atacă pe celelalte, le împinse îndărăt și le izbi fără încetare cu sabia. Colți și gheare îi sfășiau carnea și simțea noi răni deschizându-i-se pe tot trupul. Erau prea mulți ca să-i poată stăvili, așa că-i îndemnă pe Bremen și Allanon să fugă. O clipă mai târziu, creaturile îl prinseră din toate părțile și-l doborâră la pământ.

Dar Mareth îl salvă din nou; apăru într-o strălucire orbitoare de foc druid, iar toiagul îi era scaldat într-o lumină sălbatică. Creaturile din lumea neființelor se întoarseră s-o atace, dar focul le azvârli la o parte ca pe niște bătrâni neputincioși. Urmă un contraatac, căci alte făpturi se năpustiră asupra tinerei femei, căutând să treacă dincolo de scutul ei de flăcări. Kinson se chinui să se ridice din nou în picioare, dar fu târât din nou în vălmășag. Oșteni din

Garda Palatului, gnomi, troli-stâncă și monștri, apărură cu toții de pretutindeni și, preț de o clipă, păru că toți soldații rămași din ambele armate se îmbulziseră în acest loc de pe câmpul de bătaie.

Înaintea tuturor, despărțit de ceilalți de un adevărat perete de ceață, Jerle Shannara înainta spre Vrăjitorul Comandant. Brona părea a se înălța tot mai sus, cu fiecare pas pe care-l făcea Regele Elfilor, iar acum părea enorm. Silueta lui întunecată acoperea lumina de la capătul depărtat al tunelului, iar ochii lui musteau de ură feroce. Creaturi de tot felul apăreau și dispăreau în negura din jurul lui, pentru a-l apăra. Jerle simți că încrederea începe să-l părăsească. Ceva se ivi din ceață și o smulse pe Preia de lângă el. Se răsuci în loc pentru a o salva, dar ea dispăruse deja în păclă. Regele strigă de teamă și mânie, apoi auzi vocea ei șoptindu-i grăbită la ureche, îi simți mâna pe braț și înțelese că ea nu plecase nicio clipă de lângă el și că totul nu fusese decât o iluzie.

Răsul Vrăjitorului Comandant răsună rău și viclean.

Vino la mine, Rege al Elfilor! Vino la mine!

Apoi, Preia se împletici și căzu. Jerle întinse mâna s-o ridice, fără a-și lua ochii de la silueta din fața lui, dar ea se smulse din mâna lui.

– Lasă-mă pe mine, îi zise ea.

– Nu, răspunse el pe loc, refuzând să asculte.

– Te încurc în misiunea ta, Jerle. Te întârzii.

– Nu te părăsesc!

Ea întinse mâna și-i atinse obrazul, iar el simți sângele de pe mâinile ei, alunecos și calduț.

– Nu mă pot ține pe picioare. Sângerez prea tare ca să merg mai departe. Trebuie să mă opresc acum, Jerle. Trebuie să te aștept aici. Te rog. Lasă-mă.

Îl privi fără să clipească, cu ochii ei de culoarea scortîșoarei ațintiti spre el, cu chipul alb ca varul crispat de

durere. Încet, Jerle se îndreptă de spate și se depărtă de ea, luptându-se să-și stăpânească lacrimile.

– Mă voi întoarce să te iau, promise el.

O lăsă culcată pe o parte, proptită într-un cot, cu sabia scurtă în mână sănătoasă. Făcu câțiva pași, apoi privi înapoi, să se încredințeze că e în siguranță. Ea dădu din cap, încurajându-l să meargă mai departe. Când privi din nou în urmă, ea nu mai era acolo.

Kinson Ravenlock se săltase din nou în picioare și tocmai încerca să ridice sabia împotriva unui grup de dușmani care amenințau s-o copleșească pe Mareth, când primi o lovitură cruntă care-l aruncă la pământ, gâfâind. Mareth se întoarse spre el și, când o făcu, fu atacată de un lup uriaș. Se năpusti asupra ei înainte ca ea să poată invoca focul druid și o izbi cu asemenea forță, încât scăpă din mână toiagul druid. Căzu la pământ, iar lupul începu să o sfâșie. Kinson îi auzi țipătul și se chinui cu disperare să ajungă la ea, dar picioarele nu-l mai ajutau. Zăcea la pământ scuișând sânge, respirând sacadat, și simțea că începe să-și piardă cunoștința.

Apoi focul druid explodează dinlăuntrul lui Mareth și tâșni în toate direcțiile. Lupul care o atacase se făcu scrum. Pe toți cei aflați pe o rază de trei metri îi înghițiră flăcările. Kinson își acoperi capul instinctiv, dar focul îi părli fața și mâinile și înghiți aerul pe care se trudea să-l respire. Străjerul Hotarelor strigă neputincios, apoi totul dispăru într-un glob uriaș de foc.

În culoarul de ceață care ducea spre Vrăjitorul Comandant, Preia Starle văzu un Purtător de Cranii întrupându-se din negură și îndreptându-se spre ea. Jerle nu se mai vedea deja, căci se îndepărtase mult. Ar fi putut să strige după el, dar decise să n-o facă. Cu mari dureri se săltă în genunchi, dar mai mult de-atât nu putu face. Se simțea extenuată. Dar fusese decizia ei să vină cu Jerle. Privi cum creatura se apropie și ridică sabia pentru a se

apăra. Avea să poată lovi o singură dată și știa că s-ar putea să nu fie destul. Respiră adânc și-și dori să fi avut măcar atâta putere cât să se țină pe picioare.

Purtătorul de Cranii șuiera în direcția ei și uriașele lui aripi fluturară în jurul trupului chircit.

– Elfișorule, șopti el încântat, cu ochii roșii sclipind.

Întinse ghearele s-o înșface, iar ea înălță sabia să lovească.

Jerle Shannara era la mai puțin de trei metri de Vrajitorul Comandant. Privi cum silueta întunecată, înveșmântată în pelerină se transformă și se involburează în fața lui ca și cum ar fi făcut parte din ceața care-i învăluia pe amândoi. În umbra glugii, flăcările gemene ale ochilor ardeau de un țel feroce. Nimic altceva din ceea ce mai rămăsese din Brona nu se vedea. Vrajitorul Comandant plutea deasupra pământului ca lipsit de substanță – o găoace goală. Vocea stranie, poruncitoare continua să-l cheme pe Regele Elfilor.

.. Vino la mine. Vino la mine.

— Și Jerle Shannara veni. Ridică sabia, talismanul pe care-l purtase pentru această confruntare, cu magia pe care nu știa s-o folosească, și înaintă pentru a purta bătălia pe care i-o hărăzise soarta. Când o făcu, o străfulgerare de lumină se desprinsese de pe suprafața lamei și dispăru în trupul lui. Regele se clătină când lumina îl pătrunse și o simți pulsând de energie. Un val de căldură îl învălui și se răspândi dinspre piept spre membre. Simți cum acesta se întoarce apoi în sabie, cum poartă cu sine o parte din el și cum le unește, încât Regele deveni una cu sabia. Totul se petrecu atât de repede, încât se sfârși înainte ca el să se poată gândi măcar să se împotrivească. Se holbă la sabie, devenită acum parte din el însuși, apoi la silueta întunecată din fața lui și, în cele din urmă, la universul de ceață și umbre care începea să se îndepărteze lin.

Se retrase atunci adânc înlăuntrul său, tras de o forță căreia nu i se putea împotrivi. Deveni foarte mic, în timp ce

lumea deveni foarte mare, iar Regele se transformă curând în nimic altă decât un firicel neînsemnat de viață într-un univers uriaș și ticsit de vieți. Se văzu așa cum era de fapt, aproape lipsit de prezență, ceva mai mult decât un fir de praf. Aripă de vânt îl purtă pretutindeni în lumea de atunci și în cea care va să fie până la sfârșitul vremilor și totul îi fu dezvăluit pe un orizont care se întindea mult mai departe decât ceea ce ar fi sperat el să vadă sau pe unde s-ar fi așteptat să călătorească în viața lui. Asta era tot ce reprezenta, se dumiri el. Asta era importanța lui în tabloul imens al realității.

Apoi lumea deasupra căreia plutea prinse parcă a se scoroji, strat după strat, și tot ce păruse strălucitor și perfect deveni întunecat și viciat. Ororile și trădările comise de toate creaturile în decursul timpului prinseră viață în mărunte fragmente de adevăr, dezvăluite în acel moment. Jerle Shannara dădu îndărăt, îndurerat și îngrozit de fiecare dintre ele, dar nu se putea smulge din transă. Acesta era adevărul faptelor – adevărul pe care i se spusese că sabia avea să îl dezvăluie. Se cutremură la vederea enormității lui, a adâncimii și bogăției transformărilor lui. Era îngrozit și rușinat, golit de toate iluziile, silit să vadă lumea aceasta și ființele din ea în adevăratele lor culori.

Simți în clipa aceea că ar putea da greș în ceea ce avea de înfăptuit. Dar imaginile se retraseră, lumea se întunecă și, preț de o clipă, se regăsi în mijlocul negurii, ca o stană de piatră dinaintea siluetei impunătoare a Vrăjitorului Comandant, ținând în mâini sabia Shannara care strălucea de lumină dalbă.

Ajută-mă, adresă el o rugăciune – în neant, căci era singur.

Lumina îl umplu din nou și, din nou, lumea negurilor se retrase. El călători din nou înlăuntrul său și, de data asta, se pomeni pus față în față cu adevărul propriei lui vieți. Cu hotărâre necruțătoare, ea se perindă în fața lui,

Imagine după imagine, o lungă înșiruire de experiențe și evenimente. Dar imaginile nu-i aminteau ceea ce voia el să vadă; îi aminteau ceea ce voia să uite, să îngroape în trecut. Nimic din ceea ce vedea nu-l făcea să se simtă mândru, să-și dorească să stea în fața-i. Minciuni, jumătăți de adevăruri și înșelăciuni se înălțară ca niște stafii să-l bântuiască. Aici era adevăratul Jerle Shannara, o creatură vicioasă, nedesăvârșită, slabă și șovăielnică, nesimțitoare și plină de falsă mândrie. Văzu tot ceea ce făcuse mai rău în viața lui. Văzu cum îi dezamăgise pe alții, cum le nesocotise nevoile, cum îi lăsase îndurerăți. De atâtea ori nu făcuse ce ar fi trebuit să facă. De atâtea ori judecase greșit.

Încercă să privească în altă parte. Încercă să oprească imaginile. Ar fi fugit de ceea ce i se arăta dacă ar fi fost în stare să se elibereze de magia sabiei. Erau adevăruri pe care nu le putea înfrunța, atât de dure, încât îi amenințau puterea de judecată. Poate chiar strigă de disperare – nu-și dădea seama. Realiză în acel moment puterea teribilă pe care o avea adevărul și înțelese de ce Bremen fusese atât de adânc îngrijorat pentru el. Nu era îndeajuns de puternic pentru așa ceva; nu era îndeajuns de hotărât. Druidul se înșelase când venise la el. Sabia Shannara nu-i era menită. Alegerea lui fusese o idee greșită.

Și totuși, nu se dădu întru totul bătut în fața acelor dezvăluiri, nici chiar când acestea îi vorbiră despre Tay Trefenwyd și Preia Starle, nici chiar când i se arată profunzimea prieteniei care-i legase. Se forță să privească, să accepte totul și să se ierte chiar pe sine pentru gelozia pe care acea prietenie i-o trezise și simți că astfel devine mai puternic. Se pomeni gândind că, poate, aceasta era într-adevăr o armă pe care ar putea-o folosi împotriva Vrăjitorului Comandant, creatură a cărei întreagă ființă era o iluzie. Ce preț avea să plătească Brona când va fi silit să descopere, cu ajutorul magiei, că era alcătuit din puțin mai

mult decât temerile oamenilor, un miraj care se putea risipi la o simplă schimbare de lumină? Această creatură era poate alcătuită atât de strâmb, încât nimic din umanitatea, din carnea și oasele, din sentimentele și judecata lui nu mai rămăsese. Poate că adevărul îi era până la urmă blestemul.

Imaginile se risipiră și lumina se stinse. Jerle Shannara văzu aerul din fața lui limpezindu-se și silueta întunecată a Vrăjitorului Comandant reîntrupându-se. Câtă vreme trecuse de când magia începuse să-i dezvăluie toate aceste lucruri? Cât timp stătuse el acolo, transfigurat? Silueta înveșmântată în pelerină înaintă acum și distanța dintre ei se scurta încet, neînduplecat. Vocea Vrăjitorului Comandant șuieră, anticipând lacom omorul. Pe Regele Elf îl năpădiră valuri peste valuri de greață, care-i sfâșiau neîncetat stratul de hotărâre în care se învăluisse și-i secau tot curajul din suflet.

Vino la mine. Vino la mine.

Jerle Shannara se văzu pe sine ca pe un nimic, neajutorat în fața monstrului pe care-l înfrunta. Atât de uriașă și fabuloasă era puterea Vrăjitorului Comandant, încât niciun om nu i se putea împotrivi. Atât de absolută era această putere, încât nicio magie n-o putea înfrânge. Vocea șoptea cuvintele stăruitor.

Pune jos sabia. Vino la mine. Ești un nimic. Vino la mine.

Dar Regele Elf se văzuse deja pe sine redus la propria-i esență, fusese martorul celor mai urâte fațete ale ființei sale, și nici disperarea cumplită care-l sfâșia la apropierea Vrăjitorului Comandant nu era îndeajuns ca să-l facă să dea îndărăt. Adevărul nu-l mai înspăimânta acum. Ridică sabia în fața lui, fir de argint strălucitor în bezna înconjurătoare, și strigă:

– Shannara! Shannara!

Și sabia izbi drept în Vrăjitorul Comandant, îi zdruncină scuturile de magie și pătrunse în silueta învăluită

în pelerină de dincolo de ele. Vrajitorul Comandant se poticni și încercă disperat să pareze lovitura. Dar lumina sabiei pulsa acum din lamă drept în umbrele dinlăuntrul pelerinei, iar imaginile proprii lui vieți îl sfășiau. Vrajitorul Comandant dădu un pas înapoi, apoi încă unul. Jerle Shannara înaintă spre el, scârbit de furia oarbă și ura pe care le răspândea adversarul său, dar neclintit în hotărârea lui. Lupta dintre ei se va sfârși aici. Vrajitorul Comandant va muri astăzi.

Brațele cu mâneci se ridicară spre el și o mână scheletică arătă într-o parte, cu un gest rece și aspru.

Cum mă poți judeca tu pe mine? Tu ai lăsat-o acolo să moară! Ai părăsit-o pentru înfruntarea asta! Ai ucis-o!

El se înfloră la auzul acestor cuvinte și văzu, în imagini teribile, silueta neajutorată a Preiei Starle întinsă la pământ, sângerând, rănită, cu un Purtător de Cranii aplecat amenințător asupra ei, cu ghearele întinse. Moare din cauza mea, gândi el îngrozit. Pentru c-am dat greș în strădania de a o proteja.

Vocea Vrajitorului Comandant îi răsuna în minte.

Și prietenul tău, Rege al Elfilor! La Chew Magna. A murit pentru tine! L-ai lăsat să se sacrifice pentru tine!

Jerle Shannara urlă de disperare și durere și mânuie sabia ca pe una de rând, lovindu-l pe Vrajitorul Comandant cu toată puterea de care era capabil. Sabia tăie pe verticală prin pelerina întunecată, dar lumina care emana din lamă clipi ca și când ar fi fost pe cale să se stingă. Vrajitorul Comandant se chirci, vocea lui se transformă într-o șoaptă disperată și dispăru apoi cu totul, iar pelerina-i neagră căzu grămadă la pământ.

În urma lui rămase doar o prezență tenebroasă care se risipi imediat în ceață.

Regele Elfilor rămase acolo, incremenit în tăcerea care urmă, și privi fix aerul din fața lui, apoi pelerina goală, cu ochii plini de șovăială și de întrebări care refuzau un răspuns.

Mareth zăcea singură pe pământul înnegrit de propria-i magie. Focul druid se stinsese în cele din urmă, iar ea își pusese iarăși sub control puterea. Cadavre zăceau în tot locul și câmpul de bătălie se învăluisse într-o muțenie stranie, ca într-un giulgiu. Ea privi spre ceață și văzu cum aceasta începe să se risipească. Se auzi un valet prelung de durere înălțat de nenumărate voci disperate. Din negură se ridicau spectre, lipsite de substanță ca fumul, imagini întunecate în lumina slabă, fără de formă, plutind în toate direcțiile. Să fi fost spiritele celor morți? Se înălțau în lumina roșietică a amurgului și dispăreau, duse ca și când nici n-ar fi fost. Dedesubt, hoiturile Purtătorilor de Cranii se transformară în cenușă, creaturile din lumea neființelor se îndepărtară lin, iar lupii fugiră urlând de-a lungul câmpiei pustii.

S-a terminat, gândi ea, nevenindu-i a crede.

Ceața se risipi, apoi dispăru cu totul. Câmpul de bătaie deveni vizibil, aducea a cavou, ticsit de morți și răniți, plini de sânge cu toții, arși și schilodiți. În mijlocul câmpului se afla Regele Elfilor, cu sabia coborâtă și privirea rătăcită în gol.

Mareth întinse mâna după toiagul druid pe care-l pierduse în luptă. Și atunci îl zări pe Risca – zăcea în mijlocul unui uriaș morman de dușmani morți. Avea atât de multe răni, încât hainele îi erau cu totul muiate în sânge. În ochii deschiși se citea o expresie de uimire, ca și când ar fi fost surprins că soarta pe care o provocase de atâtea ori îl biruise în cele din urmă. Când murise oare? Ea nici nu văzuse. Privi în altă parte. Kinson Ravenlock zăcea la câțiva pași de ea, pieptul lui se ridica și cobora molcom pe pământul îmbibat de sânge. Ceva mai încolo, pe câmpie, Bremen și băiatul sedeau ghemuiți. Ochii ei îi întâlneau pe ai druidului și, preț de o clipă, cei doi rămaseră așa, privind-se unul pe altul. Se gândi ce îndelung și anevoie îl căutase, la câte renunțase pentru a deveni druid și ce preț trebuise să plătească.

Bremen și ea. Împreună, reprezentau trecutul și prezentul, druidul în amurgul vieții și druidul ce urma să fie. Tay Trefenwyd era dus. Risca zăcea mort. Bremen era bătrân. Curând, ea va fi tot ce va mai fi rămas din ordinul lor, din ultimii druizi.

Privirea i se desprinsese de Bremen și fata ridică toiagul. Îl ținu în mâini ca și cum el ar fi fost încărcat cu toată vina de a fi cine și ce este ea, și privi cu disperare de-a lungul câmpului de bătaie.

Ochii i se umplură de lacrimi.

Totul se va sfârși aici, hotărî ea.

Apoi azvârli toiagul cât colo, se ghemui și-l legănă în brațe pe Kinson.

XXXIV

Jerle Shannara salvă viața Reginei lui în ziua aceea, căci, suprimându-l pe Vrăjitorul Comandant, el îi suprimase și pe Purtătorii de Cranii, deci și pe cel care amenința viața Preiei. Nesusținut de puterea Vrăjitorului Comandant, cel care o atacase pe Preia dispăruse pur și simplu. Preia își revenise, rănile i se vindecaseră și se întorsese împreună cu Jerle în Westland. Împreună, ei conduseră ani mulți națiunea elfilor. Nu mai avură parte niciodată de vreo bătălie; nu se ivi niciun alt prilej pentru așa ceva. În schimb, își consacrară energia studierii felului în care să-și cârmuiască națiunea într-o lume tot mai complicată și mai dificilă. Cu ajutorul lui Vree Erreden, ei deprinseră arta de a conduce statul. Avură trei copii ai lor, trei fiice, iar când Jerle Shannara se sfârși, mulți ani mai târziu, cel mai mare dintre fiii supraviețuitori ai familiei Ballindarroch, pe care-i adoptaseră, îi succedă la tron. Linia familiei Shannara avea să se multiplice ulterior și să se întindă vreme de peste două veacuri.

Sabia Shannara rămase în păstrarea Regelui până la moartea sa. Fiul lui, când îl succedă, o păstră o vreme, apoi dispuse să fie fixată într-un bloc de piatră în trei colțuri, să fie dusă la Paranor, și rămase acolo, în cetatea druizilor.

Kinson Ravenlock nu muri de pe urma rănilor, își reveni după lungi săptămâni de convalescență petrecute în nou-înființatul avanpost din Tyrsis. Mareth rămase alături de el și-l îngriji, iar când el se întremă îndeajuns, călătoriră împreună spre apus, de-a lungul Mermidonului, până la o insuliță împădurită de la poalele munților Dragon's Teeth, unde își durară o casă. Au trăit laolaltă, apoi s-au căsătorit. Și-au încropit o fermă, apoi un centru pentru negustorie și o rută de aprovizionare de-a lungul râului. Li s-au alăturat și alții din zona hotarelor și astfel se pomeniră curând în mijlocul unei comunități în plină înflorire. Cu timpul, așezarea avea să devină orașul numit Kern.

Mareth nu-și mai folosi niciodată magia în folosul cauzei druide. Ea se concentrează în schimb asupra artei tămăduirii și talentul ei era la mare căutare pe întreg cuprinsul celor patru țărâmuri. Luă numele lui Kinson la căsătorie și nimeni nu mai pomeni vreodată după aceea de primul ei nume. Multă vreme Kinson își făcu griji din pricina lui Mareth, gândind că magia ei va izbucni necontrolată, că nu-și va putea ține fâgăduiala de a n-o mai folosi, dar asta nu se întâmplă. Avură mai mulți copii și, multă vreme după moartea lor, unul dintre copiii din descendența lor directă avea să devină un personaj de vază într-o altă bătălie cu Vrăjitorul Comandant.

Raybur supraviețui și se întoarse acasă laolaltă cu gnomii, pentru a începe lucrarea anevoioasă de reconstrucție a Culhavenului și a altor orașe distruse de armata Northlandului. Îl luă cu sine pe Risca și-l îngropă pe druid în nou-plantatele grădini ale vieții, pe un promontoriu înalt, de unde se vedea râul Silver străbătând pe mile întregi pădurile Anarului.

Armata Northlandului fusese practic distrusă în ziua aceea în Streleheim. Aceia dintre trol și mogâldani care fugiseră primii din valea Rhenn își găsiseră în cele din urmă drumul spre locurile de baștină. Puterea Vrăjitorului Comandant se destrămase și semințiile de la miazănoapte și răsărit își începuseră dureroasa reînfrîpăre a vieții lor distruse. Națiile mogâldanilor și trolilor, tribale prin natura lor, se înstrăinaseră încă mai mult de alte seminții și o vreme avuseseră foarte puține contacte cu ele. Avea să treacă peste un secol până ce un soi de înțelegere reveni între învingători și învinși și negoțul se porni iarăși pe picior de egalitate.

Bremen dispăru curând după bătălia finală. Nimeni nu-l văzu plecând. Își luă rămas-bun de la Mareth și, prin ea, de la Kinson, încă lipsit pe-atunci de cunoștință. Îi spuse tinerei femei că nu avea să-i mai vadă nicicând. Se răspândi apoi zvonul cum că se întorsese la Paranor ca să-și trăiască acolo ultimii ani ai vieții. Kinson se gândi de câteva ori să meargă acolo să-l caute, să afle adevărul. Dar n-o făcu niciodată.

Jerle Shannara îl mai văzu o singură dată, la mai puțin de o lună după bătălia de la Rhenn, într-o noapte târzie, și asta doar preț de câteva minute, când bătrânul venise la Arborlon să ia cu sine Nestemata Neagră. Vorbiseră despre talisman în șoaptă, ca și cum cuvintele inșele erau prea dureroase ca să poată fi rostite cu voce tare, ca și cum simpla amintire a magiei negre le putea răni sufletele.

Fusese ultima oară când îl văzuse cineva.

Micul Allanon dispăru și el.

Încetul cu încetul, lumea reveni la traiul de dinainte, iar amintirea Vrăjitorului Comandant începu să se șteargă.

Trecură trei ani. Într-o zi călduță și luminoasă de sfârșit de vară, un bătrân și un băietan urcau dealurile de la poalele munților Dragon's Teeth, în drum spre valea Shale. Bremen era zbârcit și încovoiat de bătrânețe, iar

părul și barba, care fuseseră abia înspicate de cărunțețe, albiseră acum de tot. Pasul nu-i mai era sprinten, iar văzul începuse să-i slăbească. Allanon avea cincisprezece ani, era mai înalt și mult mai puternic, lat în umeri, cu brațe și picioare zvelte și vâjnoase. Se apropia deja de vârsta maturității, chipul începea să-i fie adumbrit de tuleie abia mijite, vocea îi era adâncă și gravă. Era de-acum egalul lui Bremen în folosirea magiei druide. Dar bătrânul era cel care conducea și băiatul cel care-l urma în această ultimă călătorie a lor împreună.

Timp de trei ani, Allanon studiase cu Bremen. Bătrânul se împăcase cu gândul că băiatul avea să-i succeadă după ce va muri, că Allanon va fi ultimul druid. Tay și Risca nu mai erau, iar Mareth alesese o altă cale. Băiatul era tânăr, dar dornic să studieze și de la bun început fusese limpede că era înzestrat cu hotărârea și puterea trebuitoare pentru a deveni ceea ce trebuia să devină. Bremen lucră cu el zi de zi în acești trei ani, îl învătă tot ce știa despre magia druizilor și despre secretele puterii lor, îi dădu prilejul să experimenteze și să descopere. Allanon se aplecase cu seriozitate asupra acestor studii, cum o făcea în orice activitate, concentrat, aproape obsedat, hotărât să izbutească. Era inteligent și înzestrat cu intuiție, iar aceste însușiri nu se diminuau cu trecerea anilor. Foarte adesea, Allanon vedea ceea ce chiar și bătrânului îi rămânea ascuns, iar mintea lui ageră descoperea posibilități la care nici chiar druidul nu se gândise. Rămase cu Bremen la Paranor, izolați amândoi de lumea înconjurătoare, studiind împreună istoria tuturor druizilor și experimentând învățături din analele străvechi. Bremen își folosi magia pentru a ascunde de ochii altora prezența lor în fortăreața pustie. Nimeni nu veni să-i tulbure. Nimeni nu încercă să se amestece în viața lor.

Bremen se gândea adesea la Vrăjitorul Comandant și la împrejurările care duseseră la exilarea lui. Vorbi cu

băiatul despre toate astea și-i povesti tot ce se petrecuse – îi vorbi despre distrugerea druizilor și căutarea Nestematei Negre, despre făurirea sabiei Shannara și despre bătălia de la Rhenn. Îi împărtăși toate acestea lui Allanon prin viu grai, apoi le înscrise în paginile Analelor Druizilor. În sinea lui, își făcea griji pentru viitor. Puterile îl lăsau. Viața lui se apropia de sfârșit, nu avea să-și vadă lucrarea încheiată. Ea avea să-i rămână moștenire lui Allanon și celor care vor urma după el. Dar asta era atât de puțin! Nu era de-ajuns să nădăjduiască doar că băiatul și succesorii lui vor putea înfăptui, fără el, tot ceea ce era necesar. A lui era răspunderea și a lui mâna de care era nevoie pentru a merge înainte.

Așa încât, în urmă cu patru zile, îl chemase la sine pe băiat și-l anunțase că studiile lor s-au încheiat. Urmau să părăsească Paranorul pentru a se îndrepta spre Hadeshorn, unde vor face un ultim popas la spiritele celor morți. Împachetară provizii și părăsiră cetatea la răsăritul soarelui. Înainte de a o face, bătrânul invocă magia care păzea zidurile Paranorului și închise străvechea fortăreață, ascunzând-o de ochii tuturor. Din hăurile Fântânii Druizilor se ridică magia antică ce sălășluia acolo, șuierând cu sinistră lumină verde. Pe când băiatul și bătrânul se aflau la bună distanță de cetate, imaginea Paranorului începuse să tremure cu transparența fluidă a unui miraj și se topise lent în lumina răsăritului de soare, dispărând în cele din urmă în văzduh. Avea să apară și să dispară după aceea la intervale regulate, uneori la ora amiezii, în plină lumină, alteori în noaptea cea mai neagră, dar nu rămânea prea mult timp vederii. Băiatul nu spuse nimic când întoarseră spatele cetății și porniră la drum prin pădure, dar bătrânul vedea în ochii lui că înțelege ce se petrece.

Și ajunseră astfel către asfințit la intrarea în valea Shale și făcură popas la poalele munților Dragon's Teeth. Cinară în tăcere, privind cum întunericul devine tot mai

adânc și stelele tot mai strălucitoare. Când sosi miezul nopții, se ridicară, o porniră spre marginea văii și priviră de acolo în jos, spre căldarea de rocă vulcanică. Hadeshornul scліpea în lumina stelelor, nepăsător și tăcut. Niciun sunet nu răzbătea dinspre vale. Nimic nu se mișca pe terenul ei hârtopit.

– Te voi părăsi în noaptea aceasta, zise bătrânul în cele din urmă.

Băiatul dădu din cap, dar nu răspunse.

– Voi fi aici când vei avea nevoie de mine. Se opri o clipă, apoi continuă: Dar asta nu se va petrece o vreme, cred. Dar când se va petrece, aici va trebui să vii.

Băiatul îl privi nesigur.

Bremen oftă, văzând șovăiala din ochii lui.

– Trebuie să-ți spun acum ceea ce n-am spus nimănui, nici măcar lui Jerle Shannara. Stai cu mine și ascultă-mă.

Se așezară pe covorul de grohotiș, două siluete solitare pe fundalul cerului înstelat. Bătrânul rămase tăcut o clipă, în timp ce se străduia să aleagă cuvintele pe care urma să le rostească, iar ridurile de pe chip i se adânciră.

– Jerle Shannara a dat greș în strădania de a-l distruge pe Vrăjitorul Comandant, zise el în cele din urmă. Când a ezitat în mânăuirea sabiei, când a permis îndoielilor și sentimentului propriei vinovății să-l tulbure, l-a lăsat pe Brona să-i scape. Am înțeles că Regele a dat greș pentru că, deși prea slăbit după îndelunga folosință a magiei druide pentru a merge mai departe, l-am urmat pe rege cu ochii minții și am urmărit astfel confruntarea. L-am văzut ezitând în ultimul moment, apoi încercând să folosească talismanul ca pe o armă de rând, uitând repetatul meu avertisment de a se bizui numai și numai pe magie. Am văzut umbra întunecată care s-a ridicat din ceață în timp ce pelerinele Vrăjitorului Comandant cădeau la pământ sub lovitura finală a sabiei și am știut ce înseamnă asta. Vrăjitorul Comandant și Purtătorii lui de Cranii au fost izgoniți de

magie din trupurile lor fizice, au fost siliți cu toții să redevină spirite întunecate și au fugit înapoi în văzduh – dar nu au fost distruși.

Clătină din cap.

– Nu există niciun motiv să-i spun Regelui toate acestea. Jerle Shannara a fost un luptător curajos și abil. Și-a învins propriile temeri și îndoieli și a folosit magia druidă împotriva celui mai cumplit dușman din istoria celor patru țărâmurii. A făcut-o în cele mai potrivnice și mai crude împrejurări și a reușit în toate felurile, cu excepția unuia singur, să ducă la bun sfârșit ceea ce se aștepta din partea lui. E de-ajuns că l-a învins pe Vrăjitorul Comandant și l-a alungat din cele patru țărâmurii. E de-ajuns că magia sabiei Shannara a împușinat puterea druidului rebel într-atât, încât vor trece secole înainte ca el să-și poată relua forma fizică. Există destul timp pentru pregătirea strategiei la acel moment. Jerle Shannara a făcut tot ce-a putut și cred că tu ar trebui să lași deocamdată lucrurile așa cum sunt.

Ochii bătrâni se fixară asupra lui Allanon.

– Dar trebuie să știi despre eșecul lui, pentru că tu ești cel care va trebui să repare urmările lui. Brona trăiește și se va întoarce într-o bună zi. Eu nu voi fi aici ca să-l înfrunt. Tu va trebui s-o faci în locul meu – și dacă nu tu, atunci un altul ca tine, un altul pe care-l vei alege tu, așa cum eu te-am ales pe tine.

Se lăsă o lungă tăcere, răstimp în care se priviră unul pe altul în întinericul blând care-i înconjură.

Bremen clătină descurajat din cap.

– Dacă ar exista o altă cale, aș alege-o pe aceea.

Se simți stânjenit spunând asta, părea că ar fi căutat un pretext să se răzgândească, atunci când știa că așa ceva nu era posibil.

– Aș vrea să mai pot rămâne cu tine, Allanon. Dar sunt bătrân și simt cum puterile îmi slăbesc pe zi ce trece. M-am păstrat în viață cât am putut de mult. Somnul druid nu mă

mai ajută. Trebuie să iau o altă formă ca să te pot ajuta în bătaia pe care o vei purta. Înțelegi ce vreau să spun?

Băiatul îl privi, ochii lui întunecați erau concentrați.

– Înțeleg.

Amuți, iar lumina din ochii lui se schimbă.

– O să-mi fie dor de tine, tată.

Bătrânul dădu din cap. Așa-l numea acum băiatul.

Tată. Băiatul îl adoptase și druidului i se păruse că e bine așa.

– Și mie o să-mi fie dor de tine, răspunse el încetșor.

Mai vorbiră despre ce va fi, despre trecut și viitor și despre legătura strânsă între cele două. Își amintiră întâmplări trăite împreună, își repetară jurămintele făcute și repetară lecțiile care vor conta în anii ce vor urma.

Apoi, când noaptea începu să se subțieze și zorile să se anunțe, porniră împreună spre valea Shale. Se formase o ceață ușoară în timp ce aerul se răcorise, iar acum ceața atârna ca un giulgiu deasupra văii, o acoperea cu pâcla ei tremurătoare, ascunzând vederii stelele și lumina lor argintie. Cizmele scârțâiau pe pietricele, iar inimile le băteau cu putere, știind ce va urma. Simțeau cum trupurile lor răspândeau căldură în timp ce-și croiau drum în jos, pe panta domoală, apoi pe fundul văii, în drum spre lac. Hadeshornul sclipea, lucios și neted, ca o gheață neagră. Nici cea mai mică undă nu tulbura suprafața lui ca oglinda.

Când ajunseră la vreo patru metri de malul întunecat al lacului, Bremen scoase Nestemata Neagră din pelerină și i-o trecu băiatului.

– Păstrează-o bine pentru vremea când te vei putea întoarce în cetate, îi reaminti el. Amintește-ți care-i e menirea. Amintește-ți ce ți-am spus despre puterea ei. Fii cu băgare de seamă.

– Voi fi, îl asigură el.

E abia un copil, gândi bătrânul pe neașteptate. Îi cer să preia atât de multe sarcini și el e doar un copil. Îl privi fix

pe Allanon fără să vrea, de parcă ar fi putut astfel descoperi ceva ce-i scăpase, vreo trăsătură de caracter care să-i aducă mai multă liniște. Apoi se întoarse. Făcuse tot ce putuse pentru a-l pregăti pe băiat. Ar trebui să fie de-ajuns.

Porni singur până la malul lacului și privi întinderea apelor întunecate. Închise ochii, se concentră pentru cele ce avea de făcut, apoi invocă magia druidă pentru a chema spiritele celor morți. Sosiră grabnic, ai fi zis că așteptau chemarea lui, că tânjeau după ea. Strigătele lor se ridicară în tăcerea văii, pământul se cutremură și apele Hadeshornului se involburară ca de furtună. Aburul șuieră, vocile șoptiră și se jeluiră din hăurile întunecate. Încet, spiritele porniră a se înălța din negură și abur, din imensitatea beznei, din mijlocul strigătelor chinuite. Una câte una apărură mai întâi siluetele mici, argintii ale spiritelor mai mici, apoi cea mai mare, mai întunecată, a lui Galaphile.

Bremen se întoarse atunci și privi înapoi, spre locul unde adăsta Allanon. Zări în clipa aceea amănuntele celei de-a patra viziuni a lui Galaphile, cea pe care n-o descifrase atâta vreme – el însuși stând în fața apelor Hadeshornului; spectrul lui Galaphile, apropiindu-se prin negură și prin involbureala spiritelor rătăcite; și Allanon, cu ochii nespuse de triști, privind toate acestea.

Spectrul veni tot mai aproape, o prezență neînduplecată, o umbră devenită mai neagră decât noaptea prin care înainta. Mergea pe apele Hadeshornului ca pe uscat și se apropia de locul în care Bremen îl aștepta. Bătrânul întinse o mână în întâmpinarea spectrului, trupul lui firav era rigid și încordat.

– Sunt gata, zise el încetșor.

Spectrul îl cuprinse în brațe și-l purtă peste apele Hadeshornului, apoi în jos, spre adâncimile lui nepătrunse.

Allanon rămase singur pe mal, privind fix în tăcere. Nu se urni din loc în timp ce întunericul se retrase și soarele își făcu apariția de-a lungul creștelor zimțate ale munților

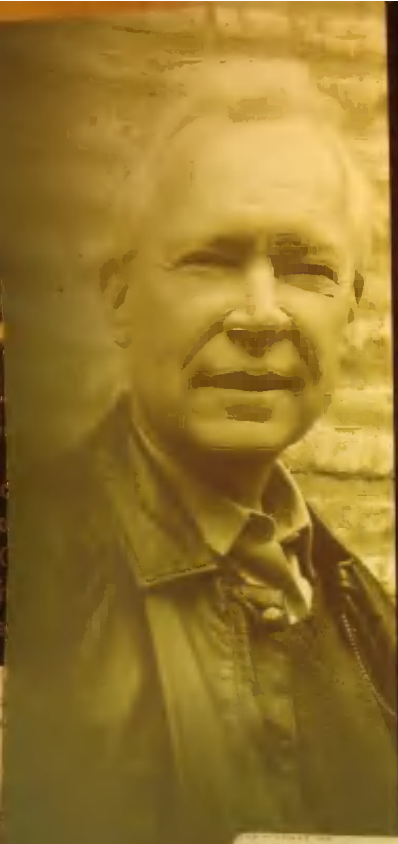
Dragon's Teeth. Într-o mână strângea cu putere Nestemata Neagră, ascunsă în pelerina întunecată. Căutătura-i era hotărâtă și aspră.

Când soarele se înălță, întreg, pe bolta dimineții, alungând din vale ultimele umbre, el se întoarse și plecă.

SFÂRȘIT

Cuprins

Căderea Paranorului.....	5
În căutarea Nestematei Negre.....	135
Făurirea sabiei	301
Bătălia pentru Rhenn	455

Epicul fantastic susținut a rui
naștere când Terry Brooks a publicat
Sabia lui Shannara în 1977 (prima
carte din seria Shannara – n.r.). Era
un gen pe care J.R.R. Tolkien îl
folosise în *Stăpânul inelelor*, dar
despre care majoritatea editorilor nu
credeau că poate aduce bani. Cu
primul său roman de mare succes
Brooks a dovedit criticilor că s-au
înșelat și a mai publicat de atunci
paisprezece romane din seria
Shannara, devenite ulterior
bestseller-uri, iar epicul fantastic a
înflorit ca gen.

După ce omenirea a renăscut din
propria cenușă și după ce Marile
Războaie ale științei distruseseră și
alienaseră vechea ordine, magia a
înlocuit știința ca mijloc de a
descoperi cunoștința și de a obține
puterea. Familia Shannara este
chemată de misterioșii Druizi din
Paranor pentru a combate răul ce se
ridică ca să înghită Cele Patru Lumi

Depozitul de Carte Distribuția
Speranța Nr 21 Tel 0213135805

PRIMUL REGE SHANNARA TERRY BROOKS

9 789732 107959

YAR00617

...o profunzime fantastică,
...uimitor de reale și
...în primul rând aventură la
...ne. Dacă citești proză
fantastică, atunci trebuie să citești
seria Shannara.

- 12000000 de exemplare vândute
- 6 luni în topul alcătuit de *New York Times*

PRIMUL REGE SHANNARA
9 789732 107959

30.69 Lei

ISBN (10) 978-21-0796-3
ISBN (13) 978-973-21-0796-0

